Roskilde University

En rigtig journalist - Hvad køn betyder for journalistikken og for det at være journalist i Danmark

En montage og et litterært autoetnografisk mulighedsmanifest for evnen til at forestille sig noget andet

Bentsen, Martine

Publication date:
2019

Document Version
Også kaldet Forlagets PDF

Citation for published version (APA):
Bentsen, M. (2019). *En rigtig journalist - Hvad køn betyder for journalistikken og for det at være journalist i Danmark: En montage og et litterært autoetnografisk mulighedsmanifest for evnen til at forestille sig noget andet*. Roskilde Universitet.

General rights
Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain.
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

Take down policy
If you believe that this document breaches copyright please contact rucforsk@kb.dk providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Download date: 03. Jul. 2025

En rigtig journalist

HVAD KØN BETYDER FOR JOURNALISTIKKEN OG FOR DET AT VÆRE JOURNALIST I DANMARK

En montage…

…og et litterært autoetnografisk mulighedsmanifest for evnen til at forestille sig noget andet

Ph.d.-afhandling udarbejdet af Martin e Bentsen

Vejledere: Hanne Jørndrup, Roskilde Universitet og
Monika Djerf-Pierre, Göteborg Universitet

Journalistik, Institut for Kommunikation og Humanistisk Videnskab, Roskilde Universitet

Januar/Juni 2019

”Roskilde Universitets fornemmeste opgave er eksperimenterende, nyskabende former for læring, forskning og problemløsning, som flytter samfundet fremad.
(…) Roskilde Universitet er sat i verden for at udfordre de akademiske traditioner og eksperimentere med nye måder at skabe og tilegne sig viden på.
Vi dyrker den projekt- og problemorienterede tilgang til vidensudvikling, fordi man opnår de mest relevante resultater ved at løse virkelige problemer i fællesskab med andre.
Vi dyrker tværfagligheden, fordi ingen væsentlige problemer kan løses ud fra ét fagligt synspunkt.
Og vi dyrker åbenheden, fordi vi tror på, at inddragelse og videndeling er en forudsætning for den frie tanke, demokrati, tolerance og vækst.…og former fremtiden.”

(’Om Roskilde Universitet’: https://ruc.dk/om-roskilde-universitet)[1]

[1] Alle web-henvisninger er opdateret i perioden 26 /12 2018 - 31/1 2019

PROLOG

Den her afhandling er en bastard. En hybrid. En cyborg. Den har ikke ét rigtigt hjem. Men mange. Den er en nomade. Og. Ligesom nomaden finder den sit formål i selve rejsen. Ved at være i bevægelse. Dens allervigtigste formål er at give dig en mulighed for at tænke (med mig). Jeg har selv opsøgt mennesker, steder, litteratur, udstillinger, kunst, film, poesi, der kunne hjælpe mig med at tænke. En nomadisk undrestrategi. Mit afsæt; at spørge, hvad køn[2] betyder i journalistikken, for journalister, for det at blive og være journalist. Og stille det spørgsmål i Danmark, dét satte ting i bevægelse. Det sagde ganske enkelt: B U M. Hvad der virkede som en struktureret, ligetil undersøgelse imploderede de forforståelser, de kategorier, de tilgange, alt det jeg vidste og åbnede en portal til dimensioner, der satte alt, hvad jeg nogensinde har lært om at arbejde akademisk på prøve. Hvad der begyndte som en superstruktureret bred undersøgelse, blev til en smal kaotisk undersøgelse med nysgerrigheden som drivkraft. Mit spørgsmål er det, som enhver etnograf har med sig, og det handler om at spørge, hvad foregår der her. Og stille det igen. Og igen. Og igen. Da jeg var færdig med at spørge og begyndte at lytte. Så stod jeg der, med alt det materiale, der ville noget med sig selv, men jeg kunne ikke skrive det anderledes. Jeg er jo oplært i en særlig akademisk disciplin. Analyser med teoretisk klangbund. Så det forsøgte jeg. I lang tid. Jeg er meget stædig. At give op var ikke en mulighed. Så. Hvordan vender man en skrivemåde, en formidlingsform på hovedet for at forløse materialets potentiale? Jeg blokerede. Føltes som om jeg blev delt i to, den oplærte del, der sagde; gør som du plejer, den nysgerrige del, der sagde; plejer er ikke for det her materiale. Tankerne om at bruge min egen erfaring voksede med årerne der gik. Dels min egen erfaring som journalist. Dels min egen erfaring som forsker in-spe. Jeg var dog bange for at bryde med, hvad jeg oplevede som meget faste regler for, hvad vidensproduktion er, hvordan vidensproduktion ser ud og hvordan genren 'afhandling' kan udfyldes. Måske er jeg nået frem til, at det, jeg er bange for ikke er at bryde med genrekonventionerne. Dét, jeg er bange for er, at det her ikke er en *rigtig* afhandling. Og hvis det ikke er en rigtig afhandling, så er jeg ikke inde, så er jeg udenfor. At være udenfor verden er at være intet. I akademia er der regler for, hvordan man gør. Kunsten - forstået som den hvor du som beskuer eller læser ikke bliver fortalt hvad eller hvordan du skal opleve eller forstå, men hvor du selv må tænke med teksten eller billedet eller tingen – kan den indfange hvad der går tabt i den akademiske fortolkning. Kan jeg inddrage kunstneriske greb? Bruge kunstens evne til at koble form og indhold i en eksperimenterende og litterær tilgang? Kan det her være en fortælling om køn og en rigtig journalist. The true journalist. Om tilknytningen mellem forsker og emne. Mellem køn, formalia og rigtighed. Om forventninger og forestillinger og vaner og normer for, hvordan ting skal gøres. I journalistikken og på universitetet. Om idealer og praksis. Lad os se på det. Nu begynder fortællingen. Velkommen indenfor.

[2] Der knyttes mange diskussioner til forståelsen, definitionen og brugen af begrebet 'køn', og det har der været gjort gennem tiden. Historisk har den feministiske forskningstradition fokuseret på kvinder. I dette projekt er tilgangen, at et fokus primært på 'kvinder' ville være at udelukke dele af empirien, der ville kunne bidrage med værdifuld viden. I stedet er det overordnede fokus på køn, mens det i visse sammenhænge vil give mere mening at tale om og se på kvinder eller mænd eksplicit. Hvad er køn? En mere præcis definition får du senere i afhandlingen. Idéen er at vise, hvordan køn er et greb og begreb, vi alle benytter uden at vide helt hvad vi taler om, alligevel benytter vi det, som om vi taler om vejret eller madlavning, næsten uanset hvilket argument jeg fremsætter vil du med din egen erfaring modsige mit, fordi du har en anden erfaring af betydningen, så. Jeg vil beskrive praksis først og sidenhen kommer beskrivelsen af, hvad køn betyder.

Ting, jeg gør for at skabe momentvis orden: svarer på Browns otte spørgsmål[3]

1.Hvem er de intenderede læsere? (3-5 navne)
Forskere: Margareta Melin, Oscar Westlund, Connie Svabo; Journalister: Lasse Jensen (ældre generation), Mia Nexø Gjelstrup (nyere generation)

2.Hvad har du lavet? (50 ord)
Undersøgt, hvad køn betyder for journalistikken og for det at være journalist i Danmark.[4]

3. Hvorfor har du gjort det? (50 ord)
Fordi der var et hul

4. Hvad skete der? (50 ord)
Tror jeg forstod, at **hullet havde en årsag**

5. Hvad betyder resultaterne i teorien? (50 ord)
I teorien betyder resultaterne, at journalister in-spe socialiseres til køn. At køn er uløseligt forbundet til journalistrollen. Uløseligt forbundet til det, der værdisættes som god journalistik. Det at være en god journalist.

6. Hvad betyder resultaterne i praksis? (50 ord)
I praksis er resultaterne dét, der har fået denne forfatter til at måtte finde en anden vej til at vise materialet frem: Montagen. Køn er elefanten i rummet. Køn er tabu. Køn opfattes ikke som væsentligt for journalistikkens kerne eller for det at være en rigtig journalist. Køn er stigma.

7.Hvad får læseren ud af det? (25 ord)
Læseren bliver opmærksom på egne forforståelser om køn. Og får indblik i, at der er uerkendt uoverensstemmelse mellem dét, man gerne vil, og det man gør.

8. Hvad forbliver uløst? (ingen ordgrænse)
Hvordan det paradoks, at køn findes og ikke findes på en og samme tid, altså det at man både anerkender det og ikke anerkender det, hvorvidt det har indvirkning på det, journalister in-spe kan blive og ikke blive og indvirkning på det, som journalister laver.

[3]De otte spørgsmål er udviklet af Robert Brown i 1994/1995, som en hjælp til at strukturere større akademiske opgaver: http://web.archive.org/web/19971014014626/http://www.mcb.co.uk/literati/write.htm

[4] En vigtig note allerede her i forordet er, at igennem hele projektet er det nyhedsjournalisten og nyhedsjournalistikken eller det, der i dag måske rettere skal betegnes som den publicistiske journalist, der er fokuspunktet, når der tales om journalistikken og journalistrollen. Når jeg kan 'oversætte' nyhedsjournalist til journalist er det fordi det er den slags journalist der har været forbundet med det at være journalist. Det har været kernegenren for journalisten.

INDHOLD

PROLOG. Den her afhandling er en bastard 6
-Ting, jeg gør for at skabe momentvis orden 7

CITAT: ”Det er historien, der gør forskellen…” 13

IND I MONTAGEN 13

ANSLAG. Angst æder afhandlinger op 15
VIGNET. Jeg synes, det der med køn er svært 16
INTERVIEWPERSONER. Køn forstyrrer, irriterer og hvad betyder det egentlig? 19
VIGNET. Om emnet køn 22
INTRODUKTION TIL AFHANDLINGENS IDE & UDFORMNING 23
AFHANDLINGENS STRUKTUR 28
AFHANDLINGENS FORMATER 29
INTRODUKTION TIL ORDMALERI. Hvad betyder køn? 31
VIGNET. The battle of the sexes 33

SKITSE TIL PROJEKTETS TILGANG TIL KØN&JOURNALISTIK 35

LITTERATUR. Forestil dig… 35
UNDERSØGELSESSPØRGSMÅL. Hvad betyder køn… 40
AFHANDLINGENS BLIK. Om at se på normen 45

KLIP I. FORESTIL DIG, AT DU GERNE VIL VÆRE JOURNALIST 55

CITAT. Fortællingen om en rigtig journalist 57
TEKSTCOLLAGE. Alle rigtige journalister ligner hinanden, forkerte journalister er alle forkerte på hver deres måde 58
Forventninger og forestillinger og forbilleder 62
INTERVIEW MED HENRIK CAVLING om køn 77
Autonomi og tøj 83
INTERVIEWPERSONER. Forestillinger om, hvad køn kommer til at betyde 91
INTERVIEWPERSON. Køn som officiel linje og tabu 94

KLIP II. FORESTIL DIG, AT DU UDDANNER DIG TIL JOURNALIST 97

MANDDOMSPRØVEN. Panikdag 98
VIGNET. Kunsten at blive ansat som praktikant 100
INTERVIEWPERSONER. Beskrivelser af panikdagen 101
INTERVIEWPERSONER. Hårde arbejdssituationer 116
VIGNET. Hvordan ser det ud fra den anden side? 118
INTERVIEWPERSONER. Om at blive socialiseret til kultur og køn 119
Når normerne rammer en lige i maven 122

VIGNET. Om begyndelser og hvad de måske/måske ikke gør ved afslutninger 127
FEEDBACK jeg får på projektet 128

KLIP III. FORESTIL DIG, AT DU ER JOURNALIST *eller hvad jeg taler om, når jeg taler om køn i journalistikken* 131
VIGNET. Scener fra et nyhedsjournalistisk selskab
CITAT. Ikke høvding nok 133
Vi går op i *god* - ikke køn 134
Hellere lavere løn end kønsfnat 141
ORDMALERI. Hvad ser du - Kollega eller køn? 143
Køn er noget vi gi'r til hinanden 144
INTERVIEWPERSONER. Forholder sig til køn *post*-praktikken 145
Autonomi og dét blik og censur 151
Skuffelser 155

BAG KLIPPENE. FORESTIL DIG EN BÆREPOSETEORI OM FORSKNING *metodiske refleksioner* 159
En bæreposeteori om forskning 160
VIGNET. Om nærhed og distance 163
Hvad udgør empirien? 164
VIGNET. Om etik. En svær situation
Autoetnografi 168
Om montage 170
Terroriseret af litteraturen 173
Om eksperimenter, leg og tricks 174
Jeg sender en mail, der bliver en KONKLUSION 179

PERSPEKTIV 185

MELLEM KLIPPENE. FORESTIL DIG ET AUTOETNOGRAFISK MULIGHEDSMANIFEST *videnskabelige metarefleksioner* 189
Ting, jeg gør, skriver et essay. Retten til at undre sig kan de ikke tage fra mig 191
AUTOETNOGRAFISK SCIENCE FIKTION. En rigtig forsker 195
ORDMALERI. Eftertanker. Hvad betyder køn for dig (nu)? 211

TAK 213
RESUME 215
ENGLISH RESUME 217
LITTERATURLISTE 219
BILAG 231
A: Ph.d.-logbog 233
B: Bedømmelsen af afhandlingen 443

BAGSIDEN. Ting, jeg gør for at finde ud af, hvad jeg vil med det hele: skriver en note om intuition

IND I MONTAGEN

- - - -

”Det er historien der gør forskellen.
Det er historien der skjulte min menneskelighed for mig,
den historie mammutjægerne fortalte om at
slå, støde, voldtage, dræbe, om Helten. Den vidunderlige,
giftige historie om Botulisme. Dræberhistorien.
Det virker som om den historie er ved at nærme sig sin
slutning.
For at undgå at der slet ikke bliver fortalt flere historier, er
vi flere herude i flyvehavren, midt ude i det fremmede
korn, der mener vi hellere må begynde at fortælle en
anden historie som folk måske kan gå videre med når den
gamle er færdig.
Måske.
Problemet er, at vi alle har ladet os blive en del af
dræberhistorien, og derfor er vi måske færdige sammen
med den.
Det er derfor med en vis følelse af pres jeg leder efter
arten af, emnet for, ordene til den anden historie, den
ufortalte, livshistorien.”

Ursula K. Le Guin, *Bæreposeteorien om fiktion (1986: 10)*

ANSLAG

Angst æder ikke bare sjæle op, angst æder afhandlinger op, ord for ord, suger angsten i al sin stilhed alt der er autentisk, al erkendelse ud af det levende materiale, så det står kropsløst tilbage. Angst har ædt mig og mit materiale op. Alt for længe.

Hvad jeg er bange for? At jeg bidrager til at opdele verden endnu mere i køn end den i forvejen er. Bidrager til at splitte fremfor at samle. Fordi mine ord ikke når dine ører, kun dine knæhaser. Jeg er bange for, at jeg ikke er god nok til at formidle materialet, og jeg vil gerne vise dig en historie, du har hørt før, den om HELTEN, IDEALET, DEN RIGTIGE JOURNALIST, men i en anden form, på en anden måde, en måde der bruger teorierne med varsomhed og installerer en følsomhed.

Hvordan er det vigtigt? For det første, den norske litteraturprofessor Toril Moi agiterer for, at feministisk teori skal tilbage til praksis, at feministisk teori har brug for en revolution, at vi ender med at diskutere koncepter i stedet for begivenheder.[5] For det andet den svenske journalistikprofessor Monika Djerf-Pierre indleder i artiklen 'The difference engine' med at parafrasere over, hvad det gode samfund er, og hvordan det er forbundet til ligestilling mellem kønnene og spørger, hvilken rolle journalistik og medier spiller ind på dette i en tid, hvor medierne er tandhjul for cirkulation af kulturelle værdier (Djerf-Pierre 2011: 43).

Hvad det er jeg vil vise? At vi opdeler verden i køn, og at den opdeling ligger i vores handlinger, mellem vores handlinger, inde i os, og det forstærkes af, at vi ikke vil se det eller konfronteres med det, så derfor kan vi ikke snakke om det. Det er tabu. Og stigma.

Hvorfor det gør mig bange? Det er ikke rart at skrive eller at erkende, jeg ved ikke om jeg helt vil erkende det, for min uddannelsesmæssige socialisering har lært mig, at jeg skal være åben omkring køn, jeg har lært at tænke, at køn ikke betyder noget, ikke må betyde noget, men man gav mig det refleksive værktøj uden at lære mig om kønnets betydning. Man gav mig hoved og glemte kroppen. Man lærte mig at tænke, før man lærte mig, at jeg har en krop, der manifesterer sig i verden. Med hovedet har jeg lært at tænke om og på køn og jeg forstår, at jeg skal være refleksiv, så når jeg tænker på en ikke-refleksiv måde om køn, så slår hammeren mig, jeg ved det er forkert, og det er ikke rart at føle sig forkert, så bliver jeg bange for køn, bange for at blive opdaget som en, der ikke vil være refleksiv. Og når det sker, så lærer jeg enten at blive irriteret på køn når det dukker op eller hade køn for den forkerthedsfølelse, det giver mig eller jeg giver mig i kast med, hvad det så er, jeg skal forstå. De fleste af os ligger nok mellem, vi bliver passive, ændrer ikke noget i vores måde at være i verden, for de fleste af os vil helst ikke vil have, at det er sådan vi har det. Få af os undersøger, hvad det betyder, enten fordi vi ikke synes det betyder noget eller fordi vi ikke har adgang til at se det eller fordi vi er bange for hvad vi kommer til at se.

Hvorfor? Måske fordi det virker som et stenaldermenneskes måde at tænke på, måske fordi det virker som et udsagn der er forstokket. Det *er* forstokket, det *er* stenalderagtigt. Vi sidder fast. Mens verdens udvikling synes at accelerere, så sidder vi fast i køn.

Hvad det betyder? At emancipation ikke er mulig. Så længe vi insisterer på både at sige, at køn ikke findes samtidig med, at vi siger, at vi er kønsrefleksive – at alle kan alt. Det er her paradokset opstår. Jeg kan ikke sige, at det ikke findes og samtidig sige, at jeg er refleksiv omkring det. Dermed

[5] Læs interview med Toril Moi her: http://kjonnsforskning.no/en/2015/09/toril-moi-feminist-theory-needs-revolution

har jeg netop sagt at det findes. Og det er her de fleste af os må i gang med en ny begyndelse. Først og fremmest må jeg erkende at køn findes. Så må jeg undersøge, hvordan det findes, hvordan det er til stede. I mig. I det levende materiale, jeg kigger på. Hvordan manifesterer køn sig i den verden, jeg kigger på. Køn fandtes ikke i mig, da jeg begyndte denne afhandling. Ikke som en erkendelse. Ikke som noget, jeg bevidst havde tænkt over eller beskæftiget mig med. Som projektet voksede begyndte køn at manifestere sig for mig og i mig. Jeg opdagede, at jeg var en kliché. Jeg er en hvid middelklasse kvinde, der studerer køn. Sådan ser de (fleste) andre også ud, der forsker i journalistik og køn.

Og hvad så, det handler jo om emnet ikke forskeren? Det er faktisk pointen. Jeg har ikke tidligere beskæftiget mig med et emne, der i den grad gjorde mig synlig. For mig selv og omverdenen. At studere køn er både at blive materialiseret og blive bevidstgjort. Og det kan virke handlingslammende. I bedste fald udfordrende. Det er svært at læse om, hvordan kvinder fylder alt for meget i kønsforskningen og så vide, at jeg bidrager til det, det er svært at have viden om, at tekst, kvinder producerer vurderes som mindre værd, bare på grund af mit navn, der afslører mit køn. Dette er en afhandling, jeg kan ikke sløre min identitet for jer i bedømmelsesudvalget, som er de primære læsere, og som videnskabelig genre tror jeg slet ikke det er tilladt sådan at lege med bogstaver på forsiden, jeg har derfor lavet et kompromis, jeg har flyttet det sidste bogstav i mit fornavn, så potentielle læsere måske ville nå helt herind, før de blev klar over, at forfatteren er en kvinde. Vi kender tricket fra skønlitteraturen, hvor mange (kvindelige) forfattere, fx Karen Blixen, har gjort brug af et mandligt pseudonym eller bare et navn, der gjorde at man blev i tvivl om kønnet og dermed ikke automatisk tænke; kvinde. Og hvem gider læse om køn, når en kvinde skriver om det? Så, når jeg oplever, at det, jeg gør, fastlåser min væren, placerer mig udenfor og giver mit navn en skygge, så får jeg lyst til at beskæftige mig med noget andet, får lyst til at være en anden i det jeg laver, for hvem kan ellers tro på det jeg viser, det er altid allerede afvist, før det når frem til verden. Og det handler ikke bare om at have gode nok argumenter for det jeg gør, for det jeg oplever. Hvis du har modstand mod et emne, vil du aldrig kunne lytte til det, jeg har at fortælle. Og min pointe er, at den modstand ligger dybere end nogen af os begriber, den strukturerer vores handlinger. Det handler om, at der er et hverdagssprog, der hver dag udvisker køns betydning gennem latter, gennem metaforer, gennem 'sådan er det bare', gennem generaliseringer, gennem normative kategoriseringer, for at vi kan eksistere. Under en eksamination med en projektgruppe på første semester på Roskilde Universitet, som havde analyseret interview på den røde løber med sprogteoretikeren Robin Lakoff og kønsteoretikeren Judith Butler, sagde det ene medlem af gruppen på et tidspunkt, at det havde været rart med et mandenavn på forsiden af projektet. Der havde været et medlem af gruppen, der var mand, men han var gået ud, så nu var de tre (kvinder) tilbage. Censor kiggede på hende og sagde: "Så du ville gerne have en mand til at legitimere projektet?" Den studerende svarede: " Det er mere det her med, at det er kvinder der laver teorier om køn og nu er vi kvinder der har lavet et projekt om køn, men køn er både mænd og kvinder, men det folk ser nu er en kvindeklub, og så gider de måske ikke læse det."

Emnet afvises ikke fordi det ikke er relevant, men fordi det er kvinder der har skrevet om emnet. Tænker vi sådan om nogen som helst andre emner i akademia? Er køn et særligt emne?

Og. Hvordan bruge sin erfaring til at producere viden?

VIGNET. Jeg synes, det der med køn er svært[6]
Jeg synes det der med køn er svært.
Jeg synes, det er svært.
Jo mere svært, jeg synes det er, des mere vil jeg ind i det.
Forstå.
Hvad der gør det svært.
Jeg vil gerne stille åbne spørgsmål.
Ét åbent spørgsmål.
Være naiv.
Hvad betyder køn for journalistisk praksis?
Hvad er din hypotese, spørger professorkollegaen med det smil, han altid leverer, når han nysgerrigt og drillende vil teste tyngden i ens metodiske værktøjsbælte.
Ellis siger, at jeg ikke behøver at have en tese.
Skiv din konklusion, foreslår lektorkollegaen. Ham med sproget. Ham, der stadig drikker kaffe med Den Konkrete Anden, men de har også været igennem åbent parforhold, intet-forhold, alle-forhold, men de kunne ligesom ikke rigtig drikke kaffe med andre.
Du har ikke tid til 'bare at gå ud, og i øvrigt, hvad vil du da se eller hvordan vil du se det, hvis du ikke ved, hvad du skal se', spørger vejlederen, professoren, der spiser franske sociologer til morgenmad - helst af mærket Bourdieu.
Anne Line siger ellers, at Hylland Eriksen siger, at man skal turde dvæle ved spørgsmålet.
At DET ene spørgsmål godt må få tid.
Men spørgsmålet skal koges ned. Det ved den ph.d.-studerende godt. Hun er hundeangst dog. For at misse noget. For at begå vold på den empiri, der endnu ikke er. Hun synes, det er så mother-fucking-essentielt-vigtigt IKKE AT GÅ den vej, som de andre gør. For HVAD har det nogensinde lært NOGEN om køn. Er der ikke EN eneste ting, vi kan blive enige om nu og her. Og det er er, at verden kan deles op i to: dem der synes, at køn er vigtigt. Og dem, der ikke synes, det er vigtigt. Og at den ene del synes, den anden del er hysterisk, og at den anden del synes, at den første del er ignorante.
Og hvor står denne ph.d.-studerendes projekt? Åhhh ville så gerne skrive - og det gør jeg så - at jeg er hende, der kommer med fred eller rettere, at jeg kommer med køn(spørgsmålene) uden et bat på ryggen. At jeg forstår alle parter. At denne ph.d.-studerende var en af dem, der ikke forstod, at køn var noget specielt vigtigt. Åhhh nej, tænker du. Nu kommer hun der med sin sødheds-køns-tsunami og skal belære mig, hvordan hun blev oplyst, og nu vil hun have mig derud også. Nej. Denne ph.d.-studerende er her ikke for at missionere. Jeg er egentlig bare skide nysgerrig. Faktisk helt vildt nysgerrig efter at finde ud af, hvordan vandet er, der hvor du er. Ser du køn? Oplever du det? I din hverdag? Betyder det noget at være mand eller kvinde i det her felt? Hvad betyder køn for journalistikken eller som vejlederen formulerede dét, der var kommet til hende i badet: hvordan oplever journalister køn?
Denne nysgerrighed og totale åbenhed presser sig igen på, og jeg kan mærke, at jeg må have den ud, før projektet kan tage sin begyndelse, for der er et for mig ret så springende punkt mellem praksis, dvs. det felt, denne ph.d.-studerende skal ud og kigge på (og kommer fra som udøvende journalist), og den verden, hvori hendes projekt skal manifestere sig til et fysisk produkt, dvs. akademia. I sidstnævnte er køn et emne. Et objekt der kan studeres som stjerner, massefylde, ghettoer og sprog. Og da decideret forskning i journalistik og køn i en dansk kontekst er nærmest ikke-eksisterende, så er det ikke her, de store forsvarstaler for emnevalg skal placeres, her er

[6] En vignet skrevet til ph.d.-kurset "Autoetnografisk tekstproduktion", der løb af staben på Roskilde Universitet den 25. og 26. januar 2015.

ligningen mere: hul (altså beviseligt, bevares) = forskning. MEN i forhold til det første. PRAKSIS. Der er forståelsen mere blandet. For i virkeligheden tror jeg, at de fleste af os godt ved, at vi BØR synes, a køn er vigtigt. Jeg havde cavlingvinderen Hanne Dam som underviser. Hun fik prisen for sin gravende tilgang til journalistikken ved at belyse den fra en kvindevinkel. Jeg havde Michael Bruun Andersen, den frankfurterskolebegejstrede lektor, i teoriundervisningen om medier og køn. Og jeg tænkte ikke over køn. De viftede det lige foran næsen på mig. Smækkede mit hoved fuld med teoritekster og praksiserfaring. Se det. Se det. Se det. Jeg tænkte. Ro på. Man kan, hvad man vil. Men jeg vidste godt, at jeg burde. Og det irriterede mig faktisk så meget, at jeg blev stædig: de skal sgu ikke fortælle mig, hvad der er vigtigt. Samtidig vidste jeg godt, at det er politisk ukorrekt at sige: FUCK køn. Det er i øvrigt også ret svært, ingen af os kan ligesom slippe fri. Fra køn. Men et eller andet sted. Along the way. Blev køn – og her vover jeg pelsen med en påstand – gjort lig med kvinder. Og så blev det tricky. Det er jo politisk ukorrekt ikke at synes, at kvinder er vigtige.
Så lad os fremsætte en tanke: hvad nu hvis den næste generation af journalister går rundt og faktisk ikke vidste, at de gerne ville vide noget om HVAD køn er og HVAD køn betyder. Hvad nu, hvis de bare havde manglet et sted at sige, HVORDAN skal jeg egentlig forstå det der med køn. UDEN at føle sig som komplette ignorante kønsanalfabeter? Hvad nu, hvis kønsforskning er blevet så indviklet, at vi mistede de læsere, de mennesker, som vi egentlig gerne ville snakke med. Når denne ph.d.-studerende sender en mail af sted til chefredaktøren, der driver den radiostation, der lige har lavet pr for et spritnyt medieradioprogram og spørger, hvorvidt man overvejede mangfoldigheden i sammensætningen af værter, INDEN man valgte IKKE at mangfoldiggøre værtsrollerne. Og man hurtigt tilbage får det positivt korrekte svar, at her (på radiostationen underforstået) går man ikke op i køn og etnicitet, men tager udgangspunkt i at have fremragende værter, der kan lave god taleradio igen og igen. Så har man som ph.d.-studerende i al fald et svar. Og hvad nu, hvis de fleste af dem, der arbejder derude, rent faktisk ikke ved, hvordan de skal begribe det. De er også lost. At tingene bare ligesom er sket for dem, og de ligesom bare red med, og nu er de hvor de er. Priviligerede. Ville nogen kalde dem. Men kan man klandre nogen for, at de ikke kan se? At de ikke ser køn? Kan man undskylde ikke-handlen med, at det kan man jo heller ikke forlange, vedkommende er jo ikke bevidst om det. Hvis vi nu sætter brødkrummer eller støv eller sure sokker i stedet for køn. Så er det den nærmest universelle snak, som foregår i alle relationer: ser man det eller ser man det ikke, og kan den der ser klandre den der ikke ser for ikke at se?
Og så er vi tilbage ved chefredaktøren, som i dagens anledning kunne være hvem som helst af dem. For de siger det samme. Køn er supervigtigt. Okay, det er nu mig der lyver fordi det giver større kontrast til min efterfølgende pointe. Nej, det, de siger er: jo, vi tænker over køn, over andelen af mænd og kvinder på redaktionen og i det journalistiske indhold. Meeeen, det kommer jo. Det er på vej. Se bare eksempel a, eksempel b, eksempel c. Det ordner sig, nærmest klapper de en på hovedet, som for at sige, det skal nok gå. Desuden er de optaget af, at deres læsere, lyttere, seere forlader dem og er kønsfordelingen så væsentlig? Når befolkningens troværdighed falder og læserne, lytterne, seerne slår op med demokratiets vagthunde – en efter en. Så kigger de der chefredaktører på en og spørger: Hvorfor er det her emne vigtigt? Ja, hvorfor egentlig kære ph.d.-studerende. Hvorfor er det her emne EGENTLIG vigtigt?

Tanker, jeg gør mig:

En af de ting, vi lærte, som journaliststuderende, var begrebet 'trigger-ord'. Ord, der kunne få kilder og interviewpersoner til at reagere så kraftigt, at alt håb om videre givende samtale ville være udelukket, vi lærte, at det handlede om at vide, hvornår sådanne ord kunne siges i en samtale for netop at trigge den effekt, og hvornår man skulle holde sig langt væk fra at give sig i lag med sådan et ord. Jeg tænker, om køn er sådan et ord?

INTERVIEWPERSONERNE. KØN SOM EMNE[7].

"Vi har jo nogle undervisningsgange, der handler om køn. Det er godt at tale om det, men det er lidt ligesom at skulle tænke på at trække vejret. Så kan man ikke trække vejret ordentligt."

"Det er sjovt, jeg brænder meget mere for etnicitet og for at begrænse stereotypier dér. Hvor køn for mig og sikkert for mange andre også, well det øh… og det er vel et problem, og derfor du laver den her ph.d. (latter)."

"Jeg synes også nogle gange, at sådan noget kønspolitik er irriterende, altså, jeg ville ikke gide at lave en ph.d. om det (latter). Ej, men når jeg synes det bliver irriterende er, når man lidt ser nogle spøgelser, som fx det her med hvor mange procent mænd og kvinder der er repræsenteret som kilder, og at vi som journalister skal arbejde med det. Den ulige repræsentation siger jo et eller andet, men jeg synes at fokus på ligestilling fjerner fokus fra noget andet, og jeg kan ikke finde ud af om det er så vigtigt om den ekspert er mand eller kvinde, hvad det betyder. Og ja, der er da klart kønslig diskrimination, det kan også være mænd, der bliver diskrimineret, ikk. Der hvor jeg bliver irriteret er, når det bliver for meget over i queer og feminisme, at det altid skal handle om dem."

Her laver jeg lige **en vigtig note** for dig som læser, der undrer sig over, hvorfor citaterne ikke er markeret med kendetegn, jeg forklarer det i de metodiske refleksioner i 'BAG KLIPPENE', men som jeg har lært i journalistikken, så er den bedste metode ofte at *vise* det i stedet for at forklare det. For, da jeg sender afhandlingen til interviewpersonerne, så skriver en af dem følgende tilbage til mig: "Jeg er ret sikker på, at det er noget, jeg har sagt (Sjovt, hvis det så slet ikke er mig! Men jeg kunne i hvert fald meget vel have sagt dette). Det fremgår ikke af citatet, hvilket køn jeg har. Det får mig til at se det i et andet lys. Hvis jeg havde været en mand, ville jeg aldrig have udtrykt mig på den måde. Uanset hvad jeg mente, ville jeg ikke føle, at jeg kunne tillade mig at sige så direkte, at kønspolitik er irriterende eller måske ikke er så vigtigt, og at man bare ser en masse spøgelser. Hvis jeg forestiller mig, at jeg hørte en mand sige dette citat, ville jeg synes, at han var helt vildt usympatisk. Som kvinde ligger der omvendt nærmest en form for frigørelse i at sige det: Jeg vil ikke identificere mig som en undertrykt kvinde, der synes det er synd for alle os af hunkøn. Og jeg mener det virkelig som kvinde: Jeg synes ikke, at ligestilling mellem mænd og kvinder er det mest væsentlige spørgsmål i min journalistiske dagligdag. Men når jeg læser citatet, bliver jeg helt bekymret for, om læserne vil tolke det som en mands udtalelser og tænke "sikke en arrogant idiot". Det er interessant for mig at se, hvor sindssygt meget køn lige pludselig betyder. Og at jeg kan læse dette ud fra en udtalelse, hvor jeg rent faktisk forsøger at benægte vigtigheden af kønspolitik. Jeg er jo totalt fanget i den struktur, som jeg ville ønske ikke fandtes."

"Min egen oplevelse af køn og kønsspørgsmålet, altså jeg har altid været en smule skeptisk i forhold til hele kønsspørgsmålet. Jeg har haft nogle kurser, og når det kom til at handle om køn, så stod jeg bare lidt af. Ikke fordi jeg ikke synes, at det er interessant, men…for at sige det rent ud…jeg er lidt over

[7] Igennem hele afhandlingen optræder citater fra mine interview med interviewpersonerne - der udgør hovedempirien i afhandlingen – på den her måde, enkelte steder optræder de som spørgsmål/svar mellem mig og dem. Om hvorfor citaterne er anonymiseret kan du læse om i boksen her på siden.

det stadie, hvor jeg…føler med kvinderne. Jeg kan godt se, at der kan være forskelle inde i de organisatoriske lag, men altså…der er jo kvinder overalt i mediebilledets bestyrelser og topposter."

"Jeg har ikke på noget tidspunkt tænkt, at mit køn gjorde en forskel, at mit forløb ville have set anderledes ud, hvis jeg havde været henholdsvis mand eller kvinde."

"Jeg tror, at hvis jeg skulle starte på en sportsredaktion, så ville jeg nok have tænkt over det. Her hersker der fordomme om, at mænd er bedre til sport end kvinder, og til sportsjournalistik. Især til VM-dækning. Hvis der sad en dame der ville alle gøre grin med hende, ikk. Hun har ikke lov til at sige noget, men alle de der mænd siger en masse dumme ting hele tiden. Og det er som om det er okay, bare fordi de er mænd."

"Jeg ville blive fornærmet, hvis det fyldte, hvis fx min mandlige kollega blev sendt ud for at dække militærforhindringsbaner i Jylland, så havde jeg sagt det. Jeg havde ikke holdt mig tilbage."

"Det gik sindssygt hurtigt op for mig, at det (køn) betyder rigtig, rigtig meget for mange mennesker. Da vi var blevet ansat som praktikanter og skrevet under på kontrakten og så lagde praktikstedet vores billeder op på facebook, så'n 'her er vores nye praktikanter', hvor der kun er én pige ud af ni praktikanter. Deres følgere på facebook gik helt amok."

"Jeg har tænkt sindssygt meget over det, fordi der er så mange mænd i den her branche."

"Man kan ikke læse ud fra en tekst, om det er en mand eller kvinde, der har skrevet det. Nyheder er bare meget ens. Det er sådan en kold, skabelon-agtig ting, man skriver efter. Alle skriver efter samme genre og alle ved hvordan nyheder skal se ud."

"Jeg tænker ikke over, om den redaktør, jeg har, er en mand eller kvinde. Jeg tænker over, hvad det er for en person, som siger tingene til mig. Der er nogle, som jeg synes er bedre til det end andre, og jeg aner ikke om det har en dyt med deres køn at gøre eller om det har noget med deres kundskaber at gøre. Jeg tror, at det er kundskaberne."

"Selvfølgelig har jeg haft situationer, hvor jeg er blevet rendt over ende eller blevet drevet lidt rundt i manegen, men jeg ser det meget mere som, at enten har jeg været dårligt forberedt, eller de har været dårligt forberedt – og det ene udelukker ikke det andet. Eller, min personlighed har været for frembrusende, hvis det fx har været et meget forsigtigt menneske. Men jeg har aldrig kogt det ned til, at det er fordi jeg er mand."

"Jeg kan godt komme til at tage lidt afstand til kønsdebatten fordi det bliver delt op, sådan er mænd, sådan er kvinder, og det er ikke fordi jeg ikke tænker der er forskel, men det er altid så

overdrevet og jeg synes altid, jeg minder mest om manden i de der opdelinger. Og det har også gjort, at jeg altid har syntes, ej skal vi nu snakke om det igen, det er ikke mig – jeg er ikke den kvinde. Så jeg kommer nemt til at tage afstand fra det på den måde."

VIGNET. Om Emnet Køn[8]

Filosofi og atomfysik og køn er emner. Emner, man som forsker kan studere. Men der er teori og der er praksis. Der er mennesker. Og visse emner synes at kunne ophidse en hel befolkning, mens andre emner er above-all-that. De er født seje. I offentlighedens øjne. Atomfysik. Det er fandme sejt. Vi forstår det ikke. Rigtigt. Men det lyder vigtigt. Vores årelange skolegang har fortalt os, at det var pissevigtigt for menneskets eksistens. Filosofi. Lidt det samme. Men hvad med køn, er det ikke også pissevigtigt for menneskets eksistens?
Hvis forskningsemner var en stor familie, så ville køn være filosofiens og atomfysikkens næsten altid fraværende mindste søskende, den sidste, efternøleren, der altid rejser verden rundt, og som er kendetegnet ved, at man aldrig helt ved, hvor man har det, hvornår det popper op. Sådan lidt Klodshans-agtig. Og når det så gør. Så er det bare så fuck krævende. Fik aldrig helt så meget kærlighed. Som den første og anden. Eller fik det netop for meget? Ingen ved det. Men. Når det dukker op. Køn. Så vil det ses. Vil snakke. Have penge. Så vi kan blive klogere på køn. Så sidder det og piller navle med sine overvurderede mærkelige venner. Og spiller guitar. Fylder bare så meget. Og alle ånder lettet op, når køn beslutter at prøve kræfter med fårefarming i New Zealand. Når køn er væk. Kan vi slappe af igen. Familiemiddage bliver igen normaliseret. Vi kan grine over køns manglende situationsfornemmelse. Grine over umodenheden. Over, se-mig, se-mig-syndromet. Vi får en hverdag igen. Hvordan havnede køn der, spørger jeg mig selv. Og hvad betyder vores irritation. Hvordan påvirker den os. Samfundet. Mand. Kvinde. Vi må godt gøre lidt grin med køn. Køn gør det også selv. Så løber det rundt efter sin egen hale.
Mens atomfysik lever sit stille liv. Producerer resultater vi klapper af. Benoves over. Og stadig ikke helt forstår. Men de andre klapper jo. Så vi klapper med. Alting kører bare for atomfysik. Men atomfysik er også bare så dygtig. Siger de. Så står køn derude foran ens dør lige pludselig og råber, altid klokken halv fire om natten: ”Hæj, jeg vil snakke med dig!” Og når man endelig lukker køn ind, så forstår man aldrig helt, hvad det er køn siger. Hvad der egentlig er problemet. Og man er irriteret over at være blevet vækket. At være blevet forstyrret. ”Alting ordner sig. Gå nu bare hjem i seng.” Og livet går videre. Men ikke rigtig for køn. Atomfysik vinder priser. Køber glashus på Islands Brygge med havneudsigt. Det er ligesom en stor spiral af evig medvind. For atomfysik. Men livet går ikke rigtigt videre for køn. Køn hopper og hopper og kommer aldrig rigtig nogen vegne. Måske skulle jeg hoppe noget mindre. Tænker køn. Danse lidt mindre. Rejse lidt mindre. Måske skulle jeg prøve at være som de andre lidt mere. Men er jeg ikke som de andre? Det synes jeg, at jeg er. Køn forstår ikke, hvorfor kun bestemte gider at lege, og det er aldrig dem med de strukturelt rigtige navne, adresser eller titler. Er jeg ikke god nok. Spændende nok. Tænker køn. Køn er puzzled. Men en dag bliver køn træt. Træt af altid at være på farten. Træt af ikke at være videnskab. Træt af at høre, at køn er politisk (videnskab). Atomfysik er da også politisk, tænker køn. Og så begynder køn at argumentere. Begynder at sige, at bare fordi man ikke forstår køn, så betyder det altså ikke, at køn ikke er vigtig. Køn bruger atomfysik som illustration på dette. Har du beviser? Spørges der. Kan du frembringe vægtige argumenter og banebrydende resultater, der kan overbevise os om, hvorfor du skal have penge, prestige, magt (glashus)? Køn siger, at køn mener, at man kunne overveje, om den der eviggjorte ommøblering af finanser til forskning, der skal gøre en måske-muligvis-sandsynlig-overvejende procentdel chance for vand på Mars (=måske-muligvis-sandsynlig-overvejende procentdel chance for liv samme sted) så strukturelt forankret, når livet på jorden stadig er så paradoksalt uforklaret, unuanceret. Alle taler om sig selv og deres bedrifter. Men vil ikke gøre det

[8] Jeg skriver den her tekst en sen aften den 19.august 2015, halvandet år inde i afhandlingen.

med køn. Køn betyder ikke noget. For det man laver. For den måde, man forsker. Køn bliver alligevel helt glad og tænker; YES, NU ER DE DA BEGYNDT AT SÆTTE ORD PÅ, NU SNAKKER VI SGU SAMMEN. Køn vil gerne hjælpe dem med at sætte ord på, hvordan det kan undersøges hvad det betyder. Der sukkes. Udveksles blikke. Køn forstår sgu da ingenting. Kan køn ikke høre. Køn er ikke rigtig forskning. Man giver køn sit eget tidsskrift og beslutter at uddele midler engang i mellem til køn, så får man måske lidt ro til at lave rigtig forskning, tænker man.

INTRODUKTION TIL AFHANDLINGENS IDE & UDFORMNING

I dette afsnit giver jeg en kort introduktion til afhandlingens udformning, introduktionen foldes ud senere i afhandlingen i kapitlet 'BAG KLIPPENE'. For at vende tilbage til, hvordan man skal bruge sin erfaring, den franske sociolog Pierre Bourdieu, bliver af en studerende spurgt[9]: "Baserer du dit arbejde primært på egne erfaringer?" Og Bourdieu svarer: "Ikke hovedsageligt. Men det spiller en rolle. Men det er ren personlig erfaring. Min personlige erfaring gør mig modtagelig overfor ting, som andre ikke ville lægge mærke til. Og gør mig nervøs eller harmdirrende omkring ting, som andre ville finde helt normale. Lad mig bruge Foucault som eksempel. For at forstå ham, så må du forstå, at han var homoseksuel. Han ville ikke have gjort det, han gjorde, hvis han ikke var homoseksuel. Da han var studerende prøvede han at begå selvmord. Han havde store problemer med sin homoseksualitet. Noget, som på det tidspunkt, var meget stigmatiseret, selv blandt intellektuelle. Jeg tror, at mange af de spørgsmål, han fremsatte omkring normalitet osv. er relateret til problemer, han selv havde mødt som homoseksuel. Men der er mange homoseksuelle, og kun én Foucault. Hvad han gjorde var, at transformere sine eksistentielle problemer, sine lidelser og sine spørgsmål som homoseksuel. Han transformerede dem til videnskabelige problemer. Og han kæmpede hele sit liv på at uddybe disse. Med andre ord, det er ikke rå homoseksualitet, der producerer god filosofi. På den samme måde, som det ikke er rå erfaring, der gør en god sociolog. Problemet er, hvordan man skal arbejde med sine egne erfaringer. At få noget ud af dem. Som jeg altid siger: Du er nødt til at lave en refleksiv analyse. Sociologer er nødt til at lave sociologi på dem selv, udføre en socioanalyse på sig selv. Det er meget vigtigt. Det er kun ved at gennemføre en socioanalyse af ens egen erfaring, at man kan bruge sin erfaring sociologisk. Selve research-arbejdet er en socio-analyse. Ting kommer tilbage til dig, men de transformeres i processen. Du lærer fx en masse om dig selv ved at studere uddannelsessystemet. Ved at studere det, lærer en underviser mere om sin ubevidsthed end Freuds værker kan lære ham/hende. Jeg startede med at lave feltstudier i Kabylien, hvor jeg ikke kendte svarene, og gik så til min egen hjemegn, hjemby, hvor jeg kendte svarene. Hvad betyder det at stille et spørgsmål, hvor du kender svaret? Altså at gå fra et sted, hvor du ikke kender svarene, til et sted, hvor du ved, hvad de vil svare. Hvad foregår der her? Det, det betyder, er, at i andre tilfælde stiller du spørgsmål uden at kende svaret. En anden ting: når du kommer fra en baggrund med lavere socialklasse fra en kulturelt domineret region, så føler du nødvendigvis kulturel skam. Jeg skammede mig over min accent, som jeg tilrettede, da jeg begyndte

[9]Uddrag fra dokumentarfilmen om Pierre Bourdieu af Carles, Pierre (2001): *Sociology as a Martial Act*.

på Ecole Normale. Selv i dag gør bestemte accenter mig fysisk syg. Og dog, så er det jo den accent, jeg havde. Forleden hørte jeg et radiointerview (…), og jeg fik det dårligt med det samme. Syntes dårligt om det, om ham. Se, det er en sand form for symbolsk vold. Jeg burde jo ikke reagere sådan her, det er mit job at forstå det."

Når jeg længere oppe beskrev, at jeg var en kliché, så virker det nærliggende at spørge, er Bourdieu? Er Foucault? Må jeg overhovedet stille det spørgsmål? Pointen er, at jeg som in-spe akademiker i akademia kigger på jer, der er og har været her, jeg er optaget af, hvordan I gør og har gjort. Jeres proces, så jeg forstår, hvad det er, jeg skal. Bourdieus bog "Den maskuline dominans" var der, jeg begyndte min afhandlingsproces, så det var ham, jeg blev optaget af at forstå, hvordan han havde gjort. I citatet siger han, at det handler om at blive sig den bevidst. Så, hvad er *min* erfaring? Min stemme er ikke entydig. Jeg er flerstemmig. Jeg er pige. Kvinde. Forsker in-spe. Fodboldspiller. Tennisspiller. Avisbud. Kaffebrygger. Fra Nordsjælland. Mor. Journalist. Jeg har mange erfaringer. Jeg har erfaring med at føle mig anderledes, det skammede jeg mig over. Derfor tilrettede jeg mig, blev 'den pæne pige'. Bourdieu var selv meget varsom med at blande tingene sammen, altså erfaring og vidensproduktion, han frygtede det, han kaldte dagbogsdiarré[10], og i en forelæsning fremlagde han en metode til at blive refleksiv på sig selv og dermed finde sin erfaring for at blive refleksiv på den og undgå dagbogsdiarré. En metode, han kaldte deltagende objektivering. Men er det muligt? Spørger Annick Prieur (Prieur 2002: 122). Jeg forsøgte selv, men endte ligesom med at stille spørgsmålstegn ved, om det var praktisk muligt. Det er her autoetnografi kan tilbyde en anden tilgang. En tilgang, hvor jeg som forsker ikke objektiverer mig selv, men bringer min subjektivitet i spil fra begyndelsen. Jeg tager mit ´dirt'[11] med til festen. Og hvad er så autoetnografi? Det beskriver hende, der regnes som ophavsperson og udvikler af tilgangen, nemlig Carolyn Ellis:

> "(…) Mit korte svar er: forskning, skrivning, fortælling og metode, der forbinder det selvbiografiske og personlige med det kulturelle, sociale og politiske. Autoetnografiske former kan være konkrete handlinger, følelser, udførelsesformer, selvbevidsthed og introspektion, der er portrætteret i dialog, scener, karakterisering og plot. Således trækker autoetnografi på konventionerne fra litterær skrivning." (min oversættelse. Ellis 2004: 18f)[12]

[10] Dagbogsdiarré er når man som forsker ikke er i stand til at løfte sin egen erfaring op og gøre den universel og dermed almen gyldig, så andre end en selv kan lære af den, dagbogsdiarré er at erfaringen forbliver personliggjort. Bourdieu beskriver hvordan man kan arbejde med at blive refleksiv på sig selv og ens erfaring i artiklen "Participant objectivation" (2003) i *Journal of Royal Anthropology Institution*, 9, s.281-294. Artiklen er en revideret udgave af den forelæsning Pierre Bourdieu holdt på Royal Anthropology Institute den 6/12-2000.

[11] Ordet 'dirt' eller snavs er I betydningen her lånt fra antroplogen Mary Douglas, der bruger snavs som kategori for det der forstyrrer..I bogen "Purity and danger" siger hun: "Snavs er aldrig en unik, isoleret begivenhed. Hvor der er snavs er der et system. Snavs er et bi-produkt af en systematisk katergorisering og klassificering af stof, hvis kategoriseringen betyder afvisning af upassende elementer." (min oversættelse. Douglas, 1966: 35)

[12] Oprindeligt citat: "What is autoethnography?" you might ask. My brief answer: research, writing, story, and method that connect the autobiographical and personal to the cultural, social, and political. Autoethnographic forms feature concrete action, emotion, embodiment, self-consciousness, and introspection portrayed in dialogue, scenes, characterization, and plot. Thus, autoethnography claims the conventions of literary writing." Ellis, Carolyn. The Ethnographic I (2004: 18f): *A Methodological Novel about Autoethnography*, AltaMira Press, 2004. ProQuest Ebook Central, http://ebookcentral.proquest.com/lib/kbdk/detail.action?docID=1164503.

Autoetnografi er altså ikke bare noget jeg som forsker lægger til, det er selve *måden* dette projekt, denne afhandling er blevet gennemført på. Herunder findes der mange måder at arbejde med tilgangen, der afhænger af ens emne, ens kompetencer, ens faglighed og ens erfaring. Jeg har i denne afhandling ladet mig inspirere af det greb, forfatteren Virginia Woolf - som Bourdieu i øvrigt var meget inspireret af, da han skrev "Den maskuline dominans" (Bourdieu 1998) – benytter i essayet "Sit eget værelse". Essayet har udgangspunkt i to foredrag med emnet "kvinder og litteratur", som Virginia Woolf afholdt i Cambridge og på de to kvindecolleges Newnham og Girton i 1928. Woolf åbner med ordene: "Men, vil De måske sige, vi bad Dem jo om at tale om kvinder og litteratur – hvad har det at gøre med at have sit eget værelse? Jeg skal forsøge at forklare det. Da De bad mig tale om kvinder og litteratur satte jeg mig ned til floden for at overveje, hvad de ord betød (…)" (Woolf 2013: 7). Indledningen fra essayet viser, hvordan drivkraften i at undersøge en problemstilling kan ligge i, at man lukker læseren med ind i ens tankerækker. Forfatteren og queer-aktivisten Mads Ananda Lodahl gør noget lignende i bogen "Upassende opførsel – 100.000 ord imod den heteroseksuelle verdensorden" (2018), hvor han åbner med ordene: "Hvad er en mand? Jeg ser dem på TV og i gadebilledet, og når et nyt menneske træder ind i et lokale eller ud af en livmoder, forsøger vi alle sammen som det allerførste at afgøre, hvilket køn personen har." (Lodahl 2018: 16). Mange andre har benyttet sig af det her greb. Grebet inviterer til resonans mellem læser, materiale, forfatter og undersøgelsesspørgsmål ved, at jeg lader dig følge med i min tanke- og undersøgelsesproces. I et forsøg på at gøre den transparent. Det er det greb, jeg har ladet mig inspirere af i min fremlæggelse af materialet. Og hvad er dette materiale? Nu begyndte jeg med at tale om, hvad mine erfaringer er, det virker naturligt, fordi det er mig, der skriver, mig der begyndte at stille spørgsmålene, men det var svarene jeg fik, der fik mig i gang med at arbejde med repræsentationen af form og indhold, som autoetnografien foreskriver. Materialet i afhandlingen udgøres ikke kun af mine erfaringer eller stemmer, jeg illustrerer hvad der foregår gennem en prisme af flerstemmighed, som interviewpersonerne - jeg har fulgt og interviewet løbende gennem fire år – har vist mig arten af gennem samtaler og møder og korrespondancer, for at fremskrive de mange paradokser og tabuer, som de repræsenterer gennem deres ord. Og som jeg ser, ikke kun i journalistisk praksis, men også i forskningsfeltet og i akademisk praksis. Den amerikanske forsker Patti Lather, der har arbejdet med andre repræsentationsformer, der lader forskerens stemme være en del af teksten som en løbende refleksion over det, de interviewede siger, og hvilke tanker det sætter i gang hos forskeren selv[13], beskriver i bogen 'Getting lost', om at skabe plads til at 'fare vild' (titlen på bogen):

[13] Det har hun gjort i bogen 'Troubling the Angels' (1995), hvor hun har interviewede kvinder med HIV og AIDS.

> "Når vi teoretiserer distinktioner mellem det tabte og det at være faret vild gennem arbejdet med forskningspraksisser, der tager højde for repræsentationskrisen, hvordan kan det at skrive *den anden* ikke være en handling, der bidrager til gentagende kolonisering? At turde skrive på anden vis er ikke at finde et uskyldigt sted, men at bruge spændingerne som en måde at lære at leve i de-autoriserede rum. Tekster, der giver plads til kompleksiteten af det, vi forsøger at få viden om og forstå, omfatter de fortællinger, der ikke er fortalt, de ord, der ikke er skrevet eller transkriberet, de ord, der er tænkt, men ikke udtalt, det ubevidste: alt, der går tabt i fortællingen og repræsentationen. Mit argument er, at en dagsorden om 'at fare vild' måske både skaber andre former for viden og frembringer viden på andre måder ved at arbejde med mere Deleuzean *snuble*-praksisser, der tager højde for sådanne forvildelser. " (Lather 2007: 13, *min oversættelse*)[14]

Derfor har den her afhandling fået den form, der er montage[15]. Montagen her er en polyfoni af blikke på det, der sker og ikke sker, både mine blikke og andres. Montage er en måde at lade mennesker tale for sig selv, og samtidig give etnografens stemme mulighed for også at være der. Derved er montage en måde at springe mellem inkongruente fragmenter der forbliver opdelte som halvåbne kasser. Dette neutraliserer ikke nødvendigvis muligheden for mening eller fuldstændighed. Montage kan, som Walter Benjamin sagde det, være et middel til at gøre os, "essensen af det samlede forløb" klart.[16] (Benjamin citeret i Richter 2004: 234 taget fra Suhr og Willerslev 2013: 98, *min oversættelse*). På en måde der forbliver åben og ufuldstændig. Sandhed eller viden handler i den forstand ikke om at udvikle et særligt argument eller perspektiv. Tværtimod involverer det at finde den ustabile zone af kontinuerlig væren, hvor fragmenter af levet erfaring og analytiske perspektiver får lov til skille sig ud og vibrere i flossede, disharmoniske sammenstillinger." (Ibid.). Men skal du så slet ikke forklare noget, spørger du måske? Har jeg overladt alt tolkningsarbejdet til dig som læser? Det er faren, hvis jeg ikke gør mit arbejde godt nok. At montagen bliver brudstykker, men aldrig et samlet hele, der viser, hvordan jeg nåede fra at undersøge betydningen af køn i journalistikken i Danmark til konklusionen; en rigtig journalist. At den i stedet efterlader dig mere med form end med indhold, gør den det, så har jeg fejlet. Montageformen forklares mere udførligt i kapitlet 'BAG KLIPPENE'.

[14] Oprindeligt citat: In theorizing distinctions between loss and lost in working toward re- search practices that take into account the crisis of representation, how can writing the other not be an act of continuing colonization? To risk writing otherwise is not to find an innocent place, but to use the tensions as a way of learning how to live in de-authorized space. Texts that do justice to the complexity of what we try to know and understand include the tales not told, the words not written or transcribed, the words thought but not uttered, the unconscious: all that gets lost in the telling and the representing. My argu- ment is that a stance of "getting lost" might both produce different knowledge and produce knowledge differently in working toward more Deleuzean "stum- bling" practices that take such losses into account."

[15] Hvad betyder montage? Ifølge ordbogen er montage et fransk ord, der er afledt af 'monter' – at opsætte, at indrette. "Kunstnerisk eller journalistisk fremstilling, der udgøres af en række mindre, ofte forskelligartede enheder." Definition taget fra https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=montage

[16] Oprindeligt citat: "the crystal of the total event".

Lad os fortsætte med en gåde…

> ”En mand og hans søn kører en tur i bil. De bliver begge to hårdt kvæstet ved en trafikulykke og bliver i ambulancer kørt med udrykning til nærmeste sygehus. Drengen bliver rullet ind på operationsstuen, kirurgen kommer ind, bøjer sig over drengen og udbryder: "Åh nej, det er min søn!"” (Jensen, 2007: 81)

Hvem er kirurgen? Svaret er selvfølgelig, drengens mor. Måske havde du allerede gættet det, men havde du ikke, så er du langt fra den eneste. Jeg har lånt gåden fra Leif Becker Jensens bog, ”Den sproglige dåseåbner”. Når jeg har taget den med, så er det fordi Leif Becker Jensen på et tidspunkt fortalte mig, hvordan han bruger gåden i journalistikundervisningen, og hvor få studerende, der er i stand til at gætte svaret. I bogen beskriver han mere indgående hvorfor folk har svært ved at svare.

> ”Når folk ikke kan løse den, er det fordi der sker en kortslutning i transformationen mellem sproget og deres indre vidensunivers. Set fra et logisk synspunkt bude gåden jo være let at løse, for det drejer sig om at trække 2 fra 3: Vores vidensskema for familie består som regel af elementerne far, mor, barn, så når vi fjerner de to, er der ikke mange muligheder tilbage end moren. Når vi alligevel ikke kan løse den, skyldes det ganske enkelt at vi – uden at være bevidste om det – via begrebet ’kirurg’ har koblet til et mentalt billede i vores univers af en mand i hvid kittel som blokerer for den meget enkle løsning. Man kan også sige det på en anden måde: Vi har et vidensskema for kønsbestemmelse af familiemedlemmer som ikke stemmer overens med vores skema for kønsbestemmelse af hospitalspersonale.” (ibid.)

Jensen understreger, at dét, gåden gør, er at kortslutte kommunikationen mellem højre og venstre hjernehalvdel. Han tager forbehold for sin evne til at vurdere hjerneforskningens kategorisering af den venstre halvdel som den der står for logik og den højre som den der står for billeddannelse, men han mener, at opdelingen er brugbar som en metafor for to forskellige, men indbyrdes forbundne måder at erkende verden på, nemlig analyse og intuition. Og hvorfor er det vigtigt at begynde her? Jo, fordi gåden som metode til at gøre os bevidste om vores egne forforståelser er et fremragende eksempel på et trick, der vender ’hvad vi tror vi ved om den måde vi tænker’ på hovedet og dermed giver erkendelse. Vi bliver pludselig i stand til at se, at vi har et blik, som måske er anderledes end det vi troede. Forstå situationer, vi ikke selv har oplevet på egen krop. Min påstand er, at der sker noget i en, når man bliver stillet over for en sådan udfordring og må erkende, at man ikke tænkte, som man troede, at også jeg ’refleksivt moderne menneske’ var sådan en, der kun kunne se en mand som kirurg.

Inden jeg går videre til at give dig et overblik over afhandlingens struktur, vil jeg gerne have du tænker over følgende: 1) Har du (og jeg) et vidensskema for kønsbestemmelse af mediefagprofessionelle, fx journalister og hvis vi har, hvordan bliver vi så opmærksomme på det? 2)

Kan en afhandling gøre aktiv brug af intuition som en metode til erkendelse og stadig kalde sig vidensproduktion? 3) Er eksperimenter og tricks og leg elementer, der kan bidrage med at engagere dig som læser på en anden måde i teksten og åbne journalistik- og kønsforskningens magiske vadsæk af erkendelser op? Svarene er ikke ment som udtømmelige svar, men mere som refleksionspunkter for din læsning og for dine egne overbevisninger.

Lille VIGNET. En ode til den måde, vi skriver på

Måden, vi skriver på, er afgørende for det vi skriver om. Tillader vi tvivl og luft og multiple dimensioner at vokse ud af det, vi skriver, ud af respekt for den tanke, at vi aldrig kan vide alt om, hvad der ligger til grund for et menneskes handlemåde, og derfor aldrig kan skrive i absolutter, hvad bliver resultatet så? Det er nemt at afvise med et 'så bliver alt relativt' og åbent for fortolkning, men måske er det også vigtigt, at forskning også kan det. Være åben for fortolkning. Jeg skal nemlig ikke fortælle dig, hvordan du skal forstå det her. Jeg skal fortælle dig, hvordan jeg forstår det, og du kan finde ro i, at du kan se det her som en af mange måder at forstå det på, en måde der ikke konkurrerer med eller udfordrer, men bidrager til det billede og den forståelse, der allerede findes om køn i relation til det at være journalist. Ingen afhandling er en ø. Ingen forskning ej heller. Det er som en storslået omgang græsk zorba, der tager til i styrke, mens flere joiner ind for at udtrykke musikken gennem dansen, således udtrykker vi individuelt som forskere emnet gennem vores forskning, og smadrer et par tallerkner undervejs i bar begejstring (og fordi det er rituelt påkrævet), og det giver mening at gøre det sammen på hver sin måde.

AFHANDLINGENS STRUKTUR

Montagen er opdelt i klip. Analysen består af tre 'klip'; KLIP I, KLIP II, KLIP III. Hvert klip repræsenterer en analytisk kategori, som er fremkommet gennem mit arbejde med at tolke og analysere interviewpersonernes udsagn. De tre kategorier er hhv. Profession: Journalist, Socialisering, Køn. Selvom hver kategori repræsenterer hver sin analyse, så kan de ikke forstås uden de andre, de hænger sammen og udgør dele af et hele, en analytisk triangulering, delt op dels for det pædagogiske sigte at skabe pauser og dels for at vise, at der er overgange for den, der går igennem processen mod at blive journalist. Overgange som har rituel karaktér. Og, hvor socialiseringen mod det at blive journalist, og hvordan køn spiller ind i den proces, er i fokus. Den proces er lineær, altså processen mod at blive journalist, man kan ikke springe nogen led over, som den der går igennem den, men erkendelse og erindring af begivenheder og situationer er ikke nødvendigvis lineære, de blander sig sammen og bliver til fortællinger, der har symbolsk værdi og rituel karaktér og medvirker til, at det bliver til reelle overgangsfaser mellem:

KLIP I. *Det at ville være*, der hvor man er på vej til at ville være noget, der hvor man er optaget af idealerne, metoderne, værktøjerne på et teoretisk plan, hvor man stadig står lidt udenfor og kigger på de journalister, der vinder priser, dem der har de fede jobs, dem der bliver chefredaktører og

KLIP II. *Det at blive*, der hvor man pludselig er i det, som journalistpraktikant på et nyhedsmedie i gang med at prøve kræfter med det, man gerne vil være, man er midt i den praktiske socialisering til faget, fagfællesskabet, i gang med at forstå, hvad der i praksis er reglerne og ikke bare idealerne, at der findes 'sådan er det bare', og at det er knyttet til den praktiske kontekst, man er i, så man bliver en smule det sted man er i praktik, samtidig med at man har idealerne fra før, man begyndte, de idealer, der også tales om i praksis, som løftestangen for det at stå op, gå på arbejde, gå hjem og starte forfra næste dag, og man mærker det ikke selv, men pludselig har det sat sig i en, hvad man gør, hvordan man gør og

KLIP III. *Det at være*. Man er nu blevet journalist, man er på den anden side, og hvad så nu? Det er her, jeg beskriver hvad jeg taler om, når jeg taler om køn i journalistikken.

SKITSE TIL AFHANDLINGENS TILGANG TIL KØN&JOURNALISTIK. Hvor jeg introducerer det blik, jeg har på emnet køn.

BAG KLIPPENE. Her beskriver jeg de metodiske refleksioner, der ligger bag arbejdet med afhandlingens problemstilling. Her finder du en skitse til det, jeg - med lån fra dels forfatteren Ursula K. Le Guin - kalder 'En bæreposeteori om forskning'. Jeg går dybere end jeg har gjort her med at udfolde beskrivelserne af autoetnografi og montage..

En note til klippenes indhold: Ikke alt indholdet i klippene er direkte relateret til køn. Nogle af de medbragte elementer i klippene har mere indirekte forbindelse til køn. Det betyder, at nogle steder vil det være tydeligt, at køn er forbundet til dette element, andre gange er det mindre tydeligt. Et eksempel; i beskrivelserne af den såkaldte 'Panikdag' (KLIP II), dagen hvor danske journaliststuderende skal finde en praktikplads, der er der ikke eksplicit fokus på køn, når dagen er taget med er det fordi dagen har rituel karaktér – fungerer som manddomsprøve – og er dermed væsentlig for socialiseringen ind i journalistikken, socialiseringen mod det at blive journalist. Fordi den her afhandling er optaget af at undersøge, hvad køn betyder for journalistikken og for det at være journalist, så er der steder, hvor *professionen* står mere i centrum for montagens elementer. Når jeg har taget elementer med, der ikke i lige så tydelig grad kan ses havende en sammenhæng med køn, så er det min metode til at vise, at der også er tvivl, for selvom jeg ikke kan sige, at der er direkte forbindelse til køn her, så har jeg på baggrund af min insiderrolle, som tidligere journalist, en stærk fornemmelse af, at køn er på spil, også de steder hvor det er ikke er eksplicit markeret af mig eller interviewpersonerne. Afslutningsvist i afhandlingen samler jeg trådene for de mange elementer og giver mit bud på, hvordan det hænger sammen.

AFHANDLINGENS FORMATER

I montagen gør jeg brug af forskellige formater. Med formater mener jeg genrer eller kategorier for de forskellige typer af tekster og tegn. De er vignetter, tegninger, øvelser eller ordmalerier, lister, tabeller, essay, citater, interviewpersoners udsagn, artikler, satire, mailudvekslinger, jobopslag, facebookopslag, fiktivt telefoninterview, tekstcollage, noter og forskellige fonte og tekststørrelse mm. Ikke alt forklares, noget overlades til den intuitive sansning, der gerne skulle drive din læsning rundt i de forskellige elementer. De forskellige formater bidrager til montagens form og grafiske

udtryk. Hensigten med de forskellige typer af formater er at vise, hvordan socialiseringen ind i et fag manifesterer sig i ryk, i brudstykker af udsagn og events og møder, der skaber forestillinger, forventninger, idealer og samtidig skaber erkendelser og erfaringer og viden, der forplanter sig i glæde og skuffelse hos den enkelte. Og at betydningen af køn er flettet ind i den proces. Det er til tider en kvalmende proces, en irriterende proces, et kaos. Der findes regler i teorien, og så findes der regler i praksis. Samspillet mellem de to er dét, der mobiliserer handling og ikke handling, men fordi uddannelsen, 'det at blive', opleves som midlet, der skal lede en hen mod målet for ens uddannelse, nemlig praksis eller 'det at være', så får praksis ofte forrang, man uddanner sig jo ikke for uddannelsens skyld, men for at blive journalist. Praksis er målet. Praksis er GUD. I den proces er man ikke køn. Man bliver det. Man socialiseres til køn. Det skal vi i gang med at se på, men inden jeg præsenterer dig for litteraturreview og undersøgelsesspørgsmål, så bliver du introduceret til afhandlingens første ordmaleri.

INTRODUKTION TIL ORDMALERI. Hvad betyder køn?

I august 2018 deltog jeg i en sommerskole om køn og medier på Göteborg Universitet i Sverige.[17] Jeg præsenterede mit projekt for deltagerne og underviserne og begyndte min præsentation med, at jeg bad alle om at bruge 3-5 minutter på at fokusere på sig selv, vende deres blik indad, lave en meditation over, hvad deres køn betød og havde betydet for dem i deres arbejde. Underviserne på kurset var garvede internationale journalistik- og kønsforskere, der har beskæftiget sig med køn og medier i mange år, og deltagerne var studerende med interesse for medier og køn. De havde ikke ventet min lille øvelse. Og de gav udtryk for, at det spontane i at vende blikket indad, det umiddelbare, uden tænkeforberedelse, det var nyt, og givende, og fordi de hurtigt skulle forholde sig til spørgsmålet, nåede deres trænede logiske muskel ikke at sætte ind, og de blev overraskede over, hvad der kom til dem, når de pludselig skulle være aktive og forholde sig til sig selv.[18] Inden, du skal lave dit ordmaleri, så får du mit (tegningen på næste side). Bagefter skal du lave øvelsen, den er vigtig at gennemføre, inden du går videre, for den vil give dig et andet blik på det der står på siderne, og nej, det er ikke hokus pokus, det handler om at vende dig selv på vrangen. Se på dig selv.

[17] http://www.copeam.org/news/agemi-summer-school/

[18] Jeg stillede samme spørgsmål til interviewpersonerne i fokusgrupperunden, her havde jeg heller ikke forberedt dem på øvelsen, som fokusgruppen blev indledt med og som dannede grundlag for samtalerne i grupperne.

MY RIGHT
WHY

WHY
MY RIGHT

DIT ORDMALERI. Hvilke billeder har du nethinden, når det gælder køn. Tænk ikke for længe, notér, hvad der umiddelbart opstår af tanker. Skriv eller tegn herunder.

VIGNET. The battle of the sexes

Jeg er vokset op midt i en krig. En ikke helt almindelig krig. Hvis der da findes noget som kan kaldes en almindelig krig. I den her krig var der ingen vejsidebomber, molotovcocktails og håndgranater. Fjenden lå ikke på vagt i en skyttegrav langs cykelstien. Jeg behøvede ikke have sikkerhedsvest på til skole. Krigen sad i de voksnes øjne. Mellem dem. Den sad i de tekster vi læste i skolen. I mit spejderkorps. På mit fodboldhold. Den sad i aviserne. I politikken. Den sad i de vaner og normer, jeg tillærte mig og blev tillært. Ikke mindst lærte jeg, at krigen fandtes. Man var i krig for at få fred. Fred er godt. Krig er skidt. Men hvorfor er vi så i krig, spurgte jeg mig selv. Fordi. Fordi. Fordi. Bla. Bla. Bla. Svarede de voksne. Jeg kunne aldrig rigtig høre, hvad de sagde. Men det lød altid som SÅDAN ER DET BARE. Vi prøver jo at stoppe krigen med krig! Kampen for emancipation. Frigørelse. Krigen handler om, hvem der har ret til og krav på at være menneske, at være mor og far, at være samfundsborger, at være kvinde, at være mand, at være kønsløs, at have et job, at bestyre en post, at lede, at have en tro. Jeg tror ikke på, at det der ikke slår os ihjel gør os stærkere. Jeg tror på, at hvis man først har været i krig, så vil man altid være påvirket af det og se verden i forhold til det, og det gør os mere kyniske, mindre nysgerrige og mindre lyttende, men stærkere i vores egen tro på at vi har ret og krav på at have ret, men det gør os ikke stærkere som menneskehed, som civilisation. Tvært imod.

Jeg har tænkt over, om det var derfor jeg tit cyklede på biblioteket. Læste om overnaturlige fænomener, om religioner, mytologiske fortællinger om jordens skabelse, symboler og ritualer i en stor pærevælling. Jeg begyndte også at læse fiktion, ingen anmeldere nogensinde ville røre med en ildtang, der handlede om knuste pigehjerter i hobetal, om Gammelpot, indianerhøvdingen 'Bear Heart', om Liv og Alexander, om Christiane F og jeg begyndte at høre musik, helst pop af den virkelig bløde art, Mariah Carey, Whitney Houston, Madonna (men det var først i 90'erne hvor hendes shine og anti-establisment-attitude havde aftaget betydeligt). Men jeg blev også voksen og begyndte at forstå. Forstå, at jeg nok ikke skulle tale for højt om min bog- og musiksmag (hvis jeg ville være sej, og det ville jeg ret gerne), at jeg skulle holde op med at spørge hvorfor (hvis jeg gerne ville være en del af flokken, og det ville jeg ret gerne). Jeg lærte, at der var god smag. Det var den, der vandt priser. Og jeg lærte, at der var mere rigtige måder at være studerende og menneske og udfylde en profession, hvis man gerne ville noget i livet. Og det ville man jo gerne. Jeg ville bare gerne stoppe den der krig. Krigen mellem kønnene. Eller som jeg talte med en af interviewpersonerne om, så er der ikke meget fri bevægelighed mellem kønnene, og det var også svært at vide, hvordan man skulle have det, når man følte sig tættere knyttet til mandekarakteriseringerne i damebladene end til beskrivelsen af, hvordan kvinder typisk er…

Ej, STOP, lige en gang! Er det ikke netop dagbogsdiarré det her, er det ikke sådan noget, der er typisk for netop kvinder, ikke at have forstået, at rigtig forskning, det ikke har noget med at fortælle om barndommen og blablabla, det har sgu da ikke noget med hverken viden eller forskning at gøre. Om igen. [19]

[19] Når jeg skriver de her ting med, så er det for at prøve antropologen John Van Maanens genrer af. Her var en fortælling som nok ville kunne betegnes som liggende mellem 'confessional' og 'impressionist'. Selv har jeg det stramt med bekendelser. Jeg er opdraget og uddannet til at skrive mig selv ud af billedet. Men samtidig har jeg besluttet, at lade materialet være en form for vejviser, og jeg transcenderer det, interviewpersonerne fortæller og skaber en form for fortælling med afsæt i det, de fortæller.

SKITSE TIL AFHANDLINGENS TILGANG TIL KØN& JOURNALISTIK

UNDERSØGELSESSPØRGSMÅLET

Hvad køn betyder for journalistikken og det at være journalist i Danmark

68 % af de nyhedsjournalister, der satte nyhedsdagsordenen i 2015 er mænd, 32 % af de nyhedsjournalister der satte nyhedsdagsordenen i 2015 er kvinder[20]…

…hvad betyder de her tal *egentlig*? Ud over, at vi godt kan blive enige om, at der er en del flere mænd end kvinder, men hvad kan jeg sige ud fra disse tal om køn? Hvad betyder det, når vi producerer tal og generaliserer på køn? Skaber vi dikotomier eller viden? Måske begge? Pointen er, at selvom ovenstående tal viser 'mange' mænd, så betyder det ikke, at alle mænd, der gerne vil være journalister, bliver det. Det betyder heller ikke, at alle kvinder, der gerne vil være journalister, *ikke* bliver det.
Forvirret? Lad os komme i gang med at se på, hvordan journalistikken og forskningen kigger på køn…

[20] Tal fra 'Who makes the news'-rapporten af Jørndrup og Bentsen (2015).

FORESTIL DIG…

”Forestil dig et land, hvor dagblade laver månedlige og årlige optællinger af sammensætningen af køn på redaktionerne, og ansætter nye journalister og ledere i det mindst repræsenterede køns favør, og hvor mediehuse har policies for ligestilling. Forestil dig, at der findes aviser, som hver dag gør status og tæller antallet af benyttede kvindelige og mandlige kilder. Landet ligger ikke langt væk - faktisk kun lige over sundet. Sverige. Som tidligere chefredaktør på Göteborg-Posten[21], Jonathan Falck, udtrykker det, så handler det om at sikre mangfoldigheden, og tiltagene skal give en øget bevidsthed om køn, så avisen ikke skildrer mænd og kvinder stereotypt[22].”[23]

Sådan lød indledningen til min ph.d.-ansøgning i 2013. Göteborg-Posten var ikke det eneste nyhedsmedie, der begyndte at arbejde med køn i og på medierne, også på lokalavisen Västerbottan-Kuriren og på SVT’s morgenprogram, blev det et redaktionelt kriterium at arbejde aktivt på at sikre en mangfoldig sammensætningen af køn blandt kilderne. Det er jo en våd klud lige i hovedet på os danskere, at svenskerne (på mange områder omkring køn) arbejder med initiativer, der forbedrer mangfoldigheden. Men. Jonathan Falck er ikke længere på Göteborg-Posten og avisen har ikke længere nogen åbenlys interesse i at efterkomme den mangfoldighed, der syntes så væsentlig for blot få år siden.

HVAD LIGGER DER BAG TALLENE?[24]

Tallene som indledte dette kapitel tages op med jævne mellemrum for at dokumentere kønsforskellen i journalistikken, og herhjemme har vi (på nogle områder ældre, måske endda forældet) viden om fordelingen af køn i journalistikken. Vi ved, at der er flere mænd end kvinder, der producerer nyheder og politisk journalistik (WACC 2010), at flest mandlige journalister vinder den mest prestigefyldte journalistiske pris, Cavling-prisen, (Willig 2011), og at der er en markant overvægt af mænd, der bestrider poster øverst i medierne herunder både på redaktionerne, i medieledelserne og i mediernes bestyrelser (Andreassen, 2015, EIGE 2013, K2 og DJ 2010, Kendal 2004). I forhold til repræsentationen af køn i medierne, så ved vi også, at der generelt i nyhedsmedierne optræder langt flere mandlige kilder end kvindelige kilder (WACC 2010, Tufte 2004, Eriksen 2004, Moustgaard 2004, Jensen 1982 og Jensen 1981), at køn ofte repræsenteres stereotypt (Moustgaard 2004, Tufte 2004, Jensen 1982 og Jensen 1981), og at de udvalgte og bragte debatindlæg, kronikker og læserbreve primært er forfattet af mænd (Stampe 2013), samt at det oftest er mænd, der portrætteres på avisernes navnesider (Tufte 2004).

[21] Svensk dagblad med 240 ansatte og et dagligt oplag på 245.000. Se www.gp.se

[22] Med stereotypt henvises til sociolog Gaye Tuchmans specificering: ”Sex-role stereotypes are set portrayals of sex-appropriate appearance, interests, skills, behaviors, and self-perceptions. They are more stringent than guidelines in suggesting persons *not* conforming to the specified way of appearing, feeling, and behaving are *inadequate* as males or females. A boy who cries is not masculine and a young woman who forswears makeup is not feminine.” Se Tuchman m.fl. 1978b: 5

[23] Informationerne er baseret på oplysninger fra artiklen: ”Svenske medier tæller kvinder” af Stine Carsten Kendal publiceret på www.kvinfo.dk 31/5-2007 (Kilde: http://webmagasin.kvinfo.dk/artikler/svenske-medier-taeller-kvinder)

[24] Der findes langt mere udførlige litteraturreview omkring køn og journalistik, der viser udviklingen i feminist media studies, se de nyeste i fx Vuyst 2017 og Zuiderveld 2017. Det væsentlige for mig i dette review er at vise, hvor jeg placerer min afhandling, hvilken litteratur den læner sig op ad og finder inspiration i. Den autoetnografiske tilgang er ikke optaget af litteraturen i sig selv, fokus er på det etnografiske, det empiriske, praksis (Adams m.fl. 2005: 37)

Andelen af kvindelige journalister har været støt stigende siden begyndelsen af det 20. århundrede og kvindelige medlemmer af Dansk Journalistforbund udgør i dag 48 procent.[25] På de tre danske journalistuddannelser er der næsten lige mange af hvert køn.[26] Det skal dog understreges, at sammenlignet med Sverige, Norge, Island og især Finland, der er den danske andel af kvinder fortsat lav.[27] I 2010 var Danmark for første gang med i undersøgelsen Who Makes the News[28]. Den viste, at 76 procent af alle nyheder i det undersøgte døgn blev lavet af mænd. På webmedierne var der dog en højere andel kvindelige journalister, nemlig 34 procent mod 66 procent mænd. Af de benyttede kilder, var 69 procent mænd, og kvindelige journalister var bedre end deres mandlige kolleger til at bruge både mandlige og kvindelige kilder (WACC 2010: 29). I 2012 viste en undersøgelse gennemført af Dansk Journalistforbund og K2[29], at 24 procent af de administrerende direktører og øverste chefer på nyhedsmedierne var kvinder. Tv-medierne og medierne i provinsen havde den største andel af kvindelige chefer på de øverste poster.

Studiet af journalistik og køn er et lettere ubelyst forskningsområde i dansk kontekst. Der har siden 1970'erne været et øget fokus på at undersøge kvinder og journalistik, men indtil videre er viden på feltet primært genereret via internationale rapporter med danske vinkler (Andreassen 2015, Jørndrup og Bentsen 2015, WACC 2010), universitetsspecialer, biografier og debatbøger (Mortensen og Frank 2013, Jørgensen 2012, Jansen og Tordrup 2012, Therkelsen 2012, Gram 2012, Bendix 2009, Utzon 2009, Lausten 2008, Nielsen 2004, Nørgaard 1993 m.fl.). De internationale rapporter har fokus på at tælle køn både på repræsentationsniveau dvs. blandt kilderne i medieindholdet og på produktionsniveau og har mindre fokus på at gå bag om tallene. Biografierne og debatbøgerne er en udbredt genre blandt journalister, der skriver om sig selv med fokus på personlige beretninger. I 2012 udkom 'Da kvinderne blev journalister' skrevet af John Chr. Jørgensen. Den er en historisk beskrivelse af danske kvinders vej ind i journalistikken (Jørgensen 2012). I 1981 udførte sociologen Else Jensen empiriske studier på TV-Avisen betalt af Nordisk Råd. Hendes kvalitative undersøgelse belyste repræsentationen af køn på nyhedsredaktionen og repræsentationen af køn i de producerede indslag. Samtidig interviewede hun de kvindelige

[25] https://journalistforbundet.dk/nyhed/kvinderne-er-godt-pa-vej-mod-flertal-i-dj Det er vigtigt at have in mente, at dette tal dækker alle medlemmerne, dvs. også de kvindelige medlemmer, der ikke er journalister.

[26] Den gennemsnitlige andel af mænd/kvinder på de danske journalststuderende er i hhv. 2005: 59 % kvinder, 41 % mænd; 2008: 51 % kvinder, 49 % mænd; 2012: 48 % kvinder, 52 % mænd. Der kan mellem de tre uddannelser på de forskellige år spores forskel i, hvor kvinder og mænd vil læse journalistik. Således har DJH den mest lige fordeling af køn – ligger omkring 50/50 - blandt de studerende dvs. med mindst udsving fra år til år, mens RUC i 2005 havde 64 % kvindelige journalststuderende, en andel der i 2012 er faldet til 54 %, for SDU er billedet omvendt af RUC, her havde man i 2005 46 % kvindelige journalststuderende, i 2012 udgjorde andelen 65 %. Kilde: Hovdabrekka-undersøgelsen, der i hhv. år 2005, 2008 og 2012, via spørgeskemaer har indhentet information om journalststuderende i hhv. Danmark, Norge, Sverige, Finland og Island. Nærværende tal er hentet via en særkørsel foretaget af sociolog Jan Frederik Hovden særligt til denne projektbeskrivelse, se metode og metodeforbehold for udtræk i bilag 1. Et vigtigt parameter for brugen af tallene er dog svarprocenten for hvert af de tre nedslagsår i Danmark, den er for hhv. 2005 og 2008 48 %, mens den for 2012 er 42 %. Derfor vil dette projekt også benytte hver af de tre uddannelsers egne opgørelser over journalststuderende.

[27] Den procentvise fordeling af mandlige og kvindelige journalststuderende i de fem nordiske lande i 2012 er, Danmark: 48 % kvinder, 52 % mænd; Sverige: 55 % kvinder, 45 % mænd; Norge: 66 % kvinder, 34 % mænd; Island: 67 % kvinder, 33 % mænd; Finland: 76 % kvinder, 24 % kvinder. Kilde: Ibid note 5.

[28] Who Makes the News er en global undersøgelse af ligestillingen i nyhedsmedierne med udgangspunkt i produktioner fra en enkelt dag. Undersøgelsen gennemføres hvert femte år og begyndte i 1995. Who Makes the News gennemføres af Global Media Monitoring Project og koordineres af World Association of Christian Communicators (WACC). Den danske undersøgelse blev udført med finansiel støtte fra Dagspressens Fond, Dansk Journalistforbund, DR og Dansk Magisterforening.

[29] K2 var et netværk, der blev etableret i 2006 (og nedlagt i 2012) hvis formål var at sikre flere kvinder i landets medieledelser.

journalister om, hvordan de oplevede arbejdsbetingelserne og mulighederne på redaktionen. Relevant for nærværende projekts problemstilling er det, at Jensen ikke kunne spore strukturelle forandringer i programplanlægningen på trods af, at flere kvinder nu var del af redaktionen (1982: 36). På medieniveau har Danmarks Radio arbejdet aktivt for at sikre en mere mangfoldig sammensætning af køn på ledelsesplan.[30]

Forskning i køn og journalistik er ikke et udbredt populært emne, hvilket Berit von der Lippe og Rune Ottesen beskriver i forordet til deres antologi 'Gendering war and peace reporting'[31]:

> "Ved den konference blev vi opmærksomme på, at det er mere reglen end undtagelsen at disse kønnende perspektiver bliver bragt til tavshed eller marginaliseres i journalistikken såvel som i den akademiske litteratur".

UNDERSØGELSESSPØRGSMÅLET

Det var egentlig meningen, at jeg ville lave en bred undersøgelse, der undersøgte dels fordelingen af køn på redaktioner, dels på ledelsesplan (Vertikalt) og dels på stofområder (horisontalt) og lave etnografiske studier på nyhedsredaktioner samt følge en gruppe journaliststuderende på deres vej fra in-spe til færdiguddannede journalister. Jeg legede også med tanken om at lave et eksperiment.

Idéen til den brede undersøgelse kom fra et omfattende svensk forskningsprojekt kaldet 'kvinnorna i journalistkulturen' (2000) ledet af professor Monika Djerf-Pierre og dr. Fil Monica Löfgren Nilsson på Institut for Journalistik og Massekommunikation (JMG) på Göteborg Universitet. I projektet gennemførte de både historiske og empiriske studier af køn, magt og nyhedskultur på svenske medier, lavede indholdsanalyser af nyhedsprogrammer og observations- og feltstudier på udvalgte tv-redaktioner herunder Sveriges svar på DR[32], nemlig SVT. Undersøgelserne viser, at det har betydning for journalistikken, hvilket køn journalisterne har (Nilsson 2009, Djerf-Pierre 2007), at mænd producerer flere nyheder end deres kvindelige kolleger, samt at kvinder laver længere indslag (Nilsson 2009). Interessant er det, at Else Jensen kom frem til samme resultat i sin undersøgelse af TV-Avisen mere end 25 år tidligere i 1982. Djerf-Pierre og Nilsson sporer også en tæt forbindelse mellem status, prestige og magt og de stofområder, som mænd primært beskæftiger sig med, mens de stofområder, som kvindelige journalister typisk arbejder med har lavere prestige på redaktionerne (Djerf-Pierre 2007). Djerf-Pierre og Nilsson konkluderer:

[30] I Kendals undersøgelse fra 2004 er der en generel interesse blandt chefredaktørerne for at få udlignet kønsskævhederne, men den forekommer mest som værende afledt af at blive spurgt direkte om det end af en reel interesse for at ville ændre på de faktiske omstændigheder, hvilket følgende udsagn til dels understøtter: "Vi udnævner sjældent mere end to nye chefer pr. år, og handlingsplaner eller lignende ville derfor være lidt gumpetungt," siger daværende chefredaktør for Politiken Tøger Seidenfaden, og daværende direktør i Danske Dagblades Forening Ebbe Dal siger: "Det ville være løgn, hvis jeg sagde, at emnet kvinder og ledelse havde været oppe som særskilt tema i Danske Dagblades Forening, men vi taler ofte om det i sociale sammenhænge, hvor vi mødes." (begge citater fra Kendal 2004: 77). DR har handlet på problematikken: Tidligere generaldirektør i DR, Kenneth Plummer, fastslog i 2005, at der skulle være 50 % flere kvinder i ledelsen inden 2015, i 2005 var der 28 % kvinder i ledelsen i DR, i 2008 var der 38 %. (Kilde: http://www.dr.dk/OmDR/Nyt_fra_DR/Nyt_fra_DR/2009/06/17105829.htm).

[31] Antologien er blevet til efter konferencen 'Gender, war and conflict reporting' afholdt af Oslo og Akershus University College of Applied Science i 2015.

[32] I betydningen Public Service-finansieret fjernsyn.

> "Den professionelle journalistidentitet er ikke kønnet. Samtidig er der en opfattelse af, at publikum er kønnet, og der er en forestilling om, at kvinder har visse interesser. Men på nyhedsredaktionen opfatter man hinanden som lige. Blandt journalisterne hersker forestillingen om, at disse kønsforskelle ikke eksisterer blandt eller gælder dem som journalister på nyhedsredaktionen."[33]

Derudover lokaliserer de også brugen af termer som 'bløde' nyheder og 'hårde' nyheder. Erhvervsstof, politisk stof og udenrigsstof ses som hårde nyheder og betegnes som maskuline. Uddannelseshistorier, sundhedsstof, forbruger- og livsstilsstof ses som bløde nyheder og betegnes som feminine (Nilsson 2009).

Hvad der skete? Hvorfor den brede undersøgelse blev til en mere smal undersøgelse, der forfulgte ét spørgsmål? Det er det, jeg viser i afhandlingen. Når jeg – lidt vel kækt – i min besvarelse af 'Browns otte spørgsmål' i begyndelsen af afhandlingen skriver, at 'jeg forstod, at hullet havde en årsag', så er det fordi jeg i arbejdet med afhandlingen blev mere og mere optaget af, hvad køn betød og betyder for det at være journalist og ikke så meget, hvordan køn fordeler sig eller hvem der laver hvad og hvor. Jeg ved, at det især havde at gøre med de samtaler, jeg havde med min bi-vejleder på Göteborg Universitet Monika Djerf-Pierre. I samtalerne blev det klart for os begge, at mit empiriske materiale viste en særlig professionskultur, der ikke lignede den svenske. Ikke i den grad, som vi ellers populært henviser til, når vi taler om, at Sverige og Danmark ligner hinanden. Vi talte om, hvorvidt jeg skulle lave en komparativ undersøgelse for at vise, hvordan det så ud i hvert land, men jeg blev ved kun at se på Danmark, men de samtaler har gjort mig i stand til at se, at der ER en særlig kultur i Danmark, som fortjener sin egen undersøgelse. Og jeg blev optaget af at gå dybere ned i, om der følger et særligt blik på køn og kønnets relation til journalistrollen i Danmark, og det at blive og at være journalist. I forhold til min ph.d.-plan, så kom jeg aldrig rigtig videre end trin 3 (som jeg begyndte med) – ud af de 5 jeg havde skitseret. Trin 3 var at følge en gruppe journaliststuderende, mens de stadig var i gang med deres journalistuddannelse, interviewe dem på uddannelsen, følge dem gennem den 1 år lange obligatoriske praktikperiode på et dansk nyhedsmedie[34] og interviewe dem igen efter endt praktiktid og på den måde lave et kvalitativt studie, der forløb over en årrække, hvor jeg fulgte en fast mængde interviewpersoner og stillede dem de samme og forskellige spørgsmål om køn og professionsnormer (mere om metodevalg og -tilgang i 'BAG KLIPPENE'). Min undersøgelse tager derfor afsæt i det, der omgiver det at blive journalist i Danmark; Normer, idealer, forestillinger, forventninger og ser på, hvordan køn opfattes, italesættes, formes og bruges i den socialisering, som de studerende går igennem i deres vej fra

[33] Fra artiklen Backlash i svensk TV (2004): http://kilden.forskningsradet.no/c16880/artikkel/vis.html?tid=24507

[34] Når det blev nyhedsmedier, der blev omdrejningspunktet for undersøgelsen er det fordi det fortsat er den genre, der er hovedomdrejningspunktet for dels undervisningen på de tre journalistuddannelser i Danmark og fordi nyhedsjournalistik opfattes som hovedgenren indenfor journalistikken. Med et stille forbehold kan man sige, at det at undersøge nyhedsjournalistikken også er at undersøge journalistikken, uden at man dog kan sidestille de to fuldstændigt.

uddannelsessystem til praksis som journalister. Jeg bruger deres socialisering ind i faget til at svare på spørgsmålet:

HVAD BETYDER KØN FOR JOURNALISTIKKEN OG DET AT VÆRE JOURNALIST I DANMARK?

Spørgsmålet er undersøgt ved at undersøge interviewpersonernes forhold til emnet køn, interviewpersonernes forhold til deres eget køns betydning for det de laver, det de tænker, det de erfarer og interviewpersonernes forhold til det de beskæftiger sig med og køn, altså om de som journalister tænker over eller tager stilling til køn i forhold til kilder og repræsentation af kilder.

At undersøge problemstillingen ved at lade journalister in-spe være genstand for den empiriske undersøgelse er afhandlingens forsøg på at komme nærmere en forståelse af, hvordan det journalistiske felt påvirker eller socialiserer 'nye aktører', så jeg på den måde bliver i stand til at sige noget om journalistkulturen, fordi man som ny skal tillære sig regler og normer og rutiner så bliver man også et spejl for den kultur, man skal ud i. Men ikke kun et spejl, for i mødet mellem kultur og person, der opstår det, man kan kalde en friktion, hvor man skal balancere det man har lært på uddannelsen og det man oplever er vigtigt i praksis som udøvende journalist. Journaliststuderende er selvfølgelig qua deres journalistuddannelse allerede i gang med en vis form for socialiseringsproces, der handler om at tilegne sig værktøjer til at arbejde journalistisk, men de har endnu ikke for alvor prøvet kræfter med det journalistiske arbejde i praksis. Men det kommer de til via deres uddannelse, fordi samtlige journalistuddannelser i Danmark inkluderer praktikophold på journalistiske medier på mellem et halvt år og halvandet år. Argumentet for at inddrage undersøgelser af de journaliststuderende er med andre ord en måde at prøve at se feltet på ny eller udefra, fordi journaliststuderende formelt set fortsat står uden for journalistiske felt (Hovden 2008: 84). Et af de første studier, der fortæller om danske journaliststuderendes vilkår i praksis blev udgivet i 1977, og var resultatet af otte journalister in-spe's halvanden år lange praktikperiode på lokale, regionale og nationale aviser rundt om i Danmark.[35] Relevansen af udgivelsen af disse subjektive erfaringer opsummerer de indledningsvist:
*"(…) netop den journalistiske **lære**-proces giver gode muligheder for at vurdere den journalistiske **arbejds**-proces. Praktikanterne erfarer og registrerer den tilpasning, som er blevet rygmarvsrutine for de fleste journalister, der har været længere i faget."* (Andersen, Bechsgaard, Hørby m.fl. 1977: 6)

Målet med denne kvalitative undersøgelse af journaliststuderende er at finde ud af, om og hvordan journaliststuderende påvirkes til at tænke på og om køn, god journalistik, arbejdsrutiner gennem deres et-årige praktiktid på forskellige danske nyhedsmedier. Et mål, der slutteligt skal drøftes i forhold til betydning for produktion og reproduktion af ikke bare journalistiske normer og værdier, men også i forhold til betydning for medierne som demokratisk motor for samfundet, spørgsmål

[35] Erfaringerne blev udgivet under titlen "Ikke et ord om ytringsfrihed – rapport om journalisters arbejdsvilkår på danske dagblade" og bestod af de otte journaliststuderendes egne oplevelser fra deres tid på forskellige dagblade skrevet i dagbogsform/feltnoter og udkom på forlaget Modtryk.

Gaye Tuchman tog op i 1970'erne, Margaret Gallagher i 1980'erne, Liesbet Van Zoonen i 1990'erne og Djerf-Pierre i 00'erne. Med andre ord at komme nærmere en forståelse af, hvad køn betyder for journalistikken og det at være journalist.

HVAD LÆRER JOURNALISTSTUDERENDE OM KØN PÅ JOURNALISTUDDANNELSEN?

En af de første til at studere journaliststuderende og køn var den hollandske mediesociolog Liesbet Van Zoonen, der i 1994 udgiver klassikeren for feltet feminist media research med den ordrette titel: "Feminist Media Research". I 1989 laver hun en undersøgelse blandt unge hollandske feministiske journalister. Her studerede hun, om og hvordan journalistiske metoder og socialiseringsprocesser har medvirket til at etablere en særlig form for kønnet professionalisme. Et centralt spørgsmål for Van Zoonen var, hvordan feministiske journalister oplevede deres tid på journalistuddannelsen, deres praktikophold i nyhedsindustrien og andre medier, og i begyndelsen af deres professionelle karriere som fuldtidsansatte journalister, og om det påvirkede deres interesse for feminisme og journalistik. De fleste af de kvinder hun interviewer har udviklet deres feministiske idéer i løbet af deres uddannelse i journalistik (i begyndelsen af 1980'erne). Og de institutter, der uddanner journalister har alle mindre kurser om, hvordan kvinder og mænd udsættes for diskrimination og kønstereotypificeringer i medierne. Så journalistuddannelserne har det hun kalder en individualistisk strategi med at gøre kvinder i nyhederne lige så synlige som mænd. Men emnet blev ikke drøftet på fakultetet mellem ansatte og studerende. Og deres opgaver om emnet mødtes med en manglende interesse på den del af fakultetet og fra censorer fra branchen:

> "Budskabet som de studerende blev givet, var, at feminisme - selv moderat defineret - og professionel journalistik var på kant med hinanden, og dette budskab blev forstærket af oplevelse under praktikken" (van Zoonen 1994: 56).

Så, hvad van Zoonen ser, er, at de fleste af hendes informanter justerer deres opfattelser ind efter de normer og værdier, der er i praksis, og ved at gøre det oplever de en stigning i deres autonomi. Men ikke alle justerer:

> "Nogle af de kvinder, jeg interviewede var dybt skuffede over journalistikken, efter deres oplevelser gennem praktikken - især oplevelsen af chauvinisme fra mandlige journalister - og besluttede i stedet at forfølge en anden karriere" (van Zoonen 1994: 57).

Efter at have foretaget disse undersøgelser konkluderer van Zoonen om journalistik og køn, at:

> "Den specifikke organisatoriske kontekst, hvor journalister arbejder, konstruerer ikke kun, om 'kønnet' professionalisme kan eksistere, men også hvordan den vil blive udtrykt," (van Zoonen 1994: 59).

Hvad med journalistuddannelserne i Danmark, underviser de i og har fokus på køn? I artiklen 'Køn journalistuddannelse'[36] beskriver studielederne fra de tre journalistuddannelser i Danmark, at det er en problematik, de er opmærksomme på oftest i forbindelse med repræsentationsspørgsmålet. Fra uddannelsen på Roskilde universitet lyder det:

"Det handler om repræsentation, både i italesættelse og i billeder, når vi taler om, hvordan køn bliver fremstillet. Da kvinder nærmest altid er underrepræsenteret, er det en klassisk problemstilling, som vores studerende skal forholde sig til," siger Mark Blach-Ørsten, der er leder af journalistuddannelsen på RUC.

Han siger også, at emnet er pensum på RUC, fordi det er en klassisk problemstilling på linje med ytringsfrihed og demokrati. På journalistuddannelsen på Syddansk Universitet siger studieleder Peter Bro at hvis køn skal på dagsordenen handler det om at have eller skabe anledninger:

"Da der blev lavet den store kildeundersøgelse, fik vi en anledning til at tage emnet op."

På journalistuddannelsen i Aarhus siger daværende leder, Anne Marie Dohm:

> "Vi ved, at journalister ikke bare afspejler virkeligheden, som den er. De påvirker den også ved deres formidling. Derfor er det vigtigt, at journalisterne er bevidste om, at de ikke bare er med til at reproducere en forestilling om, hvordan samfundet er."

Der skal tages forbehold for, at artiklen er fra 2010, men når jeg tager den med er det fordi det de ikke taler om er journalistens køn eller om de studerende lærer om, hvad køn betyder på produktionsniveau, som journalist på en redaktion. Når det kan være væsentligt, handler det om, at:

> "Fraværet af fyldestgørende undervisning om kønsaspekter og nyhedsredaktionskultur på universiteternes journalistuddannelseskurser bidrager til at opretholde systemisk ulighed i branchen."[37]

OM AT SE PÅ NORMEN I STEDET FOR AFVIGELSEN

[36] http://kvinfo.dk/koen-journalistuddannelse/

[37] Oprindeligt citat: "(…) the absence of substantive education about gender issues and newsroom culture in university journalism courses helps maintain systemic inequality in the industry"
Louise North, lektor, ph.d. ved Monash University, Australien

Hvor er kvinderne? Men hvor blev kvinderne af? Where are the women journalists in Europe's Media[38]? Da kvinderne blev journalister[39]. Kvinderne kommer[40]. Sådan lyder et par rubrikker fra journalistiske artikler, bøger og forskningsmateriale. Teksterne vinkler på det, der mangler. Det, der ikke er til stede. Men når vi spørger, hvor er kvinderne, grupperer vi også efter køn. Vi gør det umuligt at forestille os, at der kunne være mænd, der heller ikke var til stede, og ikke mindst kvinder, der var til stede. Kønskasserne gør det svært for fantasien, umuligt for forestillingsevnen at blive klog på, hvad der egentlig foregår. Det er *måden,* vi spørger på, der former måden vi tænker på køn i forhold til det at være journalist. Og ikke mindst former de svar, vi kan give. Former de måder, vi undersøger. Udfordringen er, at det er den måde, jeg har tillært mig at tænke, jeg tæller køn og derefter undersøger jeg, 'hvordan det kan være, at…'. Så hvordan kommer jeg videre herfra?

Hvis vi ser på, hvordan vi taler om journalister, så bliver det hurtigt tydeligt, at der ikke findes mandlige journalister. Ret få i al fald. Fx ham her: 'Mandlig journalist tiltalt for knivstikkeri'[41]. Men kvindelige journalister[42], de findes: 'Her er 350 kvindelige journalister'[43], 'Kvindelig tyrkisk journalist fængsles'[44], 'Kvindelig journalist blev truet (…)'[45], 'Köln: kvindelig journalist blev seksuelt forulempet (…)'[46]. Der findes ikke rigtige[47] journalister. Det gør der ikke. Og så alligevel: 'Rigtige journalister har ikke noget liv'[48]. Når jeg siger, at betegnelserne findes eller ikke findes, så handler det om, hvorvidt de optræder som ord, du støder på til daglig, om du i det daglige møder 'mandlig journalist' eller 'kvindelig journalist'. Er de blevet til størrelser, du henter frem og har en idé om, hvad betyder? Journalistikken har idealer og normer. De findes. En rigtig journalist er et ideal. Rollen som journalist er en norm. Den (maskuline) journalist er en norm. Og allerede her gør sproget mig og den her afhandling en gigantisk bjørnetjeneste, FOR det er *ikke* det samme som, at *manden* er en norm, STOR forskel. Men journalisten bliver en norm (og jeg skal nok uddybe det her lige om lidt), så. Idealer, normer og kvindelige udgaver findes i journalistikken. Som kvindelig journalist kan du aldrig blive en norm, men du kan blive et navn og dermed et ideal, så går du udenom normen[49]. Men normen, den har ligesom sat sig fast, og det er os alle, der sidder fast i den norm, mænd og kvinder og ikke-binære. ALLE. Jeg ved godt, det er lidt forvirrende. Tro mig, det har taget mig fem år at skrive de her ord. Fordi jeg troede jeg skulle skabe orden. Men orden findes ikke. Men der findes

[38] https://en.ejo.ch/research/where-are-all-the-women-journalists-in-europes-media
[39] (Jørgensen 2012)
[40] https://journalisten.dk/kvinderne-kommer
[41] Det pudsige er, at han findes i google-søgningen, men når man klikker sig ind på artiklen, så findes han ikke i rubrikken, der er han blevet til 'dansk journalist (…)': https://www.bt.dk/krimi/dansk-journalist-tiltalt-for-knivstikkeri
[42] "'Kvindelige journalister' er et flertydigt begreb. 'Kvindelig' kan betyde 'af hunkøn', men det kan også betyde 'som har nogle særlige træk, der traditionelt forbindes med kvinder'." (Jørgensen 2012: 14)
[43] https://journalisten.dk/her-er-350-f-rende-danske-kvindelige-journalister
[44] https://politiken.dk/kultur/medier/art6958350/Kvindelig-tyrkisk-journalist-fængsles-for-at-skrive-om-politikers-skattely
[45] https://www.bt.dk/krimi/kvindelig-journalist-blev-truet-ved-roemning-af-rockerborg
[46] https://jyllands-posten.dk/international/europa/ECE8424505/koeln-kvindelig-journalist-blev-seksuelt-forulempet-paa-direkte-tv/
[47] Rigtig. Tillægsord. Oprindelse: fra middelaldertysk richtich eller tysk richtig egentlig 'som følger en ret linje', afledt af adjektivet recht 'ret, lige'. Betydninger: 'som ikke bare er en efterligning eller en ringere eller svækket udgave af noget' og 'som svarer fuldt ud til sit navn eller sin karakteristik især om person'. Synonymer: ægte, virkelig, sand, uforfalsket, veritabel, egentlig, formelig, regulær, selve, konstant. Beskrivelse fra sproget.dk, der bl.a. redigeres af Dansk Sprognævn: https://sproget.dk/lookup?SearchableText=rigtig
[48] https://journalisten.dk/rigtige-journalister-har-ikke-noget-liv
[49] Jeg giver et eksempel på dette i Konklusionen

tid, og tiden siger, at det er 2019, og den spørger, om ikke vi skal begynde at ændre den her fortælling, for det er kun en fortælling, og fortællinger, de lever kun så længe de reproduceres. Lad os begynde med det her citat af forfatteren Anne Carson, der minder mig om at være varsom med de der tillægsord, altså ord som hæftes på andre ord, ord som rigtig, kvindelig, mandlig, maskulin, feminin, blød, hård osv.:

> "Hvad er et tillægsord? Navneord navngiver verden. Udsagnsord aktiverer navnene. Tillægsord kommer fra et andet sted. Ordet tillægsord (epitheton på græsk) er selv et tillægsord, der betyder 'placeret på toppen', 'tilføjet', 'vedhæftet', 'importeret', 'fremmed'. Tillægsord kan virke som ret uskyldige tilføjelser, men kig en gang til. Disse små importerede mekanismer er ansvarlige for at knytte alt i verden til dets særegne sted. De fastlåser vores væren." (Min oversættelse. Carson 1998: 4).[50]

Lad os lave en fortælling, der ikke fastlåser vores væren. For at gøre det, så tror jeg, vi har brug for at blive forstyrret, brug for forstyrrelser, altså ikke den slags, der kommer med et prædikat om optimering og effektivitet og et nemmere (arbejds)liv. Jeg tænker på den slags forstyrrelser, der får mig til at tænke over, hvad det er, jeg har gang i. Får mig til lytte. Får mig til at se, hvordan jeg ser. Sidstnævnte kommer aldrig med lovning om optimering og effektivitet, fordi den her slags forstyrrelser handler om noget grundlæggende andet. Hvordan man kender forskel? Hvis jeg nu forsigtigt foreslår, at det handler om at se på, om forstyrrelsen udfordrer det, der er kerneydelsen i dit arbejde. Så, hvis jeg er forsker, og pålægges mere administrativt arbejde, så er det en forstyrrelse, der går ud over min kerneydelse. I al fald, hvis der er for meget af det eller bare er så komplekst, at jeg aldrig når til det jeg egentlig skal. Men hvad hvis jeg er journalist og der bliver ansat en ny journalist? Forstyrrer det så min kerneydelse? Det er her, det bliver tricky. Styrer homosociale standarder dvs. ansættes der primært mennesker der 'ligner' en selv værdimæssigt eller styrer behovet for forskellighed, altså det, at man ansætter nogen der ikke ligner en værdimæssigt eller noget midt i mellem eller lidt af hvert?

Og hvem eller hvad bestemmer i virkeligheden hvem eller hvordan der ansættes? I en undersøgelse af køn blandt piloter bemærker organisationsforskerne Ashcroft og Mumby, at hvis en kvinde kan flyve så kan 'alle' flyve, og at det er en dårlig ting i pilotprofessionsmæssige øjne. De beskriver, hvordan pilotrollen bliver professionaliseret og dermed bliver en norm hvilket de viser, at den ikke har været før. Og jeg tænker på, at professionaliseringen af journalistikken, af journalisten og journalistrollen sker samtidig med at der åbnes op for kvindelige journalister på redaktionerne. Ashcroft og Mumby siger:

[50] "What is an adjective? Nouns name the World. Verbs activate the names. Adjectives come from somewhere else. The word adjective (epitheton in Greek) is itself an adjective meaning "placed on top", "added", "appended", "imported", "foreign". Adjectives seem fairly innocent additions but look again. These small imported mechanisms are in charge of attaching everything in the world to its place in particularity. They are the latches of being." (Carson 1998: 4).

> ”(…) (D)en omdiskuterede betydning af en pilots arbejde, krop og selv er mere end et spørgsmål om mulige identiteter. Det er en diskursiv kamp over retten til professionskontrol, krav på professionalisme og den politiske, økonomiske og sociale værdi af et job. Mangfoldiggørelsen af pilotidentiteten er lig med meget mere end revidering af den faglige identitet og piloters kultur. Inklusion kan vise sig dyrt, for det vil vække mistanke om langvarige systemer af værdisætning og belønning.” (Ashcroft og Mumby 2004: 39)

Hvis disse perspektiver også kan bruges i forhold til journalistrollen, så bliver det pludselig muligt at forstå både læsernes og de i forvejen ansatte journalisters blik på, at rollen bliver åbnet op for kvinder – som blev kritiseret meget i begyndelsen - for som med pilotrollen, så betyder det, at der er mere på spil end bare at inkludere flere medlemmer i klubben, grundlæggende bliver rollen pludselig sat i et nyt lys, der gør det muligt at se de strukturer og kulturer, der før var usynlige, men nu bliver blotlagt:

> "Vores analyse viste, at køn er et grundlæggende princip i organisationen af arbejdsmæssige subjektiviteter, ikke en tilfældig spiller eller produkt. Undersøgelsen af kønnet arbejde handler om mere end nuværende organisatoriske identiteter, roller og kulturer. Kønnet symbolik er tæt knyttet til materielle arrangementer, som fx. flyselskabets økonomiske status og kropslige praksis. Og det dialektiske forhold mellem diskursive og materielle verdener afspejler en kompleks historie med politisk pres og kamp, som i luftfartsselskabers og pilotorganisationers strategiske indsats for at genskabe pilotbilledet og begrænse adgangen til cockpit’et. "(Ashcroft og Mumby 2004: 40)

Køn er altså et grundlæggende princip i organiseringen af arbejdet og branchen bidrager i piloteksemplet til at hjælpe med at begrænse adgangen til cockpit’et, da det handler om status og et forsøg på at genskabe pilotbilledet. I begyndelsen beskrev jeg, hvordan de beskrev, at hvis en kvinde kan flyve, så kan alle, og i det her tilfælde, der er det en dårlig ting. Er der en sammenhæng mellem hvor svært det stadig er – på trods af stigende mængde kvindelige journaliststuderende og stigende mængde kvindelige medlemmer af Dansk Journalistforbund – for kvinder at være journalister i praksis? Jeg synes, det er et interessant blik, at det der beskyttes er pilotrollens integritet, og det er samtidig også meget trist, hvis det forholder sig sådan, for hvad siger det så egentlig om professioner og køn? Kan kvinden (og manden der ikke passer ind i normen) aldrig blive normen? Vi kan i al fald begynde med at kigge på, hvad det er der skaber normen.

Journalistikforskeren Michael Schudson udgav for år tilbage teksten, ”Toward a troubleshooting manual for journalism history”[51]. Heri bruger han analogien fra de hverdagsmanualer, vi har til computere, køleskabe osv., hvor man ofte finder en fejlfindingsmanual, der identificerer ting der ofte går galt og hvad du kan gøre. Han mener, journalistikhistorien kunne have gavn af en sådan fejlfindingsmanual og fremsætter fem forståelser omkring journalistikken, som ofte ikke kun tages for givet, men bruges igen og igen som faste sandheder om, hvordan journalistikken er.[52]
Schudsons pointe er, at disse hverken er sandheder eller faste størrelser. De er belejlige generaliseringer og konklusioner, som bliver brugt til at tegne et forkert billede af journalistikken. Og alt for mange bruger dem som afsæt for deres forskning. Journalistikforskning må i hans optik aldrig forfalde til at bruge disse standardblikke, fordi de sætter en forkert præmis for, hvad det er der foregår, han opfordrer derfor til, at man er varsom med sin brug af historien.
Lad mig nu komme med et eksempel: Da aviserne, siden radioavisen og senere hen tv-avisen begyndte at ansætte kvinder til at arbejde som journalister, der lød det sådan her:
”Jeg bad om en referent, de sendte en dame”[53] Kilderne var vant til, at journalisten havde et andet køn end det, der blev sendt ud.
”Ej, men en kvinde kan da ikke læse nyheder højt, det er jo utroværdigt!”[54] Lytterne og seerne var vant til, at journalisten havde et andet køn end det, der læste højt.
”Vi skal have tillid til dem, vi skal kunne tro på, hvad de siger. Kan de kvindelige speakere få os til det? Lad os tie med svaret. Hvem har lyst til at blive stenet?”[55] Anmelder af det nye tiltag.
”Kvinder giver pænere billeder”[56] Journalist på TV-Avisen om det nye tiltag
Læserne, lytterne, seerne, journaliststanden kunne ikke læse, høre, se nyhederne på grund af den person, der skrev, fortalte, viste nyhederne. Det forstyrrede publikum. De syntes, det blev ikke bare besværligt at høre, hvad der blev sagt, de syntes grundlæggende, at det var forkert at blive forstyrret på den her måde, indholdet af nyhederne blev utroværdigt, men pænere.
Pludselig blev det til, at der havde været én måde, nu var der to. Mand. Og/eller kvinde. Eller: Norm og/eller kvinde. En dikotomi blev skabt som ikke havde været der før. Den handlede ikke kun om mand og kvinde, den kom også til at manifestere norm og afvigelse. Og ikke nok med det, man kunne snakke om forskelle i kvalitet på baggrund af køn. Michael Schudson har ikke kønsperspektivet med i sin tekst. Så det her står ikke for hans regning, men for min. Men en af de sandheder, der bruges til at tegne et billede af journalistikken, når det gælder køn, det er at kigge på afvigelsen, ikke på normen. Lad os tage et eksempel: ’Da kvinderne blev journalister’[57] hedder den bog, der som den første herhjemme kortlagde danske kvinders vej ind i journalistikken. Det er

[51] Schudson, Michael (1997): ’Toward a troubleshooting manual for journalism history’, Journalism and Mass Communication Quarterly, Efteråret 1997: 74, 3, side 463.
[52] De fem forståelser, journalistforskere og journaliststuderende bør være opmærksom på er: 1)Antagelsen om, at medier altid er centrum for en historisk begivenhed, 2)Antagelsen om, at kommercielle kræfter altid har en korrumperende effekt på journalistisk praksis, 3)Tendensen til at reducere komplekse hændelser og begivenheder til teknologiske eller økonomiske forklaringer, 4)Accepten af perspektivet om, at journalistikken er i en konstant tilstand af tilbagegang, 5)Antagelsen om, at nyhedsmedier blev skabt fordi de tjente et bredt behov.(Schudson, 1997:463)
[53] http://www.journalistveteraner.dk/journalisterindringer/
[54] http://www.journalistveteraner.dk/alice-vestergaard-en-sensation-paa-radioavisen/
[55] http://www.journalistveteraner.dk/alice-vestergaard-en-sensation-paa-radioavisen/
[56] Jensen, Else (1982)
[57] ’Da kvinderne blev journalister’ (2013) af John Chr. Jørgensen

en fremragende bog. Men den skriver sig desværre direkte ind i den dikotomi, der skaber en norm og en afvigelse. Noget der er, og noget andet der tilføres. Det havde selvfølgelig ikke hjulpet noget at kalde den, 'Da den mandlige journalist blev skabt', men det havde måske skabt et humoristisk take på det, der vises frem, den mandlige journalist, der bliver skabt i det den kvindelige journalist træder ind i billedet, manden skabt i kvindens billede. Det bliver gjort til en fast størrelse, at journalistikken var mænd, og nu kommer kvinderne. Vi *gør* køn og vi siger det så højt, at det bliver fortællingen om journalistikkens udvikling, vi gør det til en *metafor* for en begivenhed. Og vi bliver som forskere og journalister optaget af, om kvinder arbejder anderledes end mænd, om de skriver anderledes, interviewer anderledes, om de bruger kilder anderledes, hvor de er ansat, på hvilke redaktioner, hvilke stofområder de arbejder med, om de er chefer og om deres programmer trækker flere seere eller lyttere og om de dermed er en bedre investering end en mandlig journalist. Dikotomien, som vi ikke stiller spørgsmålstegn ved, den skaber vores blik for forskelle fremfor ligheder, at forskellene betones, mens lighederne forbigås. Præmissen for vores blik er forskel og vi bekræfter den præmis ved lade køn være afsæt for optællingerne. Det bliver en generalisering på baggrund af køn, som reproduceres før man som ny i faget overhovedet er begyndt, fordi den gamle fortælling, den er blevet til en metafor for, hvordan kvinder arbejder og hvordan mænd arbejder. At der *er* forskel. Og. At der er en rigtig måde at være journalist på. Det er den måde, faget forholder sig til forandringer, om det er nyansatte eller nedskæringer, det er ved at se på, om man kan fastholde kernen, den rigtige måde, som få kan sige, hvad egentlig er. Men den viser sig, fx i et af fokusgruppeinterviewene, hvor jeg har spurgt til, hvad køn betyder for dem i deres praktik, der påpeger en studerende, at den (kvindelige) medpraktikant på praktikpladsen, hun er lang tid om at researche, hun bliver venner med kilderne på facebook, han mener, det er en adfærd der er i strid med det en journalist skal. "Man kan jo ikke være gode venner med kilderne og samtidig forventes at forholde sig kritisk". Hvorfor går den studerende overhovedet op i det, hans medstuderende gør? Kan han ikke være ligeglad, jeg spurgte jo til køn og han svarer på 'regler' omkring, hvordan man er en (rigtig/god) journalist. Her tager jeg måske et dristigt skridt, fordi jeg i min læsning af bogen 'Outsidere' (2005) af sociologen Howard S. Becker kom til at tænke over, hvordan vi som forskere (og journalister) tænker og stiller spørgsmål, og hvordan det påvirker det, vi kan sige, det vi er i stand til at se. Bogen, der er baseret på det studie, han lavede af, hvordan samfundets afvigere skabes fx ved den måde mennesker der ryger marihuana kaldes *mis*brugere, hvorfor ikke kalde det 'brug'? Allerede der er de stemplet som afvigere, ikke mindst af forskerne, der kalder deres forskning misbrugsforskning, og dermed har en normativ tilgang til deres undersøgelse. Her foreslår Becker, at vi vender blikket mod det og dem, der har interesse i at se det som misbrug og ser på, hvordan afvigere ikke skabes i kraft af, at de *er* afvigere eller gør ting, der afviger, men i kraft af, at nogen siger, at det er det de er, afvigere:

> "(…) afvigelse (er) ikke en egenskab ved den handling, personen begår, men snarere en konsekvens af andres anvendelse af regler og sanktioner i forhold til en 'regelbryder'. Afvigeren er en person, som denne etiket er blevet hæftet på med succes; afvigende adfærd er adfærd, som mennesker betegner som afvigende." (Becker 2005: 29-30)

Becker uddyber med at sige, at regler (formelle og uformelle) hverken er absolutte eller naturgivne, men dele af et socialt maskineri, der opretholdes af særlige interessenter, som han kalder entreprenører, dem der definerer hvad der kan kaldes afvigelser, og håndhævere, dem der identificerer og sanktionerer afvigere (Becker 2005, 12). I afslutningen på forordet til den nyeste udgave af 'Outsidere' (2005), der beskriver Becker, hvordan han har benyttet sig af "en endnu mere generel version af den samme måde at tænke på i det arbejde (han) i mange år har udført inden for kunstens sociologi." (Becker 2005: 20) Han beskriver, at logikken er den samme i kunstens verden bare med omvendt fortegn: "Etiketten skader ikke den person eller det værk, den anvendes på, sådan som det i reglen er tilfældet med afvigelsesetiketter. I stedet tilfører den værdi." (ibid.). Hvordan hænger det sammen med min problemstilling, tænker du måske? Jo, i tilgangen til at forske i køn, der har vi forskere haft fokuseret på afvigerne, men grunden til, at vi overhovedet kan anskue det sådan, er fordi vi har skabt en dikotomi, som vi sidder fast i, hvis vi kommer ud af det blik, og ser køn mere som en dualisme (som jeg præsenter med brug af Virginia Woolf i følgende afsnit), hvor intet køn er afvigende, så kan vi benytte Beckers blik til at se på 'den rigtige journalist' og hvordan han/hun bliver skabt, ikke i kraft af at vedkommende *er* en rigtig journalist, men fordi andre betegner vedkommende som 'rigtig' journalist. Så, for at afrunde og lave en ydmyg tilføjelse til Schudsons fejlfindingsmanual, så er det, at vi som forskere skal ikke kun skal se på afvigelsen, og se på det, der gør afvigelsen til en afvigelse og dermed tage konflikten ud af journalistikken og vende blikket mod normen, der håndhæver idealet – altså at komme bagom eller sidelæns ind. Det er ikke nemt, for historien har lært os, hvordan vi skal kigge, for at aflære os dét blik, må vi tage tricks og eksperimenter i brug, der kan forstyrre vores blik og synliggøre for os, hvad det er vi gør.

Hvad er det med køn? Hvordan skal jeg forstå køn i journalistikken? Hvordan kommer jeg ud over mand/kvinde distinktionen? I en samtale med en ph.d.-kollega bliver jeg opmærksom på antropologen Mary Douglas. Samtalen bringer mig på sporet af et blik, der måske kan hjælpe mig med at indfange og beskrive, hvad det er der foregår, hvad det er, jeg ser. I bogen 'Purity and Danger' (1966) beskriver Douglas oplevelsen af trusler og farer som 'dirt' eller snavs eller urenheder. Hendes konklusion er, at begrebet kan bruges til at forstå et systems bestemmelse af, hvad der betragtes som rent og urent, dette gælder både opførsel og genstande. Ydermere siger hun, at brud på tabuer omkring renlighed udfordrer samfundets fortsatte beståen, udfordres disse, så hænger samfundet ikke længere sammen. Urenhed er uorden.

> "Snavs er aldrig et unikt, isoleret event. Hvor der er snavs, er der et system. Snavs er et biprodukt af en systematisk ordning og klassifikation af ting, så vidt at den orden involverer afvisning af upassende elementer. Den her forestilling om snavs tager os

direkte ind i feltet af symbolisme og en forventning om en forbindelse til mere åbenlyst symbolske systemer af renhed." (Douglas 1966: 35, min oversættelse)[58]

Lad mig udfolde hendes argument. I bogen beskriver hun, hvordan snavs knytter sig til noget materielt, til fx hygiejne, men også udgør en analytisk kategori. Visse kulturer bruger forestillinger om rent og urent i fx ritualer. I Vesten handler det om at slå bakterier ihjel, andre kulturer bruger udtrykket om at holde ånder på afstand, men hun noterer, at der ikke er så stor forskel på de to, som man ellers kunne tro, faktisk kommer de to ufattelig tæt på hinanden. Hvis kategorien renhed flyttes til en analytisk kategori, så kan den bruges til at undersøge andre former for praksisser for dermed at vise, hvordan urenhed også kan forstås som det uordentlige, det uventede og det forstyrrende. En definition, man også finder i den Danske ordbog[59]. For at sammenholde de to går hun dybere ned i, hvordan snavs forstås i vestlig forstand. I Vesten, siger hun, er undgåelse af snavs et spørgsmål om hygiejne og æstetik og ikke relateret til religion. For det andet er vores undgåelse af snavs domineret af vores viden om sygdom, som har produceret den mest radikale revolution i den medicinske historie, at vi har svært ved ikke at tænke på snavs på andre måder end i kontekst af sygdom. Hvis vi kan fjerne sygdom og hygiejne fra vores forståelse af snavs, så sidder vi tilbage med den gamle forståelse, at snavs er 'Matter out of place', såvel som uventet opførsel (pollution behavior). Douglas siger selv, at det er en antydende tilgang, som forudsætter to ting: 1) Ordnede relationer og 2) Overtrædelser af den orden. Snavs kan altså ses som en kategori og kan ses som brud på en skabt social orden og en betegnelse for det, Douglas beskriver som 'Matter out of place' (Douglas 1966: 40). Eksempler fra dagligdagen er, når du vælger at have tøjet omvendt på, når du har bestik på badeværelset eller sætter dine sko på spisebordet.

Både individer og kulturer danner disse symbolske struktureringer for, hvad der er 'Matter out place'. Men kan de bruges til at se på journalistikken? Kan jeg argumentere for, at disse symbolske strukturer, også kan ses i fag og professioner? Det er det, jeg vil forsøge. Når man uddanner sig til journalist tillærer man sig reglerne for, hvordan ting gøres, for hvordan man arbejder som journalist. I den proces opbygger man – bevidst og ubevidst – en forståelse for fagets – både i teorien og i praksis – idealer og normer, der medvirker til at danne det, man kan kalde fagligheden. Det giver en fornemmelse af en orden og medvirker desuden til symbolske handlinger, der er udtryk for den faglighed, man har tillært sig. Disse handlinger er forbundet til rollen som journalist og andre handlinger knytter sig til måden fagligheden former personen. Både eksterne og interne symbolske forståelser af, hvordan fagligheden skal forstås og praktiseres skaber det biprodukt, der i Douglas' optik kan betegnes som snavs.

[58] Oprindeligt: "Dirt is never a unique, isolated event. Where there is dirt there is a system. Dirt is a bi-product of a systematic ordering and classification of matter, in so far as ordering involves rejecting inappropriate elements. This idea of dirt takes us straight into the field of symbolism and promises a link-up with more obviously symbolic systems of purity".

[59] Den danske ordbog (online) lister disse betydningstilskrivninger til renhed: 1. det at noget eller nogen er eller fremstår ren, vasket, renset el.lign., 1.a det at noget ikke forurener eller på anden måde belaster miljøet, 2. det at være ren og uangribelig i tanke, væsen og handlinger 2.a det at være uskyldig, især i seksuel henseende 3. det at noget eller nogen ikke rummer, forstyrrende eller fremmedartede elementer.

> ”(…) Hvis urenhed er ’Matter out of place’, så skal vi nærme os det gennem orden. Urenhed eller snavs er det, der ikke må medtages, hvis et mønster skal opretholdes. At anerkende dette er det første skridt mod indsigt i forurening. Det involverer os uden nogen klar skelnen mellem hellig og sekulær. Det samme princip gælder gennemgående. Desuden indebærer det ingen særlig sondring mellem det primitive og moderne: vi er alle underlagt de samme regler. Men i den primitive kultur arbejder regler af mønstre med større kraft og mere fuldstændig forståelse. I det moderne er gælder det for uensartede, adskilte eksistensområder.” (Douglas 1966: 41, min oversættelse)[60]

Når ’Dirt’ og ’Pollution behavior’ iværksættes som analytisk kategorier, så kan de stort set bruges på alt. Når først systemet er spottet eller viser sig, eller omvendt når vi kan fornemme at der er dirt så det siger noget om den sociale organisering vi enten er blevet indlemmet i eller betragter. Den faglige organisering omkring journalisten, den der også peger på normen og derfor på afvigelsen er den organisering der skaber biproduktet ’matter out of place’. Blikket giver muligheden for at komme tæt på praksis, de faglige og sociale organiseringer jeg gerne vil forstå, uden at de står tilbage i teoretiske tåger. Med dette ret enkle greb kan jeg smyg mig udenom den meget abstrakte kønsteori, hvori jeg drukner sammen med empirien. Det vil altså sige, at det styrende analytiske blik tager afsæt i Beckers blik for regler formelle som uformelle og Douglas’ kategori ’matter out of place’. Men det betyder ikke, at du vil se henvisninger til teorien løbende i teksten eller brug af begreber, de ligger bare implicit i det blik, jeg anlægger for at vise, på hvor mange måder køn fremtræder som ’matter out of place ’ og hvor mange faglige do’s and dont’s (pollution behavior) der også optræder i materialet.

[60] Oprindeligt citat: “(…) (I)f uncleanness is matter out of place, we must approachit through order. Uncleanness or dirt is that which must not be included if a pattern is to be maintained. To recognisethis is the first step towards insight into pollution. It involvesus in no clear-cutdistinctionbetween sacred andsecular. The sameprinciple appliesthroughout.Furthermore, it involves no specialdistinction betweenprimitives and moderns:we are all subject to the same rules. But in the primitive culture the rule of patterning works with greater force and more total comprehensiveness. With the modernsit applies to disjointed, separate areasof existence.”

CITAT. HVORDAN SKAL VI FORSTÅ KØN? Den, for mig, bedste beskrivelse giver Virginia Woolf i 'Sit eget værelse'[61]:

"(…) (S)ynet af de to mennesker, der steg ind i taxien, og den tilfredshed det gav mig, fik mig også til at spørge, om der findes to køn i bevidstheden, som svarer til de to køn i kroppen, og om de også må forenes for at opnå fuldkommen tilfredshed og lykke? Og dernæst skitserede jeg amatørmæssigt et diagram over sjælen, således at der i os alle hver i sær råder to kræfter, den ene kvindelig, den anden mandlig; og i mandens hjerne dominerer manden over kvinden, og i kvindens hjerne dominerer kvinden over manden. Den normale og behagelige tilstand er den, hvor de to lever harmonisk sammen og samarbejder åndeligt. Hvis man er mand, må den kvindelige del af hjernen have indflydelse; og en kvinde må også have forbindelse med manden i sig selv. Måske var det det, Coleridge mente, da han sagde, at en stor bevidsthed er androgyn. Det er når denne sammensmeltning finder sted, at bevidstheden bliver virkelig frugtbar og udnytter alle sine evner. Måske kan en bevidsthed, der er rent maskulin, ikke skabe noget, ligesom en bevidsthed, der er rent feminin, heller ikke kan det, tænkte jeg. Men det ville være godt at afprøve, hvad man mente med mandlig-kvindelig, og på samme måde med kvindelig-mandlig, ved at standse op og kigge på en bog eller to. Dengang Coleridge sagde, at en stor bevidsthed er androgyn, mente han bestemt ikke, at det er en bevidsthed, som nærer nogen særlig sympati for kvinder; en bevidsthed, som tager parti for deres sag eller vier sig til at fortolke dem. Måske er den androgyne bevidsthed mindre tilbøjelig til at foretage en sådan skelnen end den enkønnede. Han mente måske, at den androgyne bevidsthed er følsom og porøs; at den overfører følelser uden forhindringer; at den er kreativ af natur, glødende og udelt. I virkeligheden kommer man tilbage til Shakespeares bevidsthed som typisk androgyn, mandlig-kvindelig, skønt det ville være umuligt at sige, hvad Shakespeare mente om kvinder. Og hvis det er sandt, at det er et af tegnene på en fuldt udviklet bevidsthed, at den ikke tænker på i særlig grad eller specifikt på kønnet, hvor langt sværere er det da ikke at nå denne tilstand i dag end nogensinde før. Her nåede jeg til bøger af nulevende forfattere og standsede op der og spekulerede på, om dette ikke var roden til noget, som længe havde forvirret mig. Ingen tidsalder kan nogensinde have været så skingert kønsbevidst som vores; disse talløse bøger af mænd om kvinder i British Museum er bevis på det. Stemmeretskampagnen bar utvivlsomt skylden for det. Den må have vakt en usædvanlig trang i mændene til at hævde sig; den må have fået dem til at lægge vægt på deres eget køn og dets karaktertræk i en grad, som de ikke ville have gjort sig ulejlighed med at tænke på, hvis de ikke var blevet udfordret. Og når man bliver udfordret, om det så blot er af nogle få kvinder med sorte kyser på, så går man til modangreb i overdreven grad, hvis man aldrig før er blevet udfordret." (Woolf 2013: 154-157)

[61] Det er et frygteligt langt citat, og citater må vist helst ikke være så lange i akademiske tekster, men at jeg ser det som nødvendigt at bringe citatet i sin fulde længde, fordi Woolf's kønsstream of consciense i min optik er eksemplarisk, hvis man anskuer køn som en dualisme i os alle sammen, så er det ikke er modstridende faktorer, der kæmper, men forskellige energier, der samarbejder, og ikke mindst er der bevidstheden og virkeligheden, den konkrete tid, man lever i, oh hvilket blik den har på køn.

KLIP I

- - - - -

FORESTIL DIG,
AT DU GERNE VIL VÆRE JOURNALIST
Idealer, forestillinger, forventninger, forbilleder, selvforståelse, autonomi

Fortællingen om at være en rigtig journalist

”Da jeg begyndte på journaliststudiet i 2011 følte jeg mig mest som en, der snød. En som hverken hørte til eller som var det, som alle vores undervisere fortalte os, at vi var; Smukke, unge mennesker, der var særligt udvalgte og som skulle berige medieverden med vores fantastiske evner inden for journalistik. Nyhedsjournalistik, that is. I stedet, og den følelse har kun taget til i løbet af de fem år der er gået, følte jeg mig som verdens største bedrager. For det første kom jeg ind på studiet efter at have været på venteliste, fordi jeg akkurat var 0,25 point fra at komme ind i første runde. Og derfor føltes det der “særligt udvalgt” ikke helt, som om det passede på mig. Og for det andet har jeg aldrig haft et ønske om at være en journalist, der vælter ministre, skriver hurtige nyheder og politiske analyser. Aldrig. Jeg ville være en, der skrev om livet, som i den hverdag, de tanker, de følelser, den essens, der er i at være et menneske, som jeg ser som det allermest væsentlige. Jeg ville lave sjove indslag, skrive underfundige klummer, undersøge tendenser og finde svar på, hvorfor det, der er vigtigt for os, er vigtigt. Derudover har jeg meget bløde albuer og ejer nærmest ikke et gram af et konkurrencegen. I stedet er jeg empatisk, lyttende, nysgerrig og detaljeorienteret. Og altså hverken særlig frygtløs, skarp i spyttet eller konkurrenceminded. Og slet ikke nyhedselskende. Desværre var alt det, som jeg ikke er, det som blev fremelsket på mit studie og egentlig også efterfølgende. Jeg følte aldrig, at der var plads til, at jeg kunne have det som jeg havde det, men følte tværtimod, at jeg var så forket, som noget overhovedet kunne være. At jeg var dum, kedelig og uintelligent. Og i hvert fald overhovedet ikke gjort af det stof, som **rigtige journalister** er gjort af.”[62] *(sidste halvdel af citatet står i forbindelse med konklusionen, s.179)*

[62] Dette er en del af et helt blogindlæg, resten af indlægget finder du afslutningsvist i afhandlingen. Det er bragt med tilladelse fra forfatteren, der er indehaver af bloggen, hvor jeg har hentet indlægget: https://mituperfekteaar.com/2016/09/15/fortaellingen-om-at-vaere-en-rigtig-journalist/

Alle rigtige journalister ligner hinanden; forkerte journalister er alle forkerte på hver deres måde[63]

[63] Indledningen til Tolstojs berømte roman om Anna Karenina begynder med sætningen, "Alle velfungerende familier ligner hinanden; dysfunktionelle familier er alle dysfunktionelle på hver deres måde." (Tolstoj citeret fra Le Guin 2004:33). 'Velfungerende' eller 'rigtige' er selvfølgelig ment polemisk, for at vise pointen i en nøddeskal, idealet – velfungerende eller rigtig – som føles virkeligt, for dem der *ikke* er det. For man ser på dem der fremstår 'rigtige' og 'velfungerende' og dermed ensliggør jeg dem, selvom jeg ikke aner, om de egentlig er 'rigtige' eller 'velfungerende'.

Ting, jeg gør: laver en collage på medieteksters brug af 'rigtig journalist'[64]

[65]

Men jeg kan stadig blive ramt af den dér: "Egentlig er jeg ikke **rigtig journalist**!"[66]

[64] Metoden, jeg benytter, til at indsamle tekststykkerne er, at jeg søger på 'rigtig journalist' i Infomedia, som er den danske søgedatabase, der indeholder artikler fra skriftlige nyhedsmedier tilbage til 1990. De tekststykker, jeg udvælger til collagen, repræsenterer alle de forskellige måder, betegnelsen bruges på. Jeg søger også på google ved at bruge 'rigtig journalist'.
[65] Fra twitter: https://twitter.com/nielslunde/status/963012271072006144?lang=bg
[66] http://livsstil.tv2.dk/2014-12-03-michele-bellaiche-jeg-er-egentlig-ikke-en-rigtig-journalist

”Og dit navn kom op. Det var et sats. Men vi tænkte, at så bliver det da en **rigtig journalist**”[67]

”For inden Abdel Aziz Mahmoud blev til Abdel og *Mister Integration* med fast taletid, var han en helt almindelig, fastansat journalist, der frygtede en fremtid som selvstændig. En journalist, der længe havde prøvet at passe ind i en forestilling om, hvordan **en rigtig journalist** er. Og en (muslimsk) journalist, der var stærkt bekymret for, hvad resten af Danmark, potentielle arbejdsgivere og hans familie ville synes om, at han pludselig selv blev historien og fjæset på både en bog og hovedpersonen i artikler om, at han mest var til mænd.”[68]

”Han var ikke nogen stilfærdig, beskeden mand, og derfor bad jeg ham, da jeg nu syntes, jeg var blevet voksen og **rigtig journalist**, en sen nattetime, om at holde kæft.”[69]

I uge 43 har 15-årige Josefine Nielsen, fra Holbæk været en uge i praktik hos Roskilde Avis og fået et godt indblik i, hvordan en **rigtig journalist** arbejder.[70]

Dødsfald: **En rigtig journalist**[71]

I mange danskeres øjne er Jens Olaf Jersild ærketypen på "**en rigtig journalist**": scenevant, fræk og revolver-agtig i sin journalistiske stil. De seneste par år har den rapmundede journalist været mest kendt som frontfiguren på dokumentarprogrammet "Rapporten", som indkasserer et par næser fra Pressenævnet i ny og næ. Men det tager journalisten tilsyneladende ikke så tungt, og der er ingen vaklen, når han først ved, hvad han vil nå frem til i sine populære programmer. Der var heller ingen vaklen, da Jens Olaf Jersild skulle vælge uddannelse; han kom ind på Journalisthøjskolen i 1978 lige efter gymnasiet som den hidtil yngste. "Silden", som han bliver kaldt blandt kollegerne på Danmarks Radio, arbejder med en nærmest manisk ildhu og en drenget begejstring, og kollegerne er sjældent i tvivl om, hvorvidt Jens Olaf Jersild er rasende, jublende glad eller ked af det.[72]

En rigtig journalist er som drengen i H.C. Andersen-eventyret. Ham, der tør sige, hvad de andre ikke tør.[73]

Lars Frost skriver som en rigtig forfatter, originalt og skønt. Hanne-Vibeke Holst skriver som **en rigtig journalist**, anonymt og professionelt.[74]

For nylig blev jeg spurgt, hvad **en rigtig journalist** er. Jeg sagde, at det er én, der har en god næse for historier, én som vil noget med journalistikken, og én som har robustheden til at stå op imod autoriteter og spin.[75]

[67] https://books.google.dk/books?id=wN05DwAAQBAJ&printsec=frontcover&dq=journalist&hl=da&sa=X&ved=0ahUKEwiribCh6KDbAhUC2ywKHY3CBwoQ6AEIKjAA#v=onepage&q=rigtig%20journalist&f=false
[68] https://journalistforbundet.dk/adgang-til-abdel-nar-journalisten-bliver-en-del-af-historien
[69] https://books.google.dk/books?id=wN05DwAAQBAJ&printsec=frontcover&dq=journalist&hl=da&sa=X&ved=0ahUKEwiribCh6KDbAhUC2ywKHY3CBwoQ6AEIKjAA#v=onepage&q=rigtig%20journalist&f=false
[70] Roskilde Avis Fra 2. november 2017 Roskilde Avis Sektion 1 Side 101 Af: Veronica Larsen
[71] 11. april 2005 Jyllands-Posten Sektion 2 Side 7. SVEN OVE GADE
[72] 26. november 1999 Jyllands-Posten.
[73] Kejserens nye klæder. 29. april 2016 Mitfyn.dk Af Otto Milland Rasmussen
[74] Blogdahl: Forfatterhandelsskolen. 10. oktober 2008 Weekendavisen.dk
[75] Vi er håndværkere -os skal de ikke bullshitte. 16. april 2016 Ekstra Bladet Sektion 1 Side 40 Karen Bro Chefredaktør.

En rigtig journalist er en, der rykker på alle tider af døgnet, og det gør en pressefotograf selvfølgelig også.[76]

Hvis du vil se ud som **en " rigtig" journalist** så kan du overveje at stikke snuden forbi Elgiganten og kigge på en klassisk diktafon.[77]

En rigtig journalist er en udadvendt journalist - rustet til tænderne med verbal råstyrke. Det står mejslet i mediebranchens selvforståelse. Er du derimod introvert og mere afdæmpet i replikken - så kan du næsten lige så godt trække computerstikket med det samme.[78]

En rigtig journalist har et stamværtshus i hver en havn.[79]

Han fandt hurtigt ud af, at administrativt skrivebordsarbejde og lange møderækker ikke var noget for en **RIGTIG journalist**.[80]

Det var den 1.oktober 1957. Børge Outze havde hyret den 26-årige digterspire og fallerede stud. mag. til at lave teaterreportager i Information. Næppe var Klaus Rifbjerg kommet inden for døren i Store Kongensgade, før redaktionschefen, Ove Martin, satte ham på en masse umulige opgaver. Tag ud og tal med Bodil Kjer! Skriv en historie om Birgit Cullberg! Og så videre i en uendelighed. Det var et terrorspil, som bissefuglen Ove Martin havde kørende med alle nyankomne spinatfugle. Men det vidste den unge Rifbjerg ikke. Han gik fortvivlet hjem, og vendte først tilbage fjorten dage efter, nu som filmanmelder, og uden for Ove Martins domæne. Men Martin helmede ikke, før han havde fået gjort **en rigtig journalist** ud af Klaus Rifbjerg.[81]

Superflex kan ikke skjule skuffelsen over, at journalisten fra Berlingske Tidende kommer fra kultursektionen. Hvorfor er det ikke **en rigtig journalist**; en af de seje drenge fra erhvervsredaktionen? Superflex er jo et firma, påpeger repræsentanten fra Superflex og lægger et prospekt med forskellige anlægsarbejder frem.[82]

"Det største problem i medieverdenen er fravær af idealer. Det er der sikkert mange gamle journalister, der siger – det skal være **rigtige journalister** og tralala. Alle de år, jeg har været medlem af forbundet, har der været en debat om det. Først var det informationsmedarbejdere, så blev det kommunikatører og så videre. Men det er et problem. Alle er, undskyld udtrykket, blevet ludere for Vorherre. Folk har spindoktorstillinger den ene dag for den næste at være ansat på TV Avisen. I min tid er forbundet gået fra at være lidt færre end 4.000 medlemmer til i dag at være godt 18.000. Alle klager over, at de har for travlt, men det er, som om den ene halvdel af forbundet er ansat til at holde den anden i skak."[83]

[76] 24. juli 2010 Frederiksborg Amts Avis Sektion 1 Side 2
[77] Lixens digi-guide til DIN første historie. 23. august 2017 Lixen Sektion 1 Side 11 Olav Fonager
[78] Råbende rollemodeller. 15. maj 2014 Journalisten.dk skriver freelancejournalist Christine Christiansen
[79] 11. februar 2018 BT Sektion 2 (Søndag) Side 10 ANDERS HØJBERG KAMP
[80] Journalist med følelse. 29. maj 1994 Berlingske Tidende Sektion 2 (2._sektion,_Magasin) Side 12 248 ord
[81] Første Rif. 12. november 1995 Politiken Sektion 4 (InterPol) Side 9 John Chr. Jørgensen
[82] 13. juni 1994 Berlingske Tidende Sektion 2 (2._sektion,_Magasin) Side 1 Torben Weirup
[83] https://journalisten.dk/det-er-som-om-den-ene-halvdel-af-forbundet-er-ansat-til-holde-den-anden-i-skak

FORVENTNINGER OG FORESTILLINGER OG FORBILLEDER

Men. Vil du måske sige, du fik godkendt en ph.d.-ansøgning om køn og journalistik, hvad har det at gøre med *en rigtig journalist*? Jeg skal forsøge at forklare. Da jeg blev tildelt et fuldt finansieret ph.d.-stipendium satte jeg mig ned for at overveje, hvad de ord betød;[84] Køn og journalistik. Jeg er uddannet journalist, så det mest naturlige - selvom naturlig er et meget dårligt ord i enhver akademisk sammenhæng, men det er også et meget præcist ord for hvordan noget kan opleves *i praksis* – er at kontakte nogen. Så det gjorde jeg.

En sprogforsker, der har undersøgt køn, skrev…

"Det er svært at gribe køn i verden. Jeg forsøgte selv at undersøge det i sproget, og fandt at det er en faktor som det er vanskeligt at isolere."

En adjungeret professor emeritus i Journalistik skrev…

"Jeg er slet ikke i tvivl om at kønnet er en - måske ubevidst medspiller - når man interviewer eller bliver interviewet af en af det modsatte køn - eller for den sags skyld - også når man bliver interviewet af eller interviewer en af samme køn. Oplevede i min tid som direktør for TV2-Øst i 90-erne at meget unge og uskyldigt udsende kvindelige journalister fik mandlige betydningsfulde og magtfulde interviewpersoner til at "tale over sig" - dvs. interviewpersonens traditionelle psykologiske panser og mentale parader blev ubevidst sænket - så han kom med åbenhjertige og selvafslørende udtaleser som han nok ikke ville være kommet med hvis det havde været en mandlig og "voksen" journalist der havde spurgt. En af de absolut bedste kvindelige interviewere er DR´s Karen Secher som nu i en række sæsonner har bestyret radio-portrætprogrammet "Besøgstid". Og der har jeg da noteret at hun er specielt dygtig til at "åbne" besværlige mandlige kunstner- og forskertyper op med store egoer. Fx husker jeg et interview med Niels Barfod for et par år eller tre siden som var helt forrygende.

I mine meget unge dage som universitetsunderviser lavde jeg nogle pædagogiske eksperimenter med at sætte studerende sammen i forskellige køns-kombinationer i grupper, for at se om kønssammensætningen betød noget for gruppearbejdets dynamik. Det viste sig meget entydigt at rene mandegrupper ikke udviklede sig - flyttede sig mentalt - under en gruppeopgave, mens de blandede grupper og de rene kvindegrupper udviklede og flyttede sig mentalt under processen.

Så mit gæt er at der må være lavet en del forskning inden for sprogpsykologien og sociolingvistikken som dokumenterer den type forskelle. Men jeg har ingen konkrete henvisninger."

En erfaren ugebladsjournalist, der har læst samtlige feministiske klassikere skrev…

"Hvis man nu skal tænke i sexualisering - hvor sexualiseret, jeg egentlig opfatter medieverdenen, både den man oplever (apropos det som Maria talte om mht at patter altid sælger) og den man kan

[84] Formen her er lånt fra indledningen til "Eget værelse", et essay med udgangspunkt i to foredrag med emnet "kvinder og litteratur", som Virginia Woolf i 1928 afholdt i Cambridge og på de to kvindecolleges Newnham og Girton, oprindeligt: "Men, vil De måske sige, vi bad Dem jo om at tale om kvinder og litteratur – hvad har det at gøre med at have sit eget værelse? Jeg skal forsøge at forklare det. Da De bad mig tale om kvinder og litteratur satte jeg mig ned til floden for at overveje, hvad de ord betød." (Woolf 2013: 7)

arbejde i - jeg ved ikke, om det er mere eller mindre end på andre fagområder, men min oplevelse af nyhedsredaktioner (med den sparsomme erfaring jeg har) er, at det er meget "sexualiseret"/kønnet - uden at jeg lige kan sætte en konkret finger på, hvad det er, der gør det. Og det jeg nok ville have fortalt videre om på tirsdag er, hvordan nogle af de fx litterater, som har arbejdet med queer-teori, som Butler jo er en af formødrene til, har arbejdet videre med affekt-teori - noget, hvor man prøver at finde et teoriapparat hvor man kan beskæftige sig med følelser, især tabuiserede følelser, som fx skam. Jeg opfatter begær som en tabuiseret følelse - og igen, uden at jeg helt har tænkt det her til ende - så er det måske en vej, som er værd at udforske. Køn/sexualitet/begær er jo, blev vi vist enige om, den dag ude hos dig, jo måske på en eller anden måde et tabuiseret begreb i medieverdenen - hvis man nu skal være lidt firkantet (at man accepterer patter overalt er jo ikke ensbetydende med at man er bevidst om kønnets betydning). Og omvendt gik det op for mig, hvor afsexualiseret/harmløs ugebladsverdenen forekommer mig - nu jeg tænkte over det - og det er jo sådan set også ret interessant, når man tager i betragtning, hvor meget ugebladsstof handler om følelser ...jeg tror, butler har fat i noget, når hun inddrager begær som en væsentlig parameter i beskrivelsen af køn. Så måske skal du tage dobbeltheden i din overskrift, let's talk about sex, på ordet og også tale om sex. Ikke sex som i "the good old in and out", men sex som i begær, drift, ambition om du vil. Og måske er der ikke tale om homosocialitet, men om homoseksualitet, forstået som et rum, som i kraft af sin enskønnethed ikke er sexuelt og som derfor er harmløst. Det giver ro, når man ikke hele tiden bliver provokeret til at tænke køn og forplantning - hvad man jo ofte gør i et rum hvor begge køn er repræsenterede. Og det giver mulighed for at fokusere din drift mod det, der er det centrale - i dette tilfælde at jage nyheder."

Og deres svar, altså 1) at køn er svært at fange ind 2) at mand/kvinde-konstellationen i heteroseksuel forstand kan bidrage til friktion, der tilfører journalistikken noget andet, nærmest bliver et journalistisk værktøj man kan bruge aktivt i sin journalistik, og 3) at nyhedsjournalistikken som rum er kønnet/seksualiseret og samtidig enskønnet, så man ikke bliver forstyrret i sit arbejde (underforstået, at det gør man når begge køn er til stede, her underforstået, fordi man jo er heteroseksuel, altså mand der tænder på kvinde, kvinde der tænder på mand), de svar får mig i gang med at læse op på Judith Butler og den heteroseksuelle matrice (Butler 1990). Matricen er en både enkel og avanceret model, du kan bruge til at forstå, om din adfærd matcher dit køn. Min læsning forstyrres dog af praktiske gøremål på Journalistik, og mails, jeg får ind af spørgsmål og vinkler, der lyder sådan her.

> On 04/10/16 21.34, X wrote:[85]
>
> Hej Martine.
>
> Går det godt? Har ikke set dig nogle dage på RUC. Skal fortælle dig en

[85] Denne mail modtog jeg en onsdag aften fra en kollega.

vild kønsoplevelse på bachelormodulet: de er delt i fem redaktioner og skal vælge fem redaktører. De vælger fem mænd. Jeg sir: seriøst? Det her er et problem. Det må I gøre anderledes næste gang. Så skal de lave kritiske interview live på RUC med DF'er. De første tre redaktioner vælger mænd! Hvilket resulterer i at jeg dikterede kvindlige *(sic!)* interviewere for de to sidste grupper(!)
Skørt. Forstemmende. Mand dig op kvinde!

Kram og kvindetegn X.

Sendt fra min iPhone

Kan det ikke bare være tilfældigt? Måske var de bare trætte? Og kan det bruges til at sige noget generelt? Nej, ikke rigtigt. Jeg kommer til at tænke på forbilleder, altså de forbilleder, journaliststuderende har, hvis de har nogen. I en undervisningsgang beder jeg de studerende svare på tre spørgsmål: 1)Dit journalistiske forbillede? 2)Hvad vil du arbejde med som journalist og hvorfor? 3)Hvad betyder køn for dig?[86] Min intention er at prøve at blive klogere på, hvorvidt journalistiske forbilleder hænger sammen med køn.

Kønsfordeling blandt de studerende: M: 14, K: 21

Hvor mange kvinder har mandlige forbilleder? 3
(”STEFFEN JENSEN…MÅSKE”)
(CLEMENT KJERSGAARD)
(”JEG VIL VÆRE DEN NYE JENS LOHMANN”)

Hvor mange mænd har kvindelige forbilleder? 0

Hvor mange kvinder har kvindelige forbilleder? 8
I (METTE VIBE UTZON)
I (STEPHANIE SURRUGUE)
II (LUNA CHRISTOFI)
II (ULLA THERKELSEN)
I (ANNA VON SPERLING + BRIGITTE ALFTER)
I (“Jeg har ikke noget journalistisk forbillede. Jeg ville da gerne sige Ulla Terkelsen, fordi hun er ultra sej og netop strider imod alle kønsidealer. Hun har valgt karriere frem for børn, og det valg er super sejt, fordi det er et bevidst valg, hun står ved. Men hun er ikke mit forbillede. Jeg ville nærmere sige, at mit forbillede er Helle Thorning, men det er nok også mere, fordi hun har gået efter sin drøm benhårdt.” (Kvinde)

Hvor mange mænd har mandlige forbilleder? 10

[86] 35 studerende - 35 besvarelser Spørgsmål (og svar) stillet til journaliststuderende forår 2014, spørgsmålene blev mailet ud til de studerende i begyndelsen af undervisningen og de fik besked på at besvare dem med det samme og sende dem til mig. Spørgsmålene var: Dit journalistiske forbillede? Hvad vil du arbejde med som journalist og hvorfor? Hvad betyder køn for dig?

I (ANDERS LUND MADSEN)
I (MIKAEL BERTELSEN + RALF CHRISTENSEN)
I (HUNTER S. THOMPSON)
I (CARSTEN JENSEN)
I (MARTIN KRASNIK)
I (MADS BRYGGER + MIKAEL BERTELSEN)
I (ADAM HOLM + MADS BRüGGER)
I (OLAV HERGEL)
I (CHRISTOPHER HITCHENS)
I (ANDERS RUD NIELSEN)

Hvor mange har både mænd og kvinder som forbilleder? 4 KVINDER/1 MAND
I (MOR + FAR – BEGGE JOURNALISTER) kvinde
I (JON STEWART + ULLA THERKELSEN) kvinde
I (ULLA THERKELSEN + RASMUS TANTHOLT) kvinde
I (MARTIN KRASNIK/CLEMENT KJÆRSGAARD/ULLA THERKELSEN) mand
I (Mads Brügger, Anton Geist og Ulrik Dahlin, Lisbeth Zornig Andersen (radio 24/7), Lisbeth Knudsen, personerne bag Zetland, Clement Kjærsgaard, Brigitte, Mathilde Kimer, Rasmus Tantholdt, Nola something, alle fra Third Ear, – der er enormt mange, jeg kunne blive ved).

INGEN FORBILLEDER:
6 KVINDER /3 MÆND

Jeg ved ikke om jeg finder ét svar eller om jeg kan bruge de her tal og navne til noget. jeg har jo også lige skrevet, at man skal være varsom med at bruge tal til at generalisere, så hvad kan vi bruge de her tal og navne til? Er der ikke en risiko for, at de journaliststuderende svarer det, de gerne vil fremstå som, er man egentlig ærlig i en sådan situation som den her? Det kan jeg ikke være sikker på, når jeg alligevel tager opgørelsen med, så er det fordi den føder ind i aspektet om, hvorvidt man som mand eller kvinde kan have forbilleder af et andet køn. Det kan man jo i teorien godt. Men hvad med i praksis? Ingen af de mandlige studerende har et kvindeligt forbillede, én har, men han nævner det sammen med et mandligt forbillede. Tre kvindelige studerende har et mandligt forbillede, et af dem er et 'måske', og fire kvindelige studerende har både mandlige og kvindelige forbilleder. Og de forbilleder de har, handler det om indhold eller persona eller en blanding? Det skal vi se mere på i det følgende, hvor interviewpersonerne fortæller om deres forbilleder.

Interviewperson fortæller om seje Ulla, men har det noget med køn at gøre?

Den studerende synes Ulla Therkelsen er sej. Altså ikke som i rollemodelssej. Hun er lidt for mainstream. Og så er hun jo kvinde, det har sikkert også noget at sige. Men hun er sej nok til, at han husker, at hun trådte frem for hans indre blik, da jeg i starten af interviewet spurgte ham, om han havde rollemodeller, og han svarede, at på et interviewkursus havde han fået øje på, hvor sindssyg dygtig en interviewer, Natasja Crone var. Men, nej. Derudover havde han ikke nogen rollemodeller. Men nu står hun der. Ulla. Og han griner. Små-ler. For sig selv. Med sig selv. Han kan faktisk ikke rigtig komme sig over, at han sådan... holdt det tilbage. Ej, hvor sjovt. Hun var den første, jeg tænkte

på. Men jeg tænkte ajhhhh kan man nu det. Og så tænkte jeg på alle de andre. Men der var ikke rigtig nogen.

Han skal ét år i praktik på et nyhedsmedie. Han kommer ind. Sætter sig på kontorstolen med det institutionsblå betræk, jeg har sat klar. Han kan kigge ud af vinduerne, der fylder det meste af den ene væg. Udsigten er marklandskab med træer, græssende kvæg og nyetablerede bofællesskaber med fælles madordninger. Vi snakker kort om hans eksamen. Om hvordan det er gået. Han tager en rund, grøn vingummi fra underkoppen med haribo mix, jeg har stillet frem. Der er også vand i et rent glas. Han er ansvarsbevidst. Har man som journalist et ansvar for at ændre på tingene.

> ”Ja. Det har man. Det man jo nok. Eller det har **jeg** vel. Øhh. Men det er sjovt, hvad kan man sige. Jeg brænder meget mere for etnicitet. For at begrænse det (den stereotype fremstilling af etnicitet red.). Køn er for mig, og for mange andre sikkert, bare sådan det er. Og det er vel et problem, og derfor du vel laver den her ph.d. (vi småler begge to). Men det er sindssygt spændende. Men det er noget, der er så dybt indlejret i mennesker. At ja, jeg kan nærmest ikke finde noget sværere at ændre på end det. Ligestilling bliver vel forhåbentligt bedre og bedre. Men det er også hvor meget ligestilling, man skal have. For vi er jo forskellige. Og vi kan nogen forskellige ting.”

Interviewsituationen fortsætter i den her mere joviale samtaleprægede tone. Jeg kan også høre det, når jeg lytter til det båndede interview. Jeg fremstår (lidt for) skarp i de første 20 minutter. Hård. Ved de planlagte interviewspørgsmål. Som om jeg nu kan krydse de her spørgsmål af på min ’to do’-liste. Tjek, de er stillet. Tjek, de er besvaret. Tjek. Som om, jeg ikke er klar over, måden hvorpå spørgsmålene stilles også har indflydelse på de svar, jeg kan få/får. Da interviewsituationen får mere samtalepræg, er det dog som om noget sker. Vi begynder at samtale. Jeg kan høre mit stemmeleje ændrer sig. Jeg lyder mere åben. Jeg åbner for min undren. For min interesse. For min nysgerrighed mod, hvad der reproducerer vores opfattelse af køn. Jeg fortæller om, hvordan jeg selv ved at spørge de studerende i undervisningen til deres forbilleder har gjort mig en oplevelse, som undrer mig, nemlig at kvindelige journaliststuderende kan have forbilleder der er både mænd og kvinder, men at mænd yderst sjældent har eller i al fald italesætter, at de har kvindelige forbilleder.

Han afbryder mig lige der, hvor jeg taler om det med forbilleder og køn. Han er en ret eftertænksom studerende. Som om, han lige skal have spørgsmålene ind. Så vokser de på ham. Han ræsonnerer. Men pludselig er han helt energisk. Nærmest smågrinende. Først husker han det som om, at det var den pågældende eksamen, han lige har været til, men så husker han, at det var ham og jeg, der for små 20 minutter siden netop talte om forbilleder.

> ”Det er sindssygt sjovt *(han små-ler for og af sig selv red.).* Til en af de her eksamener. Eller….var det dig der lige spurgte mig? *(spørger han nærmest sig selv højt red.).* Nå ja, du spurgte til forbilleder. Den første jeg tænkte på, var Ulla Therkelsen. Men jeg tænkte faktisk: ajhhhh *(som I kan man nu det).* Ej, hvor sjovt *(udbryder han højt for sig selv, som en bekendelse/erkendelse).* Og så tænkte jeg på alle de andre. Men der var ikke rigtig nogen. Det var bare sjovt, at jeg ligesom holdt det tilbage.”

Hvorfor gjorde du det?

> ”Jeg tror også det er fordi hun ikke som sådan har været en rollemodel. Hun er jo bare sej. Og så tror jeg også at jeg tænkte, at det var lidt for mainstream at tage hende. Men det har sikkert også noget med køn at gøre.”

En af de andre interviewpersoner om Ulla Therkelsen:

”Hun er et ikon nærmest på linie med Dronningen, man kan jo ikke rigtig *ikke* lide Ulla Therkelsen.”

JOURNALISTERS SELVFORSTÅELSE I PRAKSIS

Jeg kigger på journalistbiografier og tænker over, om jeg skal bruge dem, jeg synes der er mange, siger det noget i sig selv, men så må jeg jo kunne dokumentere, HVOR mange. Jeg tænker over, om andre fag producerer lige så mange biografier som det virker til, at journalistikken og journalister gør. Siger det noget om journalisters selvforståelse, er det ens eftermæle, er det en måde at få udødeliggjort alle de oplevelser, man har haft? Jeg går på universitetsbiblioteket for at danne mig et overblik, men det viser sig at være en svær øvelse. På biblioteket har det hverken et emne eller et nr. Nogle står under Journalistik, emnenr XXX, andre står under biografier. Men. Findes der en liste. Kan man lave en liste. Jeg får det til at lyde som om, at det er en selvfølge, at et universitetsbibliotek har databaser, hvor de kan søge på journalistbiografier og producere en liste, jeg kan bruge (jeg ser når jeg skriver det, at den selvfølgelighed jeg tænker det med må hænge sammen med den vigtighed, jeg anskuer journalistfaget og journalister, for at have, og som jeg ikke mindst anskuer dem selv for at synes de har – dét som vi elsker at angive journalister med som selvforståelse, den har jeg også). Forskningsbibliotekaren leder seriøst min forespørgsel, men må opgive. Der findes ikke krydsninger eller opgørelser, der kan placere biografierne. De svæver i luften, hvis jeg kan fange dem. Må jeg lede på jorden. Hun samler en liste. Så en anden. Så må jeg krydse de to og finde overlap. Men mange biografier har de slet ikke eller findes ikke i hendes databaser. Jeg bør kontakte forlagene, siger hun. Jeg er lidt målløs. Jeg troede faktisk, det her ville være nem research. Hvordan får jeg nu produceret en liste, der kan overbevise om, at ’de’ er mange. Så jeg kan bruge ’mange’ til at bidrage til beskrivelsen af en profession, der er. Blandt titlerne på listen er journalistforbundets årlige udgivelse over deres medlemmer, hvem deres far (og enkelte gange også deres mor) er, deres ægteskab, meritter og adresse og sommerresidens, så information altid kan nå dem. Jeg forlader biblioteket med to udprintede lister og to blå bøger og googler gamle journalister og finder der på internettet klubben for seniorjournalister der har skrevet om sig selv, og jeg begynder at lede efter mønstre i titlerne, men jeg finder det ikke rigtig, i stedet finder jeg en fortælling.

Man er ’Journalist’ og ’Journalister med monopol’ og ’I sandhedens tjeneste’, bliver ’journalist på trods’ og lever ’Et liv på tværs’, man har ’Gyldne tider’ og beskriver hverdagen som, ’vi kan sove i flyvemaskinen’, ’til te hos taleban’ og man forlader bygningen ’fra koncepterne’, og undervejs i forløbet gør man sig erfaringer over kilder, der ringer og siger, ”Vi bestilte en referent og så sendte I en dame!’, man går ind i det som journalist og nogle er ’Lille dreng med rejseskrivemaskine’ og andre bliver ’Tøger’, ’Viggo Hørup’, ’Lisbeth Knudsen’, ’Per Mikael Jensen – Bossen og Bissen’, ’Picadoren’ og pludselig er man ude, ’Så skal der leves’, man er ’Mit liv som Cath’, ’Dorph – på den anden side’, man er ikke længere ’På’, og selvom man ikke sagde noget højt undervejs, så skriver

man bagefter, at man var 'En fisk uden cykel', som er svaret på Gloria Steinems spørgsmål fra 1970'erne om, hvad en kvinde er uden en mand.[87]

Alle disse journalister, der har noget at fortælle, de bliver på en måde noget mere, de bliver klichéer og koncepter for en måde, for en tid, for en metode, og de nye i faget, de kigger og ja, hvad sker der så, hvor ryger det hen, alt det man som ny observerer? Hvor lagrer man det henne og hvordan bruger man det i sin videre tid som journalist eller som menneske? Der på biblioteket ved siden af den biografi der var til stede, der stod en lille pamflet, der hed "Mellem journalister – journalisthistorier" [88] , jeg bladrer i den, og begynder at læse og tænker, at man kan finde mange journalistikforskningstekster om selvforståelse, men få der udtrykker det i praksis så præcist som følgende anekdoter:

EN JOURNALIST VAR DØD OG PAA EN ELLER ANDEN UFORKLARLIG MAADE KOMMET OP I HIMLEN. SCT. PEDER VILDE DOG UNDER INGEN OMSTÆNDIGHEDER HAVE HAM DEROPPE, MEN HENVISTE JOURNALISTEN TIL KÆLDERETAGEN. HER VILDE FANDEN IMIDLERTID HELLER IKKE VIDE AF JOURNALISTEN. GENNEM SINE TALRIGE FORBINDELSER FIK JOURNALISTEN ADGANG TIL MARS, HVOR HAN STARTEDE 'MARS DAGBLAD' – OG FIK HERVED FRIKORT TIL FORANNÆVNTE TO ETABLISSEMENTER.

TO JOURNALISTKAMMERATER MØDTE EN DAG HINANDEN PAA GADEN.
-JEG HØRER, AT DU HAR SKREVET EN BOG OM LØVEJAGT I AFRIKA, BEMÆRKER DEN ENE, HVORNAAR HAR DU DOG VÆRET I AFRIKA…?
-I AFRIKA, JEG HAR ALDRIG VÆRET I AFRIKA…
-JAMEN, HVORDAN KAN DU SAA SKRIVE OM LØVEJAGT DERNEDEFRA…?
-KÆRE KOLLEGA – TROR DU MAASKE, AT DANTE HAR VÆRET I HELVEDE…

-HVORFOR KAN EN AVIS SAMMENLIGNES MED EN KVINDE?
-FORDI ALLE MÆND BØR HAVE DERES EGEN OG IKKE KIGGE EFTER DERES NABOERS…

---

[87] Titler hentet fra dels listen, bibliotekaren lavede til mig og fra Journalisternes Veteranklubs hjemmeside: http://www.journalistveteraner.dk/biografier/
[88] "Mellem journalister - Journalisthistorier "- af Ingvar Blicher-Hansen og Gunnar Buchwald, udgivet på C.A. Reitzels Forlag, 1946.

EN STOR KUNST INDENFOR JOURNALISTIKKEN ER AT LAVE GODE, KORTE OG RAMMENDE OVERSKRIFTER. ET BLAD HAVDE EN SÆRLIG DYGTIG SPECIALIST HERI. DAG FOR DAG OVERGIK HAN SIG SELV MED HENSYN TIL SMARTE OVERSKRIFTER. DET KULMINEREDE, DA DER EN DAG INDTRAF EN EKSPLOSION, HVORVED DER ANRETTEDES BETYDELIG MATERIEL SKADE, FORUDEN TO DRÆBTE OG ADSKILLIGE SAAREDE MENNESKER. DET VAR FØR KRIGEN, SAA DET VAR EN MEGET STOR BEGIVENHED. JOURNALISTEN PRÆSTEREDE DA DEN KORTESTE, MEST RAMMENDE OG SIGENDE OVERSKRIFT I SIT LIV, IDET HAN, SIMPELTHEN GAV HISTORIEN OM EKSPLOSIONEN OVERSKRIFTEN:

B U M

HAN BLEV AFSKEDIGET. VERDEN ER UTAKNEMMELIG.

DEN UNGE JOURNALIST HAVDE VÆRET ANSAT PAA ET BLAD I FJORTEN DAGE, DA REDAKTØREN SENDTE BUD EFTER HAM.

-NU SKAL JEG SIGE DEM EN TING, MIN GODE MAND. HVIS DE IKKE SER AT STRAMME DEM OP I EN FART, HAR JEG INGEN BRUG FOR DEM MERE. DE HAR VÆRET HER I FJORTEN DAGE OG OVERHOVEDET IKKE VIST, AT DE ER JOURNALIST.NYHEDER KAN DE ALTSAA IKKE SKAFFE…MEN MAASKE KAN DE SKRIVE LIDT OM ET MØDE I EFTERMIDDAG, HVOR BISKOPPEN SKAL TALE OM UNGE PIGERS MORAL. NU TAGER DE DERHEN OG KOMMER TILBAGE HER SENEST KLOKKEN 18 MED TO SPALTER REFERAT AF TALEN…ER DE MED?

DA KLOKKEN BLEV 18, VAR DEN UNGE JOURNALIST IKKE VENDT TILBAGE. ENDNU KL. 19 HAVDE HAN IKKE INDFUNDET SIG PAA REDAKTIONEN, OG REDAKTIONSSEKRETÆREN RINGEDE DERFOR HJEM TIL HANS PRIVATBOPÆL.

-HVOR I ALVERDEN BLIVER DE AF MED DET MANUSKRIPT?

-JEG HAR SLET IKKE NOGET MANUSKRIPT.

-HVAD VIL DET SIGE?

-DER ER NEMLIG SLET INGENTING AT SKRIVE OM, FOR DA BISKOPPEN SKULDE TIL AT STIGE OP PAA TALERSTOLEN, FALDT HAN DØD OM!

EN AF DE MEST UBEHAGELIGE OPLEVELSER, EN JOURNALIST KAN KOMME UD FOR, ER AT SKAFFE BILLEDER AF FORULYKKEDE ELLER MYRDEDE MENNESKER TIL ILLUSTRATIONEN AF

REPORTAGEARTIKLERNE, OG MANGE JOURNALISTER KAN SIMPELTHEN IKKE HENVENDE SIG TIL DE EFTERLADTE I DETTE ÆRINDE. OMKRING DETTE SÆRLIGE PROBLEM ER NEDENSTÅENDE GALGENHUMORISTISKE ANEKDOTE OPSTAAET.
-EN JOURNALIST, DER VAR ROBUST NOK TIL EN SAADAN OPGAVE, BLEV AF SIN REDAKTION SENDT UD TIL ET HJEM FOR AT FAA ET BILLEDE AF MANDEN, DER VAR OMKOMMET VED EN DRUKNEULYKKE. DA JOURNALISTEN RINGEDE PAA, BLEV DØREN AABNET AF HUSETS FRUE.
-GODDAG – SAGDE JOURNALISTEN – ER DE ENKEFRU LARSEN?
-JEG ER SKAM IKKE ENKEFRUE – ERKLÆREDE FRU LARSEN, DER ENDNU IKKE VIDSTE NOGET OM ULYKKEN.
HVAD SKAL VI VÆDDE? SPURGTE JOURNALISTEN…

PAA GRUND AF PAPIRMANGEL HAVDE REDAKTØREN GIVET SINE MEDARBEJDERE STRENG ORDRE TIL AT FATTE SIG I KORTHED. – NÆSTE DAG SKREV EN UNG JOURNALIST, SOM SKULDE REFERERE ET ULYKKESTILFÆLDE, DERFOR BLOT:
-OLSEN, AMAGERBROGRADE 647, STRØG EN TÆNDSTIK FOR AT SE, OM DER VAR BENZIN I TANKEN. DET VAR DER. HAN BLEV 56 AAR.

HENRIK CAVLING UDTALTE ENGANG TIL EN UNG MAND, DER SPURGTE HAM, HVAD MAN SKULDE KUNNE FOR AT BLIVE JOURNALIST:
- SER DE UNGE MAND, JOURNALISTIK ER EN KUNST – JA, DET ER OGSAA ET HAANDVÆRK ---- DET ER I VIRKELIGHEDEN ET KUNSTHAANDVÆRK.

CAVLINGPRISEN
Kan man se selvforståelsen ud fra en statistik over de journalister, der har vundet den største danske journalistpris gennem årerne, nemlig Cavlingprisen?

2018 - Eva Jung, Simon Bendtsen og Michael Lund
2017 - Camilla Stockmann og Janus Køster-Rasmussen
2016 - Chris Kjær Jessen, Lars Nørgaard Pedersen og Michael Lund
2015 - Puk Damsgård
2014 - Morten Pihl
2013 - Michael Klint, Jeppe Gaardbo, Frederik Brun Madsen, Søren Kristensen og Steen Jensen
2012 - Asbjørn With
2011 - Ulrik Dahlin og Anton Geist
2010 - Lars Nørgaard Pedersen, Asger Westh og Stine Larsen
2009 - Jesper Tynell
2008 - Morten Frich, Morten Crone og Jesper Woldenhof og Erik Refner
2007 - Peter Øvig Knudsen
2006 - Olav Hergel og Miriam Dalsgaard
2005 - Christian Andersen og Michael Klint
2004 - Miki Mistrati og Thomas Stokholm, Bastard Film samt Jeppe Facius og Anders-Peter Mathiasen
2003 - Charlotte Aagaard, Jørgen Steen Nielsen og Bo Elkjær
2002 - Morten Pihl og Jakob Priess-Sørensen
2001 - Poul Høi
2000 - Kim Dahl Nielsen og Kasper D. Borch
1999 - Søren Funch, Jens Chr. Hansen og Erik Eisenberg
1998 - Tonni Vinkel Sørensen
1997 - Poul Brink
1996 - Henrik Grunnet og Michael Klint
1995 - Lars Rugaard, Erik Valeur og Christian Nordkap
1994 - John Mynderup
1993 - Mikkel Hertz
1992 - Nils Ufer
1991 - Leif O. Dahl og Claus G. Theilgaard
1990 - Ulrik Haagerup, Erik Eisenberg og Martin Uhlenfeld
1989 - Anders Peter Mathiasen og Jeppe Juhl
1988 - Jens J. Espersen
1987 - Månedsbladet PRESS
1986 - Alex Frank Larsen
1985 - Allan Graubæk, Gunner Nielsen og Henrik Thomsen
1984 - Steen Bådsgård og Jørgen Pedersen
1983 - Hanne Reintoft
1982 - J.B.Holmgaard
1981 - Jan Michaelsen og Henning Thøgersen
1980 - Hanne Dam
1979 - Jørgen Flindt Pedersen og Stephensen

1978 - Svend Bedsted og Jens Otto Kjær Hansen
1977 - Jakob Andersen og Søren Jacobsen
1976 - Harry Rasmussen
1975 - Nele Rue
1974 - Anne Wolden-Ræthinge
1973 - De redaktionelle medarbejdere ved Vejle Avis
1972 - Leif Kjeldsen
1971 - Torgny Møller
1970 - Leif Blædel
1969 - Thyra Christensen
1968 - Erik Nørgaard
1967 - Hans V. Bischoff
1966 - Herbert Pundik
1965 - Poul Dalgaard
1964 - Knud Poulsen
1963 - Poul Trier Pedersen
1962 - Jørgen Hartmann-Petersen
1961 - Willy Reunert
1960 - Viggo Duvå
1959 - Dan Larsen
1958 - Ingen uddeling
1957 - Ole Hansen
1956 - Røde Kors Ungarn-indsamlingen
1955 - Ingen uddeling
1954 - Robert Kjældgård
1953 - Per Arboe Rasmussen
1952 - Aage Hastrup
1951- Niels Blædel
1950 - Mogens Bostrup
1949 - Anders B. Nørgaard og Poul Dalgaard
1948 - Nele Topsøe (Nele Poul Sørensen)
1947 - Gunnar Næsselund
1946 - Ole Vinding
1945 - Henrik V. Ringsted

95 mænd. 12 kvinder. Har modtaget en Cavlingpris.[89] Kvinderne, der får prisen er 'navne' i journalistikken. Ida Willig har undersøgt tendenser i, hvilke typer journalistik, der har fået cavlingprisen gennem årerne. Fra 1945-1964 var det den oplysende journalistik, der blev hædret. Fra 1965-1984 var det samfundsrelevant dagsorden, der blev hædret. Fra 1985 frem til i dag er det den undersøgende journalistik. Som jeg har været inde på, så skal man være varsom med tal og betydninger, men noget af det, Cavlingprisen, som Ida Willig er inde på i sin tekst om prisen er dens

[89] Listen hentet fra Dansk Journalistforbunds hjemmeside: https://journalistforbundet.dk/tidligere-cavlingprisvindere

potentiale som parameter for at vise, hvad der god og rigtig journalistik i en given periode (Willig 2011: 193). Jeg bliver nysgerrig på, hvem der egentlig indstiller projekter og personer til prisen. I fundatsen står der, at alle kan indstille alt. Men det er jo ikke alt der bliver indstillet ej heller 'alle' der indstiller. Så måske kan jeg ved at kigge på listen over indstillere og indstillede blive klogere på, 'hvis pris det er', altså hvem der deltager i at gøre prisen til det den er. Cavlingkomiteen kan nemlig ikke indstille, kun nominere og udvælge ud fra den pulje der indstilles. Så. I princippet kunne man blive enige om kun at indstille sportsjournalistik et år eller navnestofjournalister eller noget tredje, så ville komiteen skulle vælge en vinder mellem disse indstillede. Det sker selvfølgelig ikke. I 2017 var der 59 kvinder, der indstillede og 97 mænd, der indstillede. Blandt de projekter eller personer, der blev indstillet var 40 kvinder og 89 mænd. I 2013 var det 16 kvinder der indstillede og 80 mænd der indstillede. Blandt de projekter eller personer, der blev indstillet var 28 kvinder og 70 mænd. Et andet parameter, når man taler om journalistrollen er, at flere og flere navne optræder sammen om at vinde. De undersøgende produktioner, der vinder, har ofte et hold bag sig. I den periode af Cavlinguddelingen, Willig kalder 'den undersøgende' fra 1985, har 34 projekter vundet, i 21 ud af de 34 projekter var der et hold på mindst to bag projektet. Hvis prisen kan bruges som et udtryk for, hvad der er god og rigtig journalistik betyder det så, at journalistiske samarbejder er et nyt ideal? Er det er farvel til idealet om The lonely wolf', journalisten som den ensomme ulv, der arbejder alene, som har hærget de fiktive portrætter af journalistikken i film, serier og litteraturen, men som – hvis man kigger på de forbilleder journaliststuderende har – ikke rummer konstellationer af samarbejder, det er enkeltpersoner, man har som forbilleder. På dagbladet, hvor jeg laver pilotstudie er det ikke fordi man ser samarbejde som fremtiden, men flere udtrykker ønske om det: "Jeg savner lidt, at vi laver flere historier sammen. Som samarbejder. Man er sin egen ø." og "Man kommer hurtigt ind i roller. At man bliver 'den' der laver 'den slags historier'. "
De studerende mimer 'de voksne', så der findes også en journalistpris, der uddeles årligt til journaliststuderende, den hedder Kravling.

MAILUDVEKSLING OM CAVLING SOM SYMPTOM PÅ RIGTIGHED & HELTEFICERING
Jeg har en mailudveksling med en klog person om, hvor lidt vi ved om, hvem de mennesker, vi har gjort til forbilleder, egentlig er.

Fra: Martine Bentsen <mlbb@ruc.dk>
Dato: søndag den 21. januar 2018 kl. 12.02
Til:
Emne: Tak for en rigtig god dag

Vil bare sige tak for en rigtig god dag med eksaminationer i torsdags. Det topper jo altid, at man udover gode faglige snakke både med de studerende, også kan have dem indbyrdes, håber du kom hjem i tide, du må have været pænt smadret fredag, Merete blev glad for hilsen og skulle hilse tilbage:)
Jeg lovede lige at sende dig titlen på bogen med anekdoter om bl.a. Cavling, der ikke altid var til stede, selvom han blev rost for sin reportage. Det er på side 19-20 i bogen "Mellem journalister", Journalisthistorier samlet af Ingvar Blicher-Hansen og Gunnar Buchwald, udgivet på C.A. Reitzels Forlag, 1946. Situationen hvor Cavling lader sig skille fra sin velhavende parisiske kone og nogenlunde samtidig beslutter sig for, hvad han vil sætte alt ind på starter således: "Jeg stod paa Gaden, bogstaveligt talt – 45 Aar gammel, ingen Penge, ingen Subsistens." Han beskriver selv, at han vælger det sådan, fordi han ikke kan se hendes behov for tæt familieliv knyttet til det arbejde, han brænder for som journalist, og han er på dette tidspunkt netop blevet valgt til formand for Journalistforbundet og har travlt, for der foregår mange møder på mange tider af døgnet. En nat går han rundt om Sortedamssøen og så beslutter han at lave sit eget blad, et Aftenblad sammen

med sin lillebror. Og han beskriver hvordan han får folk til at donere penge, men det bliver så til, at aktionærerne på Politiken tilbyder ham stillingen som redaktør af avisen i stedet for Brandes, det kan han ikke sige nej til (det vil han hellere end innovere). Altså, det er jo interessant læsning, fordi mange af de her elementer kan medvirke til at sige noget om, *hvornår* man er innovativ og *hvad* eller *hvilke* omstændigheder det (nogengange eller måske altid, det ved I nok bedre efter at have kigget på de mange innovative virksomheder) kræver at være det eller i al hvad hvad der fordrer ens innovative tankevirksomhed. I sidste ende vælger han jo Politiken, da han bliver tilbudt stillingen der. Og jeg kan ikke lade være at synes at det er hamrende interessant, fordi det er det samme der lidt stadig sker i dag, mange nye tanker er i gang om hvordan journalistikken kan udvikle sig, men hvis en af de store medier ringer, så vælger flertallet stadig at tage det job, og så kan man jo ikke lade være med at tænke på, om det er fordi det at være 'rigtig' journalist stadig er tæt forbundet med det at arbejde på traditionelle medier (hvad et traditionelt medie så kan defineres som, og så er spørgsmålet om det er fordi 'journalist'-titlen er så tæt knyttet til avisen, at vi må finde på en ny professionstitel for at få folk til for alvor at turde være innovative omkring det at være og arbejde journalistisk?). Det er i al fald blevet endnu mere tydeligt for mig, at der ligger noget her, som mange journaliststuderende tager med sig, det har jeg også kunne se de to semestre jeg har undervist på det innovative kursus, hvor de studerende skal forsøge netop at arbejde innovativt med journalistikken enten som genre eller som virksomhed. Nå, nu sidder jeg her og fabulerer og vil gå over og gøre det i det word.dokument, hvor jeg er i gang med min analyse i stedet:) Cavling-bogen hedder i øvrigt "Journalistliv", udgivet på Gyldendal i 1930 (beskrivelsen af redaktørskiftet og skilsmissen er en kort proces omtalt allersidst i bogen fra side 288-291, det foregår i tiden 1903-1904).

Go søndag!

Kh
Martine

From:
Date: Monday, 22 January 2018 at 08.47
To: admin <mlbb@ruc.dk>
Subject: Re: Tak for en rigtig god dag

Hej Martine

Tak i lige måde for sidst – super hyggeligt og dynamisk. Når eksamensdage er bedst, findes der sådan set ikke noget bedre. Af præcis de grunde, du beskriver. Håber, vi kan nå et par gode runder mere, inden du flyver fra RUC.

Og hvor er det dog interessant, hvad du har genfundet om Cavling. Jeg er helt enig i, at det dybest set er samme grunddilemma, der er på spil i dag: Kommer innovationen fra de store spillere (der opkøber eller lokker små spillere til), eller skabes den på bar mark af ildsjæle?

Jeg må straks ud og skaffe mig de to bøger, du nævner…

Tales ved derudaf

Fra: Martine Bentsen <mlbb@ruc.dk>
Dato: onsdag den 24. januar 2018 kl. 06.38
Til:
Emne: Re: Tak for en rigtig god dag

God morgen,

I forhold til Cavling, så fylder han jo sindssygt meget som person, og det har været sjovt at se polemikken omkring Lea Korsgaard og Zetland, hvor nogle i branchen har udtalt, at hun står i vejen for den journalistik, Zetland gerne vil bedrive, og det er jo en hårfin balance, for hvornår står en person/iværksætter i vejen for sit eget produkt, og hvem har ret (og magt) til at definere hvad det egentlig vil sige? Det var jo i øvrigt også Cavling, der udnævnte alle journalisterne på Politiken til redaktører, som blev genindført for år tilbage.

Kh
Martine

From:
Date: Wednesday, 24 January 2018 at 09.18
To: admin <mlbb@ruc.dk>
Subject: Re: Tak for en rigtig god dag

Hej igen,

Zetland- og Lea-projekterne er interessante symptomer, tror jeg, på lige præcis de dilemmaer, der præger den journalistiske innovation i Danmark. Begge – både mediet og personen – er de på en måde for meget og pisseirriterende og for selvoptagede og for buldrende og ikke lige så fantastiske, som de giver sig ud for. Og omvendt er der jo netop enormt meget brug for nye medier og nye journalistiske personligheder til at flytte gamle hegnspæle og sætte nye for faget.

Du burde skrive en journalistisk artikel/et essay/en feature – et eller andet bredt appellerende – om ikke bare Cavlings journalistiske betydning, men også om vores endimensionale syn på ham. Alle de ekstra detaljer, du graver frem om ham, er jo ikke bare inspirerende og sjove – og viser ham som foregangsmand –men de viser jo idiosynkraten, tossen, løgneren, fantasten, den moralsk anløbne. Og måske er det alt det, der gjorde ham til INNOVATOREN par excellence?

kh

Fra: Martine Bentsen <mlbb@ruc.dk>
Dato: tirsdag den 30. januar 2018 kl. 15.04
Til:
Emne: Re: Tak for en rigtig god dag

Hahaha du har helt ret, jeg burde skrive et essay om det, det vælter jo ud af mig, kan godt høre det:) MEN havde ikke tænkt over de her ting, før jeg begyndte at skrive dem til dig på den her måde. Åhhh verdamnt, MÅ koncentrere mig om at skrive afhandlingen færdig, men tænker over, om jeg egentlig kan bruge det i selve afhandlingen. Jeg har ham jo lidt med, men ikke på den her måde, og det er en virkelig god pointe, også netop i måden man kan anskue ham og hans handlinger i nutidens perspektiv UDEN at dømme ham i henhold til det, men mere bruge det som afsæt til at sætte fokus på, hvad der ændrer sig og hvad der forbliver det samme på tværs af tid! At vi er vanedyr er helt sikkert frygtelig nedarvet og klæber i min optik også til professionsroller og hvordan vi forholder os til dem, hvor meget vi føler vi kan udvide rolledefinitionen uden at begå vold mod rollens æstetik og 'renhed'.

Kh
Martine

Dato: tirsdag den 30. januar 2018 kl. 16.24
Til: Martine Bentsen <mlbb@ruc.dk>
Emne: Re: Tak for en rigtig god dag

Mht. Cavling kunne du måske overveje at bruge din læsning og forståelse af ham som et springbræt – som et symptom på, hvor ensidigt journalistfaget framer sine idealer og helte, og dermed sig selv. Mere end noget andet er det jo med til at indsnævre journalisters forståelse af faget og egne muligheder.

Kh

Efter e-mailudvekslingen får jeg lyst til at prøve hvordan det ville være at have en samtale med Henrik Cavling om køn. Interviewet er jo totalt på minde præmisser eftersom manden er død, men det vil også gøre det tydeligt for mig, hvilket 'koncept' han er for mig, hvordan ser jeg egentlig på en mand, der levede for over 100 år siden og i dag stadig er en person, vi hylder i journalistikken for hans reportager, hans lederevner på dagbladet Politiken.

TELEFONINTERVIEW MED HENRIK CAVLING OM KØN
Jeg sidder en bidende kold martsmorgen og kommer til at tænke på, hvorvidt han nogensinde tænkte over det, at han var mand. Fandtes køn overhovedet i 1905? Mine tanker får mig til at trække på smilebåndet, shit, jeg skal til at have et liv. Men der er noget ved den tanke, der fastholder mig, måske er den sammenligning lige netop det rigtige sted at starte, for når jeg spørger om køn i dag, så er det et aktuelt og væsentligt emne, det var det ikke rigtigt i begyndelsen af 1900-tallet, gad vide, hvad Henrik ville svare, hvis jeg stiller ham de spørgsmål, jeg udsætter afhandlingens interviewpersoner og læsere for? Jeg ringer til konceptet Henrik Cavling.

Goddag Henrik Cavling, mit navn er Martine Bentsen, jeg er ph.d.-studerende og undersøger hvad køn betyder i journalistikken. Jeg ringer til Dem for at spørge om, hvordan De tænker på Deres køn, på det at De er mand i forhold til journalistik, altså den profession De arbejder i?

Goddag unge dame, mange tak for Deres spørgsmål, det lyder som et spændende emne, selv tænker jeg meget på det i disse år, med kvindebevægelsen, men jeg tror De har fået fat i den forkerte. Det ved jeg ikke noget om. Jeg er ikke kvinde. Jeg har kolleger, der er kvinder, jeg tror de klarer sig fint indenfor de rammer de har, men de bør jo tale for sig selv, ikke sandt. Jeg kan give Dem nummeret på…
Tak, Henrik, undskyld jeg afbryder dig øhh Dem, men nu var det Dem, jeg gerne ville snakke med, om det at være mand og journalist. Er det noget, De tænker over i deres daglige arbejde?
De er vitterlig insisterende, jeg tror De ville blive en fremragende journalist, har De tænkt over det? Jeg ved at der er en stilling ledig ovre på…
Henrik, jeg er ked af at måtte afbryde Dem igen. De svarer simpelthen ikke på mit spørgsmål. Jeg vil ikke virke uforskammet, jeg stiller lige spørgsmålet igen. Har det at du er mand haft betydning for nogle af de opgaver du har haft som journalist?
De er godt nok ligefrem! De vil have, jeg skal forholde mig til Deres spørgsmål uden at vide, hvad jeg er i gang med eller hvad jeg foretager mig just nu. Jeg burde smide røret på med det samme! Jeg synes det simpelthen er et helt urimeligt spørgsmål at svare på, unge dame. Hvad er det De vil frem til? Hvad anklager De mig for? Er der nogen der har sagt noget om mig? Eller er det en form for spøg, er det her et forsøg på at være morsom? Jeg går på arbejde hver dag. Konverserer med mine kolleger om dagens arbejde, om fremtidige opgaver, sig mig…
Nu tillader jeg mig at afbryde Dem igen, Henrik, det er på ingen måde min intention at opildne Dem yderligere, mit spørgsmål er et udslag af nysgerrighed, og jeg er meget ked af, at De opfatter det som et angreb eller en spøg, det er ingen af delene, det er et udtryk for en undren, der går på, at jeg er interesseret i at undersøge, hvordan det at være og arbejde som journalist hænger sammen med det at være mand eller kvinde. Jeg er klar over, at det nok er første gang nogen stiller Dem spørgsmålet og første gang at De måske overhovedet tænker over Deres eget køn i sammenhæng med deres profession, men De ville være en dårlig journalist hvis De lod det være udslagsgivende for, at der ikke findes et svar eller en måde at forholde sig til spørgsmålet på, fordi De som jeg, der også er uddannet journalist og har virket som sådan i en årrække, ved, så er det netop når kilder irriteres og reagerer ved selve spørgsmålet, at man som interviewer har ramt et ømt eller kildent punkt, så lad mig spørge, hvorfor tror De at De irriteres over ordlyden af mit spørgsmål?
De er ikke helt tabt bag en vogn, lille De. Så meget vil jeg give Dem. Jeg har tændt mig en cigar, selvom det er lidt tidligt for det, men jeg tænker bedst når jeg har fyret lidt op under papiret. Forstår jeg dit spørgsmål korrekt, du vil vide, om jeg tænker over det, at jeg er mand når jeg arbejder som journalist?
Ja
Nej.
…….
Kan De uddybe det nej?
Ja. (lang inhalering på cigaren)
Journalister er mænd.
De mener, de er én?
Ja, sådan kan man måske godt formulere det.
Men De har kvindelige kolleger…
Ja.
Er de så også mænd?

Ja. Og nej. De er kvinder, forstås, de har andre pligter: hus, børn etc. Og nogle af dem er også journalister.
Kan De forestille Dem, hvordan det ville være hvis De var kvinde?
Tillad mig at trække på smilebåndet, nu synes jeg De forsvinder lidt fra virkeligheden, unge dame, var De ikke ansat ved akademiet?
Jo, De har ret, jeg lod mig rive med, så lad mig omformulere, har en kvinde samme mulighed for at blive journalist ligesom Dem?
Ja, det vil jeg da mene. Men jobbet har indbygget nogle opgaver, hvor kvinder ikke ville kunne komme og ikke kunne få adgang. Men de kan jo sagtens lave noget andet på redaktionen. Og det gør de da også, de skriver udenrigsstoffet og om de hjemlige og huslige sysler. Som De kan høre på min vage forklaring, så er det ikke noget jeg har tænkt over. Men. Jeg vil da, nu hvor De er så insisterende og optaget af emnet – måske en lille smule for meget til min smag – gerne vende tilbage, når jeg har givet det lidt mere tanke.
Har De nogensinde følt dem begrænset i det De kunne udføre som journalist, fordi De var mand?
Jeg synes De begynder at virke en anelse besat, unge Dame. Altså, jeg er journalist. Jeg tænker ikke over, at jeg er mand. Jeg er journalist. Jeg udfører mit arbejde. Jeg handler. Hvis jeg skulle tænke over det at jeg er mand hver dag, så ville jeg jo aldrig få udført et ærligt stykke arbejde! Skulle jeg så sidde der og gøre notat over, hvem mine kolleger var, hvorfor jeg fik særlige opgaver, om det var fordi jeg var mand, så ville jeg jo aldrig kunne handle! Det er jo absurd! Altså. En kvinde ville jo aldrig få adgang til et domhus eller et værtshus eller få lov at komme ind på en fabrik og rapportere blandt arbejderne. Hun ville forstyrre det hele alt for meget med sin tilstedeværelse, de er jo ikke vant til at se kvinder, det ville ødelægge hele reportagen, det ville handle om hende og ikke om hvad der foregik. Det kan vi jo ikke have. Det må De da kunne forstå, De er selv kvinde. Vi er ikke vant til kvinder hverken herinde eller ude på arbejdspladserne og slet ikke som en der tager rundt og stiller spørgsmål og observerer, det ville give en kolossal uro, forstyrre den lokale orden. Ligesom De forstyrrer mig lige nu midt i midt arbejde!
Hvad hvis jeg havde været en mand, der ringede?
Nej ved De nu hvad, nu forsvinder De igen med deres forestillinger om at være det andet køn, tror De ikke De har brug for at se en læge, jeg kender en glimrende en af slagsen, han hedder Fr…
Tak, Hr Cavling, det behøves ikke, men det var pænt af Dem at tænke på mig, det har været en fornøjelse at tale med Dem
Ja, jeg ser, nu fes den ind, De kan jo altid ringe til Herman Bang, han er så tosset med petitjournalistik, måske spørgsmål som Deres her ville begå sig godt i hans genre. Jeg ønsker Dem held og lykke med projektet, og tillader mig at komme med en lille anbefaling, som De kan gøre klogt i at benytte eller lade være; jeg ville omformulere mit fokus en lille smule, hvis jeg var Dem, ser De, hvis jeg er optaget af et problem jeg ikke kan få hold om, så kan jeg ligesom Dem godt komme til at blive hængende midt i det uden at jeg er i stand til at se det, altså se det at jeg hænger fast, så skal man trække sig lidt ud af det hele, måske skal De også det, unge dame, her går vi ikke og er optaget af, om vi er mænd eller kvinder, vi udfører vores arbejde, som vi skal, det er arbejdet der er omdrejningspunktet. Det, som De kalder 'køn' det snakker vi slet ikke om, jeg er i tvivl om, hvad vi overhovedet snakker om, om det findes som 'noget', så altså prøv at gøre noget andet, så kan De måske bedre få hold om det, De vil undersøge.
Det var da et ekstremt godt råd, Henrik, tak og farvel.

EN NOTE OM 'DE GAMLE DAGE', OG HVAD 'DE' GØR VED 'DE NYE'
Jeg tænker på, at i journalistikken, der er 'gamle dage' følelsen og oplevelsen af frihed. Man havde midler og tid til at ryge, drikke, rejse og lave historier, der var fart på, der var momentum, og der var læsere, lyttere, seere. Man lavede noget, der betød noget. At læse beretninger, se billeder eller høre om, hvordan journalistik blev lavet og udviklet i 1970'erne, 1980'erne og i 1990'erne, at høre om journalistik på Press og i Ugens Rapport, at høre om de farverige fester med temaer der skabte venskaber langt ud i fremtiden, det er følelsen af, at jeg er gået glip af noget. Et sted i journalistikken, der var det allervigtigste sted at være. Det er det sted, der lugter mest af frihed og forbundethed. 'Nye dage' lugter mere i retning af digteren Henrik Norbrandts (2013) "Året har 14 måneder; december, januar, februar, marts, april, maj, juni, juli, august, september, oktober, november, november, november, november". 'Nye dage' er følelsen og oplevelsen af gråvejr, af restriktioner, tilpasning, kontrol, regler der begrænser. Af læsere, lyttere, seere, der forsvinder. Af journalister, der laver en særlig gruppe for journalister, der arbejder på publicistiske medier, Journalistgruppen i Dansk Journalistforbund, som Journalistikken der har svært ved at finde ud af hvad den skal gøre med og tænke om og forholde sig til faget Kommunikation, hvor flere og flere journalister arbejder. Jo mere jeg læser om 'gamle dage' des mere er jeg alvorligt bange for, at det bliver journalistikkens død, hvis den ikke snapper ud af den der offerrolle, jeg er bange for, at journaliststanden har idealiseret fortiden, gjort den til en form for guldalder, et ideal, hvor alting var bedre. Problemet med idealer er ikke, at de findes, problemet er, når de gøres til kollektive erindringer, når de bliver Historien. Og gør alt andet til sidehistorier, bi-historier. Og når vi glemmer at blive konkrete omkring hvad der egentlig foregik.

Også her tror jeg, at vi bliver nødt til at se på køn. Hvem var journalister i gamle dage, det var primært mænd. Og det handlede om, hvilket køn der var på arbejdsmarkedet. Det var mænd. Så når vi taler om den gode tid, så taler vi om at det var en god tid for nogle særlige mennesker. Ikke for alle.

Som jeg har været inde på tidligere, så starter segregeringen her, for ved at tale om faget som *traditionelt* værende et *mande*fag, så har vi allerede fastlagt dikotomien dobbelt endda. Først og fremmest ved at blive ved med at tale om journalistfaget i form af *køn*. Og det er ikke fordi det ikke handler om at formidle hvad der er sandt eller et historisk faktum, det handler om at begynde at se på institutioner og deres bliven til med andre øjne. For journalistfaget var på ingen måde unikt i forhold til at følge samfundets strukturelle og symbolske og moralske inddeling af kønnene i praksis i det Habermas har kaldt den borgerlige offentlighed og det som Bourdieu mere antropologisk forklarer ved at beskrive hvordan mænd optager de offentlige rum og kvinderne indtager det private rum. Og selvom de omtalte sociologer mm. tager afsæt i hver deres virkelighed, nemlig en moralfilosofisk (teoretisk) og en praksis-orienteret (praksis) eller måske netop derfor så bliver det muligt at antage at vores samfundsinstitutioner, som vi kender dem, blev bygget på en opdeling af menneskeheden ud fra forestillinger, som kan spores helt tilbage til mytologierne om verdens fødsel. I mange af dem står manden over kvinden. Og i disse fortællinger deles handlinger og steder og genstande op i køn. Selv sproget kønnes. Fortællingerne udgør en stærk køns(over)vurderet praksis. Der i bogstaveligste forstand placerer manden ude (i det offentlige rum) og kvinden inde (i det private rum), en opdeling der ikke i sig selv er hverken moralsk eller normativ, men man kan sige at det bliver den gjort til i praksis. For det andet ved at tale om det som *traditionelt*. Mod dette

står utraditionelt. Og hvor ordet traditionelt ellers ofte konnoteres som noget gammeldags og umoderne, hvis man bruger ordet om samfund, så bliver det i journalistfaget mere brugt som en måde at romantisere forestillinger om fagets oprindelse. Til at fortælle om, hvordan det oprindeligt begyndte og fortsat var i mange år frem efter fagets fødsel – for nu at gå all in på oprindelsesmetaforer – man bygger så at sige faget op og nye journalister bliver opflasket med anekdoter om gamle dage, der bidrager til fagets positive guldalderopbyggelighed.
Som individer synes det muligt at blive sat fri fra gamle forestillinger om, hvem man kan være og er på en arbejdsplads og hvad man laver og hvordan man arbejder. Det er det, de unge nye journalister, jeg interviewer, afspejler. Men de afspejler også det, der er praksis. Den redaktionelle omgangstone, tilrettelæggelsen af arbejdet, selve udførslen af arbejdet, og det volder dem tydeligvis besvær. Bidrager til en ambivalens, der både får dem til at hungre efter at arbejde et sådant sted, men også udtrykke besvær ved arbejdets form, hurtigheden, nyhedsjagten, daglig præstation, usynlige regler, tudsegamle normer. Men der er jo det her med menneskemængden, man når ud til. Anerkendelsen. Man får en stemme. Man bliver set, hørt, læst. Der er en selvforståelse, der opbygger ens følelse af at udføre et vigtigt job. Man har autonomi i kraft af journalisttitlen og det medie, man arbejder på.

Det er en kultur, der er glad for humor med seksuelle undertoner
Det er en kultur, der er glad for spas, ironi, practical jokes
Det er en kultur, som påstår at lytte, men er ret glad for selv at tale (moralisere)
Det er en kultur, der er selvrefererende
Det er en kultur, hvor køn er stigma og metafor

METAFORER

I journalistikken er der masser af metaforer, der medvirker til at skabe en fornemmelse af at det her et særligt sted. Først og fremmest er der alle hundetypologierne for det at være en journalist, altså jagthunden, vagthunden, hyrdehunden, redningshunden (Bro 2006), der er også jægeren, graveren, novellisten, eventyreren, jongløren (Mogensen 2000). Og øverst ligger vel forståelsen af journalisten som the lonely woolf. Og i nyhedsjournalistikken der taler man om at jagte en nyhed, at vinkle, at finde et interviewoffer. Jeg tænker over, hvad det betyder, at et fag, en profession gør brug af metaforer og jeg bliver nysgerrig på, hvordan metaforerne ellers ser ud og lyder.

Metaforer er ikke bare andre ord for begivenheder eller handlinger eller mennesker, men det, de konnoterer er det, vi ender med at forstå dem som, deres eksempel går på, at man taler om at vinde en diskussion, at diskussion er krig, og at det faktisk ender med at være den måde vi helt ubevidst forstår hvad en diskussion er, selv når vi ikke bruger den metafor om den. Dermed strukturerer metaforen vores forståelse af det begreb, den handling eller det menneske, den dækker over. I forordet til bogen skriver de om hvordan de mødtes, at de opdagede, at de delte en fælles fornemmelse af at de dominerende opfattelser af betydning indenfor vestlig filosofi og lingvistik var fejlagtige; ”at ’betydning’ i de to traditioner har meget lidt at gøre med, hvad folk synes gør deres tilværelse betydningsfuld.” Sådan siger de to forskere bag bogen ”Metaforer vi lever efter” (Lakoff og Johnson 1980/2002 (dansk udgave): 7). Det var den fælles interesse for metaforer, der førte filosoffen og lingvisten sammen, et område, der på de områder de kom fra blev opfattet som noget mindre væsentligt. ”Vores intuition sagde os imidlertid at de indtager en central rolle, at de måske er nøglen til en dækkende beskrivelse af forståelse.” (ibid).

AUTONOMI (OG TØJ)
Den 14.maj 2018 sender den landsdækkende avis – Jyllands-Posten – en mail til sine medarbejdere om tøjregler for redaktionens ansatte. I mailen står der:

> ”Kære alle. En delikat sag: Sommeren er på vej – og dermed også en helt forståelig drift mod lette gevandter. Men jeg er gammeldags på dette. Jeg synes, vi er en arbejdsplads – ikke en campingplads. Af respekt for selvsagt kilder, kunder og andre eksterne gæster, men også for hinanden. Jeg vil derfor bede om almindelig, semi-konservatisme i garderobevalget. Det betyder lange benklæder for mænd (og også for kvinder). Kvinder kan derudover også vælge knælange kjoler, men ikke miniskørter og hotpants. Jeg afholder mig fra yderligere anvisninger om tanktops, netundertrøjer, stropløshed og definitionen af knælængder. I stedet håber jeg, at I vil bruge den sunde fornuft. Jeg er sikker på, at vandene skilles på dette. Derfor er dette en hjørnekontor-indskærpelse. Bedste hilsner Jacob Nybroe”

Mailen bliver til en historie i mange nationale medier, som et udtryk for begrænsning af ens frihed som journalist. Et af de medier, der gør mailen til en historie er Radio 24syv, der bl.a. laver opdateringen – indsat på modsatte side - på mediets facebookside, hvor de skriver satirisk om forbuddet og laver et større indslag i Radio 24syvs kulturprogram AK 24syv. Dagbladet Politiken laver historien ”Medier i selvsving: Derfor har vi brugt ugen på at diskutere bare ben”[90]

[90] https://politiken.dk/kultur/mode/art6524962/Derfor-har-vi-brugt-ugen-på-at-diskutere-et-forbud-mod-bare-ben

Radio24syv - AK24syv
14. maj ·

JYLLANDS-POSTEN INDFØRER SHORTS-FORBUD!

Fremover må ansatte på Jyllands-Posten ikke iklæde sig shorts eller korte kjoler på arbejdet. Men er shorts en hæmsko for god journalistik? Ikke ifølge fire Cavling-vindere, AK24syv netop har talt med.

Peter Øvig Knudsen og Ulrik Dahlin har begge shorts på i dag, mens Jeppe Gaardboe, der vandt en Cavling i 2013, var iført shorts under flere af de prisgivende interviews.

Janus Køster-Rasmussen vandt i år, sammen Camilla Stockmann, en Cavling for bogen om rockerbanden Bullshit. Han bar ikke shorts under de mange interviews, da de blev foretaget om vinteren. Men han er bestemt ikke modstander af shorts.

Jyllands-Postens chefredaktør, Jacob Nybroe, nægter at stille op til interview om sagen.

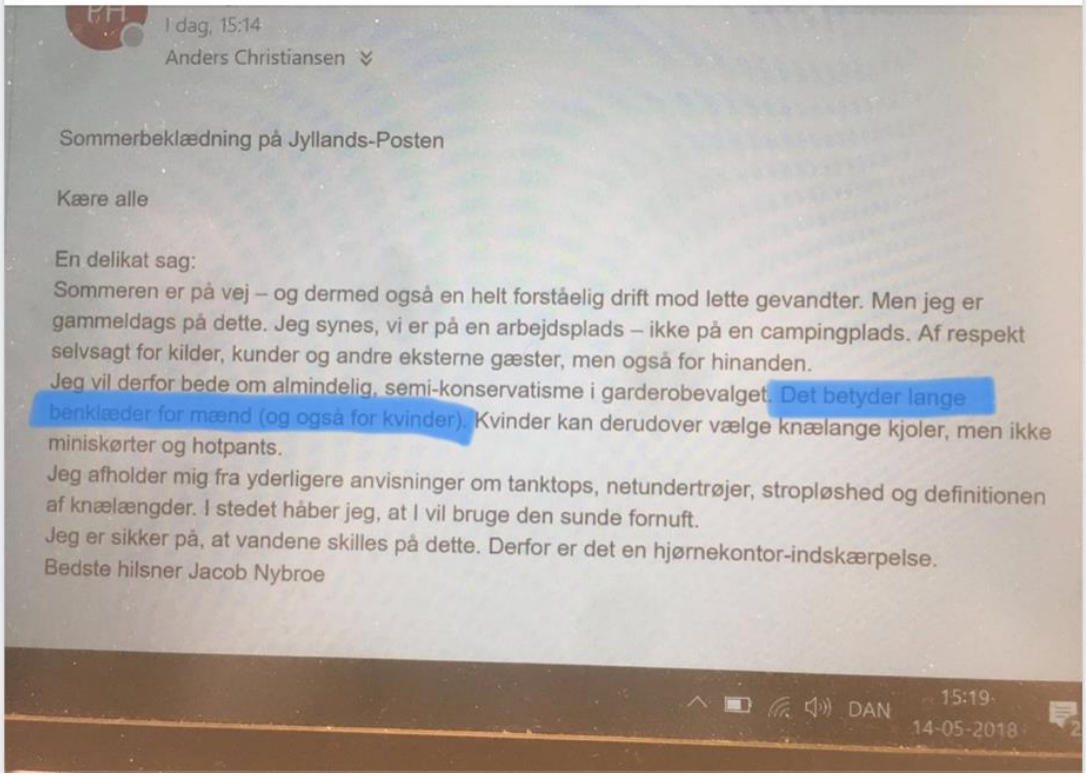
I dag, 15:14
Anders Christiansen

Sommerbeklædning på Jyllands-Posten

Kære alle

En delikat sag:
Sommeren er på vej – og dermed også en helt forståelig drift mod lette gevandter. Men jeg er gammeldags på dette. Jeg synes, vi er på en arbejdsplads – ikke på en campingplads. Af respekt selvsagt for kilder, kunder og andre eksterne gæster, men også for hinanden.
Jeg vil derfor bede om almindelig, semi-konservatisme i garderobevalget. Det betyder lange benklæder for mænd (og også for kvinder). Kvinder kan derudover vælge knælange kjoler, men ikke miniskørter og hotpants.
Jeg afholder mig fra yderligere anvisninger om tanktops, netundertrøjer, stropløshed og definitionen af knælængder. I stedet håber jeg, at I vil bruge den sunde fornuft.
Jeg er sikker på, at vandene skilles på dette. Derfor er det en hjørnekontor-indskærpelse.
Bedste hilsner Jacob Nybroe

DAN 15:19 14-05-2018

En interviewperson udtrykker lignende frustration over påklædningsregler, som han mener, indskrænker hans evne til at være en god journalist.

”Vi fik en mail ud i juni om, at alle herrer skulle have lange bukser på hele sommeren, med mindre de lavede reportager på stranden. Men kvinder må gerne have kjoler på. Og der følte jeg, at…det synes jeg var ærgerligt, for jeg elsker at have shorts på. Og så kunne jeg lige pludselig ikke have det på på arbejde.”

Interviewpersonen refererer til det som noget på redaktionen, der for ham er et udtryk for forskelsbehandling mellem køn, og han mener også, at effekten ved, at arbejdspladsen kommer til at bestemme for meget over ens påklædning kan have betydning for den journalistik, han ender med at kunne bedrive.

”Det er fuldstændig åndssvagt, at når man laver hyggelige historier fra lokalområdet, at man skal pakkes ind i tøj. For folk kigger også en i øjnene på en anden måde, når man repræsenterer et eller andet stift jakkesæt, altså hvis man er for pænt klædt på.”

Han er meget optaget af, at der ikke opstår distance til kilden eller casen og det mener han, at reglerne omkring påklædning kan medvirke til, men det er svært at få hold på, hvad han mener, for han lægger også begrænsninger på sig selv.

”Man gør meget for at kunne undgå at få skjold op, og det er derfor jeg ikke har langt hår, og det er derfor, at jeg ikke har langt skæg, og det er derfor jeg har ren t-shirt på, når jeg går på arbejde. Jeg vil gerne kunne snakke med alle mennesker. Og det kan jeg ikke, hvis jeg udstråler noget, som ikke alle mennesker bryder sig om. Men. Jeg har fundet ud af, at en sort t-shirt, det er der ikke nogen der rynker på næsen ad, uanset om man er på Christiansborg og møde politikere eller i et hus på Amager.”

Han understreger også, at det er grunden til, at han ikke har en piercing og fortæller, at det med påklædning er noget, han har været opmærksom på allerede inden han begyndte på uddannelsen som journalist. Han har også et konkret eksempel på en situation, hvor en person tiltaler ham og spørger, hvor dyrt han har solgt sin sjæl for at arbejde i fjernsynet, og hvor han selv mener, at det tøj, han havde på måske har fået ham til at ligne en politibetjent eller i al fald bare fået ham til at udstråle noget, der ikke faldt i god smag i det område, og det går ham på, selvom kilden han var sammen med og han selv kunne grine lidt af det.

”Stadig, denne grænse, der skulle overskrides. Det var irriterende. For jeg ville hellere grine sammen med hende og spørge, hvad hun havde proppet i maden, end jeg ville snakke om, hvor dyrt jeg har solgt min sjæl for at arbejde i fjernsynet.”

Han påpeger selv, at det ikke er sket så ofte, men han også har oplevet det på i en situation, hvor han skulle lave en reportage fra et sted, hvor han normalt i sin fritid kan færdes frit, men hvor han fik at vide, at på den her opgave det her sted, der skulle han have en vagt med.

”Et halvt år inden, havde de fået smadret en bil, der havde holdt dernede, og de ville ikke have at der skete noget med ham den nye praktikant (ham selv) på det tidspunkt. Jeg synes det var sindssygt grænseoverskridende at have en vagt med. Det er irriterende, at jeg ikke bare kan være mig selv der. Steder, som jeg elsker at komme, når jeg ikke er på arbejde, der kan folk have en distance til mig, når nu jeg kommer med mit kamera. Og det synes jeg er irriterende.”

Det, der irriterer interviewpersonen er, hvordan tøj og vagt, medvirker til ikke kun at skabe distance til de mennesker, han møder, men at disse påbud medvirker til, at han selv føler sig mindre fri i sit virke som journalist, og at han oplever det som værende det der medvirker til at skabe den største distance, at han ikke kan få lov 'at være sig selv'.

”Jeg synes det medvirker til, at der er en distance til at starte med. Og. Jeg tror bare, at det er mit eget hoved, der så ikke er åbent over for indtryk, når jeg har fået at vide, at jeg skal være nervøs for, om der kommer nogen og ødelægger mit kamera. Så det er mere den forforståelse, som jeg har fået indplantet, som irriterer mig.”

”Jeg tror ikke, at det har noget med køn at gøre, jeg tror bare det har noget med min tilgang, at jeg gerne vil kunne snakke med mennesker, og at jeg vil gerne have, at de er ligeglade med mit køn, når jeg snakker med dem. Og det er sådan set det, der driver mig som journalist og kommer til at afspejle sig i de historier, jeg kommer til at fortælle resten af mit liv.”

At det at føle sig mindre fri i rollen som journalist også hænger sammen med muligheden for selv at vælge tøj får mig til at tænke på et eksperiment en kendt australsk TV-vært gennemførte som lød[91]: Hvad vil der ske, hvis en højprofileret tv-vært har det samme jakkesæt på hver dag i et år? Hans svar: ingenting. Karl Stefanovic hørte en tidligere redaktør på kvindemaginet Cleo fortælle i detaljer om, hvad der blev forventet af hendes påklædning:

> ”Når du er kvinde, der laver morgenfjernsyn, så lærer du hurtigt den sørgelige sandhed, at det du har på nogle gange genererer større reaktioner end noget politisk interview du nogensinde har lavet.” (citat fra artiklen)

Hun fortalte også om et brev, hun havde fået fra en seer, der bad hende om at 'få en stil' og hvordan tøjet, hun skulle have på skulle være komfortabelt, ikke for udfordrende, skåret så det passede til hendes bryst og hendes petit krop og at tøjet ikke måtte clashe med med-værtens slips eller sofaen, de sad i. For Karl Stefanovic opstod idéen til eksperimentet der, hvad nu, hvis han ikke skiftede jakkesæt et helt år, ville seerne så skrive ind, som sagt skete der ingenting. Til Sydney Morning Herald, udtalte han:

> ”Jeg bedømmes grundlæggende på mine interview, min humoristiske sans – på hvordan jeg gør mit arbejde. Kvinder bedømmes ret ofte på, hvad de har på eller hvordan deres hår ser ud. Hvis kvinder har en forkert farve på, så skal det nok blive antastet.”

[91] https://www.theguardian.com/lifeandstyle/womens-blog/2014/nov/17/male-tv-presenter-same-suit-year-female-colleagues-judged

SKAL MAN SOM JOURNALIST UDFORDRE (KØNS)NORMER? SKAL FORSKEREN?
Jeg ser et indslag, som mediet Buzzfeed har lavet, hvor journalisten stiller skuespilleren Kevin Spacey de spørgsmål, kvindelige skuespillere får[92]

Journalist: Kevin, så godt at møde dig
Kevin Spacey: Godt at jer, Buzzfeed, hvad trender?
Journalist: Fortæl mig, hvad du har på?
Kevin Spacey: Burburrry, fra Huset Burburry
Journalist: Hvad tid stod du op i morges for at gøre dig klar?
Kevin Spacey: Jeg stod op omkring kl 9, fik en god omgang morgenmad, tænkte på at spille tennis, men der var ikke nok tid
Journalist: Hvem satte dit hår
Kevin Spacey: Øhh det skete bare, det er ikke en stor ting
Journalist: Og hvad med manipedi, vis os din manipedi (manicure og pedicure red.)
Kevin Spacey: Min hvad?!! Har du røget (tjald red.) før du kom her i dag?!
Journalist: Har du fastet i månedsvis for at komme i form?
Kevin Spacey: Åhh Gud, nej, absolut ikke
Journalist: Hvad med spanks (undertøj der starmmer op red.), har du spanks på i aften?
Kevin Spacey: HVAD???
Journalist: Spanks. Du ved, for at få kroppen i rette form…
Kevin Spacey: Buzzfeed, i er så fucked up. Held og lykke og nyd dine spanks.

Jeg viser indslaget til nogle af interviewpersonerne og bagefter snakker vi om, hvorvidt man som journalist skal forsøge at vende tingene rundt, når det gælder køn.

Iinterviewperson (IP): ”Hvis jeg fortæller, at topchefen har lyserøde sokker på, eller et eller andet, ikke, så- så er det nok noget forkert idenftifikation, for... så er der nogen, der vil tænke, nå, han er godt nok med på noderne – eller et eller andet. Så får man nogle identifikationsfaktorer som er interessante, men som drejer fokus meget væk fra historien. Og når man har så kort tid – og det synes jeg virkelig er det, der er udfordringen – det er også derfor, tror jeg, at journalister – på skrift, men især på tv – bare falder i igen og igen at det bliver de her stereotyper med førtidspensionisten, der laver kaffe igen og igen, og hvad man ellers har. Det her med, at man har de her produktionsforhold og man har bare så kort tid. Man bliver bare nødt til: okay, vi skal jo have noget nærhed! For det skal vi jo, for ellers har vi en idé om, at seerne slet ikke har en idé om, hvad der foregår. Og så hopper man bare i og laver de her stereotyper. Og der er det jo klart, at- det siger jo meget om strukturerne og kønsrollerne – hvis man hurtigt skal identificere sig med en, jamen så er det sgu en kvindelig børnehavepædagog eller en mandlig mekaniker.
Interviewer (I): J”a, men det er netop interessant. For hvis man så ser på undersøgelser, hvor chefredaktørene er blevet spurgt, så kan de godt se det, de kan godt se, hvad der foregår, men deres argumentation for at gøre det, det er, jamen: ellers kan vores publikum ikke genkende sig selv

[92] Indslaget hvor journalist fra Buzzfeed stiller den mandlige skuespiller Kevin Spacey de spørgsmål, som kvindelige skuespillere normalt får på den røde løber, fra 4.marts 2014: https://www.youtube.com/watch?v=xlW-aHC8KdI

i vores nyheder. Og så er det dér, man må sige: er det så det, der er målet? Eller hvad er målet? Er det at udfordre eller er det at tilfredsstille?"
IP: "Jeg kan også huske, at der allerede er sket meget, bare i løbet af, siden at jeg startede på RUC, for jeg kan huske, at jeg læste en tekst, hvor en eller anden, der havde skrevet 'hun' konsekvent – der kan jeg huske, at jeg tænkte: nå ja, fint nok at gøre det, men på en eller anden måde støjede det også lidt for mig, fordi jeg tænkte, åh, nu er du stædig og... [man skriver bare 'han']. Hvor jeg allerede synes nu, at jeg har set, hvor det er mere udbredt. Også i kronikker og sådan, at folk gør det, og hvor jeg ikke synes, at det støjer nu. Det er jo også, fordi man på en måde bliver nødt til at skulle turde at gøre det lidt, ikke? Og så tager det heller ikke særlig lang tid at vænne folk til det."
I: "Ja, denne norm og naturlighed, ikke? Hvordan vender man den."
IP: "Men det er rigtigt, at så må man også finde sig i, fordi problemet- jeg tror, at man meget må vurdere indholdet, hvor vigtig historien er. For hvis det er en historie, som jeg synes er helt vildt væsentlig, så må man sige – okay, formidlingen må være mindre korrekt, fordi det vigtige er, at der ikke er noget, der støjer. For som eksempel sådan noget med at udfordre de her ting – ja, udfordre, det lyder også... så har man virkelig også sat op, at det er sådan, det er. Men det er jo sådan, det er i medierne i hvert fald. Og der er det netop, at man tænder for sit fjernsyn og forventer en eller anden fortællemodel med nogle roller, sådan, som det bør køre. Og der er det jo klart, at hvis man bryder med dét, så støjer det. Og man studser over det. Det er også noget af det, som er fedt, men det kan jo også tilsvarende sløre for den egentlige historie, fordi man så bruger tid på at tænke på – hvorfor har han nederdel på?"
I: "Jamen, kan man sige – du har jo også siddet i [...] afdelingen. [...] og hvis der så stod en journalist og udelukkende stillede modsatte spørgsmål til dem, ikke – det ville da være super underholdende, ikke?"
IP: "Ja."
I: "Men samtidig ville jeg også virkelig vågne op og tænke – hvad fanden, sikke nogle dumme spørgsmål."
IP: "Men samtidig kan man sige, spørgsmålene var jo også dumme. Min pointe var, at man skal blive bevidst om, men at man som journalist også skal være bevidst om at gøre det på de historier, som man ikke synes er så væsentlige. Sådan, at man ikke ligesom skygger for noget andet journalistisk indhold, som også er mega vigtigt. Så, måske de der, lidt mere... ja. Man må vælge sine kampe, ikke. Men det er interessant."

Så som journalist må man gerne gøre det, altså udfordre, man skal bare helst gøre det, så det ikke fjerner opmærksomheden fra et væsentlige, som er den historie, man gerne vil fortælle. Jeg kommer i tanke om, at jeg havde en lignende snak med min tidligere ph.d.-kollega på Journalistik, han skabte to karakterer til at repræsentere det empiriske materiale, i sin afhandling skrev han følgende om arbejdet med de to karakterer og køn:

> "At både korrespondent og fotograf er mænd skyldes igen et ønske om at gøre dem neutrale. Der kommer flere og flere danske kvindelige korrespondenter og fotografer – og også i Mellemøsten har der længe været toneangivende danske kvin- delige korrespondenter. Ikke desto mindre har der været en overvægt af mandlige fotografer og korrespondenter i mit studie, og den klassiske korrespondenttype bliver stadig

opfattet som værende en mand (Williams 2011). Man kan med en vis ret kritisere dette studie for at reproducere den stereotype korrespondent ved den ubalancerede mandlige overvægt. Jeg vil imødegå en sådan kritik ved at fastholde, at mit studie *ikke* forsøger at beskrive den arke- eller idealtypiske korrespondent. Jeg beskriver konkrete handlinger. Selvfølgelig er også sådanne handlinger kønnet, som Judith Butler gør op- mærksom på (2011 [1990]), men i mit materiale har jeg ikke oplevet en sådan kønnethed stærkere, end at der er individuelle forskelle fra korrespondent til korrespondent, også mellem to mandlige eller to kvindelige af slagsen. Jeg har derfor uden videre sammenflettet både mandlige og kvindelige handlinger i Jans og Tho- mas' praksis. Hvis jeg havde gjort Jan til Jannie, så frygtede jeg at trække uhensigtsmæssig opmærksomhed hen på selve karakteren, hvilket ville være kontraproduktivt både i forhold til mit formål og i forhold til den billedskabelse, jeg gerne vil indgive læ- seren. Jeg har ikke underkastet den kvindelige korrespondent versus den mandlige nogen selvstændig undersøgelse, da det ligger uden for mit studiefelt, men det er utvivlsomt et selvstændigt studie værd. Ved at producere billedet af korrespon- denten som Jan og ikke Jannie har jeg signaleret, at det ikke er de eventuelt nye tendenser i udenrigsjournalistikken, jeg har undersøgt." (Skrubbeltrang, 2013: 79f)

Jeg modtager et nyhedsbrev fra et af de nye danske medier, der hedder Føljeton, og det får mig til at tænke på, hvordan medier tænker, de skriver:

"(…) nu vi er i gang med undergangsfortællingerne: Mobile World Congress afholdes i disse dage i Barcelona, og Facebooks Mark Zuckerberg kiggede forbi. Dette billede kan bekræfte enhver kulturpessimist i, at vi alle kan have brug for en lille smule mere konservatisme."[93]

[93] http://www.ecestaticos.com/image/clipping/654/bbf0535b0f8298c7ff87ad213a5b3672/mark-zuckerberg-y-sus-cyborgs-foto-facebook-mark-zuckerberg.jpg

Og jeg tænker, at der intet som helst progressivt er ved det her billede. Og vi kunne tage teknologi gennemtiden, jernbanen, telefonen, skrivemaskinen, you name it, de ville sidde sådan her, primært værende mænd. Det er ikke nyt. Det er gammelt. Det her er netop konservatisme. Ikke meget progressivt over dette billede.

INTERVIEWPERSONERNES FORESTILLINGER OM, HVAD KØN KOMMER TIL AT BETYDE

I: I forhold til det her med køn – har du gjort dig nogle tanker om, hvorvidt det, at du er kvinde kommer til at have betyde noget for din praktiktid?
IP: Det har jeg tænkt sindssygt meget over.
I: Også før jeg sendte det her ud?
IP: Ja, ja, det er sådan noget, som jeg tænker ret meget over.
I: Hvorfor det?
IP: Hmm... Fordi der er sindssygt mange mænd i den branche.
I: Den branche, som i: journalistbranchen generelt? Eller nyhedsjournalistikken?
IP: Særligt de store dagblade, der er jo rigtig mange mænd. Det er ikke, fordi jeg kender tallene rigtig præcist, men der er jo bare- Det er der. Det er min oplevelse, at der er rigtig, rigtig mange mænd derude, som også... fylder meget i mediebilledet, og alt sådan noget. Og så kommer jeg som den unge kvinde... det har jeg tænkt meget over. Jeg skal sætte mig i respekt og det har jeg også tænkt meget over i forhold til min praktiksøgning. For virkelig at kunne matche det, ikke at-
I: Hvad mener du med at kunne matche det?
IP:Jamen, jeg har gjort meget for ikke at virke, sådan- åh, det er også slemt, men – at virke for blød og sød. Øhm... Virke lidt mere hardcore. Øhm... Fordi... Der er nogle hardcore typer derude.
I: Og hardcore typer, hvordan er de? Kan du sætte ord på, hvad der ligger i det her hardcore?
IP: Øhm... Jamen, det er sådan power, kraft... der er ikke så mange skrivebordsmus, som sidder helt generte. Det er nogle markante typer, der, sådan, buser der ud af. Og selvom jeg ønsker for alt i verden, at vi gør os helt frie af de her stereotyper, så er denne her kraft og styrke jo tit forbundet med maskulinitet. Og... ja. Der er også, for eksempel, på pol rigtig mange mænd. Det er jo stadig kvinder, der sidder på nogle af de bløde stofområder og alt sådan noget. Nu vil jeg jo også kulturjournalistikken, jeg gider bare ikke blive puttet i bås som denne her – ej, du er pige fra RUC, der gerne vil skrive om literatur og det bløde. Så det er sgu også derfor, jeg skal også lære politik og indlandsstof og... Jeg vil også det andet. Og det hænger helt sikkert også sammen med, at jeg ikke vil puttes i en eller anden... blød boks, som tit er blevet forbundet med det feminine.
I: Hvorfor tror du, at- er der noget, der har fået dig til at tænke over det? En situation, eller... er det bare kommet? Det gør man bare? Og det har du måske gjort helt fra du var ung eller-
IP: Nej, jeg har ikke været i nogen situation, hvor jeg føler, at jeg er blevet talt til, som ung kvinde. Det har jeg egentlig ikke sådan oplevet... jo, jeg tror faktisk, at jeg er blevet favoriseret, for jeg tror gerne, at de ville have nogle kvinder. Og så er jeg jo super dobbeltmoralsk, for det er jo super fedt. Men altså... jeg tror ikke at jeg blev valgt fordi jeg er pige. Jeg tror, at jeg har tænkt over det, at de gernr vil have nogle dynamikker ind. De har haft rigtig mange drenge lige nu, så vil de gerne have nogle piger ind og vil skabe en eller anden dynamik. Men jeg tror, at jeg selvfølgelig er blevet valgt, fordi de selvfølgelig synes, at jeg først og fremmest er dygtig. Jeg ved ikke, hvordan de har valgt det helt præcis. Jeg tror bare, at det har været med i deres spil. Ja... hvad skal jeg sige. Det er meget fedt, jo, jeg ville jo gerne have den plads. Men jeg håber ved gud ikke, at det overhovedet har været sådan udslagsgivende, at jeg er pige eller kvinde.
I: Når du siger det på den måde, er det så fordi du også tænker over det her med kvoter og den snak, der har været om dét, eller hvordan?
IP: Jeg tænker bare, at... man skal jo ikke vælges på sit køn. Jeg tror, at mænd og kvinder er lige kloge. Så man skal altid tage den bedste. Men jeg tror også på nogle dynamikker, i og med, at vi lever i sådan et samfund, der er meget hetero. Så derfor tror jeg stadigvæk på nogle dynamikker,

hvis der er en ligelig fordeling. Og rent personligt synes jeg også, at det er interessant ikke at være i sådan kvindekonstellationer kun.
I: Jamen, lad os vende den om – har du nogensinde oplevet at blive diskrimineret? Nu siger du, at du ved ikke- og det er der jo ingen af os, der ved – om man er blevet forfordelt på grund af sit køn. Det er jo svært at finde ud af. Har du oplevet, at du er blevet diskrimineret, på grund af dit køn? Nogle opgaver, som du er blevet afskåret fra?
IP: Nej. Der har jeg sgu ikke været nok ude i verden. Nej, det har jeg aldrig oplevet. Jeg har egentlig aldrig følt mig begrænset, jeg er bare sindssygt bevidst omkring, at jeg ikke skal behandles anderledes fordi jeg er kvinde i en... mandsdomineret verden. Eller, branche."

"Jeg kan heller ikke lige forestille mig, hvad det var for nogle situationer, det skulle være i, hvor... Så skulle det være en eller anden gammel, forstokket erhvervsleder, som man skulle snakke med på Erhverv, hvor det kunne være en fordel, måske. At man var mand."

"Jeg har en klar forventning om, at jeg kommer til at tale mest med mænd, for det er typisk mænd, der indtager lederstillinger eller andre topposter, men det er ikke noget jeg selekterer i, det er jo nærmest determineret hvem jeg skal tale med, fordi jeg skal arbejde det her stofområde."

"Journalistens rolle er jo bare at formidle det der udfolder sig i samfundet og hvis det er, at vi gør forskel på mænd og kvinder, så er det også det journalisten skal videreformidle."

"For mig er det vigtigt at jeg kommer ud i verden og møder de rigtige mennesker, jeg kan ikke sidde ved skrivebordet hele tiden."

"Det har jeg slet ikke tænkt over, jeg ved ikke, hvordan det skulle gøre en forskel. Jeg tror, at hvis jeg skulle starte på en sportsredaktion, så ville jeg nok have tænkt over det. Fordi der er fordomme om, at mænd er bedre til sport end kvinder og til sportsjournalistik. Især til VM-dækning, de her fodboldeksperter. Hvis der sad en dame der ville alle gøre grin med hende. Hun har ikke lov at sige noget, men mænd får lov at sige en masse dumme ting hele tiden, og det er okay, fordi de er mænd."

"Jeg har lidt en fordom om, at mange af dem der bliver valgt til TV 2 og DR, som er en særlig type. Det er altid sværere, hvis man føler der er nogle roller og krav man skal leve op til, så bruger man energi på det i stedet for bare at være til stede."

"Jeg er en forholdsvis skarp, åben, snakkende ung kvinde, og de her gamle chefer, det kan de godt lide. Men jeg er sikker på, jeg også kunne have været det, som fyr. Det med at blive taget under en andens vinge, det er nok mere oplagt at det er kvinder, til gengæld tror jeg, der er en grund til at det fortsat er mænd,

der får de store poster. De samme gamle mænd vil udse sig en søn, en arvtager, det er nemmere at blive favoritten som pige, men ikke nemt at nøgternt udvalgt."

"Der er sådan nogle myter og anekdoter om bestemte chefer, der bare gerne vil have en lækker dame, eller en fornuftig fyr eller sportsdrengene derovre, de vil kun have en ny gut, dr kan spille bordfobold, så i det omfang, jeg har hørt at køn skulle betyde noget, det har været i forbindelse med praktik. Fx tv, nyheder og kvinder. Der bliver drillet med, at for DR der skal du bare have den tv-brille og være kvinde, men det er meget joke-form, jeg ved ikke hvor seriøst det er."

"Jeg har en idé om, at i Danmark der betyder det at jeg er mand ikke rigtig noget, fordi vi i Skandinavien er langt foran fx Brasilien, hvor de har den her masichismo med meget låste roller for mænd og kvinder. Jeg synes det er lige nemt for en mand og kvinde at blive journalist. Det håber jeg i hvert fald."

"Jeg ved selvfølgelig ikke, hvordan det er med mine mandlige kolleger, jeg er ret bevidst om, at jeg er kvinde. Jeg tror, jeg tænker mere over det. Jeg forestiller mig, at jeg tænker mere over det end mine mandlige medstuderende. Jeg tænker mere over min fremtoning og hvordan jeg går klædt. Jeg ville fx ikke gå helt vildt nedringet klædt. Og så tænker jeg meget over, at jeg ser på mange af mine mandlige medstuderende, at nogle af dem bare er sådan bam bam bam! Jeg skal frem! Mere end jeg ser kvinderne er."

"Jeg kan forestille mig, at det (mit køn) kan komme mig til gode på den måde, at man måske står foran en koncern-chef et eller andet sted, som ikke har så meget tid til dig som journalist, der kan man som mand ligesom tøjle det bedre – jeg tror måske, jeg bedre ville kunne forstå, at han gerne vil gå lige på og hårdt til spørgsmålene, for det kan han godt udsætte mig for. Det kan jo både skabe konflikter, men jeg tror, at det også kan være med til, at man kan få sat ham ind i, at man godt kan tage, at der bliver snakket hårdt eller hurtigt. Måske bliver man som mand heller ikke udsat for denne der med, jamen, forstår du ikke noget som helst her. Jeg tror, at hvis man kommer som uerfaren journalistpraktikant - som kvinde - ind i sådan et miljø, så tror jeg godt, at man kan opleve det med, at man bliver talt ned til i højere grad, end jeg gør. Det er måske sådan, det skal formuleres. For jeg tror måske, at man som mand har lidt mere, denne her robusthed, eller noget, som gør, at han ikke slår én i hovedet. Med det første man kommer med."

"Hele pointen med kønsdebatten er, at vi skal bryde ud af de her kasseforestillinger om hinanden. Der bliver man konstant placeret i kasser afhængigt af, hvilke argumenter man har med, både som mand og kvinde, som fortaler, som kritiker, så bliver du stemplet som ham der psykopaten eller de ville nok kalde dig feminazi – et fuldstændigt far out skørt begreb i øvrigt."

INTERVIEWPERSON FORTÆLLER: KØN SOM OFFICIEL LINJE OG TABU

”DR har en politik om, at når de skal forfremme de næste år, så har de en politik om, at de vil have flere kvindelige ledere og mellemledere. Der er en eller anden procentuel fordeling der skal udjævnes. Og der hørte vi en DR-mand sige, mere eller mindre mellem benene, at... altså, hvis I gerne vil frem i verden på DR og hvis I gerne vil have en lederstilling, så var det vigtigste, at du ikke var mand. For lige nu er systemet bare wrecked imod dig. På en eller anden måde. Og den snak, der var dér – vi sad et par stykker omkring bordet, da der var åbent hus derhenne – og man kunne bare mærke en frustration, men man kunne også godt mærke at det ikke rigtig var noget, man kunne- vi sad nogle gutter og var irriterede over det, men vi kunne ikke rigtig sige noget uden frygten for- det er et argument- hvor, folk, der ikke synes det – der følger en masse argumenter med, på en eller anden måde.

I: Så bliver det politisk ukorrekt at sige, hør, er det egentlig ikke uretfærdigt?

IP: Ja, lige præcis.

I: Så var der overhovedet nogen, der sagde det?

IP: Nej. Ikke direkte. Men det var lidt det, som der blev...

I: Og han tænkte heller ikke over det, ham, der var ude og holde oplægget? Det var ikke sådan, at han prøvede på en eller anden måde at være good cop, bad cop?

IP: Han sagde det ikke sådan til forsamlingen... han sagde det, da vi var ude i mindre grupper. Jeg havde på fornemmelsen, at det var noget, han ikke ville sige foran sin store præsentation for hele salen, men måske når vi sad et par gutter omkring det runde bord.

I: Hvad sagde han så der? At det var uretfærdigt, eller mere, at...

IP: Jamen, han prøvede lidt – det skulle lyde som en humor, ikke? Han prøvede at sige det sjovt. Men man kan nogle gange også bruge humor til at formidle noget, som man er frustreret over, tror jeg. Og det var måske det, som jeg tolkede, var det, han sagde. Og det kan jeg da godt forstå. Hvis jeg var mand på DR og syntes, at jeg var sindssygt dygtig og gjorde et godt stykke arbejde... og at jeg så ikke kan blive belønnet for det og ikke kan blive leder, fordi en kvinde skal være først? Det kan jeg da godt forstå. Hvis det er det, han føler. Det kan jeg da godt forstå, at han er frustreret over.

I: Ja, hvis det kommer til at skabe unødig spænding. Det, som man egentlig gerne vil opnå med det, det opnår man, men på den anden side er den måde, som man opnår det på, det skaber en anden unødvendig spænding?

IP: Ja. Og man kan i hvert fald sige, at qua, at det er så fordomsfuldt, eller kva at det er så tabubelagt debatteret, det her, tyder det jo på, at det, som du har gang i er højst relevant. For det er tilsyneladende stadig svært at snakke om. Med mindre du, som jeg ser det i hvert fald, kæmper den politisk korrekte kamp lige nu, som er mere kvinder og kvindekvoter. Ja.”

KLIP II

FORESTIL DIG, AT DU UDDANNER DIG TIL JOURNALIST

Praksis, tavs viden, socialisering, ’Sådan er det bare’, manddomsprøver, ritualer

”Alle er forskellige. Problemet er, at de fleste helst vil være ens. De finder det lettere at ignorere dette grundlæggende faktum. De er så ivrige efter at blive en del af gruppen, at de vil forråde deres egen natur for at nå dertil.” Kinsey, spillet af Liam Neeson, i filmen ’Kinsey’ (2004: 54:29)

Hvad betyder uddannelse egentlig? Peterson fandt i sit studie af medicinstuderende ud af, at det ikke betød specielt meget hvor de studerende havde gået i skole "(…) because after five years the main determant of the quality of medical practise (defined as practising the way medical schools taught you to) was where you were practising, NOT WHERE YOU HAD GONE TO SCHOOL" (min fremhævelse, Becker 1998: 94). Men det skolen bringer med sig, er relationer. I løbet af ens tid på en hvilken som helst given uddannelsesinstitution vil man knytte bånd til sine medstuderende, og selvom branchen/praksis er afgørende for måden, du kommer til at arbejde på, så er mit argument, at hvor du gik i skole medvirkende til at give dig bestemte relationer, og disse relationer forsvinder ikke. Om de er tætte eller ej, at have læst samme sted betyder at man deler visse former for erfaring og at man 'kender' bestemte og måske muligvis er dette udslagsgivende for hvilke job man lander.

[94]

MANDDOMSPRØVEN - PANIKDAG

Hvad er *panikdag*, spørger du måske? Det er et virkelig godt spørgsmål. Det er en praksis, der blev indført for at fordele praktikpladser mellem de journalistikstuderende. Én gang hvert semester, dvs. to gange om året, løber dagen af staben. Alle de journaliststuderende, der er nået til det sted i deres uddannelse, hvor de i praktik skal igennem dagen. Op til dagen har de journaliststuderende besøgt forskellige medier og dannet sig et indtryk af, hvor de gerne vil være i praktik. Så når dagen oprinder, så har de studerende skrevet ansøgninger til de steder, de gerne vil søge, ofte har de skrevet flere, fordi de ikke kan være sikker på, at det sted de vil hen, har nok pladser. Og i panikdagens næsten 20-år lange historie, der har der altid været flere studerende end

[94] Det sociale medie twitter flyder to gange om året, når der er panikdag over med tweets med hashtag #Panikdag, dette er et af dem, der reklamerer for den nu ikke længere eksisterende 'Panikavisen'

praktikpladser, samtidig er en praktikplads et must, hvis man gerne vil uddanne sig til journalist, fordi praktikken er obligatorisk for at kunne gennemføre uddannelsen. Så der er noget på spil for de studerende. En på det sociale medie twitter skrev, at nu var det atter tid til 'journalistikkens svar på filmen Hunger Games'[95]. Men det er ikke kun de studerende der har noget på spil. Medierne er optaget af at få udfyldt de praktikpladser, de slår op, med studerende der passer til dem, som en medierepræsentant for et stort tv-medie skrev i en mailkorrespondance: "Jeg er optaget af at få de rigtige studerende". Selve dagen har indtil efteråret 2018 foregået ved, at studerende og medier mødes fysisk på journalistuddannelsen i Aarhus for på denne ene dag at få fordelt pladserne. På et givet tidspunkt i løbet af dagen får medierne udleveret ansøgningerne fra studerende og få timer senere begynder de studerende at blive ringet op. Men jeg er slet ikke god nok til at beskrive den her dag. Og når jeg har dagen med, så er det fordi jeg mener dagen har formativ karaktér for de studerende. At den har rituel karaktér. Den er en manddomsprøve. Efter år på uddannelsesbænken i en mere passiv rolle, så møder de nu det fag, de fleste regner med at skulle ud og arbejde i bagefter, og der handler det om at være aktiv ikke passiv. I journalistikken er det dagen man altid kan tale om, vel lidt ligesom kvinder husker deres fødsler i detaljegrader, så har panikdagen samme betydning. De fleste glemmer den aldrig. Og det ikke at glemme, det at erindre en dag, en begivenhed, hvad betyder det? Hvis jeg tænker over hvor få begivenheder jeg husker i detaljer i mit liv, så bliver det tydeligt for mig, at dagen har sat sig i mig, jeg husker den i detaljer - lyde, lugte, tøj, tidspunkter, telefonopkald, væg-til-væg tæpper, stolebetræk, adrenalinvæsen, blikke, ordudvekslinger, smil. Jeg skrev derfor til interviewpersonerne 4 ½ år efter de selv havde været igennem deres panikdag, jeg skrev og spurgte, om de kunne huske dagen og hvis de kunne, hvad de huskede og hvordan de huskede det.

[95] Dystopisk sct-fi film om en gruppe unge, der kæmper om at overleve i et spil, der handler om at være den sidste overlevende og dermed vinde

VIGNET. Kunsten at blive ansat som praktikant[96]

En formodentlig seriøst over-forulempende-vurderet praksis, som jeg aldrig vil gennemleve igen. For yes, det er i dag (22/4-2015), at journaliststuderende møder danske medier i en sælsom dans, der kaldes panikdag 2015.
Og jeg skulle have været med. I Aarhus. Hvor panikdagen har sit centrum. Som en af dem, der med usynlig gul vest hjælper medier og studerende, der er stødt på grund. Jeg har været der før. Men der var jeg blandt se-mig-ansæt-mig-segmentet. Det var i 2003. Jeg ville gerne være journalistpraktikant på et nyhedsmedie. Helst skulle det være stort. Småhedsvanvid var ligesom ikke helt lige så sejt. Måske er det anderledes i dag? Nu. Skulle jeg med for at få opdateret min viden om, hvad der egentlig foregår, når vi-vil-gerne-have-dig segmentet (medierne) og jeg-vil-måske-nok-gerne-have-jer segmentet (journaliststuderende) møder hinanden.
Jeg skulle simpelthen have haft en billet til det, der vel bedst kan beskrives som journalistikkens svar på Hunger Games. Spoileralert! Nobody dies! Kun lidt. Indvendigt. Måske var det undertegnede der døde lidt indvendigt. Dengang. Ens albuemødom blev ligesom taget. Og jeg skulle jo ikke med for at panik'e. I dag. Men. Allerede da jeg satte mig for at tage med. Mærkede jeg det. I maven. Den vender sig, men jeg får den beroliget med, at vi ikke skal med for at panik'e. Vi har panik'et. Her i 2015 skal vi med for at rapportere og hjælpe. Og gå i chok. Adskillige gange. Viser det sig - for selv fra mit kontor med landudsigt på RUC bliver der løbet ud over de sociale medier. Og vist nok virkelig meget i virkelighedens svar på de sociale medier - over niveauet. Niveauet af strategi. Kropsforulempelse. Forberedelse. Digitalt, analogt, fysisk, psykisk. Der er pillet ved alt. Det her er et mareridt af en dag. Hell on earth. Ingen dødsmetalsang kan slå det her. Der burde være et kopi-party-band i ankomsthallen til det, alle de journalistikkyndige læsere ved, går under det absurde navn: Førerbunkeren. Det her er Cartharsis! OG DE TILBYDER GRATIS KAGE MED GLASUR OG RUMOVERSIGTSKORT, SÅ MAN KAN FINDE VEJ. Men der er ikke et band. I stedet er der lyden af ringende telefoner. Sms'er, der tikker ind. Du er sikret en billet til færgeoverfarten. Tillykke, nu er du on your own. I 6 måneder, 1 år, 1 ½ år som journalistpraktikant. Må Gud og tillidsmanden og praktikantvejlederen og kaffeautomaten og din journalistikunderviser og dine medstuderende være med dig.
Og mens jeg skriver det her, bliver jeg også lidt nervøs. Må man overhovedet rapportere fra det her. Oven i købet uden at være der. Må man rapportere fra journalistikkens allerinderste, allerhemmeligste, her hvorfra fremtidens guldreporterkalve skal findes. Men det er man jo nødt til. Og alt det her digitale feltarbejde fik mig bare sådan til at tænke. På dengang jeg engang selv stod der. Og ingen ringede. I 41 minutter. Og derefter 52 minutter. Og jeg svedte som jeg aldrig før eller siden har svedt. Angstens sved. Og jeg svor at ville reformere denne dans, hvis jeg en dag blev modig nok. Og en eller anden, jeg ikke kender, men som hedder Bjarke Lindemann har lige skrevet på twitter:
Bjarke Lindemann @bjarkelindemann
Så er dagen kommet til det mest afhumaniserende koncept i den danske uddannelsessektor. #panikdag på journalistuddannelserne. @dmjx #uddpol

[96] Hvis du sidder på den anden side af den grønne dug, får du lige din rubrik her: Kunsten at ansætte en praktikant. Artiklen er den samme, men nu rammer den også dig. Bare sådan en lille segment-service.

INTERVIEWPERSONERNES BESKRIVELSER AF PANIKDAGEN

”Jeg husker panikdagen som en skøn dag, og jeg er lidt ærgerlig over, at den er blevet optimeret og edb-ficeret med det nye system. Vi var ude og spise dagen før i Aarhus, hvorefter vi fik øl. Og så blev der jo snakket og sladret for livet løs. Visse praktikantvejledere stod på forskellige barer og tweetede kryptisk ud, at man jo kunne komme forbi. Det var meget agent-agtigt og sjovt. Jeg havde selvfølgelig den fordel, at jeg på forhånd havde indgået en praktikaftale under hånden, så andre kan have følt presset noget større end jeg. På selve dagen husker jeg stadig spændingen og virakken. Enkelte redaktører kom hen og forsøgte at shanghaje mig i sidste øjeblik. Jeg stod foran døren og var nervøs for, om de nu havde taget røven på mig. Man tolkede i blikke, signaler og blink med øjnene. Den oplevelse kan jeg tydeligt genkalde mig. Bagefter var man høj på adrenalin og endorfiner, og så drak vi flere øl og tog hjem. Skøn dag. Den smager af traditioner og noget historisk. Mange journalister kan genkalde sig dagen, eventyret og tragedierne, vinderne og taberne. Det er også en kynisk proces, men så retfærdig, som den kan blive, tror jeg.”

”Jeg husker vist hovedtrækkene af dagen, og enkelte øjeblikke. Jeg havde været på Kristeligt Dagblad i to uger, som en del af RUC’s journalistuddannelse, hvor vi jo kommer ud og snuser til virkeligheden, og synes egentlig, at jeg havde gjort et rimeligt godt indtryk. Så jeg stillede mig op uden for deres dør, da hornet gik. Kan huske at en af redaktørerne kom ud lige inden, så på mig og rystede en smule på hovedet. Et dårligt tegn. Så de hev et par stykker ind, men manglede stadig nogen. Vi stod ret mange uden foran døren, men hver gang den åbnede sig, var det fordi de kiggede efter en, som de havde ringet til. Så lige inden jeg for alvor gik i panik, ringede JP og sagde, at de gerne ville have mig. Så jeg løb ned til dem, kom ind ad døren og stillede mig op i køen for at få underskrevet en praktikaftale.
Derefter bliver det lidt tåget, for det var noget med en fri bar et eller andet sted i Aarhus… Umiddelbart er det ikke en dag, som jeg tænker tilbage på særligt ofte, eller med nogen særlig stærke følelser. Hele tiden op til med hjemmesidebygning, visitkorttrykning, mediebesøg og ansøgningsskrivning var egentlig langt værre for mig. men det er jo også nemt at sige, når man finder en plads og ikke havner nede i kantinen, eller hvor det nu var at man mødtes, i gråd over ikke at have fundet den rigtige plads. (Der var alligevel mere, som jeg kunne huske).
det var en sær dag, hvor vi alle sammen var på team-RUC, men det langt fra var os alle der vandt…”

”Jeg husker panikdagen som en meget ubehagelig oplevelse, som desværre har haft meget stor negativ indflydelse på mit selvbillede. Jeg er virkelig ikke stolt over at indrømme det, men selvom det er mange år siden, får jeg det stadig skidt, når jeg tænker tilbage på det. Jeg har altid været blandt de dygtigste elever i klassen – helt fra grundskolen til gymnasiet og videre på universitetet. Men på panikdagen oplevede jeg pludselig at føle mig udstillet som en taber… det ramte mig meget hårdt. Jeg havde bl.a. været til forsamtale hos Kristeligt Dagblad, og jeg havde indtryk af, at det var gået godt. Mine forsamtaler hos Information og Politiken var blandt mit livs floveste øjeblikke. Jeg tror ikke helt, alvoren var gået op for mig, så jeg var mødt op meget dårligt forberedt og kom til at sige en hel masse vrøvl. Jeg får stadig kuldegysninger ved tanken om, at jeg hos Information var så dum at nævne ordet gentrificering og efterfølgende gå i sort, da de bad mig forklare, hvad det gik ud på. Og jeg kom til at sige til Anne Mette Svane på Politiken, at hvis jeg skulle være helt ærlig, så havde jeg nok aldrig lavet noget journalistik, jeg var rigtig stolt over. Men hos Kristeligt Dagblad var det gået meget bedre, så jeg besluttede på panikdagen, at jeg ville stille mig foran deres dør.

Før klokken ringede kom en kvinde ud (ikke en af dem, jeg havde mødt til samtalen) med en liste i hånden. Hun kiggede søgende på os, der stod foran døren, én efter én. – Hvad hedder du, spurgte hun mig, og da jeg håbefuldt sagde mit navn, blev hun fjern i blikket, gik videre og behandlede mig som luft. Mit navn stod ikke på hendes liste. Kort efter kom hun igen forbi mig og spurgte igen om mit navn. Jeg begyndte at føle mig ret dum. Nej okay, mit navn ringer stadig ingen bjælder hos hende. Hvorfor stå der foran døren, når jeg tydeligvis ikke var en af dem, de var ude efter. Jeg syntes, det var en rigtig ubehagelig måde, de gjorde det på. Jeg følte mig totalt udelukket og uvelkommen allerede inden klokken havde ringet, men jeg forsøgte selvfølgelig at undertrykke det og holde fanen højt.
Jeg vidste ikke, hvor jeg ellers skulle gå hen. De andre steder, jeg havde søgt, var Røde Kors, Politiken og avisen.dk, men Politiken og Røde Kors blev hurtigt udelukket, da klokken havde ringet. Mine studiekammeraters telefoner ringede, folk løb omkring og havde gang i alt muligt vigtigt, men ingen ville have savnet mig, hvis jeg bare var gået min vej.
Jeg gik hen til avisen.dk, hvor min venindes veninde var ansat som praktikantansvarlig. Jeg stod i døren og overvejede, om jeg skulle prøve at få en samtale med dem, men kunne ikke få mig selv til det, fordi jeg følte det var akavet, når jeg kendte hende i forvejen. Det ville være så pinligt, hvis hun fravalgte mig, når vi kender hinanden. Jeg var rigtig bange for at tabe ansigt over for hende. Så jeg endte med at gå igen uden at tage kontakt.
Så kom dagens værste fase. Jeg skulle til at indse, at jeg stod midt i worst case scenario, og at alt det, jeg havde frygtet så meget, rent faktisk skete. Jeg rendte ind i en af mine medstuderende, som havde søgt nogle kommunikationsstillinger og netop havde fået en af dem. Hun havde valgt noget andet til fordel for Forbrugerrådet Tænk og sagde til mig, at sidstnævnte ellers virkede som et rigtig godt sted, og at de vist stadig havde en plads, hvis jeg skyndte mig derhen. Jeg skulle kæmpe for at holde tårerne tilbage, mens vi talte sammen. Jeg blev berørt over, at der var én midt i "ræset", som stoppede op og var opmærksom på mig. Hun var helt rolig og rar at snakke med i forhold til alle andre, der opførte sig som om det gjaldt liv eller død.
Jeg skyndte mig over til Forbrugerrådet Tænk, for der kunne jeg egentlig godt se mig selv som praktikant. Mens jeg ventede på at komme ind til samtale, mødte jeg en af mine ældre medstuderende, der var taget med som sådan en slags støtte/coach for holdet. Nu hvor jeg ikke havde fået en praktikplads endnu, så skulle hun rigtig træde ind i hjælperrollen. Hun var helt vildt overgearet i forhold til den anden, jeg lige havde mødt. Jeg følte, det var meget ydmygende og intimiderende, at sådan én af de ældre og meget succesfulde elever, som selv har været i praktik på et af landets mest prestigefyldte medier, skulle stå der og hjælpe mig, taberen, som om jeg var et lille barn, der ikke kunne finde ud af noget selv. Jeg prøvede at skubbe den følelse væk og stadig holde fanen højt. Hun vil jo bare hjælpe, så lad hende dog hjælpe, sagde jeg til mig selv. Hun kom med alle mulige forslag til, hvad jeg skulle gøre og sige. Og sagde en masse buzzwords, som hun mente, jeg bare skulle fyre af derinde. Som om jeg ville få en praktikplads, hvis bare jeg sagde "sundhedsanprisninger" uden selv rigtig at vide, hvad det betød. Jeg prøvede så godt jeg kunne, og samtalen gik hverken særlig godt eller særlig dårligt. Der er grænser for, hvor mange gode og originale ideer, man kan komme med, når man er helt uforberedt.
Efter samtalen skulle jeg vente på, at de talte med nogle flere. Min overhjælpsomme studiekammerat coachede mig til, at jeg skulle stikke hovedet ind ad døren og vise min interesse, hver gang en af de andre praktiksøgende gik ind og ud. Sådan "hey, jeg er her stadig, jeg er helt vildt interesseret"-agtigt.

– Ja sådan, vink til ham, det er så godt, coachede hun, og jeg så mig selv løfte hånden og nærmest småflirte med ham den praktikansvarlige. Jeg ved virkelig ikke, hvorfor jeg gjorde, som hun sagde. Det er slet ikke mig, og jeg hader sådan noget, og det føltes helt vildt unaturligt, og jeg følte, at jeg fremstod vildt desperat og nok også ret irriterende. Han smilede høfligt tilbage hver gang, jeg stak hovedet ind, og da han til sidst havde talt med alle, valgte han en anden, og han smilede undskyldende. Jeg følte mig totalt til grin, som om jeg havde forsøgt at sælge min egen sjæl for 50 øre og ingen ville have den.
Jeg besluttede, at nu var det nok, og at jeg i stedet for det her selv ville finde mig en praktikplads i udlandet. Det havde jeg alligevel altid overvejet som plan B. Men så mødte jeg én på gangen (tror måske, det var en af underviserne), som sagde, at jeg da var nødt til lige at tjekke "match room" inden jeg meldte mig helt ud. På det tidspunkt var der nok gået en times tid efter klokken havde ringet, og mine medstuderende sad henne i kantinen og fejrede deres praktikpladser.
Da jeg kom ind i match room opdagede jeg til min store overraskelse, at Sjællandske Medier stadig havde nogle pladser. Jeg havde været i 14 dages praktik hos dem, og det var gået fint, men jeg havde alligevel valgt ikke at søge hos dem, da jeg hellere ville være på et nationalt medie. Nu hvor de stadig havde flere pladser, gik jeg selvfølgelig derned. Det var en kæmpe kontrast i forhold til, hvordan dagen ellers var gået indtil nu. Chefredaktøren hilste venligt og sagde, at han på forhånd havde fået grønt lys fra lokalredaktøren til at ansætte mig, hvis jeg kom forbi. Så hvis jeg ville, havde jeg en af de fire pladser hos dem. Jeg var en lille smule flov over, at jeg ikke havde søgt hos dem og tydeligvis kom forbi som en sidste udvej.
Jeg sagde selvfølgelig ja tak til pladsen og var rigtig glad og lettet over at have fået en praktikplads. Men i toget på vej hjem følte jeg, at vi nu alle var blevet placeret i et hierarki, og at jeg lå nederst. Det er ikke fair at sige sådan om mit rigtig gode praktiksted, men det var sådan, jeg følte det, og det var tydeligt på alle andre folks reaktioner, at jeg ikke var en af dem, der havde fået en sej praktikplads.
Jeg tror ikke, jeg havde tænkt så meget over, at jeg ikke havde fået en prestigefyldt praktikplads, hvis ikke panikdagen havde været arrangeret på den frygtelige måde. Jeg fatter virkelig ikke, at man har fundet det nødvendigt at lave et system, hvor tabere bliver så åbenlyst udstillet over for vinderne. Det er jo ikke selve afvisningen, der er problemet. Det er det, at man i afvisningen bliver så udstillet. Men det lader heldigvis til, at man har fundet på noget bedre i dag.
Panikdagen har haft alt for stor betydning for mit selvbillede og min selvtillid som journalist. Det var som om, det blev slået fast, at jeg ikke var god nok til at være en del af det fine selskab, og siden dengang har jeg altid opfattet mig selv som lidt af en outsider i min egen branche. Man kan sige, at jeg efter panikdagen er kommet til at opfatte journalistik som noget uopnåeligt, jeg aldrig rigtig kommer til at lære. Jeg føler lidt, at jeg lyver, når jeg siger til folk, at jeg er journalist. Jeg er jo ikke en rigtig journalist ligesom de andre.
Jeg ønsker ikke at lyde som et offer, og jeg føler mig heller ikke som et offer for panikdagen, men jeg kan blot konstatere, at sådan en oplevelse sætter sig nogle dybe spor hos eftertænksomme og følsomme personlighedstyper som mig. Det er min egen skyld, at jeg er kommet til at opfatte panikdagen som et personligt nederlag, for det behøvede jeg jo ikke at gøre. Man kan altid kæmpe sig videre og prøve igen. Men jeg har lige siden dengang mest bare haft lyst til at sige "fuck jer, så kan I også bare få lov til at blive fri for mig", og jeg har aldrig overvejet at søge job hos et stort medie siden dengang."

”Jeg husker panikdagen tydeligt, selvom det er flere år siden, at jeg var til panikdag. Månederne op til havde været stressende og intense. Og på det tidspunkt virkede det så afgørende, hvor man fik plads. Jeg forestillede mig nok, at hele min fremtid som journalist afhang af den plads.
Jeg var i ugen op til blevet ringet op af flere medier og tilbudt en plads og havde også lavet en aftale med det medie, jeg helst ville være på. Den aftale var jeg sikker på, at de ville overholde, da jeg havde været i kontakt med dem flere gange, og det virkede som om, at de var mere nervøse end jeg var, og derfor følte jeg mig 'sikker' på dagen. Jeg var ikke nervøs på mine egne vegne. Det ændrer dog ikke ved, at jeg syntes, dagen var ubehagelig. Jeg var i tvivl, om jeg skulle fortælle mine medstuderende om aftalen, og dermed også advare dem, jeg vidste, der ville stille sig samme sted, om at der ikke var en plads til dem på det pågældende medie. Jeg var nemlig samtidig i den sære situation, at praktikkantvejlederen på det sted, jeg valgte, havde ringet mig op og rådført sig med mig angående, hvilke andre praktikanter mediet skulle vælge. Jeg vidste derfor, hvilke praktikanter de ville ansætte. Det var et prestigefyldt medie og mange ville gerne have en plads dér. Jeg valgte ikke at fortælle om aftalen til mine medstuderende, fordi det var 'ulovligt' at lave de aftaler, men havde det efterfølgende dårligt over, at jeg ikke havde advaret dem om, at de ikke ville få en plads. Det var en sær situation. Jeg var ikke særlig glad, da jeg havde skrevet under. Jeg var selvfølgelig glad over, at jeg havde fået den plads, jeg helst ville have. Men jeg synes, det var vildt trist at opleve, hvordan mine medstuderende løb rundt i panik, mange græd og mange fra de andre uddannelser græd. Stemningen var kaotisk, intenst, stressende, og jeg husker turen hjem til KBH fra Aarhus som kæmpe antiklimaks. Det er svært at glæde sig over egen 'succes', når mange andre samtidig havde oplevet af blive afvist, haft triste, kaotiske oplevelser osv. Jeg havde dårlig smag i munden over, at jeg havde været loyal over for mit nye praktiksted frem for de af mine medstuderende, som også havde stillet sig foran mediet og som jeg vidste, ikke ville få en plads. Jeg kunne have sparet dem for en afvisning og måske givet dem en mere rolig dag, hvis de fra starten havde stillet sig et andet sted. Det havde jeg det dårligt over. Samtidig var jeg så usikker på, hvad jeg skulle have gjort anderledes, fordi det jo var blevet betonet mange gange, at man ikke måtte lave aftaler med medierne. Alligevel vidste vores undervisere jo, at det skete. Jeg kan også huske, at jeg tænkte, at mange af ansætterne fra medierne virkede usympatiske. De stod på gangene og tjekkede folk ud og virkede som om, de virkelig godt kunne lide den magt, der fulgte med.”

”Jeg tror ikke, panikdagen er en dag, man glemmer. Som overgangsritual er det vel en slags journalistisk konfirmation, hvorefter man træder ind i "de voksnes" rækker. På samme lidt kiksede og utidsvarende måde som en rigtig konfirmation. For mit vedkommende var dagen opbygget over det klassiske spæn-på-tværs-af-journalisthøjskolen-narrativ. Som forhistorie skal det siges, at jeg havde indtrykket af, at jeg havde sendt få ansøgninger sammenlignet med mine medstuderende. Tre styks til henholdsvis Journalisten, Altinget og Fyens Stiftstidende. Jeg havde været lang tid om at færdiggøre min hjemmeside og ansøgningerne, og jeg mærkede i høj grad den dér internaliserede forventning om, at man (som skrivende) jo “skulle” på Politiken eller Information for at være en rigtig succes. Alligevel havde jeg alle mulige gode og dårlige undskyldninger for ikke at (turde) sende en ansøgning til fx Politiken, hvor jeg havde haft en fin åbent hus-samtale, og til Information, hvor jeg havde arbejdet en årrække som telefonsælger. Jeg fik dog skrevet tre gode ansøgninger, synes jeg selv. Og jeg valgte steder, jeg oprigtig gerne ville hen.
På dagen stod jeg i hvert fald foran Journalistens dør. Og dagen starter dér, fordi turen derover dagen forinden og (utilpas) hygge om aftenen på restaurant og bar fortaber sig i tåger. Jeg var vist nomineret som Mr. News i en eller anden for-sjov-prisuddeling (ja, prisuddeling, apropos

institutionalisering), som nogle af pigerne fra holdet havde lavet. Jeg vandt ikke. Jeg var vist alligevel også kun nomineret for billederne på min praktikhjemmeside (apropos kønsroller og idealer). Nå men, jeg stod foran Journalistens dør. Rimeligt alene. Måske var der en-to andre. Til gengæld var der tætpakket lidt længere nede af gangen foran Kristeligt Dagblads dør. Da den famøse klokke, som jeg husker som en sirene, ringer, går alle døre op på gangen. Bare ikke hos Journalisten. Måske gik der tre sekunder eller tre minutter, men døren gik ikke op. Jeg når at tænke: "fint, vi tager den med ro," men så ringer min telefon; Altinget er i røret. De vil gerne se mig hos dem. Jeg begynder en smule modvilligt at gå ned af gangen med dem i røret og siger så: "Ok, jeg løber hen til jer - alt hvad jeg kan". Da jeg kommer hen til dem, møder jeg igen en lukket dør. Der står en del udenfor, men jeg går bare ind. Inde i lokalet, som til min overraskende jo bare er et klasselokale, sidder der to og skriver under på konktrakter.
Nå, ud af døren igen. Sved på panden. "Skal jeg gå tilbage til Journalisten? Nah... tjo.. okay, det gør jeg… Nej, vent! Nu ringer Fyens Stifstidende". På tværs af skolen til den første gang lige efter hovedindgangen. Ned i bunden af gangen. Endnu en lukket dør. Ind i lokalet. Det er et stort lokale. Ved et bord sidder en gut overfor samfunds- og erhvervsredaktøren Peter, og hele situationen minder lidt om en afhøring. Jeg får lov til at vente sammen med en anden ansøger. Gutten ved bordet klarer sig ikke så godt. "Hvorfor vil du gerne være journalist?," bliver han spurgt. Han væver lidt, og min hjerne kører på højtryk; hvorfor vil *jeg* egentlig gerne være journalist? "tak, det var fint. Du kan vente herovre" til gutten, som bliver sur. "Så jeg skal ikke skrive under?," spørger han trodsigt. "Nej, du må vente derovre". Jeg bliver kaldt hen til bordet. Han siger hej på en eller anden umiddelbart venlig måde. "Hvem har du ellers søgt?," spørger han. Jeg svarer. Så kigger han lidt ned i min ansøgning og op på mig: "Jeg vil gerne tilbyde dig en aftale." Kontrasten til gutten før mig er overrumplende, og jeg skriver under, men kan ikke huske så meget, før jeg finder mig selv gående langsomt op ad den brede gang på journalisthøjskolen. Jeg kigger på uret. Der er seriøst kun gået et kvarter eller 20 minutter eller så noget. Jeg er glad, men også en smule skuffet. Måske er det min ide om de andres forventninger. Måske er det fordi jeg skal ringe til kæresten og sige, at jeg skal flytte. Måske er det nu lagene af undskyldninger er skrællet væk, og jeg kan mærke, hvad jeg virkelig gerne ville. Rundt om mig er der kaos. Det lyder overdrevet, men min association er en krigszone. Oppe ved Merete og Natasja (underviserne red.) er der trygt, og det føles godt at sige, at man har fået en plads. Og så endda rimeligt hurtigt. Så ringer Journalisten! Vil jeg komme ned og snakke med dem? Jeg mærker et ubehageligt sug i maven, men forklarer, at jeg har skrevet under med Fyens Stiftstidende. "Tillykke". Resten af tiden på journalisthøjskolen går med et opkald til kæresten, som faktisk bliver lidt ked af det, en underlig skål sammen med de nye praktikanter på Fyens Stiftstidende og "teamet" derfra og en kort snak med Altingets praktikantvejleder, der mere eller mindre undskylder for opkaldet, der hev mig væk. De havde oplevet, at en praktikant året forinden havde rejst sig fra bordet nærmest midt i underskriften, så i år ringede de back-up ind. Jeg spørger ham, om jeg var i deres top tre. "Deromkring," svarer han. Eller noget i den retning. Resten af dagen indeholder den traditionelle café-middag med hele RUC-holdet i Aarhus (jeg husker det som en stor optælling af kulturel kapital) og en før-fest-lav-facebook-opslag-togtur. Jeg føler mig træt på sådan en lidt sej måde. Sådan lidt kikset gonzo. Nu er jeg en slags journalist. Og det er dem, der sidder ved siden af, også. Hvordan tager jeg en bid af burgeren på en jeg-er-ligeglad-gonzo-agtig måde? Aftenen er bytur. Kærester støder til, og jeg husker faktisk ikke så meget. Dog står en enkelt stemning klar. På Galathea-kroen er vi en halvstor gruppe fra holdet. En af de hurtige typer, der har skaffet sig en plads på DR, får i sin påbegyndende fuldskab antydet, at min og andre ved bordets praktikpladser (medier) er lidt fesne sammelignet med den perlerække, der ellers er

repræsenteret ved festen. Min underbevidste, lidt platte, forsvarsmekanisme minder mig om, at han blev optaget på Journalistik på en restplads og i øvrigt er ubegavet at høre på i teoriundervisningen. Men sådan er det jo med idealer."

"Jeg husker dagen ret tydeligt. Det med at skulle tidlige op og gå igennem et gråt Århus for at ankomme på skolen. Stemning var selvfølgelig spændt – måske mere forventningsfuld. Sådan lidt som når man skal til eksamen. Men med lidt mere kampgejst. Jeg gik lidt rundt på gangene og lokaliserede, hvor Politiken var. Jeg havde planlagt at stå hos dem i håbet om, at de gerne ville have mig til at lave web-tv. En af de kække praktikvejledere fra EkstraBladet web TV kom hen og spurgte, om jeg da ikke lige skulle stå henne hos dem. Jeg sagde, at jeg ville stå ved Politiken, men hvis det ikke blev til noget, ville jeg komme hen til dem (hvilket jeg nok ikke vidste om jeg ville).
De var vildt længe om at komme ud fra Politiken, og de begyndte kun at kalde skrivejournalister ind. Jeg var super handlingsorienteret på panikdagen, så efter noget tid (måske 7-10 min?) stak jeg hovedet ind da de på et tidspunkt åbnede og spurgte, om de ville have mig på web-tv. De ville have nogle andre, så jeg skyndte mig videre. Jeg mener, at jeg forhørte mig ved EB, som allerede havde fyldt op. Måske gik jeg hen til JP web-tv først… Så ringede jeg til DR Nyheder – de havde også fundet andre. Jeg kan huske, at jeg tænkte, at nu begynder mulighederne at løbe op- Det bliver spændende at se, hvordan det ender. Men jeg var ikke ked af det, da jeg ikke følte at min fremtidige karriere stod på spil. Men jo, pga. min stolthed ville jeg selvfølgelig gerne have en god praktikplads… Men jeg var mest i action mode, og tænkte bare, at jeg måtte gøre så meget jeg kunne, og så var der jo ikke mere, jeg kunne gøre. Så ringede jeg til TV 2 – og de havde åbenbart en ekstra plads og sad med min ansøgning i bunken af mulige kandidater. Så de sagde "skynd dig at hoppe ind i en taxa og kom over til os". SÅ det gjorde jeg. Og så endte jeg med at komme i praktik hos dem…
De andre praktikanter, de havde valgt, havde stået ved TV2 og var yngre end mig og de der rigtige TV2-typer, der bare brændte super meget for det – sådan lidt kække og fremme i skoene, men meget glade og åbne. Mener de næsten alle var fra SDU. Jeg kan huske, at jeg følte mig som outsideren, men det var jeg jo sådan set også. TV2 var mit 4-5-valg og jeg var deres ditto. Så vi var nok alle tilfredse med, at have fået lukket dealen – men det var langt fra følelsen af at "komme hjem". Normalt hvis jeg har været til samtaler, eller er blevet valgt til noget, så kan jeg mærke, at folk vælger mig mere pga. mine personlige kvaliteter – her var det mere et match på papiret. Og jeg tilsvarende på ingen måde drømte om en karriere på Tv2, men at jeg syntes, det var megafedt at få muligheden for at prøve det og tænkte, at nu må vi jo se, hvad der sker. Jeg stoppede dog efter et halvt år på News og fik merit for et halvt år jeg havde lavet webtv i Udenrigsministeriet. Det stod mig hurtigt klart, at jeg ikke skulle være nyhedsjournalist - og nu skriver jeg ph.d. – men tiden på News er en super spændende erfaring, som jeg er meget glad for at have fået. Det er selvfølgelig interessant at tænke på, om jeg var blevet "rigtig" journalist, hvis jeg var havnet et sted, der identitetsmæssigt passede bedre til mig? Tvivler nu….Da jeg så alle dem, der stadig stod og ventede foran TV2, da jeg ankom, var det selvfølgelig meget fedt, at komme med taxaen og gå direkte op og skrive under på kontrakten. OG tilsvarende var det fedt at komme tilbage på skolen og melde TV2 ind på RUC-listen over praktikpladser. Der er jo ingen tvivl om, at det er et af de eftertragtede steder, som tæller højt, når uddannelsesstederne efter panikdagen gør status over årets høst. Så der var stort tillykke og "shit for sejt" fra mange sider – hvilket jo ego-wise var meget tilfredsstillende. Som allerede beskrevet var jeg begejstret over at få muligheden for at prøve at være på Tv2, men det var ikke rene lykkebobler i maven. Mere en praktisk tilfredsstillelse, som når man har afleveret eksamen til et fag, man ikke var vildt passioneret omkring. Mht. kønsperspektivet

kan jeg faktisk bedst huske, hvad mine kvindelige medstuderende fik at praktikpladser. Der var mange, der virkelig fik seje praktikpladser på DR. Det kan jeg huske, jeg selv syntes "talte" højt. Og jeg syntes også det var fedt, at kvinderne havde fået de pladser. Men egentlig fik de fleste bare super gode praktikpladser det år, med undtagelse af få som det selvfølgelig var lidt synd for. Men de tog det meget cool – og jeg følte heller ikke selv, at der var en stemning om, at det var the end of the world for dem. Jeg havde jo også selv været lige ved ikke at få en plads, hvis det ikke var fordi, jeg selv havde været så proaktiv – og det er alle jo ikke…."

"Men faktisk…så bearbejdede jeg den der panik-dag – jeg drømte faktisk om den efterfølgende! Fordi…jeg faktisk bare var blevet skuffet over branchen. Jeg blev skuffet over…store mediesteder, som jeg bare ikke synes, opførte sig ordentligt."

Hvad med køn, oplever studerende, at køn gør betyder noget på panikdagen?

I 2006 skrev Illustreret Bunker – de journalststuderendes avis på journalistuddannelsen i Aarhus – under overskriften "Åbenlys kønsdiskrimination på panikdagen", at flere studerende oplevede at blive valgt til/fra på grund af deres køn, en studerende fik at vide "Der er intet i vejen med dine faglige kvalifikationer, men vi foretrækker altså at få en mandlig praktikant." Flere af de medier der havde gjort forskel fortalte, at de gjorde det, fordi de semestret tidligere havde ansat 'for mange piger'.[97]

Jeg har lyst til at tilføje noget teori om socialisering, men mine fingre og øjne kan ikke holde op med at stirre, og jeg vil hellere lade de her fortællinger stå for sig som en praksisberetning om, hvordan socialisering virker, og så vil jeg anbefale dig at læse bogen 'Journalist i praktik' af Gitte Gravengaard og Lene Rimestad (2015). og så lige holde en pause.

[97] Fra artiklen "Åbenlys diskrimination på panikdagen" af Jens Sillesen, Illustreret Bunker, februar 2006, 9.årgang, nr.1, forsiden.

HOLD

EN

PAUSE

BARE KIG UD AF VINDUET LIDT

SÅDAN SER DAG-IND, DAG-UD UD

Forestillingen om dag-ind, dag-ud, ligger meget fjernt fra en som journaliststuderende, det er i den ét år lange journalistpraktik, at forståelsen af hvad det vil sige at arbejde som journalist rigtig sætter ind. Herunder en beskrivelse af en af mine egne arbejdsdage på Berlingske Tidendes Kulturredaktion, da jeg var i praktik. Tirsdag den 20.september 2005.[98]

08.53 – Jeg ringer til kulturredaktør Jakob Høyer for at sige, at jeg tager direkte hjemmefra til interviewaftale med Flemming Jensen kl.10.00, og at jeg derfor ikke deltager i morgenmødet og først regner med at være tilbage på redaktionen ved 12-tiden (Interviewet skal fylde teatersiderne onsdag den 28.september). Mellem 08.00-09.00 er det nemt at få fat i kulturredaktøren eller kulturens souschef Henrik Bay, da de her sidder og skimmer aviser og post igennem på deres kontorer.

10.04 – Jeg venter på Flemming Jensen. Han dukker op og har et ur om halsen og interviewet inklusiv fotografi skal være slut kl.11.30, hvor prøverne på stykket går i gang. Han langer mig en kop espresso, og vi finder et roligt sted på en kold gang, hvor der står en sofa. Her sætter vi os og jeg spørger ham, om det er ok, at jeg optager interviewet på bånd. Det er ok med ham. Han er IKKE velfornøjet. Allerede i telefonen har han givet udtryk for sin utilfredshed med det han kalder 'avisens elendige aftalepolitik', som han har været udsat for inden jeg blev praktikant på redkationen. Det handler om, at avisen oprindeligt havde henvendt sig til ham for at tage med til London for at følge de indledende forhandlinger om stykket. Flemming Jensen troede avisen var interesseret, og avisen vendte aldrig tilbage med svar, og teatret regnede med avisens deltagelse. Det var en dum misforståelse, og Flemming Jensen lader mig indledningsvist forstå, at han endnu ikke har glemt dette.

11.04 – Fotograf Linda Henriksen fra avisen ankommer. Jeg afrunder interviewet, mens Linda lytter med og samtidig kigger sig omkring for at finde en god location til fotografierne.

12.23 – Tilbage på redaktionen. De andre på kontoret spørger, hvordan det gik. Jeg fortæller om hans utilfredshed. Vi ler. Jeg spørger, om der er sket noget spændende på morgenmødet, det er der ikke. Jeg tænder min computer og tjekker min kalender. I morgen klokken 10.00 skal jeg interviewe direktøren for INDEX - Kigge Hviid – fordi en ny storinternational designudstilling begynder den 23.september, så det skal jeg nå at forberede i løbet af dagen. I dag har jeg endnu et interview, men det er et mere uformelt af slagsen, nemlig med direktøren for designvirksomheden CPH Design på Amager om designindustrien i Danmark generelt. Inden skal jeg lige nå at tjekke virksomhedens hjemmeside for at se, hvad de har lavet.

13.06 – Jeg har hentet frokost i kantinen og spiser den ved computeren. Der ligger en fællesmail fra de andre praktikanter om fælles frokost 12.15, desuden er der en mail fra de kulturredigerende om, at der mangler kulturnoter og en side fire historie (det er en kortere nyhedshistorie). Jeg tager mine noter frem fra Flemming Jensen frem. Jeg opretter en fil og skriver mange af noterne ind og prøver en rubrik. Jeg laver en blå bog over ham. Jeg lukker filen, den skal først afleveres 27.september. Jeg

[98] I perioden 1/2-2005 til 31/1-2006 var jeg journalistpraktikant på Berlingske Tidende, i løbet af det år var jeg på to redaktioner, det første halve år på indlandsredaktionen, det andet halve år på kulturredaktionen, følgende beskrivelse af en 'almindelig' arbejdsdag på avisen er taget fra min tid på kulturredaktionen. Beskrivelsen indgik i den praktikrapport, jeg skulle lave som afslutning på mit praktikforløb.

opretter en fotobestilling til interviewet dagen efter. Det skal foregå i Dansk Design Center på H.C.Andersens Boulevard. Jeg søger på forskellige kulturhjemmesider, skriver to kulturnoter og tjekker så CPH Designs hjemmeside. En af de andre praktikanter kigger ind. Vi henter en kop kaffe i kantinen og sludrer lidt om praktikantarrangementet hos hende den efterfølgende lørdag.

14.30 – Jeg cykler afsted til Amager for at tale med Kim Paulsen CPH Design kl 15.00. Han er partner i virksomheden og var en af mine vigtigste kilder i en kritik af regeringens designår, som jeg skrev i begyndelsen af september. Jeg vil gerne kende branchen bedre, og han er en god indgang til den, for han er designer selv og nærmer sig de 60. Han er blevet anbefalet til mig af redaktionens kunstmedarbejder Torben Weirup.

16.11 – Jeg cykler tilbage mod redaktionen, så kan jeg bruge en halv time på at forberede mig på morgendagens interview. Jeg håber at kunne gå kl 17.00. Men på min telefon ligger to ubesvarede opkald fra souschefen, der vil vide, hvornår jeg er tilbage på redaktionen. Jeg ringer til ham. Han fortæller mig, at der er en historie til side fire, og at jeg er den eneste ledige medarbejder, og at han ikke har andet til siden. Jeg siger ok, jeg skal ikke noget i dag, men må indrømme, at der bliver bandet lidt på vej tilbage mod Pilestræde.

16.34 – Tilbage på redaktionen. Souschefen fortæller mig om historien som ligger på Politikens netside. Den handler om, at en af figurerne i tegneserien Tintin alligevel får lov at hedde Max Bjævermose, selvom Forlaget Carlsen, der udgiver tegneserien, med en omgang helt nye udgivelser af de gamle albums ville have mere korrekte oversættelser, og at det i første omgang ville have indebåret nye navne til mange af figurerne.

17.06 – Forlaget er selvfølgelig lukket, så jeg kan ikke få fat i forlagsdirektør Jens Trasborg, der er intet direkte nummer til ham. Jeg prøver vores interne kildearkiv – intet held, så googler jeg ham uden held igen og finder ham så på Krak. Her er et hjemmenummer. Lykkeligvis tager en mand telefonen og er hjælpsom med mobilnummeret på ham. Jeg optager interviewet for en sikkerheds skyld. Jeg er irriteret kan jeg mærke. Jeg stresser, og det gør mine spørgsmål ufokuserede. De andre på kontoret har afleveret deres artikler. På kulturen er deadline SENEST kl 17.30, men den kan rykkes ved denne type tilfælde til kl. 19.00.

17.23 – Souschefen kigger ind og spørger hvordan det går. Jeg orker ikke at sige min helt ærlige mening nu. Jeg siger, at jeg mangler en anden kilde, men at jeg har mailet til ham, der står for indsamlingen af de folkelige protester i foreningen 'Folkebevægelsen for at Max Bjævermose bliver ved med at hedde Max Bjævermose', som nu har fået deres vilje. Han hedder Henrik Rehr og er godt nok bosat i New York, hvor klokken er 11.00, så chancen for, at han tjekker mail er meget skrøbelig. Souschefen siger, at han kigger ind igen om lidt. Jeg henter mig en kop kaffe i kantinen. Den redigerende smider en mail om, hvad vi kan bruge af illustration. Jeg foreslår den samme, som de har på Politikens netside, da den viser den figur, der er blevet diskuteret.

17.42 – Mirakuløst har Henrik Rehr forsøgt at ringe, mens jeg har hentet kaffe. Der ligger en besked på mailen fra ham og vores reception om, at han har forsøgt. Nummeret til ham er angivet i mailen fra receptionen. Fuck, det er forkert. Jeg venter, skriver så til ham, at jeg har det forkerte nummer.

Der går fem minutter, så ringer han. Jeg får nummeret og ringer ham op, så han ikke skal betale. Interviewet går godt, jeg tager noter og optager det.

18.03 – Nu skal historien skrives sammen. Souschefen kigger ind og siger, at han går, hvis jeg ikke har brug for mere hjælp. Mit humør er steget, det er lykkedes at få fat i kilderne, jeg har haft medvind, men jeg er træt og en smule modvillig, så motivationen halter gevaldigt. Den redigerende har allerede sendt en mail om, hvornår jeg tror, jeg er færdig. Jeg mailer, at forlagsredaktøren vil høre, hvad han bliver citeret for, så han skal ringes op, men regner med, at den er klar 18.40. Jeg ringer forlagsredaktøren op og læser højt, hvad jeg citerer ham for. Han er tilfreds. Det skal siges, at artiklen er kritisk mod forlaget.

18.46 – Artiklen er afleveret. Jeg er ikke tilfreds. Jeg har endnu ikke forberedt mig på interviewet til i morgen. Må tage på kontoret tidligere og se på det. Jeg går forbi redaktionssekretariatet for at høre, om artiklen er ok. Han er tilfreds, men har endnu ikke fundet en illustration og spørger, om redaktionens tegneserieskribent, der er på ferie, ikke har albummet, så vi kan scanne det ind. Jeg løber op og kigger på hans reol igennem, men nej, det har han ikke.

19.01 – Den redigerende har selv fundet en anden løsning. Han takker for indsatsen. Jeg cykler hjem.

DER ER REGLER

”For at blive en del af faget, må man tillære sig de genrer, der er inkorporeret. Læres sig spillets regler. Betyder ikke, at man skal bringe de samme budskaber ud. Men man må tillære sig rammerne, før man kan bryde dem.”[99]

Jeg tænker over det, Hanne siger. Jeg synes hun har ret, og det er også en forståelse, der er generelt gældende. Men når jeg tænker over, hvor svært jeg selv har haft ved at stå med materiale der ville noget andet og føle, hvordan reglerne holdt mig fast i, hvad der er det rigtige, hvad der er normen, og hvordan de regler ikke altid blev fortalt mig af andre, men simpelthen er så indgroede i mig, som en normativ nemesis, der viser sig hver gang jeg gør noget andet end det, jeg engang har lært var det rigtige. Ja, så bliver jeg i tvivl. Og jeg er også i tvivl om sammenstillingen af regler og brud på regler, som om det er en logisk konsekvens af, at der er regler, så der bliver nødt til at findes et udtryk.

[99] Citat fra interview med cavlingvinder og tidligere underviser på Journalistik på RUC Hanne Dam, august 2014.

Det satiriske medie 'Rokokoposten' udsætter det at ville være journalist for det ironiske twist:[100]

Brevkasse: Min datter vil være journalist

25 marts, 2012 Brevkasse, Erhverv

RokokoPosten har modtaget et brev fra en fortvivlet mor, hvis purunge datter drømmer om en fremtid som journalist. Vi har fået socialrådgiver Lise-Lotte Svendsen fra Kompetencecenter Journalistik til at svare.

Kære RokokoPosten,

Jeg skriver, fordi jeg er meget ulykkelig og bekymret på min datters vegne. Min datter er lige fyldt 15. Hun er en køn ung pige, der har mange venner og klarer sig godt i skolen. Vi plejer at kunne tale sammen om alt, men jeg blev så chokeret, da hun for snart en måned siden – ud af det blå – fortalte, at hun ville være journalist.
Jeg bebrejder mig selv og prøver at finde ud af, hvad jeg har gjort forkert. Hvad skal jeg gøre? Hvordan får jeg hende talt fra det?

En fortvivlet mor

Kære fortvivlede mor,

Du må endelig ikke bebrejde dig selv! Så længe du gør alt, hvad du kan, for at tale din datter til fornuft, kan du sagtens være dig selv bekendt.
Jeg tænker på, om din datter mon har oplevet noget ubehageligt i skolen. Noget, der har givet hendes selvværd et knæk eller på anden måde ansporet hende til at tænke selvdestruktive tanker. Prøv at tale med hende om det. Måske er der i virkeligheden tale om et råb om hjælp mere end et oprigtigt ønske om at gå ind i journalistik.
Hvis det viser sig, at hun mener det alvorligt, så må du love mig at fortælle hende meget udførligt om de alvorlige konsekvenser, journalistlivet kan have. Rådfør dig eventuelt med Kompetencecenter Journalistik, der har udgivet flere gode bøger – blandt andet nogle, hvor tidligere journalister fortæller åbent om de sår på sjælen, de har fået.
Det, der ofte starter som en naiv drøm, ender nemlig for de fleste som et mareridt. Der er måske ganske få, der ender med misundelsesværdige stillinger som udlandskorrespondenter og politiske analytikere, men spørgsmålet er, om de i virkeligheden er så lykkelige, som de hævder.
For langt de fleste ender drømmen i et skummelt baglokale i Udkantsdanmark, hvorfra de må dække lokale loppemarkeder og redigere navnestof. Andre kommer i kløerne på kyniske tabloidmedier, der tvinger dem til at udstille ofre for frygtelige forbrydelser på forsiden og truer med fyresedler, hvis de klager over manglende moral.
Og så er der alle dem, der ender med at administrere byggemarkedernes intranet eller bliver kommunikationsrådgivere i curlingklubber i provinsen.
Nej, chancen for, at det ender godt, er så usandsynligt lille, at jeg ikke vil anbefale nogen at løbe

[100] Artiklen bragt med tilladelse fra rettighedshaver i dette tilfælde Rokokoposten, link til artikel: http://rokokoposten.dk/2012/03/25/brevkasse-min-datter-vil-vaere-journalist/

risikoen. Journalistik er ikke et erhverv. Det er et alvorligt socialt problem!

Omsorgsfulde tanker, Lise-Lotte Svendsen – socialrådgiver

INTERVIEWPERSONER. HÅRDE ARBEJDSSITUATIONER og KØN?

IP: ”Jeg var træt af at være pige-agtig. Altså. Det var, der var en episode, hvor jeg sidder ude i [producerrummet], sammen med de andre. Og så er der en morgen, hvor alt går galt, og hvor værten - studiet går ned, og det er en weekend, så der er ingen teknisk hjælp. Så jeg er den, der skulle agere teknisk hjælp. Og værten skældte ud og var pissesur og råbte og skreg af mig, selvom det ikke var min skyld, men han skulle ligesom have nogen, som det skulle gå ud over. Så går jeg ud og græder på toilettet, da udsendelsen er slut... fordi jeg bare er sådan, åh, det er for meget, det her, jeg kunne slet ikke håndtere alt det dér uretfærdige skældud, som jeg havde fået. Og så, da jeg stod derude på toilettet, var jeg sådan – der er ALDRIG nogensinde nogen, der skal få mig til at græde igen på den måde. Det tror jeg bare – det var bare sådan, jeg ved ikke, om det er specielt pige-agtigt, men lige dér, der tænkte jeg bare: ej. Jeg VIL ikke være sådan en, der står herude på toilettet og græder. Altså, det kunne en dreng sikkert også have gjort, men der var jeg ligesom bare, sådan: det kommer ikke til at ske igen. Og så tror jeg bare, at siden da har jeg været meget bevidst om, at jeg ikke vil være sådan... det er nok i virkeligheden det her lidt hårde, som man tillægger som en mandlig egenskab, ikke?”
I: ”Hvordan reagerede du – gik du ind og sagde det bagefter, eller snakkede du med nogen om det, der var sket, bagefter?”
IP: ”Jeg snakkede med ham værten, som råbte af mig, bagefter. Efter at jeg havde været ude og græde, hah. Og havde tørret tårene væk og der ikke var nogen, der kunne se dét, så gik jeg op på redaktionen igen, og så snakkede vi om, hvad der var sket. Og vi fik en fin snak om det, og jeg fik også snakket med min redaktionsleder om det bagefter – også om, hvad vi gør i tilfælde af, at det skulle ske igen, ikke? Så det gjorde jeg, og det var også fint nok... han var jo også ked af, selvfølgelig, at han var kommet til at reagere sådan, og alt det bla bla, som man jo siger. Så på den måde var det fint... men det var lidt en øjenåbner for mig, det med, at nu må jeg bare- nu må jeg blive lidt mere ligeglad! Ældre mand, og så jeg, der står dér... så... Der tror jeg bare, at det gik op for mig, at jeg skal sige fra og ikke skal lade mig kue.”
I ”Ja. De her situationer – jeg tænker, netop på en redaktion, når der er travlt – jeg var selv i praktik på Berlinske Tidene, og jeg husker tydeligt nogle situationer, hvor – det går bare stærkt, ikke? Og det med at være hurtig på aftrækkeren, hvis man ikke er opdraget til det – og det føler jeg heller ikke, at jeg selv er, eller nogensinde har været –”
IP: ”Det er rigtig svært at sige fra overfor. For det går jo også rigtig stærkt i situationerne, ikke? Og så er det først bagefter, at det går op for en: hvad skete der lige dér, hvad sagde du lige til mig? Men der har jeg bare oplevet, at, også mine mandlige kollegaer dérinde- Det job har bare været et mega stressende job. Det har også været mega fedt, men folk er bare stressede, fordi alting skal gå så stærkt. Jeg har bare oplevet, at mine mandlige kollegaer er meget bedre til at sige fra overfor, hvis nogen har sagt noget til dem, eller har gjort et eller andet. Og så tænkte jeg, at det skal jeg så også gøre, for selvfølgelig – der er da heller ikke nogen, der skal tale dårligt til mig.”

“Altså, jeg kan huske at jeg i starten forventede rigtig meget af mig selv. Jeg skulle bare køre på og det skal blive til rigtig mange artikler... Og jeg kunnet finde på at sammenligne mig med Steen, som har været journalist i tredive år eller sådan noget, og så har jeg sammenlignet mig med ham, hvilket er fuldstændig åndssvagt. Og lige pludselig kunne jeg ikke koncentere mig om mit arbejde. Det hele gik ud på, hvor

jeg var henne, og hvor meget jeg nåede at lave og om jeg var god nok, og sådan noget. Så bliver alt det andet skubbet væk. Det vigtige om, hvordan man udvikler sig. Hvordan ens sprog ser ud, hvilke kilder man skal snakke med, forskellige vinkler og så videre. Det ryger fuldstændig ud af hovedet. Det eneste bliver om, hvordan du er. Om du er god nok. Det er det, du vejer og måler dig selv på. Og det er rigtig forkert. Det kan jeg huske, at jeg fik meget stress over til at starte med, i de første tre måneder. Der rendte jeg rundt som en hovedløs kylling, tror jeg, fuldstændig forvirret."

"Du skal ikke bare for at være den bedste træde andre over tæerne, eller være ligeglad med, hvordan andre mennesker har det. Det kommer man ingen steder med. Det kan godt være, at du vinder en forside eller to, men samtidig mister man også sig selv. Derfor synes jeg, at jeg altid har været meget åben overfor andre, og meget menneskelig også... Og ikke været så meget konkurrence-agtig. Jo, jeg er stadig meget ambitiøs, og det har jeg altid været. Men det har ikke været på bekostning af andre mennesker. Og det gør også, at jeg har det godt, når jeg sover om natten. Og det synes jeg, er det vigtigste. For praktik er ikke kun noget, hvor man lærer, hvordan man skriver artikler. Man lærer også meget om sig selv, synes jeg. Det er også den første seriøse journalistiske arbejdsplads, som jeg er på, ikke."

Jeg tænker på, at følelsen af at gå for tidligt har svært ved at forlade kroppen. Vi har fjernet normale arbejdstider, men ikke fjernet den forkerte følelse man opnår, når man går tidligere end hvad de normale arbejdstider foreskrev. På den måde ender nogle med at være handlingsfanget i strukturer der ikke længere eksisterer.

VIGNET. Hvordan ser det ud 'fra den anden side'

Fredag den 7.september på Hovedbiblioteket, KBH, kl 10.15.

Jeg afleverer ungerne i skole og tar metroen til Nørreport, klokken er 8.30, da jeg går ind for at købe en cafe latte i democratic coffee, der ligger i forbindelse med biblioteket. Foran mig i køen er der en der smiler og sir hej! Det er Camilla – nu med briller, som jeg konstaterer – som jeg var i praktik med og ikke kan huske jeg rigtig har set siden. Nu står hun der og jeg her og jeg har ingen rigtige ting for ud over min medbragte computer, som jeg skal tjekke mail fra og svare på mail fra og lave afhandling på. Hun har et møde om en time, og ingen af os er flove over at have tid og jeg vil gerne sidde med hende. Hold kæft hvor skønt med sådan en form for impulsiv aktivitet. Jeg lærer, at hun er vist redaktør, i al fald står hun for praktikanterne, hun fortæller om den ene de har, som er en mand med to små børn. At han går hver dag klokken 15.30 for at hente børn. Møder ind kl 8.15, nogle gange før, men at hun har snakket med ham om, at han er der for lidt tid, at hun ofte sidder efter de har afleveret kl 15.30 og lige tjekker mail, svarer på mail og researcher, inden hun går hjem, så der ligger lidt inden hun møder ind næste dag. Jeg spørger om han arbejder om aftenen. Jeg kan ikke lide mit spørgsmål. Hun svarer nej. Jeg tænker, at han arbejder det han skal, at jeg synes, at hans tilgang er den rigtige, men jeg er også i tvivl. Hun er ikke vred, måske mest påvirket af de andre i redaktionen der bemærker hans tidlige gåen hjem, men er det ikke okay? Han er trods alt praktikant, hvad kan en arbejdsplads egentlig forlange? Han tager sig af sig selv og hvis de er tilfredse med det han laver, er det så ikke okay? Jeg har svært ved at tage samtalen derhen hvor jeg gerne vil, føler det er lidt meget for en mandelcroissant, hun gerne vil dele med mig og de to kopper kaffe og en samtale, der begyndte for 13 år siden, på den anden side sidder jeg jo nu og tænker om vejen frem ikke er at være mere nysgerrig i sådan en situation. Lige om lidt skal jeg jo repræsentere de her studerende på RUC, i barselsvikariat som praktikansvarlig, og jeg vil gerne være sådan en der bakker op om studerende, der kan tage vare på deres eget helbred og privatliv. Tør sige højt, hvad deres behov er, og hvis arbejdspladsen mener det er en halv time det drejer sig om hver dag, er det så ikke okay. Hun fortæller også, at hendes chef ikke har villet ha' praktikanter, selvom de er ca. 30 redaktionelle medarbejdere, de er for dyre, har han sagt, 17.000 og en nyuddannet koster 24.000, og sidstnævnte vil arbejde røven ud af bukserne, så har hun haft argumenteret, at han så bare lukrerer på at andre medier ta'r praktikanter, og han bare ta'r for sig, når de er færdige, og at det ecosystem, bør han da bidrage til. Nu er praktikantlønningen gået ned til 14.000, så derfor ansatte de i foråret deres første praktikant, som er den fyr, hun taler om. Så måske handler det om, at hun ta'r ansvar for praktikantens mødetid, fordi hun ikke vil have at chefen kommer og sir til hende, at nu har han gjort som hun bad om, men at praktikanten jo slet ikke er der, og at det så kan falde tilbage på hende. Det er jo min tolkning, og den behøver ikke være sand eller rigtig, summasumarum er, at praktikanten er der den tid han er, og at den tid ikke er så lang som hun gerne så den var. Jeg tænker på, hvordan det er at være mellemleder. Hun fortæller, at de som medie er del af noget, der hedder praktikantalliancen, hvor medier med under 4 praktikanter samles og har praktikantdage. Efter praktiklønnen er sat ned er det nemlig bestemt, at der skal mere fokus på, at praktikanten fortsat er under uddannelse, så praktikstedet skal tilbyde

læringsdage én gang om måneden. Hun fortæller, at det er lidt hårdt at skulle finde på udviklende læringsdage en gang hver måned, så alliancen er en hjælp, og at hun har fået ham til at tage til fagdage i november og at det er to dage, hun prøvede også at få ham med til Bruxelles, men det sagde han nej til.

INTERVIEWPERSONERNE OM AT BLIVE SOCIALISERET TIL KULTUR - OG KØN?

"I forhold til de stofområder, jeg har kastet mig over, og som vi også har grinet lidt af og joket om på redaktionen, at det er de der bløde, kvindelige stofområder, socialstoffet, der har jeg tænkt, at det er jo både fordi det er en interesse, men det er også fordi der var et hul, som ikke blev dækket. Derfor gav det lynhurtigt god mening at sætte sig på det stof, for så havde man en rolle på redaktionen."

"Altså. Vi laver historier som de andre ikke laver. De faste journalister kan godt finde på at sige: jamen, jeg dur ikke til at lave menneskehistorier. Så dem laver vi. Og det er ikke fordi vi ikke kan lide at lave dem. Vi får ros for vores historier. Vi laver historier der, hvor der er huller. De laver strukturhistorierne."

Da jeg spørger redaktøren, om han oplever, at der er forskel på mænd og kvinder på redaktionen, siger han, at det synes han der er, i sær blandt praktikanterne. Han siger, at de kvindelige praktikanter, de vælger det bløde stof. Menneskehistorier. Mens de mandlige praktikanter oftere kaster sig over system- og strukturhistorierne. DET synes jeg er superinteressant, altså indlandsredaktøren oplever det, som valg. Altså at de kvindelige praktikanter *tilvælger* menneskehistorier, mens de kvindelige praktikanter giver udtryk for noget lidt andet. De udtrykker det ikke som om, at de ikke har et valg, men er mere optagede af, at de kan se, at der er historier, der ikke bliver lavet, så laver de dem. Det er to meget forskellige tilgange, som ender med at blive udlagt som, at 'kvinder gør det' og 'mænd gør det'.

"Redaktøren finder partisoldater, altså mennesker, der tænker ligesom ham, både som journalister og som mennesker, det tror jeg bare skaber et dårligere produkt i den anden ende."

"Der er en indspisthed, man bliver del af, hvor alle journalister føler, at de ved alting og så bliver de meget indforståede. Og så bliver det sådan en intern konkurrence med de andre medier om hvem der kommer først med hvad og hvem kom ti minutter før de andre. Alt det, som læseren egentlig er ligeglad med. Og som jeg synes er ligegyldigt."

"Altså, jeg synes først og fremmest, at det, som du snakker om, med, at man tilpasser sig den redaktion, som man kommer på. Den synes jeg er ret ens for mænd og kvinder. Ligegyldigt, hvor du kommer hen. Man tilpasser sig. Jeg kom med en masse idéer, som jeg havde i mit hoved. Men der var ikke rigtig plads til det,

fordi der var en dagsorden, der skulle føres ud i livet. Så lærte jeg hurtigt at nå, jeg behøvede faktisk ikke at være så meget inde i nyheder og se nyheder, når jeg kommer hjem og være konstant inde i nyhederne, for der er en dagsorden, som vi følger, som er forskellig fra dag til dag. Så på den måde lærer man hurtigt at tilpasse sig. Fagligt, men også socialt, sammen med de andre. For så finder du hurtigt ud af: nå, men hende dér, hun er sådan og sådan, og hun kan ikke rigtig lide at snakke om morgenen. Så skal man måske lige lade hende være i fred. Så er der nogle, der tager på bar om eftermiddagen og sådan noget, dem kan man så følges lidt med og det er meget hyggeligt."

"Der går en uge og så er man fuldstændig socialiseret. Det er meget sjældent man taler om nyhedskriterier. Det gør man aldrig nogensinde. Man tænker: er det her en nyhed eller er det ikke en nyhed?"

"Når det kommer til det sociale, så tror jeg, at man ville kunne mærke, hvis der havde været en overvægt af mænd i stedet for kvinder (på redaktionen red.), så havde det måske været lidt maskulint, men jeg tror stadigvæk ikke, at det havde påvirket journalistikken. Det tror jeg ikke. For jeg tror, at man er skolet til, at nyheder skrives på en bestemt måde. Der er selvfølgelig nogle (journalister red.), der har et sprogligt særpræg, som de godt kan sætte på deres tekster. Men det er også bare begrænset, hvor meget man kan have sin personlighed med i sine nyheder. Det kan man ikke rigtig. Det er meget sådan en kold, skabelon-agtig ting, man skriver efter, når man skriver nyhederne."

"Mange af de her journalistiske kriterier hæmmer nogle gange kreativiteten lidt i forhold til at være anderledes."

"Man definerer sig selv helt sindssygt. Og det er jo helt vildt angstprovokerende at skulle, men der ligger jo også et eller andet i forhold til den proces, som har været noget af det mest udfordrende og spændende, det her med at skulle definere sig selv som journalist og som person. Det gør man selvfølgelig med en vis målretning hen imod de medier man gerne vil til og der lærer man sig at socialisere på en eller anden måde."

"Jeg synes, at jeg er kommet journalistisk hjem her – men jeg arbejder bare meget. Og jeg kan se, at det ikke er fordi jeg er praktikant. Det er ikke 37 timer. Det er 37 timer plus. Og jeg synes, at det er hårdt, der er nogle hårde ting omkring det her med- selvom, at jeg får ekstremt meget ros, for det jeg laver, og positiv kritik, hengivelse og sådan noget, så det her med, at der hele tiden er deadlines, og at man hele tiden skal levere sort på

hvidt og alle kan se det... Altså... På den måde synes jeg, at det er et presset job. Jeg synes det er et dilemma, fordi jeg også synes, at det er et fantastisk job. Men er nok endt på, at... Jeg har altid ment det her med, at man også træffer nogle valg i livet, ikke. Og hvis man vælger at sætte børn i verden, så er det også for at kunne være sammen med dem og have tid til dem. (...) Det kunne jo godt være at man stadig kunne noget og være attraktiv om fem eller ti år, når man var færdi med at have små børn. Så ja-nej. Hvis jeg ikke havde haft børn og bare havde været mig selv, så var jeg helt sikkert gået benhårdt efter at være kommet herind (efter praktikken red.).”

”Jeg er modnet meget i forhold til, hvad kan man sige, at lykkedes med de der opgaver, at kunne køre dem selvstændigt i havn og turde ringe folk op uden at have så meget viden, hvor, når jeg kigger over på den anden side af bordet på min medpraktikant af det kvindelige køn, så er hun enormt researchende, undersøger hvad andre medier har skrevet i stedet for at søge de informationer gennem et researchinterview, altså ikk, tag telefonen. Jeg er med på, at hvis det er en topchef, så skal man være forberedt, man skal bare ikke være bange for at gøre det, og der er jeg selv blevet god.”

NÅR NORMERNE RAMMER EN LIGE I MAVEN

Må en journalist sige undskyld, erkende at man var et dumt svin, sige at man tog fejl, sige højt at man ikke får den samme løn som sin kollega m/k eller sige højt, at man har oplevet krænkelser eller selv har gjort overgreb? En ting er at erkende fejl og mangler i de historier, man som journalist producerer. Noget andet er erkendelsen af, hvordan man egentlig er som kollega, som chef og jeg tænker over, om man som journalist må tale om det, der også foregår, dét der ikke er rart eller godt, dét der gør, at jeg ikke altid synes det er sjovt at gå på arbejde eller at min kollega ikke synes det er sjovt, måske er det mig, der gør, at han/hun ikke føler sig tryg? På journalisternes fagblads hjemmeside, skriver en journalist og redaktør følgende:

> ”Erkend jeres fejl, så I kan lære af dem, rens luften og kom hurtigt videre. Det smålige og pinlige journalist-forsøg på at fremstå som fejlfrit menneske eller medie - eller at gemme sig i busken for at undgå at tage det fulde ansvar for bommerten - er utroværdigt og giver en helt grundlæggende bygningsfejl i det demokratiske korthus, som mange af os så gerne vil påstå at være med til at holde oppe.”[101]

Og spørgsmålet, jeg stiller længere oppe er jo lettere retorisk, for i teorien er alt muligt, men i praksis sker det sjældent. Og jeg tænker over, hvad det siger om journalistikken, at der ikke er basis for at tale højt om de ting, der ligger ind mellem arbejdet, alt det, som vi igen med lån fra Mary Douglas kan kalde snavs). Jeg kan jo begynde med mig selv, for jeg har været et dumt svin. Og derfor skrev jeg i 2017 en mail til forfatteren og sportskommentator, Jørgen Leth:

Den 07/02/2017 kl. 05.12 skrev martine bentsen <martine_bentsen@hotmail.com>:
Kære Jørgen,

Jeg har skrevet om dig på et tidspunkt. Og det tidspunkt er begyndt at komme tilbage. At gøre ondt. Fordi jeg sådan set ikke bryder mig om det jeg gjorde. Det, jeg gjorde, gjorde mig flov. Gør mig skamfuld. Ser du, jeg underviser. Kommende journalister. Og i fredags underviste jeg for første gang i socialisering og social kontrol. Altså. I hvordan man som ny i et felt, ny på en nyhedsredaktion langsomt, men effektivt oplæres, indlæres, tillæres stedets normer, vaner og rutiner. Og hvordan det er et tveægget sværd af dimensioner, fordi man på den ene side som journalist skal kunne bruge sin egen erfaring, sin egen habituelle fortrin mens man samtidig må lade sig påvirke af stedets politikker for ellers får man slet og ret ikke sine historier ud. Og kampen står mellem hvor meget konsensus og hvor meget konflikt man skal og kan yde på et nyhedsmedie, der er et oplæringssted og en mulig-måske kommende arbejdsplads. Og når jeg skriver til dig, så er det fordi jeg i øjeblikket lytter til din stemme, når jeg ordner vasketøj eller vinduer eller bare stirrer ud af vinduet. Spørge-Jørgen. Og i et af programmerne talte du om det her med at arbejde for nogen eller for sig selv. Og jeg har engang selv været journalist. Journaliststuderende. Journalistpraktikant. Og det var da din bog udkom. Og jeg sad som praktikanten på kulturredaktionen. Og jeg blev en del af den sag, der gjorde, at du mistede mange af dine tillidshverv. Jeg husker hvordan forargelsen virkede personlig for nogle af dem omkring mig og jeg husker at stå på gangen og være en del af en gruppe og prøve at forstå hvad der foregik, hvad der var sagens kerne, hvorfor ophidselsen var så stor. Jeg anede ikke, hvem du var. Og jeg husker, at jeg ringede til din forlægger(?), din agent(?), jeg

[101] Uddrag fra indlægget ”Journalister, erkend nu jeres fejl!” af journalist og redaktør Thomas Hoffmann på fagbladet Journalistens hjemmeside, 5/9-2012: https://journalisten.dk/journalister-erkend-nu-jeres-fejl

husker det ikke længere. For at få kokkens datters fødselscertifikat. En kopi. Og de andre åndede mig i nakken. Og jeg ringede mange gange. Skrev mig rundt om det. Bidrog til teksten. Og jeg forstod det ikke, men jeg gjorde det. Og det føltes rigtigt. Og det føltes semigodt. Jeg var en del af noget større. Og vi var enige om, at det her var en historie. Men Jørgen, i dag ved jeg ikke, hvad der egentlig var historien. Men jeg ved, at jeg ikke bryder mig om det, jeg gjorde. At jeg ikke tænkte. Selv. Jeg har svært ved at skrive om ting jeg ikke forstår, ja det er faktisk umuligt for mig, og dog skrev jeg det der og jeg forstod det ikke. Men jeg skrev det. Ansvaret er mit. Men hvad førte (h)ånden? Var det bare for at Kulturen kunne få en forside? Var det nogle af de andres længe opbyggede irritation over dig som person der pludselig kunne få afløb via 'fakta'? Det tænker jeg over i dag. Og jeg tænker det er grimt. Og jeg tænker, det er sandheden om verden. Og at det er sådan det er. Men derfor skammer jeg mig stadig. Jeg er journalist. Ikke dommer. Og jeg fortalte de studerende om det, der foregik. For at de skulle forstå, at jeg hverken er hellig, uden ansvar eller ukritisk, men at visse bevægelser kan sætte al refleksion ud af spil uanset uddannelse og mængden af refleksivitet. Og at man aldrig er beredt, det sker altid som overraskelsesmomenter i faser af stress, deadlines, eksklusivitet, muligheden for at blive citeret af andre, i iveren efter at ramme dem der stikker næsen frem. Og jeg ved, at jeg sikkert vil kunne gøre det igen. Men det er fremtid, og jeg kan forholde mig til fortid, og jeg vil gerne sige undskyld for det, jeg gjorde. Undskyld. Fordi jeg ikke turde stole på min egen tvivl. Jeg har mange gange sidenhen tænkt på, at når man er i tvivl, så er man det jo egentlig ikke. Det er ikke fordi man er i tvivl, det er fordi man er i tvivl om det man mener, vil kunne rummes af dem omkring en, om det man mener er et gyldigt argument. Og det burde man jo skide på. Og det arbejder jeg så på.

Kærlig hilsen
Martine

Jeg får svar på min mail fra et af Jørgen Leths børn, der svarer: " Tak for din mail. Jeg har sendt den videre. Og på vegne af familien tak for din undskyldning. Den er værdsat." Og jeg tænker, 'familien', fuck, den havde jeg aldrig skænket en tanke. Jeg undskyldte min gerning dengang med, at det var fordi det ligesom var stemningen omkring mig, den stemning kunne jeg ikke forråde eller den mulighed fandtes slet ikke i mig, at der var en anden vej end at blive en del af det der foregik. Og da jeg sidder og leder efter indlæg til collagen om at være 'rigtig' journalist, der falder jeg over et indlæg fra oktober 2018, som tv-værten Line Baun Danielsen, har skrevet på sin blog om hendes egen dækning af den dengang amerikanske præsident Bill Clinton og praktikanten Monica Lewinsky tilbage i 1990'erne:

> "Under overskriften 'Fra slut-shaming til #metoo' skriver Camilla Stockmann *(dansk journalist på dagbladet Politiken red.)* med henvisning til #metoo, at der jo var et helt skævt magtforhold mellem præsidenten og praktikanten. Og hun efterlod mig og formentlig også andre med spørgsmålet: Hvordan var det mon gået, hvis Monica Lewinsky og præsident Clinton havde haft en sex-affære i dag? Var han gået fri? Og ville hun stadig have stået tilbage med et smadret liv og rygte? Og en kæmpe advokat regning? Jeg fik helt ondt i maven – for jeg var ikke selv ret sød ved Monica. Og det er derfor, jeg gerne vil sige: Undskyld! Jeg jagtede hende engang for længe siden til et interview til mit talkshow 'Mors Hammer' og til programmet 'Dags Dato' på TV2. (…) Hvorfor har jeg så dårlig samvittighed? Jo, fordi præmissen for vores interview var, at

hun selv var ude om det og burde have været klogere! At hun jagtede penge og berømmelse."[102]

Jeg kommer i tanke om, at da 379 antal kvinder nytårsnat 2016[103] blev forulempet og antastet på Köln Banegård i Tyskland, der skrev en dansk journalist og tidligere mediechef kort tid efter på det sociale medie, facebook, at hændelsen havde fået ham til at tænke på, hvordan han i sin ungdom sammen med jævnaldrende drenge omringede jævnaldrende piger og hev op i pigernes tøj af nysgerrighed, og hvordan de nogle gange også rørte ved pigerne, pludselig forekom det ham, at måske havde pigerne ikke syntes det var rart, noget han aldrig havde tænkt på før.

Så de findes altså. Tilkendegivelserne. Men de er hverken systematiske eller en del af en generel praksis. Og sidstnævnte eksempel handler slet ikke om journalistikken, når det er taget med, er det fordi, det er en offentlig medieperson og journalist, der offentligt beskriver en handling, der dengang den fandt sted forekom normal. Og så er jeg igen tilbage i journalistikken og en mailudveksling, jeg har med en kollega, hvor hun beskriver, hvordan hun af sin chef på første dag i praktikken i 1990'erne blev spurgt: "Skal vi bolle?", og senere under et bordfodboldspil - som hun mestrede - bliver selvsamme person ved med at sige, at der må være en gevinst (hint hint), når han vinder, og hun siger, at vinder hun, har hun for evigt håneretten. Hun vinder, og som hun selv skriver: "jeg er glad for, at jeg er vokset op med tre brødre, det rustede mig, jeg ved, hvordan man opfører sig som en mand."

Og jeg tænker på det her med at være ny praktikant og opleve den form for arbejdsmiljø, hvad gør det ved en? Tager man det med sig videre for altid? Bliver det sådan man forstår journalistikken, også selvom tingene ændrer sig, så husker man de personer, der gjorde og sagde de ting, så selvom de måske ændrer sig, så glemmer man det ikke. Min kollega har i al fald ikke glemt det, kommer måske aldrig til det. Og hvad sker der med en, hvis man oplever noget man ikke bryder sig om og måske samtidig får at vide, at man må kunne klare mosten ellers er man ikke rigtig journalist, hvad gør man så? Jeg ved det ikke, alt det her er bare stream of consciousness, fordi jeg har ikke selv oplevet en sådan hændelse, interviewpersonerne har ikke fortalt om sådanne hændelser, jeg spurgte heller ikke direkte til det, og måske havde de ikke lyst til at fortælle om det, måske har de heller ikke haft sådanne oplevelser. Flere danske journalistbiografier fortæller om, hvordan arbejdsmiljøet var på redaktionerne i 1960'erne, 1970'erne, 1980'erne og 1990'erne og omgangsformen er i bedste fald sexistisk, men som jeg skriver om i KLIP I, så er det svært at snakke åbent om, for den tid var samtidig den tid, som af faget betragtes som journalistikkens guldalder. Så anfægter man den tid, så anfægter man på en måde også fortællingen om, at den tid var den i journalistikken, der var allerbedst. Men skal det nødvendigvis være sådan? Hvorfor kan begge ikke være en del af historien om journalistikken? Jeg tror, at hvis vi turde sætte de to sammen, så ville det blive muligt at se journalistikkens historie mere realistisk, se journalistikken som en arbejdsplads, hvor ikke alting var bedre i 'gamle' dage.

I kølvandet på #Metoo laver Dansk Journalistforbund en undersøgelse blandt forbundets medlemmer for at afdække, om medlemmer af forbundet har været udsat for krænkelser eller selv

[102] Uddrag fra indlægget "Jeg vil gerne sige: Undskyld Monica" af journalist Line Baun Danielsen på hendes egen blog, 30/10-2018: http://linebaundanielsen.dk/jeg-vil-gerne-sige-undskyld-monica/
[103] https://www.dr.dk/nyheder/udland/sagen-vokser-i-koeln-379-kvinder-har-anmeldt-overgreb

har krænket, 4047 medlemmer har besvaret undersøgelsen, hvilket udgør en svarprocent på 23 %. Det oplyser forbundet selv er en lav besvarelsesprocent, og at det derfor ikke er statistisk sikkert materiale, men "nok til at give et fingerpeg om omfanget af og karakteren af seksuelle krænkelser i medie- og kommunikationsbranchen". Konklusionen er, at 10,6 % har følt sig seksuelt krænket i en arbejdssammenhæng indenfor de seneste 10 år. Det drejer sig om 17,6 % kvinder og 2,4 % mænd. De seksuelle krænkelser begås af kolleger eller overordnede. Primært fra mænd, der er ældre eller meget ældre end dem selv. Når jeg tager undersøgelsen med, så er det fordi at indenfor de seneste 12 måneder, der er det praktikanter og studentermedhjælpere i faget, der rapporterer om det højest antal krænkelser. I artiklen på forbundets hjemmeside, der beskriver undersøgelsens resultater, siger formand Lars Werge:

> "Det er beklageligvis studentermedhjælpere og praktikanter, der oplever den højeste rate af seksuelle krænkelser, når man ser på de sidste 12 måneder. Det handler vi på ved at sende særlig formidling ud til praktikantvejlederne. Derudover forbereder vi lige nu en ekstra indsats for netop praktikantvejlederne, som DJ i samarbejde med Danske Medier afholder særlige kurser for."[104]

Rapporten konkluderer blandt andet, at "krænkelser synes at være en kultur på nogle arbejdspladser og for nogle ansatte og ledere. Hvis DJ ønsker at påvirke andelen, der krænkes i nedadgående retning, er arbejdspladsen et oplagt indsatsområde både ledere og ikke ledere (kolleger)."[105]

Når jeg tager emnet op i dette MONTAGEKLIP, så er det fordi at det er i den her fase, hvor man som in-spe journalist står i grænselandet, man har fået den praktikplads, som er obligatorisk for at kunne færdiggøre ens journalistuddannelse, og man har glædet sig til at prøve kræfter med det, man har lært, i praksis. Lige der er man allermest sårbar overfor oplevelser, begivenheder og hændelser, for lige her er man ved at lære reglerne for, hvordan man gør. Som andre har beskrevet fremragende (fx Willig 2011), så indlæres reglerne gennem osmose, ved at se på, hvad de fastansatte journalister gør.

[104] https://journalistforbundet.dk/nyhed/dj-undersogelse-af-seksuelle-kraenkelser-i-medie-og
[105] https://journalistforbundet.dk/sites/default/files/inline-files/RAPPORT%20TeamArbejdsliv.pdf

VIGNET Om begyndelser og hvad de måske/måske ikke gør ved afslutninger

Jeg var kun halvanden måned fra at skulle aflevere afhandlingen, da min vejleder stoppede mig og sagde, 'jeg tror du skal tage orlov'. I tiden inden havde min voksende mistillid til den teoretiske ramme, jeg havde valgt manifesteret sig i en skriveblokering, der ikke ville gå væk lige meget hvor meget, jeg forsøgte at arbejde med den. I ph.d.-planen var det den franske sociolog Pierre Bourdieu, der udgjorde rammen for mit blik med hans praksisteori og ikke mindst hans antropologiske tilgang til køn i bogen "Den maskuline dominans". Men jeg følte ikke, at teorien hjalp mig med det, jeg gerne ville vise i materialet, og det skabte den form for kognitiv dissonans, som endte med at blokere, fordi jeg blev fikseret på at lykkes i det, jeg havde påbegyndt, mens noget andet i mig forsøgte at få mig til at se, at det ikke var den rigtige vej at gå. Jeg havde nogle vilde drømme i den tid. En af dem var, at jeg stod på en mark med stjerneklar nattehimmel over mig, og pludselig skød noget ud af min hånd, et lys og det skød helt op til en af stjernerne på himlen og kort efter følte jeg et drøn gå gennem luften, da det, jeg havde ramt ramte jorden tæt ved og dannede et gigantisk krater. Var det Bourdieu himself, jeg havde skudt ned?! En anden drøm, jeg havde var, at jeg skar fingrene af på min højre hånd. Det lyder enormt morbidt, når jeg nu skal genfortælle drømmen. Men i drømmen føltes det ikke sådan. Det føltes som noget jeg gjorde, fordi jeg kunne. Måske var det nærmest en lettelse? Jeg var til et selskab og fingerstykkerne dumpede ned på gulvet og ind under en sofa, hvor jeg lå og rodede efter dem mellem nullermænd og forputtet legetøj. Jeg drøftede med de tilstedeværende, hvordan jeg skulle opbevare dem, så det ville være muligt at sætte dem på igen på et tidspunkt; skulle jeg lægge dem i armhulen, hvor der er varmt eller tage dem i munden. Beklager, hvis det ikke var sådan en note, du havde forestillet dig. På et tidspunkt begyndte jeg at tænke, at nu skulle de fingre tilbage, hvor de hørte hjemme, så jeg ringede til et hospital, der var enormt lang ventetid. Da jeg endelig ankom blev jeg mødt af en læge og et meget tomt hospital. Og pludselig var lægen væk og jeg når at tænke, hvad nu og så sidder jeg på et forskerkontor. Overfor mig sidder en antropolog, jeg kender. Kønsforsker. Han har kittel på. Sidder med en række papirer, som han bladrer igennem, mens han stiller mig spørgsmål. På det ellers tomme skrivebord mellem os ligger mine fingre som små cocktailpølser og jeg begynder at blive bange for, om de vil overleve. Han stiller mig en masse spørgsmål, noterer mine svar i det, jeg nu kan se er et spørgeskema (en antropolog med et spørgeskema i en hvid kittel?!!), jeg kan huske, at selv i drømmen giver det ikke mening. Nu begynder det at svie på min hånd, der hvor fingrene sad og jeg tænker; heller ikke antropologen kan hjælpe mig. Antropologer kan ikke sy fingre på. Men jeg bliver alligevel i tvivl i drømmen, jeg havde jo sat min lid til de der antropologtyper, kan de heller ikke hjælpe mig med, hvad jeg skal? Og så vågnede jeg. Jeg noterer drømmen ned, detaljerne står helt skarpt for mig. Lyset i rummet til selskabet, de tomme gange på hospitalet, den støvede fornemmelse på forskerkontoret. Jeg tænker på, at der i drømmen ikke er et motiv, der er ikke et 'derfor'. Hvorfor vil man skære sine fingre af? Nå ja. Skriveblokaden. Jeg er højrehåndet. Og ingen andre end en selv kan geninstallere den evne, hverken læger eller antropologer. Kun en selv. Og nu har jeg skiftet jeg spor, har byttet Bourdieu ud med autoetnografi - interessant nok beskrev Bourdieu i bogen "Udkast til selvanalyse", hvordan han havde påbegyndt sin afhandling på filosofi, men efter han havde været soldat i Kabylien vendte han tilbage til Frankrig med tekster, der beskrev bl.a. klædeformer og som var langt mere praktiske, og han besluttede af indlevere dem som afhandling, hvilket hans vejleder på filosofi anså som en fornærmelse, så Bourdieu skiftede spor og blev sociolog og antropolog (henvisning mngler) - og når jeg beskriver sporskiftet i stedet

for bare at tage afsæt i der, hvor jeg er nu, så er det fordi jeg tror, at teksterne i afhandlingen bærer præg af det skift, at jeg stadig sidder lidt fast i det, jeg troede jeg skulle, selvom jeg har overgivet mig til autoetnografien, så er jeg stadig under indflydelse fra de regler, som jeg tillært mig som (rigtig) samfundsvidenskabelig forsker, og derfor er det svært at gå all in på de metoder og teknikker, jeg inspireres af i de autoetnografiske produktioner, jeg læser. Det er ikke en undskyldning, men et forsøg på en forklaring. Min afhandling er udtryk for den transition. Jeg tænker, at med tiden, vil jeg turde stole mere på det, jeg gør.

FEEDBACK, JEG FÅR PÅ PROJEKTET:

”Overskudsagtig tekst”

”Det *er* jo symbolsk vold”

”Du får folk til at bruge højre hjernehalvdel til at nå frem til den mere logiske konklusion. At vi skal føle det for at kunne erkende det”

”Font’en. Jeg kan ikke lide den. Du udfordrer det, vi er vant til”

”Hvis bedømmelsesudvalget godtager det”

”Empirien skriger på den her form”

”Synes hele idéen om autoetnografi er farlig, men den er relevant i Martines projekt”

”Det har en åbenhed”

”Er det her den adækvate form? Det, jeg ser, er, at i stedet for at begrebsliggøre køn, så metaforiserer du køn. Er det umuligt at begrebsliggøre køn i den her sammenhæng? Det mener jeg ikke”

”Hvor er magten? Hvorfor er den der ikke? Den er der jo!”

”Savner argumentation. Savner analyse. Og hvad kan vi så lære af det?”

”Hvor skal vi sætte dig? På hvilken hylde?”

”Det virker som om, du er bange for kasser”

”Den vigtigste forhandling er mellem
dig og din genre. Du skal gøre folk
trygge i, at du ved, hvad du gør”

”Har problemer med, at der er mange spor. Hvad vil du? Savner metatekst”

”For mig er montagen, at du sætter et problem i midten”

”Jeg kan godt lide, at man udfordrer, men man skal være opmærksom på paradigmebrud”

“Det første er lidt piget…”

”Kønsanalysen er hjertet. Own it!”

”Der findes altså bedre litteratur end Gerd Brantenberg til at vende kønnet rundt”

KLIP III

- - - - -

FORESTIL DIG,
AT DU ER FÆRDIGUDDANNET JOURNALIST

eller hvad jeg taler om, når jeg taler om køn i journalistikken

VIGNET. Scener fra et nyhedsjournalistisk selskab

Jeg sad på et tidspunkt til en god journalistvens fødselsdag. Vi var 12 personer. Og jeg italesatte, at jeg aldrig havde forstået hvorfor Monty Pyton var sjovt. Der blev ret så stille. Og der blev kigget på mig. På den der måde, hvor man instinktivt ved, at man har sagt noget mærkeligt. Forkert er måske et rettere ord. Forkert som: 1) Hvis du synes det, så siger du det IKKE højt. ALLE elsker Monty Pyton. VI ER ALLE enige om, at det er humor, og hvis du ikke synes det, så bør du lade som om. 2)Hvordan kan du ikke synes det er sjovt. Det er det BEDSTE humor i verden. Dét, som al anden humor er baseret på. Da stilheden havde lagt sig, sagde en af gæsterne: "Det sagde min kæreste også på et tidspunkt. Det er åbenbart noget, kvinder ikke forstår." Jeg sagde, at to mennesker jo altså ikke gjorde en survey eller en gallup, og at jeg egentlig bare undrede mig, fordi jeg jo netop godt kunne høre, hvor sjovt DE synes, det var. Om de ikke kunne fortælle mig, hvad det sjove var, og hvordan det var sjovt. Selvsamme medgæst begyndte at forklare, hvorfor han var begejstret og på et tidspunkt sagde han noget, jeg har tænkt over lige siden, og som Virginia Woolf senere med sit litterære træk har gjort mig bedre i stand til at begribe nemlig, at hvis jeg virkelig havde det sådan, så var det jo ret vildt, for - som han beskrev - så ville det jo udelukke mig fra en masse fællesskaber. Fra en masse underforstået kollegial, social forforståelse, som de fleste arbejdspladser, sportsfællesskaber og hemmelige loger baserede deres virke på, nemlig en fælles forforstået erfaring af noget bestemt. I dette tilfælde er 'det bestemte': Monty Pyton. Men jeg tror også, at det kan være andre ting. Altså. En erfaring, der gør, at vi danner fællesskaber, der har noget bestemt til fælles. Om man så må sige. Nå, men den konkrete medgæst kiggede på mig, med et blik, jeg nærmest tolkede som medlidenhed, som om, at han havde ondt af mig, for ikke at have den erfaring. Og jeg tænkte, at måske var jeg nu. En fredag aften kommet tættere på, hvorfor journalistiske redaktioner ser ud som de gør. Har de mennesker siddende, som de har. Virginia Woolf prøvede at beskrive dette i bogen Three Guiness, ved at beskrive hvordan mænd og kvinder fra samme sociale klasse havde dybt forskellig erfaring baseret på, at – dengang – var mændene nærmest forpligtet på at uddanne sig, mens kvinderne var nærmest forpligtet på at lade være. Derfor. Når en mand så Cambridge, så ville han tænke på sine kammerater, timerne, underviserne, følelsen af at lære. Kvinderne, derimod, ville se mursten, en irgrøn græsplæne. Hendes pointe: vores erfaring påvirker hvordan vi oplever særlige begivenheder, events og situationer. Og den erfaring var dengang hun skrev "Three Guineas" (1938) baseret på køn, om man var mand eller kvinde. Dengang var den kønnede erfaring en konsekvens af den dikotome opdeling af mennesker baseret på om man var mand eller kvinde. Er vores erfaring i dag også baseret på eller afhængig af vores køn? Måske kun i nogle tilfælde? Måske i alle tilfælde? Så kan vi låne lidt fra Bourdieu fra de indledende sider, der sagde: "Min personlige erfaring gør mig modtagelig overfor ting, som andre ikke ville lægge mærke til"

Interviewperson får afslag på jobansøgning med begrundelsen…

”IKKE HØVDING NOK”

VI GÅR OP I GOD IKKE KØN

Jeg tager mig selv i at tænke, at jeg gerne vil lave en god ph.d. Hvad fanden er det? Hvem bestemmer det? Interviewpersonerne er også optaget af at lære at lave god journalistik. Når vi taler om køn, så går snakken ofte over på god journalistik. Køn defineres i forhold til god journalistik. Måske ikke så mærkeligt, når det er i professionsøjemed, at jeg undersøger køn, for det handler om at forvalte rollen godt. Men hvad er da godt og hvad er god journalistik? Jeg ser en reklame for et nyt program på Radio 24syv, der skal hedde 'Cavlingkomiteen', og jeg skriver en mail til programcheferne Mads Brügger og Mikael Bertelsen og spørger dem til sammensætningen af værter, om de overvejede en mere mangfoldig sammensætning, for den består af fire mandlige værter, der alle tidligere har modtaget Cavling-prisen.[106]

"Vi går ikke så meget op i køn eller etnicitet – vi går mere op i, om værterne er gode og kan lave fremragende taleradio igen og igen."

Skriver Mads Brügger tilbage. Svaret lægger sig op ad en konstellation jeg er stødt på og bliver ved med at støde på i journalistikken. At snakken om køn går hånd i hånd med snakken om god. Køn handler om mennesket, der *er* journalisten. Og det siger mange medieledere er mindre vigtigt, så længe man bare laver gode historier, så er kønnet ligegyldigt. Det siger de. Det er jo megasympatisk. Men kan det virkelig passe? Og hvem får lov at bestemme hvem der er bedst til at være journalister på den rigtige måde? Da netnyhedsmediet Zetland, relancerede sig selv og slog 12 stillinger op og endte med at besætte stillinger næsten kun med mandlige journalister, skrev Zetlands journalistiske chef, Silke Bock, følgende artikel:

"Men hvor blev kvinderne af?
7.januar 2016

Om ikke så længe præsenterer vi med fanfarer og de højeste truthorn, vi kan finde, den redaktion, som skal udgøre rygraden i det nye Zetland. Men selv om vi er forfærdeligt stolte af den stærke samling skribenter, må vi helt ærligt også sige, at vi har fejlet på et afgørende mål. For flere måneder siden besluttede vi, at vi ville tilstræbe en ligelig fordeling af mænd og kvinder på holdet, men vi konstaterer med blussende, røde kinder, at det har været sværere end forudset.
Her er de hårde fakta: Ud af 13 skribenter er de 11 mænd. To er kvinder, foruden chefredaktør Lea Korsgaard og jeg selv. Udover det består Zetland af seks mænd og redaktionens nye art director Katinka Bukh, live chef Karin Gottlieb og vores nye forsamlingshusblæksprutte Camilla van Norde. Det bliver med andre ord en testosteronramt redaktion, og det huer os ikke. Verden består af 50 procent kvinder, så Zetlands redaktion bør også bestå af 50 procent kvinder, om ikke andet så sådan cirka.

Lad mig lige slå helt fast: I den meget store ansøgningsbunke, der landede på kontoret før jul, var der virkelig mange stærke og højtkvalificerede bud på kvindelige skribenter. To af dem har vi ansat. Flere af dem måtte vi desværre sige nej til, også med blødende hjerte. Vi har sagt nej til skarpe, seje, vildt dygtige kvinder, fordi deres profil ikke passede til Zetland, fordi deres stofområde lå ved

[106] Selvom sammensætningen af cavlingmodtagere i 2016 var, at 92 mænd og 9 kvinder havde modtaget en Cavling-pris, så muligheden for at mangfoldiggøre værtssammensætningen har heller ikke meget rum, mit spørgsmål var derfor også mest af nysgerrighed, hvad ville de svare, hvis jeg spurgte.

siden af det, vi ønsker at prioritere – og i et enkelt tilfælde fordi vi havde en mand i ansøgningsbunken, der simpelthen var bedre kvalificeret. I ét tilfælde endte en kvinde, der havde søgt en stilling hos os og fået den tilbudt, med at sige nej. Til – selvfølgelig – vores meget store ærgrelse. Ikke fordi vi så gik glip af en kvinde på redaktionen. Men fordi vi glip af en virkelig god journalist.

Vi har også været ude og prikke til dygtige, kvindelige skribenter, som vi kunne se for os på Zetland, ligesom vi har prikket til dygtige, mandlige skribenter. Flere af de mænd, vi har prikket til, har sagt ja. Ingen af de kvinder, vi har prikket til, har sagt ja. Vi har – uden at planlægge det sådan – prikket til præcis lige så mange kvinder som mænd.

Okay. Så hvorfor ser kønsfordelingen ud, som den gør? Der er fem mulige forklaringer:

1. **Det er et tilfælde**. Det er fuldkommen og aldeles tilfældigt, at ud af de højt kvalificerede kvinder, der søgte en journaliststilling hos os, passede for få ind eller endte med at afslå tilbuddet om en stilling – og det er fuldkommen tilfældigt, at alle de kvinder, vi har inviteret med ombord, har takket nej. Årsagen til den skæve kønsfordeling skal findes i et sammensurium af forskellige, partikulære og private årsager.
2. **Det er ikke tilfældigt**. Vi på Zetland (i det her tilfælde især Lea og jeg, der stod for ansættelserne) er for ringe til at se bag om det mere end 100 år gamle og fasttømrede billede af, hvordan en dygtig journalist ser ud. En rigtig journalist skal helst have skæg, gå med hat, hedde Henrik til fornavn og Cavling til efternavn. Folk, der falder uden for dette billede, har vi – dybt nede i underbevidstheden – sværere ved at se for os som ægte journalister.
3. **Det er ikke tilfældigt**. Dygtige, kvindelige journalister er mindre risikovillige end dygtige, mandlige journalister. De er – dybt nede i underbevidstheden – præget af en mere end 100 år gammel forestilling om, at iværksætteren (mennesket der kaster sig ud i noget, hvor rammerne ikke er givet på forhånd) er en mand. Eller måske: Dygtige, kvindelige journalister er – dybt nede i underbevidstheden – præget af en anden mere end 100 år gammel forestilling: En rigtig redaktør er ikke kvinde. En rigtig redaktør skal have skæg, gå med hat og hedde Edvard til fornavn og Brandes til efternavn.
4. **Det er ikke tilfældigt**. Og en kombination af 2 og 3.
5. **Lidt af det hele**. Altså en kombination af 1, 2 og 3.

Mens vi grubler over, hvad grunden til den uskønne kønsfordeling er, har vi ladet to stillinger stå ubesatte den første tid. Vi har ikke lovet os selv, at de skal besættes med kvinder; kvotetænkningen ligger os temmelig fjern, fordi det aldrig kan være til kvinders fordel at blive ansat til noget, primært fordi de er kvinder. Men vi har sagt til os selv, at det ubetinget vil være fedt, hvis vi får flere kvinder ind på redaktionen. Under alle omstændigheder håber og satser vi på, at ubalancen bliver udjævnet over tid. Alt bliver bare sjovere, når der er rigeligt med kvinder til stede."

Zetland ligger artiklen på det sociale medie facebook og den får en del kommentarer, ikke mindst for bare at turde være åben omkring ansættelsesproceduren:

106 Synes godt om
Du og 104 andre
16 delinger
13 kommentarer

Martine Bentsen? :)
Synes godt om · Svar ·
1 · 7. januar 2016 kl. 14:14

Ja, Martine Bentsen... :-)
Synes godt om · Svar ·
2 · 7. januar 2016 kl. 14:48

Kære Zetland. Vi havde samme udfordring i vores firma og undersøgte sagen. Det viste sig, at det var ordlyden i vores jobannoncer, der skulle ændres. Vi lavede 5-6 ændringer og har fået en markant mere lige kønsfordeling blandt vores medarbejdere. Se evt. her:
http://www.eremedia.com/.../you-dont-know-it-but-women.../
(søg efter bias og scroll ned).
Synes godt om · Svar ·
25 · 7. januar 2016 kl. 14:09

Zetland interessant, Mette! Det må vi lige se nærmere på/Silke
Synes godt om · Svar ·
1 · 7. januar 2016 kl. 15:23

Jeg var helt vild med ordlyden i jeres jobannonce! Så vild med den, at jeg søgte selvom CV'et ikke kunne leve op til jobannoncen (endnu!). Jeg tror mest på jeres punkt 5.
Synes godt om · Svar ·
1 · 7. januar 2016 kl. 18:35

Det er jo ikke fordi, at kvinder ikke søger stillingen. Men man kan bare få flere kvinder til at søge ved at ændre marginalt på ordlyden. Samtidig er det interessant og uhyre praktisk, at mænd ikke opdager forskellene.
Synes godt om · Svar ·
1 · 7. januar 2016 kl. 19:11

Super interessant artikel. Tak.
Synes godt om · Svar ·
7. januar 2016 kl. 22:33

Kunne der være en sammenhæng mellem jeres stofområder og fordelingen? Historisk set har der jo været en opdeling (tilbage fra avisernes kvindesider), man må sande stadig eksisterer på rigtig mange redaktioner. For eksempel er Christiansborgredaktionen, Økonomiredaktionen og Sportsredaktionen på Politiken fyldt med mandlige journalister, mens kvinderne regerer på Forbrugerredaktionen. Det burde ikke være afgørende, men der lader til at være en sammenhæng mellem stofområde og køn. Med min egen helt uvidenskabelige optælling af de stofområder i har oplistet, finder jeg to udprægede kvindelige stofområder, 7 udprægede mandlige områder og 8 der kan falde til begge sider.

Jeg ved heller ikke, om det kunne spille nogen rolle, at man som journalist hos Zetland skal være ansvarlig for sit eget stofområde. Det giver jo en eller anden form for redaktøransvar - og på det område er der jo desværre også en meget skæv kønsfordeling på danske medier.
Synes godt om · Svar ·
3 · 7. januar 2016 kl. 14:38

Zetland Måske har du ret. Men jeg håber, du tager fejl. Heldigvis er der jo mange kvinder, der dækker det, du kalder "mande-stofområder" sublimt. Journalist Stéphanie Surrugue, Charlotte Beder, Anne Vig, Puk Damsgård Andersen og mange, mange andre, som jeg i hvert fald følger tæt. /Silke
Synes godt om · Svar ·
1 · 7. januar 2016 kl. 15:45

Jeg er helt enig og på Politiken er der også fænomenale kvindelige journalister på "manderedaktionerne", men det er bare mit indtryk, at der stadig eksisterer en form for kønslig ensretning. I min praktiktid på Politiken var der f.eks. et mønster, hvor der nærmest ikke kom nogen mandlige praktikanter på Forbrugerredaktionen og ingen kvindelige praktikanter på økonomiredaktionen. Resultatet er, at selvom den gode kvindelige journalist findes med tilknytning til alle jeres stofområder, så findes de måske bare ikke i samme antal som mændene.
Jeg glæder mig til at se, hvilket hold I har fået samlet, og ønsker jer al mulig held og lykke med at finde et par kvinder til.
Synes godt om · Svar ·
1 · 7. januar 2016 kl. 16:08

Hej X. Ud fra din beskrivelse af interesseområder og køn er det lige gået op for mig, at jeg nok i virkeligheden er mand. Nu skal jeg bare finde en skånsom måde, at forklare det til min kæreste. Han bliver nok lidt skuffet. Vh en journaliststuderende, der var ved at dø af kedsomhed den eneste gang jeg har været nødt til at lave forbrugerstof.
Synes godt om · Svar ·
3 · 7. januar 2016 kl. 18:12

Jeg kunne som (kvindelig) journalist ikke forestille mig noget mere kedeligt end at skrive om forbrugerstof...
Synes godt om · Svar · 7. januar 2016 kl. 20:21

Jeg påstår ikke, at kvinder hellere vil skrive om forbrug end mænd. Jeg kan bare se en kønsfordeling på redaktionerne, der har historiske rødder. Heldigvis er der mange kvinder, der prøver at bryde stereotyperne og kønsfordelingen.
Synes godt om · Svar ·
2 · 7. januar 2016 kl. 20:51

Zetland Tak :)
Synes godt om · Svar ·
1 · 7. januar 2016 kl. 20:51

Jeg finder det virkelig interessant at alle de kvinder I har prikket på skulderen har takket nej. I har jo selv vurderet at de var oplagte kandidater til stillingerne og alligevel har de ikke haft interesse i at skifte job. Den slags sker hele tiden og i masser af andre brancher end journalistverdenen og tit bliver der sagt at kvinderne ikke vil være gode og have de seje jobs. Men er det virkelig det der er galt? Hvorfor vurderede de at et job hos Zetland ikke var et attraktivt alternativ til deres nuværende job? Jeg ved det ikke, men måske var der noget virkelig værdifuld information at hente hos de pågældende kvinder, hvis man altså spørger dem om et helt ærligt svar.
Synes godt om · Svar ·
5 · 7. januar 2016 kl. 15:28

Zetland Vi har faktisk allerede haft nogle super fine - og meget ærlige - snakke med dem, der har takket nej. Netop for at lære noget. Alle giver meget forskellige og helt individuelle grunde. /Lea
Synes godt om · Svar ·
2 · 7. januar 2016 kl. 21:06

Klogt at kommunikere den penible situation ud selv 😜 Kan ikke mindes at en mandlig redaktør har udarbejdet - og offentliggjort - en tilsvarende analyse, når de har fyldt op med mænd på en redaktion 😅 Men find nu - og betal hvad det koster - et par gæve, kvindelige journalister til de sidste par jobs. Ikke fordi er kvinder - men fordi de er de bedste på markedet.
Synes godt om · Svar ·
3 · 7. januar 2016 kl. 19:36

Zetland Kære X. Jeg lover dig, at vi vil gøre vores allerbedste /Silke
Synes godt om · Svar ·
1 · 7. januar 2016 kl. 21:05 · Redigeret

Jeg har læst jobopslaget i sin tid, men i forbindelse med denne diskussion kunne det da være oplagt at smide det ind i tråden her?
Synes godt om · Svar ·
1 · 8. januar 2016 kl. 00:10

Zetland Hej X. Selvfølgelig! Her kan du se det originale jobopslag. Mvh Mads
http://www.zetland.dk/zetland-soeger2/
Zetland søger 10-12 af landets mest begejstrede og analytisk skarpe...
ZETLAND.DK
Synes godt om · Svar · 11. januar 2016 kl. 11:36

Jeg kan ikke mindes at have mødt en eneste kvinde på journaliststudiet, der udelukkende drømte om at lave forbrugerstof. Jeg tror, at forklaringen af fordelingen er den samme som, hvorfor så mange journalister ender i kommunikation. Jobsikkerhed og faste arbejdstimer. Jeg har arbejdet sammen med en virkelige dygtig journalist, der åbent indrømmer, at hendes karriere er blevet ofret, fordi hun gerne ville have børn. Det har jeg aldrig hørt en mand sige.

Synes godt om · Svar ·
3 · 7. januar 2016 kl. 18:26

Et andet bud på en del-forklaring: Kunne man forestille sig, at hvis man bad alle danske journalister placere sig selv på en skala fra smalspektret fagnørd til total generalist, så ville kvinderne gennemsnitligt placere sig selv længere mod generalist end mændene? Samtidig med at Zetland måske mere har søgt/tiltrukket en eller anden grad af fagjournalister (i bred forstand)?
Synes godt om · Svar ·
1 · 7. januar 2016 kl. 14:58

I øvrigt er det ret usandsynligt (<2,5%) at få en fordeling på 11/2, hvis der kun er tale om en tilfældighed (altså hvis man i gennemsnit ville få en 50%/50% fordeling). Det er med andre ord et underliggende mønster, så mænd i højere grad tiltrækkes til/ansættes hos Zetland.
Synes godt om · Svar · 7. januar 2016 kl. 20:40

Jeg synes hele det her med ansættelsen til branchen er spændende, hvad betyder det egentlig. Så jeg skriver en mail til Dagbladet information, fordi jeg kan se, at de har slået stillinger op til deres indlandsredaktion, jeg skriver til daværende redaktør Christian Jensen og foreslår følgende:

Fra: Martine Bentsen <mlbb@ruc.dk>
Dato: fredag den 29. maj 2015 kl. 15.10
Til: Christian Jensen
Emne: Må jeg være med?

Kære Christian,

Det er måske lige lovligt kækt at spørge om følgende, men jeg kan ikke lade være, fordi jeg synes, det ville være meget interessant for både dig/Information og mit projekt. Jeg vil meget gerne gennemføre en øvelse med dig i forbindelse med udvælgelsen af potentielle kandidater til de to stillinger, I har slået op til Indlandsredaktionen.

Det er ikke tit, at et dagblad slår to sådanne traditionelle journalistiske stillinger op, og i forhold til mit projekt om nyhedsjournalistik, ville det være forskningsmæssigt interessant at tale med dig om, hvordan du udvælger i det, jeg antager, bliver en virkelig stor bunke ansøgninger.

Hvorfor denne øvelse?
Er man biased når man vælger potentielle nye kolleger? Det er der i al forskning, der tyder på. Der er den nu berømte test af, at optaget af kvindelige musikere i store amerikanske ensembler i nogle tilfælde blev fordoblet, når man lavede såkaldt 'blinde' auditions, hvor man ikke kan se kønnet på musikeren, der spiller (se 'Orchestrating Impartiality', vedhæftet). Og så er der John/Jennifer-testen ligeledes fra USA, der blev gennemført, for at undersøge, om det betyder noget, om det er en mand eller en kvinde, der er afsender på den samme ansøgning. Resultatet var, at på trods af

fuldstændigt identiske ansøgninger, foretrak både kvindelige og mandlige interviewere 'John' (se vedhæftede).

Hvordan skal øvelsen gennemføres?
Jeg kan se, at der er ansøgningsfrist den 4. Juni på stillingerne. Jeg ville sammen med jeres HR-afdeling eller alene anonymisere bunken af ansøgninger, inden du fik dem, således at du ikke ville kunne se køn, alder eller etnicitet. Herefter ville du få bunken og kigge og kommentere, hvem du vælger til og hvorfor. Jeg ville også spørge, om du ville gætte på kønnet på dem, der vælger til/fra og hvorfor du tror, pågældende har det ene eller andet køn.
Derefter ville vi af-anonymisere bunken og snakke om dine valg og dine gæt. Derudover har du været med til rigtig mange journalistiske ansættelser på forskellige medier, vælger du anderledes ud, når det nu er til Information end dengang du var på Berlingske, med andre ord, betyder mediet noget?

Hvad får du/I ud af det?
Du får forhåbentligt de bedste kandidater til jobsamtale:) Derudover får du viden om, hvordan du udvælger i sådan en ansøgerbunke. Viden, du forhåbentlig kan bruge fremadrettet som leder.

Jeg håber, du har lyst til at gennemføre denne øvelse med mig. Men jeg ved også, at ansættelser er vigtige og sårbare situationer, og jeg understreger derfor også, at jeg ikke skal have noget med selve samtalerne at gøre. Kun ansøgningsrunden.

Glæder mig til at høre, hvad du tænker.

Mange hilsner
Martine

On 02/06/15 10.51, "Christian Jensen" <christian_jensen@information.dk>
wrote:

>Kære Martine,
>
>Tak for din mail - og undskyld mit sene svar. Du angiver selv
>forklaringen. Jeg ville gerne sige ja, men da mange af ansøgerne sidder i
>uopsagte stillinger kan jeg ikke forene det med den fortrolighed, de har
>krav på. Det har intet med dig personligt at gøre, men det er et
>princip, jeg ikke vil fravige.
>
>kh Christian

HELLERE LAVERE LØN END KØNSFNAT
Jeg bliver spurgt af Dansk Journalistforbund, om jeg vil komme og holde oplæg for alle tillidspersonerne på det årlige tillidspersonsstævne, jeg takker ja. Inden har jeg en snak med en af de konsulenter, der arbejder for at sikre ordentlige forhold for journalister i branchen og han fortæller mig, at han har gjort sig en observation, som han gerne vil høre, om jeg kan hjælpe ham med at forstå, det forholder sig nemlig sådan, at han har været ude for adskillige gange, at han har kunne se, at en kvinde fik lavere løn end hendes mandlige kollega, der laver det samme, men, siger han. De vil ikke have hjælp til at få den samme løn. Jeg forstår det simpelthen ikke, siger han. Den er også svær, jeg kender jo ikke de konkrete tilfælde, men jeg fortæller ham, at udfordringen ikke er så ligetil, hvis hun siger ja til at du laver en ligelønssag, så bliver hun jo pludselig outet, så er hun lige pludselig blevet kønnet i stedet for bare at være journalisten, den slags fnat sidder fast for evigt, forsøger jeg at fortælle ham, men jeg sidder samtidig fast, fordi for ham er det såre enkelt, det er jo 'bare' en sag. Jeg forsøger at forklare ham, at 'bare' ikke findes, at det falder tilbage på en, fordi 1)Man fortæller sig selv, at man kommer til at vise sig som svag, fordi man ikke fra begyndelsen fik forhandlet sig til den samme eller rette løn. 2)Hvis det er en journalistisk arbejdsplads er den højst sandsynligt økonomisk trængt, vil man så gerne være den, der tager sådan en sag, der kan ende med at udstille en som grådig, mens mediet lider, nej tak og 3)Tager man sagen er man blevet gjort til køn, og så ved alle, at man er sådan en, og det giver bare ikke point i journalistfaget. Konsulenten prøver virkelig at lytte til det, jeg siger, kan jeg se, men han siger bagefter, at han stadig ikke forstår det, han synes det lyder meget komplekst, så siger jeg, det er det også. I hans hoved er det så enkelt: en journalist får beviseligt mindre i løn=vindersag. Vi snakker ret lang tid, og til sidst virker han til at have forstået det, og det gør ham så'n helt jamen det er jo ægte forfærdeligt. Og det er det nemlig. I den seneste lønstatistik fra Dansk Journalistforbund får nyuddannede kvinder højere løn end deres mandlige kolleger, men lige så snart de begynder at få børn, så begynder mændene igen at tjene mere og Igen, er jeg varsom med statistik, for det bliver hele tiden dikotomier mellem køn, der adskiller dem og sætter dem op overfor hinanden.

En af interviewpersonerne fortæller, at hun og en anden kvinde har lavet en slags klub, der mødes med andre nyuddannede (kvindelige) journalister, hvor de taler strategier for lønforhandling og også bare for at have et fællesskab, hvor man kan drøfte det, man oplever. Hun fortæller samtidig, at en mandlig kollega havde spurgt om han måtte være med, for han synes også det var svært, og så stod hun der. For ja, kulturen rammer begge køn, og skal man så holde fast på at stå hver for sig i hver sin klub? Det er et dilemma.

Jeg forbereder oplægget til tillidspersonsstævnet og jeg laver en note, der bliver til en mail, og den handler om, at tillidspersonerne skal forsøge at kigge på, hvordan de ser på nye kolleger. Jeg skriver følgende: "Mange os går gennem arbejdslivet uden at tænke nærmere over, at vi er mænd eller kvinder. Vi er først og fremmest det, vi laver (vil i al fald gerne helst have at det skal være sådan, så når eller hvis det ikke er sådan, så ignorerer vi det lidt). Vi er journalister. Prøv at forestille dig, at du begyndte forfra. Begyndte som ny journalist. Og hvis du nu gennemførte tankeksperimentet, altså mødte op på arbejde i morgen med helt friske øjne, hvad ville du så se. Hvad er egentlig normer, vaner, rutiner på din arbejdsplads? Hvordan møder du ind? Hvad er det første (og sidste) du gør? Hvem snakker du med i løbet af dagen (kilder og kolleger)? Hvad snakker I om? Sport, løn, børn, mad og ikke mindst muligheden for kage (jeg elsker kage)? Og hvis jeg så bad dig tænke over om det, at du er mand eller kvinde har betydning for det, du laver, for måden du laver det på, for hvem

du snakker med og for hvordan I snakker? Hvad ville du så notere på din blok? Jeg kan tilføje, at jeg ikke selv, hverken som journaliststuderende eller journalist gjorde mig tanker om det, at jeg var kvinde. Jeg var først og fremmest journalist. Og som journalist er ens vigtigste evne vel evnen til at undre sig (og overholde deadline!). Og det var hvad jeg en dag begyndte at gøre. Undre mig. Jeg blev nysgerrig på, hvordan det kan være at journalistkultur ser ud som den gør, at man som journalister arbejder som man gør, at journaliststanden består af de mennesker, som den gør. Og jeg blev interesseret i, hvad køn betyder for journalistikken. For det forekom mig, at køn fyldte enormt meget, men at det ligesom ikke var noget, der blev snakket om. Vi er først og fremmest journalister. Det vigtige er, om vi er gode journalister. Køn har vi ligesom snakket om. 70'erne har ringet, de vil have emnet tilbage! Der findes ikke et sprog for at tale om køn i journalistikken. Tager man emnet op, så føler kvinderne sig udstillet og mændene føler, at man kommer med et bat på ryggen. Jeg kommer ikke med et bat på ryggen og udstiller ikke nogen, jeg kommer med en faglig indsigt, som jeg gerne vil dele med jer om det at være journalist i år 2017."

ORDMALERI. HVAD SER DU – KØN ELLER KOLLEGA?
Forestil dig, at du er på arbejde og en ny kollega kommer ind i lokalet eller forsøg at huske på sidste gang, du fik ny kollega og, hvad er det allerførste du tænker, kvinde/mand eller kollega eller noget tredje? Kan du blive dig selv din allerførste tanke bevidst, lidt ligesom interviewpersonen på side der pludselig kommer i tanke om, at han tænkte på Ulla, men at hun er jo en kliché, så derfor skyndte han sig videre. Prøv at vær helt ærlig overfor din tanke og notér den her. Skriv også gerne, hvad der får dig til at tænke det du gør, altså, hvad er det der afgør, om du tænker køn eller kollega?

KØN ER NOGET VI GI´R TIL HINANDEN

I 1977 udgav forfatteren Gerd Brantenberg bogen ”Egalias døtre”. Bogen er en beskrivelse af en familie i det svenske samfund i 1950’erne med den ene forskel, at kønnene er byttet rundt. Man kan nærmest forestille sig at bogen ligger der helt færdigskrevet og så det eneste greb forfatteren gør er at alle steder hvor der er en mand, der bliver det en kvinde og alle de steder der en kvinde, der bliver det en mand. Jeg kan afsløre, at jeg ikke kom gennem bogen, det var på en eller anden måde for absurd læsning. Nærmest science fiction. For det var fuldstændigt uvirkeligt. Utroværdigt. Og lidt kedeligt. Det, jeg tager med mig fra bogen er, at den fik det til at stå ret tydeligt frem, at vores vestlige, demokratiske samfund ser ud på en særlig måde, en måde, vi har vænnet os til. Både mænd og kvinder. Som virker, ja i mangel af bedre ’naturlige’ for det blotte øje, men som, hvis man med et eksperimentelt greb udfordrer, kan komme nærmere en forståelse af er en helt særlig måde kvinder og mænd stadig forventes at være og opføre sig på. Og at det greb, som forfatteren bag denne roman gjorde måske også i dag kan vise sig som en oplagt metode til at undersøge, om de vaner og normer for, hvem der gør og siger og handler på bestemte måder fortsat har handlingsanvisende effekt på både mænd og kvinder. Lad os prøve:

"Som mand på den redaktion satte jeg mig for aldrig at lave kaffe til møderne."

"Jeg synes, det er ret svært, at jeg tjener mindre end min kvindelige kollega, der laver det samme som mig, men jeg gør ikke noget ved det, for altså, jeg ved jo ikke, om hun arbejder mere end jeg umiddelbart kan se, og jeg gider heller ikke være den der skaber dårlig stemning, gider ikke være manden på redaktionen, jeg er journalist – først og fremmest."

"Nu har vi lavet et netværk af mandlige journalister, der mødes og snakker bl.a. forhandlingstaktik, vi udveksler også erfaringer fra hverdagen, små eksempler og det virker støttende at have sådan et netværk. Selvom der var en kvindelig kollega der ville passe supergodt ind i gruppen, blev vi enige i at holde fast i, at det her var et frirum kun for mænd.”

“På den her pressetur, blev det beskrevet, hvordan noget i virksomheden var blevet effektiviseret, og så er der en kvinde der siger, at så er det nok en kvinde, der har stået for det. For mig lå der en forståelse af, at mænd, de har nok ikke så mange brikker at flytte rundt med. Så tror da pokker, at der ikke sidder så mange mandlige journalistiske ledere, hvis det er sådan man går og taler på redaktionerne. Kvinden der sagde det er en med ansatte……det forplanter sig jo.”

“Hvis man kommer som uerfaren journalistpraktikant – som dreng – ind i det politiske miljø, så tror jeg godt man kan opleve at blive talt ned til i højere grad end jeg gør. Som kvinde har man lidt mere den her robusthed, jeg tror bedre, jeg kan tøjle, at kilden gerne vil gå lige på og hårdt med spørgsmålene.”

INTERVIEWPERSONERNE FORHOLDER SIG TIL KØN POSTPRAKTIKKEN

KØN OG SAMTALER PÅ REDAKTIONEN

"Det kan godt gøre noget i forhold til, hvad det er for samtaler, man har på redaktionen. Men det er jo ligesom, at jeg også snakker med en kammerat (underforstået mandlig) om andre ting end jeg gør, hvis der er piger til stede."

"Første halve år sad jeg ved skrivebord med fire kvinder. Og to af dem var sådan lidt slyngveninde-agtige, så der blev snakket eks-mænd og hvad de ellers havde gang i. Den ene var lige blevet skilt og de havde begge to børn. Jeg blev ikke rigtig en del af det, det var ikke noget jeg havde voldsom lyst til at blande mig i, jeg synes også det ville være lidt akavet, når hun nu lige var blevet skilt og så'n."

"Hvis man er sur på nogen eller noget, så vil man forsøge at finde et eller andet, man kan angribe dem på, som adskiller dem fra en selv, om det så er køn, flyveører eller hudfarve. Og det er ikke det samme som, at man hader den slags mennesker, det er bare fordi jeg er vred på dig. Og i mange situationer, der vil man kunne affeje det med, at folk er idioter, men i forhold til køn, der følger der et helt bagland af historie med."

"Jeg bed mærke i, at nogle af de jokes, der måske nogle gange bliver skudt af, altså det var ikke fordi de var mandschauvenistiske eller noget, men…jeg har i hvert fald aldrig hørt kvinder skyde de samme jokes af."

"Her var det de unge, der styrede humoren. Der var en masse unge og så var det noget med at ændre på hinandens ringetone på telefonerne, når nogen var på ferie eller flytte rundt på ting eller lave om på computeren. Det var ikke vildt mandschauvenistisk humor, det var bare drengestregs-agtigt. Det var meget hyggeligt og ikke ondsindet på nogen måde eller specielt rettet mod en person, det var bare meget sjovt. Den ene af de unge, der var en pige eller kvinde, hun gad overhovedet ikke noget af det der."

"Nogle gange var der lidt nogle sex-jokes som fyrene, altså redaktøren og nogle af mændene fyrede af. Så'n slangudtryk for kønsorganer."

"Hvis nogen har snydt nogen, så kan man godt på redaktionen høre det omtalt som, at de er blevet taget hårdt bagfra."

"Mange af de her jokes på nyhedsredaktionen tror jeg ikke er, fordi redaktøren er ude i et eller andet bevidst angreb på køn. Derfor bør man heller ikke tage det nært, det er en forkert strategi i forhold til ens sjælefreds skyld, det er spild af ressourcer, det er bare redaktøren der tåger rundt."

”Redaktøren er sådan en rigtig sjov fyr med kynisk humor, hvor han ikke smiler, men er dybt sarkastisk, og folk grinede jo meget. De tre kvinder på redaktionen sad bare og fnisede og ej, det siger man ikke, altså så’n skolepige-agtigt, ikk, så’n opfør jer nu ordentligt, drenge, vi har en praktikant eller så’n henvendt til mig. Og jeg oplevede aldrig kvinderne lave de her sex-jokes.”

”Jeg tror sågar, at hvis jeg hørte en kvinde sige det, så ville jeg studse over det. Så ja, der ville køn lige pludselig spille en rolle, og for mig var det der ti-øren faldt, at selvfølgelig spiller det en rolle om der er flere mænd eller om der er flere kvinder på redaktionen. Hvordan man kommunikerer sammen.”

”Vi kan insistere nok så meget på som akademikere, at det er konstruktioner, men det eksisterer jo i virkeligheden. Så kan det godt være, at det er skabt, altså konstrueret, men det eksisterer. Især for almindelige mennesker derude, vi har jo alle sammen på et tidspunkt været med i en fodboldkamp, hvor det er sjællænderne mod jyderne eller så er pigerne sammen, så kan drengene have deres whiskey for sig selv, fordi det jo er der underliggende.”

”Vi er på en eller anden måde nødt til at aflade sproget. Så jeg kan sige fed skjorte til min mandlige kollega, men også til min kvindelige kollega uden det bliver en kønnet ting. Det er min oplevelse, at man fastholder kønsmæssige forskelle i et måske lidt misforstået forsøg på at bekæmpe dem.”

”Jeg synes, det er en masse mænd, men jeg synes ikke det er særligt mandet. Det er nogle ekstremt pæne drenge.”

HVAD BETYDER ERFARING FOR DE IDEER MAN HAR OG FOR KØN?

“Grunden til, at jeg har fået det her medie, det er på grund af min baggrund. Mine personlige kompetencer, eller hvad man siger. Det er jo også noget, som jeg bevidst har spillet på i praktikansøgninger, at jeg kommer fra Nordvestkvarteret i København og enlig mor og alt det dér. Jeg er begyndt stille og roligt at se som fordel og skrev det også i min ansøgning, at jeg ser det som en fordel, at jeg ligesom kan tale med folk på alle niveauer, ikke? Og at vi har et andet kildenetværk end de fleste andre journaliststuderende – i hvert fald dem, som jeg har omgås med.”

”Jeg ved at min homoseksuelle chef kommer med en homoseksuel kønshistorie eller konflikthistorie, som jeg ikke havde opdaget, fordi jeg ikke har et sådant netværk.”

”Altså, virkelig mange af de historier, som jeg har lavet, er på en eller anden måde kommet ud af, hvad jeg selv har erfaret og oplevet. Men om det så er som kvinde eller som menneske... det synes jeg er lidt svært at skille ad.”

”I forhold til de stofområder, jeg har kastet mig over, og som vi også har grinet lidt af og joket om på redaktionen, at det er de der bløde, kvindelige stofområder, socialstoffet, der har jeg tænkt, at det er jo både fordi det er en interesse, men det er også fordi der var et hul, som ikke blev dækket. Derfor gav det lynhurtigt god mening at sætte sig på det stof, for så havde man en rolle på redaktionen.”

”Jeg tænker i virkeligheden, dels hvad du tænker om livet og hvad du vil i dit liv. Og så er der et andet spor, der handler om, hvordan du er som menneske, og hvor stort et pres du ligesom kan håndtere. Og det har jeg svært ved at sige, om der er noget kønsmæssigt bundet op på de to ting.”

EN SLAGS JOURNALIST?

”Jeg har en fordom om, at mange af os der bliver valgt til tv-kanalerne, vi er så’n meget en særlig type. Meget den samme type.”

”De kan rigtig godt lide kække, unge fyre med særligt hår. Og det bliver belønnet rigtig meget, at man er så’n lidt, altså det kan godt være, at man ikke er så intellektuel på den, men hvis man bare har gå-på-mod og ud i verden-agtig og kan være lidt flabet, så bliver det belønnet. En af de tidligere praktikanter er lige blevet ansat, han er klasseeksemplet på en medarbejder, han er bare Hr Nyheder, han brænder så meget for det.”

”Det kan også godt være, at der heller ikke er plads til mænd, der vil have de der bløde historier. Altså, men det er mere det her med, at det er én bestemt slags menneske, der er plads til i de der redaktionslokaler. Det er jo nok et menneske, der har lidt større armbevægelser og tænker højt om sig selv og fører sig frem og fortæller med selvtillid om sine historier, fordi det bare er de fedeste historier i verden, lige præcis denne her, som JEG laver. Det er nok et selvtillidsmenneske, der ikke har så mange følelser, og som ikke har et…altså som ikke skal gå klokken fire, fordi personen skal hente børn, men som ligesom kan blive siddende der til klokken syv eller otte, hvis de synes, at historien er fed. Eller til ni, eller hvad det er. Sådan et type menneske er der plads til. Men nu skal jeg jo derind, så der er også plads til andre derinde, åbenbart.”

”Der er nogle, der lever og ånder for det og som klarer sig rigtig godt. Det talte jeg med min ene mentor om, fordi hun var lidt irriteret over, at jeg ikke

gad overarbejde, og jeg gik når jeg havde fri i stedet for at være fleksibel, så gik jeg bare når min vagt sluttede. Og der kom vi til at snakke om det her med folk, der arbejder sindssygt meget, som kun har journalistvenner og kun snakker journalistik hele tiden, og hvor irriterende det er, men dem er der fandme mange af. Og det har jeg ikke lyst til at være en del af. For mig er det et arbejde, det er noget jeg har lyst til at lave, men også noget, jeg har lyst til at holde fri fra og lave noget andet."

"Jeg tror, der er en større chance for at de (kvindelige medpraktikanter) kommer på skærmen. Fordi…jeg tror hellere man vil se en pæn pige end en kedelig mand med langt skæg."

JOURNALIST OG PRIVATPERSON

"Selvom jeg får ekstremt meget ros, for det jeg laver og positiv kritik, hengivelse, så det her med, at der hele tiden er deadlines, og at man skal levere sort på hvidt og alle kan se det…på den måde synes jeg det er et presset job, og det gør da at jeg tænker, at det måske ikke er noget, jeg vil forfølge i de næste år. Jeg synes det er et dilemma, for jeg synes det er et fantastisk job. Men…jeg har altid ment det her med, at man træffer nogle valg i livet, ikk. Og hvis man vælger at sætte børn i verden, så er det også for at kunne være sammen med dem og have tid til dem."

"Man kan sige, mænd bliver jo i hvert fald ikke gravide, vel. Det er kvinder, der bliver gravide. Og jeg kan da helt klart mærke, at jeg fysisk kan holde til mindre. Og der er selvfølgelig forskel på, hvilken type graviditet, du har, men jeg synes det er fysisk ekstremt hårdt at sidde en halv dag og transskribere ved skrivebordet efter at have været ude og lave interview."

"Jeg har aldrig følt mig diskrimineret på mit køn, indtil jeg blev far."

"Jeg blev ligesom praktikanternes far, og det blev der joket med, at nu fik jeg far-humor, men også at jeg ligesom blev den med lidt mere ansvar for deres vel befindende."

"Indlands-redaktøren, han går da tit først hjem halv seks, halv syv. Og det er nok ikke engang sent i forhold til andre dagblade. Og han har små børn, ikke. Så han har jo så en kone, der henter og laver mad, og hvad man ellers gør på det tidspunkt af dagen. Øhm... Det ville jeg ikke trives med, hvis det var mig, hver eneste dag. Jeg tænker, at det må der da også være andre mænd, der ikke synes er fedt."

"De fleste par, som jeg kender, der er det stadigvæk kvinden, der er bedst til det (at holde styr på hjemmet red.). Og det kan måske også spille ind på, hvor stor byrden kan være på dit

arbejde, hvis du også ligesom skal løfte det derhjemme. Og hvis der stadigvæk er flest kvinder, der skal løfte det, derhjemme, så kan det måske også gøre, at man siger: puhhh... så kan jeg ikke holde til også at have det pres på mit arbejde. Fordi så har jeg ti minutter inden jeg går i seng og ti minutter inden børnene vågner om morgenen, hvor jeg ikke skal tænke og præstere eller holde styr på et eller andet."

KILDER OG KØN

"Jeg snakkede med en mand i telefonen, og jeg kunne høre, at han syntes, jeg var lidt åndssvag, eller lidt dum, og det irriterede mig rigtig meget, og jeg følte, det var fordi jeg var kvinde. Jeg kan huske, at jeg pludselig blev nervøs for, om jeg fik spurgt ordentligt om det, jeg skulle spørge om, og så kom jeg til at tale mig selv ned. Og så havde jeg ligesom allerede spændt ben for mig selv…og, at han kunne mærke min usikkerhed og så følte han ikke, at jeg havde nogen kompetence til at stille spørgsmål ud fra. Jeg har været telefoninterviewer, og den her svaghed jeg beskrev ovenfor var nogle gange en styrke, for der kunne jeg spille på eller jeg følte nogle gange, at jeg hellere ville tale med mænd, de syntes ikke, jeg var lige så irriterende, som kvinderne kunne give udtryk for. De blev mere irriterede, hvor mændene, hvis man bare talte lidt jysk eller så'n, så syntes de bare, nå, hun er da lidt sød. Og så er det nemmere at få dem til at tale med mig. Og det talte vi om os medarbejdere det her med, hvem man som mand og kvinde er bedst til at tale i telefon med, og den her teknik kan man måske med fordel nogle gange bruge som journalist. Men nogle gange fungerer den slet ikke."

"Det er nok lettere at få kvinder til at sætte følelser på eller tanker på de følelser, som de har. Og jeg er måske nok bedst til at tale med kvinder. Det er egentlig en gammel observation fra da jeg var telefonsælger og 80 % af mine salg var til kvinder."

"Der var en kilde som jeg oplevede talte ned til mig, og det var en jeg talte med jævnligt, han var sådan lidt 'lille-ven'-agtig. Og min kollega sagde til mig, at ham kilden havde været åndssvag over for den tidligere praktikant som var en pige og han sagde til mig, at jeg ikke skulle tage mig af det. Og så vidste jeg det."

KØN OG STOFOMRÅDER

"Jeg synes, at det nogle gange kan være sjovt at skrive de der historier: Kvinder gør sådan, og mænd gør sådan. Sådan er kvinder forskellige, og sådan er mænd forskellige. Min kollega, han havde lavet flere historier med: kvinder kan godt lide- eller, kvinder føler, at det er deres opgave at tage tøj i vasken, for eksempel, derhjemme. Hvorimod mændene er lidt mere afslappede omkring det. Når der har været de der historier, så

har jeg tænkt over det, at det er typisk Thomas, at skrive sådan noget, om kvinder. At være kvindeundertrykkende. Og så har jeg drillet ham lidt med det, og sådan noget. Og så har jeg til gengæld fundet historier, fx en undersøgelse, der viser, at... Et eller andet med mænd, der gør noget dårligt, og så har jeg svaret tilbage på den måde, ikke? Men ellers- jeg føler ikke rigtig, at der er forskel på kønnene. Man mærker det ikke. Det er ikke, fordi Thomas får den historie, fordi han er mand. Sådan er det ikke. Jeg har aldrig rigtig følt forskel eller følt, at jeg blev behandlet forskelligt, fordi jeg var kvinde og han var mand. Slet ikke. Det har bare været hyggesnak omkring det, så har vi drillet hinanden lidt med det, men længere har den ikke været."

"Hver gang jeg skal ud og interviewe en person, så tager jeg lige en snak med min redaktør om, hvad der kunne være spændende at høre om, og om der er en eller anden vinkel, som hun har tænkt på. Og så kan jeg bare huske, at vi snakkede om det her med, at den her korrespondent har fået en søn, en ni måneder gammel søn. Og hvor meget det skulle fylde i artiklen, og hvor meget jeg skulle spørge ind til det. Og så var hun sådan: Jamen, hvis en amndlig korrespondent fik en søn, hvor meget ville du spørge ind til det? Så var jeg sådan: æh, det ville jeg nok ikke rigtig spørge ind til. Jo, hvordan er det at være far. Men så heller ikke mere i forhold til det. Ikke sådan noget med, hvordan opfatter du dit arbejde nu, hvor du tager ud til krigszoner og sådan noget, og du ved, at du har en baby derhjemme, der venter på dig, eller som godt vil se sin far. Det ville jeg jo ikke spørge om. Men det tænkte jeg automatisk med hende, fx hvordan hun nu skulle forholde sig til at rejse så meget, nu hvor hun havde en lille søn, og hvordan hun havde det med at være væk fra ham i så lang tid ad gangen, og ikke kunne være der for ham. Men den vinkel var min redaktør ikke så meget på. Det skal ikke være sådan noget: hun er kvinde og hun har fået et barn, og hvordan takler hun dét. Og det kunne jeg godt se, for da jeg havde været ude og snakke med hende, der syntes jeg heller ikke at det var så spændende, egentlig, at høre om, at hun var blevet mor. Jo, altså, hun er blevet sent mor, og hun har født i Israel under svære omstændigheder, og hendes barn blev født to måneder for tidligt og sådan noget. Så den del af det var spændende. Men så var det heller ikke længere spændende. Så har hun bare en baby, og hvad så. Altså det rager mig ikke rigtigt. Men jeg følte på hendes efterkritik, for det gav hun mig, efter at jeg havde skrevet artiklen og havde sendt den til hende, så følte jeg nærmest, at hun syntes, at det skulle have fyldt noget mere. Hun ringede faktisk til mig og spurgte, om hun måtte give mig noget efterkritik, fordi hun godt vidste, at jeg var praktikant og sådan noget, og det havde vi snakket om. Jeg sagde, det var helt fint, det måtte hun meget gerne. Og så endte det med, at hun faktisk syntes, at vinklen var helt skæv og hun syntes, at den skulle have handlet mere om det her med, at nu er hun blevet

mor, og så er hun kommet tilbage på arbejdsmarkedet, og hvordan får hun det så til at hænge sammen. I stedet for hendes tid i Pakistan og Afghanistan, for det er lang tid siden, og hun havde også skrevet sin bog og det vidste folk allerede alt om. Så det var måske ikke så aktuelt. Og jeg kunne godt se, at der var denne her aktualitetskrog, der manglede lidt, for det plejer vi at have. Der plejer at være en anledning til, at vi snakker med de personer, som vi snakker med. Men vi syntes bare, at hun var en spændende person, og syntes godt, at folk ville læse om hende. Men jeg kunne godt mærke på hende, at hun nærmest følte, at det godt kunne have fyldt noget mere, det med barnet. Men det syntes jeg ikke... Det havde jeg respekt for og jeg sagde tak for hendes efterkritik, men så lå den også bare dér. Så tog jeg en snak med min redaktør og sagde, hun synes sådan og sådan, men det syntes min redaktør ikke og det syntes jeg heller ikke, og vi syntes, at den var blevet fin nok, som den var. Den var spændende at læse. Og så lod vi hendes efterkritik ligge. Det er typisk med folk, der skriver bøger, ikke, så tror de, at hele verden ved det hele, fordi de har skrevet den der bog. Men det tror jeg bare ikke var tilfældet."

"Et stofområde, som jeg også netop helt konkret indenfor køn, så synes jeg, at det er interessant at beskæftige mig med... transkønnede og intetkønnede... altså, for- jeg har virkelig lyst til at skrive noget, som netop kan gøre op med de her, to køn. Ja. Så det er ikke- Jeg synes faktisk, at jeg har- jeg har lyst til, at det skal være en del af min journalistik. Rent indholdsmæssigt og ikke bare, hvad der er kilder."

AUTONOMI OG CENSUR

Jeg er blevet inviteret til Vejle for at holde oplæg for dansk Journalistforbunds tillidsrepræsentanter, over 100. Det er første gang, jeg skal stå foran sådan en stor forsamling journalister og fortælle om køn og det at være journalist. Efter mit oplæg rejser en sig op og fortæller, hvordan det er lykkedes dem på hendes arbejdsplads nu at have overvægt af kvindelige ansatte med hende som redaktør og kun en mand ansat, hun fortæller, at billederne på væggen nu ikke er kvinder, men mænd. Jeg spørger, om hun synes, det er bedre end når en redaktion har billeder af kvinder hængende og hvad hendes mandlige ansatte siger til det. Hun siger, at han ikke har sagt noget, og at det er svært at sige, om det er bedre, men at hun synes det gør en forskel, at det også kan være en mulighed, at man er kvinder på en redaktion, der har mænd hængende på væggen, nu har mændene haft gjort det så længe.

Jeg tænker på, hvad det betyder at have det blik på køn? Altså dels, at nu 'har mændene haft lov' og dels, at 'køn er sex'. Hvad betyder det for ens arbejde som journalist, at et køn repræsenteret som eyecandy. I et indlæg på det sociale medie Instagram, har journalisten Anders Haahr Rasmussen skrevet om udfordringen ved at have det blik og så kommentere tennis[107]. 'Det blik'

[107] Bragt med tilladelse fra Anders Haahr Rasmussen

handler om at være journalist og samtidig et menneske med drifter og hvordan man måske ubevidst kommer til at tænke på det andet køn på en ikke-faglig måde, hvis man præsenteres for udfordrende billeder i stedet for billeder, der viser det andet køn i gang med at gøre det, de er gode til. Jeg tager teksten og de efterfølgende kommentarer med og to af de i alt fire billeder, han har lagt op:

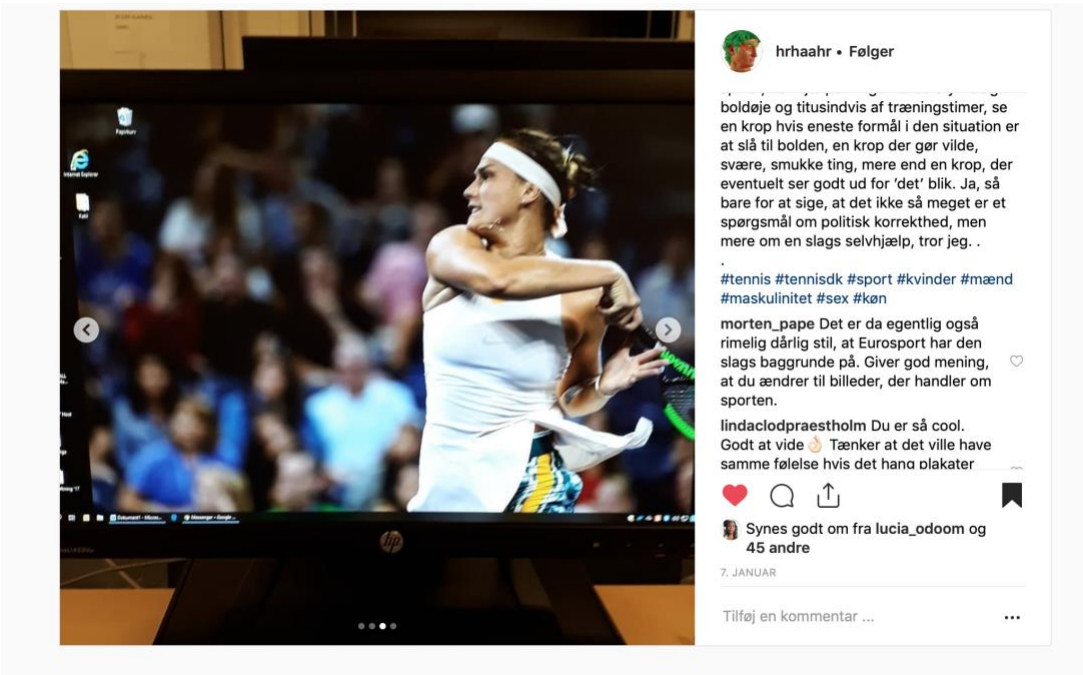

hrhaahr

Jeg ved ikke, hvordan jeg skal skrive om det, uden at komme til at lyde hellig og frelst og som om jeg aldrig kunne finde på at kigge på den slags billeder, men faktisk er det netop fordi jeg virkelig godt kan finde på at kigge på den slags billeder, måske endda har svært ved ikke at kigge på den slags

billeder, at jeg altid ændrer skrivebordsbaggrunden på fællescomputerne her på kontoret. Det er efterhånden fast rutine, hver gang jeg møder ind til en ny turnering, så er der lækre damer på skærmen, og det passer fint med, at Eurosport er en ret sådan mandet arbejdsplads, der er af en eller anden grund meget få kvindelige kommentatorer, og det giver af og til en slags værkstedshumor eller omklædningsrumsjargon, som billederne lidt føles som en del af, og hvis jeg skal prøve at forklare, hvorfor jeg ikke bryder mig om dem, altså billederne, når jeg er her, så er det, fordi jeg synes, det kan være ret svært at kommentere tennis og sidde og kigge på unge, slanke, veltrænede kvinder, typisk i 20'erne, uden også at kigge på dem med 'det' blik, og der er ikke nødvendigvis noget i vejen med 'det' blik, bortset fra at mit job handler om tennis, så jeg skal helst have blik for slagteknik og spillemønstre, benarbejde, små ansigtsudtryk der siger noget om hendes mentale tilstand, alle mulige detaljer, og det kræver koncentration i en grad, som i forvejen er svær for mig, og som kun bliver sværere af også at sidde med 'det' blik. Ja, så jeg skifter som regel skrivebordsbaggrunden ud med et billede af en spiller i en situation, der handler om spillet, der hjælper mig til at se styrke og boldøje og titusindvis af træningstimer, se en krop hvis eneste formål i den situation er at slå til bolden, en krop der gør vilde, svære, smukke ting, mere end en krop, der eventuelt ser godt ud for ’det’ blik. Ja, så bare for at sige, at det ikke så meget er et spørgsmål om politisk korrekthed, men mere om en slags selvhjælp, tror jeg. . .
#tennis #tennisdk #sport #kvinder #mænd#maskulinitet #sex #køn
- Det er da egentlig også rimelig dårlig stil, at Eurosport har den slags baggrunde på. Giver god mening, at du ændrer til billeder, der handler om sporten.
- Du er så cool. Godt at vide👌 Tænker at det ville have samme følelse hvis det hang plakater med nøgne sexede mænd på sygeplejerskernes kontor på urologisk afdeling 😂😂😂
- Men hvorfor skriver du det her?
hrhaahr: vel bare for at dele tankerne. Tænker du det hører til andre steder?
- Næ, tror bare at jeg blev usikker på budskabet og hvad du ville sige med det ...
hrhaahr: Ved ikke om der var et budskab som sådan. Det var nok mest for at dele nogle tanker om noget, der kan føles som et dilemma af en slags.
- Som med alt andet politisk korrekthed og kønsudviskning, der foregår lige nu, så er der kun en ting at sige: løsningen er ikke censur. Løsningen er at kunne håndtere begge “blikke” på een gang uden at føle skam over at være et seksuelt væsen. Vær sød at gå mod strømmen. Vi skal ikke straffes (eller belønnes) for vores tanker men for vores handlinger (endnu...)
hrhaahr: Af ren nysgerrighed: Læste du mit skriv som en fortale for censur?
-nej, mere som om en tanke er blevet plantet i dig, der har fået dig til at stille spørgsmålstegn til mænds evne til at tackle begge “blikke” i hverdagen. Tanken er i min optik kommet i kølvandet på Me2 og derfor ser jeg censurering som det naturlige næste skridt af dette opslag. Hvis det pludselig bliver et problem for dig at gutterne har volleyball-balder som baggrundsbillede, så kan man jo råbe det ud over instagram og få direktionen på Eurosport til at sætte en stopper for denne “perverse” objektificering af kvinder, så du igen kan arbejde med det andet “blik” og “slipper” for at forholde dig til “sex-blikket”. Ikke at jeg tror du nogensinde vil gøre det, men du kender sikkert ikke alle dine følgere...
hrhaahr: Tak for uddybelsen. Jeg tror du har ret i, at det er bedre at lære at håndtere begge blikke end at forbyde og censurere. Faktisk er det også det, jeg prøvede at sige: At begge blikke er en levende del af mig, og det kan være fint nok, men lidt ligesom tennisspillere er meget bevidste om, hvad de tænker på, og hvad de visualiserer, inden de spiller kamp, så prøver jeg også at forberede mig mentalt, inden jeg kommenterer tennis. Begge dele handler vel om, at ens tanker meget vel

kan påvirke ens handlinger. Især når man beskæftiger sig med noget, der sker 'nu og her', som er spontant, hvor der ikke er tid til at tænke, inden man taler eller slår til bolden. Måske kan andre mænd godt sidde og kigge på seksualiserede billeder af kvindelige sportsudøvere, lige inden de skal ind og kommentere kvindelige sportsudøvere, uden så at være forstyrret af det blik. Fint nok, dem om det. Personligt gør det ikke noget godt for min kommentering. Og det var det, jeg prøvede at sætte ord på: At man godt kan tage afstand fra den slags billeder i bestemte situationer, uden at det behøver handle om højhellige, sex-fornægtende, censurerende principper.
- Tak for dit svar! Jeg tror jeg havde det ligesom (navn fjernet red) og derfor kom jeg til at konkludere nogle ting som så har vist sig at være forkerte eller i hvert fald ikke i din intention. Tak fordi du gad at uddybe!

Engang i mellem er der nogen, der forsøger at få tabloidavisen Ekstra Bladet til at holde op med at have en 'Side 9' pige, men det bliver aldrig rigtig til noget. Der er altid nok læsere, der gør indsigelser mod at fjerne dette element i avisen, som er en kvinde iklædt meget lidt tøj, der poserer for kameraet.

SKUFFELSE

Det var en bog skrevet af Liza Marklund, der fik mig i gang med mit ph.d.-projekt.[108] Bogen er baseret på hendes erfaring som dagbladsjournalist på forskellige svenske dagblade. Her beskriver hun en praksis, der favoriserer mænd, en kultur, der reproducerer det man kender. Liza Marklund blev fyret og gik hen og blev en af tidens mest succesfulde, storsælgende svenske krimiforfattere. Men bogen vidner også om et svigt. Om et savn. Om at blive fravalgt af en branche, som man synes er ens, om at blive vraget af en kultur, fordi man ikke matcher den kulturs idé om, hvad en journalist er og hvilke interesser, normer og værdier en journalist har. Og bogens budskab er, at det handler om køn. At vi som mænd og kvinder ikke fødes eller vokser op med de lige muligheder, som omverdenen stiller os i udsigt. Med andre ord, køn har betydning for, hvad vi kan, hvad vi opnår og hvordan vi opnår det. Og mest af alt manifesterer det sig i individer som skuffelser. En af de oplevelser, hun beskriver, lyder sådan her:

> ”Min chef var en venlig mand, som syntes det var vigtigt med kvinder i journalistikken. Han havde opfordret mig til at søge stillingen i hans afdeling. En dag ringede jeg til ham for at tale om et artikelforslag. Min chef sad midt i en højlydt diskussion med en chef fra en anden afdeling og løftede bare røret af, mens de gjorde diskussionen færdig. Derfor kom jeg til at høre hele samtalen.’Men jeg må låne en af dine journalister,’ sagde min chef. ’Hvordan skal vi ellers få lavet avisen færdig til i morgen? Den anden chef protesterede, de havde deadline på et tillæg om eftermiddagen. ’Men jeg har kun to journalister i dag, sagde min chef. Jonas og Arne. De kan ikke fylde hele avisen. Den anden chef gav sig. Lovede at sende en journalist over, min chef tog røret. ’Både jeg og Ulla arbejder også i dag,’ sagde jeg. Så grinede han. Artikelidéen jeg havde arbejdet med tog han og gav til Arne. I et ubevåget øjeblik viste min chef sin rigtige indstilling til det med kvinder og journalistik. Jeg har stadig ikke tilgivet ham.” (Marklund og Snickare 2013: 105)

Kunne jeg selv have fået mit første rigtige job som kulturjournalist på Berlingske Tidende? Ingen ved det. Men tanken jager mig. Stadig. Her er situationen, som jeg husker den:
”Martine, hvad skal du egentlig, når du er færdig med din praktik?” Kulturredaktøren har stukket hovedet ind ad døren til det firmandskontor, jeg sidder på, hvor jeg er den eneste denne eftermiddag. Jeg kigger op på ham og svarer: ”Jeg skal tilbage til RUC og skrive speciale”. ”Okay” lyder hans svar og væk er han igen. Og tilbage sidder jeg. Lige nu husker jeg ikke, om jeg var i gang med en artikel til morgendagens avis, om jeg sad med en presserende deadline, ikke at jeg tror at mit svar havde været anderledes. Men jeg fik fornemmelsen af, at jeg på en eller anden måde var gået glip af noget her. At hans spørgsmål havde en kontekstjargon, som jeg ikke var kvik nok til at fatte, der lå ligesom noget i luften. Et par timer senere kiggede han ind med journalist, han havde haft til samtale om en stilling som kulturjournalist. Hun begyndte kort efter. Og jeg forstod, at hans spørgsmål havde været en opfordring til en samtale om et job. Eller. Det er vi jo ingen der ved. Kun redaktøren. Og jeg spurgte ham faktisk aldrig. Jeg var flov. Flov over ikke at være hurtigopfattende nok til at have set, at det her var min kryptiske chance serveret for mig and I blew it. Måske. Og siden har den situation jaget mig. Og jeg har været ekstra opmærksom med ikke at være for ærlig. For ja, jeg skulle tilbage og skrive speciale på universitetet, færdiggøre min uddannelse, men altså hæj, hvor mange venter ikke med det (dengang i al fald), især når journalistjobs af den her slags

108 Bogens titel er: Der findes et særligt sted i helvede for kvinder, der ikke hjælper hinanden. Af Liza Marklund og Lotta Snickara.

bliver viftet omkring ens næse, at få ansættelse som kulturjournalist havde været et drømmejob at få og så som det første job og jeg så det ikke. Og jeg tænkte, at måske var jeg slet ikke skåret til at være journalist, når jeg ikke kunne se den åbenbart åbenlyse invitation. Men. Jeg blev også irriteret. Hvorfor skulle han spørge så kryptisk. Det var sgu da tarveligt, hvis han virkelig gerne ville have mig ansat. Måske testede han mig? Måske blev han fornærmet. Og jeg tænkte, kunne han ikke have taget mig ind på sit kontor og spurgt mig: "Martine, der er en stilling ledig som kulturjournalist, er du interesseret? Jeg skal have svaret hurtigst muligt, for jeg skal interviewe en mulig kandidat senere i dag." Men uanset hvordan jeg vendte og drejede det, sluttede jeg af med samme konklusion: jeg var gået glip af et job som kulturjournalist på Berlingske Tidende.

INTERVIEWPERSONERNE OM SKUFFELSE.

"Jeg blev spurgt om jeg kunne være interesseret i at være med på en udvidet redaktion, hvor man skulle dykke ned i politik, og der var ikke noget lige nu, han ville bare høre sådan lidt på vandrørerne, om jeg var interesseret, og jeg var også sådan lidt jo, jeg skal lige være færdig med min praktik og så'n, og der kunne jeg godt mærke, at det blev lidt en forhindring på det. Det var i al fald mærkeligt, hvordan jeg aldrig hørte mere fra ham efterfølgende, selvom jeg havde gode visioner for, hvad man kunne gøre på den redaktion. Altså, politik interesserer mig meget, men hele måden, den politiske journalistik kører på, det spil med at man taler til baggrund og man prøver at komme før alle de andre og hvor man ikke kan sige tingene som de er. De spilleregler der. Alle taler hele tiden sådan noget meta-noget, hvor man siger noget uden at sige noget."

"Man er bare lidt mere den der androgyne medarbejder. Man har ikke et særkende. Og det synes jeg også, at de er for dårlige til at udnytte på NEWS, jeg synes ikke rigtig, at der er nogen, der interesserede sig rigtig for, hvad jeg egentlig tidligere har arbejdet med. Jeg har arbejdet ret meget med mellemøsten og været i UM, så jeg synes egentlig, jeg havde nogle forudsætninger til også at kunne have haft mere ejerskab og mere indsigt i nogen bestemte typer historier, men der er bare ikke rigtig nogen, der har spurgt ind til det. Men fordi det går så hurtigt og alle ligesom skal løse alle typer opgaver, så bliver man bare lidt mere den der arbejdsbi, der kan det hele."

BAG

KLIPPENE

- - - - -

FORESTIL DIG…
EN BÆREPOSETEORI OM FORSKNING
Montage, litterær autoetnografi, mulighedsmanifest, eksperimenter og leg
Metodiske refleksioner

”Vi har hørt den,

vi har alle hørt om alle de kæppe og spyd og sværd, de ting man kan slå og pirke og banke med, de lange, hårde ting, men vi har ikke hørt om tingen at putte ting i, beholderen til den beholdte ting.
Det er en ny historie. Det er nyt.
Og alligevel gammelt.
Før (…) våbnet (…) lavede vi det redskab der bringer energi hjem.
Det synes jeg giver mening.
Jeg er tilhænger af det Fisher kalder Bæreposeteorien om den menneskelige udvikling[109].
Denne teori undgår ikke bare store områder af teoretisk vrøvl (hovedsageligt beboet af tigre, ræve og andre yderst territoriale pattedyr); den rodfæster også mig, personligt, i den menneskelige kultur på en måde jeg aldrig før har følt mig rodfæstet på.
Så længe man forklarede at kulturen opstod af og udviklede brugen af lange, hårde genstande til at stikke, slå og dræbe med, syntes jeg aldrig jeg havde, eller ønskede, nogen særlig andel i den.
(”Det Freud misforstod som kvindens mangel på civilisation, er hendes mangel på troskab over for civilisationen,” bemærkede Lilian Smith). Det samfund, den civilisation de talte om, disse teoretikere, var tydeligvis deres; de ejede den, de kunne lide den; de var menneskelige, helt menneskelige, når de slog, stak, stødte, dræbte.
Da jeg også ønskede at være menneskelig, ledte jeg efter beviser på at jeg var det; men hvis det var det der skulle til, lave et våben og dræbe med det, var jeg tilsyneladende enten yderst mangelfuld som menneske eller slet ikke menneskelig. Det er rigtigt, sagde de. Det er kvinde du er. Ti nu stille mens vi fortsætter med at fortælle Historien om Heltemandens Opstigning.”
Ursula K. Le Guin, *Bæreposeteorien om fiktion (1986: 6ff)*

[109] Elizabeth Fisher ”Women’s Creation, McGraw-Hill, 1975, London: Wildwood House Ltd. 1980, fra Le Guin 1986: side 6f.

EN BÆREPOSETEORI OM FORSKNING

Hvad skal forskning? Det tænker jeg over mange gange undervejs i arbejdet med afhandlingen. Ja, det bliver nærmest en tvangstanke. Og det giver vel udmærket mening som forsker in-spe at have den form for tanker. Der en fortid og en nutid. Fortiden, hvor forskningslitteraturen og teorierne er blevet udformet og nutiden, hvor jeg sidder på kontoret med alt det materiale, jeg har indsamlet gennem årerne. Fortiden er vigtig for forståelsen af, hvordan der tidligere er blevet forsket i det, jeg forsker i, det er også her, jeg kan se, hvad man tidligere er kommet frem til, så der er både måden, man har forsket i emnet og resultaterne af den forskning. De to hænger sammen. Metode og resultat. Og det er her, jeg som ny tager mit afsæt. I det der er og var. Og det paradoksale i det, jeg nu vil skrive er, at jeg kun kan skrive det, ved at gøre det, som jeg selv gerne vil agitere for, at vi som forskere skal gøre mindre af. Lad mig begynde med science fiction-forfatteren Ursula K. Le Guin, der i de to (lange) citater på side 13 og 160, beskriver hvad det er for en historie, vi har haft fortalt og lagt vægt på at fortælle. Har den historie inkluderet dig og mig som mennesker eller har den skabt en fortælling, der bygger på et ideal og en norm, som vi i praksis ikke kan spejle os selv i? Le Guin foreslår det, hun kalder en 'Bæreposeteori om fiktion'. En fortælling, der har karaktér af at være beholder, fremfor fortælling der fokuserer på Helten. En fortælling, der ikke handler om at dræbe, men om at samle. Kan jeg bruge den metafor i forskningen? Kan det her være en bæreposeteori om forskning? Altså en forskning, der ikke er resultatorienteret, der ikke viser 'Helten' (resultatet), men i stedet fungerer som beholder for de ting, det materiale, jeg har indsamlet. Og hvor brugen af teori ligger mere i udvælgelsen af det, der er i 'beholderen', så jeg ikke bruger teorien til at bygge min heltefortælling op (og fjerner alt det der ikke passer ind i den fortælling). Digteren Ocean Vuong beskriver, hvordan han mener vi allerede som børn lærer at læse faglitteratur som en jæger, der er på jagt efter den vigtigste pointe, og at den metode, den er svær at overføre til læsning af poesi, det er derfor – ifølge ham - at det er så svært for børn (og voksne) at læse poesi, fordi det kræver en grundlæggende anden måde at læse på, man kan ikke læse det med de tillærte briller:[110]

> "(…) (J)eg siger altid til mine studerende, at de skal behandle poesi som orkestermusik. Man skal bare gå derind. Det er en atmosfære. Der er ikke noget at plyndre. Der er ikke noget at få."

Hvis vi går med på den præmis om, hvordan vi lærer at læse, at vi lærer at lede efter pointer, og at i mange af de kunstneriske genrer, der handler det om at gå ind i den atmosfære, teksten skaber. Du får ikke noget med dig, når du er færdig med at læse. Kan akademiske tekster skabe den form for atmosfære? Her er der ikke noget at plyndre. Det er det, jeg har forsøgt i nærværende afhandling. En forsøg, der er fæstet i det, den norske socialantropolog, Thomas Hylland Eriksen beskriver på følgende måde:

> "Vores job er ikke at fortælle andre mennesker, hvad de skal gøre. Men at vise, at alting kunne have været anderledes." (Eriksen 2013: 17)

[110] Interview med den amerikanske digter Ocean Vuong: http://atlasmag.dk/kultur/bøger/i-poesien-er-der-ikke-noget-plyndre

Hvordan må man egentlig formidle sin afhandling, hvad står der om regler for udformningen af afhandlingen i ph.d.-bekendtgørelsen?[111]

I kapitel 3 under 'Ph.d.-uddannelsens indhold mv.': § 8. For hver ph.d.-studerende udpeger institutionen en hovedvejleder, der har ansvaret for den samlede ph.d.-uddannelse. Hovedvejlederen skal være anerkendt forsker inden for det relevante fagområde, være ansat ved institutionen og tilknyttet ph.d.-skolen.
Stk. 3. Institutionen tilbyder den ph.d.-studerende et formidlingskursus.

I kapitel 4 under 'gennemførelse af ph.d.-uddannelsen': § 9. Institutionen godkender senest 3 måneder efter, at ph.d.-uddannelsen er påbegyndt, en forsknings- og uddannelsesplan (ph.d.-planen) for den enkelte ph.d.-studerende.
Stk. 2. Ph.d.-planen skal som minimum indeholde:
1) Tidsplan.
2) Aftale om vejledningens form.
3) Plan for ph.d.-projektet.
4) Plan for ph.d.-kurser m.v.
5) Plan for deltagelse i aktive forskermiljøer.
6) Plan for undervisningsvirksomhed eller anden form for videnformidling.
7) Eventuelle aftaler om immaterielle rettigheder.
8) En finansieringsplan (budget).

I kapitel 5 'Ph.d.-afhandlingen': § 11. Ph.d.-afhandlingen skal dokumentere den ph.d.-studerendes eller forfatterens evne til at anvende fagets videnskabelige metoder og til at yde en forskningsindsats svarende til de internationale standarder for ph.d.-grader inden for fagområdet.
§ 12. Institutionen fastsætter regler om udarbejdelse og indlevering af ph.d.-afhandlingen.
Stk. 2. En ph.d.-afhandling kan ikke indleveres til bedømmelse af flere i fællesskab.
Stk. 3. Ph.d.-afhandlingen skal være forsynet med et resumé på dansk og engelsk.
Stk. 4. Artikler, der indgår i afhandlingen, kan være udarbejdet i samarbejde med andre under forudsætning af, at der medfølger skriftlige erklæringer fra hver af medforfatterne, der angiver den ph.d.-studerendes eller forfatterens andel af arbejdet, jf. dog stk. 5.
Stk. 5. Institutionen kan fastsætte regler, der begrænser antallet af skriftlige erklæringer efter stk. 4. Artiklens hovedforfatter skal dog i alle tilfælde afgive en skriftlig erklæring efter stk. 4.

[111] Hele bekendtgørelsen: https://www.retsinformation.dk/forms/R0710.aspx?id=152430

VIGNET. On nærhed og distance

Jeg har aldrig i mit liv haft så svært ved at gøre noget i mit liv som at gøre de ting, det kræves for at gennemføre det her projekt. Jeg har forsøgt alt det, de siger, man skal. Og derefter forsøgt at gøre det modsatte for at tricke mig selv. Det her er ikke en provokation mod det etablerede system af regler og deadlines. Jeg kan selvfølgelig kun tale for de bevidste dele af mit materielle og immaterielle hylster. Men jeg vil sgu også gerne være færdig, komme ud over stepperne, skrive derudaf. Jeg har regnet ud, at en del af problemet er mig. Prøv at forestille dig, at du skal camouflere dine informanter og være tro mod dit materiale. Prøv at forestille dig, at dine informanter siger alle dine pointer, hvad fanden skal du så analysere, de her journalister-in-spe er så refleksive og belæste og analytiske, at du står som et stort galaktisk sort hul, når de træder ud af din dør efter et interview. Prøv at forestille dig, at du af ren og skær nysgerrighed vælger et emne, du ikke tidligere har beskæftiget dig med som i aldrig, forestil dig, at det emne er køn, forestil dig at prøve at forsøge at finde ud af hvad der er op og ned, hen og ud og det er over det hele og ingen steder ikke mindst sidder du der selv i din egen kønnede person og forsøger ikke at tænke på, om dit køn har betydet noget for udfaldet af dine interview (talte jeg bedre med kvinderne, var det akavet med mændene), og du forsøger at overbevise dig selv om, at du ikke eksisterer i det her, jeg er forskerobjekt ikke subjekt, jeg er teknisk set ikke. Bortset fra, at videnskaben og litteraturen lærer mig, at så snart man ser en kvindes navn på forsiden, så værdisætter man allerede produktet lidt lavere. jeg får akut lyst til at kaste op når jeg læser de udskrevne interview, skammer mig over at se ting udspille sig på video, og det er både det der foregår der får min mave til at vende sig men også det de siger, måden de siger det på. Jeg får lyst til at redde dem fra det de oplever derude. Og prøv at forestil dig at du vælger at gennemføre empiri i et felt hvor du selv engang har arbejdet, at du for nu at sige det lige ud har været igennem præcis det samme som disse studerende, læst det samme, haft de samme kurser, de samme undervisere, været igennem panikdag, og at også du blev socialiseret ind i en medievirksomhed første gang, så du stiller spørgsmål hvor du kender svarerene og du stiller dem til en gruppe mennesker, som er et sted, du engang var. Du kunne have været dem. Men du er det ikke. Og du er selv igennem samme proces bare et andet sted. Som ph.d.-studerende i det akademiske system. Så nu deler du ikke bare erfaring med dine informanter, du deler også oplevelsen af at skulle lære et nyt system at kende med alle dets regler, usikkerheder, normer. Jeres proces er parallel. Forestil dig at big bang pludselig entrerer i al den faglighed du hidtil har tilegnet dig, sprængt i stykker, du tager dig selv i ikke at kunne påbegynde artikellæsning, fordi de eneste ord der former sig på papiret er B*SHIT, og du aner ikke hvordan du havnede der og du er ikke sikker på, at du vil være der, men der er ingen exit tilbage til det sted du var hvor kategorier og paradigmer så ud på en helt særlig måde, du eller dit materiale har ført dig et nyt sted hen og ingen kan vejlede dig her - særligt ikke dig selv. Vejen er åben. Du er på en og samme tid et nyt sted og et gammelt sted. Og du aner ikke what to make of it. Alt det du nogensinde har troet på er opløst og du bliver ved med at forsøge at blive vejen. Bruce Lee og Buddha sidder på bagsædet, men de kan ikke træde på speederen for dig, kun messe i kanon deres klichéfyldte mantra: Be the road. Fuck the road, det her bliver off-road.

HVAD UDGØR EMPIRIEN

Det empiriske materiale består af interview med 15 journaliststuderende, som jeg har fulgt over en årrække på fire et halvt år gennem deres afsluttende forløb på Journalistuddannelsen på Roskilde Universitet (RUC). De studerende var alle studerende på journalistuddannelsen på RUC. De blev udvalgt ud fra præmissen om, at de skulle i journalistpraktik på et nyhedsmedie. Det var der 15 studerende, der skulle. Seks kvinder og ni mænd. Jeg har foretaget i alt fire runder af interview og samtaler med de studerende. Første interview (enkeltinterview med samtlige 15 studerende) blev gennemført før de skulle i obligatorisk (mindst) ét års journalistpraktik på et nyhedsmedie i Danmark. Andet interview blev gennemført under praktiktiden som fokusgruppeinterview (tre fokusgruppeinterview og to enkeltmandsinterview med hhv. en studerende, der stoppede sin praktik før tid, og en der var bortrejst i den periode, hvor fokusgrupperne blev afviklet). Tredje runde interview (enkeltinterview med de nu 14 studerende) blev gennemført umiddelbart efter de studerende havde afsluttet deres praktikperiode og skulle færdiggøre deres uddannelse. Fjerde runde var en mailudveksling, efter de studerende var færdiguddannede journalister, hvor jeg bad de studerende skriftligt reflektere over metaforer i journalistikken og bad dem beskrive, om og hvordan de huskede den dag, hvor de fik deres praktikplads, den dag, der går under navnet Panikdag. Interviewmaterialet begrænser sig ikke kun til interview, men består også af email-korrespondancer, messenger-korrespondancer, løse samtaler når vi mødtes, enten på journalistuddannelsen eller til journalistarrangementer og andet. I alt blev det til 1569 minutters interviewmateriale. Jeg gennemførte også en uges pilotfeltstudie på et dansk dagblad i 2015, hvor jeg gennemførte interview og observationer.

Derudover består materialet af mine egne erfaringer som journaliststuderende på Roskilde Universitet[112], som journalistpraktikant[113], som arbejdende journalist[114] og som forsker in-spe og underviser på journalistuddannelsen på RUC.

Jeg inddrager også minisurveys, jeg har gennemført med andre studerende i min tid som underviser og vejleder på Journalistuddannelsen på RUC samt observationer jeg har gjort mig[115] på sociale medier og i journalistverdenen. Derudover inddrager jeg talmateriale, fotomateriale, opslag fra sociale medier og uddrag fra journalistbiografier og min medvirken i P1-programmet 'Mennesker og medier' primo 2017. Hele artikler og blogindlæg bragt i deres fulde længde skrevet af andre end mig, har jeg indhentet tilladelse til at bringe fra de enkelte rettighedshavere og forfattere. Mails, jeg bringer i afhandlingen, er også bragt med tilladelse fra dem, jeg har korrespondancerne med.

Kritik af empiri. Man kan sagtens argumentere for, at mit valg af interviewpersoner kun fra en af de tre journalistuddannelser i Danmark ikke giver mit projekt gyldighed, til det vil jeg påpege, at flere har været inde på, at selvom der er kommet flere uddannelser, så betyder det ikke nødvendigvis større diversitet (Minke 2009 i Willig 2011: 245).

OM (RE)PRÆSENTATIONEN

"Det er som om, at du gerne vil nå os gennem højre hjernehalvdel," siger min kollega henover frokosten, efter jeg har udsat ham og de andre for øvelsen med at reflektere over køn. Jeg ved ikke, hvornår jeg forstod, at det her ikke blev en almindelig afhandling. At det jeg kan. Det, jeg gør her er

112 Jeg var journaliststuderende fra 1/2-2004 til 5/1-2007.

113 Jeg var journalistpraktikant på Berlingske Tidende fra 1/2-2005 til 31/1 2006.

114 Jeg var ansat som journalist på Frederikssund Avis (Politikens Lokalaviser) fra 1/1-2008-31/1-2010. Som redaktør og journalist på AstmaAllergi Bladet (Patientforeningen Astma Allergi's medlemsblad for foreningens 11.000 medlemmer) fra 1/2-2010-30/4-2013.

115 Kolleger på journalistuddannelsen har også bidraget med spontant at henvende sig med observationer fra undervisningen og ved at gøre mig opmærksom på debatter i medierne.

noget andet. Måske forstår jeg det først netop nu, hvor jeg sidder og skriver. Afhandlingsgenren er en helt særlig genre. Med et helt særligt publikum. Og meget er op til dig som læser at bedømme. Vi mennesker kan generelt godt lige, at vi relativt nemt kan afkode det, der er foran os. Tænk bare på køn. Hvis vi er i tvivl om en persons køn bruger vi mange kræfter på at drøfte med os selv, hvilket køn der er tale om. Om det er en mand eller kvinde. Det er virkelig svært at lade det være og tænke, at det ikke betyder noget. At sige til sig selv, at der foran en står et menneske, som man ikke kender kønnet på og sådan er det. Man bliver ved med at drøfte for og i mod det ene eller det andet køn. Man kan selvfølgelig også spørge personen. Det jeg gerne vil sige er, gad vide, hvad der ville ske, hvis man turde anerkende, at man havde det sådan? Hvis vi turde erkende det, og oplevede, at der var rum til at sige hvordan vi havde det. Måske ville man finde ud af, at man faktisk godt kan leve med det, man ikke forstår, hvis bare man godt må udtrykke det. Man kan derefter undersøge, hvad ens behov bunder i, er det utryghed? Så bliver det jo pludselig tydeligt for en selv, at man er sådan en, der har behov for at afkode kønnet. Det vil nogle sikkert gerne erkende, men jeg tror, at vi er mange, der går rundt og gerne vil være sådan nogle, der kan rumme al det flux i samfundet, men som i bund og grund føler os utrygge ved den forandring, der som i eksemplet her ligger i ikke at kende kønnet på den der står foran en og acceptere, at man har det sådan. For, hvis jeg accepterer det, er jeg det så? Er jeg så sådan et oldnordisk fabeldyr som er imod opløsning af køn og andre kategorier og ikke fortjener medlemskab af det refleksivt hybermoderne fællesskab? Well, som aspirerende forsker tager jeg mig i al fald sig selv til hovedet, når jeg opdager, at jeg er en af dem, der kan kalde sig stærkt stereotypt tænkende. Min kollega introducerede os til et værktøj, der kan afkode ens bias. Jeg tog selvfølgelig testen, der handler om køn. Resultatet viste, at mine data indikerer en stærk forbindelse mellem naturvidenskab og mand, og humaniora og kvinde.[116] Oh God. Sådan en, mener jeg jo ikke jeg er, jeg vil i al fald gerne være noget andet. Og måske er det lige præcis i den opfattelse, at forandringen ikke sker. Jeg er simpelthen fanget mellem det, jeg gør og mellem det, jeg gerne vil.

Alle interviewpersonerne er anonymiseret. At stå på tærsklen til en ny profession er en sårbar situation, og journalistfaget i Danmark er lille. At jeg har valgt ikke at give interviewpersonerne alias'er eller lave typologier eller bare skrive mand eller kvinde er et eksperimentelt analytisk valg. Interviewpersonernes udsagn vidner om, at de reagerer på noget udenfor dem, på den kultur og profession de er på vej ind i, deres forskellige måder at reagere på kan jeg ikke sige er udtryk for 'sådan gør mændene' eller 'sådan tænker kvinderne', desuden er det et kvalitativt studie og at lave den form for generaliseringer ville være ikke at følge den metode, jeg har valgt. Derudover ligger der det eksperiment i det, at jeg ikke ved, hvordan du som læser vil læse det, vil du netop tage dig selv i – ligesom jeg beskriver ovenfor – at blive irriteret og begynde at gætte, og vil det da lede dig frem mod at du selv bliver klogere på, hvilke forståelser og eventuelle fordomme, du har om køn? I begyndelsen af afhandlingen viser jeg, hvordan en af interviewpersonerne netop selv bliver fanget i lige netop de overvejelser, de er så gode, at jeg genindsat dem her, hvis du ikke fik læst dem der i begyndelsen. Først bringer jeg citatet igen:

> *"Jeg synes også nogle gange, at sådan noget kønspolitik er irriterende, altså, jeg ville ikke gide at lave en ph.d. om det (latter). Ej, men når jeg synes det bliver irriterende er, når man lidt ser nogle spøgelser, som fx det her med hvor mange procent mænd og kvinder der er repræsenteret som kilder, og at vi som journalister skal arbejde med det. Den ulige repræsentation siger jo et eller*

[116] Du finder testen her: https://implicit.harvard.edu/implicit/denmark/takeatest.html

andet, men jeg synes at fokus på ligestilling fjerner fokus fra noget andet, og jeg kan ikke finde ud af om det er så vigtigt om den ekspert er mand eller kvinde, hvad det betyder. Og ja, der er da klart kønslig diskrimination, det kan også være mænd, der bliver diskrimineret, ikk. Der hvor jeg bliver irriteret er, når det bliver for meget over i queer og feminisme, at det altid skal handle om dem."

Og kommentaren fra interviewpersonen efter at have læst afhandlingen:

"Jeg er ret sikker på, at det er noget, jeg har sagt (Sjovt, hvis det så slet ikke er mig! Men jeg kunne i hvert fald meget vel have sagt dette). Det fremgår ikke af citatet, hvilket køn jeg har. Det får mig til at se det i et andet lys. Hvis jeg havde været en mand, ville jeg aldrig have udtrykt mig på den måde. Uanset hvad jeg mente, ville jeg ikke føle, at jeg kunne tillade mig at sige så direkte, at kønspolitik er irriterende eller måske ikke er så vigtigt, og at man bare ser en masse spøgelser. Hvis jeg forestiller mig, at jeg hørte en mand sige dette citat, ville jeg synes, at han var helt vildt usympatisk. Som kvinde ligger der omvendt nærmest en form for frigørelse i at sige det: Jeg vil ikke identificere mig som en undertrykt kvinde, der synes det er synd for alle os af hunkøn. Og jeg mener det virkelig som kvinde: Jeg synes ikke, at ligestilling mellem mænd og kvinder er det mest væsentlige spørgsmål i min journalistiske dagligdag. Men når jeg læser citatet, bliver jeg helt bekymret for, om læserne vil tolke det som en mands udtalelser og tænke "sikke en arrogant idiot". Det er interessant for mig at se, hvor sindssygt meget køn lige pludselig betyder. Og at jeg kan læse dette ud fra en udtalelse, hvor jeg rent faktisk forsøger at benægte vigtigheden af kønspolitik. Jeg er jo totalt fanget i den struktur, som jeg ville ønske ikke fandtes."

Bevæggrunden for anonymiseringen kan også findes i følgende vignet om etiske overvejelser.

VIGNET. Om etik. En svær situation

For det første er den svær at navngi', fordi den ligger og skurer som noget uforløst, som noget der ikke kan, ikke må og samtidig gerne vil blive til. Nu har jeg omgået den. Undgået den. I tre år. Nu er jeg nødt til at skrive om den, for jeg er nødt til at undersøge, hvad den er, hvorfor den er stor, og hvorvidt jeg er nødt til at bruge den for for alvor at forklare, på hvilket niveau og hvad det er for en angst, der verserer, som ikke er isoleret til nederste kaste i branchen, men som forfølger mange journalister

Jeg er i Göteborg, jeg går på gaden, da jeg bliver ringet op af en af mine informanter. Hun er fattet, men lader mig også vide, at der er sket noget alvorligt. Og hun vil gerne vide, hvad min rolle er i det. Hun forklarer mig, at hendes overordnede har haft indkaldt hende og hendes medpraktikant til en privat samtale på baggrund af noget af det, der er sket i den samtale, jeg har haft med den overordnede. Hun er i praktik. Hun er i en megasårbar situation, har jeg bragt hende i uføre? Hvad ha jeg sagt? Min hjerne gennemgår interviewet med ham, der er foregået et par uger tidligere, jeg husker at jeg interviewer ham, jeg har et sæt spørgsmål forberedt, som jeg stiller og har stillet til dem, jeg har haft interviewet indtil nu. Det springende punkt er et spørgsmål, hvor jeg spørger til brug af metaforer i det journalistiske arbejde, altså seksuelt eller kønnet ladede metaforer, fx at give udtryk for, at en forside er mandet eller feminin eller at sige, at man har gokket en artikel af (som jeg har lånt fra en australsk artikel der beskriver måder det journalistiske sprog på nyhedsredaktioner er ladet med seksuelle metaforer for måder at jerke en artikel af), det er her

informanten siger, at det er præcis det, han ville tale med dem om. Og hun siger til mig, om jeg husker hvordan hende og medpraktikanten beskrev en situation for mig i det interview, vi gennemførte for halvanden måned siden, hvor jeg stillede dem same spørgsmål, og de fortalte at der netop var blevet brugt udtrykket 'gokket' artiklen færdig og at det var blevet til en mærkelig seance hvor en af de andre på redaktionen havde sagt, 'det kan du ikke sige' og 'der er piger til stede', og hvordan de fortæller, at de ikke tager det ilde op, men bare undrer sig over den form for sprogbrug, som nok skuffer dem på et plan, at et sted de havde set som noget andet viser sig at have så lavpandet humor. Jeg fortæller dem om mit interview med deres overordnede og om at jeg (desværre) ikke tænkte på, om det spørgsmål kunne trigge ham til at tænke på lige præcis den her situation, men det gjorde den. Og jeg har ansvaret. Jeg siger til dem, at jeg er meget ked af det, at jeg gerne tager en samtale med den overordnede for at fortælle ham om sammenhængen. Jeg spørger dem, om de har lyst til at fortælle mig, hvad han sagde til dem, da han indkaldte dem. De fortæller, at han konfronterer dem med, om de har fortalt mig den her specifikke episode, og det bekræfter de. Han siger, at han ikke vidste at det der skete på redaktionen ligesom blev overvåget og registreret. De fortæller, at de er informanter i mit projekt, og jeg tænker, mens hun fortæller, om han overhovedet har ret til og krav på at gøre det han gør, om han ved, hvad det er, han er i gang med, de sidder der overfor ham, angste som bare fanden, de er i praktik, de er midlertidigt inde og de har videregivet en oplevelse. Og lige nu bremser han for, at sådanne oplevelser nogensinde kommer ud igen. Og jeg tænker, om jeg med dette latterlige sammenfald har gjort det umuligt for hende og hendes medpraktikant at få job i journalistbranchen fremover, fuck, mand, hvad skal jeg gøre. De siger, at de er glade for at høre, at jeg ikke har 'solgt' dem, men at jeg burde have udvist mere forsigtighed, jeg er fuldstændig enig. Jeg er chokeret. Og jeg skammer mig over ikke at have været forsigtig omkring dem, omkring mine spørgsmål, så de kunne tolkes og direkte forbindes til dem. Jeg spørger igen om de ikke vil synes det er bedst, at jeg lige taler med ham, de siger nej, at det vil gøre det værre, er de bange for. Det er endt ud i, at dem der er med i mit projekt har skulle melde ud, at de er det, der er kommet en fællesmail ud om det, og alt skulle ligesom være på det rene nu. Jeg er simpelthen så ked af det. Føler en knugen i maven over at have gjort dem ondt. Men jeg tænker også over, hvordan den overordnede reagerede, hans reaktion bruger jeg meget tid på. Og den får mig til at tænke What happens in Vegas stay in Vegas. Er det dét den overordnede lige præcis sikrede der? At her er et bånd, du ikke bryder. En hellig ed om aldrig at fortælle andre om det her. At når man selv lever i en verden der lever af at citere andre og hele tiden være klar på, at nogen kan komme efter dig, så har man krav på et safespace, og det sted rapporterer man ikke fra uden godkendelse. Og jeg tænker, om en almindelig ansat ville have været i stand til at reagere ved at sige, at det skulle vedkommende chef ikke blande sig i, og måske er det ligegyldigt. Han har gjort det han mente var det rigtige, og to, nu tre praktikanter har forstået at de har begået helligbrøde. Tilbage står, at der er mange måder at tale med sine ansatte på. Den her forekommer mig at være udtryk for angst. Paranoid. Lad mig line op: hvis jeg spørger til sprogbrug og kommer med eksempler og han instinktivt husker en situation for seks måneder siden samtidig med, at journalister hurtigt glemmer hvem de snakkede med eller hvad de snakkede om i går, så er den her situation ikke glemt, så jeg tænker om jeg uanset hvad jeg havde gjort havde ufrivilligt mindet ham om den situation – det undskylder ikke at jeg skulle have været mere forsigtig – men det siger noget om, at den her situation sidder i ham.

AUTOETNOGRAFI

Det, jeg gerne vil vise er ikke som sådant synligt for det blotte øje. Det findes ikke i en enkelt policy. I et enkelt citat. Jeg kan ikke vise dig en statistik, og så vil du kunne se, hvad det handler om. Det er ikke fordi det har overnaturlig karakter, det er ikke der vi er på usynlighedsskalaen, men det ligger ikke et sted, men rettere mellem det sagte, det gjorte, det usagte, det ugjorte.

De autoetnografiske tekster jeg læser minder ikke om det, jeg gør. De er alle forskellige. Er det autoetnografiens væsen, at når man tager subjektet med, så udfolder mangfoldigheden sig? Men hvor er reglerne så? Nu er jeg jo ikke (uddannet) antropolog, så jeg kigger også i brudfladerne til sociologi og journalistik og finder her et eksperiment indenfor sociologien, som fik tilnavnet Chicago-skolen. Med et manifest om byen som udgangspunkt for etnografiske studier kom Chicago University til at danne ramme for sociologer, der gik ud og studerede forskellige grupper af mennesker i byen om det var immigranter, professioner, kvarterer. Manifestet beskrev hvordan antropologer tog ud for at studere det fremmede, men at sociologien kunne gå ud og studere det nære, hverdagen. Det blev til en lang række af projekter, der udforskede professioner i byen, kvarterer i byen ved at være derude sammen med dem man studerede. Ikke skrivebordssociologi. Man brugte dermed metoder fra antropologien og man eksperimenterede også med fremstillingsformerne, hvordan man skrev data sammen. Nogle af sociologerne havde været journalister, og det brugte de aktivt i deres skrivning.

Autoetnografi er ikke bare en metode til at undersøge verden, det er blevet en måde at være i verden, en måde, der kræver at leve bevidst, følelsesmæssigt og refleksivt. Den beder os ikke kun eksaminere vores liv, men også overveje, hvordan og hvorfor vi tænker, handler og føler som vi gør. Autoetnografi kræver, at vi observerer os selv observere, at vi undersøger, hvad vi tænker og tror på, og at vi udfordrer vores egne antagelser, ved at spørge igen og igen om vi har trængt igennem så mange lag af vores egne forsvar, frygt og usikkerheder som vores projekt kræver. Autoetnografi beder os om at retænke og revidere vores liv, og laver bevidste beslutninger om, hvem og hvordan vi gerne vil være. Sådan skriver Carolyn Ellis i introen til den massive 736 sider lange THE HANDBOOK OF AUTOETHNOGRAPHY (Jones m.fl. 2013: 10). Hun tilføjer også flere linjer, som jeg lige skal overvinde før jeg kan skrive dem, fordi de gør mig bange. Bange for, hvad det her egentlig er. Er det en kult? En religion? En drøm om transparans for kvalitativ forskning? Jeg aner det stadig ikke, men jeg forstår godt, at autoetnografi vækker tiltrængt fornyelsesbegejstring på mange forskellige humanistiske og samfundsvidenskabelige fag som en måde at gå til forskning, der - sagt lidt polemisk - viser, at ren videnskab kun findes fordi der findes beskidt videnskab, altså at videnskab også er tvivl og fejl og mangler samtidig med, at det er data, koncepter og begreber. De eksisterer sammen. Der er en forsker bag forskningen. Noget, jeg har lært, er en svær størrelse at håndtere i praksis. Fordi. Forskere helst skal være anonyme eller i al fald er det forskningen, der skal være i fokus, ikke forskeren. Det var jeg også inde på i begyndelsen. Og så tænker jeg på danske eksempler som Eske Willerslev, Svend Brinkmann og internationale eksempler som Michel Foucault, Pierre Bourdieu, Judith Butler, Jürgen Habermas. Hvor vi ofte er på fornavn eller efternavn med forskeren, fordi det er den her forskers forskning, der har værdi. Når hun eller han udgiver noget, så ved jeg, jeg vil læse det, fordi det er lige præcis dem der har skrevet det. Nå, lad os tage det sidste, for jeg ved godt, at min angst hænger sammen med min akademiske opdragelse, at sådanne ting ser man sjældent beskrevet i 'den rigtige' metodelitteratur: "Og i processen, søger autoetnografien en fortælling der er forhåbningsfuld, hvor forfattere ultimativt skriver sig selv som overlevere af den

fortælling, de lever. For mange af os i den her håndbog, har autoetnografi forbedret, selv reddet, vores akademiske karrierer. Det er måske ikke en overdrivelse at skrive, at sommetider har autoetnografi reddet vores liv." (ibid).

Autoetnografien har i al fald givet mig en platform for det, jeg gerne vil skrive. Måden jeg gerne vil arbejde med forskning. Så hvis forskning er et spørgsmål om liv og død, så har det reddet mit liv. Som Ellis afslutningsvist skriver i introen, så er autoetnografi afhængig af læserens respons (ibid. Side 11).

Hvordan ved man om det man laver ER autoetnografi?

Bochner skriver, at vi kan forstå autoetnografi som en form for undersøgelse, skrivning og/eller performance der sætter spørgsmål og tematikker omkring væren i cirkulation og dialog (Bochner, 2013: 53):

> "Autoetnografi er et udtryk for lysten til vende samfundsvidenskabelige undersøgelser om til at være en ikke-fremmedgørende praksis, en i hvilken jeg (som forsker) ikke behøver at undertrykke min egen subjektivitet, hvor jeg kan blive mere afstemt til andres subjektive oplevelser, hvor jeg er fri til at reflektere over konsekvenserne af mit arbejde, ikke kun for andre men også for mig selv, og hvor alle dele af mig selv – emotionelle, spirituelle, intellektuelle, kropsliggjorte, og moralske – kan få en stemme og blive integreret i mit arbejde (Bochner, 2005; Richardson, 1992). Den er en respons på en eksistentiel krise – en lyst til at lave meningsfuldt arbejde og føre et meningsfuldt liv." (Ibid.)

I praksis, siger han, er autoetnografien ikke så meget en metodologi, som det er en måde at leve på. En måde, der anerkender kontingens, forankring i fortællende væren, møder med Andethed, vurdering af etiske og moralske forpligtelser og en lyst til at holde samtalen i gang. Autoetnografi fokuserer på det fyldestgørende ved at leve, derfor vil autoetnografer gerne spørge, hvordan kan vi gøre livet bedre?

> "Vi autoetnografer er tilbageholdende overfor at forpligte os på at fjerne smerte fra vores arbejde, fordi, som Soni (2010) observerer, 'Idéen om glæde eller lykke er en tragisk idé, uadskillelig fra oplevelsen af sorg' (Soni, 2010, s.15). Vi tror ikke, at dette gør os til nogle tunge, deprimerende eller smerte-besatte individer. Tværtimod, spørgsmålet om glæde er det mest presserende kald for autoetnografien (Bochner, 2012a her fra Ibid.f)."

At undersøge og skrive fra de levede øjeblikke af oplevelser gør det muligt for autoetnografer at kultivere en insiderepistemologi, som Adams, Jones og Ellis skriver i bogen 'Autoethnography' (2015: 31), at være i stand til at beskrive en begivenhed som en forsker udenfor feltet aldrig ville kunne gøre. På samme måde inviterer autoetnografer deltagere og læsere til at tage del i det fortælling, der udfolder sig, så det bliver et kreativt samarbejde om at forstå hvad handlinger og begivenheder fortæller og kan have af betydning, de behandler forskning som en social og relationel bevidst akt (Adams, Jones og Ellis 2005: 35).

Kritik af autoetnografien. Hvornår er autoetnografi så 'godt nok'? Bochner foreslår, at i stedet for at spørge 'hvordan kan det her være sandt' så spørge 'hvad hvis det her er sandt?' Hvad så? For stort fokus på kriterier fjerner vores fokus fra fantasi, etiske udfordringer i vores arbejde og at skabe bedre måder at leve på med forskning (Ellis 2004: 235). Ellis og Bochner har selv lavet en autoetnografisk samtale over den kritik, som autoetnografien typisk møder, det er i teksten 'Talking over ethnography', hvor de to, der også danner par privat, skal til at spise, da de begynder at snakke om den bog om autoetnografi de skal til at udgive, at forlæggeren har henvendt sig, og han mener de bør lave en introduktion, en læsevejledning. Det fører til en ophedet og indsigtsfuld samtale mellem de to, hvor Art (Bocner) siger: 'Vi fremlægger idéen om en åben tekst med mange indgange, åben for fortolkning og i næste åndedrag siger vi, her er i øvrigt en læsevejledning' (Ellis og Bochner 1996: 15).

> I 'The ethnographic I' beskriver Ellis, hvordan hun ser på validitet, hun beskriver, at hun ser på det i forhold til, hvad der sker med læsere så vel som deltagerne og forskerne. "For mig betyder validitet; genereret sandsynlighed; det vækker en følelse I læseren, at oplevelsen kan føles tæt på virkeligheden, at den er troværdig og mulig. Du kan også anskue validiteten ud fra, om teksten hjælper læsere med at kommunikere med mennesker der er forskellige fra dem selv eller om den tilbyder en måde at forbedre livet for deltagere og læsere – eller forbedrer dit eget liv." (Ellis 2004: 127)

OM MONTAGEN

Afhandlingen er bygget op som en montage. En slags collage opbygget omkring afhandlingens tre analysekategorier: køn, socialisering, nyhedsredaktionskultur. Med collage menes en formidlingsform, hvor det empiriske materiale (re)præsenteres gennem forskellige formater og genrer. Tilsammen danner materialet en fortælling. En fortælling om, hvordan vi kan forstå køn i forhold til journalistikken og i forhold til det at blive og være journalist i Danmark.

Hensigten med montage-grebet er at forsøge at gribe ting, begivenheder, udsagn, der ikke nødvendigvis ville kunne fanges i en sammenhængende fortælling, som ligger i mellemrum mellem det sagte, det gjorte, det usagte og ugjorte. Formålet er at henlede læserens opmærksomhed mod *processen* fremfor mod et egentligt *resultat*. Virkeligheden er proces. Processen *er* resultatet.[117] Formen er et forsøg på at aktivere læseren til at reflektere over egen forståelse for og tilgang til og omgang med køn, dels som begreb, dels som egen-erfaring og også ment som en samtale, der gør læseren til medtænker på teksten, så der opstår, det jeg gerne vil kalde en relationel forbindelse mellem materialet og læseren. Det er, med antropologen Inger Sjørslevs ord, at arbejde med at åbne teksten op. Om den åbne tekst siger hun:

> "Den åbne tekst, den tekst der ikke afslører alt, men dog tydeligt lader forstå, at ikke alt kan siges. Den tekst, der i sig rummer erkendelsen af det indbyggede paradoks i ethvert ideal – når det gælder om at skrive, i ambitionen om at ville gengive virkeligheden og den samtidige erkendelse og bekræftelse af, at det i filosofisk forstand umulige heri ikke skal forhindre forsøget." (Sjørslev 1992: 135)[118]

[117] Bech-Karlsen, Jo (2009): Gode fagtekster – essayskrivning for begyndere, Universitetsforlaget, Oslo og Bech-Karlsen, Jo (1999): Jag skriver, alltså är jag – En bok för fackskribenten som vill berätte, Studentlitteratur, Lund

[118] Sjørslev, Inger (1992: 135-151): "For læseren – betragtninger over etnografi og digtning", *Tidsskriftet Antropologi*, nr. 26, 1992, s. 135-151

At lade processen være centrifugalpunkt i hvad der kunne være et montage-harakiri er et forsøg på at favne den kompleksitet, som emnet – køn og journalistik – rummer. Alle emner er komplekse, og jeg var inde på det i begyndelsen af afhandlingen, at måske er køn et af de mere komplekse emner? Det, jeg vil påstå, der gør det at arbejde med og forske i betydningen af køn for en profession som journalistikken er dels køns 'natur', at det er essensialisme og social konstruktivisme og performance og (identitets)politik og erfaring og alt muligt andet på en gang. Køn er noget vi er, det er noget vi bliver, det er noget vi leger, det er noget vi gør, og det er metafor. Men det, der gør det endnu mere komplekst er, at når man arbejder med emnet, så bliver man på en eller måde også nødt til at reflektere over sit eget køn som forsker, og den ønskede distance til en selv som forsker er umulig. Hvor end jeg gerne ville blive refleksiv på mig selv og mit køn og undgå dagbogsdiarré, som Pierre Bourdieu udtrykker det[119], så må jeg erkende, at jeg er en kvinde[120] - dermed ikke sagt at jeg er repræsentativ for alle kvinder – der bedriver forskning, og jeg kan ikke afvise, at det har haft betydning for min egen levede erfaring og måske dermed for mine forskningsinteresser og for hvordan interviewpersonerne interagerer med mig og hvilke svar de giver på mine spørgsmål, og derfor blev det til autoetnografi. Og når jeg læser netop disse linjer, så tager jeg mig til hovedet, og tænker, at dét, jeg beder interviewpersonerne og dig kære læser om, nemlig at forholde sig til eget køn, dét er jeg som forsker selv udfordret i, hvis nogen en dag skulle finde på at interviewe mig om, hvad køn betyder for det at være forsker, så ville jeg have svært ved at svare. I forhold til nærværende empiri, så forklarer jeg mig med, at når jeg udforsker emnet så eksplorativt, som jeg gør og samtidig stiller de samme spørgsmål til samtlige 15 interviewpersoner ad flere omgange hen over en årrække, så bliver det muligt for mig at begynde en samtale om køn, som ikke var der før. Og ved at skabe et mulighedsrum for den samtale, der bliver det også muligt at se, hvad de er vant til og ikke vant til (at tale om). Hvad de tager for givet og ikke tager for givet (i forhold til køn) og hvordan den profession, de er ved at uddanne sig til – journalistikken –den giver dem nogle praktiske erfaringer med, hvad køn er og hvordan køn findes og ikke findes på de forskellige arbejdspladser. Det er i al fald hvad jeg kan se nu ud af min empiri, at jeg fik skabt et ikke-intenderet rum for undersøgelse af et fænomen – køn – som synes at have en form for fnat hæftet på sig. Ingen vil rigtig eje det eller leje det eller have det. Vi vil alle bare gerne kunne gå på arbejde hver dag udføre vores opgaver uden at blive gjort til køn. Vi vil – i denne henseende – bare gerne have lov at være journalist eller forsker. Vi vil bare gerne have lov at udføre vores arbejde.

Montagen som metode til at se 'det usynlige'

Suhr og Willerslev beretter i introduktionen til antologien "Transcultural montage", hvordan sociologen Theodor Adorno erklærede montagen for død i 1960'erne: *"Montagens princip var at chokere folk til at forstå præcis hvor tvivlsom enhver organisk enhed var. Nu da chokket har mistet sin slagkraft synes montagens effekter at have været blevet ligegyldige…Montagens metode er derfor blevet neutraliseret."* (Adorno 1984: 223 i Suhr og Willerslev: 1, *min oversættelse*) [121]

[119] Dagbogsdiarré er når man som forsker ikke er i stand til at løfte sin egen erfaring op og gøre den universel og dermed almen gyldig, så andre end en selv kan lære af den, dagbogsdiarré er at erfaringen forbliver personliggjort. Bourdieu beskriver hvordan man kan arbejde med at blive refleksiv på sig selv og ens erfaring i artiklen "Participant objectivation" (2003) i *Journal of Royal Anthropology Institution*, 9, s.281-294. Artiklen er en revideret udgave af den forelæsning Pierre Bourdieu holdt på Royal Anthropology Institute den 6/12-2000.

[120] Jeg har ikke erfaring med at være mand, men jeg har da et par gange overvejet, om det havde været interessant at have en mandlig medforsker, der kunne gennemføre de samme interview og undersøge, hvad det eventuelt ville give. Et af problemerne er dog, at kvalitative interview ikke kan tages om. Men det er en idé, der ikke er afsluttet, men for nu ryger den i post-doc-mulighedsskuffen.

[121] Oprindeligt citat: "The principle of montage was supposed to shock people into realizing just how dubious any organic unity was. Now that the shock has lost it's punch, the products of montage revert to being indifferent stuff…The method of montage has therefor been neutralized"

Men de to antropologer mener ikke, at montagen er død. De erklærer, at montagen er en måde at skabe forbindelse mellem det kunstneriske udtryk, den videnskabelige forestillingsevne og det sociale. Og at dét montagens teknik kan bidrage til er at udfordre commonsense-forståelser af 'virkeligheden' (Suhr og Willerslev 2013: 1):

> "Et af montagens nøglebidrag til socialteori er montagens evne til at generere analyseværktøjer og anti-analyseværktøjer, mens den bibeholder rum for det usynlige. (…) Mærkelige ting sker, når to elementer sættes sammen i en montage. Aldrig er resultatet bare summen af de enkelte komponenter. Der skabes altid noget ekstra, et overskud eller noget overskydende. Dette 'ekstra' resonerer tilbage til elementerne og producerer en tilstand af generisk ustabilitet, hvor hver enkelt del transformerer sig og antager nye former indenfor den bredere konstellation. I sidestillingen af montagens komponenter ser vi en kløft eller en sprække åbne sig, gennem hvilken det usynlige materialiserer sig." (ibid., *min oversættelse)*[122]

Montagen har været brugt som metode til at lave film. Men som de Suhr og Willerslev understreger det, så kan montagen ikke reduceres til det. For de filmskabere der brugte metoden var den ikke kun en teknik, den var en nøglebetegnelse for en gammel knust verden og på en ny industrialiseret verden under konstruktion (Phillips 1992: 31 i Suhr og Willerslev 2013: 17). De argumenterer, at montagen gik forud for filmen. Filmskaberen Sergei Eisenstein hævdede, at den japanske haiku-tradition med sin sammenstilling af ord havde inspireret hans montageteori. Og i bidragene efterlyses der en mere nuanceret udlægning af montagens kulturhistorie, en der anerkender at montage strækker sig ud over det, der bliver betegnet, som det teknologisk moderne. I Mozambique og i Sinhala buddist ritualer virker montagen som en transformator for commonsense opfattelser. Montagen er ikke et spørgsmål om direkte synlige begivenheder alene, men trigger en kommunikativ gnist mellem det konkret oplevede og det forestillede eller ekstra-virkelige (ibid.).

At bruge montagen som skriveværktøj, altså som måde at sætte tekst sammen, udspringer af en ambition om at udfordre det klassiske princip fra realismen om overensstemmelse, hvor en tekst *"bedømmes i forhold til, hvor nøjagtigt den korresponderer med ting og begivenheder i den virkelige verden"*[123] (Morris 2003: 5 citeret i Suhr og Willerslev 2013: 97, *min oversættelse*)[124]. I stedet åbner disse bidrag op for nye konstellationer, hvor tankegange clasher med oplevet erfaring. Antroplogen George Marcus pointerer, at antropologisk feltarbejde i sig selv kan opleves som montage mellem forskerens mange identiteter og de forskellige lokationer, hvor forskningen finder sted. Montagen som både metode og præsentationsform kan bruges til at holde paradokserne ved feltarbejde i live i den efterfølgende produktion af akademisk tekst. (ibid.).

[122] Oprindeligt citat: "One key contribution of montage to social theory is its capacity to generate analytics and anti-analytics while maintaining a space for the invisible. (…) (S)trange things happen when two elements are brought together in montage. Never is the result simply the sum of the single components. Something extra, a surplus or an excess, is always produced. This 'extra' speaks back to the elements and produces a state of generative instability, where each part transforms and takes on new shapes within the wider constellation. We see in the juxtaposition of montage components the opening of a gap or fissure, through which the invisible emerges."

[123] "is to be judged according to how faithfully it corresponds to things and evnts in the real world."

[124] Og føder ind i den debat, der begyndte med det antropologiske hovedværk omkring repræsentation, nemlig "Writing culture" af Markus og Clifford.

De forskellige tekster i antologien bidrager til at vise, hvordan man kan arbejde med montagen som skriveværktøj og analyseredskab. Om antropologen Nina Holm Vohnsens tekst, skriver Suhr og Willerslev fx:

> ”(..) montagen bliver en måde at løfte hende selv ud af de indre arbejdslogikker på hvert niveau af systemet. Ved at gå ind og ud af diverse fragmenter af samtaler, bureaukratiske policypapirer, nyhedartikler sammen med hendes egne forsøg på at finde hoved og hale i det hele som en antropologisk beskuer, efterlader hun montagen åben. Læseren er tvunget til selv at udfylde hullerne. Mening er på den her måde mangfoldiggjort rettere end reduceret til en samlet, sammenhængende linie af argumenter.” (Suhr og Willerslev 2013: 98, *min oversættelse*)

TERRORISERET AF LITTERATUREN

I ’Writing for Social Scientists’ beskriver Howard S. Becker, at hvis følelsen af, at du ikke kan skrive hvad du mener i det sprog du bruger, så er det et tegn på, at ’the litterature is crowding you’ (Becker 2007b: 149). Sådan fik jeg det langt inde i arbejdet med at bruge ikke bare Pierre Bourdieu, men også en stor del af den kønsteoretiske litteratur, der ligger til grund for forskningen i emnet køn. Lad os starte med Bourdieu, når jeg endte med at fravælge Bourdieu, så var det fordi 1) jeg havde ikke lyst til at lave en afhandling, der kunne konkludere, at køn var habitus eller kapital og at det der foregik var symbolsk vold, 2) det havde jeg ikke lyst til, fordi det ville være at forsimple det der foregår 3) jeg ville gerne vise materialets kompleksitet og tavsheder og huller 4) jeg også blev opmærksom på brugen af kampmetaforer, og da jeg for nylig havde læst Lakoff og Johnson, der beskriver hvordan metaforer strukturerer vores væren i verden, så blev jeg enig med mig selv om, at Bourdieu ikke var den rette til at hjælpe mig med at forstå, det der foregår. Kønsteorierne, den er på en måde sværere, fordi de teorier er så vigtige, men de er også enormt abstrakte, så da jeg læste litteraturforsker Toril Mois indlæg om, at feministisk teori skal tilbage til praksis, så gik jeg mod praksis.

Det har gennem noget tid voldt mig stor besvær at læse teorierne, i sær efter at været gået i gang med det empiriske arbejde. Empirien er så konkret, teorierne er så abstrakte. Jeg sætter mig ned for at læse teksterne, men jeg oplever, at de lukker sig om sig selv. At læse om køn, hvad køn er, hvad en mand er, hvad en kvinde er, lukker mig ned. Skal det være SÅ abstrakt? Jeg skammer mig, prøver igen, jeg synes teksterne er sønderlemmende svære at begribe, de er så indforståede, så korrekte, så pertentlige, så perfekte, jeg kan ikke se nogen sprækker, hvor jeg ville kunne klemme min forståelse, min tvivl, min uduelighed ind, der er kun ordene og jeg må gang på gang erkende, at jeg ikke når ind i dem. Teksterne lukker sig om sig selv. Man kan ikke tænke med dem. Mads Ananda Lodahl udtrykker i bogen ”Upassende opførsel” ret præcist den følelse:
”Man starter i det ene hjørne og læser ned til det, og så kører man om på den næste side og gør det samme der. Ikke noget med at bladre lidt rundt og læse her og der og lade øjnene flakke og tænke en masse selv. Det er det, der godt kan være lidt kedeligt ved sådan noget akademisk litteratur. Man kan ikke rigtigt tænke selv, imens man læser. Man skal læse og tænke det samme, som der står, og så vente til bagefter med at tænke selv. Det synes jeg godt kan være lidt ærgerligt. Prøv for eksempel at tænke selv, mens du læser det her citat fra side 62 i ’Kvinder og Mænd’ (af Henning Bech red.): *’Butlers konsekvens i gennemtænkningen af diskursanalytisk orientering viser sig desuden i den skarpe fremhævelse af problemet om hvorledes der ud af diskurserne kommer*

subjektivitet og identitet, eller anderledes udtrykt problemet om 'tilegnelsen' eller 'overtagelsen'. Og konsekvensen viser sig yderligere i hendes markering af at problemet ikke kan løses med strengt diskursteoretiske midler. Der må indføres en form for 'subjektivitet' som ligger før diskursernes subjektiveringer og som gør deres virken mulig. Som vi har set, vælger Butler på dette punkt at henvise til fænomener som skræk, begær og identifikation, iscenesat ud fra en lacaniansk fortællingsramme. Den diskurskonstruktionistiske fortælling om diskursernes konstruktion af køn gennem performativiteternes subjektiveringer må således suppleres med en lacaniansk fortælling om en form for præsubjektiveret 'subjektivitet'. Jeg har faktisk gået på universitetet på et tidspunkt, men jeg syntes, det var lidt for kedeligt for mig. Igen: der var ikke rigtig ret mange billeder og tegninger og den slags. Ikke meget med at tænke selv og bare undre sig og have det sjovt." (Lodahl 2018: 102)

HVOR SKAL VI PLACERE FORSKEREN I AFHANDLINGEN?

Hvad hvis forskeren er med til at skabe situationen der opstår, hvad skal vi så gøre med forskeren? Den – altså forskeren – står jo i vejen for resultatet. Og forskeren bør ikke forstyrre. Men hvis forskeren bliver draget ind – frivilligt eller ufrivilligt – i empirien, hvor stopper og starter vi så den empiri, hvordan skriver vi os indenom eller udenom det der forskersubjekt. Ida Willig behandler det i artiklen hvor hun møder journalisten på to-mandshånd, og noget går i gang. Noget der ikke skabte empiri der nemt kunne indlemmes i afhandlingen, men samtidig også noget der medvirker til at beskrive, hvem de her mennesker, der udfylder den her profession, journalistprofessionen, egentlig er. I Willigs beskrivelse er det kampen om at definere virkeligheden, som hun kalder det. En kamp mellem to professioner, en forsker og en journalist. Antropologen Kirsten Hastrup må erkende at hendes køn er det der gør udslaget for hvordan hun bliver behandlet og kan behandles i et samfund på Island, hvor hun undersøger det mandlige og kvindelige, og det er netop på baggrund af sit køn, kvinde, at hun får indsigt i hvad køn betyder og hvordan det tillægges betydning og netop dette bliver selve tekstens omdrejningspunkt, at samfundet opdeles i det kvindelige og mandlige. Bourdieu var meget bevist om netop dette, og placerede sig selv udenfor, men beskrev hvordan man eventuelt ville kunne inddrage sine erfaringer som drivkraft i ens forskning (som jeg beskriver tidligere i afhandlingen). Patti Lather tager sig selv med helt ind i ligningen, da hun undersøger og videreformidler, hvad det vil sige at leve som HIV-ramt kvinde i 90'ernes Chicago, og gør det ved at sige: "This book is laid out so that, rather than only "giving voice" to the stories of others, this is also a book about *researchers getting out of the way and getting in the way*. As filters for the stories we heard, we have written a book that is about others who both are and are not like ourselves, as we give testimony to what are our own stories and larger than our own lives. Telling of a loss beyond naming where we try to know from the inside what is our outside, a threshold between what we know an what is beyond our knowing, this book, then, is about the limits of what can be said and known about the lives of others (Lather and Smithies 1997: xiiif)

OM EKSPERIMENTER, LEG OG TRICKS

Køn er i den grad et emne, der rummer paradokser, og jeg har fundet hjælp til at undersøge netop dette emne ved at gøre brug af såkaldte tricks, som sociologen Howard S. Becker har brugt en stor del af sit forskervirke på at beskrive. Altså tricks eller metoder, der tricker os til at se kendt materiale eller et i forvejen udforsket emne på en anden måde end den måde, vi er vant til at se på det på for på den måde at skabe ny viden.

> I stedet for at gøre det lettere at få et konventionelt stykke arbejde udført, bliver tricks en måde at forstyrre de komfortable tankeganger - som det akademiske liv fremmer og støtter - ved at gøre dem til den *rigtige* måde at tænke på. Det er et eksempel på, hvornår *det rigtige* er en fjende af det gode. Hvad trickene gør er at vise måder at vende tingene på, for at se tingene anderledes, for på den måde at skabe nye problemstillinger for forskningen, nye muligheder for at sammenligne cases og opfinde nye kategorier og lignende. Alt, der er arbejde. Det er sjovt, men det er mere arbejde end hvis du gjorde ting på en rutinemæssig måde, der ikke fik dig til at tænke overhovedet." (Becker 1998: 6f, *min oversættelse*)[125]

Beckers bog "Tricks of the Trade" er et manifest for den ukonventionelle tilgang til studier af sociale fænomener, og bogen tager det konventionelle tema op – social konvention og videnskabelig konvention – som en kæmpe fjende af sociologisk tænkning. Og der er noget på spil, hvis vi skal se verden fra alle kanter, for vores forskning vil tage afsæt i allerede bedrevet forskning. Være farvet af den forskning og deraf have farvet vores tilgang, vores måde at se verden på.

> "Hvert emne, vi studerer, er allerede blevet studeret af mange mennesker med deres mange og egensindige idéer og er yderligere domænet for de mennesker, der rent faktisk beboer den verden, som har egne ideer om, hvad det handler om, og hvad genstande og begivenheder betyder der. Disse eksperter gennem deres profession eller gennem medlemskab af gruppen har normalt et uinspiceret og uudfordret monopol på idéer omkring *deres* emne. Nytilkomne til studiet af studiet af subjektet, hvad end det er, kan let føres til at adoptere disse konventionelle idéer som de uinspicerede præmisser for deres forskning. Den agtværdige aktivitet omkring at udføre et litteraturreview, så vigtigt for bedømmelseskomiteer, gør os sårbare overfor at give efter for den forførelse." (Becker 1998: 7, min oversættelse)[126]

Ifølge Becker er det en af forskningens allerfornemmeste opgaver at stille spørgsmål ved måden, emner før er blevet udforsket, ikke for at sige, at andre har gjort det forkert, men for at sige, at ved at undersøge, hvordan emner bliver studeret finder vi frem til nye forståelser, der kan belyse et emne fra en hidtil ukendt vinkel, som han selv gør det i bogen "Outsidere", der er et af hans hovedværker. Afhandlingen her er stærkt inspireret af Howard S. Beckers og de andre sociologer fra Chicago Universitet, der med Robert E. Park i spidsen, satte sig for at undersøge det urbane livs udfoldelse og fremvækst ved at gå ud i byens spirende miljøer og kulturer og nabolag og indlemme sig selv i et miljø eller en profession eller et nabolag, og således lade denne deltagelse danne

[125] Oprindeligt citat: "Instead of making it easier to get a conventional piece of work done, they (tricks red.) suggest ways of interfering with the comfortable thought routines academic life promotes and supports by making them the "right" way to things. That is a case where the "right" is the enemy of the good. What the tricks do is suggest ways to turn things around, to see things differently , in order to create new problems for research, new possibilities for comparing cases and inventing new categories and the like. All that is work. It's enjoyable, but it's more work than if you did things in a routine way that didn't make you think at all."

[126] Oprindeligt citat: "Every subject we study has already been studied by lots of people with lots of ideas of their own, and is further the domain of the people who actually inhabit that world, who have ideas of their own about what it's about and what the objects and events in it mean. These experts by profession or group membership usually have an uninspected and unchallanged monopoly of ideas on "their" subject. Newcombers to the study of the study of the subject, whatever it is, can easily be seduced into adopting those conventional ideas as the uninspected premises of their research. The estimable activity of reviewing the literature, so dear to the hearts of dissertation commitees, exposes us to the danger of that seduction."

omdrejningspunkt for den sociologi, de bedrev. Også kendt som Chicago-skolen.[127] Udover leg med kvalitative og kvantitative metoder blev der også leget med formen, altså med selve skrivningen. Men det var alvorlig leg, det var fordi de mente, at de hver især havde noget at tilbyde, så formen ikke blev rigid eller monoteistisk, men netop viste, at hvert emne og hver forsker må finde sin vej. Men det måtte ikke gå ud over indholdet. Form og indhold skulle tværtom finde hinanden idet forskeren gik i gang med sit empiriske arbejde. For Becker handler det om, hvordan man som sociolog skaber fortællinger om det sociale, så fortællingerne på bedst mulig vis repræsenterer viden om netop det sociale.[128]

I det følgende vil jeg vise forskellige eksperimenter med køn, som illustrerer den erkendelsesmæssige værdi af at bruge tricks som en metode til at blive opmærksom på og bevidst om ens egne forforståelser i forhold til køn.

Andre sanser skal i spil ellers gør du det du er vant til at gøre. Din bevidsthed skal trickes for at du kan se, at også du har vaner, der hjælper dig med at træffe valg i hverdagen. Men hvis nu vi skal til at se på det hele med nye øjne, så fungerer de vaner som en stopklods, fordi de ofte er ikke-synlige, kulturbårne 'sådan er det bare' måder at gøre ting på. Det berømte eksempel fra ansættelsen af musikere til philharmonikaerne i (Gouldin og Rouse 2000), hvor optaget af kvindelige musikere steg med 50 procent, da man ved ansættelsesprøven satte en skærm op mellem bedømmerne og de enkelte musikere og bad musikerne tage skoene af, så bedømmerne ikke kunne høre fra gangarten eller se, om det var en mand eller kvinde, der spillede på instrumentet. Et andet eksempel er en mandlig ansat i et rekrutteringsfirma kommer ved en fejl til at benytte sin kvindelige kollegas auto-signatur når han sender mails ud, han undrer sig over de svar han får tilbage. Folk er ondskabsfulde, afvisende, tager sig længere svartid end han er vant til, og så går det op for ham, at han har haft sendt mails ud med underskriften 'Nicole', han skriver straks, at der har været en sket en fejl, at det er Martin. Med det samme, forbedring i sprog, svartider og opførsel. Han er chokeret. Nicole og ham beslutter at lave et eksperiment i to uger, hvor de bytter signatur. Nicole oplever pludselig at få svar, at kunne lave ting til tiden, fordi folk svarer hende, Martin oplever præcis det modsatte, at han nu ikke kan lave sine ting til tiden, fordi folk ikke svarer. I noten kan du finde link til twittertråden.[129] Et tredje eksempel er det, hvor man anonymiserer ansøgeren, så bedømmerne ikke ved om det er en man deller kvinde der søger et job, se fx Moss-Racusin m.fl. 2012. Det fjerde og sidste eksempel er det, der er indsat på næste side, det kan være du genkender det, for det er et man mere hyppigt ser udført, det er man fjerner byline fra avisartikler og beder en gruppe mennesker kønsbestemme artikelforfatteren, så bliver man opmærksom på, hvad der styrer ens kønsforventning. Disse eksempler er på ingen måde udtømmende, men skal blot vise, hvordan man kan arbejde med eksperimenter både i forskning og i praksis.

[127] Selvom bl.a. Howard S. Becker nægter at kalde sig selv for del af en særlig 'skole', men det ville jo også være at sætte ham i en af de rammer, han bruger sit forfatterskab på at sprænge.
[128] "Chicagopoesi" (2010: 29-68) Af Antoft, Jacobsen og Jørgensen i antologien, Antoft, Rasmus m.fl. (2010): *Den poetiske fantasi – om forholdet mellem sociologi og fiktion*, Aalborg Universitetsforlag 2010
[129] https://twitter.com/SchneidRemarks/status/839910253680553988

The sex test

by STEPHEN HESS

A recent University of Maryland study on women in journalism lends some support to a Syracuse University professor who believes that "male and female students may [approach the task of] journalistic writing in different ways." As such studies invariably do, this one concludes with a call for further research — in this case, on "how the news may be affected by differences between male and female perceptions and acculturation." As it happens, an experiment designed to throw some light on this question was carried out in 1980 at Harvard's John F. Kennedy School of Government. The experimenter was Stephen Hess, now a senior fellow at the Brookings Institution and the author of a forthcoming book on the Senate and the press. The account that follows is Hess's own report, as published in a newspaper column he was writing at the time.

"The news will not change until the people covering the news change," says a reporter in the Washington bureau of *The New York Times*. "If you're going to operate in some wonderland, you can say that your background doesn't color your story," says a *Washington Post* reporter.

It makes a difference, according to these reporters and many readers, whether the news-gatherer is male or female, black or white, ethnic or WASP. The composition of the press corps is just one more reason why what you read in newspapers is not "objective."

In order to test this proposition, I played a little trick on my graduate seminar at Harvard. The students — seven women and five men — included a state senator, a university administrator, a radio news editor, a high school teacher, a consumer advocate, and several government officials. A very bright bunch.

They were given four articles — one from *The Wall Street Journal*, one from *The New York Times*, and two from *The Washington Post*. But first I removed the by-lines. The students were then asked whether the stories by anonymous reporters had been written by a man or a woman.

The group voted 9-3 that the *Wall Street Journal* reporter was a man. (She was a woman.) Eleven of the twelve students thought the *New York Times* reporter was a woman. (He was a man.) They split 7-5 on both *Washington Post* articles. One had been written by a man and the other by a woman. (The majority was wrong in each case.)

There was no article on which a majority of the students got the right answer. No student got more than half right; three students got them all wrong. Collectively the class received a grade of 29 percent. The men and women earned equally low marks.

How could such an intelligent class have been so wrong?

In part, it is because they were too clever by half. They made some choices for reasons other than the text. *The Wall Street Journal* has few women reporters, hence the odds are that the article was written by a man. Or a story about male prostitutes in *The Washington Post* would not have been assigned to a woman. The students had grown "test wise" after years of scenting the traps that professors had set for them in tricky multiple-choice exams.

But they also made interesting assumptions that turned out to be incorrect: that there is a male and female *style* of writing, for instance. Female writing is "gushy," the male style is "titillating." Men are "more sensational." Women are "more sensitive." The men students were most convinced that "sensitive" articles were written by women.

Otherwise, the main reason the students guessed wrong was that they based their decisions on the reporters' sources. A male reporter, they contended, would not know which feminist business leaders to interview for an article about Mary Cunningham and the Bendix Corporation.

One of the students felt that my test was skewed in that all the articles related to issues that have sexist overtones. Thus the reporters must have been particularly on guard against their own prejudices. The results might have been different if I had chosen more run-of-the-mill topics. She may be right.

My interpretation, however, is that the press reflects where the society is at. In a sense, the test is a confirmation of the success of feminism. The students could not correctly detect sexism in these articles because it wasn't there.

This might not have been equally true if we had been looking for other possible biases. One of the stories, for example, was subsequently protested by homosexual groups as being "unfair" and "ignorant." Yet my students and their teacher did not notice this until it was called to our attention.

Looking at four articles in newspapers of high professional standing may not prove anything. Still, this is a do-it-yourself test. Any number can play. ■

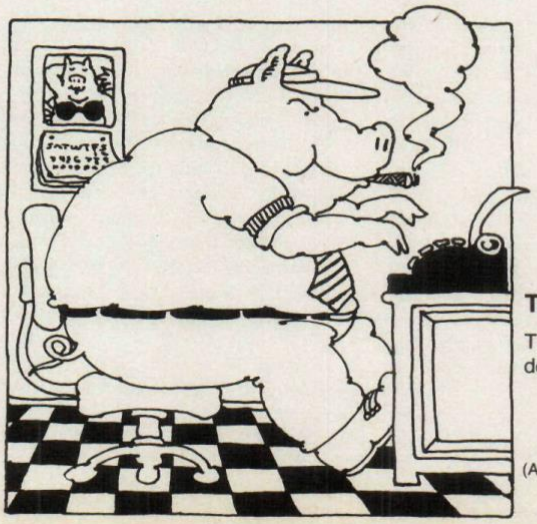

Test yourself

This drawing was done by (check one)

☐ a man
☐ a woman

(Answer on page 66)

130

[130] Testen er foretaget journalisten Stephen Hess, artiklen er bragt med tilladelse fra Columbia Jounalism Review.

At kalde afhandlingen et mulighedsmanifest er min måde at indbyde til rummet mellem det mulige og det manifeste hen mod evnen til at forestille sig noget andet. C. Wright Mills skrev i ”The Sociological Imagination” (1959) eller ”Den sociologiske fantasi” om sociologiens ansvar for at fordre forestillingsevnen. Ingen tekst eller forskning kan fratages sin kontekst, sin tid. Heller ikke nærværende tekst. Kan forskning være noget andet end det, jeg har vænnet mig til? Kan vidensproduktion også være at vise dig, at du som samfundsborger er med til at skabe forestillinger og forventninger? Det, jeg har villet adressere i denne afhandling er, om vores måde at gå til verden på fastholder os i en helt særlig måde at handle på, se verden på og gå til verden på. Og den fastholdelse forhindrer, at vi kan se verden som den ’er’.

KONKLUSION

Fortællingen om en rigtig journalist

(fortsat fra side 57)

"Efterhånden som jeg er blevet ældre og er kommet længere og længere væk fra det, som nogle af mine veninder og jeg har døbt, Verdens Værste Studie, er jeg dog kommet tættere på en følelse af, at det er helt okay, at jeg er, som jeg er. At der jo for helvede heller ikke kun kan være en slags journalist, og at dem der synes det, er nogle båtnakker, som jeg da ikke gider at tilbringe tid med alligevel. Men selvom jeg har sagt alle de ting til mig selv, og selvom den logiske del af min hjerne godt ved, at det er sandt, har der alligevel været en lille djævel, forklædt som vidunderpigen fra mit studie, siddende på min skulder og hvisket i mit øre; Du er ikke en rigtig journalist. Og det bliver du heller aldrig.

Men så for nogle uger siden blev jeg coachet af seje Lykke. Og der fik jeg endelig sådan rigtigt bugt med den hviskende djævel. Lykke bad mig nemlig om at skrive et manifest. Et manifest over, hvad *jeg* synes er en rigtig journalist, da det jo i virkeligheden er det eneste, der rigtig betyder noget. Jeg havde nemlig talt rigtig meget om, hvordan de andre, dem der arbejder på aviserne og nyhedsmagasinerne, dem der tager ind på Borgen for at stille kritiske spørgsmål til politikerne, er de rigtige journalister, og ikke lille mig, der bare gerne vil sidde i ro og mag og skrive om livet og hverdagens store spørgsmål. Men samtidig, som hun pointerede, vil jeg jo faktisk ikke være som dem og lave det, de gør. Så hvorfor er dem, der er de rigtige journalister? Og ja, det kunne jeg jo ikke rigtig svare på. Og derfor lavede jeg så nedenstående manifest. Et manifest, som siden dets fødsel har givet mig en underlig form for ro. En ro og en sikkerhed på, at den journalist, som jeg vil være er helt ligeså rigtig, som alle andre slags journalister, og at jeg med 100 procents sikkerhed nok skal komme derhen, hvor jeg vil i min karriere. Og når jeg en gang imellem vil tvivle, for det kommer jeg helt sikkert til, så hænger manifestet heldigvis lige over mit skrivebord og skubber den hviskende djævel væk, samtidig med at det minder mig om, at jo – **jeg er sgu en helt rigtig journalist**.

En rigtig journalist er:

- En der ser det store i de små ting
- En som gør en dyd ud af at beskrive, så flest muligt forstår, og ikke mindst føler sig forstået
- En som finder og undersøger tendenser, men ikke nødvendigvis følger dem
- En som giver folk, hvad de i virkeligheden gerne vil have, og ikke hvad de tror de vil have
- En der sætter lærdom, identifikation og mennesket højere end "Breaking News"
- En der ofte går til venstre, når de andre går ligeud"[131]

[131] Bragt med tilladelse fra forfatteren bag teksten: https://mituperfekteaar.com/2016/09/15/fortaellingen-om-at-vaere-en-rigtig-journalist/

Ting, jeg gør: Jeg skriver en mail[132], der bliver en konklusion

Så hvad betyder køn for journalistikken og for det at være journalist i Danmark? Jeg får en mail fra journalisten Kurt Strand, der er vært på P1-programmet "Mennesker og Medier" på Danmarks Radio (DR). Kurt Strand er det, man i Danmark ville kalde en 'rigtig journalist', det vil sige, en af den slags journalister, de fleste ville kunne blive enige om er en rigtig journalist. Kurt Strand har arbejdet som journalist på DR og er kendt for at stille kritiske spørgsmål i sine interviewprogrammer, han har udgivet flere bøger om interview, og været journalist og vært på Jyske Bank TV og bestyrer i dag det anerkendte mediekritiske program 'Mennesker og Medier' på DR's P1. At få en mail fra Kurt er (semi)stort. Og korrespondancen rummer de tematikker, jeg har forsøgt at placere i afhandlingen, her bare i komprimeret form som en form for afrunding, selvom montager ikke nødvendigvis har afrundinger.

From: Kurt Strand
Date: mandag den 13. marts 2017 09.08
To: admin <mlbb@ruc.dk>
Subject: Betydning af flere kvinder i journalistik og medier?

Kære Martine Bentsen.

Jeg skriver til dig, fordi jeg er i gang med indslag til Mennesker og medier på P1 om betydningen af, at flere end halvdelen - på nogle hold næsten to tredjedele - af de studerende på journalistuddannelserne er kvinder. I følge Tine Johansen i DJ er du i gang med ph.d. om køn og medier, og jeg er nysgerrig efter at vide, om du kan se forskelle på den måde, kvinder og mænd arbejder på? Altså om flere kvinder vil få betydning for vinkling, emnevalg og kildevalg?

Venlig hilsen

Kurt Strand

Den 13. marts 2017 kl. 09.59.53 +01.00, skrev Martine Bentsen <mlbb@ruc.dk>:

Kære Kurt,

hent lige en kop kaffe, før du læser min mail. Den blev lige lidt lang, til gengæld er den grundig.

Mit umiddelbare svar er nej. Det har ikke betydning. Men. Det kræver selvfølgelig en uddybning (du kender os forskertyper, vi har det stramt med stramme svar, for stramme svar eksisterer ikke i virkeligheden, i virkeligheden er ingenting enten eller). Når jeg skriver nej, så er det fordi måden man arbejder på i journalistikken, den er ekstremt norm- og vanedrevet. Vi gør, hvad vi altid har gjort. Arbejder som vi altid har gjort. Jeg forsøger at undersøge, hvad det der 'plejer' egentlig dækker over og hvad køn betyder i den kontekst. Både journalistuddannelserne og branchen lærer os hvad det vil sige, at være en 'rigtig' journalist. Også selvom vi siger, der er plads til alle mulige typer af journalister, så lyver vi lidt. Og det kan de studerende godt mærke. At der er en form for

[132] Mailkorrespondancen er bragt med tilladelse fra Kurt Strand.

tavs viden om, hvad der egentlig tæller. Hvad den der 'rigtige' journalist egentlig er for en størrelse, det er det jeg forsøger at skrive om (og jeg er ikke færdig med det endnu, så tilgiv mig mine ikke formfuldendte forklaringer). Men den ligger fortsat i vores baghoved også selvom vi egentlig ser os selv som nyskabende, som antireaktionære, så ender vi med at lade os socialisere til at lave tingene på den måde, som omgivelserne synes at kræve af os, uden at de måske nødvendigvis gør det, og det er her det bliver tricky, for hvis det bare ligger som tavs viden, at jeg bør og skal blive en særlig form for journalist, hvorfor vælger jeg så ikke bare noget andet. Måske fordi jeg kan se, at det der bliver belønnet, de journalister der bliver til noget er af en særlig karakter. Om den karaktér har et køn er et af mine undersøgelsespunkter. Er det stadig den stålsatte mand med papirblokken i hatten med de ivrige fingre ved tasterne og smøgen i munden, der er det nærmest Platonagtige billede vi har af hvad en 'rigtig' journalist egentlig er? Også selvom vi med vores fornuft godt kan sige, at det er det ikke, og sige højt, at Ulla Therkelsen er mit idol. Måske kan tingene godt ændre sig alene ved at der kommer flere kvinder i journalistikken, men dermed har du også lavet som præmis, at kvinder laver anderledes journalistik end mænd. Findes den forskel virkelig eller gør vi den? Tænker vi automatisk på kvindelige journalister som mere portræt- og menneskeorienterede og mandlige journalister som mere erhvers- og politik- og ikke mindst sportsivrige, kommer vi til at skubbe praktikanter og nye journalister (ubevidst) i den retning, fordi vi som dem med de gamle vanebefængte hjerner har set, at det var jo sådan redaktionen så ud. Vi glemmer at se det menneske, den journalist, der står foran os. Der findes en mængde undersøgelser (sender dig dem gerne, hvis du selv vil orientere dig i det), der på forskellige måder undersøger, om kvinder arbejder på særlige måder eller om mænd arbejder på særlige måder. Lad os slå fast, at undersøgelsernes konklusioner er ufattelig forskellige. Nogle siger at de gør, andre at de ikke gør. Det er lidt ligesom at lave en magtanalyse, hvis du gerne vil se magt, så er den der. Min egen erfaring og viden om området har gjort, at mit svar til dig er, at der er en række faktorer der er på spil, når journalister ender med at arbejde på særlige redaktioner eller på særlige måder som henholdsvis mænd og kvinder. De faktorer handler enormt meget om, hvordan andre ser på os. Når du får en ny kollega (praktikant/freelancer/fastansat/chef), hvad ser du så først – kønnet eller personen? Og du skal være helt ærlig med dine egne tanker, selvom det er næsten håbløst umuligt, så kan denne lille øvelse gøre, at du får langt større forståelse for hvor meget vi tænker i køn om andre, men sjældent om os selv. Jeg går fx aldrig ud i verden og tænker, jeg er kvinde. Jeg går ud i verden og tænker, jeg er mig. Men nogle gange fornemmer jeg, at andre har idéer om, hvad jeg bør og skal alene baseret på, at de kigger på mig og de ser ikke mig som journalist/forsker, men som kvinde. Hvordan går du ud i verden som journalist (og mand)? Kunne du bruge dig selv i indslaget og blive dig dine tanker bevidst og tage dem med ind i studiet? Og jeg ved godt at man aldrig skal pålægge journalister opgaver, du skal selv opdage den (takes one to know one)! I mit materiale ser jeg, at det er lige så svært for mændene som for kvinderne at navigere i det at være journalist, fordi der som sagt er en usagt forestilling om, hvad den 'rigtige' journalist er. Mange mænd har også andre præferencer end de gængse der stereotypt har bygget sig op, ligesom mange kvinder også har andre præferencer end de gængse der stereotypt har bygget sig op for dem. Kan man sige, at det at være en 'rigtig' journalist handler om at man har særlige maskuline (IKKE at forveksle med mandlige) konnotationer, konnotationer der handler om konkurrence, hurtighed/fart, total overgivelse til en sag/emne, hvis man kan det, så kan det faktisk være sværere at være mandlig journalist med andre præferencer, fordi man er dømt til at være forkert, mens kvinder der gerne vil være journalister og måske passer ind i den der 'rigtige' skabelon bliver til nærmest mytiske figurer, se bare Puk, Mette, Simi og ikke mindst Ulla. Hvis du ser på, hvem der vinder Cavlingpriserne (det man, hvis man skal

stille meget skarpt, kunne tage som udtryk for hvad 'rigtig' egentlig er), så kan ukendte mænd sagtens vinde, men ukendte kvinder vinder aldrig. Vinder en kvinde, så er det fordi hun er et kendt navn. Et kendt ansigt. Hvad siger det?

Puha Kurt, det blev en dødehavsrulle af et svar. Håber du kan navigere i det. Fik jeg overhovedet svaret? Var journalist i syv år, men som du kan se, så er jeg i den grad blevet ultrasocialiseret tilbage på universitetet, om jeg som kvinde der gør en anden forskel end mine mandlige kolleger, det kan vi tale om en anden gang.

Mange hilsner
Martine

Fra: Kurt Strand
Dato: mandag den 13. marts 2017 kl. 10.16
Til: Martine Bentsen <mlbb@ruc.dk>
Emne: Re: Betydning af flere kvinder i journalistik og medier?

Kære Martine.

Tak for dit grundige svar og spændende overvejelser. Når jeg overhovedet tager fat på problematikken, er det fordi vi i mine år som journalist - snart 40 (!) - altid har diskuteret det som en kendsgerning, at det ville gøre en forskel med flere kvinder i journalistik. Måske fordi DJ (dansk journalistforbund red.) i en periode var præget af nogle meget stærke og bevidste kvinder (Tove Hygym, Helle Gräs, Kate Bluhme mfl)... Og så er det i hvert fald for mig ret interessant, hvis transformeringen fra mande- til kvindefag ender med ikke at gøre den store forskel. Men at journalistikken i langt højere grad er styret af vaner og rutiner.

Måske kører vi indslaget på fredag; i givet fald: vil du kunne være med et sted mellem 9 og 10 i DR og bidrage med dine refleksioner i stil med, hvad du skriver nedenfor?

Bedste hilsner
Kurt

Indslaget kan du finde det her, 'Mennesker og Medier: Reklamesøjler med mundkurv på', P1, 31.marts 2017 (starter 30 minutter inde i indslaget): https://www.dr.dk/radio/p1/mennesker-og-medier/mennesker-og-medier-2017-03-31?fbclid=iwar2rxqsl9u9mtsr-bdf-yujmugjff8dm-ci9zp1k4-n5vty1niu-pp-9hqy

Jeg skriver efterfølgende en mail til Kurt og de andre medvirkende i indslaget, fordi jeg synes, der er en vigtig vinkel, vi ikke kom omkring i indslaget, som netop også er en af pointerne i afhandlingen, at man som ny i faget ikke selv bestemmer, hvordan 'faget' ser på en, når man kommer ud, at journalistikken har (kønnede) forventninger til hvad man vil og hvordan man vil det, der er det svært som ny at vide, hvilke forventninger praksis har til en. At praksis overhovedet har forventninger kommer måske ikke bag på en, men igen vil jeg vende spørgsmålet rundt, og spørge,

har du nogensinde tænkt over, om din arbejdsplads havde forventninger til dig, der var baseret på dit køn? Eller har du som ansat eller chef nogensinde tænkt over, om dine forventninger til dine journalistiske ansatte var baseret på køn? Og måske ubevidst skubber mennesker i den retning, man tror de interesserer sig for (baseret på det køn, de har).

Fra: Martine Bentsen <mlbb@ruc.dk>
Dato: fredag den 31. marts 2017 kl. 19.13
Til:
Emne: Re: SV: Tak for medvirken i Mennesker og medier i dag

Kære alle tre,

Jeg siger i lige måde. Sjovt at bevæge sig over på anden side af interviewsituationen (for første gang) og tak for at forsøge at styre selvstyrende skibe, Kurt, selvom jeg personligt er lidt for langsom når så mange vinkler kommer på banen på én gang. Men. På den anden side bidrager de alle til en del af det billede, du var interesseret i at folde ud, og så er den klassiske at bede om mere tid eller færre vinkler. Jeg håber, du selv føler, du blev klogere (og lytterne gjorde) ellers må vi udvide mailkorrespondancen og få et velvilligt medie til at trykke den:) Men svaret bevæger sig jo mellem det konkrete og det abstrakte. Der er det, vi kan observere. Men hvorfor eller hvordan det sker, det er så lige det. Tænker at vi måske kom til at mangle 'det andet blik', altså at grunden til at det (måske) ikke kommer til at gøre en forskel er, at dem 'derude' ser i m/k, men dem der kommer ud ikke tænker sådan, så når man som kvindelig praktikant bliver sat til at lave casehistorier, så er det ligeså meget redaktionens forventning om, at det er jo det, de kvindelige praktikanter/journalister plejer at gøre, så redaktionerne ubevidst skubber praktikanterne i de retninger de tænker, man måske er optaget af. Puha, nu må det være tid til weekend (og rødvin)!

Og undskyld Jan, at jeg kaldte dig for Torben. Din observation er sjov. Også bare det, AT du ser den.

Kh
Martine

PERSPEKTIV

”Problemet med sandheden er, at den ikke kan fastlægges en gang for alle. Hvis både forskeren og den åndeligt søgende virkelig vil opnå erkendelse og indsigt, så må de først og fremmest kunne stille sig uvidende – lade sig overraske. Men det er jo farligt, det rører ved det etablerede, det trygge, det allerede fastlagte. Det rører ved verdensbilledet eller den måde man opfatter sig selv på.” (Swami Janakananda, grundlægger af Skandinavisk Yoga- og Meditationsskole)[133]

[133] Citat fra teksten ’På vej mod en større bevidsthed’ af Swami Janakananda, hentet den 29/1-2019 fra Skandinavisk Yoga og Mediationsskoles hjemmeside: https://www.yoga.dk/laesesalen/pa-vej-mod-en-storre-bevidsthed/

Når jeg sidder her i den afsluttende fase og skimmer den litteratur, jeg læste, da jeg begyndte projektet, den litteratur, der viser, hvordan journalistikken er kønnet. Litteratur, der er baseret på research udført i Sverige, Finland, Holland, England, USA, så synes dét, jeg har gennemført her, som noget meget andet. Det tog mig lang tid at turde tro på det blik, jeg har på emnet og emnerne, køn og journalistik. Et blik, der er vokset i arbejdet med det empiriske materiale. Og jeg er stadig i tvivl, om det blik kan bruges til at producere viden. Er jeg en rigtig forsker, kunne jeg spørge? Jeg skulle jo lave den danske udgave af de svenske, hollandske, engelske, amerikanske, finske undersøgelser, det var sådan jeg begyndte, med en bred indgang, der skulle afdække, hvordan køn var repræsenteret i journalistikken, på nyhedsredaktionerne, i mediehierarkiet, men at betydningsspørge til køn i journalistikken, det fik mig til at dvæle, og jeg har brugt antropologen Thomas Hylland Eriksen til at understøtte den dvælen ved dét ene spørgsmål, ved den ene tilgang, der blev at følge en gruppe af journalister in-spe gennem deres vej fra journalistuddannelse til journalistikken og spørge dem om køn og journalistik.

Når jeg hylder sociologerne i den såkaldte Chicago-skole for deres grundige og læsværdige værker, hvor de eksperimenterede med metoderne og med formidlingen af deres forskning, og hvor nogle tog den eksperimenterende tilgang med ind i undervisningslokalet, som fx Howard S. Becker, der lod de studerende iscenesætte og performe sociologiske undersøgelser ligesom autoetnograferne Carolyn Ellis og Arthur Bochner der performede deres tekster, så er det fordi disse tekster ikke nødvendigvis giver mig et resultat, jeg går ikke fra læsning af de tekster med ny viden. Jeg går fra læsning af de tekster med en fornemmelse, der åbner verden op for forståelser af situatoner, events, begivenheder og hvordan de også kan hænge sammen, de tekster giver mig ikke ny viden men udfordrer måden jeg tænker på om verden, den placerer mig i verden ved at tilbyde mig et spejl for mine tillærte refleksionsmønstre.
Becker indledte også et skrivekursus, hvor forskere og studerende kom med deres 'shitty first drafts' – ikke uden angst – og gjorde det synligt, hvad forskning er, det er at skrive igen og igen og igen, til man rammer den tone og den formulering, der passer til lige præcis det argument, man har. Det er min påstand, at det arbejde kan man som forsker og forsker in-spe ikke gøre alene, det kræver kolleger der har tid og åbne sind, der kærligt og kritisk vil give feedback, ligesom man gør det på deres. I afhandlingens EFTERSKRIFT vil jeg tage dette op, for jeg tror, den åbenhed er udfordret på universitetet i dag.
Vi lever i en anden tid end den, der dannede kontekst for de første studier af og tekster om køn og medier, der blev gennemført og skrevet i 1970'erne. At studier, fx den esoteriske Who makes the news igen og igen kan vise, at der er flere mænd i medieorganisationerne end kvinder, er måske mindre et paradoks end det er en konstatering. Så. Hvad gør vi nu? Klart, 1970'erne er forbi. Åbenlys drukkultur og sexisme på nyhedsredaktionerne findes ikke længere. Men. Der er noget der hænger ved. I gardinerne og i de vægge, der ikke længere findes i de åbne kontorlokaler. Det 'noget' kan vi ikke se. Det påvirker måden, jeg lytter på, måden jeg arbejder på, måden jeg ansætter på, måden jeg omgås mine kolleger på, bare det, at jeg bevidst og ubevidst vurderer, om noget er godt eller dårligt. Jeg er optaget af, at det fag, jeg uddannede mig til ikke dør. At det fag, jeg studerer, ikke forsvinder. For jeg mener journalistikken er vigtig. Dog ikke vigtigere end de mennesker, der arbejder i den, udsættes for den, bruges i den og bruger den.

Jeg tænker på, hvordan det hele skal ende, montageformen er også ny for mig, og jeg vil gerne give et perspektiverende blik på den kontekst, som denne afhandling er skabt i, den kontekst, som ikke

kan klandres for at have skabt denne afhandling, men som har medvirket til at påvirke mit fokus, pirke til den følsomhed, som dette projekt agiterer for. Skal forskning og journalistik udfordre den rene funktionalitets lov? Kan de? Bør de? Er de forpligtet på det? Jeg føler mig forpligtet.

MELLEM KLIPPENE

- - - - -

FORESTIL DIG…
ET AUTOETNOGRAFISK
MULIGHEDSMANIFEST
Forfatterens overvejelser om, hvad der egentlig er konteksten for det hele
Videnskabelige metarefleksioner

”Ikke banke på.

Teknologien gør enhver gestus præcis og afstumpet og mennesket med. Den ribber dets bevægelser for al tøven, al omtanke, al dannelse. Den underkaster dem tingenes uforsonlige, så at sige historieløse krav. Således glemmer man næsten, hvordan en dør kan lukkes sagte, forsigtigt og dog fast. Bilernes og køleskabenes skal slås i, andre er tilbøjelige til at smække i af sig selv og dermed påtvinge de indtrædende den uvane ikke at se sig tilbage, ikke at værne om det hus, som åbner sig for dem. Man kan ikke yde den nye mennesketype retfærdighed uden at være sig bevidst, hvad der uophørligt helt ind i de hemmeligste påvirkninger overgår ham fra tingene i omverdenen. Hvad betyder det for subjektet, at der ikke findes palævinduer, som kan åbnes, men kun uhåndterlige skydevinduer, ingen sagte dørklinker med drejbare kuglehåndtag, ingen forhave, ingen trappetrin ned til gaden, ingen mur om haven? Og hvilken bilist har ikke følt sig fristet alene af sin motors kræfter til at udrydde gadens skadedyr, fodgængere, børn og cykelister? I de bevægelser, som maskinerne forlanger af dem, der betjener dem, ligger der allerede det voldelige, hamrende, stødvis uophørlige i de fascistiske mishandlinger. Erfaringens uddøen skyldes ikke mindst, at tingene under den rene funktionalitets lov antager en form, som indskrænker omgangen med dem til ren håndtering uden at tillade noget overskud, hverken i handlefrihed eller i tingenes selvstændighed, der kan overleve som erfaringskerne, fordi den ikke bliver opslugt af handlingens øjeblik.”

Theodor Adorno, Minima Moralia: Reflections from a Damaged Life, 2005 (opr. 1951), side 40 (min oversættelse)

Ting jeg gør: skriver et essay med titlen[134]:

Retten til at undre sig kan de[135] ikke tage fra mig eller de højere magters ninjametoder

I går skrev jeg en mail til sekretæren for mit institut. Fordi hun har hjulpet mig med et af de administrative benspænd, jeg deleter fra min inboks hver morgen. Du kan kalde den Rejs-Ud, Promark find selv på flere. Jeg skrev simpelthen bare tak. Tak, fordi du gør det, jeg overspringshandler fra hver dag. Jeg er et administrativt nossefår, men forhåbentligt får I noget fagligt ud af mig på et tidspunkt. Hun skrev tilbage, at hun havde brugt to hele dage på at gøre det for alle dem, der ligesom mig lukker øjnene og venter på at administrationsmanna fra himlen vil få det hele til at forsvinde, og at det tak var rart. Det gjorde mig glad. Jeg skrev jo mailen, fordi jeg var glad, fordi hun havde gjort det, som nogen har bestemt, at jeg selv skal gøre.

Er det godt at være forsker og blive kaldt en god administrator?

Hvad vil det egentlig sige at være ansat til at forske. At bruge dagen på at undre sig over verdens tilsyneladende tilsynekomst, undersøge det via praksisser og beskrive det med teorier og sende ordene og idéerne ud i verden. At bruge sin dag (og nat) på at tænke. Måske er forskere for dårlige til at forklare, hvad det egentlig er, vi laver, vi er i al fald nemme at få til at lave alt muligt andet og komme til at negligere det, vi egentlig var ansat til gøre. At forske kræver ro. Og hvad er ro? Og kan vi blive ved med at forlange det, mens andre professioner synes at være nået til stadier af roterende duemaraton. Jeg har haft mange typer af job inden jeg vendte tilbage til universitetet for at forske, men der er mange typer af fagligheder og jobs, jeg aldrig har prøvet. At forske minder om intet andet, jeg nogensinde har lavet. Og hvis man ikke har prøvet det, så ved man ikke hvad det er. Og det er omtrent her, at nogen begynder at kalde mine ord for arrogante. Men jeg vil påstå det samme om sådan set ethvert erhverv i verden. Jeg aner ikke, hvad det vil sige at være rørlægger. At være folkeskolelærer. At være højesteretsdommer. At være statsminister. At være zenmester. Jeg aner det ikke. Men fordi det at forske tilhører en elitær profession. Så må jeg ikke sige det her højt. Hvorfor? Måske er det vores angst for tale om vores faglighed, hvad den består i og af, der gør, at vi er så nemme at flytte rundt med, gør det så nemt for nogen at tage vores tænke-tid. For tid er mit vigtigste værktøj. Uden tid har jeg ingenting. For mig er det et spørgsmål om faglighed. Vi har som samfund brug for mange typer fagligheder. Alle de nævnte fagligheder oplever (uden at jeg kan sige det med fuldkommen sikkerhed) at skulle administrere mere. At have været statsminister og blive kaldt en god administrator, er det et godt tegn? Det er i al fald et tegn på noget.

Nogle forstyrrelser skal vi bekæmpe, andre skal vi knuselske

Jeg undrer mig. En ret, jeg formoder jeg bliver betalt for. Ubetinget undren. Det kan du sige er min kerneydelse. Efter tre år som ph.d.-studerende - eller fire, hvis jeg inkluderer det år hvor en skriveblokade fik mine fingre til at slå knuder og min vejleder til at foreslå mig at tage et års orlov, som jeg modvilligt gjorde, men i dag er hende dybt taknemmelig for at vise mig hen til, for min

[134] En redigeret version af dette essay blev trykt i Roskilde Universitets universitetsavis PAPER, den 15/3-2018: https://rucpaper.dk/2018/03/15/de-hojere-magters-ninjametoder/

[135] Jeg aner faktisk ikke, hvem jeg mener med "de", men måske ved de det selv. De er nogen, ingen, andre, hvem som helst.

tilgang var lidt ala byggemarkedssloganet om at det skal bygges væk, blot her omformuleret til: DET SKAL SKIVES VÆK!!! - dvs. tre år i grænselandet mellem ansat og studerende, jeg er nemlig ikke rigtig inde (dvs. rettigheder har jeg ikke rigtig nogen af ud over min undreret) ikke rigtig ude (dvs. jeg bør kæmpe for de rettigheder, jeg ikke har, men som jeg måske muligvis med overvejende sandsynlighed ikke kommer i nærheden af), men jeg er nok mest inde, jeg er i al fald ansat (til at studere). Og jeg studerer. Anomalier. Måske mest nomalier. Og. Jeg har gjort mig en observation. Her på universitetet, der hersker en form for lighedsdressur, vi skal alle administrere, registrere, printe, bestyre (faglighed), forstå hvad det vil sige at være leder, at skrive, at publicere, at fakturere, at søge midler, at undervise og være sociale/asociale i digitale systemer der fjerner os mere og mere fra dem, vi er her for, nemlig de studerende (som vi underviser) og samfundet (som skal bruge vores forskning). Vi skal alle være selvstyrende konsulenter på vidensfabrikken og det, jeg undrer mig over er, hvorfor? Universitetet skal forske og undervise. Det er opgaven, hvis du spørger en oplysningsidealist, der stadig betragter sig selv som en endnu ikke gennemsyret neoliberal ninjaforvalter. Men jeg skal også forstå, at det er den vildeste luksus. Og jeg er allerede klar over omfanget af nemesismonstrøs hverdagsarrogance mine nu første par afsnit vil afstedkomme. Jeg skal ikke komme og tro, at forskere går fri af at skulle administrere, noget jeg gør for lidt til at det bliver rutine, og for meget til, at jeg kan få koncentreret mig om mine kerneydelser. WE ALL FLOAT DOWN HERE. Og så er der lyset. Der installeres individuelle lyssensorer på alle kontorer og toiletter. Sidder du stille for længe – hvem der administrerer længden af 'længe', det ved ingen, men 'længe' er altid ikke-længe – så går lyset ud. Man bør jo også bevæge sig mere lyder det. Og jeg nikker. Og det er jo ikke fordi, jeg ikke skal eller vil forstyrres. Der er i al fald to niveauer af forstyrrelse. Den ene handler om uforstyrret tid til forskning og undervisning. Den anden handler om at udfordre den forskning og undervisning, man laver. At vi udfordres af nye tænkemåder, arbejdsmåder, metoder, teorier osv. Det må aldrig blive en monokultur, hvor vi gemmer os i siloer. Men jo mere vi bliver forstyrret af andre arbejdsopgaver end dem, der var kerneydelsen, des mindre lader vi os forstyrre der hvor vi egentlig burde. Vi manifesterer vores default setting, måske fordi vi tror, at det vi er i gang med er at beskytte den tid, der langsomt er løbet ud gennem årerne. Vi magter ikke at lytte. Forstyr ikke mine cirkler!

Jeg oplæres i et system der hylder digital teknologi, monokultur og hurtighed

Når jeg skal lave et litteratur-review, dvs. indsamle den viden der er lavet på det område, jeg beskæftiger sig med, så kan man sige, at teknologien har hjulpet mig ved at lave fremragende søgedatabaser, hvor jeg med få klik finder frem til lige præcis de artikler, jeg skal bruge. Men. Fordi vi som forskere er kommet med på bølgen af at skulle publicere (meget) eller (ud)dø, så er man i stigende grad begyndt at splitte sine resultater op. Således skal du ikke kun læse én artikel for at få idéen udfoldet, men gerne fem, for forfatteren skulle jo kunne (be)vise, at vedkommende har publiceret meget. En idé, fem artikler. Prøv at forestille dig de absurde mængder af litteratur, artikler, du skal bane dig igennem for at få idéen udfoldet. Så er mine tre år som ph.d.-studerende (den mængde år man har i Danmark) pludselig ikke meget. Og den proces medvirker også til intern konkurrence, for hvorfor får vedkommende derhenne lov at gå fri? Vi er optaget af mængde, men hvad er det egentlig vi laver, hvad er kvaliteten af vores tilstedeværelse på den her arbejdsplads? Skal alle udgive lige meget eller er det okay at personen derhenne er den der altid stiller dét spørgsmål, der får alt den opbyggelige luft til at tabe selvsamme. Er det ikke en pænt stor værdi? Og med den interne konkurrence går noget meget særligt tabt, nemlig den interne påskønnelse af fagligheder og ikke mindst personligheder, at jeg kan noget, men du kan noget andet – vi ensliggør.

Vi skal også helst lære at være hurtige. Og se ud som om vi har travlt, er travle det meste af tiden. Er jeg den der kan præsentere min forskning på tre minutter og gøre det så godt, at jeg gør det bedre end de andre, så vinder jeg æren af at gøre det igen - nu bare foran internationale ph.d.-kolleger, og gevinsten er at rejsen bliver betalt. Og det er omtrent nu jeg har lært at jeg skal skrive, at det selvfølgelig skærper min forståelse for, hvad mit projekt egentlig handler om. At jeg kan skære det ned til tre minutter for et hungrende publikum. Men det bidrager også til at jeg dør en lille smule indeni. For skal al forskning kunne forklares på tre minutter. Og hvad hvis det er sådan jeg begynder at arbejde, sådan jeg begynder at tænke.

Forvirrede forskere Inc

Og midt i al det her, har jeg slet ikke nævnt arbejdsmarkedskonflikter, #MeToo på universiteterne, national fremdriftsreform, lokal universitetsreform og mine kolleger, der fra flodbølgerne råber DET HER PÅVIRKER JO IKKE DIG, DIT PH.D.-PROJEKT, ARBEJD DU BARE VIDERE, VI HAR DET FINT! (Men. send gerne flere penge og tid og et stykke drømmekage med ekstra meget karameliseret kokus. Smiley. Smiley. Wink.). Men det påvirker mig da selvfølgelig! Jeg er en del af det her sted. Mit spørgsmål er, om vi kan stoppe det nu? Forvirrede forskere er hverken et kønt syn eller en produktiv masse. Men i det mindste holder de kæft, for de aner ikke hvor de skal rette kritikken hen. Og det er jo regel nummer 1. Kritik må have en modtager. Og man kunne begynde at få den tanke, at nogen eller noget rent faktisk er interesseret i, at forskere aldrig rigtig får tid, for shit. Tænk hvis de gennemskuede alt det der bliver gjort for at forhindre dem i at finde ud af noget om, hvordan vi fungerer som samfund på mikro-, meso- og metaplan. Så ville de, nogen, ingen, andre, hvem-som-helst jo være nødt til at handle på den viden. Og så tænker jeg på, at vores medier dagligt flyder over med indlæg ala det, jeg her sidder og forfatter. Og who gives a shit, egentlig? Det ændrer ikke noget. Vi er mættet. Af kritik. Af manglen på handling. Af for meget handling. Af forandring. Og ikke forandring. Og hvem er det, der skal ændre noget og er de overhovedet interesseret i forandring. Lad mig nu bare forske i fred, for H*%#")/, råber vi i håb om at holde det sensoriske lys tændt.

Hvad hvis forskere mister evnen til at undre sig?

Og jeg er også begyndt at blive i tvivl, har jeg overhovedet ret i, at de ikke kan tage retten til at undre sig fra mig? De kunne jo i princippet bare sige sayanora når de læser første sætning eller skamme min forskning eller bare forbigå det her indlæg i stilhed (ved sgu ikke hvad der er værst: at få sparket, fordi jeg siger noget? At få sparket ved at give min faglige kundskaber skylden eller ved at blive ignoreret?) Så står jeg alene med det hele. Udenfor. Men dog stadig med retten til at undre sig intakt. Eller hvad. Hvad nu hvis måden at arbejde på. Stifte relationer på. Være i verden på. Hvad nu, hvis jeg grundlæggende mister evnen til at undre mig eller rettere ignorerer min trang til at undre mig, fordi jeg jo er et grundlæggende forstående menneske. Jeg forstår godt, at det at være leder i de her tider ikke er nemt, at man presses nedefra og oppefra og henne fra, jeg forstår det godt. Tænk på alle de ikke-beslutninger, der skal træffes hver dag og i morgen er de beslutninger og i overmorgen, der er de gjort til ikke-beslutninger igen. Af nogen endnu højere placerede ledere.

Revolution som akademisk hverdagspraksis?

Og de reelle beslutninger, de gennemføres med ninjametoder, jamen vi har da i et nyhedsbrev skrevet, at I som ph.d.-studerende får færre vejledertimer. Øhhh mener du det link i en sætning, der handler om xxx, hvor linket fører til et dokument med en tabel med alle mulige besparelser og

hvis jeg er virkelig ivrig/grundig, så finder jeg det tredjenederst. Hvad er det egentlig for systemer vi tilrettelægger vores arbejde efter? Og hvilke mennesker, hvilke roller, vi bliver til i de her systemer? Hvad nu hvis min default-setting bliver min setting. At jeg begynder at agere som systemet vil have mig til at agere. Fordi ellers kan jeg ikke fungere. Hvad så? Bliver samfundet så forskningsmæssigt, refleksivt fattigere? Eller bliver det bare nemmere at få samfundet til at fungere? Revolution som akademisk hverdagspraksis er jo ikke praktisk muligt. Men. Det er heller ikke. Umuligt.

EN RIGTIG FORSKER

Hvori forfatteren gør sig visse overvejelser om, hvad det egentlig er, der er konteksten for det hele.[136]

AUTOETNOGRAFISK SCIENCE FIKTION[137] Følgende samtale finder sted i 2069. På en bænk bag et træhus på en klippegrund på den svenske østkyst sidder forfatteren, 90 år gammel. Næste år markerer 40-året for den store universitetsopstand, der fandt sted på danske universiteter i årene omkring slutningen af 2020'erne. En opstand, forfatteren havde leget med i et essay, hun skrev på baggrund af sin afhandling EN RIGTIG JOURNALIST, som hun afleverede i 2019. Essayet med titlen UNIFORMT UNIVERSITET lagde sig i slipstrømmen af flere års fiktive og nonfiktive fortællinger om det administrative og monoteistiske jerngreb, danske universiteter blev styret af. Forfatteren venter på en dansk ph.d.-studerende og journalist, der skal interviewe hende til en VP – Virtuel Podcast – der har lyttere i studentermiljøet i Skandinavien. Podcasten kalder sig *'Martin e Bentsen ved godt, at kønsteori findes'* og handler om metoder, undervisning og forskning. Inde i træhuset nusser en ældre halvsvensk mand rundt og laver kaffe. Duften blander sig med den tidlige aftenbrise. Noter af saltvand og dugvådt græs og kølige klippestykker blander sig med de eviggjorte noter om, hvordan man gør revolution til akademisk hverdagspraksis ved at insistere på, at forskerens opgave er at vise, at alting kunne have været anderledes.

Jeg, en dansk journalist og ph.d.-studerende, du kan kalde mig Martin e Bentsen, er taget afsted for at interviewe forfatteren, på vej op gennem Sverige, langs kysten, genlæser jeg elementer i den afhandling, jeg skal tale med hende om. Det hele begyndte jo med en undersøgelse af køn i journalistikken. Hun ville undersøge, hvad køn betyder for journalistikken, for det at være journalist i Danmark. Og hun endte med titlen; EN RIGTIG JOURNALIST. Og skrev, at dette var en montage og et autoetnografisk mulighedsmanifest for evnen til at forestille sig noget andet. Hun lavede blandt andet et fiktivt sci-fi-agtigt telefoninterview med journalisten Henrik Cavling[138], hvor hun interviewede ham omkring køn. Cavling, der som chefredaktør for Politiken, gjorde interviewet som metode til selve kraftcentret for journalistikken (Jørgensen 2010: 123f), men som John Chr. Jørgensen også beskriver i sin bog om interviewets historie, var der også stor skepsis mod interviewet som metode til at få sandheden frem, for mennesket - mente kritikerne af interviewet som metode - var ikke sådan indrettet, at det ville fortælle sandheden. Interviewet blev og er stadig en af de mest fremherskende former for metode i både journalistikken og i kvalitativ forskning. Men der skete noget i de år, som gør mig nysgerrig - og hvorfor jeg er på vej mod forfatteren - og det havde været under opsejling gennem mindst tre årtier. Jeg'et blev en del af både journalistikken og forskningen. I journalistikken blev det kendt som en del af genren new journalism og i forskningen blev studiet af kultur (etnografi) med jeg'et som åbenlys fortæller til autoetnografi (Ellis &Bochner

[136] Dette kapitel var ikke en del af den oprindelige indleverede afhandling. Det blev lavet på baggrund af den bedømmelse, som de tre bedømmere i bedømmelsesudvalget, sendte i april 2019 til forfatteren (se Bilag B).

[137] Genren science fiction består af to ord: *science*, som er engelsk og betyder videnskab, og *fiction*, dvs. noget, der ikke er virkeligt. Oprindeligt var science fiction-genren fremtidsromaner skrevet over videnskabelige opdagelser. Som hovedregel kan man dele science fiction-genren i to undergenrer: *Utopier* – der fortæller om et idealsamfund. *Dystopier* – der fortæller om et dårligt sted at leve. Kilde: http://opslagsvaerker.gyldendal.dk/en/OpslagsvaerkerVirtuelle/DanskLexMellemtrin/science_fiction.aspx

[138] Henrik Cavling var en dansk journalist (1858-1933), han grundlagde i 1904 Københavns Journalistforbund (det, der senere blev Dansk Journalistforbund), og havde planer om at lave sin egen avis, men blev ansat som chefredaktør på Dagbladet Politiken i 1905. Han anses som moderne dansk journalistiks grundlægger og har lagt efternavn til den mest prestigefyldte danske journalistpris, der uddeles én gang om året, nemlig Cavling-prisen. Håndværksmæssigt er han kendt for at have indført reportagen og interviewet som journalistisk metode. Kilde: http://denstoredanske.dk/Samfund,_jura_og_politik/Massemedier/Kreative_mediefolk/Henrik_Cavling. Læs interviewet med ham på side 77.

1996). Men. Hvordan endte forfatteren med at lave autoetnografi? Bussen er stoppet. Chaufføren råber på svensk ned mod mig på bagsædet, at vi er ved Lille Askerön, om ikke jeg skulle af her? Han må have sagt det nogle gange, jeg har siddet her fordybet i min egne tanker omkring det, jeg nu skal. Jeg går ud af bussen, der kører videre og jeg begynder at gå ned ad den grusvej, jeg har fået at vide, jeg skal følge. Jeg går et stykke tid og kan nu se flere huse, og der ligger det gule træhus. En person vinker til mig. Er det hende? Jeg finder mit optageudstyr frem og går personen i møde. Det er hende. Hun smiler. Giver mig et knus og byder mig velkommen. Jeg starter optageren…

Prøv at fortæl, hvordan det hele begyndte…
"Fortælle?"

Ja, fortælle, jeg fandt jo dette stykke papir – det svar du gav bedømmerne…
"Ja…"

Du skrev: "Martin e Bentsen ved godt, at kønsteori findes. Martin e Bentsen ved godt, at teori om køn og journalistik findes. Martin e Bentsen findes." Andet stod der ikke. Og jeg har ikke kunnet finde din afhandling registreret nogen steder, blev den nogensinde godkendt?
"Jo, altså, tilgiv mig, alderen, det går lidt langsomt, blev lidt hylet ud af den, er ikke blevet interviewet i mange år, og det sidder stadig i mig, at fortællinger ikke kan have noget med sandhed at gøre, når det først er indprentet i en som ung, så sætter det sig ligesom fast, også selvom jeg har brugt 50 år på at arbejde for, at fortællinger kan være lige så sande som form som argumenter. Godt, at vi skal dø en dag, vanens magt er så stor, tænk at jeg sidder her og har brugt et halvt liv på noget og alligevel er jeg nærmest overrasket over, at du beder mig om at fortælle – ikke argumentere…og nu rant'er jeg, stop mig endelig!"

Det lover jeg fra nu af…
"Jeg fik jo bedømmernes udtalelse. 13 sider. Jeg blev meget begejstret. Faktisk virkelig rørt. Euforisk. De havde lavet et stort stykke arbejde med at læse afhandlingen på de præmisser, jeg havde sat op. Og de 13 siders bedømmelse var kreativt udformet, som en samtale med mig og afhandlingen. På både svensk og dansk. Der var to svenskere og en dansker i bedømmelsesudvalget. Så det fik montagepræg ligesom afhandlingens struktur. Jeg følte virkelig, at de anerkendte det, jeg havde påbegyndt. Hvad mere kan man ønske sig? Det, der rørte mig mest, var, at de havde lavet en liste, må jeg læse den højt?"

Forfatteren skramler med noget papir, der ligger under bænken.

Ja, endelig, lytterne finder aldrig frem til det
"Listen kaldte de 'Bedømmernes liste over ting vi gør for at skabe momentvis orden', som var en respons til en liste, jeg havde i afhandlingen for at skabe momentvis orden. Here goes:

1. Vi læser afhandlingen
2. Vi læser med afhandlingen
3. Vi taler sammen om afhandlingen
4. Vi fordeler afhandlingen mellem os
5. Vi skærer afhandlingen op i mindre stykker

6. Vi bider i afhandlingen, tygger den igennem, bruger vores skarpe bide-skære-flænse tænder og vores veludviklede knuse-mase tænder og så spytter vi tekst ud. Ordene bliver til nogle andre, de bliver nu til vores. Ord-kast
7. Vi beskriver afhandlingen
8. Vi taler igen sammen
9. Vi færdigpudser vores ord-kast og sender afsted med god fart, et temmelig hårdt kast, men også et kast for at gribe.
10. Be-gribe"

Det er godt…
"Ja, ikk!?"

Men…
"På sidste side skrev bedømmerne, at afhandlingen ikke blev antaget til forsvar, og at jeg kunne indlevere den igen i revideret form indenfor tre måneder. Og så skrev jeg de tre sætninger. Hvor den ene udgør navnet på din VP, det forekommer mig at være en stor ære."

Ja, jeg kan mærke, jeg har været nervøs for at møde dig.
"Det må du ikke være. Jeg er ikke og har aldrig været et særligt aktivistisk eller aggressivt anlagt menneske, jeg er lidt mere som tyren i den der Ferdinand-tegnefilm, kender du den? Vil helst bare gerne sidde og dufte til blomsterne ude på marken. Men. I slutningen af mit arbejde med ph.d.-afhandlingen, der i sommeren 2019, der blev det tydeligt for mig, at hvis jeg skulle give bedømmerne det, de bad om, for at de kunne godkende afhandlingen, som en rigtig ph.d.-afhandling, så måtte jeg gøre noget. I deres bedømmelse havde de taget mig alvorligt. Så nu måtte jeg tage mig selv alvorligt. Og jeg tror først der til sidst, hvor de bad mig om at forklare – og det er jeg jo yderst taknemmelig for i dag – at jeg forstod, at jeg faktisk mente dét, jeg havde lavet helt alvorligt."

Så hvad gjorde du?
"Jeg lavede to svar til dem, ét der blev til de tre linjer, du læste højt i begyndelsen. Og ét, der blev til essayet UNIFORMT UNIVERSITET. Da jeg sad der og skulle skrive, så forestillede jeg mig, hvad en anden udgave af mig selv ville have gjort."
Ja?
"Og så skrev essayet faktisk sig selv."

Hvad var meningen med den øvelse?
"At skære mine argumenter ud i pap, de argumenter, der er i afhandlingen, men ikke i eksplicit form. Afhandlingens ikke-eksplicitte argumenter skulle mime kunsten i et forsøg på at vise, at forskning kunne være noget andet. Noget, hvor du bruger flere af dine sanser – ikke kun din logiske sans. Måske blev det for radikalt. De indsatte trods alt ph.d.-bestemmelsen i deres bedømmelse, hvor der stod, hvad der kræves for at blive ph.d., og det kan man jo tolke selvfølgelig. Jeg ved det ikke, det er så mange år siden nu……med essayet forsøgte jeg at imødekomme bedømmernes kritik ved at gøre argumenterne eksplicitte ved at 'virkeliggøre' dem, jeg gav dem et scenarie. Jeg lavede en scene. Lad os kalde det autoetnografisk science fiktion."

Vil du ikke læse indledningen højt? Det vil være godt for mig at få på lyd, så kan jeg starte podcasten med dig, der læser.
”Jo, det gør jeg gerne.”

Forfatteren rømmer sig. Hun rækker igen ned under bænken og finder det stykke papir, hun leder efter. Hun begynder at læse højt fra indledningen…

”UNIFORMT UNIVERSITET
Martin e Bentsen er opdaget. En SVIP’er er lige i hælene på hende. Hun er på Roskilde Universitetsbibliotek, RUB. I kælderen. Der er kun én vej op. Trappen. Så kommer hun i tanke om, at der også er vinduerne ud mod søen. Hun tager en stol. Smadrer den mod ruden. Klokken er 6.30. Det er første weekend i juli. Alle studerende og ansatte er på ferie. Bibliotekarerne på universitetsbiblioteket er her heller ikke i sommerperioden. Sagde de. Hun behøvede ikke bekymre sig om at blive opdaget. Tænkte hun. Hun har to blå ikea-net fyldt med litteraturreviews og konklusioner. Revet ud af ph.d.-afhandlingerne på hylderne. De elektroniske udgaver tager N sig af. Kan hun komme gennem vinduet med ikea-poserne? Hun må forsøge. H holder og venter i den gamle nissan, hun har lånt af sine underboere. Ruden smadrer ikke første gang. Men anden gang. Nu går alarmen i gang. Shit. Bare hun når det, inden SVIP’eren ser hende. Hun kaster poserne ud i søen. De flyder ikke. En person tager fat i hendes skulder. SVIP’eren. De må træne. Hun troede ellers de som tidligere VIP’ere ville være nemme at undgå, de fleste superstressramte, deprimerede og i dårlig form. Hun bliver taget med, sat på en stol. Hun er i den store stjerneformede atriumgård, hvor SVIP – den særlige enhed af universitetspoliti, der blev indført, da det gik op for politikerne, at de mange fyrede og løsttilknyttede og eksterne VIdenskabelige Personale, de såkaldte VIP’ere og D-VIP’ere (deltidsansatte VIP’ere), kunne genansættes som helt særlige Securityfolk, deraf SVIP – har kontorer. De patruljerer campus-området. De har vist sig enormt effektive til at finde de (ny)ansatte, der viser tegn på, at ville noget andet, for de ved, hvad de tænker, hvordan de tænker. Men hun tror aktionen lykkes. De våde stykker papir kan ikke reddes. Og i et andet liv ville hun nok ikke have kunne li’ den form for aktiv(istisk) handling, for det var jo aldrig meningen af ramme de mennesker, der havde lavet de her værker, men rettere at udpege hvor systemet gjorde sit indtog. SVIP’eren begynder sin afhøring.
Er du Martin e Bentsen?
…
Har du fordelt de her sedler i bibliotekets materialer? SVIP’eren viser sedler, hvor der påtrykt står: ’VAR DET DET HELE VÆRD’
…
Har du produceret teksten på sedlerne?
…
Er du alene?
…
Har du fjernet indhold fra bibliotekets materiale? Litteraturreviews? Konklusioner?
…
Er du klar over, hvad det betyder, hvis…

En kvinde dukker op. Hun er tydeligvis ikke vant til at være her. Hun kigger på den ph.d.-studerende. De kender hinanden. Rektor. Den ph.d.-studerende. Den ph.d.-studerende ved, at rektor må være

splittet. Det her er hærværk. På universitetets ejendom. Hvis rektor ikke reagerer, vil hun blive set som svag, set som en der bifalder det, der er sket, og universitetet er i forvejen ikke i specielt god standing hos de andre universiteter eller politikerne, så her ville faktisk være en mulighed for at vise politikerne og de andre universiteter, at hun – rektor – har styr på de optøjer, der er begyndt at foregå, at hun kan tøjle dem. Men som gammel underviser er hun ikke blind for, at der er noget i det her system, der ikke fungerer, men hun er jo bare rektor, hun kan jo ikke gøre noget. Hun skal beskytte universitetets ry og vise, at her kan man som ansat og studerende føle sig tryg. Men hun er blevet mere og mere i tvivl de sidste par år. Der er flere og flere sygemeldinger både fra ansatte og studerende. Og forskningen, hvad er den blevet til? Den handler om BFI-point, undervisningen – som var hendes hjertebarn – har hun næsten mistet forbindelsen til. Hun står et øjeblik og forsøger at huske, hvad det var, hun gerne ville dengang, hun besluttede at stille op som rektor. Hun bliver afbrudt af SVIP'erens hånd på hendes skulder og spørgsmålet;
Hvad vil du have, jeg gør?

Forfatteren lægger papiret ned og kigger ud over vandet. Rækker hånden ud efter det glas vand, der står på bordet, men taber næsten glasset, da Martin e Bentsen slår en skraldlatter op.

Hahahah åhhh jeg elsker bare det der stykke, DRAMAAAAAAA, og vi ved jo alle, hvad hun så gør. Rektor. Hun gør det mest uventede i hele verden. Og det er derfor det virker. Noget der aldrig er historisk belæg for. Rektor joiner in, ja, nu sidder jeg her og spoiler, det må jeg klippe ud bagefter, og hun får SVIP'erne med og sammen vender de alle i fællesskab universitetet til det sted, de alle savner. Dét, de kom der for i sin tid. Kærlighed. Til den frie tanke. Humboldt classic. Og så sætter de den svenske sanger Robin på og skråler NEVER GONNA BE BROKENHEARTED EVER AGAIN. Fordi alle de knuste hjerter, universitetet har fostret siden neoliberalismen sagde hej, de kan nu pludselig se sig selv igen i det de laver. Og på den måde overlever universitetet, ved at stå sammen og vende tilbage til det, der var motivationen for det hele. Jeg elsker det.
"Hahaha er virkelig begejstret for din entusiasme – men måske kommer ikke alle på universitetet af kærlighed"

Arghh come on, det gør de da, nu skal du ikke sidde der og blive gammelsur, fordi du nu har rundet de 90 og pludselig kommer i tanke om, hvad det er gamle mennesker gør, partypooper!!
"Men jeg er jo en partypooper…"

Ja, men på den gode måde! Og det er jo altså dig, der har sat ord på alle de her knuste hjerter, som akedemia bærer rundt på.
"Du har helt ret."
…
For os der ikke var der dengang, kan du beskrive eller overføre den oplevelse af, hvad der førte dig i armene på autoetnografien…
"Det kan du tro, det vil jeg meget gerne. Så tror jeg det bedste er at finde den mail, jeg skrev til Carolyn Ellis og Art Bochner, efter de havde undervist to dage på et ph.d.-kursus i autoetnografi, som jeg deltog i, hvor de fortalte om evocative autoethnography. Den er godt nok på engelsk, gør det noget?"
Nej, læs endelig!

Forfatteren finder papirbunken under bænken, og leder mellem papirerne, indtil hun finder det, hun søger og begynder at læse.

-------- Original message --------
From: Martine Bentsen <mlbb@ruc.dk>
Date: 6/26/19 12:13 PM (GMT+01:00)
To: "Ellis, Carolyn" [redacted] "Bochner, Arthur" [redacted]
Subject: To think - You make me think of David Foster Wallace

Dear Carolyn & Art,

In 2014 I began my phd on gender and journalists. The plan was to go wide, do many different kinds of study of what gender means for being a Danish journalist. I was 34. Just had my second kid. I remember sitting in my office at Journalism Studies looking out over the autumcoloured fields surrounding Roskilde University. My mom on the phone. I felt a rock in my stomach. NO, I will not do that. I recall myself saying to her. I stood up for myself. The call ended. We did not speak for four months. Having talked almost everyday since I moved out as a 21 year old. Eventually we began speaking again. My dad trying to apologize, my mom keeping her pride. The distance growing. Me becoming closer to finding the me within me. It felt like I had opened a door that now could not close. I woke up (litteraly) one day looking at the father of my kids, my boyfriend, whom I met at 21 at University. I do not love you anymore I whispered inside. I didn't dare to speak, what was happening to me?! I didn't dare to eat, afraid these words would come out, I grew so skinny that people began to worry. And then. One year after that phonecall with my mom, I was folding clothes, my boyfriend came in, lay on the bed. I said: 'I do not love you anymore'. 'I know,' he said. As calm as I had ever seen him. 'And I know that it is my fault,' he continued. That broke my heart. For one month I stayed in our apartment. I wanted to heal him, let him know that it was not HIS fault. But that healing was not for me to do. I could not heal him. So I left. We talked about who should have the apartment and the furniture. I wanted nothing. I wanted to live a life where I chose the things in it. Do you know how hard that is when you have spent 34 years not-choosing? I realized I had spent so much time making choices for what they were not, instead of thinking, I want this, I would say, I really don't want this and then go in another direction. I would choose something because it wasn't this other thing. I never realized what it means to choose something because you want exactly that. Because. Bummer. If you do that. You make yourself extremely vulnerable to the World. Being vulnerable, I thought, would be the absolute End of me. Here I was one year in my PhD. Broken heart. Broken parents. Broken kids. Broken home. I held on so tight to that PhD. It was my only stabile thing in life. The most absurd. Doing a PhD being the most stabile thing in your life. But imagine letting that go, I couldn't. In 2015 – one and half year after this story began – I signed up for a course on autoethnography. Suddenly feeling at home in a text, I felt that this was something out of the ordinary. But then of course the course began, beginning with a lecture talking it's departure in Bourdieu's thoughts on the research self and the fear of diary diarrhea. Bourdieu was the theorist I was using. And I wondered why he – this legendary sociologist – felt he had to frame something he disagreed with in such an uncaring way. ANGEST, I thought, is the biggest feeling in academia, why, I thought. What is this fear about? And why does it seem that we let this fear steer our paths? The course literature included many of your texts and they stayed with me. And even though I at that time didn't (dare to) change anything, something (I know now) was moved inside me. I met a man – an anthropologist – with a broken heart. From a University that he could not find resonance with. And we emerged in a conversation. A conversation that first broke us into tiny pieces. He wanted to protect me from having the bad experience he had with university, but I am not you, I said. And we grew tired. Angry. Frustrated. I wanted to show him that university could be something else. That you could have yourself in on it. But he was socialized into doing and seeing the World in a way that meant being distant. And he was deeply hurt by his experience. We split. My supervisor and I split. My new supervisor suggested kindly that I

take a year off. And I did. At the end of 2016. One month before I was to hand in my PhD. One and a half year I didn't write on my dissertation (but of course it was always with me). In which I was teaching and supervising and found out that I had something that the students really liked. They called it authenticity, optimism. They sent me e-mails thanking me for being me, for encouraging them to be themselves. It made me the happiest person I had been in a long time. Thinking that maybe I did have something to offer the World through my dissertation. I went back to writing. In 2018. Suddenly remembering autoethnography, but I felt like an outsider, I really struggled to be an insider. I wanted to do a 'normal' PhD. Wanting to be a good student, like a had wanted to be a 'good' newsjournalist. Travelling back and forth to Gothenburg University where I way back in 2014 had asked the leading researcher in the field of journalism and gender to be my co-supervisor, I realized how happy those trips always made me. How she encouraged me to do ME, but I hadn't been able to listen. I wanted so badly to do HER. To do research like she had done it. And now I got it. I can only be me. I am me. But one thing is realizing this with your head, another thing is DOING IT. Living it. My biggest obstacle being me, my socialization into always going for what I considered 'good' and 'true' and 'right'. After a long break, me and my boyfriend – the anthropologist - have reemerged in conversation. It is both old and new. We are like old friends, talking deep. But we are doing it in a new way, not being afraid, just being present. He is writing his first fiction novel and he asked me last night, 'Martine, the things you talk about in regards to autoethnography makes me think, I could go back to university again, but I just have one question, why not just engage in (non)fiction, why do what you do at the University, I mean why have the struggle to make it research, to make it knowledge production?'

This is a very long e-mail and I deeply apologize for this. I just so much wanted to share my story after the autoethnography-course at Roskilde University as a way of saying thank you. I think you made me find life in what I thought was dust. In life, you never know when or what will make you stop and consider what is really going on. And none of us knows where it will leave us. We just have to trust what is going on by taking active choices that leaves us feeling more in line with being a human being than being the product of a society that needs us to feed it in a certain way. I want to thank you deeply for keeping your path open and I really mean OPEN with a capital O, are you aware how rare that is? Having you both in person being there at the course at Roskilde University made a difference. One thing is reading your texts but another thing is being with you, really feeling your energy and interest and curiosity. Feeling how compassionate you are about what you do. That inspires people like me to dare to be with how I see the world.

So I will leave you with my biggest inspirational source, a person I'm sure you know, he gave a speech, that I keep coming back to, because I find this to be the very essence of why I am staying at University, calling what I do knowledge production, I hope that what I do will and can inspire people 'to think' and thereby giving them the freedom to be themselves, being present as David Foster Wallace highlights in his commencement speech from Kenyon college from 2005. A quote from it here:

"The really important kind of freedom involves attention and awareness and discipline, and being able truly to care about other people and to sacrifice for them over and over in myriad petty, unsexy ways every day. That is real freedom. That is being educated, and understanding how to think. The alternative is unconsciousness, the default setting, the rat race, the constant gnawing sense of having had, and lost, some infinite thing."

Av.
"Ja…
….
….jeg genfandt det, da du kontaktede mig. Tonen er måske en anelse for bekendende, for som med alt, der er nyt, der kan man (jeg) godt have en tendens til at virkelig være i det og først senere kan man (jeg!!) justere tonen. Bochner skriver, at for at bringe stemningsfulde (evocative) indsigter til

livets mange dramaer, må man åbne op for den form for hemmeligheder og unævneligheder, som man normalt gemmer nederst i skabet bagved de gamle sko og tøjet der ikke længere passer en (Bochner 2017: 71). Akademia, som jeg kom til at kende det var et sted, hvor følelser ikke havde nogen plads. Og samtidig var vores indbakker hver dag fyldt med skuffelser, glæde, vrede og nogle dage bare bahhh. Og i den her periode, når folk spurgte mig, hvordan har du det? Og forventede det sædvanlige, fint, så væltede ordene ud af mig, i detaljer. Det tog jo af, men jeg lærte, at det var godt at forsøge at være ærlig omkring, hvordan jeg havde det. Så følte jeg mig gladere. Men det blev sværere for mig at læse teori, noget jeg ellers altid godt havde kunne lide. Jeg følte teorierne satte en mur op mellem mig og det de gerne ville fortælle, og jeg endte ofte med at bruge timer på, at google teoretikerne og læse om deres personlige liv, for at forstå, hvad der havde gjort dem til de teoretikere, de var blevet. Og pludselig gav mange teorier mening for mig, når jeg kunne se, hvad der førte Bourdieu i armene på antropologi og sociologi og hvad der dannede grundlag for hans projekt med at lave en praksisteori. Men det gjorde også, at jeg begyndte at synes, at de personlige informationer var vigtige parametre for, hvorfor disse teorier ikke duede som analyseapparater for det, jeg så, og for det jeg gerne ville fortælle. Carolyn Ellis beskriver, hvordan hendes vej væk fra den traditionelle etnografi sker. Hun er i gang med at lave feltarbejde i begyndelsen af 1980'erne, da hendes bror, der er på vej ud for at besøge hende, dør i et flystyrt, samtidig var hendes daværende partner meget syg. For hende bliver det pludselig helt klart, at for at forskning skal give mening må hun tage sig selv med i det hun laver. Og det går hun jo så i gang med at gøre. Først som fortællinger, hvor hun har sig selv med og langsomt begynder hun at beskrive det, hun gør som en metode, som hun sammen med Art Bochner benævner autoetnografi (Ellis & Bochner 1996). Hun beskriver også, hvilket jeg virkelig kunne relatere til, at hun gerne ville være en 'god etnograf (Ellis 2007: 7), hvilket hun tænkte betød bare at være til stede og observere og få hendes interviewpersoner til at fortælle hende informationer (ibid.), men hun tænkte ikke over etik i relation til sit feltarbejde blandt fx fiskerfolket, og af flere omgange blev de stødt over det, hun havde lavet, og det var yderligere med til at gøre hende interesseret i en måde at lave etnografi, hvor jeg'et var tilstede. Sociologen Laurel Richardson beskriver hvordan hun efter et biluheld og en efterfølgende koma mister sine statistiske evner, der ellers har sikret hende legater og opgaver på universitetet. I stedet kan hun læse poesi og hun begynder selv at producere digte som en måde at producere forskning (Richardson 2018).

Det er en meget rørende tekst. Det, du beskriver med, hvorfor universitetet, at det er fordi du virkelig tror på universitetet som stadigt værende det sted, der skal bevidstgøre os gennem uddannelse, så vi lærer at forstå sammenhænge og dermed lærer at tænke, så vi kan træffe valg i vores liv og ikke blot bliver slaver af det der foregår. På den måde er Wallace og Ellis og Bochner et godt match!
"Tak, ja, det synes jeg også, men også Thomas Hylland-Eriksen, der beskriver vores rolle som forskere som, at vi skal vise at alting kunne have været anderledes. Det synes jeg er meget smukt."

Det er det. Jeg vil gerne vide meget mere om autoetnografien i relation til dit projekt, hvorfor endte du helt med at droppe Bourdieu, vil du ikke sige lidt mere?
"Jo, det kan du tro. Jeg tror, jeg forsøgte at være til stede med det der foregik med mine interviewpersoner, og jeg syntes i tiltagende grad, at Bourdieus Den maskuline dominans og Bourdieus teoriapparat kunne binde en fin sløjfe om det hele og jeg kunne kalde det der foregik for symbolsk vold og tale om doxa og splittet habitus, men alt det havde Margareta Melin jo allerede gjort i sin glimrende afhandling (Melin 2014), og det er jo ikke et argument, jeg forsøgte et langt

stykke hen ad vejen at gennemføre den Bourdieu-analyse, men jeg blokerede nærmest fysisk hver gang jeg skulle sætte mig og skrive, det var den måned før min vejleder foreslog mig at tage en orlov. Og. Jeg ville bare hellere noget radikalt og ideologisk andet med min empiri. Det var den ene ting og den anden ting var, at i al det der var foregået privat, der blev jeg opmærksom på, at jeg havde noget at tilbyde universitetet, mit blik, min måde at bruge skrivning som undersøgelse af det jeg oplevede. Og jeg oplevede vitterligt, at for meget af det der foregik i praksis ikke kunne rummes i teorien, jeg følte at jeg endte med at diskutere teoriens utilstrækkelighed i stedet for bare at vise empiriens mere end tilstrækkelighed, når den helt uden omsvøb selv illustrerede, HVAD DER VIRKELIG FOREGIK. Og jeg siger ikke, at det altid er sådan, forskning skal bedrives, dét, jeg siger er, at det emne, køn i journalistikken, og de personlige oplevelser, jeg havde (eksistentielle), og de kompetencer jeg havde (skrivemæssigt) gjorde, at ph.d.-afhandlingen endte sådan her. Det er emnet (herunder interviewpersonerne for kvalitativ forsknings vedkommende) og forskeren, der skaber dét, der bliver. Det er en vekselvirkning, derfor kan man godt starte bredt og ende meget smalt eller radikalt eksperimenterende. Dét må være den erkendelsesproces, der er, at ting tager tid, og at ting kan ændre sig. Men det vigtigste føltes at være til stede med dét, jeg gjorde. Og ved du, hvad jeg fandt ud af?"

Nej, fortæl!
"At jeg faktisk ofte kunne stole på min mavefornemmelse, når jeg læste en tekst, om den var autentisk eller forsøgte at leve op til de kriterier, der var. På den måde blev min læsning drevet af, at det jeg læste skulle føles autentisk. Og det kan teoritekster sagtens. Da jeg begyndte at læse litteraturen på området, køn og journalistik, der så jeg bare lynhurtigt mig selv blive del af en særlig måde at undersøge og skrive om det her område på, og den strittede på mig, jeg ville gerne være mere fri i min skrivning og samtidig var jeg ikke enig i mange af de måder, man havde undersøgt køn på, fx at man sagde, man undersøgte køn, men man interviewede fx kun kvinder. Mine kolleger opfordrede mig til netop at skrive dét jeg mente, som et bidrag. Men hvis vi taler om forskning, så er en stor del af det at kritisere andre for så selv at vise sit bidrag. Det synes jeg fandme ikke er noget, jeg vil deltage i. Og nu har jeg alligevel lige gjort det. Og derfor bliver jeg nødt til at sige, at al forskning er opstået i en kontekst, i en tid. Og den tid, skal vi respektere, ligesom teorier er opstået i særlige perioder og vi derfor skal være varsomme med at overføre dem til den praksis, vi som etnografer og kvalitative forskere undersøger i den tid, vi lever. Richard Rorty anbefalede en 'eksperimenterende tilgang' der kunne være åben over for det 'nye' rettere end at være fastlåst til det 'gamle' (Rorty 1991: 76 fra Ellis og Bochner 2016: 209). Jeg agiterer for sensitivitet. Forsigtighed. Varsomhed. Og for at undgå generaliseringer. Og forsker man i betydningen af køn, så bør den varsomhed, forsigtighed og sensitivitet sikre, at man viser mangfoldigheden på tværs af køn. Det var det, jeg ville illustrere med det ordmaleri, jeg lavede i begyndelsen af afhandlingen, at jeg oplevede, at der ikke blev lyttet, jeg kunne heller ikke lytte. Min analyse er at udvælge de citater, jeg mener, viser det der foregår, og lade resten være op til dig som læser at lægge mening ind i. På baggrund af alle de andre montageelementer, der ender du med at komme frem til det sidste klip og sætte udsagnene i en sammenhæng, der giver mening for dig. Dermed kan du også læse dem den dag i dag, hvor man jo tænker helt anderledes på køn."

Er det også dét du taler om der i begyndelsen, hvor du skriver, at du er bange for at komme til at dele verden endnu mere op i køn?

”Ja. Man kan ikke tale om køn uden at ramme ved siden af. Og det er denne rammen ved siden af, jeg som forsker-in-spe dengang i år 2019 ikke kunne sidde mig overhørig. Jeg så den rammen ved siden af, hvor stor skade den gjorde på både mænd og kvinder. Jeg oplevede den rammen ved siden af som årsagen til, at snakken om køn blev ved med at splitte vores samfund ad. Og at den – også ofte uden at ville det – blev årsagen til at hverken professioner, institutioner eller mennesker kunne forestille sig noget andet. Med mindre man stod udenfor det hele. Derude var det stadigt muligt, som Virginia Woolf gjorde det, at forestille sig, at menneskesindet har to køn, det feminine og maskuline, og at vi alle trækker veksler på begge, i en sensitiv form. Og hvis målet med kvalitative undersøgelser, som Laurel Richardson sagde er ’viden og social forandring’ (Richardson 2018: 663), så må jeg som forsker være ekstremt opmærksom på, om jeg ved at lægge et analyseapparat ned over interviewpersoners udsagn skaber en kønsopdeling og kønsopfattelse, som har flere nuancer og er mere dynamiske end teorierne kan rumme. Og de teorier, der forsøger at rumme det, de bliver så abstrakte, så teorierne ender enten med at simplificere eller overkomplicere. Og jeg spurgte mig selv, om det var teorierne, der var de vigtige eller om det vigtige var at vise det der foregik og finde en form til at repræsentere det. Jeg ville gerne skrive til både mænd og kvinder i journalistikken og på vej ind i journalistikken. Den ’store’ repræsentationskrise, som Clifford og Marcus med hovedværket Writing Culture (1986) tog livtag med har jeg med mig hver gang jeg skal interviewe. Gør jeg det nu godt nok? Og der er meget på spil for, som jeg bruger Lakoff og Johnson (2005 opr. 1980)) til at sige, så er den måde, vi beskriver verden, fx i talemåder og metaforer, det bliver verden, som vi forstår den. David Foster Wallace sagde det på følgende måde ”Det sprog vi bruger til at beskrive kampen vil allerede være indkapslet i netop det billede[139]. Og det er her, jeg trækker på Toril Moi, når hun siger, at vi må tilbage til praksis. Og det er dét, jeg ville. Jeg savnede et rum, der var mere åbent mod at lytte. Jeg ville gerne stille mig til rådighed som den der lyttede. Du kan kalde det et sansende perspektiv. Et sted, som i poesien, hvor der ikke er noget at plyndre, du kan gå på opdagelse i den her verden, som digteren Vuong udtrykker det eller Ursula K Le Guin, i de to citater jeg har med i afhandlingen, at det er Historien, der gør forskellen. Og at den historie, vi har fortalt indtil nu har været centreret omkring En Helt. En blodig historie fyldt med drama, kritik og modeller for den helt rigtige fortælleopbygning. Der føler jeg virkelig, hun giver os en mulighed for at åbne vores øjne, at se, at der er andre fortællinger, vi skal bare lige vænne os til at se dem, fordi de ikke kommer med Konklusion, Review og Nu skal jeg fortælle dig hvordan det virkelig foregår. De her fortællinger er fulde af tvivl, af sprækker, af at du som læser ikke får det samme ud af teksten som en anden læser, for materialet lægger op til resonans. Involvering. Her er fyldt med snavs. Og vi bliver nødt til at insistere på den snavs for ellers fodrer vi Historien med stort H. Og den virker ikke til at gøre os som mennesker eller forskere mere glade væsener. Bæreposeteorien om forskning. I dag ville vi nok kalde det muleposen, for ikke at lede tankerne hen på plastic. Jeg siger ikke, at jeg lykkedes, men jeg gav mig selv en mulighed for at forsøge. En mulighed for at gennemføre et eksperiment for, hvad forskning kunne være, at det kan være at lege med vores forestillinger om, hvad en rigtig afhandling skal gøre for læseren. Hvad ville jeg være, hvis jeg ikke havde gjort forsøget?”

True.

…

[139] Citat fra interview med David Foster Wallace om beskrivelser, fra 2006 (4 minutter og 31 sekunder henne): https://www.youtube.com/watch?v=UI2UnmEWfrw

Og autoetnografien, det føltes virkelig som om du fandt et hjem i den, et sted, der gav mening for dit projekt og din måde at være i verden.
”Det her med at virkelig bruge sin skrivning til at lave fortællinger, det talte til mig. Men paradokset på universitetet var, hvor lidt opmærksomhed der var på skrivningen, og det var den, forskerne levede af, så hvis du lavede en afhandling, hvor du eksperimenterede med sproget, så skulle du stadig også samtidig kunne alt det andet, det sås ikke som en særskilt disciplin, som en færdighed, der kunne godkende mig som ph.d., det var det, jeg ville vise ved at tage ph.d.-bestemmelsen med, der viser, at skrivning ikke har et selvstændigt punkt. Skrivning er bare noget der sker. As if by magic. Men det er det jo ikke.

Er du også lidt sur på bedømmerne over at de ikke bare tog dit første kast
”hahaha åhhh selvom jeg er gammel er jeg nem at gennemskue, hva?!”

Ja måske, men jeg ville sgu da også være lidt sur, hvis jeg havde kastet den hårbolle af en ph.d.-afhandling op, du vil jo vise SÅ meget.
”Åh det er godt at få det hele lidt i perspektiv, tak. Men først og fremmest ville jeg gerne vise en anden måde at være til stede i forskning. Jeg er grundlæggende et meget naivt og åbent menneske og det tager jeg med ind i det jeg laver, så når jeg ser på køn, så ville det at lave en Bourdieu-analyse, som jo er en magtanalyse, være at slå samtalen fuldstændig ihjel for mig. Det forstod jeg bare først midt i det. Autoetnografien søger det gode og vil gerne gøre samfundene bedre end de er. Ellis og Bochner beskriver, hvordan de ikke tror, at det at være metodisk i den traditionelle betydning af begrebet eller ved at lave bedre forudsigelser, nødvendigvis er måden til at nå derhen. Og de skriver, at deres arbejde tager en anden vej end de forståelser der håndhæves og disciplineres af den kvalitative forskningskultur, som mange af os blev socialiseret ind i (Ellis & Bochner 2016: 213). De er i 2003 inviteret til Finland til en konference om kunst som undersøgelsesform, i en artikel beskriver de, hvordan det endelige forskningsresultat, om det er et digt, en fortælling eller en performance ikke er noget der skal modtages (altså passivt), men noget der skal bruges (aktivt), at det ikke er en konklusion, men en retning i en samtale, ikke et lukket udsagn, men et åbent spørgsmål. Når jeg gerne ville mime kunsten var det ikke nødvendigvis for at læsere skulle tænke hvad ser jeg, men rettere et forsøg på at gøre det jeg lavede til et udtryk, hvor det færdige resultat blev en refleksiv handling, der skulle invitere andre og mig selv til at sætte spørgsmålstegn ved vores egne præmisser og stille os selv spørgsmålet, HVORDAN SER JEG?, HVAD KAN JEG VIDE?, HVORDAN VED JEG HVAD JEG VED? (Ellis & Bochner 2003: 508). Jeg savnede kreative legepladser og det havde nok også meget med mit emne at gøre. Køn isoleret set er ikke just happy-go-lucky forskning eller samlende forskning og hvorfor ikke? Jeg blev sgu så ked af det hver gang jeg åbnede en bog, der handlede om køn. Og jeg begyndte også at følge med i de offentlige debatter, der vedrørte køn, og de gav mig lyst til at mute og give alle et kram. Kan jeg ændre det? Give køn noget ’nyt tøj på’, so to speak. Og samtidig er det et alvorligt emne. Så jeg begyndte at spørge journalister, når jeg mødte dem, hvad de tænkte om køn, som en måde at gøre emnet mindre tabubelagt, mindre kun forbeholdt debatter i den sene nyhedsudsendelse DEADLINE på DR 2 og jeg viste min nysgerrighed og interesse. Jeg husker den første gang, jeg mødte Lasse Jensen, en af de legendariske danske journalister. Og han spurgte, hvad jeg lavede. Og jeg fortalte det og spurgte, om han tænkte, at hans køn havde gjort en forskel for hans karriere som journalist. Vi sad i min ph.d.-venindes køkken, de var gode venner, jeg husker, han vendte sig mod mig og

sagde: 'Kan du blive lidt mere konkret'. Det fik os alle tre til at grine. Og siden talte vi om køn og journalistik næsten hver gang, han var meget nysgerrig og interesseret."

Den form for forskning lyder sjov, og det lyder også som om, at det føltes rart at gøre det på den måde, og det skal det vel være, hvis man er en smule ideologisk omkring sit arbejde som forsker, og det fornemmer jeg, du er. Det er jeg selv. Jeg vil her mod slutningen vende samtalen mod det du mener, du egentlig fandt ud af…
"I mit arbejde med citaterne, der blev jeg mere og mere optaget af selve professionaliseringsdelen, at journalistik er blevet en profession, det var som om, at der noget der, jeg kunne bruge til at beskrive den fastlåsthed, jeg oplevede i journalistrollen. Min gamle specialevejleder, lektor, Michael Bruun Andersen, han skrev en kritik af den i 1976, og med din tilladelse, synes jeg, vi skal høre det."

Be my guest!
"Okay. Michael, han skrev en kritik af professionaliseringsideologien i 1976, både som oplæg til Nordisk Medieforskerkongres II og i en revideret udgave til tidsskriftet 'Iakttagelser' udgivet af den svenske journalisthøjskole i Stockholm. [140] Jeg har det her på papir, måske vil du selv læse det højt den her gang…"

Det gør jeg.

- Ved en gennemgang af professionaliseringsidealet, kritiseres dette slutteligt for at ville fastholde journalisternes småborgerlige standsbevidsthed, og professionaliseringstanken afvises som ideologi, og som sådan i strategisk sammenhæng for at være det rene selvmord for journalisterne. God er en professionalisering for den borgerlige stat, der kan bruge loyale "samfundsinformatører.

Og der er mere, det kommer her, det er fra dét paper, han lavede til Nordisk Mediaforskerkongres året før, dvs. i 1975, læser du igen?[141]
Ja.

Tilbage om professionaliseringstanken er blot at sige at den som strategi, og det er jo meningen, i bedste fald er utilladeligt naiv, bl.a. fordi idealet om den frie og autonome journalist står i krads modsætning til hans eller hendes reelle placering som kapitalsubsumeret lønarbejder. En virkelig gennemførelse af sådanne tanker forudsætter en ophævelse af journalistens lønarbejderstatus, hvilket vil sige en ophævelse af kapitalforholdet. Hvordan dette kan ske kan der ikke kommes nærmere ind på her. Blot kan det siges at dagspressens journalister må finde ud af hvem og hvilke interesser han arbejder for og hvem han faktisk skriver for: Han skal meddele sine egne og sin klasses erfaringer til den klasse han tilhører: Arbejderklassen. Dette kan ikke ske uden solidarisk samarbejde med andre arbejdergrupper på de enkelte bladvirksomheder. Kun ad denne vej kan aviserne opfylde deres funktion: At berette om verden ikke alene som den ser ud, men også hvorfor den ser sådan ud, eller sagt på en anden måde: Hvordan den virkelig er indrettet - og herigennem være med til at fjerne det ideologiens tågeslør i pressen der idag er med til at få tvungne og udbyttede til at føle sig 'frie' og 'autonome'.

[140] Andersen (1976: 55f)
[141] Andersen (1975: fra resuméet)

Bare wow, fra 1975 og 1976, sir du…
"Ja"

Okay, men lad mig lige høre, hvad vil du sige med det i forhold til din afhandling om betydningen af køn i journalistikken, for det at være journalist?
"Jo, altså. Professionaliseringsideologien lærer os at være professionelle. Professionelle journalister. Professionelle forskere. Og hvad vil det så sige? At der er regler. Og idealer. Normer. Og at der er system, der sikrer, at mennesker uddannes til at fungere i det system med den ideologi. Det, jeg observerede var, at professionaliseringen syntes at forhindre muligheden for at journalistrollen kunne udvikle sig. Det, han taler om som umuligheden af autonomi. Professionaliseringsideologien slår det dynamiske ihjel og dermed muligheden for at udvide og indsnævre. Som universet, der udvider sig og trækker sig sammen. Som et åndedrag. Professionaliseringen fastfryser en måde at være i verden på. Man forsøger at fastholde én måde at være journalist på. En måde at tilgå et fag. Og fjerner derved evnen til at forestille sig, at ting kunne være på en anden måde. Den rigtige måde at være journalist på er indkapslet i selve rollens dna, i professionaliseringsidealet, og derfor ændrer det individuelle menneskes forbindelse til rollen heller ikke på selve rollens formål, hvilket er at værne om rollens professionelle status som den gode journalist, samfundets vagthund. Så altså, professionaliseringen af journalistikken, den har stået på et stykke tid, og den tid, Michael Bruun Andersen skriver i, hvor det hele starter, det er jo ret vildt at se, at det er det, der så er sket. Den kritik, han havde af, at gå den her vej. Den var rigtig. Og dengang var det bare en diskussion. Og hvad angår køn? Nu kommer jeg måske til at rant'e lidt, bær over med mig, altså, professionaliseringen af faget, dvs. journalistikken, som jo er sket gradvis siden 1970'erne, blandt andet ved at man fjernede mesterlæren og gjorde det til en reel uddannelse, men også i takt med, at kvinder for alvor kom ud på arbejdsmarkedet, opblomstringen af omnibusavisen, der medvirkede til, at man begyndte at tale om objektivitet og neutralitet og pressen som den fjerde statsmagt, det gjorde pressen til en institution, og deri ser det ud til, at en særlig måde at være professionel på er blevet indkapslet. Derudover tog neoliberalismen for alvor fat i 80'erne og der skete en stigende kommercialisering af medierne og medieindholdet, skotterne mellem redaktion og annonceafdeling blev udvisket. I alt dette ser det ud til, at en særlig måde at være professionel journalist har udviklet sig. Et ideal. Der ikke er specielt dynamisk eller fleksibelt, men fordrer en måde at tænke på og være på, som branchen synes at værne om uden at man helt kan sætte fingeren på hvad det er der udgør den. Det er 'tavs viden', men alle ved, hvordan en RIGTIG journalist 'ser' ud. Den rigtige journalist og dét en rigtig journalist producerer, måden, en rigtig journalist arbejder er indkapslet i nyhedskriterierne, der tolkes med variationer medierne i mellem, men dog med samme omdrejningspunkt nemlig at være hurtig, betone konkurrencen og altid have den offentlige magt i fokus og så i den - gennem osmose tillærte - tavse viden. Det er værdier, som Bourdieu fx ville betegne som maskuline, og det betyder ikke, at det er mænd, det betyder, at for at passe ind i rollen skal man kunne acceptere den her måde at arbejde på/agere på. Her falder både nogle mænd og kvinder fra og går til andre fagprofessioner, der ligger op ad nyhedsjournalistikken, så det provokerende spørgsmål, man kan stille er, hvem er det der har den form for karakter, der gør, at de kan træde ind i sådan en rolle og blive der dag ud og dag ind?"

You tell me!
"Der findes et spændende interview med Bengt Nerman, der var med til at opbygge den svenske journalisthøjskole i Stockholm sammen med Lars Furhoff, han er meget kritisk overfor

professionaliseringsideologien[142], ligesom Michael Bruun Andersen. Og jeg synes, de begge har nogle glimrende spørgsmål, Bengt Nerman fortæller følgende, som jeg nu lige vil læse højt på svensk:

”På journalisthögskolan hade vi en gång en diskussion som kretsade kring "Vems frågor är det du ställer?". En elev svarade "Jag ska ställföreträdande ställa publikens frågor!". Nej, säger jag, det ska du inte alls. Du ska ställa dina egna frågor. Du är en människa och du ska fråga om någonting som du tycker är viktigt och som du vill ha svar på. Men som du också tror att de som lyssnar på dig kan vilja veta. Ställ aldrig publikens frågor, ställ dina egna frågor! "Men då är jag ju inte objektiv", sa eleven. Då sa jag så här: Om du ska kunna tala och vara en levande människa så måste du ha hela dig själv med dig. Din referensgrupp ska sitta inne i dig själv. Du måste ha stöd underifrån, som en sångare. Annars kan du inte få fram en ton som når fram och som är din ton. Då sken hon upp och sa "Min mamma är sångerska! Nu förstår jag vad du menar". Plötsligt förstår den här journalisten att det handlar om att vara en människa och ha stöd inifrån sig själv. Och nu kommer nästa spännande sak: detta stöd kan man utveckla! Jag menar, vi kan ju stärka vår högra hand, vi kan lära oss andas, vi kan lära oss hålla en ton. Det är en konst att lära sig leva! Och vi människor har alla möjlighet att utveckla stödet inifrån. Det är vad demokratin går ut på.”[143]

Jeg synes det er stærke sager det her, det lyder jo som om, du virkelig havde noget meget stærkt, du gerne ville sige…

”Jeg ville gerne illustrere min frygt for professionaliseringen i et neoliberalistisk retssamfund, der kaldte sig velfærdssamfund, fordi den indkapslede et idealbillede af, hvad en rigtig journalist er og dels hvad en rigtig forsker er. Det, jeg gerne ville vise var akademias og journalistikkens hygiejneprincipper.”

Hahaha DET er et fedt udtryk, jeg er vild med din brug af Mary Douglas, for altså, er hele det her ikke bare en stor mig-der-viser-relevansen-af-Douglas?

”Well. Du fik mig! Det var intentionen, at det var metashow don’t tell, men bedømmerne skrev, at de mente, at jeg måske havde misforstået hende, og det er virkelig meget muligt, min analytiske pointe med at benytte ’Purity and danger’ var på to plan; til at se på hvordan man i journalistikken håndterede alle former for samtaler om køn og på et andet plan så handlede det om, hvad man kan egentlig kan tillade sig i en sammenhæng, hvor der er relativt faste regler for, hvad der betragtes som vidensproduktion.”

Nå, men nu er der faktisk kun ét spørgsmål tilbage.

”Ja?”

Blev din afhandling godkendt?

”Lad os sige det sådan her. Jeg forestillede mig i al fald tre scenarier. Det ene, hvor den ikke blev godkendt. Og jeg erkendte, at det, jeg havde lavet ikke var en rigtig ph.d.-afhandling. Det andet, hvor den blev godkendt. Hyldet for sin anderledeshed. For hurtig igen at blive glemt. Det tredje, hvor den blev godkendt. Hyldet. Blev et ikon for en modbevægelse og blev anerkendt som *måden*

[142] Reportageinterview med Bengt Nerman fra 1998, trykt i ETC nr 1-2/1998 og offentliggjort på Dan Josefssons hjemmeside her: https://unv.is/josefsson.net/artikelarkiv/170-den-stora-myten-om-journalisten.html

[143] Citat fra allernederst i interviewet: https://unv.is/josefsson.net/artikelarkiv/170-den-stora-myten-om-journalisten.html

at lave ph.d.-afhandling på. Nu skal du gøre det sådan her. Og dermed blev netop alt det, jeg skrev op i mod, men samtidig også illustrerede min pointe i praksis. Min største frygt. HORROR. ”

Forfatteren stikker mig en konvolut, den ser ud som om den har nogle år på bagen, hun beder mig læse den på vejen hjem, for hun er træt nu. Jeg slukker mit udstyr. Vi udveksler kram. Ser hinanden i øjnene.
Tak fordi du ville have den her samtale med mig
”Uden samtale ingen liv”
Den ældre mand, der bragte os kaffe kommer ud. Jeg får endnu et kram. Og går afsted. Klokken er ti nu, solen er endnu ikke gået ned. Min bus kører ude fra Hovedvejen om en halv time. Jeg kan sætte mig op på den klippe derude og åbne konvolutten, læse indholdet højt og på den måde afslutte optagelserne. Jeg klatrer op på klippen og kan se huset, jeg har forladt længere ude på tangen, jeg kan skimte de to på bænken. Jeg sætter mig ned. Tager en dyb indånding. Finder mit udstyr frem. Trykker ’Optag’.

AUTOETNOGRAFISK MULIGHEDSMANIFEST

Bringing matter into play(ce)
INTRODUCTION TO MYSELF. I love sports. Soccer and Tennis especially. People often mistake me for being very competitive. But. I am not. I just love playing. Playing – alone or with others - gives me a feeling of being in a place where everything is possible. Playing brings me into a state of presence. I am present. Using my mind, my body, my senses to connect with something that I do not yet know the outcome of or do not know the process of. The American tennisplayer André Agassi wrote in his biography that the person standing on the other side of the net is not a competitor to him, the person standing on the other side is a collaborator. They are both in this. This ‘this’ is about bringing out the ‘best’ in you, taking you and your play to pla(y)ces you would never be able to go by yourself. The result is not winning the game. The result is you and the other person creating tennis that never has been and never will be again. You are creating an experience. And while co-creating this experience, you are improving your skills. Developing skills is a matter of collaboration. For me, sports resonate with work. Academic Life. Knowledge production. Now. Imagine a garden, a cloudy sky, a very windy summer day. A

mother and her son are leaving the living room to go play badminton in the garden. The granddad in his chair lifts his eyebrow, saying: “It is TOOO windy, you will not be able to play badminton!!”. So what do the mother and the son do?

Eftertanker. Hvad betyder køn for dig (nu)?

ORDMALERI. Brug tre-fem minutter på notere, hvad du tænker om køn efter du har læst disse sider og sammenhold dem eventuelt med det første ordmaleri, du gennemførte.

”Do I contradict myself. Very well, I contradict myself. I am large. I contain multitudes.”[144]

[144] Walt Whitman fra ’Song of myself’: http://www.english.illinois.edu/maps/poets/s_z/whitman/song.htm

TAK

Det er ikke svært at takke folk, det er svært at vide, om jer, jeg gerne vil takke er interesseret i at blive takket i fuld afhandlingsoffentlighed og dermed blive sat i forbindelse med disse sider. Bourdieu skriver morsomt (og tragisk) om det i indledningen til Den maskuline dominans[145], og manifesterer derved, at det måske ikke er alle former for temaer alle vil forbindes med. At han skriver det, udstiller kønnets plads som et emne med fnat. Herunder en forsigtig mellemvej, jeres fornavne, jeg er jer dybt taknemmelig for det, I har gjort og gør for mig.

INTERVIEWPERSONERNE

HANNE, MONIKA, IDA

Jeppe

Elena, Erik, Mikkel, Mor, Far, Gudmor, Urban

Henriette, Charlotte, Maria, Naimah, Camila, Sara, Sarah, Ulrikke, Jesper, Jørgen

Lasse, Anders, Mia, Frederikke

Michael, Jannie, Mark, Leif, Mads, Jesper, Mette, Anne, Eva, Mette, Morten

Maria, Alla, Pavel, Mia, Camilla, Cecilia

Christina, Lisbeth, Rikke, Jonas, Tine

Feministisk Fredagsbar

[145] Han skriver: "Eftersom jeg ikke ved, om en tak med navns nævnelse vil være til fordel eller ulempe for de personer, jeg ønsker at rette den til, vil jeg nøjes med at udtrykke min dybe taknemmelighed til de mænd og især kvinder, der har givet mig vidnesbyrd, dokumenter, videnskabelige referencer og ideer, og desuden udtrykke mit håb om, at dette værk, og især virkningerne af det, vil leve op til den tillid og de forventninger, som disse personer har lagt i det" (Bourdieu 2007: 7)

Resumé

Titel: En rigtig journalist.
Hvad køn betyder for journalistikken og for det at være journalist i Danmark.
En montage og et litterært autoetnografisk mulighedsmanifest for evnen til at forestille sig noget andet

En afhandling der undersøger, hvad køn betyder for det at være journalist og for journalistikken i Danmark. Studier af køn og journalistik har historisk haft to overordnede udgangspunkter. Det ene handler om at se på kønsrepræsentationen i medieindholdet, det andet udgangspunkt handler om at se på køn i forhold til dem der arbejder med medieindholdet, i forhold til selve produktionsprocessen. Det er sidstnævnte denne afhandling er optaget af. Mens der i Sverige, Norge, Finland, England, USA og Holland (lande, Danmark sammenligner sig selv med) findes forskning og forskningsmiljøer med fokus køn og journalistik (fx Allan (1999), Byerly (2003), de Bruin (2000), Carter (1998), Djerf-Pierre (2001, 2005, 2007, 2011), Edström (2003, 2014), Eide (1991, 2000), Gallagher (1995, 2001), Gill (2013), Gober (2015), Jönsson (2005), von der Lippe (2016), McLaughlin (2013), Melin (1996, 2008), Nilsson (2010, 2013), North (20091, 2009b, 2014), Robinson (2005), Ross (2004, 2013), Steiner (2012), de Vuyst (2016), Zilliacus-Tikkanen (1997), van Zoonen (1989, 1994, 1998a, 1998b), Zuiderveld (2017)), så findes der kun begrænset forskning, der undersøger køn i forhold til den journalistiske produktionsproces med Danmark som genstandsfelt (Jensen, 1981 og 1982, Egsmose, 1993). To nyere studier har undersøgt køns*repræsentationen* blandt danske journalister (Jørndrup og Bentsen 2015, WACC 2010) og danske medieledelser (Andreassen 2015), hvilket har styrket interessen for at undersøge *hvordan køn*. Eller. Hvad køn betyder for det at være journalist. Afhandlingen tog oprindeligt sit teoretiske afsæt i den franske sociolog Pierre Bourdieus "Den maskuline dominans" (1999), men det empiriske materiales kompleksitet sprang rammerne for teoriens formåen. Gennem en autoetnografisk tilgang eksperimenterer afhandlingen med, hvordan det empiriske materiale og forskningsspørgsmålet kan være omdrejningspunkt for en udforskning af formen. Og derved forståelsen og vores erkendelse af materiealet. Idéen er at vise, at form og indhold kan være gensidigt afhængige størrelser (hvis emnet indbyder til det), der supplerer hinanden i at vise problematikken omkring et emne som et prisme af blikke og argumenter og forståelser. Den autoetnografiske tilgang er inspireret af Carolyn Ellis's forskellige bøger om autoetnografi (1996, 2004) og montagetilgangen trækker på Suhr og Willerslevs 'Transcultural Montage' (2013), inspirationen til formidlingen og udfordringen af tanken trækker på C. Wright Mills 'The sociological imagination' (1970) og ikke mindst en række normudfordrende essays fra 'The wave in the mind' (2004) af science fiction-forfatteren Ursula K. Le Guin.
Når titlen er: En rigtig journalist. Så er det svar på spørgsmålet: Hvad betyder køn for det at være journalist. Afhandlingens vigtigste formål er at vise hvordan man som ny journalist socialiseres til

rollen som journalist og at i den socialisering, der bliver køn tydeligt. Dermed viser afhandlingen, hvordan normer, vaner og rutiner reproducerer forståelsen af, hvad en journalist er og ikke er. Og hvordan køn bliver til i den proces.
Afhandlingen er inspireret af sociologerne fra Chicago Universitet, der fra 1930'erne og frem eksperimenterede med at gå ud i byen og tilbringe tid sammen med de mennesker, de professioner, de kvarterer, som de undersøgte, en sociologisk tradition der trak på metoder fra antropologien. Mange af dem undersøgte de miljøer de selv befandt sig i. Det var ikke kun metoden, der adskilte denne gruppe af sociologer, det var også formidlingen. De viste, at emnet i høj grad også var med til at bestemme, hvordan formen og udformningen af deres undersøgelser skulle tage sig ud. Eftertiden har døbt denne metode eller tradition for Chicago-skolen (en rubricering få af disse sociologer vil forlig sig med, når jeg bruger den her er det fordi det er den benævnelse de fleste kender sociologerne og traditionen under), og her trækker afhandlingen blandt andet på Howard S. Becker.
Formålet med empirien: at følge en gruppe journaliststuderende fra afslutningen af deres journalistuddannelse gennem deres ét-årige obligatoriske praktikforløb på et nyhedsmedie i Danmark til afslutningen på deres journalistuddannelse. Ved at være optaget af køn og følge de studerendes socialisering ind i journalistikken argumenterer jeg for, at jeg får mulighed for at få et særligt indblik i, hvordan en professionskultur påvirker 'nye medlemmer' og hvordan man som ny bliver påvirket og påvirker og dermed giver det mig en særlig mulighed for at sige, hvad køn betyder for det at blive og være nyhedsjournalist i Danmark.
Hovedempirien består af interview med 15 journaliststuderende. De er interviewet i alt fire gange over fire år. Første interview var et semi-struktureret enkeltmandsinterview. Andet interview forløb som fokusgruppeinterview. Tredje interview var et semi-struktureret interview. Fjerde interview var skriftlige spørgsmål/svar. Der er udført et observerende pilotstudie på et mindre dansk dagblad. Jeg er selv uddannet journalist og arbejdede i seks år som journalist. Jeg inddrager materiale, observationer, e-mails, erindringer og refleksioner fra min egen tid som journalist. Derudover hudflettes mine egne oplevelser som ph.d.-studerende gennem min egen rolle som in-spe på universitetet. Der inddrages også materiale hentet fra blogs og hjemmesider.

Emneord: køn, socialisering, profession: journalist, journalistkultur, autoetnografi, montage, kvalitative metoder, litterær etnografi, digital etnografi, tværfaglig, eksperimenterende form

English resumé

Title: A True Journalist - A montage and literary autoethnographic manifesto. The role of gender in journalism, the impact gender has on journalism in Denmark, and the ability to imagine something else...

Studies of gender and journalism have historically had two main starting points. The first being gender representation in the media and the second being gender and how it pertains to those who work within the media in relation to the production process itself. The latter is the subject of this document. This thesis will show how norms, habits, and routines impact the socialization of new journalists and the understanding of what a journalist is and is not, and how, in that process, gender is revealed.

Denmark compares itself to countries such as England, Finland, Holland, Norway, Sweden, and the USA. In these countries, there exists research with a focus on gender and journalism, (1) but there is only limited research that examines gender in relation to the journalistic production process within Denmark. (2) Two recent studies in Denmark, however, have examined gender representation amongst Danish journalists (3) and Danish media management (4) which has increased interest in examining the subject.

The original starting point for this thesis was the 1999 work of French sociologist Pierre Bourdieus, 'The Masculine Dominance', but the complexity of the empirical material was outside the bounds of theory. Through an autoethnographic approach, this thesis examines how the empirical material and the research question can be the focal point for a deeper exploration of the form, and thereby increase our ability to recognize and understand the matter. The idea is to show that form and content can, if the subject allows, complement each other and illuminate the issue like a prism of gaze, arguments, and understanding. The autoethnographic approach is inspired by Carolyn Ellis' various books on the subject (1996, 2004) and the assembly approach draws on Suhr and Willerslev's 'Transcultural Montage' (2013). The inspiration for the dissemination and challenge of the idea draws on C. Wright Mills' 'The Sociological Imagination' (1970) and several norm-challenging essays in 'The Wave in the Mind' (2004), written by science fiction novelist Ursula K. LeGuin.

This paper was inspired by sociologists at the University of Chicago who, beginning in the 1930's, went out into the city and spent time with people in various professions and neighborhoods, a sociological tradition which drew upon the methods of anthropology. Many of the sociologists also examined the surroundings that they themselves were in. It was not only their method that separated this group of sociologists from the rest, it was the way they communicated their findings.

They showed that the subjects themselves helped to determine and shape the form and design of their studies. Posterity has dubbed this the method or tradition of the Chicago School, a classification which few of these sociologists would settle on, yet it is the term which is most widely recognized.

The main empirical material consists of interviews with 15 journalism students. I follow them at the very end of their journalism education through to the end of their studies repeatingly interviewing them about gender and journalism practices. Following the students' socialization into journalism with special attention to gender, gives me special insight into what gender means within journalism in Denmark. I interviewed fifteen students four times over the course of four and a half year. The first interview was one-on-one. The second interview consisted of a focus group while the third interview was semi-structured. The fourth and final interview was a series of written questions and answers. Another pilot study was conducted at a smaller, daily Danish newspaper. As a journalist myself, having worked for six years in the field, I have included my own material, e-mails, observations, memories, and reflections. I have also factored in my time as a PhD student at the university as well as material from various blogs and websites.

Keywords: gender, socialization, profession: journalist, journalist culture, autoethnography, montage, qualitative methods, literary ethnography, digital ethnography, interdisciplinary, experimental form

Litteraturliste

Hvad skal en litteraturliste? Jeg er oplært akademisk til, at litteraturlisten skal indeholde alle de referencer, jeg gør brug af i teksten. Men en masse af den litteratur, jeg har læst, bruger jeg ikke direkte i afhandlingsteksten. Skulle jeg så udelade de referencer her fra listen? Alle henvisningerne her udgør summen af alt det, jeg har læst og set og hørt, der har bidraget til at føre projektet derhen, hvor det er endt. Hvis jeg udelod de henvisninger ville du ikke kunne se, hvad det er, der har påvirket mig til at skrive det, jeg gør. Listen er både et udtryk for min proces som forsker in-spe og udtryk for den litteratur, jeg henviser til. Alt det jeg læser, påvirker mit blik. Min måde at tænke på. Derfor indeholder listen flere referencer end dem, der refereres til igennem afhandlingen.

Acker, Joan (1990: 139-148): Hierarchies, Jobs, Bodies: a theory of gendered organizations. I *Gender and Society* 4(2).

Acker, Joan (2006): Inequality regimes: gender, class, and race in organizations. I *Gender & Society*, vol. 20, no. 4, s. 441–464.

Adams, Tony E.; Jones, Stacey Holmen og Ellis, Carolyn (2015): *Autoethnography*. Oxford University Press.

Adorno, Theodor (1951): *Minima Moralia*. Verso 2005, CPI Group UK Ltd.

Agar, Michael (1995: 112-129): Literary Journalism as Ethnography: Exploring the Excluded Middle. I Maanen, John van (red.) (1999): *Representations in Ethnography*. Sage Publications. USA.

Agassi, Andre (2009): *Open*. HarperCollinsPublishers, Clays Ltd., Great Britain.

Ahlgreen, Mette m.fl. (1980): *Kvinder på redaktionen*. En undersøgelse over kvindelige journalisters forhold i Øst- og Midtjylland. Dansk Journalistforbund, Kreds IV, Århus.

Aidt, Naja Marie (2017): *Har døden taget noget fra dig, så giv det tilbage*. Gyldendal.

Albek, Erik (red.) (2015): *Den danske journalist – værdier, produktion, indhold*. Syddansk Universitetsforlag, Viborg.

Allen, Stuart (1999: 130-156): The gendered realities of jounalism. I Allen, Stuart (1999) *News Culture*, Open University Press, Buckingham og Philadelphia.

Alvesson, Mats og Billing, Yvonne Due (1999): Kön och organisation. Studentlitteratur, Lund.

Andersen, Eigil (red.) (1977): *Ikke et ord om ytringsfrihed*. Modtryk.

Andersen, Heine (1994): *Videnskabsteori og metodelære*. Samfundslitteratur, Gylling.

Andersen, Michael Bruun (1975): 'Noget om forholdet mlm journalisters samfundsplacering og selvforståelse. Kritik af professionaliseringsideologien', paper skrevet til *Nordisk Mediaforskerkongres 1975*, kan fås hos MEDIA-FORSK, Halmstadgade 11, DK-8200 Århus N.

Andersen, Michael Bruun (1976: 49-56): 'Journalisten: lønarbejder eller småborger?' i *Iakttagelser*, udgivet af Journalisthögskolan, Stockholm, nr. 5, 1976, s. 49-56.

Anderson, Leon (2006: 373-395): Analytical Autoethnography. I *Journal of Contemporary Ethnography*, vol. 35, no. 4, pp.373-395.

Antoft, Rasmus; Jacobsen, Michael H. og Jørgensen, Anja (2010: 29-68): "Chicagopoesi, Sociologi mellem samfundsvidenskab, journalistik og skønlitteratur". I *Den Poetiske Fantasi* af Knudsen, Jacobsen og Antoft (red.) (2010), Aalborg Universitetsforlag, Aalborg, s.29-68.

Andreassen, Rikke (2005): *The Mass Media's Construction of Gender, Race, Sexuality and Nationality*. Ph.d.-afhandling fra Department of History, University of Toronto.

Andreassen, Rikke (2015): Køn I danske tv-medier og danske medieinstitutioner. I *Nordicom*, vol. 37, bind 2, side 5-18.

Artwick, Claudette G. (2013): News sourcing and gender on Twitter. *Journalism*. Publiceret online 12. November 2013: http://jou.sagepub.com/content/early/2013/11/10/1464884913505030.abstract

Asmussen, Vibeke (2007: 217-244): Howars S. Becker: Outsiders – Studies in the Sociology of Deviance.1963. I Høiris, Ole (m.fl.) (2007): *Antropologiske mesterværker*. Aarhus Universitetsforlag. Narayana Press, Gylling, Danmark.
Atkinson, Paul (1992): Understanding ethnographic texts. Vol. 25 i serien *Qualitative Research Methods*. Sage Publications. USA.
Baarts, Charlotte (2010:153-163): Autoetnografi. I Brinkmann, Svend og Tanggaard, Lene (red.) (2010): *Kvalitative Metoder. En grundbog.* Hans Reitzels Forlag, København, s. 153-163.
Back, Les (2013 (2007)): *The art of listening*. Bloomsbury Academic. England.
Back, Les (2011: 4-11): Kunsten at lytte. I *Social Kritik*, vol. 125, pp.4-11.
Balvig, Flemming (1999: 261-277): Social Kontrol, kapitel 15 i *Sociologi – en grundbog til et fag*, Hans Reitzels Forlag, Gylling
Barthes, Roland (1966): *Litteraturens nollpunkt*. Bo Cavefors Bokförlag. Uddevalla.
Barnekow, Hanne Fokdal (2004: 16-18): Kvindestemmer og ligestilling på P1. I *Kvinden og Samfundet*, årgang 120, nr. 3, juni 2004, Dansk Kvindesamfund.
Beauvoir, Simone de (1989 (oprindeligt 1949)): *Det andet køn, bind 1-3*. Tiderne skifter. Specialtrykkeriet Viborg a/s.
Bech-Karlsen, Jo (1999): *Jeg skriver alltså är jag – en bok for fackskribenten som vill berätta*. Studentlitteratur. Lund.
Bech-Karlsen, Jo (2009): *Gode fagtekster – essayskrivning for begynnere.* Universitetsforlaget. Oslo.
Becker, Howard S. (2007a): *Telling about society.* The University of Chicago Press.
Becker, Howard S. (2007b): *Writing for social scientists – How to start and finish your thesis, book, or article*. The University of Chicago Press. USA.
Becker, Howard S. (1998): *Tricks of the Trade*. The University of Chicago Press, Chicago, USA
Becker, Howard S.; Geer, Blanche; Hughes, Everett C. Hughes og Strauss, Anselm L. (1992 (1961)): *Boys in white – student culture in medical school*. Transaction Publishers, USA.
Becker, Howard S. & McCall Michal M. (red.) (1990): *Symbolic interaction and cultural studies*. The University of Chicago Press, Chicago.
Becker, Howard S. (2005): *Outsidere – Studier i afvigelsessociologi*. Hans Reitzels Forlag.
Bendix, Eva (2009): *Det skulle jeg måske ikke have sagt*. Gyldendal. København.
Berger, Margareta (1977): *Pennskaft. Kvinnliga journalister i svensk dagspress 1690-1975*. P.A.Norstedt & Söners förlag, Stockholm.
Berkowitz, Dan (red.) (1997): *Social Meanings of News*. Sage Publications Inc., USA.
Bjerre, Henrik Jøker og Hansen, Brian Benjamin (2017): *Handl!* Skolen for livet, forlaget Mindspace. Trykt i Tyskland.
Bleske, Glen L. (1991): Ms Gates takes over: An updated version of a 1949 case study. I *Newspaper Research Journal*, 1991, Vol. 12, s. 88-97.
Blicher-Hansen, Ingvar og Buchwald, Gunnar (1946): *Mellem journalister – journalisthistorier*. C.A.Reitzels Forlag.
Bochner, Arthur (2017: 67-80): 'Heart of the Matter' i *International Review of Qualitative Research*, Vol. 10, No. 1, Forår 2017.
Bochner, Arthur & Ellis, Carolyn (2003: 506-514): 'An Introduction to the Arts and Narrative Research: Art as Inquiry' i *Qualitative Inquiry*, Vol. 9, No. 4.
Bochner, Arthur & Ellis, Carolyn (2016: 208-217): 'The ICQI and the Rise of Autoehtnography' i *International Review of Qualitative Research*, Vol. 9, No. 2, Sommer 2016.
Botton, Alain de (2003): *Kunsten at rejse*. Tiderne Skifter, Clemenstrykkeriet, Århus.
Bourdieu, Pierre (2007): *Den maskuline dominans*. Tiderne Skifter, Århus.
Bourdieu, Pierre (1998b(1996)): *Om TV – og journalistikkens magt*. Tiderne Skifter, Århus.
Bradbury, Ray (1994): *Zen in the Art of Writing*. Udgivet af Joshua Odell Edition. USA.
Brade, Lovise Haj (2017): *Vi, de neutrale. Skitser til udformning af akademisk førstehed.* Ph.d.-afhandling. Lund Universitet.

Breed, Warren (1955): Social Control in the Newsroom: A Functional Analysis. I *Social Forces* 33:326-335.
Brinkmann, Svend (2014): Det kvalitative interview. Hans Reitzels Forlag.
Bro, Peter (2006): Nye roller i redaktionslokalet – hvad danske journalister gør og bør. I *Journalistica*, nr. 1, kan downloades på www.journalistica.dk
Bruin, Marjan de (2000: 217-238): Gender, organization and professional identities in journalism. I *Journalism*, vol. 1, 217-238.
Bruin, Marjan de og Ross, Karen (red.)(2004): *Gender and newsroom cultures. Identities at work*. Hampton Press, Inc., Cresskill, New Jersey.
Brügger, Mads og Thomassen, Nikolaj (2005): *Ingen kender dagen*. People's Press, Nørhaven Book.
Bryld, Tina (2010): *Breaking the News*. Masterspeciale fra Køn og Kultur, Center for Kulturstudier, Syddansk Universitet, Odense.
Butler, Judith (2011): *Bodies that matter*. Routledge.
Butler, Judith (2011 (oprindelig udgave fra 1990)): *Kønsballade*. Routledge.
Byerly, Carolyn (red.) (2013): *The Palgrave International Handbook of Women and Journalism*. Palgrave Macmillan, NY, USA.
Campbell, Joseph (1972): Levende myter. Thaning & Appel. A/S Modersmaalets Trykkeri, Haderslev
Carr, David (2008): *The night of the gun – A reporter investigates the darkest story of his life. His own*. Simon and Schuster, New York.
Carter, Cynthia; Branston, Gill; Allan, Stuart (1998): *News, Gender and Power*. Routledge, London og New York.
Carver, Raymond (1985): *Hvad vi taler om, når vi taler om kærlighed*. Noveller af Raymond Carver. Gyldendal.
Capote, Truman (1965): *Med koldt blod*. Gyldendal, Nørhaven Paperback A/S, Viborg.
Cavling, Henrik (1930): *Journalistliv*. Gyldendal. København.
Clifford, James og Markus, George (red.) (1986): *Writing Culture, The Poetics and Politics of Ethnography.* University of California Press, Berkeley.
Chambers, Deborah, Steiner, Linda og Fleming, Carole (2004): *Women and Journalism*. Routledge, London.
Chatwin, Bruce (1977): *I Patagonien*. C&K Forlag ApS, Nørhaven.
Chatwin, Bruce (1988): *Songlines*. Vintage, Random House, London.
Croutou, David og Hoynes, William (1992): Men and the News Media. I Craig, Steve red.: *Men, Masculinity and the Media*. Sage, London.
Greer, Germaine (1984): *Køn og skæbne*. Gyldendal, Nordisk Bogproduktion a-s, Haslev.
Dali, Salvador (2016: *Les diners de Gala.* Tachen. Köln.
Dahlerup, Drude og Leyenaar, Monique ed. (2013): *Breaking male dominance in old democracies*, Oxford.
Dalsgaard, Anne Line (2013:100-105) Being a Montage. I Suhr og Willerslev (red.) *Transcultural Montage*. Berghan Books.
Dalsgaard, Anne Line (2014: 27-44): Streger på nattehimlen. I tidsskriftet *Antropologi*, vol. 69, s. 27-44.
Dansk Journalistforbund/Ligestillingsudvalget (2005): *Ansættelser*. Pjece, Dansk Journalistforbund.
Dansk Journalistforbund/Ligestillingsudvalget (1994): *Handlingsplaner for ligestilling*. Dansk Journalistforbund.
DeWalt, Kathleen M. og DeWalt, Billie R.(2011): *Participant Observation: a guide for fieldworkers.* Lanham, Altamira Press.
Djerf-Pierre, Monika og Löfgreen, Monika (2001): Sex-typing in the newsroom: feminization of Swedish television news production, 1958-2000. *Paper presented at the 15th Nordic Conference on Media and Communication Research*, Reykavik, Island.
Djerf-Pierre, Monika (2005: 265-290): Lonely at the top – Gendered media elites in Sweden. I *Journalism* Vol. 6(3): 265-290, SAGE Publications.
Djerf-Pierre, Monika (2007: 81-104): The Gender of Journalism. The Structure and Logic of the Field in the Twentieth Century. I *Nordicom Review*, Jubilee Issue 2007.
Djerf-Pierre, Monika (2011: 43-51): The Difference Engine, in *Feminist Media Studies* 11:1, Routledge.

Douglas, Mary (1966): *Purity and danger.* Routlegde
Douglas, Mary (1975 (1970)): *Naturlige symboler*. Nyt nordisk forlag Arnold busck.
Drotner, Kirsten (1993: 25-40): Media Ethnography. An Other Story? I Nordisk forskning om kvinnor och medier, Nordicom.
Edström, Maria (2012): Is there a Nordic way?: A Swedish Perspective on achievements and problems with gender equality in newsrooms. In *Media Studies*, Vol. 2, Nr. 3-4, 2012, p.64-75.
Edstöm, Maria og Mølster, Ragnhild red. (2014): *Making change. Nordic examples of working towards gender equality in the media*. Nordicom, University of Gothenburg, Litorapid Media AB, Sweden.
Edström, Maria (red.) (2003): Journalistikens kön. *Kvinnovetenskapeligt tidsskrift* 2/03, Göteborg Universitet.
Egsmose, Lisbeth (1993: 201-227): Medvind og modvind i TV. Karrieremuligheder for kvindelige medieprofessionelle i Danmark og England. I Carlsson, U. (red.) *Nordisk forskning om kvinder og medier,* Göteborg: Nordicom.
Eide, Elisabeth (1991): *Kvinnebildet i norsk dagspresse ved inngangen til 1990-årene og journalisternes bilde,* Forskningsrapport nr. 6, Norsk Journalisthögskole, Oslo.
Eide, Elisabeth (red.) (2000): *Narrespeil. Kjønn, sex og medier*. Høyskoleforlaget. Kristiansand.
Ellis, Carolyn & Bochner, Arthur P (1996: 13-45): Introduction: Talking over ethnography" i Ellis & Bochner (red.) *"Composing Ethnography: Alternative forms of qualitative writing".* Altamira Press. Ethnographic Alternatives Series, vol. 1, California, s. 13-45.
Ellis, Carolyn (2004): *The ethnographic I: A methodological novel about autoethnography*. Altamira Press. Oxford.
Ellis, Carolyn (2017: 3-29): Telling Secrets, Revealing Lives i *Qualitative Inquiry*, Vol. 13, No. 1, Januar 2007.
Ellis, Carolyn (2017: 54-61): Manifesting Compassionate Autoethnographic Research i *International Review of Qualitative Research*, Vol 10, No 1, Forår 2017
Emersen, Robert M.; Fretz, Rachel I. og Shaw, Linda L. (2011): *Writing ethnographic fieldnotes*. The University of Chicago Press. USA.
Eriksen, Thomas Hylland (2010): *Små steder – store spørsmål. Innføring i sosialantropologi.* Universitetsforlaget. Oslo.
Eriksen, Thomas Hylland (2013: 14-17): The Anansi position. I *Anthropology Today*, vol.29, nr.6, december 2013, s. 14-17.
Eriksson, Birgit (1995: 103-124): "At vandre i ørkenen er ikke en ørkenvandring – om Bruce Chatwin og en nomadisk læsestrategi." I *Det forskudte* red. af Kyndrup, Morten og Madsen, Carsten (1995), Æstetikstudier I, Aarhus Universitetsforlag.
European Institute for Gender Equality (EIGE) (2013): *Advancing gender equality in decision-making in media organizations*. EU-Rapport, Luxembourg.
Franks, Suzanne (2013): *Women and Journalism*. Reuters Institute for the Study of Journalism, I.B. Tauris & Co. Ltd., New York.
From, Unni og Kristensen, Nete Nørgaard red. (2005): *Proces og struktur i ph.d.-forløbet – om at leve og overleve*. Samfundslitteratur, Narayana Press, Gylling.
Fugl, Mette (2014): *Fra koncepterne*. Politikens Forlag, Ednas Print, Slovenia.
Gallagher, Margaret (1995): *An unfinished story: Gender patterns in Media Employment*. United Nations. Unesco. Frankrig.
Gallagher, Margaret (2001): *Gender setting. New agendas for media monitoring and advocacy.* World Association for Christian Communication (WACC), Zed Books Ltd., London.
Gans, H. (1979): *Deciding what's news*. New York: Vintage Books
Gaunt, Philip (1992): *Making the Newsmakers*.
Geertz, Clifford (1973): *The interpretation of cultures*. Basic Book. New York.
Geertz, Clifford (1983: 73-93): Common Sense as a cultural system. I Geertz' *Local Knowledge*. Basic Books, Inc. USA.
Gill, G. (2007): *Gender and the Media*. Cambridge, Polity Press, UK.

Gill, Rosalind (2013): ”Gender and (new) media work”. I *Behind the screen: European Contributions to Production Studies* af Szczepanik and Vonderau (red.) (2013), Palgrave-MacMillan, London.
Gober, Greta (2015: 80-95): Political parallelism and the case of women in management positions in public media in Poland – An ethnographic story. I *Communication Papers*, Vol 4, nr. 7, side 80-95.
Goffman, Erving (1959): *The Presentation of Self in Everyday Life*. Penguin Group, Clays Ltd., England.
Gouldin, Claudia og Rouse, Cecilia (2000): Orchestrating Impartiality: The Impact of ‘blind’ Auditions on Female musicians’, i *The American economic review,* vol. 90., no.4, s. 715-741.
Graff, Carsten (totusindeogtolv[146]): *Samtaler med et træ – version to*. Forlaget Stemningshotellet, Scandinavian Book.
Graf, Carsten (2013): *Unævnelighedens store ordbog*. StemningsHotellet. Trykt hos CPI books GmbH, Tyskland.
Gram, Barbara (2012): *Fisk uden cykel*. Rosinante, København.
Gravengaard, Gitte (2010): *Journalistik i praksis*. Samfundslitteratur, Frederiksberg.
Gravengaard, Gitte og Rimestad, Lene (2015): *Journalist i praktik*. Samfundslitteratur. Frederiksberg.
Grunwald, Ebbe; Smistrup, Gert og Veirup, Hans (1997): *Journalistens sprog*. Forlaget Ajour. AKA-print, Aarhus.
Gullestad, Marianne (red.) (1999): *Antropologiens muligheder og metoder i eget samfund*. Oplæg fra Dansk etnografisk årsmøde 1999. Dansk Etnografisk Forening. Humanistisk Trykkeri, Aarhus Universitet.
Gynnild, Astrid (2006): *Creative Cycling in the News Profession – A Grounded Theory*. Ph.d.-afhandling. Bergen Universitet.
Göransson, Anita (red.) (2006): *Maktens kön*. Bökforlaget Nya Doxa, Scandbook, Falun 2007.
Halkier, Bente (2012): *Fokusgrupper*. Samfundslitteratur, Narayana Press.
Hallin, Daniel C. og Mancini, Paolo (2004): *Comparing Media Systems – Three Models of Media and Politics*. Cambridge University Press, UK.
Hammerslev, Ole (red.) (2009): *Refleksiv sociologi i praksis*. Hans Reitzels Forlag, København.
Hanitzsch, Thomas og Hanisch, Folker (2012) ”Does gender determine journalists' professional views? A reassessment based on cross-national evidence.” I *European Journal of Communication*, 2012, vol. 27, 257-277.
Hartley, Jannie Møller (2012): *Nyheder på internettet*. Handelshøjskolens Forlag, Gylling.
Hastrup, Kirsten og Ramløb, Kirsten (red.) (1989): *Kulturanalyse – Fortolkningens forløb i antropologien.* Akademisk Forlag, Specialtrykkeriet Viborg a/s.
Hemer, Oscar (2005-53-74): Writing the World. I Hemer & Tufte (red.): *“Media and Glocal Change – Rethinking communication for development”*, Nordicom og CLACSO, side 53-74.
Hermann, Anne Kirstine (2015): *Ethnographic Journalism*. Ph.d.-dissertation. Centre for Journalism, University of Southern Denmark
Henderson, Silja E.K. (2018): *Tipping Point 1.7.* Poesi, Forlaget Gladiator.
Holgersson, C. m.fl. (2004): *Det ordner sig – teorier om organisation og køn*. Forlaget Samfundslitteratur, Gylling.
Hovden, J. F. (2008): *Profane and Sacred. A Study of the Norwegian Journalistic Field*. Doktorafhandling fra Institute for Information and Media Studies. University of Bergen, Norway.
Hovden, J. F.; Bjørnsen, G.; Ottosen, R.; Schultz, I. og Zilliacus-Tikkanen, H. (2009: 137-153): The Nordic journalists of tomorrow. An Exploration of First Year Students in Denmark, Finland, Norway and Sweden. I *Nordicom Review* 30(1).
Hovden, J.F. (2013): Klassejournalistikk. Artikel publiceret 23/4-2013 på websitet www.manifesttidsskrift.no.
Hovden, J.F. (red.) (2016): *Becoming a journalist – Journalism education in the Nordic countries*. Nordicom. Sverige.

[146] Bogen indeholder ingen eksakte tal og hvis de er til stede er det kun i bogstaver, det er en væsentlig pointe, derfor har jeg ikke ’oversat’ årstallet.

Höök, Holgersson, m.fl. (2004): *Det ordner sig – teorier om organisation og køn*. Forlaget Samfundslitteratur, Gylling.
Højgaard, Lis (2014): Kritik som praksis – Judith Butler som kritisk tænker. I Jacobsen og Pedersen (red.): *Kritik og Modkritik*, Hans Reitzels Forlag.
Huffington, Arianna (2014): *At leve*. Gyldendal, Livonia Print, Latvia.
International Women's Media Foundation (2010): *Global Report of the Status of the Women in the News Media*, Knight Foundation.
Jackson, Michael (2002): *The Politics of Storytelling*. Museum Tuscalum Press. Narayana Press, Gylling.
Jacobsen, Maria (red.) (2004): *Allt är Möjligt – En handbook i mediekritik*. Göteborgs Länstryckeri AB.
Jacobsen, Michael Hviid; Kristensen, Søren og Prieur, Annick (red.)(2002): *Liv, fortælling, tekst – strejtog i kvalitativ sociologi.* Aalborg Universitetsforlag, Specialtrykkeriet Viborg a-s.
Jansen og Tordrup (2012): *Og de sendte en kvinde*. Speciale fra Institut for Kommunikation, Virksomhed og informationsteknologier på RUC.
Jensen, Else (1981: 6-31): Kvinder gir pænere billeder. En undersøgelse af ligestillingsmæssige forhold på TV-Avisen i *Massekultur og Medier* 3, 1981, København.
Jensen, Else og Kleberg, Madeleine (1982): *Kvinnors roll i TV-nyheter och underholningsprogram. En dansk og svensk undersökning om massmedia och jämställdhet*. Nord publikation, Stockholm.
Jensen, Lasse (2017): Journalist. Gyldendal, Livonia Print, Letland.
Jensen, Leif Becker (2000): *Ud af elfenbenstårnet – fortælleteknik for fagfolk der vil fortælle en god historie.* Roskilde Universitetsforlag, Gylling.
Jensen, Leif Becker (2007): *Den sproglige dåseåbner*. Roskilde Universitetsforlag, Frederiksberg.
Jensen, Leif Becker (2004): *Fra patos til logos*. Roskilde Universitetsforlag, Frederiksberg.
Jones, Stacy Holman; Adams, Tony E.; Ellis, Carolyn (2013): *Handbook of autoethnography*, Walnut Creek, Californien, Left Coast Press
Josephi, Beate (1999: 74-85): From Journalism School to newsroom: What rite of Passage? I *Asia Pacific Media Educator*, vol. 7, pp.74-85.
Jönsson, Anna Maria (2005): *Mångfalden i journalistkåren – studier av social sammansättning, samhällssyn och nyhetssyn i den svenske journalistkåren*. Arbetsrapport nr. 28, Institut för Journalistik och Masskommunikation, Göteborgs Universitet.
Jørgensen, Børge (red.) (1970): *Danske journalister. 2687 biografier af nulevende medarbejdere i dansk presse*. Udgivet af Dansk Journalistforbund, 1970.
Jørgensen, Børge (red.) (1975): *Danske journalister. 3280 biografier af nulevende medarbejdere i dansk presse*. Udgivet af Dansk Journalistforbund, 1975.
Jørgensen, John Chr. (2012): *Da kvinderne blev journalister*. Det Humanistiske Fakultet, Københavns Universitet.
Jørgensen, John Chr. (2014): *De tålte mosten*. Det Humanistiske Fakultet, Københavns Universitet.
Jørndrup, Hanne og Bentsen, Martine (2015): Who makes the news. National rapport fra Danmark. WACC, Global Media Monitoring Project.
K2 og DJ (2012): *Undersøgelse af kønssammensætningen blandt lederne på 36 danske nyhedsmedier*. November 2012, K2 og DJ, København.
Kanter, Rosabeth Moss (1977): *Men and Women of the Corporation*. Basic Books, New York.
Kendal, Stine Carsten (2004: 76-87): Hangorillaer på avisens gule stue i *Grib Magten* af Nielsen, Annette og Riske, Gunhild (red.) (2004), Politikens Forlag A/S
Kabel, Lars (1999): *Nye nyheder*. Center for Journalistik og Efteruddannelse, Forlaget Ajour, Aarhus
King, Stephen (2000): *On Writing: A memoir of the craft*. Scribner. New York
Klamroth, Kerstin (red.) (2012): *Survey report on women in journalists' unions in Europe*. Udført af European Federation of Journalists.
Knutzon, Line; Moestrup, Mette og Aidt, Naja Marie (2014): *Frit flet*. Gyldendal.
Koplev, Kjeld (2006): *Journalist på trods*. DR. Trykt i Danmark.Knausgaard, Karl Ove (2009): *Min kamp 1*. Lindhardt & Ringhof Forlag A/S. Trykt i Finland.

Kramer, Laura (2011): *The Sociology of gender – A brief introduction*. Oxford University Press. New York.
Kristensen, Nete Nørgaard (2000: 159-184): Journalistik som profession – om journalistens rolleplacering i et professionssociologisk perspektiv. *Sekvens. Årbog for Film- og Medievidenskab 2000*, København, Københavns Universitet.
Kvale, Steinar og Brinkmann, Svend (2008): *InterView*. Hans Reitzels Forlag, Livonia Print, Latvia.
Lakoff, George (1987): *Women, Fire and Dangerous Things*. The University of Chicago Press. USA.
Lakoff, George og Johnson, Mark (2005 (oprindelig 1980)): *Hverdagens metaforer*. Hans Reitzels Forlag, Gylling.
Larsen, Jytte (red.) (2000-2001): *Dansk Kvindebiografisk Leksikon*, 1-3, Rosinante, København 2000-2001.
Lather, Patti og Chris Smithies (1997): *Troubling the Angels*. Westwiev Press, USA.
Lather, Patti (2007): *Getting lost*. State University Press New York.
Lausten (2008): *Mediekvinder på toppen*. Speciale fra Institut for Kommunikation, Virksomhed og informationsteknologier på RUC.
Law, John (2004): *After Method – Mess in Social Science Research*. Psychology Press.
Le Guin, Ursula K. (1986): *Bæreposeteorien om fiktion*. Forlaget Virkelig og Laboratory for Aesthetics and Ecology, København, 2017.
Le Guin, Ursula K. (2004): *The wave in the mind – Talks and essays on the writer, the reader and the imagination.* Shambhala Publications, Inc., USA.
Lippe, Berit von der og Ottosen, Rune (eds. (2016): *Gendering war and peace reporting. Some insights – some missing links*. Nordicom, Responstrück AB, Sweden.
Lizardo, Omar (2010): Pierre Bourdieu as a Post-cultural Theorist. I *Cultural Sociology*, Vol. 5(1), side 1-22.
Lodahl, Mads Ananda (2018): *Upassende opførsel – 100.000 ord mod Den Heteroseksuelle Verdensorden,* Forlaget Solidaritet.
Lule, Jack (2001): *Daily News, Eternal Stories – The Mythological role of Journalism.* The Guilford Press. New York.
Lund, Anker Brink; Willig, Ida m.fl. (red.) (2009): *Hvor kommer nyhederne fra.* Ajour, Aarhus.
Lund, Anker Brink (2013): *Mangfoldighed i dansk dagspresse*. Center for Civilsamfundsstudier, Møller Forlag, Germany.
Løngreen, Hanne m.fl. (1986): Women & Electronic Mass Media. Særudgave på engelsk af *MedieKultur*, nr. 4, nov. 1986, Aalborg Universitetscenter, Aalborg.
Madsen, Søren Anker (2010): *Historien om Ugens Rapport*. Gads Forlag, Narayana Press, Gylling.
Manning, Peter K. (1979): *Police work: The social organization of Policing*. The MIT Press, Cambridge Massachusetts.
Marcus, George E. (2013: 303-307): The Traffic in Montage, then and now. I Suhr og Willerslev (red.) *Transcultural Montage*. Berghan Books.
Marklund, Liza og Snickare, Lotta (2005): *Der findes et særligt sted i helvede for kvinder, der ikke hjælper hinanden*. Rosinante&Co A/S, Leck.
McChesney, Robert og Victor Pickard, (ed.) (2011): *Will the last reporter please turn out the lights*. New Press, New York.
McLaughlin, Lisa and Carter, Cynthia (red.) (2013): *Current perspectives in Feminist Media Studies*, Taylor and Francis.
Mead, Magaret (1962): *Køn og kultur*. J.H. Shultz Forlag, København, Universitets-Bogtrykkeri.
Melin-Higgins, Margareta (1996: 1-17): Female Educators and Male Craftsmen? The Professional Ideals among Swedish Journalists. I *Nordicom Review*, vol. 1, pp.1-17.
Melin, Margareta (2008): *Gendered Journalism Cultures*. Ph.d.-afhandling fra JMG, University of Gothenburg, Holmbergs in Malmö AB, Sweden.
Mellado m.fl. (2012): The pre-sozialisation of future journalists. In *Journalism Studies*, side 1-18
Meyer, Gitte (2005: 60-82): Journalistikkens dilemma, kap. 5 I *Hvorfor skulle der ikke være en offentlig fornuft? Journalistikken, oplysningen og den offentlige diskussion*. Syddansk Universitetsforlag

Mikkelsen, Jan Foght (2015): *Dybdegående interviewfortolkning – tre problemstillinger*. Hans Reitzels Folag, livonia Print, Letland.
Mills, C. Wright (1959): *The Sociological imagination*. Oxford University Press.
Mills, C. Wright (1959): APPENDIX: On intellectual Craftsmanship. I *The Sociological imagination*. Oxford University Press.
Mitchell, W.J.T. (red.) (1981): *On Narrative*. The University of Chicago Press, USA.
Moi, Toril (1999: 1017-1049): Appropriating Bourdieu: Feminist Theory and Pierre Bourdieu's Sociology of Culture. I *New Litterary History*, Vol. 22, No. 4, pp. 1017-1049.
Moi, Toril (1999): *What is a Woman and other essays*, Oxford University Press.
Mogensen, Kirsten (2000): Arven – Journalistikkens traditioner, normer, begreber, Roskilde Universitetsforlag, Gylling.
Mol, Annemarie (2007 (oprindelig udgivet 2002)): *The body multiple: ontology in medical practise*. Duke University Press, USA.
Mortensen og Frank (2013): *Spiller køn en rolle*. Speciale fra Institut for Kommunikation, Virksomhed og informationsteknologier på RUC .
Moustgaard, Ulrikke (2004): *Heksen, håndtasken og de blåøjede blondiner*. Roskilde Universitetsforlag, Narayana Press, Gylling.
Murakami, Haruki (2016: 12-15): Hvordan to køkkenbordsromaner blev til – Forord til to kortromaner. Fra *"Hør vinden synge".* Klim. Aarhus.
Nielsen, Finn Sievert (1996): *Nærmere kommer du ikke…håndbok i antropologisk feltarbeid*. Fakbokforlaget. Norge.
Nielsen, Annette Riske, Gunhild (red.) (2004): *Grib magten – om kvinder og ledelse*. Politikens Forlag. København.
Nilsson, Monica Löfgreen (2010: 1-16): "Thinkings" and "Doings" of Gender – Gendering processes in Swedish television news production. I *Journalism Practise*, 1:4 (2010: 1-16).
Nilsson, Monica Löfgren (2013: 171-193): A long and winding road. Gendering processes in SVT news. Kapitel otte i antologien: *"A history of Swedish broadcasting"* (2013) redigeret af Monika Djerf-Pierre og Mats Ekström. Nordicom. Göteborg Universitet. Litorapid Media AB, Göteborg, Sverige.
Norlander, Jenny (2018): *Mellan raderna – en bok om att vara kvinna och journalist*. Natur & Kultur, Stockholm.
North, Louise (2009a): *The gendered Newsroom – how journalists experience the changing world of Media,* Hampton Press, Inc.
North, Louise (2009b: 506-501): Gendered experiences of industry change and the effects of neoliberalism. I *Journalism Studies*, vol. 10, nr. 4, side 506-521.
North, Louise (2014): The gender of 'soft' and 'hard' news. I *Journalism Studies*
Nygren, Gunnar (2008: 27-56): "Journalistiske yrkesroller och redaktionella strukturer" i *Nyhetsfabriken*, Ungarn.
Nørgaard, Lise (1993): *De sendte en dame*. Gyldendal. København.
Ottosen, Rune (2004): *I journalistikkens grenseland – journalistrollen mellem marked og idealer*. IJ-forlaget, Norge.
Pedersen, Christina Hee (2004: 41-59): Billedet som anker – Metodisk inspiration til kvalitativ kommunikationsforskning. I Nordicom – Information, 26(1), s.41-59.
Pedersen, Christina Hee (2009: 61-81): Tak for kaffe. I *Tidsskrift för Genusvetenskap*, nr 1, 2009, side 61-81.
Pedersen, Vibeke (2004: 10-11): Feminisering af tv: markedets ligestilling? I *Kvinden og Samfundet*, årgang 120, nr.3, juni 2004, Dansk Kvindesamfund.
Plessis, Erik Mygind du (2015): *Magtens Immunforsvar*. Ph.d.-afhandling fra Socialvidenskab, Institut for Samfund og Globalisering på Roskilde Universitet.

Prieur, Annick (2002): Objektivering og refleksivitet – om Pierre Bourdieus perspektiv på design og interview. I Jacobsen, Michael Hviid; Kristensen, Søren og Prieur, Annick (red.)(2002): *Liv, fortælling, tekst – strejtog i kvalitativ sociologi.* Aalborg Universitetsforlag, Specialtrykkeriet Viborg a-s.

Rasmussen, Anders Haahr og Bartfai, Lisa red. (2013): *Mandens byrde*. Informations Forlag, København.

Rasmussen, Steen K. (2000): *Mediernes sammensmeltning. Konsekvenser for journalisters roller og kvalifikationer.* CFJE-rapport nr. 3.

Reed-Danahay (red.) 1997): *Auto/Ethnography - Rewriting the Self and the Social*. Oxford, New York.

Reinardy, Scott (2009: 42-57): Female Journalists More Likely To Leave Newspapers. I *Newspaper Research Journal*, vol. 30, No. 3, 2009.

Richardson, Laurel (2018: 661-663): 'So, Why Poetry?' i *Qualitative Inquiry*, Vol 24, No. 9.

Robinson, Gertrude J. (2005): *Gender, Journalism and Equity. Canadian, U.S., and European Experiences*. Hampton Press, Inc, Cresskill, New Jersey.

Rosa, Hartmut (2014): *Acceleration og fremmedgørelse*. Hans Reitzels Forlag, København.

Ross, Karen and Byerly, Carolyn Ed. (2004): *Women and media*: International perspectives.

Ross, Karen (2013): *Gendered Media: Woman, Men and Identity Politics*. Rowman & Littlefield Publishers, Inc., United Kingdom

Røgilds, Flemming (2010: 217-237): Slip ordene løs! I *Den Poetiske Fantasi* af Knudsen, Jacobsen & Antoft (red.), Aalborg Universitetsforlag, Aalborg, pp.217-237.

Ruskin, John (1923): *The elements of drawing & the elements of perspective*. ULAN Press.

Sandstig, Gabriella (2002): *Organisaion och kön. Arbetsrapport* nr. 4, Institution för Journalistik och Masskommunikation, Göteborg Universitet.

Schmidt, Solveig (2011): *Journalistikkens grundtrin II*. Forlaget Ajour, Aarhus.

Schudson, Michael (1992: 141-160): The Sociology of News revisited. In J. Curan & M. Gurrevitch (Eds.), *Mass media and society*. London: Arnold.

Schudson, Michael (1997): Toward a troubleshooting manual for journalism history, i *Journalism and Mass Communication Quarterly,* efterår 1997: 74, 3.

Schudson, Michael (2001): The Obejctivity norm in American Journalism. I *Journalism* vol. 2(2), side 149-170

Schudson, Michael (2003): *The Sociology of News*. Norton and Company.

Schultz, Ida (2005a): *Bag om nyhedskriterierne* – en etnografisk feltanalyse af nyhedsværdier i journalistisk praksis. Ph.d.-afhandling fra Journalistik, Institut for Kommunikation, Journalistik og Datalogi, Roskilde Universitet.

Schultz, Ida (2005b: 73-96): Kampen om at definere virkeligheden: Forskeren, journalisten og interviewet som et møde mellem to felter. I *Kvalitative metoder I et interaktionistisk* perspektiv af Mik-Meyer og Järvinen, Hans Reitzels Forlag, pp. 73-96.

Simpson, Bob og Humprey, Robin (2008): Writing across boundaries: Explorations in research, writing and rhetoric in qualitative research. I *Qualitative Researcher*, nr. 8, side 10-11.

Smith, Amalie (2017): *Et hjerte i alt*. Noter, essays, praksis, poetik 2007-2017, Gyldendal.

Sjørslev, Inger (1992: 135-151): For læseren. Betragtninger over etnografi og digtning. I tidsskriftet *Antropologi*, vol. 26, pp. 135-151.

Skovsgaard, Morten (2010): *The Danish Journalist*, ph.d.-afhandling fra Syddansk Universitet.

Skrubbeltrang, Jørgen (2014): *Fra Øjenvidne til Jeg-vidne*, ph.d.-afhandling fra Roskilde Universitet

Spradley, James P. (1979): *The Ethnographic Interview*. Wadsworth Group, USA.

Steiner, Linda (2012): Failed theories: Explaining gender difference in Journalism. The review of communication, Vol. 12, Nr. 3, Juli 2012, side 201-223.

Sternburg, Janet (red.) (2000): *The Writer on Her Work*. 17 essays af amerikanske skribenter fra det 20.århundrede. W.W.Norton & Company. Trykt i USA.

Stjernfelt, Frederik og Thomsen, Søren Ulrik (2005): *Kritik af den negative opbyggelighed.* 7 essays. Vindrose.

Suhr, Christian og Willerslev, Rane (red.) (2013): *Transcultural Montage*. Berghan Books.
Svabo, Connie (2016): Performative schizoid method: Performance as Research. I *PARtake: The Journal of Performance as Research.* Vol. 1, Issue 1, artikel 7.
Talese, Gay (1980): *Thy Neighbor's wife*, Doubleday & Company, Inc., Garden City, New York.
Terkelsen, Mette og Vedel-Petersen, Nina (2004): *Kampteknik på chefgangen. En guide for kvinder*. Aschehoug Dansk Forlag A/S, Nørhaven Book.
Therkelsen, Ulla (2011): *Vi kan sove i flyvemaskinen*. Politikens Forlag, København.
Thomas, Jim (1993): Doing critical ethnography. Volume 26 i serien *Qualitative Research Methods*. Sage Publications. USA.
Thomsen, Line Hassall (2013): *New Struggles, Old Ideas*. Ph.d.-afhandling fra Filosofi ved Institut for Æstetik og Kommunikation på Aarhus Universitet.
Thorup, Mikkel (2017): Når mænd frygter kvinder. I tidsskriftet *Kulturo*, 2017, no. 43, 23. årgang. Tema om frygt.
Tuchman, Gaye (1973): Making news by doing work. Routinizing the un-expected. I *American Journal of Sociology,* vol. 79, No. 1, 110-131.Tuchman, Gaye (1977): Objectivity as a strategic ritual. I American Journal of Sociology, vol. 77(4).
Tuchman, Gaye (1978a): *Making News. A study in the construction of reality*, The Free Press, New York.
Tuchman, Gaye m.fl. (1978b): *Hearth & Home – Images of Women in the Mass Media*. Oxford University Press, New York.
Tufte, Birgitte (2004: 12-15): Kvinder i medierne. I *Kvinden og Samfundet*, årgang 120, nr. 3, juni 2004, Dansk Kvindesamfund.
UNESCO (2013): Model Curricula for journalism education. A compendium of a new syllabi. UNESCO Series on Journalism Education, Frankrig.
UNESCO (2009): Getting the Balance Right. Gender Equality in Journalism. International Federation of Journalists, Belgium.
Utzon, Mette-Vibe (2009): Ikon. *Journalistikkens førstedamer.* Verve, København.
Van Maanen, John (red.) (1982): *Varieties of qualitative research*. Sage Publications. USA.
Van Maanen, John (1988): *Tales of the Field – on Writing Ethnography*. University of Chicago Press, Chicago.
Van Maanen, John (red.) (1995): *Representations in Ethnography*. Sage Publications. USA.
Vohnsen, Nina Holm(2013: 131-144): Labor Days: A Non-Linear Narrative of Development. I Suhr og Willerslev (red.) *Transcultural Montage*. Berghan Books.
Voronova, Liudmila (2014): *Gendering in Political Journalism.* Doktorafhandling fra Örebro Studies in Media and Communication, Södertörns Högskola, Södertörn University, INEKO, Kållered, Sweden.
Vuyst, Sara de (2016): *Hacking gender in journalism – A multimethod study on gender issues in the rapidly changing and digitalized field of news production*. Ph.d.-afhandling. Ghent Universitet.
WACC (2010): Global Media Monitoring Project's Who Makes the News? National rapport fra Danmark.
Wacherhausen, Birgitte og Wackerhausen, Steen (1999): Tavs viden, pædagogik og praksis. Fra antologien *På sporet af praksis,* udgivet af Undervisningsministeriet på baggrund af konference; http://static.uvm.dk/Publikationer/1999/prakspor/index.html
Wallace, David Foster (1999): *Brief Interviews With Hideous Men*. Littele Brown and Company, Clays Ltd., Great Britain.
Wallace, David Foster (2005): *Consider the Lobster And Other Essays*. Littele Brown and Company, Clays Ltd., Great Britain.
Wallace, David Foster (2014): *Dette er vand*. Forlaget Klim, Pozkal, Polen.
Wahl, Anna (1992): *Könsstrukturer i organisationer*. Akademisk avhandling för avläggende av ekonomie doktorsexamen vid Ekonomiska Forskningsinstitutet vid Handelshögskolan i Stockholm, Stockholm.
Wahl-Jørgensen, Karin og Hanitzsch (red.) (2009): *The handbook of Journalism studies*. Routledge, New York.

Warren, Carol A. B. (1988): *Gender issues in field research*. Volume 9 i serien Qualitative Research Methods. Sage Publications. USA.
Weaver, David H. (2012): *The global journalist in the 21st century*. Routledge, New York.
Wegener, Charlotte (2016): Skriv med glæde – en akadmeisk guide til skrivning. Samfundslitteratur. Specialtrykkeriet Viborg a-s
West, Candace and Zimmerman, Don H. (1987): Doing Gender. In *Gender & Society*, Vol. 1 No. 2, June 1987125-151
Whitlow, S. Scott (1977): How male and female gatekeepers respond to news stories of women. I *Journalism Quarterly*, efterår 1977, 54: 573-579.
Whyte, William F. (1969): *Street Corner Society*. The University of Chicago Press, Chicago.
Widerberg, Karin (2002): *Kvalitativ forskning I praktiken*. Studentlitteratur, Lund.
Wilken, Lisanne (2014): *Bourdieu for begyndere*. Samfundslitteraur, Narayana Press, Gylling.
Williams, John (2012 (oprindeligt udgivet 1965)): *Stoner.* En novelle. Vintage, Random House, England.
Willig, Rasmus (2013): *Kritikkens u-vending*. Hans reitzels forlag, København.
Willig, Ida (2011): Bag nyhederne. Værdier, idealer og praksis. Samfundslitteratur, København.
Wilken. Lisanne (2014): *Bourdieu for begyndere*, Samfundslitteratur, Frederiksberg.
Woolcott, Harry F. (1994): *Transforming qualitative data – Description, analysis and interpretation.* Sage Publications. USA.
Woolcott, Harry F. (1999): *Ethnography as a way of seeing.* AltaMira Press, USA.
Woolcott, Harry F. (2005): *The Art of Fieldwork.* Altamira Press, Rowman & Littlefield Publishers, Inc., UK.
Woolf, Virginia (1928): *Orlando*. Hogarth Press Ltd., London (1970)
Woolf, Virginia (1929): *A Room of One's Own*. Random House, NY, USA.
Woolf, Virginia (1937): *To the Lighthouse*. Random House, NY, USA.
Woolf, Virginia (1938): *Tre guineas*. Rosinante, Special-Trykkeriet Viborg a-s
Zadig, Cecilia og Tryggvason Oleskog (2014): *Kvinnor och ledarskap i svenska medier*. Ale Tryckteam. Bohus.
Zilliacus-Tikkanen, Henrika (1997): *Journalistikens essens i et könsperspektiv*. Rundradioens Jämställhetskommité, Helsingfors.
Zoonen, Liesbet van Zoonen (1989); Professional socialization of feminist jounalists in the Netherlands. I *Women's Studies in Communication*.
Zoonen, Liesbet van (1994): *Feminist Media Studies*. SAGE, London.
Zoonen van, Liesbet (1998a): One of the Girls? The changing gender of journalism. I Carter, Cynthia (red.) *News, Gender and Power*. Routledge, London og New York.
Zoonen van, Liesbet (1998b: 123-143): A professional, unreliable, heroic marionette - M/F: structure, agency and subjectivity in contemporary journalisms. I *European Journal of Cultural Studies*, Vol. 1, pp.123-143.
Zuiderveld, Maria (2017): *Battling the 'invisible nets' – Gender in the fields of sub-saharan Africa*. Ph.d.-afhandling fra Journalistik, Medier og Kommunikation på Göteborg Universitet.
Øgendahl, Claus (1995): *Dansk Journalistliv 1920-70*. Odense Universitetsforlag. Odense.
Østbye, Helge m.fl. (2002): Metodebok for mediefag. Fakbokforlaget, Polen.

Journalistiske artikler

TEMA: Kvinnor i machoreservatet. I *Scoop* - tidsskrift for undersøgende journalistik, 2007 #1.

Web-sider

Bertelsen, Caroline B. (2018): *Leder af Politikens debattør- og kritikerskole: Lad os få kvinderne på banen i debatten*. Debatindlæg på Dagbladet Politikens website 22/6-2018: https://politiken.dk/debat/klummer/art6598801/Lad-os-få-kvinderne-på-banen-i-debatten
Brown, Robert (1994/1995): *Write right first time*. Udgivet på Literati Newsline: http://web.archive.org/web/19971014014626/http://www.mcb.co.uk/literati/write.htm
Gopnik, Adam (2015): *The outside game*. Interview med Howard S. Becker, I *The New Yorker*, 12/1-2015: http://www.newyorker.com/magazine/2015/01/12/outside-game
Josefsson, Dan (1998): *Den stora myten om journalisten*. Interview med Bengt Nerman, trykt i ETC nr 1-2/1998 og offentliggjort på Josefssons hjemmeside: https://unv.is/josefsson.net/artikelarkiv/170-den-stora-myten-om-journalisten.html
Strathern, Marilyn m.fl (2008): *Outside desk-work*. En kort og personlig artikel om at skrive.: https://www.dur.ac.uk/writingacrossboundaries/writingonwriting/
Stampe, Camilla (2013): *Vi savner jer, kvinder*. Debatindlæg på Dagbladet Politikens website 2/2-2013: Internet: http://politiken.dk/debat/ECE1886284/vi-savner-jer-kvinder/

Film- og Videomateriale

Allen, Woody (1977): *Annie Hall*, distribueret af United Artists, USA.
Berger, John (1972): Ways of seeing I, BBC Two, produceret af Mike Dibbs: https://www.youtube.com/watch?v=0pDE4VX_9Kk
Berger, John (1972): Ways of seeing 2, BBC Two, produceret af Mike Dibbs: https://www.youtube.com/watch?v=ta-s_vzxWn8
Berger, John (1972): Ways of seeing 3, BBC Two, produceret af Mike Dibbs: https://www.youtube.com/watch?v=Z7wi8jd7aC4
Berger, John (1972): Ways of seeing 4, BBC Two, produceret af Mike Dibbs: https://www.youtube.com/watch?v=5jTUebm73IY
Boson, Michael J. Og Lundström, Åke (2018): *Dokumentet – sex, sprit och solidaritet*. SVT-dokumentar om arbejdskulturen på avisen Aftonposten i 1970'erne. Sverige.
Carles, Pierre (2001): *Sociology as a Martial Act*. Dokumentarfilm om Pierre Bourdieu. 146 minutter.
Mills, Mike (2011): *Beginners*, spillefilm distribueret af Focus Features, USA.
Pichler, Gabriella (2018): *Amatörer*, Sverige.
Wallace, David Foster (2006): *David Foster Wallace visits Italy*, Sammenklip af interview med David Foster Wallace fra 'Le Conversazioni Festival' på Capri, Italien, offentliggjort af 'Manufacturing Intellect' på Youtube, 10 minutter og 40 sekunder: https://www.youtube.com/watch?v=UI2UnmEWfrw
Wallace, David Foster (2005): *This is Water*, commencement speech skrevet og fremført af David Foster Wallace til Kenyon College, årgang 2005, offentliggjort af Jamie Sullivan på Youtube 19.maj 2013, https://www.youtube.com/watch?v=8CrOL-ydFMI&t=649s

Bilag

A: Ph.d.-logbog

B: Bedømmelsen af afhandlingen

Bilag A. Ph.d.-logbog

INTRODUKTION TIL LOGBOGEN Socialisering sker jo ikke kun for nye journalister, den har jeg også været igennem som ny i akademia. Min første faglige socialiseringsproces var ind i Journalistikken. Min anden var ind i akedamia. De følgende mere end 200 sider er den logbog, jeg har skrevet i og med under hele dette mere end fem år lange ph.d.-forløb, der jo som bekendt består af flere forskelligartede aktiviteter - undervisning, vejledning, kurser, forskningsgruppemøder, seminarer, konferencer og udlandsophold. Det er en optegnelse over nogle af de observationer og tanker, jeg har gjort mig under forløbet. Jeg vedlægger logbogen som bilag, fordi jeg selv ville have ønsket, at nogen havde stukket mig noget sådant i hånden. Noget der viser WHAT IS REALLY GOING ON. De er fulde af 'snavs', de er hverken konsistente eller altid lige kloge, men de findes. Formålet med at vedlægge disse mange sider er at give andre ph.d.'ere, måske endda ph.d.-vejledere en mulighed for at se ind bag kulisserne på et ph.d.-liv, hvor man forsøger at jonglere erfaring og viden, distance og nærhed, privatliv og forskerliv. Det er ofte ekstremt ensomt. Man indsamler andres og egne oplevelser i et forsøg på at skabe mening. For at finde den røde tråd i det, man har gang i. Om det er for bekendende vil jeg lade være op til andre at bedømme. Alle disse optegnelser, facebookskrab, tanker, drømme mm. har bidraget til, at jeg har kunne se mit autoetnografiske blik, når jeg læser optegnelserne i dag, så kan jeg se min egen udvikling ind i at finde mere ud af, hvem jer er i den profession, jeg er søgt ind i. Og ligesom jeg har arbejdet med mine interviewpersoner for at se journalistkulturen spejle sig gennem dem som nye, så ser jeg også universitetskulturen spejle sig gennem mig, når jeg kigger på indholdet af det følgende. Hvordan jeg i begyndelsen forsøger at kontrollere det der foregår, i midten bare gi'r slip, og til sidst finder et leje, der er mindre bekendende, mere reflekterende. Jeg håber, at du vil begynde din egen ph.d.-logbog.

Ph.d.-uddannelsen 2014-2019

Ph.d.-kurser

Case Study methodology, Roskilde University, 2014
Videnskabsteori og metodelære, Roskilde University, 2014
Organizational culture and communication theory, Copenhagen Business School, 2014
From literature search to publication, Roskilde University, 2014
Gender and Diversity, Roskilde University, 2014
Journalism in a Media Society, Gothenburg University, 2014-2018
Autoetnografisk tekstproduktion, Roskilde University, 2015
Media and power, Roskilde University, 2015
Videnskabelig argumentation, Roskilde University, 2015
Feltanalyse, Roskilde University, 2016
Writing across boundaries, Durham University, 2017
Agemi Summerschool om køn og medier, Göteborg Universitet, 2018
Authoethnographic Methods, Roskilde Universitet, 2019

Konferencer og seminarer

Oplæg på DMJX om journalistik og køn for journaliststuderende, Aarhus, 2014
Årskonference for Kønsforskning, Aarhus, 2014
Seminaret Gender in Journalism, Film, Music, Bergen, 2014
Konferencen Gender in Media, Braga, Portugal, 2014

Nordisk Journalistlærerkonference, Reykjavik, 2014
Etnografisk Årsmøde, Aarhus, 2014
25 års jubilæum for efteruddannelse af kvindelige medieledere, Stockholm, 2014
Konference om Fortællende Journalistik 'Fortellingens kraft', Bergen, 2019

Aktiviteter
Aktivt medlem af Center for Køn, Magt og Mangfoldighed – et center der samler kønsforskere på tværs af fag på Roskilde Universitet, 2014-
Etablering af skrivegruppe for ph.d.-studerende, 2014-2015
Etablering af Bourdieu-læsegruppe, 2014
Arrangør af 'Genderlunch', frokostseminarer med mangfoldige oplæg om køn, efteråret 2014/foråret 2015
Forskningsophold af tre ugers varighed ved JMG, Göteborg Universitet, maj 2016 samt løbende ophold af kortere varighed gennem mine år som ph.d.-studerende
Oplæg for journalistiske tillidsmænd ved det årlige tillidsmandsstævne i Vejle, 2016
Arrangør af #Metoo-seminar på RUC sammen med adjungeret professor på RUC, Drude Dahlerup, 2018

Vejledning 2014-2019
Vejledt studerende (individuelt og grupper) på Den humanistiske basisuddannelse og på Journalistik =>specialer, semesterprojekter, bachelor-projekter, basis-projekter, fagmodulprojekter
Undervisning 2014-2019
Undervist på Humanistisk bachelor og på faget Journalistik på bachelor og kandidatniveau i Interview, Vinkling, Fokusgrupper, Etnografisk metode, Køn og etnicitet og medier, Socialisering og social kontrol på kurserne: Journalistisk Innovation og specialisering, Tværmediale Metoder, Journalistisk Teori og praksis, Journalistisk Teorikursus og Fagmodulkursus 1, 2 og 3 i Journalistik.

FREDAG 25. APRIL 2014
"Er I virkelig ph.d.-studerende?" Må erkende at hver en lille del af min krop knuselsker de dage, hvor man springer folk så meget i øjnene, som en der er noget helt andet end det, de har siddet og forestillet sig i deres stereotype tornerosesøvn, at de er nødt til at kommentere på det i toget på vej fra Trekroner til København. Ligner vi da ikke sådan nogen? Og i øvrigt, hvordan ser 'en rigtig' ph.d.-studerende ud? Var det eneste forsøg på et intellektuelt modsvar, der prøvede at dække over, at selvom jeg nød at have sprunget en stereotyp-ramme også var en lille smule skuffet over ikke at blive set som en, der kunne være ph.d.-studerende. Alt vi gjorde os skyldige i var at debattere den nye Berlingske avis til børn højt.

TORSDAG 1. MAJ 2014
Dagen derpå. Ph.d.-plan afleveret i går. Cyklede herud i dag. Deltager i Vi cykler på arbejde. Mit hoved føles træt efter mange dages arbejde. Bourdieu-læsegruppe-doodle endelig sendt ud. Flybillet til Bergen endelig indkøbt.

FREDAG 2. MAJ 2014
Mødes med Sanne Søndergaard kl. 10. På Kaffesalonen. Er der før, det samme er Sanne. Vi snakker, snakker, snakker, snakker og så er kl. 11.45, Sanne skal til yoga. Hun er intelligent, belæst og sjov. Hun kan perspektivere. Hun gør det anderledes. Hun gør det, folk ikke forventer, hun er ikke til det konventionelle – og så alligevel, hun er ikke reaktionær. Der sidder en mand til venstre

for mig med sin bærbare, jeg tænker, om han lytter til vores energi eller bare surfer/arbejder, jeg tænker, hvad han tænker, om han noterer, hvad vi siger. Efter mødet med Sanne -> bibliotek for at finde litteratur til CBS-kursus. Kreativitetens psykologi af Thea Mikkelsen som Sanne anbefaler.

MANDAG 5. MAJ 2014
Var den eneste i skrivegruppe. Alene = overspringshandling. Da en kvinde mangler rum til vejledermøde, får hun rummet. På kontoret printer jeg alt til Bergen-tur + læsemateriale til gruppemøde med HUM-BAS gruppen, der skriver om public service. Efter frokost møde med Hanne og Ida om Who makes the News. Anne Holm og Hanne Dam er til censormøde og kigger ind, aftaler at drikke kaffe i Annes have en juniaften. Ringer til Fagfestival med idé om ligestillingsarrangement, taler med XXX XXX Herdel: ”Uhh, det er spændende,” som hun siger. Brainstormer med Maria om hvad det skal indeholde. Burde have lavet udkast til Friktion-tekst + biblotekst til Mikkel, hvad nåede jeg: zip.

TIRSDAG 6. MAJ 2014
Afsted til Bergen med fly 11.45. Nordic Gender and Media Forum begynder i aften og fortsætter hele onsdag. Indflyvningen er smuk. Vi er kun kvinder (som i fem mænd og 30 kvinder). Maria Edström og Ragnhild Mølster er projektledere, sidstnævnte er vi hos tirsdag aften med fri udsigt over Bergen. Vand, fjelde, dis, urban planning. Bor på Markens på et 10-rums værelse kun for kvinder med bad og toilet, det er skønt og stille. Bruger eftermiddagen efter byvandring med mig selv på at læse op i Else Jensen. Går op til Ragnhild, er hjemme igen og putte 21.28, læser en halv time i Kunsten at være kvinde af Caitlin Moran.

ONSDAG 7. MAJ 2014
Får 9 timers søvn, det er længe siden. Er helt ør. Skriver mails, spiser yogurt og æble. 8.51 tjekker jeg ud, 8.54 er jeg i litteraturhuset, hvor konferencen afholdes. Dejligt sted, midt i hipsterdelen af Bergen. 8.56 hej til den lille danskerkoloni aka Suzanne Moll, Christina Fiig, Anita Frank Goth og jeg. Oplægsholderne er usikre og har for korte oplæg, det virker rodet, jeg får lidt ny viden og masser af læring om hvordan man ikke skal holde oplæg. Er det sproget, formen, publikum? Facilitatoren er en amazone af en journalist fra Norge. Smuk, høj og sød. Jeg føler mig tryg. Kaffe og brødpause. Workshops. Rättviseformedlingen er MEGET interessant, det samme er det finske feministiske initiativ Astra, får talt og udvekslet mails med flere gode skandinaviske forskere, Turid blandt andre. Hurtig frokost. Ny workshop. Flere gode oplæg. Uhh Tina Bryld ville glæde sig, her er hendes norske pendent. Afrunding. Jeg er ør, men min hjerne og min mund arbejder videre. Suzanne, Anita og jeg nyder en øl 16.55-17.55 på Folk og Røvere, god snak om nyheder, køn og erfaringer og næste års 100 år for kvinders stemmeret. Jeg føler mig opløftet og heldig, at jeg får input fra kompentente mennesker – har det meste af foråret følt en lyst til at knibe mig i armen for så at vågne, jeg vågner stadig ikke. Suzanne går tilbage til sit hotel, skal være her en dag mere til Norske Mediedage. Anita og jeg tager Flybussen til lufthavnen, snakker Who makes the News og sidder hver for sig i flyveren og læser, det er dejligt. Udsigten til lyserøde candyflossskyer er himmelsk og i stedet for at sove læser jeg i den nye bog.

TORSDAG DEN 8. MAJ 2014
Sender mails, jeg lovede at sende. Prøver at komme i gang med at læse til CBS-kursus i næste uge, der sker intet. Beeep. Prøver at få lavet tekst til Friktion. Stadig intet. Beeeep. Efter 20 begynder jeg at læse om organisationer. Gad vide, om det her er efterreaktioner på de fuldstændigt overdrevent travle uger jeg har haft siden 1. Februar og indtil jeg afleverede ph.d.-plan 30. April? Det prøver jeg

at bilde mig selv ind – har så sindssygt svært ved at fokusere på alt der kræver den mindste fordybelse. H_J_Æ_L_P M_I_G O_P herfra nu.

FREDAG DEN 9. MAJ 2014
Er på RUC kl. 8, NU skal der skrives igennem. Beeeeep. Først biblioteket, skimmer lige aviserne, henter bog, der venter, leder efter kursusbog til næste uge, går på mit kontor, tjekker mails, læser, skriver ikke, skiriver ikke, skriver ikke, skriver ikke. Mailer til rasmus Rex, der er på phd-kursus i Aarhus, han tilbyder at optage denne kursusgang om Bourdieu, journalistik og magt, det er konge! Møde med Mark fra gruppe 7, HUM-BAS 12.05-13.05, i bogladen og bestille den ikke tilgængelige bog, i kantinen og købe mad. Spise, læse Information. Nu skal jeg snart hente Erik. Efter 20, nu går jeg i gang. Jeg er i gang. Det er nu klippet sammen. Nu skal det så skrives sammen. Kom nu, Martine.Fuck, jeg har endnu ikke påbegyndt det enorme læsearbejde til næste uges 8.30-17 kursus alle dage. Må arbejde med bedre planlægning og arbejdsmoral.

ONSDAG 21. MAJ 2014
Så Manhatten af Woody Allen, ”You act like your God!” ”I have to model my life after somone”, klasse Woody, klasse. Var på RUC.

TORSDAG 22. MAJ 2014
Overvejede at cykle til RUC, men gjorde det ikke. Fik etableret læsegruppe for Bourdieu, fastsat til 11. Juni. Fik mailet til maria Edström, Turid Øvrebye og fik endeligt helt styr på flytning af eksamen fra den 19. Juni til den 12. Juni.

TORSDAG 12. JUNI 2014
Var censor for første gang. På HumBach. Hus 5.2. Gruppen fik 12. Det var klasse, godt sprog i rapporten, gode oplæg, gode diskussioner, god eksamen. Gik i seng 18.30, stod op fredag 6.30. Forklaring: to dage med i alt 5 timers søvn. Spiste frokost med Esther Oluffa Pedersen, der var vejleder for gruppen. Hun er et godt menneske, skarp, iagttagende, sød, intelligent.

FREDAG 13. JUNI 2014
Sende omprøve ud til to studerende, der ikke havde bestået M1 teorikursus. Gav dem spørgsmål om køn i forhold til kompendieteksterne. Skrivegruppe 10-12 med Jonas og Mustafa.

MANDAG 23. JUNI 2014
Ligestillingsseminar i Dansk Journalistforbund. Er inviteret med. Lars Werge, næstformand, viser stor interesse, og jeg får delt en masse viden om køn fra national og international forskning, han bruger Kevin Spacey-eksemplet fra Buzzfeed i sin klumme i det efterfølgende Journalisten, rart at føle, at der bliver lyttet. Den gamle narcissist lever! Som journalist blev man jo afhængig af at se sine ting i avisen og at blive citeret i andre medier, wow, nu kører det. Men man viser det selvfølgelig ikke, altså hvor stolt man er. Kun jeg ved selvfølgelig, at det var mig, der gav det eksempel, men jeg klipper da klummen ud og hænger den op på min væg udenfor døren.

FREDAG DEN 27. JUNI 2014
Har på to dage – i går og i dag – gennemført 14 interview, om 14 minutter tager jeg toget tilbage til København og laver det sidste interview for i dag. Journaliststuderende og køn. Oktober følger jeg op. I næste uge udskriver jeg interviewene. Konferencen i Braga i Portugal var guld værd fagligt og

socialt. Må vende tilbage med refleksioner over den, er ked af, at jeg ikke fik gjort det i mens jeg var der, men var simpelthen for træt, tror faktisk helt, at jeg glemte det. Har derudover afsluttet min tid i hus 5.2 som vejleder for to grupper. Eksamen og censortjanser er nu overstået, dvs. sidste hængeparti er tilbagemelding på to opgaver, der ikke bestod medieteori, må starte udkast til svar i toget, og kl. 17.30 skal vi alle hjem til Hanne Jørndrup og grille og hygge.

ONSDAG DEN 6.-FREDAG DEN 8. AUGUST 2014
Writing Retreat på Søminen udenfor Holbæk med 11 andre ph.d.'er fra CBIT. Det var fagligt og socialt og naturwise tre fede dage, men nøj jeg var brugt i den efterfølgende weekend!

TIRSDAG DEN 12. AUGUST 2014
Har arbejdet hjemme, i går og i dag. Det er som om, at alt det der syntes forbudt i foråret nu synes som noget, jeg bare MÅ gøre = arbejde hjemme. Og det handler jo ikke om, at det ikke var tilladt, det handler om, at der på intet tidspunkt var den mulighed som i overhovedet, det var op på hesten hver dag, mange timer. Og nu er det som om min krop prøver at trodse mit velopdragne sind. Som om, at min krop forsøger at fortælle mig, at der er færre ting at forholde sig til, når man sidder hjemme og alligevel skal have skrevet et essay færdigt. Det kollegiale og sociale, som jeg holder af, kan være rart at holde på afstand, når man skal koncentrere sig max! Og det skal jeg, for på fredag den 15. er der deadline på essay til CBS-kursus, jeg var på i foråret. I går bød eftermiddagen på to timers vejledermøde med Ida med fokus på min første ph.d.-plan, essay, kommende semester. Det var to dejlige og gode timer, som nu er omsat fra papirnoter til digitale noter i min ph.d.-mappe. Eftermiddagen var hensat til tid hos Mogens Kappel, allergilæge på Gentofte Allergiklinik, for at snakke ny tid for penicillinprovokation for smalspektret penicillin, det bliver den 5. December 2014.

ONSDAG DEN 13. AUGUST 2014-08-13
Jeg kan ikke knække koden på det paper. Og jeg kan heller ikke lokalisere hvor mit problem med at knække koden er. Jeg siger til mig selv, at det handler om, at det skal skrives på engelsk, men gør det ikke nemmere at løse opgaven. I foråret havde jeg idéer til at komme i gang, men de idéer er forsvundet, og jeg dunker mig selv oven i hovedet for at have svært ved at få struktur på hvad jeg vil med det her essay.

TIRSDAG DEN 19. AUGUST KL. 01.43
Åhh essay fra helvede, alle de ting du har lært mig:

1. At jeg ikke tænker på engelsk – essay from hell
2. At jeg ikke kan strukturere et essay, der ikke er tænkt som et essay, men mere som et stykke papir, hvor jeg skal inddrage tanker og spørgsmål og relevant litteratur, jeg tror, jeg kan benytte, jeg HAR BRUG FOR AT NOGEN GIVER MIG ORDENTLIGE KLARE RETNINGSLINIER
3. At jeg skulle have skrevet i foråret
4. At jeg skulle have skrevet i foråret
5. At det her er mit første større stykke skrivearbejde, dvs. udover selve ansøgningen og ph.d.-plan – men de tæller jo ikke rigtigt, vel?!
6. At det er allerhelvedes svært at lave noget, som jeg ved skal være endnu mere, end det jeg afleverer, hvorfor jeg bliver ved med at læse og skrive mere…der skal ikke skrives mere, der skal redigeres, Martine!!!
7. At jeg lige skal tjekke ud, om jeg på fagfestival til november alligevel lige skal finde ud af, om jeg skal lave en lille undersøgelse – altså bare sådan en lille en – måske en survey?

8. At jeg i år laver en bagside til Journalisten, når det bliver offentliggjort, hvem der har indstillet og er indstillet til Cavling
9. At jeg skal have løbende skriveopgaver, for ellers går jeg kold – helt kold.
10. At jeg er heldig, at jeg har et emne, jeg knuselsker
11. At jeg er heldig, hvis jeg stadig knuselsker det, når jeg sender dette essay
12. At jeg måske ikke får 5 ects-point for dette essay, fordi det er lousy i ordets bogstaveligste forstand, som i ustruktureret, uden rygrad, alt for citerende, mangler pointer, mangler en vej
13. At det måske er okay, hvis 12. bliver udfaldet, måske ikke, lad os se, når mailen kommer

TIRSDAG DEN 19. AUGSUT er hjemme ved spisebordet
Essay blev sendt præcis kl. 12.36, og jeg er fri, lige indtil, jeg får at vide, hvordan det er gået, men man skal nyde de små øjeblikke, som dem her, hvor følelsen af frihed fylder kroppen, og efter en nat uden søvn, bortset fra den jeg fik mellem 05.47 og 07.39, så er min krop på speeddial. Jeg er ikke helt tilfreds, men så alligevel i forhold til, at det var hvad jeg magtede lige pt. Har det dog mest dårligt med at have afleveret noget der ikke er helt som jeg ville foretrække det, men det skal der arbejdes på i efteråret. Professor Dan har allerede svaret, at forsinkelsen er ok, og at han svarer inden for en måned, så 5 ECTS point - hvor langt ude på vippen står I, hva? Tror jeg vil tisse, løbe en tur og købe noget sødmælk og smør, inden jeg mødes med Pylle på Jeppes Badehotel kl. 16.

ONSDAG DEN 20. AUGUST skriver sammen med Dorte i hendes kontorfællesskab La Officina
'Tror' kan udvikle sig til mange ting – det begyndte at regne, så det fik mig til at droppe løbetur – måske lidt for hurtigt, ledte måske efter en undskyldning, og så kom den fra oven, i bogstaveligste forstand! I stedet tog jeg langt varmt bad, spiste frokost – bananmad og kyllingepølsemad med ketchup og remo og en kiwi – cyklede tidligere ind til byen, gik i Rude – min favoritbutik på Frederiksborggade – og mødtes med Pylle og fik kaffe, to øl, rødvin og pizza. Var hjemme ved 21-tiden. I dag mødtes jeg med Gitte, gammel kollega fra kommunikationsforeningen, på Meyers, hun vil gerne være phd og høre mere om, hvordan jeg blev det, og hvad hendes muligheder er, jeg sender hende min ansøgning og kontaktinfo til Charlotte, erhvervsphd på PAES. Vi snakkede også Steinerskole, som hendes datter går på og jeg mange gange har overvejet til Elena. Nu er jeg sammen med Dorte, vi snakkede rejseartikler, rejseideer og rejsemedieudvikling, spiste frokost og nu skriver vi, da!

TORSDAG DEN 21. AUGUST 2014
Har valgt at være hjemme endnu en dag. Min krop er ved at være tilbage i zen. Foråret var hårdt, men det er næsten dobbelt hårdt at gå fra ilden til asken, som i fra megatravlt til sommerferie for så at vende tilbage til projektet. Nye arbejdsrutiner skal indarbejdes for det kommende semester, sunde rutiner med rammer. Og vil prøve at lave min egen version af den her:
"Work like a monk": http://socializingsciencevu.com/2014/07/10/write-like-a-monk/

7.15 – 7.45	Get up & shower
7.45 – 8.30	Write
8.30 – 9.00	Breakfast
9.00 – 10.45	Write
10.45 – 11.00	Coffee / tea break
11.00 – 12.45	Write
12.45 – 14.00	Elaborate three-course lunch
14.00 – 15.45	Write
15.45 – 16.00	Coffee / tea
16.00 – 18.00	Write
18.00 – 18.45	Simple supper
18.45 – 19.45	Write
19.45 – 20.00	Coffee / tea
From 20.00	Relax & sleep

I dag er der frokost med Karoline, og snakke om at hendes datter måske skal til at hente vores unger på fast basis.

TIRSDAG DEN 26. AUGUST
ER på RUC. Det var jeg også i går. Nu vi taler om i går, så var det en great dag. Med skrivning og frokost med ny ph.d. på Kommunikation, som er tidligere journaliststuderende. I dag er off-dag, føler mig træg, prøver at hive mig op, klamrer mig til papiret med opgaver. Det hjælper. I sær når jeg kan strege ting ud!

ONSDAG DEN 27. AUGUST
Var her tidligt (tog toget 7.20 fra Valby), gav efterkritik på Dortes rejseartikel. Brugte aftenen i går op at se et BBC-program om, hvorfor så få kvinder har lederstillinger i England. Programmet, der var to-delt á 1 time, tog udgangspunkt i Hilary Devey, der er stifter af og formand for bestyrelsen i det succesrige internationale transportfirma Pall Ex. Hun har var tovholder, stillede gode spørgsmål og startede med at have en individuel approach aka hvis kvinderne virkelig vil det her, så skal de nok komme til tops lige som mig. DET, hun erfarede var, at der er så meget andet, der hindrer kvinder i at komme til tops, og at individuel evne, talent og vilje ikke er nok. Det kræver at problemet synliggøres og at der handles, ikke bare på et punkt men på mange punkter. Både i samfundet (politikerne) og i virksomhederne/organisationerne og i familierne. Nedenstående tog jeg med mig: "I 1970'erne ville man med kampen for kvinders rettigheder skabe ligestilling og lige muligheder for både mænd og kvinder. Kæmpede for ligeløn og imod diskriminering ved ansættelser og forfremmelser. Nu støttes kvindernes kamp af beviser, der tyder på, at en ledelse med mænd OG kvinder giver bedre beslutninger og vækst.
"Vi mister talent i forretningsverdenen" Hillary Devey
Dr. Judith Baxter, ekspert i kønsroller og lingvistik på arbejdspladsen: "Ved at se på hvordan mænd agerer i mandehold og kvinder agerer i kvindehold lærer vi at forstå, hvorfor kvinder finder det svært at interagere i kulturer, der er domineret af mænd, de føler sig simpelthen ikke som en del af kulturen."
Binna Kandola, psykolog, har undersøgt sprog og effekt på køn i forhold til jobannoncer: "Sproget peger mod det vi søger. Her (i den pågældende jobannonce) er sproget mest associeret med en mand, derfor vil man (dem der skal ansætte) oftest vælge en mand og de vil sjældnere se de kvaliteter hos en kvinde."

Avivah Wittenberg-Cox, konsulent med speciale i kønsforskelle, skal se nærmere på Hilarys egen virksomhed. Er Hilary bidronningen i en maskulin arbejdskultur

MANDAG DEN 1. SEPTEMBER 2014
Første dag for nye studerende. Ca. 55 styk. Vi 'voksne' rejser os og fortæller hvem vi er, og hvornår og hvordan de kommer til at kunne møde os i løbet af semestret. Maria og jeg tager toget kl. 11.07 mod Mandag Morgen for en to timers boglancering af bogen Bridging the Gender Gap. Forfatterne Lynn Roseberry fra CBS, som jeg har nået at maile lidt med inden, og Johan fra Lund Universitet er til stede, de er gode, veloplagte, har humor med i oplæggene og samtidig velunderbyggede pointer. De opfordrer os – kvinder – til at tage en mand med hver næste gang vi deltager i et sådant arrangement (vi er 67 kvinder og 5 mænd tilmeldt). Deres bogpointe er, at der gennem den forskningslitteratur, der findes om kognitiv og køn er langt flere steder hvor vi er ens end forskellige. Den største forskel mellem de to køn går på højde. De er i gang med bog 2. Maria Rørbye Rønn, generaldirektør i DR, er der og giver godt oplæg. Hun fortæller, at da der i foråret gik endnu en direktør, og det efterlod DR med 5 kvindelige og 2 mandlige direktionsmedlemmer havde reaktionen fra journalststanden været: hvad er det for et feministisk projekt du har gang i? Så skal det vel være en mand der skal ansættes næste gang? "Kvoterne kommer." konstaterede hun tørt. "De kommer den dag, kvinderne rent faktisk bliver en majoritet, for så vil mændene insistere på dem!" Skarp pointe, som nok har meget ret på sig. En svag – og pænt ligeglad facilitator ("jeg har selv to små søde piger") – formåede ikke at gøre det til et godt arrangement. Formand for DI og adm. Direktør i IBM, Erik, gled af på spørgsmål om, hvorfor de ikke havde kvoter. Vi måtte ikke stille spørgsmål, men skulle skrive dem på sedler og sende dem til ham, så læste han dem højt. Meget mærkeligt koncept. Som om vi ville være bange for at stille spørgsmålene selv?! Vi forstod det ikke. En fremmødt foreslog at vi tog det op med vores mænd derhjemme og spurgte mere ind til, hvordan han/hun taklede børnesituationen på sit arbejde, og en anden fremmødt sagde højt: "Jeg spurgte min mand, han endte med at flytte sammen med HR-chefen". Latter. Alvor. Historien om kvinder og mænd er en græsk komedie, hvor tragedie og komik hudflettes, men hvor der ikke er tvivl om – blandt kvinderne – hvor magten er. Den er ubetinget mandens. Jytte Hilden rejste sig afslutningsvist op og gav en tre minutters skarp brandtale, hvor hun konstaterede, at der VAR rykket lidt på denne balance siden vores forfædre havde levet, og at der fandtes kvindelige rollemodeller og at man kunne læse hendes bog 99 lyserøde elefanter og citerede til slut tidl. politidirektør Hanne Bech-Hansen, der har fire børn og var på deltid i 12 år, men som sagt endte hvor hun gjorde, HBH har udtalt: "Man skruer ikke hovedet af, fordi man får børn".

TIRSDAG DEN 2. SEPTEMBER 2014
Mødtes med Jørgen på Den blaa time. Dejligt selskab, god debat om køn – kan man arbejde for ligestilling og samtidig sige, at køn er socialt konstrueret? Er det et paradoks eller er det netop ikke? Om overfokus på kvantitative metoder i det offentliges tilgang til undersøgelser, og en diskussion af, hvordan og om det er muligt at vende denne måde at tænke på. Cyklede hjem ad Nørrebrogade, opløftet. Dorte aflyste vores arbejdseftermiddag, godt det samme. Gik i den gode genbrugsforretning på Frederikssundsvej og hjem. Fik skrevet alle de gode diskussioner ned og lod sygdommen få fred med en to timers lur. DHL-løb i fredags i regnvejr har sat fut under en spirende forkølelse. Phd og Politiken-skribent Henrik Marstal ringede 20.28. Han var blevet sendt videre af Lærke Reddersen (hvem er det nu hun er?), og ville vide, om jeg havde nogle tal på, hvor mange mænd/kvinder der er i medierne? Om jeg har, sagde jeg. Og så begyndte jeg at ævle og sendte ham Who makes the News rapporten fra 2010 og fik lavet kaffe-aftale i næste uge. Han er blevet den helt store ligestillings/feministiske skribent på Politiken og som han selv erkendte: jeg ved godt, at

masser af kvinder skriver om det her hver dag, jeg tror jeg får lov, fordi jeg er mand. Og ja, det er et paradoks, at det skal være sådan.

ONSDAG DEN 3. SEPTEMBER 2014
Lærke Reddersen er jo Michael Bruun Andersens kone! Havde jeg helt glemt. Min tanke var tidligere journaliststuderende. Han kom grinende og spurgte om jeg var blevet ringet op af Henrik Marstal. Hans kone havde nemlig spurgt Michael: hvad er det nu, hun hedder, hende der sidder med køn på Journalistik. Og sådan drejer verden rundt. Har ondt i hovedet. Læser Anne Holms seneste udkast til en phd-beskrivelse, før møde med hende og Mark om, hvor der kan være finansiering. Det er godt at se Anne igen. Hun er liv og indignation og faglighed, selvom hun prøver at unerkende den med sine mange års praktiske tilgang til det journalistisk hverv. Hun vil undersøge læsevaner for læsere af familieugeblade, spændende idé, hvor hun dykke helt ned i læserne med observation og interview. Lige herfra frokostmøde med hele journalistik om kandidat-kombinationer, Michael og Leif har været til møde med rektor, she's loving us, og vi kan vælge hvad vi vil, men vi er enige om det gode i at snævre ind, sige at max 5-6 fag er dem, man kan kombinere journalistik med. Har stadig ondt i hovedet. Efter frokost møde med Jannie, der var phd før Jørgen, hun giver gode input, stiller spørgsmål til mig, og det er rart. Men hovedpinen. Jeg tager hjem. Henter Erik. Elena er hos Nana. Erik og jeg deler en kanelsnegl. Drikker vand. Er i gården. Det hjælper. Urban kommer hjem efter personalemøde og har Elena med. Jeg cykler mod Paludan Bogcafe for at høre kongressen.dk's skribenter fortælle om Hillary i anledning af oversættelsen af hendes nye bog Hard Choices. Mette, ekstern lektor på Journalistik, er facilitator, hun er god. Det er en lærerig aften og en god måde at tænke journalistik, segmentering og nye medier. Måske vi kan lære af det Journalistik. Maria og jeg får god snak med Mirko, der er nyhedschef på mediet, efter paneldebatten. Sjovt hvor stor forskel der kan være på events, sammenlignet med boglanceringen om mandagen, som skulle forestille at være professionel, er det her langt mere professionelt.

FREDAG DEN 5. SEPTEMBER
Skal sende til Ida. Er egentlig i tvivl om, hvad jeg skal sende, syntes ikke jeg har nailet de der journaliststuderende helt endnu. Men på den anden side, så skal det afsted, ud over rampen, og så må hun give feedback.

MANDAG DEN 15. SEPTEMBER
Løb i går 5 km med Ulrikke. Dejlig tur. Fik min weekendlange hovedpine til at gå væk. Opdagede ikke den var forsvundet før her til morgen, hvor den bankede lidt igen, vand og cykelræs (og kaffe) til Valby St. gør dog altid underværker. Så 'Boyhood' i går af Richard Linklater, ham bag 'Before Sunset' m.fl. Tre timers mesterværk om en gennemsnitlig vestlig dreng fulgt fra han var 6 år til han bliver 18 år. Genialt tænkt, underspillet og derfor rørende. Ingen dramaer. Bare livet, der udspiller sig på godt og ondt. Den samme dreng er hovedpersonen, og det er sjældent man får livets udvikling så tæt på, som at se sig selv på de berømte skolefotos, der tages hvert år samme tidspunkt og derfor åbenbarer selv små forandringer (er man mere/mindre genert, mere/mindre åben) Slutreplikken er, at vi altid taler om at man skal gribe øjeblikket. Men som den vise unge kvinde, hovedpersonen netop har mødt første dag på college, siger: "det er som om, at det er omvendt. At det er øjeblikkene, der tager/griber en." Er på RUC i dag. Skriver på kapitlet om journaliststuderende og køn. Synes, jeg er ved at få hold på det, og DET gør det spændende, har lyst til at skrive, skrive, skrive. Men er nødt til også at læse, så synes det går langsomt. Udskød møde med Ida, vil helst først aflevere når jeg har noget, jeg synes, vi kan diskutere ud fra. Skal spise frokost med Christina Hee Pedersen. Har makrel med. Christina har fantastisk gode input til kønsdelen af projektet. Jeg er fan. Lagde vasketøj sammen og lyttede til Cavling Komiteen på

Radio 24 syv fra i lørdags, hvor Hanne Dam var med. Maria og jeg havde hjulpet hende med tanker og idéer til kvindelige cavlingemner, og vi havde sendt et par stykker, men mest om hvad præmissen for uddelingen af cavlingprisen egentlig er, fordi så længe den hylder graverjournalistik på den måde den gør, kommer kvinder aldrig til at blive en del af den. Hanne var glad.

TIRSDAG DEN 16. SEPTEMBER
Skrev til Hanne med kommentarer til radio-indslaget, mest om magtforholdet. Min snak med Christina i går har fået mig til at tænke meget over det her med professionalisme og kvinder. Kan de to ting overhovedet sættes sammen uden at man bryder normen? Ellerbliver man straffet i den gode gammeldags heteroseksuelle matrice-tankegang? Mødtes med Henrik Marstal til en snak om køn og ligestilling. Han er begyndt at skrive klummer til Politiken, er selv ph.d. i musikvidenskab og lektor på Musikkonservatoriet. Han begyndte for to år siden, og er blevet taget ind, som han selv sagde: måske fordi jeg er en mand. Det er mere legitimt for mænd at skrive om og adressere de her emner. Han fortalte noget sjovt, nemlig at bloggeren Mandfjols havde fået Kvinfo-pris for sin blanden sig i debatten blog, og at kunstneren, der stod bag vindertrofæet, havde indgraveret: ”Det sagde hun også i går…” hvilket er så spot-on morsomt og tankevækkende, fordi det understreger det her med, at kvinder har sagt det så længe at ingen længere lytter, men siger en mand det. Endda en mand med pondus og masser af kulturel helst heteroseksuel kapital, så er det legitimt måske endda sejt.

ONSDAG DEN 17. SEPTEMBER
Har fået samlet min viden om journaliststuderende. Nu skal jeg have skrevet det sammen til en bunke sider, der giver mening for Ida, som hun kan få på mandag kl. 12, og så vejledermøde dagen efter.

FREDAG DEN 19. SEPTEMBER
Har brug for at sige det højt: der er ingen vej tilbage. Men der er mange veje frem. Har haft en forrygende aften i selskab med Feministisk Fredagsbar, et initiativ jeg blev en del af for et halvt år siden, da komiker Sanne Søndergaard inviterede mig indenfor, efter vi fulgtes hjem i hendes bil fra Aarhus, hvor vi havde holdt oplæg om medier og køn, hun under rubrikken ”Mit køn til debat”. Jeg under rubrikken ”Let’s talk about Sex”.

MANDAG DEN 22. SEPTEMBER
Charlotte kom forbi i går aftes med den diktafon, hun havde lånt. Vi gik en efterårsaftentur på Frederiksberg. Følte mig opløftet. Huset sov, da jeg vendte hjem, så jeg satte mig til tasterne. Det løb over stok og sten fra 23.30-03.00. Nu er jeg i gang igen, skal sende til Ida om halvanden time og rejser til Island i morgen på Nordisk Journalistlærerkonference.

TIRSDAG DEN 30. SEPTEMBER
Himlen er grå. Klokken er 8.00. Vejledermødet med Ida i sidste uge gik ok. Hun lagde papirerne til side, kiggede på og sagde: jeg har kun en ting. Åh, nej udbrød jeg (tænkte, at det er ikke godt). Du må godt, sagde hun så. Ved du hvad jeg mener? Nej, sagde jeg. Du skriver, hvad du vil gøre. Bare gør det! Du er jo i gang.
Nyhedsdirektør i DR, Ulrik Haagerup, er på besøg . Giver dæmagogtale og spiller på ALLE tangenter. I sær sær sexistiske humor er hans speciale:
”fredag aften, konen er nedringet, der er slik og fredagsfilm.”
”man kunne altid score i baren når man flashede pressekortet”
”man behøver ikke have store bryster for at få arbejde på tv-avisen”

FREDAG DEN 3. OKTOBER
Med toget 7.20 fra Valby. På kontoret 7.50. Vælger te. Lister informantnavne op i excelark – samtlige 15. Nu skal der udskrives!

TIRSDAG DEN 7. OKTOBER
Er så misundelig på de her superiore lektorer, der bare forstår at perspektivere og ved, hvilke kasser argumenter, perspektiver og forståelser skal sættes i. Hvordan gør de det? Og vigtigst af alt, hvordan lærer jeg det?! Har et par udfordringer og det her er helt sikkert en af dem. Kan huske, at måske på et eller andet tidspunkt under mit uni-forløb fik den her forståelse af metablikket, men ak, det dør jo, når det ikke bliver brugt. Kom kun halvvejs igennem udskrift af interview med første informant. Jeg føler hele tiden, jeg skal vende tilbage og skrive, læse alt muligt andet. Min hjerne vil ikke blive i fokus. Hvad fanden gør jeg? Lyt og udskriv. Lyt og udskriv. Lyt og udskriv. Kom nu, Martine. Kan ikke trække kroppen op til det i de her dage. Have dejlig snak med Ida i går, om det der er blevet mit ethos, som er, at jeg altid har præsteret bedst, når der ikke er forventninger til mig eller jeg ved, at der ikke er krav til det jeg laver. Fx ansøgningen til denne phd forløb relativt ubesværet. Jeg bilder mig selv ind, fordi jeg vidste at jeg ikke var nummer 1 i rækken til den stilling, det var Rasmus B. Fordi jeg havde den bevidsthed, så kunne jeg dels holde ærefrygten over, at udvalget der skulle udvælge den heldige var mine tre fysiske naboer her på gangen, 2 gange professor og en lektor! Alene den tanke gav jo en tyndskid i de 14 dage, man skulle arbejde på ansøgningen. Men det der gav mig styrke var, at jeg vidste, at det her var ikke mit kald, og så tænkte jeg, WTF jeg giver den fuld skrue med illustration og meget mindre teoretisk tyngde med andre ord: jeg gør den til mig. Nu sidder jeg her med en drømmestilling af en phd, og jeg er fuldstændig lamslået af mit held fortsat. Jeg kan ikke få skrevet noget sammenhængende og vender hele tiden tilbage til at læse uden at det bliver produktiv læsning. Jeg genkender pludselig – det er løgn at det er pludseligt, for genkendelsen har været der før – men det står mere klart for mig nu end det tidligere har gjort, at de gange hvor jeg har haft allermest succes har været der, hvor jeg ikke følte, der lå et pres på mig for at præstere noget. SÅ kan jeg. Men som Ida så smukt formulerede det på vejledermøde for to uger siden: DU MÅ GODT. Jeg bliver ved med at kredse om, hvad jeg gerne vil, men jeg gør det jo allerede, kom nu Martine, JEG MÅ GODT. Og de tre ord gav i går mening igen, fordi nu forstår hvad der hæmmer mig. I al fald noget af årsagen til at jeg føler mig hæmmet. Men hvordan arbejder man så lige med det?! Som jeg talte med Ida om: Skal jeg snyde mig selv til at tænke, at der ikke er krav her, og dermed skabe en følelse, som jeg så kan arbejde under ELLER skal jeg tage tyren ved hornene og lære mig selv, at det er ok, jeg må godt. Jeg ville allerhelst det sidste, jeg er træt af at være hellig, være den der kan på trods. Jeg må godt. Men hvordan sætter man sig selv fri fra sig selv, når det nu er en praksis jeg har levet i gennem snart 35 år?

MANDAG DEN 20. OKTOBER
Tiden flyver. Jeg kaster tiden væk. Jeg ved det. Jeg sløser. Skrivegruppe i dag fra 9.30-12 med Magnus fra Informationsvidenskab. Lavede abstract til ph.d.-kursus i november. Færdiggør det nu.

ONSDAG DEN 22. OKTOBER
RUC. Jeg er bedre til at skrive. End til at tale. Diskutere. Drøfte. Når modtageren er den rette. Så flyder ord. Ikke kun ord. Men ord, der sammensat giver mening. For mig. Måske ikke for den givne modtager. Som er en bestemt. Det er selvfølgelig min opfattelse af, hvem modtageren er, der gør, at ord flyder. Måske er modtageren ikke den, jeg antager. Men det er min opfattelse af modtageren, der gør, at jeg kan skrive. Skrive godt. Skrive fuldendt. Måske min afhandling burde være en mail-

korrespondance. Eller jeg burde iscenesætte min skrivning som en mail-korrespondance. Kan jeg fake? Vil jeg så make? Mette Fugl læste højt fra sin bog Fra koncepterne, der udkom den 16. Oktober. Idealisten. Mette Fugl. Med ondt i halsen. Jeg følger hende. Jeg er enig. Jeg føler med hende. Hun er vred. De fik hende til at sige stop. De sagde til hende, at hun var blevet dårlig. At hendes journalistik ikke var god nok. WOW. Det er dog det ondeste. I lederhånsbogens paragraf over, hvordan man slår arbejdspladsens idealist ihjel står der: angrib fagligheden, så går de helt af sig selv. For inderst inde i idealisten gemmer sig tvivl. Og tvivlen handler om faglighed. Tag fat om den og kvas den. Så går idealisten helt af sig selv. Og der bliver ro. Idealisten gik. Helt af sig selv. Endda med mundkurv på. Men i efterspillet med Jørgen og jeg på Tranquebar kunne hun alligevel ikke lade være med at sige dét, de havde sagt til hende. Og vi siger det ikke videre. Kun til Windows Word og dermed Microsoft og Bill Gates og og og og og. Det bliver sagt. Men jeg skrev det kun. Og hun lyttede. Og jeg håber, hun tager det med. Jeg ville gerne opmuntre hende. For deres ord handlede ikke om hendes faglighed. KUN om hvordan de kunne nakke hende. Har selv haft chefpsykopater i nærheden. De tænker kun på en ting. Dem selv og deres bevægelse.

TORSDAG DEN 23. OKTOBER
Må man græde. Der bliver grædt. Grædt ud. I venindens skød. Gennem luft og vind på tværs gennem byen. Er det her enden. Er det begyndelsen. På enden. Er det en cirkel. Er det en linje. Hvor går jeg hen. Nu. Melankoli. Sidder fast. Vil jeg i virkeligheden gerne sidde fast. Kan jeg lide den tilstand. Den bevidsthed. Ja. Men der skal arbejdes. Stilles spørgsmål. Argumenteres. Skrives. Jeg vil gerne. Jeg må godt. Jeg MÅ godt. Jeg MÅ GODT. JEG MÅ GODT. Jeg kan godt. Katrine stoppede som phd i går. Hun kunne ikke få det til at gå op med tre mindre børn. Tre uger blev det til. Med mig som mentor. Slutninger er aldrig rare. Men det kræver alligevel mod at stoppe noget, som mange skriger på. Men måske er det at foretrække før andre stopper en?

TORSDAG DEN 30. OKTOBER
Kvalmen er tilbage. Har arbejdet hjemme siden tirsdag. Har lavet en kop te. Været med Dorte på Riget. Bourdieu hjælper. Men han kan jo ikke hjælpe mig her. Men jeg kan flygte ind i det, og det gør jeg så…

LØRDAG DEN 1. NOVEMBER
Hvad er mest hårdt: at blive spurgt i et tog af en vildt fremmed om man virkelig er phd-studerende eller blive spurgt – helt oprigtigt seriøst – af ens kæreste gennem 14 år ti måneder inde i phd-processen: ”Laver man så også en disposition for sådan en ph.d.?” Jeg var sgu ved at kløjs i min sødmælkskaffe. Ti måneder inde i min ph.d.?! Fedt. Du er interesseret i hvad jeg laver. NU. Efter utallige deadlines for ikke mindst at nævne den vigtigste dette år nemlig selve ph.d.-planen. Så spørger du, og tilføjer et: ”jeg vil da gerne læse noget på et tidspunkt.” Jeg dør. Nu.

TORSDAG DEN 11. DECEMBER
Göteborg. Tog toget kl. 6.32 fra Hovedbanegården. Har sovet hos Dorte. Cyklede fra Korsgade 6.07, der skulle helst være tid til at få en kaffe med på toget. Jeg når det. Toget er forsinket et par minutter. Drikker kaffen og læser Paddy Scannell. Toget fyldes og tømmes med forskelig hast og mængde. Så pludselig er der sne udenfor. Så regn. Hele tiden over os den lysegrå skydyne. Så lidt sol. Kommer jeg nogensinde til at opleve Göteborg være andet end våd? Nogle stationer er populære. Jeg tænker, hvad der er her. Virksomheder, uddannelser. Et sted vil jeg engang hen med mine børn. Lige før Varberg er der det der ligner en fabelagtig bugt med klippefremspring og hav, fra toget er udsigten fri. Selv med åbne øje kan jeg se mig selv gå her på stranden.. Blive blæst igennem. 10.15. Göteborg. Det er nu 3. gang jeg er her. Det er vådt, men det regner ikke mere. Det

blæser. Småskyet. Jeg skal bo på Aprikosen i arbejderkvarteret Annedal, det er ligesom landsbyen på Østerbro. Yvonne, der driver B&B åbner, ser skeptisk på mig. Jeg er hende danskeren, nå ja, havde jeg forventet gæster i dag? Ja, det er da rigtigt!

FREDAG DEN 6. FEBRUAR 2015

What am I doing here? Bruce Chatwin kom for alvor ind i mit liv – igen - lige før jul, hvor jeg tømte RUB's reol for biografier, feltnoter, dagbøger, fotobøger og hans egen (auto)etnografiske produktioner. Jeg føler mig tiltrukket af hans stil, som er usammenhængende, ulineær, irriterende på den grænsende til det smid-væk-jeg-forstår-det-ikke-agtige måde. Her er massiv genresammenblanding uden forklaring, men ikke uden mening. Meningen ligger i manglen på forklaring, i manglen på at følge reglerne for skrivning. Måske er kunsten at bryde reglerne. Måske er det bare fordi jeg ikke forstår reglerne, at jeg er så opsat på at bryde dem. Måske vil jeg ikke forstå reglerne. Mit spørgsmål: skal man lære reglerne for at kunne bryde dem? Eller bliver det da netop en umulighed at bryde med reglerne, idet man da er så vane-vævet-ind i normernes spind, at selve idéen om at bryde reglerne længst er forsvundet? DET kæmper jeg med at finde ud af. Tager det op i forskellige sammenhænge, når iveren bliver for stor eller jeg befinder mig med mennesker, som jeg gerne vil have til at fortælle mig, hvad de mener om dette (og dermed giver mig de svar, jeg gerne vil have?) Tag min fætter. Ham, der gør alting anderledes. Ham, der har gjort sin hobby til sit levebrød. Eller er i gang med det. Han har ALDRIG lært at spille hverken bas, klaver eller slagtøj på den traditionelle måde. Han har aldrig taget lektioner udover skolens obligatoriske musikundervisning. Alligevel spiller han. Han spiller. Han bryder regler for, HVORDAN man må spille. Og han gør det. Anderledes. Han udfordrer os i måden, hvorpå man kan bruge et instrument, i måden hvorpå man kan spille. Hvad med journaliststuderende? Skal vi lære dem reglerne (som Hanne Dam påpeger), således at de lærer at begå sig i det journalistiske felt ELLER skal vi netop gøre alt hvad vi kan for ikke at lære dem reglerne, for hvis vi lærer dem reglerne, hvordan skal de så nogensinde kunne bryde dem? Kan man overhovedet bryde normer og regler, som man er blevet oplært til at følge. Er det ikke et falsum. Det tror jeg. Jeg tror, Hanne Dam tager fejl. Men måske er der ingen der tager fejl. Måske er vi alle sammen forskellige. Måske vil nogen sagtens kunne bryde reglerne, selvom de er tillært. De vil kunne hæve sig op over dem. Jeg tror det dog ikke. Jeg tror ikke på det. Derfor mener jeg heller ikke nødvendigvis, at uddannelse for alle er en god retning, jeg tror ikke på, at vi får et bedre samfund. Jeg tror, vi får et samfund med individer, der er bedre tilpasset, som er nemmere at tilpasse, fordi vi lærer dem normerne, vi institutionaliserer normerne i fremtidens befolkning gennem uddannelse, dermed får vi en homogen gruppe (tror vi), der forstår reglerne, fremfor nogen, der medvirker til at kunne bryde dem. Men ægteskaber går i stykker som aldrig før. Vi glider ind i nye relationer på tværs af regler og normer. Men vi er ikke mere glade. Vi har stadig behov for at føle, at vi passer ind, at vi følger normerne. At vi lever op til det, som samfundet forventer af os (hvad det så end måtte være), vi ved det ikke rigtig, men vi hvad det er, når vi træder ved siden af. Når vi undslipper kassen, som vi er puttet i eller har puttet os selv i. Vi har selv svært ved mennesker, der ikke passer i kasser, hvem er de? Hvor har vi dem? Hvorfor har vi behov for at putte folk i kasser? Hvorfor har journalistikken behov for at vinkle? Hvad gør det godt for? Måske gør det ikke godt for noget. Men vi kan ikke lade være. Vi kan ikke undslippe. Måske selvom vi gerne ville.

Men så handler det også om, hvad man tager udgangspunkt i. Er det, at man skal skabe individer der kan medvirke til forandring eller er det, at man skal forme individer, der kan medvirke til at opretholde og reproducere det allerede eksisterende samfund? Disse tanker går igennem mig. Som konstanter. Det er her al min argumentation oprinder og ender.

LØREDAG DEN 7. FEBRUAR 2015

Zest & Gusto. Iver. Begejstring. Tak Ray Bradbury.

SØNDAG DEN 8. FEBRUAR 2015
I dag sendte jeg en svær mail. Den var ikke svær. Faktisk. Den var ikke svær at skrive. Men den var svær at forfatte. Og nem at sende. For jeg har ikke noget valg. Ærlighed eller dø. Og jeg har valgt. Så hvorfor skal jeg skrive, at den var svær. Jo. Den var svær, fordi indholdet ikke var almindeligt mailshit. I min optik. Men måske har jeg bare brugt mails forkert. Og det er ikke den første svære mail. Der har været adskillelige, siden dette efterår for alvor tog fat og ruskede mig åben. Men nu taler jeg om det med dig. Min hjerne. Min feltdagbog. Som jeg kalder dig. Jeg skriver. Og jeg bør skrive litteraturreview.

MANDAG DEN 9. FEBRUAR
Skulle have sendt udkast til review her til morgen til Jørgen. Men kyllingede ud. Jeg tror sgu ikke rigtig på det. Måske er jeg bare doven. Skulle også have været til sensitik med Jesper Simonsen kl 8.45, men nåede det ikke. Jørgen har bedt mig sende det jeg har alligevel. Og nu sidder jeg og skriver her. Kom nu, din dovne ph.d.-studerende. Hvad er du bange for. Du må godt. Men jeg er vred. Jeg er vred på det, jeg læser. Hvordan separerer jeg vreden fra teksten. Hvordan adskiller jeg det, der står. Fra den person, der siger det. Kan man overhovedet det? Det er der jo skrevet bøger om. Det er jo retninger og forståelser. Det er jo en del af en måde at være i verden. DER ER INTET UD OVER TEKSTEN. Tak, fucking Derrida. Jeg er ENIG. MEN Derrida, der er en bagmand. Der er en, der har forfattet ordene. Teksten. Hvad betyder den person for teksten. ALT. Men i det øjeblik, der er teksten. Der er teksten. Alt. Og dermed ingenting. For alt det der er, siger jo også noget om, hvad der IKKE er.

TIRSDAG DEN 10. FEBRUAR 2015
Nu ved det. NU. Ved jeg, hvad min allerstørste frygt er. Randi. Min psykolog spurgte i fredags. Og jeg ved det godt nu. Og det er så latterligt, at selv mit spejlbillede på mit toilet her på Islands Brygge vægrede sig. For helvede. Fuck. Nu. Af. Jeg frygter at få succes. WTF. Det er ikke min frygt at fejle. At projektet ikke bliver. Min største frygt er krafteddeme at få succes. W.T.F. Og til lyden af Elton John's Your song bliver klokken 23.55 og jeg ved faktisk ikke hvordan jeg skal have det. Med mig selv. Nu har jeg da noget at fortælle Randi. På torsdag.

ONSDAG NAT DEN 11. FEBRUAR KL 05.21
Det er vel egentlig torsdag, men hæj, det her er min logbog, og i min optik er det stadig onsdag, jeg holder fast, indtil jeg har været i bad og renset dagen i gang. Har været på RUC de sidste tre dage. Rettet 20 nyheder for Jannie for de nye journaliststuderende. Jeg fik at vide, at jeg var hård. Er det et kompliment? Eller et venligt: slap-nu-lige-af-for-helvede? Eller et sympatisk: you did it wrong? Nyheder kan jo godt være det mange af dem var, MEN der er intet ud over teksten, right? Og jeg giver feedback med hjertet, og giver kritik med alternativer, jeg opstiller andre muligheder, siger ikke bare: nej, dur ikke, okay det kom jeg til i et rubrik-tilfælde. Jeg bad flere om at lave deres artikler om. Var jeg for hård? De er jo nye. De skal lige i gang. Bare det at gribe røret er jo en overvindelse, jeg husker det. Men min erfaring – åhhh fuck nu af, hvor skal du lyde klog, hjerne – siger mig, at man lærer bedst ved at gå tilbage til en fuser. Shitty metafor. Men ved at arbejde med det, der kunne være/blive bedre bliver vi glade for det vi har lavet. Ser kvaliteterne i det. Drøner ikke bare videre til det næste (som man gør ude i feltet og ofte hurtigt glemmer det man havde lavet dagen før. Læs=sletter fra ens bevidsthed af skam), men lærer rent faktisk hvad der var de gode elementer, hvad der var de dårlige, og dermed bliver bedre til – måske – at lave mindre af det i fremtiden. Jeg tilbød Jannie og komme ind og give min kritik, men hun afslog. De skulle tage afsæt

i lokal og regional, og jeg mener efter 2 ½ år som lokalavisjournalist i Frederikssund, der ved jeg sgu godt, hvilke nyheder der er flest af og nej, det er ikke de kritiske, men det er sgu da dem, vi skal lære de studerende, er det ikke?! Jeg mener, jeg sad derude og prøvede – i al fald engang i mellem – at finde problematikkerne og det kritiske, og nogle gange lykkedes det, og andre gange blev det bare endnu en Fire nye aftenfærger til Strynø eller Gaden klar til fest. Nå, men om eftermiddagen henledte Maria min opmærksomhed på to nye specialestuderende, der gerne vil lave seriel om Moses. Jezuz, det er fedt. Måtte straks ind på Meretes kontor, hvor de stod. Fra Moses til køn. De kommer lige fra praktikken og da de hørte om mit emne, begyndte vi at snakke. Den ene havde været på DR Nyheder, hvor en ældre, mandlig redaktionssekretær havde italesat, at han syntes det var et/en ekstremt sexistisk miljø/kultur. Mens hende på Radio 24/7 fortalte, hvordan kvinder og mænd var fordelt. Kvinderne var mere arbejderne, mens mændene lidt var redaktører og dem generelt med de kreative friheder, og hvis det blev italesat, så fik man at vide, at nu skulle man altså stoppe med at trække kønskortet (altid sagt af mænd overfor kvinder). Jeg fik lidt indtrykket af sådan en Pater-kultur. Der MÅ jeg ind!

SØNDAG DEN 15. MARTS
Vågnede klokken 23.35. Puttede børn klokken 19.25. Vi faldt i søvn. Mig i uldcardigan og uldsokker. Så vågner man badet i sved. 4 timer senere. Frisk, men ikke udhvilet. Eller er det omvendt? Der er ting i mit liv. Gode ting. Og jeg er begyndt at skrive igen. Jeg tør næsten ikke skrive det. Af frygt for det store nemesis-monster. Tør næsten ikke skrive det. Men fuck det monster. Lige nu er alt til debat. Jeg har skrevet en kronik. En fortælling. Der bygger på en undren. Og jeg skrev en mere i torsdags. Spytter dem ud. Men tør jeg offentliggøre dem. Bør jeg. Behøver jeg. Skal jeg. Hvor vigtigt er det at være. Og være offentlig. Hvorfor har jeg behov for at mine ord skal – videre – ud. Jeg kan jo ikke overskue konsekvenserne af modtagelsen. Det kan jeg faktisk ikke. Så hvorfor. Hvorfor, kære Martine. Du har en ph.d. og et feltarbejde på mandag. Du behøver ikke. Nu er den 05.52, og Erik er blevet genputtet. Og jeg har hørt natradio om døden og eftermægle. Og nu lysner himlen over Islands Brygge. Meditation inden ungerne for alvor vågner må der til. Didn't make it.

SØNDAG DEN 5. APRIL 2015
Månederne går så hurtigt. Flyver. Jørgen. Og Karina. Hjalp min kronik ud i verden. Karina skubbede på. Sagde Politiken. Men under min uges feltarbejde på Dagbladet Information faldt jeg i snak og hak med debatredaktøren, Susan. Hun havde selv stået der. Var blevet skilt (dog uden børn) og ville gerne bo sammen med andre. I et fællesskab. Men blev mødt med, at hvis hun havde været gift en gang, så kunne hun jo blive det igen. Og dermed ville hun jo så dermed ikke være en særlig god bofællesskabsoption, fordi hun jo basically var på vej ud før hun var kommet ind. Hun var smittet. Ret interessant. Min kronik fik hun. Og skrev, at den var for lang. Men altså 14.751 enhder inkl. mellemrum, er det langt? Det handler vel om indholdet. Men der var fire pointer. I al fald. Så Jørgen, Karina og Susan fik mig til at forstå. At sproget og indholdet var godt. Faktisk rigtig godt. At de ville bringe den med glæde. Wow. Ros. Jeg er en sucker for det. Men vælg én vinkel. De foreslog deres bud. Jeg overvejede. Og tog den. Om min post-gåen-fra-en-konkret-anden-fællesskabsboligsøgning, der indeholder deltidsbørn. Måtte skære strukturshaming fra, selvom jeg holdt så meget af den del. Men så postede jeg den på facebook. For det er jo ikke kun individets skyld. Vores hverdagsliv er formet af de strukturer, som samfundet stiller til rådighed, og som vi ved at hverdagsagere, reproducerer hver evig eneste dag. Vi opretholder systemet. Strukturerne. Og der er positive tilkendegivelser. Mænd og kvinder skriver, at det er pissevelskrevet. Og narcissus hopper og danser indeni. Jeg er glad. Og skal huske fokus. Jeg er midt i en phd om køn. Og Bourdieu. Og jeg har noter, der venter på at blive skrevet igennem. Feltnoter. Pissevigtige. Faktisk.

Fra mit 5 dage lange pilotstudie i uge 12, fra den 15.-19.marts hver morgen fra 8.30-17/18.00, onsdag den 17. Til klokken 22.10 for at følge avisen i seng. Da weekenden kom var jeg beat. Kastede rødvin og cashewnødder op kl 22.07 på christianiabrosten, mens lørdag og søndag kiggede jeg på notebjerget uden at kigge i bjerget. Så kom ugen med børn, hvor arbejde skulle sættes ind, når de var i institution. Men skoldkoppe-epidimi brød ud og bød ind på de planer. Fem dage med syg Erik. Hårdt, men hyggeligt. Op kl 6, morgenmad, tøj, creme, cykling til skole fra Islands Brygge, gå i bad hos Urban (der ikke var hjemme), fordi mit bad slår revner og det regner ned på min underbo Birgitte, så hjem igen til Islands brygge, lege/spise/passe syg Erik, skrive kronik færdig med Karina, hente Elena, gymnastik (urban), svømning, hjem igen, mad, putte, vi sover alle tre. Tidligt op, meditere, kigge på noter, og skoldkoppe-barn, der klør. De klør jo. Og når man har på den grimme side af i al fald 200 af de der kopper, så har man brug for sin mor. Eller far. Men far var på konference i Aarhus. Så Mor var Mor hele ugen, pånær fredag, hvor Far var Far. Så tog vi til Brühl. Med tog. Og togbus. For at besøge Alexia og Florian og Mathea (næsten 3 år) og Ella (4 måneder). Fem dage i Tyskland. Havde savnet mit kvarte fædreland. Kan godt lide at tale tysk. Kan godt lide tysk togservice. Kan godt lide tyskere. Kan godt lide karrywurst. Kan godt lide berlinere. Og kan i sær godt lide at rejse med mine børn. Hjemtur med tog blev til dels ødelagt af stormen Niklas. Tog afsted fra Brühl med sporvogn kl 7.43, var på Halfdansgade 30 kl 22.24. Den tur bør kun tage 8 timer. Men sådan er vejret. Og verden. Kan ikke styres. Skal nok heller ikke. Så da ungerne blev afleveret hos Urban torsdag kl 12, havde jeg brug for voksenselskab, selvom noterne kørte rundt i mit hoved. Hvad gjorde de, hvad sagde de, hvorfor sagde de, hvem sagde? Først var jeg voksen med Dorte, så med Mark, så med Jon og tilsidst med Pylle i Kokkedal. Hvor vi tømte en urimelig dårlig flaske fair trade rødvin mellem 22.30 og 02.46. Med cyklen udenfor, og solen ovenfor kørte vi afsted fredag morgen, og Charlotte, Bella og Sofia kørte fra, hvor strandvejen begyndte at hælde, og jeg cyklede derudaf. Havde umenneskelig stor lyst til at kaste min krop i havet, der som en rolig veludhvilet krop post-forløsning skvulpede mod strandbredden. Stoppede i Taarbæk Havn. Ringede til Judit. Cyklede til Virum gennem Dyrehaven. Fik kram. Og frokost. Og legetime med Le. Og snakketid med Tit. Fik et bad. Og drak kaffe. Spiste homemade cookies. Og cyklede hjem. Hentede håndklæde. Øresund. Here I come. Fredag den 3. April kl. 18.01 var jeg i vandet. Med badetøj. Lørdag morgen i solopgang. Uden. Og nu er det søndag og igen. Uden badetøj. Solopgang. Solnedgang. Der er noget magisk over at se solen penetrere jordens runding den ene og den anden vej. Det er noget med farverne. Der skifter. Det usandsynlige. At den ikke kommer igen. At den aldrig forsvinder. Men den kommer igen. Og den forsvinder. Igen. Og luften. Når solen går ned sætter vinden sit tempo ned. Når den står op sætter den sit tempo op. Du kan bade i vindstille vand. Og i det solen har forladt overfladen med hele sin brændende flade, så mærker du det. Brisen. Der bliver til vind. Der bliver til blæst. Og så kommer skyerne. Cumulus. Men der er jeg hjemme igen. Og bade fødderne i varmt, varmt vand. Jeg føler mig taknemmelig. Tak. Det er påske. Og der er sildefyldte påskeborde og chokoladepåskehaver. Også på facebook. Og så er der os. Der er gået. Fra den verden. For at finde. En anden verden. Fordi jeg tror, jeg hører til et andet sted. Jeg hørte i al fald ikke til, der, hvor jeg var. Men det vil altid være der, jeg kom fra. Mit hjem. Mit jeg. Jeg kan ikke fjerne det. Helt. Selvom Karina og jeg er uenige der. Man kan ikke fjerne sig helt. Og her er det godt at have Bourdieu[147], der af en studerende, bliver spurgt: Baserer du dit arbejde primært på egne erfaringer? Og B svarer "Ikke hovedsageligt. Men det spiller en rolle. Men det er ren personlig erfaring. My personal experience sensitizes me to things that others wouldn't notice. Og gør mig nervøs eller harmdirrende omkring ting, som andre ville finde helt normale. Lad mig bruge Fourcault som eksempel. For at forstå ham, så må du forstå, at han var homoseksuel. Han

[147] Har netop færdiggjort min youtube-seen af Pierre Carles dokumentar fra 2001 "Sociologi er en kampsport", rart at se, når man skal langsomt i gang.

ville ikke have gjort det, han gjorde, hvis han ikke var homoseksuel. Da han var studerende prøvede han at begå selvmord. Han havde store problemer med sin homoseksualitet. Noget, som på det tidspunkt, var meget stigmatiseret, selv blandt intellektuelle. Jeg tror, at mange af de spørgsmål, han fremsatte omkring normalitet osv. Er relateret til problemer, han selv havde mødt som homoseksuel. Men der er mange homoseksuelle, og kun en Foucault. Hvad han gjorde var, at transformere sine eksistensielle problemer, sine lidelser og sine spørgsmål som homoseksuel. Han transformerede dem til videnskabelige problemer. Og han kæmpede hele sit liv på at uddybe disse. Med andre ord, det er ikke rå homoseksualitet, der producerer god filosofi. På den samme måde, som det ikke er rå erfaring, der gør en god sociolog. Problemet er, hvordan man skal arbejde med sine egne erfaringer. TO MAKE SOMETHING OF IT. Som jeg altid siger: Du er nødt til at lave en refleksiv analyse. SOCIOLOGISTS HAVE TO DO A SOCIOLOGY OF THEMSELVES, CARRY OUT A SOCIOANALYSIS OF THEMSELVES. Det er meget vigtigt. Det er kun ved at gennemføre en socioanalyse af ens egen erfaring, at man kan bruge sin erfaring sociologisk. Selve research-arbejdet er en socio-analyse. Ting kommer tilbage til dig, men de transformeres i processen. Du lærer fx en masse om dig selv ved at studere uddannelsessystemet. Ved at studere det, lærer en underviser mere om sin ubevidsthed end Freuds værker kan lære ham/hende. Jeg startede med at lave feltstudier i Kabylien, hvor jeg ikke kendte svarene, og gik så til min egen hjemegn, hjemby, hvor jeg kendte svarene. HVAD BETYDER DET AT STILLE ET SPØRGSMÅL, NÅR DU KENDER SVARET? Altså at gå fra et sted, hvor du ikke kender svarene, til et sted, hvor du ved, hvad de vil svare. Hvad foregår der her. Det, det betyder, er, at i andre tilfælde stiller du spørgsmål uden at kende svaret. En anden ting: når du kommer fra en baggrund med lavere socialklasse fra en kulturelt domineret region, så føler du nødvendigvis kulturel skam. Jeg skammede mig over min accent, som jeg tilrettede, da jeg begyndte på Ecole Normale. Selv i dag gør bestemte accenter mig fysisk syg. Og dog, så er det jo den accent, jeg havde. Forleden hørte jeg et radiointerview med xxx, og jeg fik det dårligt med det samme. Syntes dårligt om det, om ham. Se, det er en sand form for symbolsk vold. Jeg burde jo ikke reagere sådan her, det er mit job (som sociolog/forsker/intellektuel) at forstå det."

STRATEGY FOLLOWS STRUCTURE

TIRSDAG DEN 14. APRIL
I dag var en god dag.

TORSDAG DEN 16. APRIL
Jeg skal sende til Ida senest klokken 06. Det er om under ni timer. Jeg har noter, kaffe, interview liggende i en stor bunke og mine metodebøger, og det er som om tiden bare står stille, mens jeg de sidste tre uger post-Information-pilot-feltarbejde har skimmet først det ene, så det andet. Som om, jeg ikke finder ro nogen steder i noget af materialet hvilket medfører at det heller ikke er godt. Eller gennemtænkt. Det er sådan ikke engang gennemsnitligt godt. Det er faktisk bare forvirret. Rodet. Det ved ikke hvad det vil med sig selv, fordi dets ejermand ikke ved, hvad det vil med DET. Så hæj! Ejermand. Kom nu. Kom nu. Kom nu. This is your moment. To shine. Du kan godt. Du må godt. Men Spradley fortalte mig noget i går. Noget, som han selv havde lært, at man skal have ikke bare en målgruppe for sin skrivning, men en konkret anden, man tænker på, når man skriver- Åhhh det er jo journalistik all over again. Jeg prøver at tænke på en, hvem det skal være. For mit problem eller hvad vi skal kalde det er, at jeg er så sindssygt fokuseret på, at det skal være læsværdigt, at det skal være noget det almene menneske gider tage i hånden og forstå og blive klogere. Og tænke AHHH derfor, nu forstår jeg det med køn. Hahahaha det er så vildt. "Du er pænt ambitiøs," sagde Maria den ene dag. Først blev jeg sgu lidt fornærmet. Men det er jo fuck rigtigt. Og for ambitiøs er

sgu aldrig godt. Så brækker man halsen. Man vil for meget. Nogle projekter må gemmes til post-doc og adjunkt. Men hvilke? Sverige og mit undervisningskønsprojekt? Hmmm. Karina sagde det også, da hun hjalp mig med kronikken. Du vil godt nok meget. Vælg en pointe. Og giv los med den. Det slog mig pludselig en dag, at måske er jeg selv lidt flov over mit emne. Er jeg det? Er jeg flov over mit emne? For filan, så er det jo klart, at jeg ikke kan finde ud af det. Når man ikke går ind i det. Men bliver lidt på overfladen. Hele tiden. Okay, jeg må vågne hver morgen og være stolt af mit emne og erkende, at køn bare ikke interesserer alle. Ligesom massefylde ikke gør det.

LØRDAG DEN 18. APRIL
Jeg må rose mig selv for at sidde her. Og have skrevet en halv time. I al fald. Før jeg begyndte at reflektere. Men reflektionstid, tak Maria B.O. for at frame brugt tid så vidunderligt positivt, kan virkelig vise sig nyttig. Måske. Fandt i al fald denne på facebook. Min fremhævelse:

Jens Andersen
8. marts ·

Det var 6.december 1990, jeg nær havde taget livet af Astrid Lindgren. Lykkeligvis, viste det sig, havde mine ufatteligt lange og indviklede spørgsmål kun fået hende til at blunde. At den verdensberømte forfatter i alle henseender var spillevende, fremgik af det milde krydsforhør, jeg nu blev udsat for. På forunderligste vis fik hun mig - intervieweren - til at fortælle vidt og bredt om sig selv. Om en barndom i København, mine forældre der var blevet skilt, og jeg selv, der som voksen var flyttet fra en lille børnefamilie, men nu var lykkelig gift og far til en stor dreng og en lille pige. Og så videre. Astrid Lindgren lyttede, bed mærke i børnenes navne, og i min kones. Som en lille kønspolitisk sløjfe på krydsforhøret, huskede hun mig på at købe ”En liten present till barnens snälla mamma hemma i Köpenhamn.”
I det hele taget sneg der sig ikke så lidt feminisme ind i interviewet. På de gamle papirer har jeg citeret Lindgren for ordene: ”Hvis jeg ikke var så gammel, ville jeg gå ind i kvindesagen.” Nu var det igen min tur til at interviewe, og kassettebåndoptageren sugede til sig:
”Nå jeg sidder og ser fjernsyn fra et topmøde et eller andet sted i verden, så er det mænd og atter mænd, og måske et enkelt forskræmt fruentimmer. Åh, man kan blive så forbandet på alle de mænd, der stadig synes at kvindfolk skal være unge, smukke og mindre intelligente end de selv, og helst ikke forstyrre i mandens verden. Der er sket lidt mellem kønnene, men ikke nok!”
Audiensen nærmede sig sin afslutning. Med besvær fik Astrid Lindgren rejst sig, forsvandt ind i et andet værelse og kom tilbage med to bøger. Den ene var til næste generation af kvinder: journalistens etårige datter hjemme i København. Hun skulle have Kajsa Kavat (Kitte Kry) og på titelbladet skrev Astrid Lindgren en hilsen. Og Kathrines far fik en bog om menneskets nødvendige ansvar for naturen og klodens fremtid, nemlig dyreværns-debatbogen "Min ko vill ha roligt". Hen over den lykkeligt brølende kos svulmende yver på titelbladet står der: ”Till Jens med hälsning, Astrid

Lindgren."
Jeg takkede og begyndte at samle mine ting, men Lindgren tvang mig tilbage i sofaen med sang. Fra sofahjørnet tonede en gammel Zarah Leander-vise frem, og omkvædet fik jeg for god ordens skyld gentaget et par gange: **"Der skal komme kvinder, kvinder, kvinder!"** Som afslutning på sangen tog Astrid Lindgren mig om næsen med tommel- og pegefinger, som om hun ville vride den rundt to gange og give hankønnet alle tiders huskekage. Men fingrene rettede sig pludselig ud, og det hele endte med et kærligt klap på min kind. Tak for besøget!
Jeg nynnede visen hele vejen ned ad Dalagata, mens decemberdagen gik på hæld og tusmørket svøbte sig om spir og tårne. Denne særlige form for skumring, der ifølge Astrid Lindgren kan få Stockholm til at se ud som om, byen i virkeligheden er et blåt eventyr. Ja, der skal komme kvinder, tænkte jeg, masser af kvinder! Kloge, kærlige og kreative som Pippi, Lisa, Anna, Britta, Kitte Kry, Lotte, Madicken, Trunte, Ida og Ronja. Men ingen som deres mor.
(Slut)

MANDAG DEN 27. APRIL
Hvad Dorte Toft sagde fredag aften: "Jeg satte mig for aldrig at lave kaffe." Det slog mig, hvor bevidst kvinder (I hendes generation) er omkring netop ikke at komme til at virke som sekretæren. ER køn også en generationsting?

TIRSDAG DEN 28. APRIL
Terje. Milda. Pavel. David. Peter. Mig. Siden December 2014 har vi mødtes under vingerne af phd-kurset Journalism in a media society. Og det nytter ikke noget at fortryde, at jeg ikke dukkede op til to af temagangene, men jeg fortryder. Og det er rart at få det sagt. Jeg fortryder. Da jeg mødte dem første gang, troede jeg ikke, at her lå så meget diversitet, så meget viden, så god faglig og social kemi, at jeg tager mig selv i at blive trist til mode over, at jeg nu forlader Göteborg I SJ-toget for sidste gang. Kurset er nu slut. Vi ses ikke igen. Men vi har aftalt, at NORD-MEDIA skal vi deltage på. Nu har jeg lige tjekket programmet ud. Hmmm så interessant er det ikke, men det der er interessant er de mennesker, der kommer. Sådan må det være en gang I mellem. Det handler om mennesker. Og de her mennesker, de er meget værd. Det kan jeg mærke. Nogle af de aspekter, vi har diskuteret: hvorfor journalistisk research har så svært ved at blive brugt af det journalistiske felt (helt modsat fx medicinsk eller sociologisk forskning), mængden af kursuslitteratur der tager afsæt og har vesten som omdrejningspunkt, jeg har selv talt køn I de journals, vi har skulle kigge I, og der er kvinder stærkt underrepræsenteret,

Martines dogmer
1. Noget med at det skal være værd at læse. Hvad det så end betyder. Men det

betyder, at afhandlingen skal være tilgængelig. I sit sprog. For alle. Akademikere og ikke-akademikere, hvad det så end betyder.

2. Noget med, at afhandlingen skal gå til køn med oprejst pande. Åbent sind. Spørge: Hvad er køn. Hvorfor er det alle og ingen vegne. Hvorfor er vi professionelle, før vi er køn. Og er det ikke en løgner af de helt store at bilde sig netop dette ind, at vi er professionelle før vi er køn. For når vi har sagt det højt, i offentlighed, hvad siger vi så, i u-offentlighed. Det er jo nemlig også noget med at se. Hvordan ser vi på mennesker. Køn. Vi føler selv, at vi går ind i et rum kønsløse, som mennesker, det er i al fald sådan vi – sagt højt – gerne vil mødes. Som mennesker. Men vi ser. Køn. Vi ser. Kvinder og mænd. Sorte og hvide. Gamle og unge. Vi deler verden op. Deler verden ind. I stereotyper. Og det interessante er, at det ser ud til, at vi (alle) gør det ens. I overvejende grad. I al fald. Ser vi på mænd og kvinder med samme øjne. Kommer til at gøre køn på samme måde. Stille de samme typer spørgsmål til hhv. mandlige og kvindelige kilder.
3. Forskning har behov for at kende sit terræn. Kende sin kontekst. For fast grund. For at vide, at der findes fast grund. Hvad går forud. Hvem har lavet hvad. Hvem laver hvad. Og hvordan laver de det. Viden skal samles for at kunne spredes ud. Vi skal have viden om, hvor viden findes. Mapping the terrain. Noget af det væsentligste for bevarelse af viden er at vide, hvorhenne der sidder andre, der laver det samme. Hvem de er. Hvad de studerer det. Og hvordan det studeres. Society for the study of Journalism & Gender.

Onsdag den 20. Maj 2015 (Tranquebar)

Jeg sidder overfor en fucking grim bygning. Det er jo ikke bygningens skyld. Ville nogen nok indvende. At den er grim. Den er jo bygget. Tegnet. Skabt af menneskehænder. Menneskehjerner. Bygningen er så abnormt grim, at jeg får lyst til at finde en af de der store runde jernkugler, der hænger fra metalkæder og med et tryk på en knap få kuglen til mekanisk at svinge frem og tilbage, til den har smadret de mørke sortbrune mursten og de rektangulære vinduer, der får mig til at tænke på et fængsel uden jeg ved hvorfor. Det eneste fængsel jeg nogensinde har besøgt er Jyderup, og der var vinduerne kvadratiske. Men jeg sidder omgivet af bossa nova musik på Tranquebar og kigger på denne bygningsrædsel og tænker på æstetik og smag. Kan man tale om, at man tegner, udfører og håndterer bygninger i blinde. Eller vil nogen i ramme alvor forsvare denne bygning som køn. På den anden side, så distraherer den ikke. I al sin grimhed. Føler jeg mig ikke udfordret. Måske tværtimod mere inspireret. Den tvinger mine øjne mod skærmen. Min vejleder vil nok råde mig til at sidde mere overfor bygninger som denne, hvis den får mig til at arbejde. Og lave GODT arbejde. Grim bygning, godt arbejde. Men jeg starter med at læse. For det er længe siden, jeg har haft en Politiken indenfor rækkevidde, og det er der i dag. Og her læser jeg, at Kulturminister Marianne Jelved har lavet en handlingsplan, der pålægger spillesteder at indberette om ligestilling, og også i eksempelvis film og billedkunst bliver ligestilling diskuteret, og Politiken spørger, er køn og ligestilling kulturpolitikkens opgave? (skriver Politiken onsdag den 20/5-2015 og har lavet vox-pop med tre 'kvindelige' udøvere:

Christina von Bülow, jazzsaxofonist svarer: "det skal man passe meget på med. For mig hænger køn og musik ikke sammen. Med for meget fokus på ligestilling er jeg bange for, at den positive særbehandling af kvinder kommer til at ende med at blive reel diskrimination. (…) hvis det handler

om at blive professionel musiker og leve af at spille, så kommer du kun til det, hvis du ikke kan lade være. Og det handler ikke om køn. Når vi som musikere spiller sammen, kommunikerer vi på et ordløst, højere plan på tværs af køn og alt muligt andet. I mit tilfælde har det ofte været med den ældre generation af mandlige jazzmusikere. (…) vi må snart komme derhen, hvor vi insisterer på, at det ikke handler om kvoter eller kulturpolitik, men om, hvordan vi møder hinanden og taler sammen på et mere mellemmenneskeligt plan og hvordan vi opdrager vores piger og drenge generelt."
Malene Flindt Pedersen, filmproducer: "Selvfølgelig er kulturpolitik også ligestillingspolitik. (…) Film er også erindingsskabende, nogle gange husker vi jo vores barndom gennem de film, vi har set. (…) Vi skal beslutte os for, at vi vil ændre på det. Og at det er vigtigt, at verden bliver beskrevet nuanceret og mangfoldigt. Filminstituttet Burde gøre det til en målsætning, som de ville bedømmes på. De kunne starte med at redegøre for, hvor mange kvinder de støtter på deres hjemmeside. Først når vi har en bevidsthed om uligheden, kan vi ændre på det."
Vibeke Windeløv: "Kunst er altid vigtigere end ligestilling. Men jeg synes, det er kulturpolitikkens opgave at være opmærksom på, at systemerne ikke undertrykker kvinderne. (…) Men man skal ikke begynde at favorisere dem og lave kvoter. For kunst er kunst. (…) Der er noget i systemerne, der gør, at man er nødt til at tale om ligestilling. Jeg fik et chok, dengang det gik op for mig, at der i løbet af flere årtier kun havde været to kvindelige filmkonsulenter. Hvis man kun bruger mænd som kuratorer, så påvirker det udvælgelsen. Og så risikerer man, at kvinder ikke får plads. (…) (undersøgelsen med skærm og new york philharmonics red.) Det tder jo på, at der er en favorisering af mænd, der ikke handler om kvalitet, men om vaner."

TORSDAG DEN 21. MAJ
Jeg sætter mig i et tog med Rikke Andreassen. Ungerne er blevet afleveret i statens bosteder, og jeg cykler mod hovedbanegården. I toget sidder en fyr overfor os. Han hedder Rasmus, er fra DEO, og hører os snakke, han har arrangeret noget med Rikke tidligere, og han fortæller, at han netop har redigeret seneste udgave af deres blad færdigt. Og det handler om ligestilling. Han får mailadresser og lover at sende det, når det er klar. Rikke og jeg står af i Odense, hvor en bus med 8 kvinder fra medier i forskellige lande i Mellmøsten venter. Det er Rikkes ven, Rasmus fra International Media Support, der har arrangeret at de er her. Vi har halvanden time fra Odense mod København og vi snakker om køn og medier. Jeg spørger, om de mener, at mænd og kvinder skriver/arbejder forskelligt journalistisk. De siger alle: ja! Den første (fra Syrien) siger, at kvinder arbejder langt mere holistisk. Med det mener hun, at de kommer meget mere rundt, at de ikke kun (som mænd, underforstået) beskriver fakta, men beskriver konsekvenser og inddrager personer. Den anden (fra Jordan) siger, at kvinder (XXX) og den tredje (fra xxx) siger, at hun kan sende kvinder ud til ting, som hun ikke kan sende mænd ud til, fordi de vil blive arresteret af politiet. Kvinder er beskyttet af tribal laws, der siger, at man ikke må krænke kvinder, derfor bliver de ikke arresteret. Men arbejder de anderledes?

MANDAG DEN 25. MAJ
Jeg er flyttet. Jeg har fået en sms. Jeg er fri. Det var i lørdags på cykelstien på Vesterbrogade, at friheden strømmede gennem mig. Det var et sus. En rus. Havde lyst til at fastholde den og beholde den. Gribe den. Fange den ind. Gøre den til min. Den

gjorde mig lykkelig. Et kort øjeblik. Og så vendte det tilbage. Nemesis-monstret. Og sagde, at nu skulle jeg lige tage mig i agt for at være FOR glad for den frihed. BOOM. Alting vender. Men inden havde jeg hørt Henrik Marstal tale om sin nye bog med René Fredensborg i Radio 24/7. Om bogen 'Kønsforræder' som Henrik havde nys udgivet om det der med køn. Det gav mening. Verden blev lidt mere til at forstå. Og nu skulle jeg til Janniks fødselsdag i Valby med ni mænd og en kvinde og mig. Kvinden gik. Og jeg italesatte køn og journalistik. Jeg italesatte, at jeg aldrig har forstået Monty Python, at jeg ikke synes det er sjovt. Som i overhovedet. Der blev stille. Mojitos-sugerør stod stille i luften. Sagde hun virkelig det? Og så begyndte vi endelig at snakke. Og det mest interesante var, at det startede en bølge. En bølge, der legitimerede, hvad man egentlig aldrig havde forstået var sjovt eller rart eller godt. Noget med ironi. Noget med alvor. Same same. Og en der hedder ? og som arbejder sammen med Jannik sagde, at han havde hørt sin kæreste sige det samme, og så sagde han, det er jo en kønsting. What, sagde jeg. Bare fordi vi er to kvinder, der siger det? Og han trak lidt i land, ved at uddybe, hvad han egentlig mente, nemlig at det i virkeligheden var grundlag for alle referencer på arbejdspladser, mellem venner, i samfundet osv. Og at DET gjorde det hamrende interessant, for det udelukkede jo så også nogen. Faktisk ret så meget. Det virkede ikke som om, han havde tænkt over det før. Jeg tager det med mig. Nå ja, og jeg er flyttet. 1. maj flyttede jeg ind hos Sara, Villy, Marvin og Tine på Strandboulevarden 111, Kbh. Ø. Sara og Tine læste min kronik. Og Sara skrev en sms. Vi ringede. Og fire uger senere blev jeg en del af deres hjem.

Torsdag den 25. Juni 2015. Køkkenet på Strandboulevarden.
Jeg har morgenbadet. Kl. 8 på molen i svanemøllehavnen. Med Jørgen. Elendighedsmorgensnakket med Jørgen. Jeg medbragte mælkekaffe. Han smørsmurte osterundstykker med birkes. Der sad i tænderne længe efter. Jeg gjorde køkkenet rent. Prøvede at komme i gang. Satte mig ned. Med frokost og facebook og røde kors bladet. Og urbans kommentar om, at man jo, hvis man var i pengenød og deraf ikke kunne betale til sine børns børneopsparing, burde overveje ikke at betale 50 kr. hver måned til Røde Kors's sundhedsklinikker for flygtninge. Han har jo ret. Indtil jeg læste Røde Kors bladet. Jeg har aldrig taget fejl. Når Elena en dag står og spørger, hvorfor der ikke er så og så mange penge til hende (hvad hun aldrig kommer til, for sådan opdrager vi hende ikke), så har jeg nu klippet den her notits ud. I tre ½ år har jeg betalt 50 kr. hver måned for at sikre, at flygtninge kan komme til lægen, fordi det danske offentlige system ikke vil behandle dem. Måske vil Elena ikke forstå det. Blive vred. Mor, hvad med mig? Og jeg vil sige, jeg elsker dig. Elena. Vi har hinanden. Vi har et system i ryggen. Vi har nogen, der har vores ryg. Hvis vi falder. Der er ikke nogen, der har de her menneskers ryg, hvis de falder. Vi, der har så meget, vi skal kunne undvære lidt.

Fredag den 26. Juni. I køkkenet med Tine
"Er det tarveligt at søge det her job, selvom jeg ved jeg ikke kan? Det er jo mennesker, der har brug for hjælp." Tine er på dagpenge. Skal søge job. Selvom hun ved, hun ikke

kan tage job i den periode, fordi hun er på Island og afvikle musikfestival. Alligevel SKAL hun søge, siger systemet. Jeg siger, at jeg ikke har et svar. At jeg synes, det er et fucked up system, der ikke bidrager til det, det skulle. Og at der findes flere svar på hendes spørgsmål: 1. Søg det. Så kan du vise din A-kasse, hvor pligtopfyldende du er, og du får ret til dine dagpenge. 2. Lad vær' at søg det, og du ender med at få en reprimente om, at nu skal du til at søge job, men indeni vil du have det bedre fordi du ved, at du ikke har belemret dels arbejdsgiver og dels de/det mennesker/menneske, som du skulle tage dig af.

Mandag den 24. August. Kl 13.43. På mit kontor på RUC.
Har gennemført tre interview siden kl 9.40. Med journaliststuderende. Den første. Han var urolig. Måske af natur? Hans blik flakker, men han virker alligevel sådan rolig. Min fornemmelse af uro handler måske om, at han taler. MEGET. HELE tiden. Jeg afbryder ham ikke rigtig. Så interviewet ender med at vare i 50 minutter.

Onsdag den 26. August kl. 10.15. Mit kontor. RUC.
Åhh den er svær. Bagagen. Fylder. Meget. Hvad blev sagt. Hvilke kontrakter blev brudt. INGEN!

Torsdag den 27. August kl. 9.30-11.00. Hjemme hos mig.
Den sidste interviewperson er netop gået. Den halve time blev til halvanden. Jeg har svært ved at sige, hvad det er der gør, at der er nogle af de studerende, jeg taler bedre med end med de andre. Om det er omgivelserne. Om det er settingen. At snakke med nogen lige efter en eksamen gør, at man er i et bestemt rum. At man er hjemme hos nogen (mig) gør, at jeg bliver menneskegjort, jeg er ikke længere forskeren, jeg er nogen. Jeg er ikke bare noget. Det gir en anden troværdighed. Ville de interview jeg lavede på mit kontor på RUC være anderledes, hvis jeg havde lavet dem her. Bliver de bedre herhjemme? I don't know. Og er det vigtigt? Ja. Sgu. Men der er også forskel på personer. Kemi. At man føler sig godt tilpas. I andres selskab. At man føler et nærvær. Og det nærvær åbner op. Åbner samtalen op. Det er ikke en sproglig dåseåbner, det er en mental dåseåbner. Den mentale dåseåbner.

Torsdag den 31. December kl. 16.32. Ørslev Kloster i Højslev ved Skive.
Jeg er taget i kloster. Skriverefugium. Prøver at skyde det nye år ind med ord. Her er fuldstændigt overdrevet rart. Jeg tog lyntoget kl 6.55 til Aarhus og skiftede til grisen mod Skive og stod af i Højslev. Ingen bus. DET havde jeg fået varskoet, og jeg havde annonceret, at jeg ville gå de 10 km, men altså. Det regnede. Big time. Så jeg spørger en kvinde i bil ved stationen hvor man finder transport, hun leder mig mod den lokale brugs, hvor jeg spørger bestyreren, der siger, jeg ser lige om der ikke er en lokal, der kan køre dig, neii kan ikke lige se nogen, jeg prøver lige at finde nummer på taxi, jeg siger mange tak på forhånd også hun undrer sig over at bussen ikke kører i dag. Hun kan ikke finde taxinummer, jeg tænker også shit, det bliver dyrt, og så spørger hun sin unge

kollega om han kan, nej, det kan han ikke, men i det hun spørger, vender en mand sig rundt, jamen jeg skal den vej, jeg skal bare lige købe krudt. Overvildt taknemmelig får jeg lift med Bill, lokal politimand i Skive, der bor lige ved Ørslev Kloster og skal på arbejde kl. 15-23 i dag. Han sætter mig af og i klostret tager Solvej i mod mig. Og så kommer den første gæst. Sanne. Så. Grethe. Så Peter. I kørestol. Så. Er der Jytte. Gry. Arghhhh. Kan ikke huske resten. Jytte møder jeg over frokosten, hun skriver noveller og har to timers arbejde tilbage, jeg fortæller om mit og mig, hun er diplomuddannet journalist, har skrevet bøger om dansk og journalistik, er uddannet i psykologi og ?? Har skrevet flere bøger til hf. Hun mener jeg bør snakke med redaktør på gellerup.nu om journalister og køn, han hedder Birger. Og også journalist Lars Møller, som jeg tror jeg engang har mailet med om humor. Vi bliver venner på facebook. Solvej spørger om jeg vil spise med dem. Jeg siger, at det vil jeg lige tænke over. Der er ingen pres. Og ved du hvad, så har jeg jo lyst. Jo mindre pres, des mere lyst.

Tirsdag den 12. December kl 9.44 på Frederiksberg, Kaffebar no 24.
Hvordan transformerer jeg alt det her om til videnskab. Religion is science. Science is religion. Tolket af Foster Wallace, så er vores begær/vores erfaring/vores interesser også det vi udforsker. Vi kan ikke andet.

Torsdag den 21. Januar kl 20.58. Søminestationen i Holbæk. Writing Retreat.
Jeg har besluttet, at jeg det sidste år af min phd vil beskrive hver eneste dag. Og det føles topoverskudsagtigt at sidde her og være lidt forud, faktisk 10 dage forud for det. Det giver mig en følelse af succes i kroppen. Som er rar. Og jeg skrev det her og tænkte, at det skulle med i min afhandling. Men måske skal det bare være her.

"All the News that fits, we print"[148]

Doing a ph.d. is a lot like doing a Newspaper. You come up with ideas, you plan how to elaborate and eventually execute and explore this idea and then you begin writing it up. And ofcourse here I leave out all the time of headbashing, lonely hours of starring into white lighted computerscreenversion of real paper, blaberring to yourself about the angle. And in the proces you learn. The rules. What fits. And what doesn't. Because when you write things that doesn't fit they don't reach print. You learn that your writing or view or idea was bad. Or. Get told that the audience wont like that. You have to know the audience. But my audience is society. You can naïvely argue. But it's not. It is a specific group. You are told. And that specific group is the most important thing when writing that piece. Because they hold the power to reject. And worst part maybe leave. So you learn the rules. And go write for the audience. But. Ofcourse you don't settle for that. You strike back. Do things your way. Getting a little bit of what you think is important in that print.

[148] Quote from grafitti in the pressroom of police headquarters, Manhatten, 1964, citation in R. Darnton "Writing News and Telling Stories" 1975

Fredag den 22. Januar kl 12.05, stadig Søminen. Sne udenfor. Solen skinner. Er det her Grønland?

Køn. Køn. Køn. Det føles som om hele verden er gået ombord i køn. Mads Kastrup skrev i sin blog på eb.dk i går, som en kommentar til en blog, hvor kommentatoren Mikael Jalving kalder Helle thorning for finke, at "**Derfor ender vi tilbage ved Jalvings udmelding.** Den lider øjensynligt af samme skavank, som han hævder Thorning-Schmidt lider af: En udvendighed, der svækker substansen."

Og så har jeg slet ikke bragt Cavling-prisvinder Puk på banen, at jeg blev interviewet af Annegerd til dr.dk-artikel om netop cavlingvindere og køn, at der nytårsnat var hundredevis af kvinder, der blev udsat for overgreb og den debat der fulgte I kølvandet om kultur og køn, om hvilke kulturer der hader kvinder mest, om Per Mikael Jensen, der beskrev sin egen ungdoms omringning af jævnaldrende piger, hvor drenge I flok vllle hive op I pigernes tøj af nysgerrighed og nogle gange også røre ved dem, pludselig forekom det ham, at måske havde de ikke syntes det var rart, noget han aldrig havde tænkt over før. Det patriarkalske synes at være normen I alle samfund. Hvilket ikke er det samme som at alle mænd så begår overgreb. Det, det betyder er, at kvinder altid vil føle sig dominerede. Det er ikke det samme som, at mænd ikke vil føle sig domineret også. I denne struktur.

Lørdag den 23. Januar kl. 01.24. Hjemme. I min stue. Østerbro. Nu med ungerne og Elenas overnattende klassekammerat, Maria.

Hvorfor er det så nemt at lade sig distrahere? Lader jeg mig distrahere? Kan jeg godt lide det her sted. Hvor jeg svæver midt mellem tingene. Hvor jeg ikke orker, ikke magter, hvor jeg har ondt af mig selv, uden helt at nå helt derhen, hvis jeg så bare kunne være det helt. Give mig hen. Men jeg kigger hele tiden. På det fra alle vinkler. Er jeg blevet så refleksiv at jeg ikke engang tør være i mine egne følelser mere? Men det er jo ikke noget nyt. Men hvad er det egentlig vi gør, når vi er refleksive? Jeg ved i al fald, at jeg har kvalme. Det kan også være omfanget af indtaget af skumbanaer, toffefe og cremefrøer.
Søndag den 24. Januar. Kl. 22.14. Hjemme på Strandboulevarden.
Jeg har svært ved at skelne, om det er personligt mismod, faglig inkompetence, berøringsangst eller alle tre og meget mere. Jeg ved, jeg kan. Det fortæller stemmen mig indeni. Jeg kan godt. Og jeg vil det. Men jeg ved ikke, hvordan jeg vil det. Og det er svært. Der er så meget tvivl. Og den der tvivl er jo også et sted, man kan flygte ind i, den kan faktisk godt være tryg, for så har man ikke truffet sin beslutning helt endnu, og jeg er stdaig bange for at træffe de afgørende valg. Og nej, underbevidsthed, du behøver ikke fortælle mig, at jeg rent personligt har taget så mange eksistentielle valg på det seneste, at jeg ligesom har opfyldt den kvote, man fik udleveret ved fødslen, jeg fortsætter ligesom bare. Men nu gælder det det faglige. Og jeg er stadig så ydmyg. Over for den her gave.

En phd er, at jeg kommer til ikke at røre ved det helt, jeg kommer til at have ironisk distance til det, fordi det er bare nemmere end at tage det her dødalvorligt. Jeg magter faktisk ikke flere (død)alvorlige ting i mit lige nu og samtidig orker jeg faktisk heller ikke rigtig andet. End det alvorlige. Alt andet er ligesom ligegyldigt. Og så er det, jeg tænker, om jeg bør tage og tage den orlov som jeg aldrig tog, kan man gøre det nu, bør jeg ringe til min læge i morgen tidlig og spørge? Henriette siger, jeg skal skrive min transformation ud, at den skal med i det her, at den er væsentlig for at forstå mit materiale. Altså ikke den personlige, men jo måske også den i refleksiv forstand, fordi den viser, hvad det er man som læser sidder med. Hvad det her materiale indeholder. Mustafa spurgte i fredags til metodebogen, og jeg blev simpelthen så glad, selvom det er gået lidt i stå. Men interesse for sagen. Det er sgu fedt at mærke. Og så ødte jeg Rikke Andreassen på Skydebanegadelegepladsen, hun med kone og børn. Jeg med Jeppe og børn. Vi snakkede om den officielle offentliggørelse af Who makes the News rapporten i næste uge, som sker i DR med Kvinfo, RUC og som Rikke sagde det "Alle tordenskjolds soldater". Men så fortalte hun noget spændende. Noget megainteressant. At hun havde en gruppe(?), der havde lavet observationer på Politiken i forhold til deres mangfoldighedspolicy, og som hun sagde, så er det bare ikke noget, man overhovedet har med, det er altid SELVFORSTÅELSEN, der kommer først. ALTID. Det umuliggør sådan set alle muligheder for på nogen måde at ændre på praksis. Eller det vil sige, det interessante er jo så at se på, hvornår er det at forandring rent faktisk er mulig i pressen, for pressen. Jo, det ser jo immervæk ud til at være, når det er noget med penge, udsigten til penge.
Jeg ser kapitalismens spøgelse for mig "er der penge i lortet", så tror jeg nok det skulle blive implementeret. BIG TIME. RIGHT AWAY. Men der er ikke penge i lortet, og så arbejder vi *med* strukturerne, som når Suzanne Moll og (min nabo) Claus siger, at hvis jeg med min undersøgelse nu kan vise, at mere mangfoldighed giver bedre bundlinje, så skal man nok begynde at ansætte kvinder. Og selvom jeg stadig ikke har mine argumenter på plads, så klinger det altså bare relativt hult, fordi det slet ikke er det niveau, jeg taler om eller ud fra. Og det er ikke fordi, at deres virkelighed ikke er virkelig, so-to-speak, det er mere fordi at det at se på virkeligheden på den måde er at se den 1:1, og måske er det at være i øjenhøjde med problemerne. At man ikke tager dem for mere end de er. Men. Som forsker. Er det jo netop min opgave ikke at prøve at se, hvad der mere er. Er der mere her.
Vi må stoppe med at tro at vores valg er rationelle. I gængs forstand. De er rationelle i den forstand at de er basere på, hvad vi er opvokset med, på den måde kan du ikke argumentere anderledes end det, du er blevet sat i verden med af grundantagelser, som er påvirket af din opvækst. Derfor er det også sværere at arbejde eller være i længere tid af gangen i noget, hvor det ikke ræsonnerer med ens grundlæggende habituelle tilstand. Så skrider du. Men nogle bliver og prøver at ændre lortet. Og andre skrider. Hvorfor? Er det nyhedskriteriernes skyld?

Mandag den 25. Januar kl. 15.47 i toget fra RUC.

Er på ph.d-kurset Feltanalyse og en af deltagerne var jeg på kursus med for præcis to år siden, dvs. to af dem, men den her, Ane, siger, jeg husker dit oplæg som kreativt og jeg husker at jeg ikke forstod det. Men jeg tænkte at du havde en meget kreativ tilgang. Det gør mig glad. At hun siger dette. Den anden fra samme kursus, Charlotte, fortæller om de her særlige workshops, som de afholder, såkaldte tolkningsworkshops. Og videresender mig mail og siger, at jeg er meget velkommen til at deltage. Jeg siger Marx og fremmedgørelse til det ene paper, jeg skal give kritik på. Hun hedder Annemarie, er antropolog og supersød og nede på jorden, men også skarp. Jeg skulle have sendt til Ida her til morgen, men kapitulerede i går. Og det er jo heller ikke i roden at begynde dagen før på ting, der skal afleveres til ens vejleder. Men. Jeg ved ikke, hvad jeg skal sende. Hvad. Jeg gerne vil fortælle hende. Nu giver jeg det et skud i aften og så får hun noget i morgen tidlig.

Tirsdag den 26. Januar. Feltanalysekursus. Dag 2.
Det er anden dag, at ungerne og jeg formår tidlig start med aflevering af Erik først, og så Elena, så moren kan nå at transformere sig til ph.d.-studerende i RUC-toget 08.17. Sine Lehn-Christensen er morgenens oplægsholder med afsæt i sin afhandling, hendes etnografiske feltarbejde er varieret, superdetaljeret, legende og i det taget skørt og skønt. Det smitter. Jeg får god feedback på mit paper. Og siger Marx for anden gang på kurset. Uden at nogen dør. De siger det i al fald ikke. Den her gang er det 'vareliggørelse' af vores børn, jeg lægger ned over den stigende lederuddannelse af daginstitutionsledere, som Roddy, den anden i 'min' gruppe, som jeg skal give feedback på. Jeg snakker med annemarie om påklædning, det synes hun er ret interessant, at jeg ser det og agerer efter det. Og hun er ikke uenig i, hvordan det fylder.

Onsdag den 27. Januar. MODvind. Op-ad-bakke-dag
Der er massiv modvind ad jagtvej. Vi vågner for sent. Er alle trætte. Tirsdag var vi først hjemme klokken 18.20, fordi Elena går til svømning, men hun var så god og var ude kl 17, som hun havde lovet, men jeg er langsom hjem på christianiacyklen, og vi er trætte og sover alle tre tidligt. Men altså ungerne bliver afleveret, jeg handler, cykler hjem i regnvejret og blæsten, får skrevet mine noter fra Feltanalysekurset ind, dvs. kun fra den første dag. Den anden dag må jeg tage senere. Bliver optaget af at læse de tekster, jeg ikke nåede til netop Feltanalysekurset, de giver mening, der står noget om Bourdieu, jeg må følge op på en af dagene. Henter ungerne. Spiser sammen med de andre i bofællesskabet: Inge, Freja, Sara, Villy, Marvin, Elena, Erik og jeg. Hotdogs. Mums. Jeg putter. Erik er lidt ængstelig i øjeblikket. Er det Urbans flytning (og dermed også deres udskiftning af barndomshjem), der presser? Jeg går i seng kl. 20.46. Jeppe ringer kl. 23.30. Jeg er forvirret. Han er bekymret. For mig. For os. Jeg er bare træt.

Vejledermøde torsdag den 28. Januar kl. 9-11. På Idas kontor, RUC.
Jeg har sovet 10 timer. Mit hoved er tungt. Ungernes hoveder er også tunge. Vi cykler af sted, første deadline er skolen inden kl. 8. Det når vi. Trods megamodvind ad jagtvej.

Næste mål er mit vejledermøde kl. 9.30 på RUC med Ida, det er realistisk, Erik bliver afleveret mellem 8.10 og 8.20, så går turen mod hovedbanen. Nu medvind. Det går stærkt. Der er kommet nye togtider. Pisseirriterende, så toget kører først 8.47, så er jeg på Trekroner St. 9.12 og det tager 10 minutter at gå ned til instituttet, så kan jeg lige nå kaffemaskinen inden mødet. Ida er kommet, "Hej Ida", siger jeg, "jeg henter lige kaffe". Så begynder vi. Var det ikke kl 9, spørger hun. Nej, jeg noterede mig 9.30, siger jeg. For filan Martine, det var kl 9. Jeg er lost til det her. Jeg sveder tran. Mit hoved føles stadig tungt, men også let. Tungt og let. Kan man det. Ida spørger til, at jeg har fået en kæreste, og hvad Urban siger til det. Puha. Jeg er lidt overvældet. Samtidig med, at det er rart, at hun har set det, ved det. Så går vi til mailen, jeg har sendt, jeg siger, at jeg fortsat godt gad mere ud, lave de her scener, få mere feltarbejde med. Hun siger pænt og bestemt, at det er der nok ikke tid til, som hun har sagt så mange gange før. Det irriterer mig, at jeg allerede har pisset hende af fra morgenstunden. Med at komme for sent. Nu skulle det jo være en ny begyndelse. Come on. Men mødet går i gang, vi snakker empiri, og jeg har fornemmelsen af at vi pludselig mødes. At. Vi mødes i empirien. Nøj, det føles bare så rart. At vi finder noget at snakke om, udfra, i forhold til. Jeg snakker. Og snakker. Om det, jeg ser. Det jeg har set. Hvad de siger. Hvad de gør. Hvordan jeg ser det. Og hun hjælper. Vi går pludselig samme vej. Og jeg føler mig lettet. Klar. Men tør jo næsten ikke skrive det højt, for tænk hvis det så går væk, men jeg tager det på mig, når jeg skriver det er det for at det ikke skal få lov at yde indflydelse på mig. Det skal ud. Jeg har tænkt det. Skrevet det.

Resúme af indholdet af mødet:
Næste møde torsdag den 11. februar i Hellerup/København kl. 12-14
Sende empiri/analyse/kapitler tirsdag den 9. februar kl. 18.

Jens' forsvar. Han har skrevet om jazz. Han er selv jazzmusiker med stort J. Hans forsvar får mig til at tænke: Kan man være udøver og beskuer på en og samme tid altså praktiker og teoretiker? Jeg har dvælet ved emnet før, men det får ny energi her. Stimulerer sig her. Jeg henter Elena, som morfar har haft med ved hudlægen, jeg har købt pølsehorn, som lovet, morfar får et, før vi cykler mod afhentning af Erik og hjem ad den gode vej, assistens kirkegården og fælledparken. Her er stille, og turen er lidt længere end jagtvej, men stilheden og 'naturen' er det hele værd. Vi spiser lasagne. Elena er i bad. Ungerne har svært ved at sove. Vi læser skammerens datter. Jeg smører madpakke. Jeppe kommer. Jeg går i bad. Vi går i seng.

Fredag den 29. Januar
Jeg er oppe med Erik kl. 6. Vi laver morgenmad. Havregryn og rosiner, kaffe og juice. Jeg ville gerne have nået at skrive resume af vejledermødet i går, inden Jeppe kom, men nåede det ikke. Jeppe cykler afsted. Elena, Erik og jeg cykler ud af jagtvej – forsinket. Elena kan ikke slippe Snuske. Hun kommer for sent. Det er så to gange på en uge, i dag dog kun 5 minutter. Onsdag én time. Jeg opdager, at jeg har svært ved at slippe Erik. At

jeg allerede savner dem begge. Jeg gi'r slip. Tager bussen ud til Aamager efter min cykel, der stadig står hos Rune og Maria efter Søminestation-tur, hvor jeg kørte med Maria i bil. Jeg cykler direkte til DR, hvor den store offentliggørelse af Who makes the News-rapporten skal ske. Jeg er nummer to til at ankomme. Klokken er 9.20. Det starter klokken 10. Sådan cirka. Suzanne er der til at tage i mod, og Hanne (min kollega, der har lavet hele rapporten) bliver interviewet. "Nu ved jeg hvordan det er at være enlig mor, RESPEKT". Har lyst til at give hende et lille knus lige der. Gør det også. Usynligt. Sådan. Sendt. Mennesker vælter ind i lokalet nu. Der er ingen kaffe, kun isvand. Men kaffevogn udenfor. Jeg spørger Hanne, om hun vil have, ja tak, sort, siger hun. Jeg går ud. I stormen. Så kommer Karina. Hun giver de bedste kram. De siger bare, Hej Menneske, de kram. Jeg er alt for meget på feltarbejde til at rumme at være menneske, jeg er on a mission from a project, og jeg ved jeg bliver komplet umenneskelig, styrer kun mod mine interesserer, felten. Jeg går tilbage. Indenfor. Nu er rummet godt fyldt. Mest kvinder. Hanne Dam, andre kendte ansigter, navne søges. Panelet er ved at være her: Anne Mette Svane (chefredaktør, Politiken), Ulrik Haagerup (Nyhedschef, DR), Rikke Andreassen (forsker, RUC), Christian Jensen (Chefredaktør, Information), Erkan Ötzken (moderator, nyhedsvært TV-avisen, DR), Lars Werge (Formand, Dansk Journalistforbund). Ved siden af mig sidder Ursula, der er kandidat i Kommunikation og Psykologi (?) fra RUC, vi falder i snak, da hun roser min kjole, jeg låner hendes fyldepen, da jeg har glemt min egen (flot journalist/feltarbejder, flot). Min kollega Hanne præsenterer resultaterne fra rapporten, hun er fandme bare så sej. Jeg suger hendes sikkerhed til mig. Jeg vil eje den. Som hun gør. For hun er ikke skråsikker, men sikker og knivskarp. Klokken er ti. Det bliver det vildeste cirkus af et stykke feltarbejde. Jeg prøver at registrere alt hvad der foregår, det der bliver sagt, måden det bliver sagt. Jeg flyver. Må op og hilse på Christian Jensen bagefter. Giver et kram. Silja, sej journaliststuderende kommer hen og hilser, jeg giver kram til Ida og Stine Carsten Kendal (Udviklingsdirektør, Information), jeg spørger Hanne og Ida, om vi skal debriefe, det gør vi så i IT-universitetets kantine, puha vi får vendt formiddagen, vi er enige om, at den er vild. Hanne er blevet spurgt om hun vil lave etnicitetudgaven af samme projekt (mere eller mindre), de snakker om at lade det blive et mangfoldighedsprojekt. Jeg skulle have været hos min fætter (Amager-resident) kl 12 og være hans informant til hans speciale-empiri, men jeg bliver forsinket. Er der 13.15, men den her frokost var god. Ida og jeg når lige at vende Jens' forsvar og jeg siger, at jeg synes vi bør tage fat på det her autoetnografi i forhold til journalist/forsker-rollen. Hun siger enig. En af mine journalist-studerende-informanter, delvistansat på Information, har skrevet om jeg vil sige noget til artikel han laver om formiddagseancen, jeg skriver ja, men at jeg først kan ringe senere. Han skriver, at han har skrevet artiklen færdig nu, så en anden gang. 13.30-16.30. Hos min fætter er der kaffe og musiksnak. Altså på den måde, hvor ting dekonstrueres. Det vanvittig fantastisk. Jeg komer igen til at tænke på det her med regler, er man nødt til at lære reglerne i sit felt, før man kan indtage feltet og så etablere nye. Jeg er altid i tvivl, fordi min fætter er bevis på en, der aldrig har lært reglerne. Først kl. 14.45 kommer vi i gang med det, jeg skal være informant på, nemlig at se det samme filmklip

to gange og vurdere lyden. Den ene viser sig at være med bi-neural lyd. I love it. Jeg cykler hjem. Møder min onkel og tante i Brugsen. Vi er praktisk talt naboer, men det er første gang vi mødes, efter jeg flyttede til Østerbro 1. Maj 2015. Vildt. Vi snakker. Og de siger, NU skal vi ses. Men jeg har lyst til at sige, det behøver vi altså ikke, vi kan også bare synes at det er hyggeligt, at vi lige mødtes her, måske ses vi igen. Vi behøver altså ikke altid lave aftaler. Hvorfor er vi sådan som mennesker? Med basilikum, bind og surt slik cykler jeg hjem. Klokken er blevet 17.30, Jeppe henter mig om en time. I kolonihave i weekenden. Luft og natur og brændeovn. Jeg har en blok fyldt med noter fra vejledermøde, forsvar, dagen i dag, og jeg skal pakke, skifte Elenas kanin, Snuske. Og jeg kan mærke, at jeg er i det vildeste gear. Jeg kan slet ikke komme ned. Jeg kører rundt helt oppe. Laver alting kvart. Min nu sidder jeg i hans bil. Det bliver en god weekend.

Søndag den 31. Januar 2016 kl. 23.17. I min lejlighed på Østerbro.
Om præcis ét år har jeg afleveret mit projekt. Eller bør jeg skrive skal jeg aflevere mit projekt. Weekenden har været rar. I går fik jeg skrevet. Læst Virginia Woolf, tre guineas, om hvorfor vi går i krig. Så mange af de spørgsmål og erkendelser, hun fremlæger, bidrager til mit projekt. Jeg sluger hendes ord. Hun er røget direkte ind på en førsteplads sammen med David Foster Wallace. Døde mennesker, som i al deres uperfekthed er de helt perfekte livspartenere for nu. For mig og mit liv. Mailer til Jørgen. Han medvirker til at lave udgave af Antropologi, der hedder Serious Playfullness, jørgensk for forskning, jeg spurgte ham til det i ugens løb og han bekræfter og spørger om jeg er interesseret at være med. Det er jeg. Men aner ikke, hvad min rolle ville skulle være.

Mandag den 1. februar 2016 kl. 23.35. PÅ Østerbro. Træt.
Ej, men klokken blev tre i nat, før jeg lagde hovedet på puden, så hørte vækkeuret, men valgte at slukke og ignorere. Stod i stedet op lidt over 8. Helt ør, skæv og hævet i hovedet. Havde drukket for lidt vand. I går. Gik i bad. Spiste morgenmad og fik skrevet halvårsrapport til Ida færdig. Og resume af vejledermøde. Fik sendt det. Og hoppet på tog mod RUC lidt over 11, så jeg kunne spise frokost med ph.d.'er på Kommunikation Tine og Jonas, som startede nogenlunde samtidig som mig, som vi har aftalt. Det er semesterstart = MANGE mennesker overalt. Vi går i kantinen og Jonas kender til de nye møderum, hvor der ingen mennesker er. Vi sætter os i 'Henrik' som dette rum hedder. Rummene er navngivet efter årernes bestyrelsesforMÆND. Tjek. Og så viser han os 'øveren', hvor instrumenter er linet op. Vi snakker forskning og det her med at tilhøre skoler, paradigmer. Tine fortæller at hun har genlæst det her med vigtigheden af at dele sin afhandlingsstruktur med andre ph.d.'er og få feedback og vi aftaler at sende hver vores struktur senest på fredag den 5/2 kl 12 og så møde på mandag den 8/2 kl 9-10 og give feedback 20 minutter til hver. Vi går fra hinanden. Men mødes igen over kaffe ved den gode kaffebrygger kl 15.15, Jonas er i gang med kolben, da espressomaskinen er nede, det her er så high class god kaffe og så kommer en af adjunkterne forbi med en fastelavnsbolle. Joans fortæller om Open Media Lab, som han er medstifter af, som samler mennesker på tværs af institutter for at se på hvordan man

kan formidle forskning på nye måder. Jeg er helt klart på den idé. Tager måske med i næste uge, når de har møde (Vi mangler også kvinder, som Jonas siger og undskylder for at have sagt det på den måde). Dejligt at se Leif, Michael, Hanne, Merete, Maria, Mark igen. Lang tid siden. Én måned. Faktisk. Men det er også hårdt at snakke om, hvordan det går. Hvorfor egentlig, tænker jeg over. Er det fordi man føler, man rykker sig så langsomt og den proces er bare så svær at forklare. Eller er det ens dårlige samvittighed over at man burde kunne stå der og sige, så skrev jeg lige 50 sider. Hvad er det egentlig der gør, at jeg får lyst til at krybe tilbage i se-mig-ikke, hør-mig-ikke hullet, lad-mig-være hulen. For jeg vil jo genre ses og høres. Have kolleger. Der bekymrer sig. Kærer sig om mig. Det er skiderart at nogen opdager, man har været væk. Det blev en udpræget snakkedag, irriterende for mine ideer om projektet, godt for det trætte hoved, der varmer op.

Tirsdag den 2. februar 2016 kl. 15.37. På Østerbro.
En note om at tage tilløb. Og handle. Stod op kl. 6.45. Bagte boller. Spiste havregryn og drak ingefær-te. Mediterede 15 minutter. Sara har besøg af sin danske veninde, der er bosat i Berlin og hendes to børn. Så her er gang i den pt. Måske ikke gang i den. Men der er mange mennesker. Stor volumen af kroppe. Er måske den rette betegnelse. Jeg tænker hele tiden på om det er rart eller forstyrrende med alle de mennesker. Og interesserer mig samtidig for, hvorfor jeg gerne vil se på det på den måde. Jeg har et bjerg. Et papirbjerg. Jeg er begyndt at holde af det. Før var det placeret i mit rum ved siden af radiatoren. Nu står det som en skulptur mellem min mormors kommode og min farmors skrivepult. Det indeholder tekster fra kurser, avisartikler, feltnoter, ukategoriserbare noter og andet jeg ved, jeg skal bruge, og nu prøver jeg at sortere det. Nu ligger det i 12 bunker på mit gulv. Og jeg tager feltnoterne og kigger på dem. Googler fraternaty og antropologi. Navnet Peggy kommer frem. Hun har lavet noget om rape culture i 1980'erne på et amerikansk college. Nå, går i gang med at kigge på mine interview. Strukturere dem. Har jeg dem alle. Er de gemt ordentligt. Hvor mange er udskrevet. Hvor mange mangler. Jeg tæller omfanget af minutter med interview: næsten ét døgn med interviewtale.

Lige omkring midnat….

Jørgen Leth i programmet Spørge-Jørgen på Radio 24syv torsdag den 7/1-2016

(24.11) Jørgen får spørgsmålet af produceren, om journalistik har ændret sig siden han startede som journalist: "Ja (pause). Ja, det har det jo garanteret på mange måder. Altså det jeg ser lige nu er at der en større afgrund mellem den gode journalistik og den dårlige. Der er al for meget af den dårlige i øjeblikket. Altså den overfladiske, sensations…jeg synes ikke, at det er en velsignelse for journalistikken, at nyhederne ændrer sig hele døgnet. Og at der er en jagt på at opdatere på en fantastisk sensationsjagende måde med dumme overskrifter, det kan jeg simpelthen ikke vænne

mig til. Altså det er specielt netaviserne, jeg tænker på. Det er nogen gevinst for journalistikkens kvalitet. Sådan kan jeg sige det. Det er muligvis en gevinst for læsermassen eller hvad fanden. Det ved jeg ikke, men det er ikke en gevinst for journalistikkens kvalitet. Det undergraver at journalister kan arbejde seriøst, synes jeg. De er forhippede og de bliver åbenbart ansporet på at være forhippede på, at give dem den sidste drejning, og så vi nok få en rigtig tillokkende overskrift. Det kan jeg altså ikke lide, selv seriøse aviser, såkaldt seriøse aviser, som sælger ud, når de skal ud på nettet. Det kan jeg decideret ikke lide. Jeg har lige skrevet et stort indlæg om sportsjournalistikken, som jeg mener er i en meget dårlig fase lige nu. Og det havde jeg lyst til at gøre opmærksom på, fordi det irriterer mig grænseløst. Det er en kritik jeg har af den. Det er som om de simpelthen ikke gider fortælle narrativet om, hvad de sker i fx cykelløbene, for nu at tage et emne jeg kender til. Det savner jeg totalt. Der er ingen referater, som det hed i gamle dage. Jamen referater, det kan godt væe, de tænker den primitive tanke, jamen de får det jo i fjernsynet, de skal kun have historien omkring det, det synes jeg slet ikke. Jeg synes det er vigtigt og dele oplevelser. Og jeg synes jeg, som selv er midt i cykelsporten på tour de france, jeg ser den jo med mine egne øjne og kommenterer den, fortæller om det, jeg ser. Jeg har alligevel behov for at læse bestemte journalisters referater af det der skete i går, fordi jeg glæder mig over det. Jeg glæder mig over den måde, det er fortolket på, den måde det er beskrevet på, altså god journalistik som sådan. Og det har trænge kår i øjeblikket. Det er kun historier, narrativet er totalt forsømt. Der er ingen der gider beskæftige sig med stil og med indhold, men kun med sensationer. Kun med skandaler. Kun med det oprørende nye. Så det støder mig meget. Så det har jeg fundet anledning til at kommentere på på et netmedie, der hedder vel-europa??? (…) overskrifterne på netaviserne, de degenererer fuldstændig, det er frygteligt, det er som om, mna skal være ophidset hele tiden. Det er jo ikke meningen med nyheder, at man skal være ophidset, vred og chokeret hele tiden. Det er det da ikke. Jeg er en stor læser af aviser. Jeg bruger timer i både København og paris på at læse papiraviser. Og når jeg ikke kan få papiraviser som her på Haiti, så læser jeg på nettet, og så bliver jeg skuffet over den præsentation, det har. Lay-out, det er et virkelighedsforkortende lay-out, der finder sted på netaviserne. Det kan jeg simpelthen ikke lide. Jeg synes det er ringe, jeg kan ikke forstå, at de kan synke så langt. Gode journalister. Jeg er selv journalist. Og jeg holder meget af journalistik. Det skal der ikke være tvivl om. Jeg er ikke en, der foragter journalistik. Jeg læser god journalistik. Jeg læser ting, der er godt skrevet. Det skal fandme være godt skrevet. Ellers er det ikke noget værd.

(38.31)"Jeg er så meget journalist, at jeg værdsætter så meget god journalistik. Jeg har så meget fornøjelse af at læse journalistik. Jeg sætter faktisk journalistik over litteratur. Vil jeg sige. Så'n er det. Jeg læser mere avis end jeg læser nye bøger. Det gør jeg altså. Det er der mange der undrer sig over. Det undrer jeg mig også selv over. Men det gør jeg altså. Og det skyldes altså. Ja hvad skyldes det egentlig. Jo, det skyldes blandt andet, at jeg synes, at god journalistik er simpelthen så ofte bedre skrevet end god litteratur. Det er en

hård påstand. Men den vil jeg godt stå ved. Jeg synes sommetider, at det er den bedste prosa der findes. Og der taler jeg om rigtig gode journalister. Og dem er der også nogle af i Danmark. Der kan skrive på et højt niveau. Det synes jeg. Det ser jeg sommetider. Rundt omkring. Og selvfølgelig også når det er nogle emner, som virkelig er underbelyst, men som bli'r taget op og bli'r sat i scene, sådan så at det overbeviser en om, at man havde fejl før. Det kan jeg sommetider opleve. Og det synes jeg er en god ting at sige om journalistik. Når man nu også er kritisk over for den. Så jeg er på den ene side kritisk over for de der net redaktører, som man kan komme i tvivl om, havd det egentlig er de vil have læserne skal skal skal skal interessere sig for eller foragte eller være rasende over. Det kan jeg sommetider komme i tvivl om. Men når en god journalist fremstiller en historie, som han har undersøgt, eller hende, for der er også nogle kvinder i blandt som jeg sætter stor pris på, og det kan også være en særligt god anmeldelse af en bog eller en film, som jeg nævenyttigt, som jeg kan se, at det kan opfattes som, altså har lyst til at komplimentere vedkommende for at have skrevet. Og det er vel og mærket ikke noget om mig selv, det er noget om nogle andre. Så gør jeg det. Og jeg mærker jo hver gang. Dem som jeg egentlig kalder mine kolleger, nemlig journalisterne, de bliver jo så glade, hvis de bliver læst på den måde og kommenteret, for det er de ikke vant til. De er ikke vant til det. Jeg tror ikke engang deres redaktør siger det." (40.55)

Jørgens kernedrive er hans nysgerrighed. "Jeg vil gerne undersøge noget for at vide noget. (…) Jeg kan stadig godt lide at rejse over en grænse til noget andet. Det kan jeg godt lide. Jeg kan godt lide pludselig at stå på en grænse og kigge ind i et andet land. Det i sig selv er næsten et symbolsk billede på, hvad det er at være nysgerrig. Så det er nysgerrigheden der driver værket."

Onsdag den 3. Februar 2016.
Jeg ville gerne have stået op og løbet en tur. Nu stod jeg op og gik i bad, spiste havregryn, lavede kaffe jeg kunne tage med i toget, det hele foregik ligesom i en lang flydende bevægelse, fordi jeg gerne ville tidligt ned på RUC. Mascara blev påført på togets toilet. Der er kommet nye togtider, jeg har ikke helt vænnet mig til det. I toget havde jeg Jan Kjærstads essay om nye litteraturbedømelseskriterier med. Trykt i Information, oversat fra norsk. Jeg kan mærke, jeg er solgt. SPØRGEKRAFT (et værks evne til at få læseren til at sidde tilbage med spørgsmål, et værks tankekraft, evne til at få en til at tænke) BESYNDERLIGHED (fænomener, vi finder etisk betænkelige eller glimt af ondskabens inderside) ORIGINALITET (et værks evne til at bryde med vanetænkning, at det er grænseoverskridende) EFTERGLØD (et værks evne til at virke længe efter, det er indtaget) SVAGHED (et værks evne til at være uperfekt, til at have tydelige brist) Det var store timeregnskabsdag, det lykkedes at få det hele mere eller mindre på plads.
Jeg lavede timeregnskab med Merete, Journalistiks sekretær. Har jeg ikke set på siden jeg startede og det gik op for mig, at jeg er håbløst bagud. To år er lang tid ikke at have lavet regnskab for det, man skulle. Nødvendighedens politik. Herefter møde med Ida og

Journalistiks studieleder MBA om hvorvidt jeg kan holde orlov og undervise et semester eller ¾ år, åhhhh bare settingen gør, at jeg fandme hellere bare vil tage en sygeorlov. MBA spørger, "Martine, hvad er det helt konkret der gør, at du har haft svært ved at arbejde med afhandlingen?" REALLY, REALLY!? Jeg fortæller (igen) om at blive skilt, problemerne med at sidde foran en computer og skulle skive, tænke, sondere. ER DU KLAR OVER HVOR HJERNEDØDT UMULIGT DET ER? "Martine, du har virket som om, du har haft svært ved at strukturere dit projekt, er det noget, I taler om i vejledningen?" REALLY, REALLY!? Ida og jeg kigger på hinanden, jeg siger, at Ida utallige gange har dissekeret projektet for mig, at det handler om problemet med fordybelse, fordi der er tanker, men at undervisning, det er noget andet, det kan jeg magte. (jeg burde bare lave den sygemedling). Efter mødet snakkede jeg kort med min kollega Hanne og med Ida. Og med den nye videnskabelige medarbejder.

Fredag den 5. februar 2016.
Nødvendighedens politik. Samtaler med Jesper til sent er simpelthen så gode. Jeg tager dem med mig. Torsdag aften hos Jesper. Orkede egentlig ikke efter 3 ½ times seminar om humaniora på RUC. Men nogle gange er det godt at gøre ting, når menneskene man skal gøre dem med er gode. For en.
Har tilbragt halvanden time med Tine Jonansen fra kl. 9. Næstformand i Dansk Journalistforbund. Hvordan gør jeg min ph.d. konkret for tillidsmænd og arbejdsmiljørepræsentanter? Hvordan gør man kultur konkret? (ja, jeg skriver disse følgende ord mandag den 8/2, nogle ting kommer med tiden), Tine sagde om Mikael Bertelsen, at da hun kendte et rygte om, at han skulle have insisteret al sin tid på DR på at gå kl 15, uanset møde, så rejste han sig op og gik, for han skulle hente børn.

Mandag den 8. Februar kl 11.17. På mit kontor på RUC.
Jeg er pissesur i dag. Har svaret surt til dame i bus, tænkt surt om en dame på cykel, talt surt til vores sure møgunderbo af en mand. Regnvejr. For lidt søvn. For meget alkohol. For mange weekendminer, der sprængte KABOOOOM in my face. Jeg blev ommøbleret. Igen.

Per mikael Jensen skrev på facebook:
Per Mikael Jensen
15 timer ·

Det nye site http://pov.international/tid-til-tvungen-forandring/ har rigtig mange gode ting på hylderne, og alle bør give det en chance eller tre. Der er særdeles gode artikler fra glimrende skribenter.
Denne - om flere kvinder i ledelse og blandt high-achievers i virksomheder - er muligvis lidt en gammel traver, men stadig relevant.
Jeg har i mit liv brugt en meget enkel regel, der på et tidspunkt blandt andet førte til, at min daværende virksomhed, Metro International, havde kvindelige

CEO's i Mexico, Colombia og Puerto Rico - samtidigt (og det var ikke typisk i Latin Amerika) Og i øvrigt også i Frankrig, Polen, Rusland, Canada, halvdelen af HQ-teamet m.v. Mig regel var og er, og jeg vil anbefale den: Hver gang, jeg har søgt en person til en ledende stilling, har jeg altid indkaldt de tre kvinder, som jeg opfattede som bedst kvalificerede, til samtale. Dermed var jeg sikker på at møde de tre bedste kvinder - uden kvoter og uden at gøre det, som jeg bestemt ikke er tilhænger af: at ansætte nogen som helst mennesker på grund af kvote-ordninger, men udelukkende på grund af deres kvalifikationer. Med den tilføjelse, at gamle, grumpy mænd har en særlig forpligtelse til aktivt at søge dygtige kvinder til lederstillinger. Eller i det hele taget folk med en anden baggrund end min egen. I øvrigt var min ejer kvinde, det samme var min bestyrelsesformand. Og det fungerede perfekt - de var knalddygtige og to the point
smile-humørikon
Så: Tvungen forandring? Nej tak! Åbent sind? Ja tak.

Jeg skrev lidt i morges i toget på vej til RUC. Jeg kom til at tænke over min morgen og kaldte det 'frit valg'.

Frit Valg
Lad mig berette om min morgen. Vækkeuret på min telefon fortæller mig, at klokken er 5.45. Jeg blunder lidt. Står op 6.05. Smører madpakke til Elena på 9. Laver pose med frugt, et par boller, to salamistænger (til ud og hjemturen på cykel til Erik på 3 og Elena på 9). Gør morgenmaden klar på en bakke i køkkenet. Går i brusebad. Kl. Er 6.21. Tager tøj på. Kl. er nu 6.28. Henter morgenmaden ind i mit værelse. Erik kommer gående ind. Kl. er 6.33. Hej mor, siger han veloplagt med sutten i munden. Han får en stol. Jeg henter hans dyne. Vækker Elena, der tager sin kanin med ind i stuen. Elena er morgentræt. Nogle vil nok kalde det sur. Hun orker ikke mere havregryn. Kan vi ikke få noget andet i morgen. Konstaterer hun. Kl. 6.42. Tiden synes at løbe op ad bakke. Den lange viser. Hvordan kan den løbe op ad den bakke, der er 7. Kl. 6.46. Jeg tager make-up på. Pakker min taske. Ungerne stirrer frem for sig. Spiser af og til. Lidt i syv sendes Elena ind og tage tøj på. Red håret. Børst tænder. Jeg henter Eriks tøj. Skifter hans ble. Han snakker. Om hvad egentlig? Lyttede jeg? Mellem 7 og 7.30 falder den lange viser bogstaveligt talt, minutter herimellem forsvinder. Hver morgen. Wtf. Kl er 7.28, da vi bevæger os ned ad bagtrappen. Jeg bærer Erik fra 2. Sal, han vil gerne gå selv, men der er ikke tid. Vejret ser ud til at trække op til regn. Vi staår i gården. Jeg har glemt min tlf. Skal jeg bare lade den være hjemme. Men for filan. Jeg har ungerne, så hvis der nu sker noget, skal de jo kunne komme i kontakt med mig. Jeg løber op ad bagtrappen. Henter tlf, der ligger der ved siden af min seng. Ned igen. Ungerne sidder i christianiacyklen. Vi cykler ud gennem gården. Kl er 7.36. Der er modvind. Ad jagtvej. Og nu begynder regnen. Først støv. Så dryp, dryp. Vindstød. Jeg er stille hele vejen. Ungerne også. Vi er

fremme ved skolen på Frederiksberg 8.03. Skolepatruljen er væk. Kirkeklokkerne er holdt op med at ringe. Vi giver krammer. Siger farvel. Elena går ind. Jeg er faktisk imponeret. Hvordan kunne jeg overhovedet nå DET?! I forhold til tiden og vinden og min krops langsommelighed fatter jegingenting. Jeg har ikke skyndt mig. Overhovedet. For det ville være ligegyldigt. Kun bidrage til at underbygge det dårlige humør. Erik og jeg cykler videre mod hans børnehave. Kl 8.11 er vi der. Jeg parkerer cyklen. Går op på stuen. Vi tager elevatoren, selvom vi ikke må. Og det er én etage. Jeg hjælper Erik af med overtøjet. Han vasker hænder. Vil bygge hule. Jeg hjælper med konstruktionen i min våde røde frakke og de blå overtræksfutter. Kl er 8.18, jeg siger farvel, giver kram. Vinker. Bussen kører forbi. Jeg går hen til stoppestedet og venter. Kl 8.23. Regnen og vindstødene er gyselige. Overvejer flere gange, om jeg virkelig skal afsted. Til RUC. I dag. Hvad nytten er. Nyttemaksimere. Der er phd-seminar. Godt at vise fanen. Bussen kommer 8.39 wtf. Jeg ægrer mig over at jeg ikke tog cyklen fra børnehaven til hovedbanegården. Det tager 10 minutter. Men dels orkede jeg ikke mere vind og vand, dels er jeg ikke helt sikker på, om cyklen vil stå der, når jeg kommer tilbage fra marken. Cykeltyve elsker christianiacykler. Men der i bussen. Når jeg at tænke over det flere gange. For trafikken rykker sig få meter ad gangen. Vi er ved hovedbanegården 8.57. To toge (8.47 og 8.57) har jeg misset fordi jeg tog bussen. Det er fuckshit. 9.17 kører det næste. Jeg køber en kop mellem latte i McD til 15 kr. sætter mig ned i toget, der er varmt og ankommet. Overvejer en snegl, men ved, jeg bør spise lidt sundere, hvis min krop ikke skal kapitulere. Jeg kan nu se frem til at være fremme 2 ½ time efter jeg forlod min matrikel. Frit Valg. Af forlist kærlighed, af (dele)børn, bopæl, transportmiddel, arbejdsplads. Frit Valg?

Okay, undskyld. Mandag er åbenbart den lange dag for en phd-logbog. Klokken er 14.31 og jeg er tilbage på mit kontor. Har lige været til ph.d.-skoleseminar i lidt over to timer om, hvordan man søger ansøgninger til post.doc hos forskningsrådet for Samfund og Erhverv med Helge Hvid, der var ambassadør for sociologien. Forskning dit navn er mainstream.
Nu er der facebook. Og se nu her. Radio 24/7-opslag (note til selv: jeg ved snart ikke, hvor min empiri begynder og ender):

Radio24syv søger kulturreporter

5. februar 2016

Elsker du kultur, værdier, debat, brydninger & ballade, har du

et netværk i kulturverdenen, holder du af tosser og talenter, der sidder i kældre og maler/laver lyd/optager film, og ved og forstår og respekterer du, at der er en verden uden Vesterbro, hvor man ikke kan cykle fem minutter på arbejde, men glæder sig over, at registreringsafgiften er faldet, ja, så er du måske vores nye kulturreporter.
(Og hvad har registreringsafgift med kultur at gøre – ingenting, men vi vil gerne have nogen, der ikke er overrasket over, at Dansk Folkeparti er et stort parti, og som forstår, at kultur også er værdier og værdikamp, at kultur kan forstås på forskellige måder, og derfor ikke nødvendigvis besvimer i beundring for Carsten Jensen og Morten Kirkskov.)
Radio24syv søger et dygtigt menneske, der har lyst til at lave kulturhistorier, primært til vores vigtige morgenflade, der sendes hver dag mellem kl. 06.00 og 09.00.
Kultur er vigtigt for os, dels som en bølge af anderledeshed i vores ofte meget samfundsmæssige, "hårde" morgenflade, men vi vil også gerne tilføre kulturstoffet en værdimæssig skarphed, således at vi også derigennem belyser tidens store emner og sætter dem til debat; flygtningestrøm, klima, globale kriser og globalt håb, multikulturalisme, censur, ensomhed, død, liv.
Giver det mening?
Mere konkret, så skal du for eksempel:

6. kende en maler i en kælder, der vil være enormt spændende at høre på, fordi hun maler med en tandbørste, og i øvrigt hader andre malere, fordi de er kedelige,
7. finde en strofe i en Kim Larsen-tekst, der stod i det første udkast, men så faldt ud før indspilningen, for hvad skete

der egentligt?

8. kunne lave en fed oplining til morgenværterne med tre fans, der elsker den nye Star Wars-film,skaffe den nye erindringsbog om Klaus Rifbjerg før Politiken opdager den – og more dig over, hvor mange tæsk han deler ud,
9. vide, hvad der foregår blandt kulturfolk udenfor København,
10. finde kunstnere med nye stemmer og udtryk – og skaffe dem i radioen,
11. være arrig på alle de forfattere, der ikke tør skrive kritisk om islam,
12. skaffe et langt interview med en krukke, der helst er fri,.
13. holde vores lyttere orienteret om det vigtigste på den danske kunstscene,
14. afsløre, at det kongelige sælger for få billetter,
15. drille Louisiana med bedsteborgerligheden,
16. være på tværs – være flittig – være rar at arbejde sammen med.

Vi tilbyder til gengæld et spændende job på ét af landets sjoveste medier, hvor vi knokler for at producere masser af radio.

Henvendelse:

Har du spørgsmål til jobbet, er du velkommen til at kontakte redaktør Pelle Dam, telefon 4174 7953, eller Simon Andersen, telefon 7240 7001.

Ansøgning:

Vi glæder os til at høre fra dig.

Send en kort motiveret ansøgning og et udførligt CV, via linket her på siden, så vi har den senest den 15. februar 2016.

Din ansøgning skal også indeholde: en beskrivelse af fem

“rigtige” historier, du gerne vil lave til os.

Tiltrædelse:

Snarest muligt – men vi venter gerne på den rette kandidat.

Ansøgningsfrist: 15. februar 2016

Radio24syv er licensfinansieret public service radio, der begyndte at sende på FM, DAB og Internettet den 1. november 2011 og har en statslig sendetilladelse foreløbig frem til november 2019. Radio24syv drives af selskabet Berlingske People A/S.

Radio24syv er Danmarks originale taleradio. Vi producerer et væld af debatskabende, underholdende og tankevækkende programmer, skabt af ihærdige og glade medarbejdere på en skæg og dynamisk arbejdsplads. Synes vi.

Vi sender til hele Danmark 24 timer i døgnet, året rundt, fra studier i det centrale København.

Radio 24syv søger reporter til Reporterne

5. februar 2016

Tænder du på historier fra den offentlige forvaltning, undersøgelser fra fagforeninger og dem, det er synd for? Så er der masser af journalistisk arbejde til dig. Men ikke på Reporterne.

Reporterne er mediernes Rasmus Modsat. Vi er nyhedsmagasinet, som taler med nazister, salafister og pædofile – vi lytter nysgerrigt til alle og holder spejlet frem, så dumhed og dobbeltmoral står klart, både andres og vores egen.

Redaktionen skal udvides og søger derfor en journalist, som

uden fine fornemmelser og på en begavet måde vil fortælle dagens vigtigste nyhedshistorier til danskere på vej hjem fra arbejde.

Du skal:

17. ville noget, brænde for og blive irriteret over. Vores begejstring er vores brændstof,
18. være velorienteret med et klart blik for, at der er en verden uden for det traditionelle, journalistiske miljø,
19. være journalistisk skarp, præcis korrekt. Når vores historier gæster Presselogen på TV2 News, så er det fordi vi med åbne øjne går mod nyhedsstrømmen eller måden at fortælle historier på,
20. være typen, som søger flere aktindsigter end likes. Reporterne er politisk ukorrekt og underholdende, men hviler på en solid bund af journalistisk flid,
21. være en omgængelig holdspiller.

Du behøver ikke være uddannet journalist. Men du skal besidde klassiske journalistiske færdigheder, kunne vinkle og gennemføre research og have arbejdet med nyhedsjournalistik tidligere. Det betyder mindre, om du allerede har lavet radio.

Vi tilbyder til gengæld en arbejdsplads med højt til loftet, medie-Danmarks bedste kantine-ordning og de absolut sjoveste kollegaer.

Henvendelse: Har du spørgsmål til jobbet, er du velkommen til at kontakte redaktionschef Ulrik Aarhus, telefon 4174 7964.

Ansøgning: Vi glæder os til at høre fra dig.

Send din ansøgning og CV, via linket her på siden, så vi har den senest den 15. februar 2016.

Din ansøgning skal også indeholde: tre ideer til nyhedshistorier eller konkrete takes på danskernes dagsorden p.t.

Tiltrædelse: Snarest muligt – men vi venter gerne på den rette kandidat.

Ansøgningsfrist: 15. februar 2016

Radio24syv er licensfinansieret public service radio, der begyndte at sende på FM, DAB og Internettet den 1. november 2011 og har en statslig sendetilladelse foreløbig frem til november 2019. Radio24syv drives af selskabet Berlingske People A/S.

Radio24syv er Danmarks originale taleradio. Vi producerer et væld af debatskabende, underholdende og tankevækkende programmer, skabt af ihærdige og glade medarbejdere på en skæg og dynamisk arbejdsplads. Synes vi.

Vi sender til hele Danmark 24 timer i døgnet, året rundt, fra studier i det centrale København.

Radio 24syv søger freelancer til erhvervsstof

5. februar 2016

Er du freelance, skriver bøger, laver alt muligt? Så er du måske den person, vi har brug for, til på freelancebasis at sikre os løbende leverancer af erhvervsstof, primært til vores morgenflade.

Vi søger en journalist, der har erfaring med finans- og erhvervsstof, og som vil arbejde på lidt mere end halvtid og tage ansvar for, at vi har en fornuftig dækning af de vigtigste erhvervsnyheder.

Du skal for eksempel:

22. i ny og næ lave dine egne erhvervshistorier,
23. “Se” historier, lave oplininger med kilder i radioen og skrive oplæg til værter,
24. selv kunne medvirke i radioen og kommentere erhvervshistorier, regnskaber og lignende.

Vi skal dække de største og vigtigste erhvervshistorier, der interesserer bredt, men dertil vil vi også gerne dække de vigtigste historier om privatøkonomi, banker, renteudvikling, aktier mv., ligesom også mere fascinerende historier om iværksætteri, nye produkter, forbrugertrends vil være aktuelt at dække. Vi har en forkærlighed for skæve og overraskende historier, også på dette område.

Du får et skrivebord på radioen, men kan ellers tilrettelægge dit arbejde frit.

Vi forventer, at du selv er i stand til at få ideer og hjælpe os med at se og forstå, hvad der er de vigtigste historier på dette område.

Den årlige betaling vil være omkring kr. 300.000,00.

Henvendelse: Har du spørgsmål til jobbet, er du velkommen til at kontakte redaktør Pelle Dam, telefon 4174 7953.

Ansøgning: Vi glæder os til at høre fra dig.

Send din ansøgning og CV, via linket her på siden, så vi har den senest den **15. februar 2016**.

Ansøgningsfrist: 15. februar 2016

Radio24syv er licensfinansieret public service radio, der begyndte at sende på FM, DAB og Internettet den 1. november 2011 og har en statslig sendetilladelse foreløbig frem til november 2019. Radio24syv drives af selskabet Berlingske People A/S.

Radio24syv er Danmarks originale taleradio. Vi producerer et væld af debatskabende, underholdende og tankevækkende programmer, skabt af

ihærdige og glade medarbejdere på en skæg og dynamisk arbejdsplads. Synes vi.
Vi sender til hele Danmark 24 timer i døgnet, året rundt, fra studier i det centrale København.

Radio 24syv søger morgenvært

5. februar 2016

En af de mest spændende – og krævende – stillinger i dansk presse er nu ledig.
Radio24syv søger snarest en vært til vores vigtige og meget aflyttede morgenflade, der sendes alle hverdage mellem kl. 06.00 og 09.00.
Hver anden uge vil du være morgenvært, som regel sammen med vært og journalist Claus Cancel, mens du den anden uge vil være almindelig journalist på nyhedsredaktionen og indgå i det hold, der tilrettelægger morgenudsendelserne. Der kan være mulighed for en deltidsansættelse, hvis den rigtige kandidat har brug for det.
Radio24syv Morgen er et levende og lystfyldt program, vi ikke fylder med historier, der kalder sig væsentlige, men ofte bare er kedelige. Vi føler ingen forpligtigelse til at dække alting, til at give plads til pressemeddelelse fra Danske Regioner eller FOA. Vi ønsker ikke at lave interview med en minister, bare fordi denne minister samme morgen har haft held til at lække et nyt politisk udspil til en morgenavis om, at der nu skal

afsættes 18 milliarder i en-eller-anden pakke, der bare er gamle penge, pakket ind på ny.
Vores ret til at lave original morgenradio er også en pligt, og derfor afspejler vi tidens vigtigste aktualitets-debat-værdi-historier i vores flade, og vi forsøger at gøre det levende, underholdende og skarpt.
Vi ser ingen ære i, at folk keder sig. De historier, vi bringer, skal kunne mærkes, det skal helst være historier, man har lyst til at høre, og historier, man har lyst til at mene noget om; værdihistorier, der vækker til debat. Ofte er udsendelserne drevet frem af et dilemma eller et spørgsmål, der stilles lytterne, og vi anvender på en række forskellige måder indspark, sms'er eller interviews med vores lyttere i morgenfladen.
Vi tilstræber, at udsendelsen hver morgen er båret af en klassisk egenproduceret aktualitetshistorie, der kombineres med debatter, værdi- og diskussionshistorier, udland og fascinationshistorier. Vi forsøger også, så ofte vi kan, at lave hverdagshistorier om danskernes dagligliv.
Du skal:

25. have betydelig viden om samfundsforhold og politik,
26. have en god stemme og en musikalitet, der gør dig i stand til at afvikle 15 – 20 forskellige interviews om forskellige emner i et tæt og levende samspil med din medvært. (Bliv ikke bange, det kan INGEN uden øvelse og rutine, men vi søger én, der kan få det lært.),
27. kunne håndtere svære og kritiske interviews, ikke mindst med politiske kilder,
28. være i stand til at være personlig, træde i karakter og gøre dig tydelig for lytterne. Vi ønsker markante,

personlige værter med holdninger,

29. kunne være småbister og indigneret, og inderligt optaget af få historier og personer i radioen, som du selv brænder for at tale med eller udsætte for et kritisk interview,
30. kunne forstå, at der er en verden uden for Østerbro, hvor folk spiser andet end rucola.
31. kunne stå tidligt op – du møder tidligt.

Du kan være journalist. Men du kan også være blogger, debattør eller andet med et talent, der gør, at du vil være god til jobbet. Der er ikke noget krav om, at du skal have lavet radio tidligere.

Henvendelse: Har du spørgsmål til jobbet, er du velkommen til at kontakte redaktør Pelle Dam, telefon 4174 7953, eller vært Claus Cancel, telefon 2460 0003.

Ansøgning: Vi glæder os til at høre fra dig.

Send en kort motiveret ansøgning og et udførligt CV, via linket her på siden, så vi har den senest den 15. februar 2016. Derudover skal din ansøgning indeholde:

1) Kort efterkritik af en morgenudsendelse på Radio24syv, 2) Liste over de tre personer, du helst vil have i studiet og 3) Nogle ideer til historier eller indslag, du gerne ville beværte i morgenfladen.

Tiltrædelse: Snarest muligt – men vi venter gerne på den rette kandidat.

Ansøgningsfrist: 15. februar 2016

Radio24syv er licensfinansieret public service radio, der begyndte at sende på FM, DAB og Internettet den 1. november 2011 og har en statslig sendetilladelse foreløbig frem til november 2019. Radio24syv drives af selskabet Berlingske People A/S.

Radio24syv er Danmarks originale taleradio. Vi producerer et væld af debatskabende, underholdende og tankevækkende programmer, skabt af ihærdige og glade medarbejdere på en skæg og dynamisk arbejdsplads. Synes vi.
Vi sender til hele Danmark 24 timer i døgnet, året rundt, fra studier i det centrale København.

(nedenstående annonce har øverst et foto af en latte med et blad mallet med kaffe I en lyserød kop fra joe and the juice), star på et bord, en en ipad er I brug tæt ved og en hand skal til at gøre noget inde på b.dk 'innovation'.

Berlingske søger social medieredaktør

19. januar 2016

Har du et knivskarpt blik for de sociale mediers potentiale som journalistisk platform og kan du inspirere kollegerne til at gøre en journalistisk forskel?

På Berlingske har vi tårnhøje ambitioner med vores journalistik. Det gælder på print, det gælder digitalt og det gælder på de sociale medier. Derfor søger vi en social medieredaktør, der med et knivskarpt blik for de sociale mediers potentiale som journalistisk platform skal drive og udvikle dialogen med vores sociale mediebrugere.

Med udgangspunkt i vores onlineredaktion bliver du det daglige omdrejningspunkt, når det gælder vores tilstedeværelse på de sociale medier. Her skal du styrke relationerne til vores brugere og raffinere vores indhold, så det bliver endnu mere oplagt at dele.

Derfor skal du:

32. have et solidt kendskab til og professionel erfaring med sociale medier
33. være bindeled mellem redaktionen og vores læsere på de sociale medier
34. poste, debattere og svare brugerne på de sociale medier
35. kunne inspirere dine kollegaer til at gøre en forskel med deres journalistik på de sociale medier
36. indgå i journalistiske forløb, hvor vi ønsker at bruge sociale medier til research, crowdsourcing og lignende
37. have forståelse for de kommercielle muligheder på de sociale medier og kunne indgå i et tæt samarbejde med marketingafdelingen, så vi samlet set indfrier vores fulde potentiale på de sociale medieplatforme

Vi kan tilbyde en helt central stilling i Berlingskes newsroom, hvor tempoet er højt og hvor alle arbejder dedikeret efter at være førende på de dagsordner, vi prioriterer. Du kommer til at arbejde med alle stofområder og samarbejde med alle redaktioner i huset, herunder Business-redaktionen. Dine kollegaer er udadvendte, engagerede og nysgerrige, og det skal du også være.

Du er sikkert uddannet journalist, men din erfaring og dine idéer er vigtigere end din uddannelsesmæssige baggrund.

Vil du vide mere om stillingen, er du velkommen til at kontakte digital chef Jakob Weiss på jwe@berlingske.dk eller 28748009. Du kan også tage fat i Mikael Hjorth, som er digital redaktør på business.dk: mih@berlingske.dk

Ansøgningsfrist: 08. februar 2016

Berlingske Media driver de store nationale medier Berlingske, BT og Weekendavisen samt en række digitale aktiviteter og Radio24syv. Hver måned er vi i kontakt med 661.000 læsere og 2,4 mio. netbrugere og gennem vores mediers kvalitetsjournalistik informerer og oplyser vi den danske offentlighed og bidrager til den demokratiske debat. Vi lægger vægt på, at vores ca. 1.100 medarbejdere er ambitiøse, initiativrige og innovative.

Kilde til alle ansøgninger: http://www.berlingskemedia.dk/ledige-stillinger/ (mandag den 8/2-2016 kl 14.35).

Hvad det var, Ida bad om:
Analysestrategi – I gang
Strukturelt overblik over året, over projektet
Tilmelding til writing across boundaries

Tirsdag den 9. Februar 2016. Kl 5.19.
Når noget er svært. Så er det svært at komme i gang. Når man er præget af ydmyghed. Skam. Skyldfølelse. Og samtidig hader sig selv for netop at være de ting. Så føler jeg mig hæmmet. So mom nogen har kastet et tungt tæppe over mig, der tynger mif ned. Og jeg kan ikke råbe, for tæppet dæmper mine råb. Og jeg mister orienteringen.
Retningssansen. Ved ikke, hvor jeg skal begynde. Men jeg ved, jeg skal ud. Jeg leder efter åbninger.
Mere tirsdag:

Vært på DR 2 deadline, adam holm, siger op, således på sin facebook-profil den 2. februar:
"Jeg har valgt at opsige min stilling på Deadline. DR Nyheder har accepteret opsigelsen og jeg har derfor sidste arbejdsdag som vært på udsendelsen næste mandag. Intet drama, ingen trusler om buksevand og tørre tæsk, blot et behov for at arbejde med journalistik/formidling i andre rammer end de som gælder for en nyhedsudsendelse." Den 2. februar skrev han desuden således på Facebook om sin beslutning:
"Jeg har valgt at opsige min stilling på Deadline. DR Nyheder har accepteret opsigelsen og jeg har derfor sidste arbejdsdag som vært på udsendelsen næste mandag. Intet drama, ingen trusler om buksevand og tørre tæsk, blot et behov for at arbejde med journalistik/formidling i andre rammer end de som gælder for en nyhedsudsendelse."

I min mailindbakke kom følgende kl 12 fra Føljeton (et 'nyt' 'nyhedsmedie, jeg abonnerer på):

"Hej Føljeton-læser

En af Føljeton-redaktionens nørder (og dem er der et par stykker af) sad sent i aftes og læste i Rockwool Fondens nye udgivelse 'Arbejdstid og familien' på 200 sider med data indsamlet af fondens forskningsenhed. Det var ikke, fordi han forsøgte at falde søvn, næ, han blev simpelthen høj af at læse og kigge på tabeller, grafer og kurver, og han var så begejstret, at han løbende chattede sine små aha-oplevelser videre til os andre. »Der er altså virkelig mange interessante iagttagelser i den bog,« skrev han. Blandt andet viser Rockwool Fondens statistik, at det at få børn stort set ikke har nogen indvirkning på den tid, mænd bruger på at arbejde. Den forbliver præcis den samme før, under og efter, at der er børn i hjemmet. Det ser noget anderledes ud for kvinder. Så længe der er børn, falder deres arbejdstid med cirka 1 time om dagen. Til de børnefamilier, der håber, at kæreste- og sexliv vender tilbage, når børnene engang forlader reden, og de selv forlader arbejdsmarkedet, har rapporten denne nedslående konklusion: Mand og kone får ikke mere tid sammen, bare fordi de holder op

med at arbejde. Så det er bare med at komme i gang i dag. Det bliver ikke bedre af sig selv! Først klokken 23.36 blev der stille på chatten. Hvis du ikke orker at læse hele bogen, så har Rockwool Fonden lavet dette hurtige overblik."

Torsdag den 11. Februar kl 12.14, Gentofte Hovedbibliotek.
Venter på Ida. Ingen litterære reference I øvrigt, Godot! Men superokay, eftersom jeg skylder lidt I den bank, der hedder for sent, igen. I går blev jeg kontaktet af freelancejournalist, Katrine nadia Jørgensen, der havde følgende spørgsmål til mig:
-Hvilke køn sidder på hvilke redaktioner?
-er flest redaktører mænd?
- hvad betyder det for de historier, der kommer ud?
- er der et ideal om den gode historie på redaktionerne?
- hvem sidder på lederstillingerne?
- hvad betyder det?
- relevante tal & andre relevante oplysninger?!

Spørgsmålene matte jeg lige researche lidt på. Og igen blev det bare tydeligt for mig. DE FINDES IKKE. Så det fik mig dermed også overbevist om, at jeg bliver nødt til at lave de data. De er simpelthen nødvendige for mit materiale. Så tak Katrine Nadia Jørgensen, du fik mig til at tænke over mit project, gøre mig glad for mit project, gøre mig faktisk lidt stolt af mit project. Men jeg tænker jo ogs hele tiden, hvor meget må (og kan) jeg sige. Har jeg nu hjemmel for det her. Er det okay, at jeg siger det her? Er det mig eller mit materiale, der taler. Som jeg jo synes, jeg oplever, at rigtig mange forskere har svært ved, netop det her med at lade deres material tale og ikke lade det være bare ens personlige overbevisning.

Fredag den 12. Februar (skrevet onsdag den 17. Februar)
Jeg tænker, at en dag blir du ældre. En dag har du erfaring. Der er nogle ting, vi ikke kan forstå, hvis vi ikke har oplevet dem på egen krop. DEt giver én uskyld at være holdt fri fra visse omstændigheder, visse erfaringer. Men du har indsigt. Og jeg vil gerne forstå, hvordan det virker.

Onsdag den 17. Februar kl 8.24 I min stue på Østerbro.
Sov 21.24, stod op 6.34. ordnede kaninens bur, har fixet mine gået-i-stykker-lamper til ikke-længere-gået-i-stykker-lamper. Spiser havregryn og drikker kaffe. Skal aflevere fire Bourdieu-bøger i dag. Så vil gerne lige skimme dem, inden de blir nogen andres. I går cyklede jeg ud og så solnedgang ved mit favoritsted, for enden af verden. Så star man der som et fyrtårn, rager op, vender sig rundt, blinker, prøver at opfange skønheden, suge den til sig, lader den klæbe til mig, jeg vil husked et her øjeblik. Det er koldt. Minus 7 grader. Og nuancerne af lyslilla, lyserød, støvet hvid, grå mod den stadige blå himmel og

solen, der I sit fravær alligevel rammer de sidste hvide skyer, så de ligner formationer af sart lyserøde fluffy neorør hen over himlen. Jeg kommer her for at føle mig lille og stor. For at forstå at verden drejer rundt, selv når vi ikke er her. Det kan man nogengange godt blive i tvivl om. Jeg har ikke ord for at beskrive mine sidste ti dage. Selv nu, hvor jeg egentlig tænker, jeg ville skrive, flyder øjnene over. KEEP YOUR EYES ON THE ROAD. Man kan ikke fjerne erfaringer, men hvad kan man så gøre med dem? Kan man omsætte dem til noget, noget der er større end den personlige erfaring er i sig selv? Kan man lave en teori om retfærdighed? En social teori om retfærdighed? Jeg flyver hen over materien. Jeg vil gerne ned I den. Jeg bliver nødt til at bevæge mig nedad. Men jeg ved godt, jeg ikke har turdet. Jeg ved ikke hvorfor jeg ikke har turdet.
Om FYRTÅRNE: Bourdieu siger I Udkast til en selvanalyse, som han skrev mellem oktober og November 2001 (altså kort tid før hans tid var forbi): "metaforen (fyrtårn red.) er måske fortærsket, trods Baudelaire (note: der hnevises til Baudelaires digt "Fyrtårnene" fra Syndens Blomster, hvori han omtaler historiens store billedkunstnere som fyrtårne. Metaforen er på fransk en fast betegnelse for særlig fremragende personer, deraf kommentaren om dets særlige fortærskede karakter. O.a), men den er et udtryk for den made, hvorpå nybegynderen anskuer de personligheder, der måske ikke ligefrem er idealer, men I hvert fald pejlemærker for ham (2006: 40)
KRITIK af Bourdieu. Kan man ikke sige, at noget af det der gør Bourdieus teori til et paradox er at han insisterer på praksis, at startpunktet er praksis, kan man overhovedet teoretisere om praksis? En praksisteori er vel et forsøg på at sige at man kan 'bruge' praksis til mere end bare at fortælle historier (som antropologer insisterer på at ville gøre), at praksis kan hæves op over praksis med en teori, der tager afsæt i selvsamme praksis, men som transformerer sig til mere almengyldige udsagn om den virkelighed, der observers. Faren ved at lære Bourdieu at kende er jo, at jeg ikke kan lade være med at tænke, at mennesket Bourdieu kom ind på Frankrigs fineste skole, hvor filosofi og teori var udgangspunktet. Han havde set en anden verden. Havde en anden erfaring. En erfaring. Der ikke lignede det, teorierne handlede om. Så ved at blive antropolog kunne han studere praksis, men jeg kan ikke undgå at få den tanke, at hans teori om praksis, det at han overhovedet vil teoretisere om praksis handler om anerkendelse. Fra den skole, hvor filosofi og teori var det eneste der dur, så ville han vise dem, at praksis er virkelighed, virkelighed kan gøres til teori. Ta den ecole superieur normale!

Jeg blir flov og irriteret. Flov over mit emne. Irriteret over emnet Køn. Hvorfor?

11.30. Jeg får en idé. Hvad om jeg sendte Jørgen på feltarbejde på en nyhedsredaktion. Fem dage, en uge. Han er det modsatte af mig. Næsten. Mand. Ikke-journalist (har dog skrevet phd om mellemøst-korrespondenter, men har ikke sat sine fødder i en nyhedsredaktion). Så mit eksperiment med køn ikke kommer til at handle om journalistisk praksis, men om forskerens praksis. Om den viden, vi får ved at se på køn som to forskellige køn. Forsøg med køn. To forksere går ind på en nyhedsredaktion. Inden har de en samtale om køn, deres eget, gør det en forskel. Hvad tror de, det

kommer til at betyde for den empiri, de kan udlede. Kan vi overhovedet sammenholde vores data bagefter. Vil det overhovedet give mening. Man kan vel altid prøve. Hvad siger de på redaktionerne. Hvordan siger de

Stedet hvorfra der tales: en mailkorrespondance mellem mig og Jonas, den første er den seneste, og sendt 12.46. onsdag den 17. Februar.

Ha! Ved lige præcis, hvad du skal spørges om til forsvaret! Cool med mandag. Og ja, jeg bliver også i byen, så joiner gerne på Diamanten eller andetsteds med mulighed for ro til skrivning. Sender noget om alternativt jeg har skrevet på om køn på fredag:)

From: Jonas Agerbæk Jeppesen [redacted]
Date: onsdag den 17. februar 2016 12.30
To: admin <mlbb@ruc.dk>
Subject: SV: SV: SV: Er du på RU?

Præcis. Lingvistikken taler om det på et mere teknisk niveau, men der handler om det samme:

Ph.d.:	Jeg forsker herovre!
Bedømmelsespanel:	Vent -- forsker du derovre?
Ph.d.:	Nej! Jeg forsker herovre!

Mandag: Jeg overvejer at gøre det og rykke på Diamanten! Og så måske finde på nogle flere ting at lave mens jeg er henne i KBH :) Går ikke ud fra at du skal på RUC? Tine og jeg snakkede om at hun evt. kunne skippe det, hvis det var.

Fra: Martine Bentsen **Sendt:** 17. februar 2016 12:20 **Til:** Jonas Agerbæk Jeppesen **Emne:** Re: SV: SV: Er du på RU?

Det begreb kender jeg ikke, men vil da låne det fra nu af, stedet hvorfra der tales, fedt, men puha, der er vel pænt mange lag af det sted, med mindre det er hardcore geografisk der menes i den oprindelige beskrivelse af begrebet. Kunstneren Marina Abramovich har lavet den her performance der hedder The artist is present, det har jeg jo tilladt mig at oversætte til forskning, The scientist is present netop fordi vores tilstedeværelse for mig medvirker til at skabe en virkelighed, vi ikke aner om ville

være der, hvis vi ikke var der, på den måde bliver virkeligheden for mig en performance i vores tilstedeværelse. Kan den blive andet? Nå, men øhhh det var så Bourdieu jeg kom fra. Jeg regner med, at RUC er stedet hvorfra jeg taler en af dagene. Kan du på mandag, i øvrigt?

Martine Bentsen
Ph.d.-studerende
Journalistik
Roskilde Universitet
Tlf.: (+45) 46 74 39 98
Mobil: (+45) 61 67 16 50
Mail: mlbb@ruc.dk

From: Jonas Agerbæk Jeppesen [redacted] **Date:** onsdag den 17. februar 2016 12.14 **To:** admin <mlbb@ruc.dk> **Subject:** SV: SV: Er du på RU?

I lingvistisk teori taler man her om 'deixis' – stedet, hvorfra der tales. Siden telegrafen har teknologien skabt mangen deixisk forvirring.

Fra: Martine Bentsen **Sendt:** 17. februar 2016 12:12 **Til:** Jonas Agerbæk Jeppesen **Emne:** Re: SV: Er du på RU?

Hahahaha DET må med i et eller andet. Jeg er til stede, men ja, HVOR:) Det er filosoffer der har udviklet det system, I know it eller noget…

From: Jonas Agerbæk Jeppesen [redacted] **Date:** onsdag den 17. februar 2016 12.07 **To:** admin <mlbb@ruc.dk> **Subject:** SV: Er du på RU?

Alright. Hænger her resten af ugen :) Så blot at du var 'til stede' – kunne være fedt, om det fremgik om man on eller off campus! :)

Fra: Martine Bentsen **Sendt:** 17. februar 2016 11:54 **Til:** Jonas Agerbæk Jeppesen **Emne:** Re: Er du på RU?

Nope. Hjemme. Måske RUC i morgen eller fredag. Afhænger af sygt barns raskhedstilstand:)

From: Jonas Agerbæk Jeppesen <[redacted] **Date:** onsdag den 17. februar 2016 11.52 **To:** admin <mlbb@ruc.dk> **Subject:** Er du på RU?

Frokost? :)

Stadig. 'Tilgængelig' (APROPOS FROKOSTMAILh bDIALOG OVENFOR). I min stue. Kl 14.10.
Kan tanker være rigtige eller forkerte. Hvem bestemmer? Hvis de er rigtige for mig, er de så rigtige? HVis de er rigtige for dig også, er de så mere rigtige? Hvad nu, hvis du synes de er forkerte? Kan man have ret til at dømme en tanke rigtig eller forkert?

Jeg bakser med tanker om newsROOM. Bare det, at vi kalder det ET RUM. Der gør vi det til noget der er indenfor. Ikke nødvendigvis indendørs, men mere i overført betydning, at nyhederne bliver lavet et sted fra. "Stedet hvorfra der tales" (som Jonas beskriver ovenfor). I journalistikforskningen tales der også om, at kulturen sidder I væggene, hvilket igen er med til at understrege oplevelsen af ET RUM.

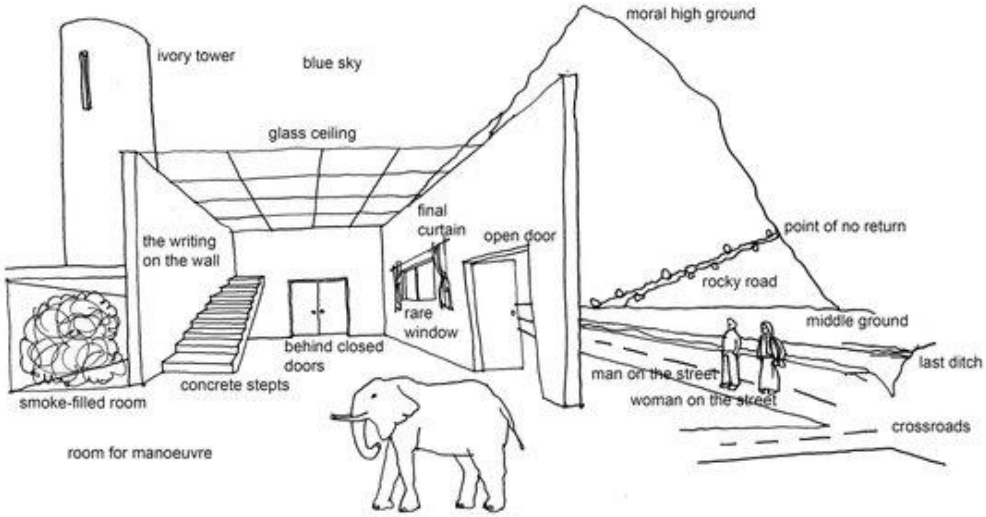

Apropos RUM, så var dette en tegning, som jeg synes er sjov, som netop tager klichéer om politik og journalistik og gør dem til fysiske elementer i virkeligheden, selvom de er metaforer. Kan man lave feltnoter over de metaforer man hører. Fx knallertbanden på indland på Information. Ham her hedder karl shirro, og det er the atlantic, der viser

tegningen, som han har haft postet på sin twitter-profil. Det er et rum, der er indenfor og udenfpr. Der er elefanten.

14.31. Bourdieu skriver i 'Udkast' til en praksisteori (apropos 'Udkast' til en praksisteori, hvad siger det om mennesker at de kalder deres arbejder dette? At de er tilgængelige for kritik, at de er under stadig udarbejdelse, at man ikke sætter sit lys under en skæppe apropos klichéer)

14.35. jeg får en idé. Til en forsidetegning. En nyhedsredaktion tegnet som en elefant. Elefanten er ikke I rummet, den ER rummet. Og indeni elefanten er der redaktionerne. Snablen er den politiske redaction. Ørerne er graverredaktionen. Benene er sportsredaktionen. Genitialerne er livsstilsredaktionen. Ryggen er indlandsredaktionen. ??? er kulturredaktionen.

Når jeg i så lang tid vægrede mig ved at tage Bourdieus teori til mig og for alvor gøre brug af den, er det fordi der var noget der holdt mig tilbage. Og dette tilbage tror jeg ikke helt jeg forstod årsagen til eller bevæggrunden for. Måske blir det heller aldrig helt åbenlyst for mig, for kan det at man ikke handler ikke altid for det rationelle blik være ensbetydende med, at man blot er doven, laver overspringshandlinger, kryber sig langs væggen for at undgå det uundgåelige? Hvis vi nu antager, at – for jeg tror grundlæggende ikke på menneskets dovenskab eller det jeg grundlæggende tror på er, at dovenskaben er stærkt forbundet med at – der er noget i én, der holder en fra at tage fat om bestemte ting, men gør det nemmere at tage fat om andre. Og at mishaget kan udskydes – i sær i vores tidsalder hvor elementer står i kø for at sikre vores mulighed for overspringshandlinger her taler jeg ikke mindst om de teknologiske muligheder og vores stadigt stigende refleksive mindset, der kan umuliggøre enhver form for færdiggjort tanke, fordi vi hele tiden skal og bør, som tænkende mennesker være opmærksom på vores bias, vores sted I verden, vores interesser – for nogen et helt liv, hele livet. Fordi det det ville kræve, hvis vi virkelig erkendte, hvad der gjorde det svært at rejse sig og gå derhen hvor vi burde, så ville vi være nødt til at erkende, at det var svært, at det var et problem. AT DER VAR ET PROBLEM. Ved ikke at rejse sig og ikke gå derhen behøver vi ikke erkende. Men ligesom jeg ikke tror på menneskets dovenskab ligeledes tror jeg heller ikke på, at der finds such thing as 'ikke erkende'. Vi erkender alle sammen. Det foregår bare ikke nødvendigvis på niveauer, vi er bevidste om. Men vores erkendelser og manglen på samme kan ses I de tilgængelige kendsgerninger. I de sociale patologier, I vores forbrug af ting og mennesker, I måden, vi taler sammen på, hvad vi snakker om og hvordan vi snakker om og hvordan vi ikke snakker om. I hvad vi forsker I, hvordan vi forsker I det, I hvordan vi indretter vores liv og hvad vi fylder livet ud med. På den måde kan klog statistik, for ja statistik kan gradbøjes, Bourdieu er netop beviset på dette, gøre os klogere på kendsgerningerne. Og derfra kan vi så ydmygt forsøge at bevæge os videre og spørge "Hvordan kan det være at…"

Hvis vi nu antager, at universitetet er til for at forske og undervise. Bør alt der foranstaltes på universitetet ikke bidrage til at støtte op om netop disse to elementer? Er det, hvad der foregår I universitetsverdenen pt? Lad os prøve at se på kendsgerningerne.

forord

Vi har alle noget, vi gerne vil sige. Selv de mest sky og tilbageholdende forskere er dog trods alt forskere, altså de lever af at undersøge, beskrive, skrive og udgive. Og allerede her vil jeg nok vække bestyrtelse hos den del af paradigm-familien, der mener, forskning kan være objektiv, at forskning ikke handler om andet end selve det emne, der undersøges. Og lad mig sige det på den her måde. Det er ikke fordi jeg ikke mener, at det ville være en fabelagtig måde at forske på, at få 'ren' forskning, friholdt fra forskeren, der udfører forskningen. I teorien er det da lige så hed en drøm, som journalisters stræben efter obejktivitet I deres arbejde. For det ville jo sætte ens forskning (ens journalistic) I stand til næsten hvad-som-helst, og når objektivitet fortsat er noget vi måler vores forskning op I mod, så handler det jo om vores mulighed for at sige NOGET. Ikke kun om det vi lige har undersøgt, men muligheden for at kunne sige noget om det hele. Imagine that. Hvis vi bruger de metoder der giver os mulighed for at udsmykke vores wall-of-ego med et bevis på at vi var objective, så giver det vores forskning større troværdighed. Jeg er selv udbredt begejstret for metode, for det er jo her jeg kan blotlægge hvordan jeg gjorde, hvad jeg gør, hvor jeg star med ord, begreber og vendinger, som littearuren på området sætter mig I stand til. Og er det ikke mit spinkle håb om aflad eller min indre våde drøm om systematic, kasser og at projektet 'gik op' so to speak. At jeg får min fremgangsmåde til at fremstå logisk. At det kaos, hvori patos hersker kan gennemskrives til orden, til logos. Og er fremvæksten af metodelitteratur ikke en kendsgerning, der beviser at der er et behov. Derude. Eller herinde I akademias hule. Og er det da ikke en kendsgerning, at mængden af metodelitteratur vækster I en hast, der ville gøre senmoderne regeringer grønne af misundelse, hvis de kiggede den vej. Og er det ikke en form for bevis for, at hvis NOGEN siger det, hvis jeg kan citere bevares bestemte selvfølgelig (også metodologi er omfattet af paradigme-familien) for at jeg gør som jeg gør, så er det en form for måde at få det væk fra mig selv. Få det væk fra min mave (=intuition?)

At skrive en phd er en form for måde at finde ud af, hvad det egentlig er, man gerne vil sige. Det er et bud. Og det er ikke fordi jeg ikke vil stå ved det, men jeg prøvede I lang tid at fornægte, at sådan et stykke arbejde, som en afhandling dybest set er udtryk for, handler om, hvordan jeg – I al fald lige nu – mener vi kan forstå et bestemt udsnit af verden.

Vejen til helvede er brolagt med synd

Kommer dit barn i ferien? Nej, jeg skal arbejde. Nå, jamen det er fordi mit barn gider ikke komme, hvis der ikke er nogen, det kender. Så jeg overvejer at holde mit barn

hjemme. Tage den der afspadsering, jeg alligevel har til gode og så arbejde et par timer, når mit barn sidder og spiller eller når det sover eller også få lavet nogle heldagslegeaftaler.
Jeg overvejer at holde mit barn hjemme, der er jo ikke nogen han/hun kender. Wtf?! Det er af hensyn til barnet, at vi holder det hjemme? Spørger du mig, skal vi skynde os at kaste vores børn i institution i de perioder, hvor der ikke er nogen det kender. Tænk, de kunne jo komme til at lege med nogen, de ikke kendte. Etablere nye venskaber med børn fra prallelklassen eller andre klassetrin. De kunne også komme til at lære de voksne I institutionen bedre at kende, for det er ofte I feriedagene, at de ansatte voksnes særegne interesser får lov at blomstre, hvor de laver værksteder med børnene, tager på ture, der går ud over det kendte, hvor ens barn pludselig får mulighed for at opdage noget nyt. Imagine that. Men. Sikkerhedsventilen. Kontrollen. Over hverdagen. Hvad der sker. Hvem det kommer til at ske med. Vi elsker alle det sikre, det kendte. Vanerne, normerne, rutinerne. Men kan vi snake om, hvorvidt barnets ikke-lyst overhovedet skal være barnets ansvar I det her tilfælde? Kan vi snake om, hvornår vi spm forældre træffer valget for barnet, fordi sådan er det at være voksen og barn. Og kan vi snake om, hvorvidt barnets angst også muligvis kunne hænge sammen med den voksnes angst for at være sammen med nogen eller blande sig med mennesker den voksne ikke kender, der ikke ligner den voksne? Vi har jo allerede indpodet i barnet inden det når derhen, at det er synd for det. Vi har ondt af vores barn. Og jeg tør slet ikke tænke på, hvad det kommer til at gøre ved dem, at vi har ondt af dem. STOP. Følelserne skal dø. Lad os tage kendsgerningerne.

Du skal arbejde eller studere. Barnet skal passes. Institutionen er åben selvom skolen er lukket. Hvad gør du? Vi kan tale nok så meget om beskæringer/besparelser og så videre, den her kronik handler ikke om det, men om dig. Mig. Os. Som forældre. Træf et valg og hold fast på det valg. Så fjerner du ansvaret fra barnet. Men lad os lige gå tilbage til mig. Den voksne.

Kender du det som voksen, hvor svært det kan være at tage til en fest, et seminar, en conference, en middag, hvor der ikke er nogen du kender. Shit. Der fyger mange tanker gennem ens hoved. Først og fremmest om man ikke bare skal blive væk. Og ikke udsætte sig selv for den slags fuldstændig mind-blowing udfordringer det kan være at præsentere sig selv, at skulle være sammen med nogen, der ikke aner hvor man er lige nu. Hvad med at tænke det som en måde at give dig selv nyt liv? Do one thing every day that scares you. Som en måde at komme ud af den skal, du er blevet til. Selv har jeg panic-løb-væk-angst I sådanne situationer, men jeg prøver da. I ny og næ. Og lufte mig selv I nye omgivelser. Alene. Og jeg kommer altid hjem igen gladere. Dels fordi jeg turde. Gøre det. Dels fordi hvis jeg er der hvor jeg rent faktisk også tør approache andre og rent faktisk får stillet nysgerrige spørgsmål til deres liv, forskning, hverdagsvaner, så føler jeg mig beriget med viden fra liv, jeg ikke anede eksisterede, og så vokser verden på mig og for mig, og jeg kommer til at spejle mig selv i det de gør, måden de gør det, og

kommer til at tænke over med hvilke selvfølgeligheder, jeg ser verden gennem, nogle gange gør det mig flov, andre gange gør det mig glad. Det forstyrer min opfattelse af hvem jeg er og hvad jeg skal her. Og jeg er nok seriøst religiøs troende på et bestemt punkt, nemlig at jeg mener, at vi mennesker I alt for lidt grad tør lade os forstyrre. Tør lade nogen udfordre vores tankerækker. Det sikre er det bedste. Sikkerhed. Tryghed. Jeg siger ikke at man altid skal tage til den begivenhed alene, hvis ens mave vender sig eller at man altid skal sende sit barn derhen. Jeg appellerer bare til, at man prøver at tænke en ekstra gang, og så tør noget og bakker ens barn op I at turde gøre noget, der kan virke vildt og uforudsigeligt. Jeg tror ikke på, at vores børn lærer at håndtere flygtningekriser, klimakriser, parforholdskriser, mit-kæledyr-er-dødt-kriser før vi som forældre lærer ikke at have ondt af dem. For når vi har ondt af vores børn, så viser vi dem, at den beslutning vi har truffet på deres vegne, den er vi flov over. Den mener vi ikke er vores børn værdig. Puha. Av. Og her må en børnepsykolog nok tage over, for jeg aner ikke, hvad det gør ved børn, at deres voksne handler sådan, men som voksen tænker jeg, at jeg kommer til at gøre dem en børnetjeneste. At jeg i min iver efter at beskytte mit barn skærmer det. Og det oplever at det har krav på den skærmning. Ret til at blive skærmet mod ting, det ikke kender. Og at det kommer til at vokse op og blive udøvende demokrat med den overbevisning. Ret til. Krav på. Så før vi voksne fra den herskende refleksive klasse går helt i selvsving over produktionspotentialet i de kommende generationer af voksne og her tænker jeg på det humanitære potentiale i forhold til at producere fremfor at reproducere verden som den fremstår, så tror jeg vi skal spørge os selv, om vi har haft ondt af vores barn i dag. Har du det? Haft ondt af dit barn i dag?

Du føler dig utryg. Drfor siger du hader. Du finder et område og afgrænser sig. har du nogensinde læst den, du siger, du hader?

Jeg tror bare det at tage den kontakt til medierne for at finde ud af om de vil uddele den her information, den er til gavn for mit project. For siger det ikke noget om, hvor åben man er som medie?

Lørdag den 20. Februar 2016 kl 12.55. PÅ christianiacykel med Erik og Elena I regn/blæst på Østerbro.

Henter Eriks støvler hos Henriette, vi glemte dem I går. Jeg løbe rop til 4. Og henter dem, Henriette er netop kommet ud af badet, når lige at udveksle 23 sætninger hvor hovedindholdet er, at vi skal se på det her med at vinde. Og tabe. Fordi det konnoterer konkurrencesamfund. Jeg tænker straks på de her priser, der skal vindes, og på den her som jeg så på twitter I går:

Mandag den 22. februar 2016 kl 13.33. På Diamanten. I den gamle biblioteksssal. Med Jonas.

Kvinde, handicap, pusleplads. Tjek.
Mand. Tjek.
Opdelingen af toiletter. Hvad er den egentlig baseret på. Og hvorfor må jeg ikke dele toilet med mænd? Og hvorfor må mænd ikke dele toilet med mig? Og hvorfor overholder vi de konventioner for opdelinger af toiletter? Bourdieu og trafikregler. Apropos. Gælder for alle mennesker. Hanne Dam og redaktion (hoved/lokal). Gælder for kvinder. Hvorfor bliver det overholdt? Biblioteket, Virginia Woolf. Der spørger, who are the keepers of this library for not letting me in?

Stadig mandag. Kl 22.24 I min stue Østerbro.
Jeg er ved at samle mig en lille hær. Blixen, Ditlevsen, Lindgren, Foster Wallace, Bourdieu, Woolf, Talese, Chicago-skolen, Bradbury, Eco. Eco, senest tilkomne. Som jeg havde glemt. Eco, som døde fredag d 19. Februar, 84 år. Eco, hvis bog Nr O, jeg vist bør læse. Snart. Eco, som skrev følgende i sin klumme i ugemaganiset L'espresso juni 1997 som en sokratisk dialog mellem en lærer og hans elev: "For den, der som 20-30-årig mener, at alle andre er nogle nossefår, er selv et nossefår og opnår aldrig visdom. Kunsten består derfor i at studere hele verdens filosofihistorie lidt efter lidt, granske de aktuelle begivenheder, overvåge massemedierne dag for dag, de selvsikre kunstneres udtalelser, politikernes improviserede maksismer, de apokalyptiske kritikeres antagelser, de karismatiske heltes aforismer, studere teorierne, forslagene, appellerne, billederne og fremtrædelserne. Først til sidst får du den rystende åbenbaring, at alle er nogle nossefår.

Så er du klar til mødet med døden." De kalder det, at han havde et akademisk og essayistisk forfatterskab. Kan jeg (få) det?

Nu er klokken 00.19 (NEJ. Jeg bestemmer, hvornår det er blevet tirsdag på disse kanter, okay?!)

Jeg tænker, om jeg ville have tænkt over det her tidligere. Og måske er det ikke det, der er det interessante, jeg lader det tale for sig selv. Det er 'det nye' nyhedsmedie Føljeton, der i dagens kl 12 nyhedsmail skriver om de konservative og deres 100 års dag og så kækt beskriver følgende:

(…) nu vi er i gang med undergangsfortællingerne: Mobile World Congress afholdes i disse dage i Barcelona, og Facebooks Mark Zuckerberg kiggede forbi. Dette billede kan bekræfte enhver kulturpessimist i, at vi alle kan have brug for en lille smule mere konservatisme.

http://www.ecestaticos.com/image/clipping/654/bbf0535b0f8298c7ff87ad213a5b3672/mark-zuckerberg-y-sus-cyborgs-foto-facebook-mark-zuckerberg.jpg

Jeg tænker, at der intet progressivt er ved det her billed. UD over teknologien. Og vi kunne tage teknologi gennemtiden, jernbanen, telefonen, skrivemaskinen, you name it, de ville sidde sådan her, primært værende mænd. Det er ikke nyt. Det er gammelt. Alt andet synes at være som det plejer. Kunne vi begynde at kigge på de mennesker, der deltager. Hvide mænd. Konservatismen har sejret.

03.30. Jeg føler mig fri. Ursula K. Le guin. Geertz. Flemmings liste. Det poetiske bureau på torsdag.

Tirsdag den 23. Februar 2016. På mit kontor på RUC.
Der er absurd mange biografier (virker det som om) i forhold til omfanget af feltet eller faggruppen. Er det fordi, man alligevel skriver? Er det fordi, man synes, man er noget helt særligt? Finder man lignende i andre felter? Måske i det litteraære felt, som journalistik grænser sig op til. Måske er det det, der gør, at vi skal gentænke journalistik. Ud fra dem, der udøver det. Det går jo fint i spænd med omfanget af journalister der er på sociale medier. Men det opfordres de allerede til på uddannelsen.

Torsdag den 25. Februar. Kl 14.06. På mit kontor på RUC.
Udsigten fra mit kontor er røvsmuk. Den er vissen brun. Klar lyseblå. Buttede hvide skyer med gråligt skær danner næsten vertikale røgslør hen over mit hoved. Så er der også nogle bygninger, der jo bare medvirker til at forstærke ens kærlighed til naturen. Men det, jeg egentlig vil snakke om er køn. Eller det vil sige kvinder og mænd. Hvis man siger, at det at der er for få kvinder der vinder priser er et demokratisk problem, fordi vi har brug for en bredere befolknings blik på, hvordan verden hænger sammen, så indikerer vi flere ting, dels, at køn betyder noget, og at m/k erfarer forskelligt. Men vi indikerer også at priserne i sig selv har værdi. Har de det?

Fredag den 26. Februar. Kl. 15.26. På mit kontor på RUC.
Jeg laver analyse. Whoop. Whoop.

Fredag den 4. Marts 2016. Kl 10.04. På mit kontor på RUC.
Køn er ikke en variabel. For du kan ikke fjerne køn. Eller etnicitet. Eller alder. Eller social klasse. For den sags skyld. Hvis du ikke kan fjerne dem. Så er DE konstanter. Ikke variable. Men vi forøsger at isolere dem. I et forsøg på at undersøge dem og deres betydning. Er mit forskningsspørgsmål et falsum. Er min tvivl. Stol på dig selv. Stol på dig selv. Køn er hverken konstant eller variabel. Hvis jeg nu sætter massefylde ind alle de steder, hvor der skulle stå køn, giver det så mening. Forstår vi så pludselig, hvad det er, der er på spil. Kan jeg med respekt for mig selv skrive, at min konklusion er: KØN BETYDER NOGET. Køn betyder, hvilken kaffe du drikker. Køn betdyer, hvor du bor. Hvilket arbejde du har. Køn betyder, hvad du har på. Hvad du spiser til morgenmad. MASSEFYLDE BETYDER NOGET. Hvis det nu er min påstand. Hvad er så kendsgerningerne, der kan underbygge.
Klokken 14.58. Til Nina Grønlykke Mollerups ph.d.-forsvar. Hun er antropolog. Har skrevet om revolutionen i Egypten. Lavet feltarbejde. Jeg gjorde noter. Sidder i toget på vej nu for at hente mine unger. Forsøger lige at få griflet ned her, hvad jeg skrev. Der. Talte kort med Tine om klub og fagfelter. HUSK AT SKRIVE mail til hende og Jonas om møde på mandag, vil gerne. Talte med Nina. Hun er sej. Sejt forsvar. Hun inviterede

til fest i aften på Rosenørns Allé, men den går ikke, har ungerne. Men det er jo lige om hjørnet. Nå, hun havde et ret empirisk (engelsk) forsvar med følgende punkter:
-Baggrund, altså hvor er hun som forsker placeret mellem teori (RUC - ØRECOMM) og praksis (Organisationen IMS – international media support)

feltobservation 1: Meget hår, meget uld (mange antropologer. Hahahah shit er man det, man studerer, illusionen om det utæmmede, det vilde, det casual, det naturlige – uld og læder og meget hud fx sandaler)
feltobservation 2: Nina siger kommentar noget i retning af: der var et krav i min phd om at inddrage noget med sociale medier og teknologier, så derfor var det også et afsæt, der grines, fordi en af diskussanterne har sagt noget i forhold til, hvorfor det er med og om det er et must i disse typer afhandlinger (Nina bruger det som del af en terminologi hun kalder THICK PRESENCE)
feltobservation 3: det her en klub. Og det er en klub, hvor man tror på sig selv. Hvor man har noget på hjerte. Note til selv: I LIKE THAT. Men det er ikke selvfedme, der er masser af tvivl her i rummet, men man er optaget af sit emne, og det smitter, der er en god stemning.

Søndag den 6. Marts kl 02.54. Facebook'er i køkkenet i bofællesskabet.

Har lige puttet Lærke, og mens jeg lå der, tænkte jeg på debat, jeg lige havde læst af Rikke Andreassen på facebook efter Mennesker og Medier udsendelse fra i fredags (4/3), om det her med, at der bliver snakket om hvorvidt det ER et problem at der er så få kvinder der er kilder i medierne. Og jeg tænkte på, om ligestilling er målet, for dikotomien kan altid kun være uligestilling. Kan det ikke være forskelligstilling. Altså ret til at være forskellig?

Og nu har jeg set Anja Bo's opslag fra Politikens navnesider med KUN mænd, og den efterfølgende tråd, som jeg har sat ind herunder:

Anja Bo

4. marts nær Copenhagen, Denmark ·

For pokker Politiken!

Musikmanden Jørgen de Mylius fylder 70. Rummanden Kristian Pedersen fylder 50. Flemmingmanden fylder 60, Jesper fylder 40, Poul 80, Søren 70 og virkelig mange andre mænd har fødselsdag. Har kvinder ikke? Hvad er der med os? Ditte Giese, Sara Ferreira, Helena G Hansen, Anna Von Sperling, Farhiya Khalid, Ulrik Frost. Måske er det inderligt ligegyldigt at få sit navn i avisen, når man fylder rundt. Eller osse skulle vi lige se at vise (os selv), at vi er værd at fejre.
(Vi kan glædes over, at vi osse dør mindre end mænd.)
#DidWeEverLive?(OrDie)

189
Dig, Sara Ferreira, Sally Hamilton og 186 andre
Kommentarer

Fjern
Carl-Otto Ulrick von Arenstorff Vi ses snart når du fylder 28

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 20:15

Fjern
Anja Bo Du lover at markere dagen, ik?

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 20:16

Fjern

Sara Ferreira Men det er vel ikke kun ens eget ansvar - altså at få sit navn i avisen? Sidder der ikke en slags 'navne-redaktion'?

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 20:17

Fjern

Anja Bo

POLITIKEN | Fredag 4. marts 2016

8 | NAVNE

Navneredaktør Peter Thygesen
Jourhavende Marie Tetzlaff, Peter Lembo
Telefon 33 47 26 77
Listestof Gerd Salmark E-mail navne@pol.

MORGEN
YLDER

30 Sanger Shaka Loveless, København, 32, håndboldspiller Lars gh Jeppesen, Aarhus, 37, ortopædist, estøder Jackie Tony Christiansen, bjerg, 39.

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 20:18

Fjern

Sara Ferreira Altså, der er knap 6 år til næste runde fødselsdag, så hvis jeg lægger en plan nu, så lykkes det måske? Jeg ser det for mig: "Sara Ferreira, direktør for lerimperiet Kritisk Pynt, fylder rundt" (og du skal selvfølgelig spille til den runde fejring, Karina! Humørikonet grin
)

Synes godt om · Svar · 3 · 4. marts kl. 20:24

Fjern

Helena G Hansen Direktør for Lerimperiet! Jeg er fan

Synes godt om · Svar · 3 · 4. marts kl. 20:26

Fjern

Anja Bo Sara Ferreira "pynt" skal vi nok lige braine over. Visuel manifestation måske. Eller statement.

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 20:30

Fjern

Sara Ferreira Men det HEDDER det jo - altså firmaet - "Kritisk Pynt"
Humørikonet smile

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 20:31

Fjern

Sara Ferreira (Som indtil videre kun er en hobbyvirksomhed. Men på 6 år kan jeg godt nå at blive et imperium
Humørikonet wink
)

Synes godt om · Svar · 3 · 4. marts kl. 20:32

Fjern

Helena G Hansen Jeg fylder 30 i april og bør da hædres i avisen! Spøg til side, så viser det - endnu - engang bare, hvad vi er oppe imod!

Synes godt om · Svar · 5 · 4. marts kl. 20:18

Fjern

Anja Bo Se om du kan nå at banke en maskulin titel op inden april. "Direktør" skulle være tilstrækkeligt.

Synes godt om · Svar · 3 · 4. marts kl. 20:20

Fjern

Sara Ferreira Feministdirektør?
Humørikonet wink

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 20:21

Fjern

Helena G Hansen Ej, pokkers! Er lige blevet forfremmet og har to bestyrelsesposter...men tror stadig ikke det er nok

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 20:23

Fjern

Annegrethe Felter Rasmussen Michael - -shit, troede det var den anden Peter Thygesen. Skyndte mig at slette
Humørikonet smile

Men der er stadig en navneredaktion ... og de har stadig ansvaret! Tak for at råbe op. Her troede jeg lige, jeg var så sjov ... suk.

Synes godt om · Svar · 4 · 4. marts kl. 20:29

Fjern

Michael Bo Du var endnu sjovere, end du troede
Humørikonet smile

Synes godt om · Svar · 3 · 4. marts kl. 20:31

Fjern

Sara Schlüter Jeg nåede da også lige at tænke, at det var et lidt underligt skift, Peter have lavet

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 20:45

Fjern

Flora Ghosh Send hurtigst muligt et par linjer i pol

Synes godt om · Svar · 3 · 4. marts kl. 22:20

Fjern

Sara Schlüter Jeg læste for nogle år siden en artikel, hvor der stod, at mænd yderst ofte sender deres CV til navnesiderne, mens kvinder nærmest aldrig gør. Så sendte jeg mit CV til morgenaviserne og Pol og Berlingske har nævnt mig dagen inden min fødselsdag lige siden

Synes godt om · Svar · 13 · 4. marts kl. 20:29

Fjern

Anja Bo Tak for how to. Kvinder, sæt i gang!

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 20:31

Fjern

Henriette Rostrup ja, jeg sørgede da også for, at forlaget sendte en omtale ud, da jeg fyldte 40 - jeg ville sguda have mit navn i avisen. Det kom i JP, Pol og Berlingske.

Synes godt om · Svar · 5 · 4. marts kl. 20:32

Fjern

Annegrethe Felter Rasmussen Jeg er altid blevet nævnt - just sayin'
Humørikonet smile

Og naturligvis skal man sende sit CV hvis man ikke bliver. God pointe, Sara.

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 20:33

Fjern

Sigrun Gudbrandsdottir Jeg får min mor i den avis til sommer. Om jeg så skal spise en skovsnegl for at få lov at være med i klubben.

Synes godt om · Svar · 5 · 4. marts kl. 20:29

Fjern

Sigrun Gudbrandsdottir ok c.v. siger du, det prøver jeg først...

Synes godt om · Svar · 3 · 4. marts kl. 20:30

Fjern

Anja Bo Sigrun Gudbrandsdottir , husk de maskuline udtryk: "opnå", "bevise", "hæder" og "medalje". Særligt medalje er populært.

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 20:42

Fjern

Sigrun Gudbrandsdottir ha ha. Keine problem. hendes cv er crazy og jeg har en tyk spindoktor i maven...

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 22:37

Fjern

Patrik Fauser I er allesammen i tyverne:-)

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 20:30

Fjern

Anja Bo Ja, men desværre for kloge til at synes, det er særlig fedt.

Synes godt om · Svar · 4. marts kl. 20:31

Fjern

Patrik Fauser Hov det blir for kompliceret for min mandehjerne.

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 21:42

Fjern

Helle Schøler Kjær Jeg fylder 60 i juli - Humørikonet smile

Synes godt om · Svar · 5 · 4. marts kl. 20:31

Fjern

Farhiya Khalid Vi dør pænere end mænd. Det sir min mor.

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 20:31

Fjern

Marianne Dyhrberg Cornett BIG BUMMER - men JA, vi dør - ikke mindre - men SENERE end mænd - endnu kære Anja Bo
Humørikonet wink

Synes godt om · Svar · 3 · 4. marts kl. 20:43 · Redigeret

Fjern

Oliver Stilling Hvad siger navneredaktørerne? Er der flere mænd, der sender fødselsdagstekster om sig selv ind til redaktionen?

Synes godt om · Svar · 3 · 4. marts kl. 20:42

Fjern

Anja Bo Det synes at være sagen. Mænd gør opmærksom på sig selv.

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 20:43

Fjern

Marianne Dyhrberg Cornett NEMLIG Anja Bo - derom ingen tvivl tsk tsk

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 20:44

Fjern

Marianne Dyhrberg Cornett Hehe - navneredaktørerne - er det mon OLD BOYEZ NETWORK
Humørikonet like

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 20:43

Fjern

Sara Schlüter Karl Kühlmann Selliken du har været på navneredaktion tidligere. Kan du af- eller bekræfte, om flere mænd end kvinder sender info om dem selv til navnesiderne?

Synes godt om · Svar · 3 · 4. marts kl. 20:47

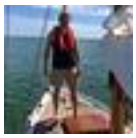

Fjern

Karl Kühlmann Selliken Baseret udelukkende på min egen uvidenskabelige fornemmelse vil jeg sige ja. Jeg tror, at mange flere mænd end kvinder henvender sig. Hvorfor tør jeg ikke sige.

Synes godt om · Svar · 4. marts kl. 23:11

Fjern

Ulrik Frost Den historie kender vi... Men jeg er på sagen! Glæder mig til du fylder rundt Humørikonet wink

Synes godt om · Svar · 4 · 4. marts kl. 20:48

Fjern

Anja Bo Det bliver en fest, CV fremsendes ASAP -og opdateres løbende frem mod den store dag. Jeg sigter efter Mylles placering!

Synes godt om · Svar · 3 · 4. marts kl. 20:51

Fjern

Oliver Stilling De optager vist ikke omtaler af folk der fylder 30.

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 20:54

Fjern

Anja Bo Oliver Stilling jo jo, i dag er det bl. a. Shaka (Loveless), Lars, og kuglestøderen Jackie. Jackie kan faktisk være en kvinde.

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 20:57

Fjern

Ulrik Frost Den fest glæder jeg mig til Anja. Jeg må selv vente 15 år. Men glæder mig allerede 😀

Synes godt om · Svar · 4. marts kl. 21:06

Fjern

Anja Bo Ulrik Frost 15 alligevel, du er så ung og smuk

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 21:07

Fjern

Flemming Knudsen Ja! Din tur næste år Anja!
Humørikonet heart
. God weekend Smukke dig!
Humørikonet heart

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 21:08

Fjern

Lasse Lavrsen Til gengæld er der både en Annelise, en Ann og en Hanne blandt de døde - måske er det så deres mænd, der sender dødsannoncerne ind.

Synes godt om · Svar · 7 · 4. marts kl. 20:57

Fjern

Anja Bo Ja, det håber vi alligevel

Synes godt om · Svar · 4. marts kl. 20:59

Fjern

Marie-Louise Heise

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 21:10

Fjern

Mads Brügger Jeg synes da ellers at Bo Lidegaard hyldede Anne Mette Svane til skyerne i den forgangne uge, og kaldte hende en krumtap i dagspressen - i anledning af hendes 40 års fødselsdag
Humørikonet smile

Synes godt om · Svar · 4 · 4. marts kl. 21:32

Fjern

Oliver Stilling Brugte han virkelig ordet krumtap?

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 22:00

Fjern

Mads Brügger Åh ja
Humørikonet smile

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 22:01

Fjern

Oliver Stilling Når du fylder 50, Mads, vil jeg gerne kalde dig tap eller krummelure.

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 22:03

Fjern

Mads Brügger Hvad med spuns? Den man slår af tønden
Humørikonet smile

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 22:09

Fjern

Oliver Stilling Haha. "En spuns af Guds nåde". Noteret.

Synes godt om · Svar · 3 · 4. marts kl. 22:10

Fjern

Anne Sofie Allarp krumtap?

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 22:41

Fjern

Anja Bo Anne Sofie Allarp lidt som number one tandhjul 😆

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 22:45

Fjern

Mads Brügger Præcist! Det er meget fint at være krumtappen
Humørikonet smile

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 22:50

Fjern

Kira Paulli Pravato http://arbejderen.dk/ind.../hanne-reintoft-fylder-80-%C3%A5r

Hanne Reintoft fylder 80 år
ARBEJDEREN.DK

Synes godt om · Svar · 12 · 4. marts kl. 21:56

Fjern

Anja Bo Jamen dog, glemte hun at sende sit beskedne CV til Politiken?

Synes godt om · Svar · 3 · 4. marts kl. 21:59

Fjern

Kira Paulli Pravato Ja, åbenbart. Vi kan jo lige spørge mylle hvad han skrev i sit CV for at blive nævnt

Synes godt om · Svar · 4. marts kl. 22:01

Fjern

Mikkel Petersen Æhm. Hanne Reintoft blev 80 i 2014 ...

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 22:45

Fjern

Kira Paulli Pravato Ja, det gik nok lidt stærkt

Synes godt om · Svar · 2 · 4. marts kl. 22:50

Fjern

Anne Sofie Allarp De var så venlige at skrive noget lidt dovent og forbeholdent til min 40 års fødselsdag. Men navnesektionen skriver jo om dem, de kan se. Who makes the news?

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 22:44

Fjern

Flemming Knudsen Dør mindre? Ja! I bliver ikke så høje
Humørikonet wink

Synes godt om · Svar · 1 · 4. marts kl. 23:50

Fjern

Jesper Dalhoff stort tillykke til dem alle

Synes godt om · Svar · 1 · 20 timer

Fjern

Bitt Birgit Roig - oh og jeg 70 til maj

Synes godt om · Svar · 1 · 16 timer

Fjern

Steffen Juul Det må blive national helligdag....

Synes godt om · Svar · 1 · 16 timer

Fjern

Miki Aron Nielsen
Humørikonet wink

Synes godt om · Svar · 1 · 9 timer

Stadig søndag. Nu 04.57. Jeg fik lyset til gå. Flot. Mormors papegøjelporcelænslampe. Den der høje, hurtige, klare lyd og sjhift alt er væk. Tør ikke skifte sikringer nu, så vækker jeg alle. Så sidder I mørket emd stearinlys. Her dufter af den hyacinth, der er sprunget ud. Og den gulde blomst I vinduet som erik insisterer på er en vintergæk. Det regner udenfor. Meget. Jeg kan godt lide at sidde her. Stemingen. Men man ved bare, at den kun er et barn virkeligheden. De kan altid dufte det. Og måske er det derfor man nyder det. Fordi man aldrig ved, hvornår det er slut.
Arbejder på oplæg til fagligt forum. Vil fokusere på kultur. Hvad er kulturen. Hvem er kulturen. Jeg vil prøve at gøre kulturen konkret. Hvordan gør man så lige det?

Har vi glemt at vi først og fremmest er mennesker? På redaktionen. Eller tager vi journalisthammen på, når vi entrerer indgangsdøren?

Noget af det, jeg synes er interessant er jo deres oplevelse af hvad og hvordan. For det virker til at oplevelsen er stærkere end fakta, man kan opleve at der er mange eller meget af en slags historier, men det behøver ikke være sandt, det kan fx bare hænge sammen med, at det har man ikke tidliegere været vant til.

Onsdag den 9. marts. Kl 11.53. I min stue på Strandboulevarden.
Mary Douglas. Naturlige symboler. Hvor der er snavs er der system. Løb en tur. Ud til Nordhavnsområdet lige om hjørnet. Kroman-reumert huserer i de kolonorme bygninger af glas. Jeg var nysgerrig og lagde løbeturen rundt om bygningerne, så jeg kunne se ind i enkeltmanskontorerne, hvor mænd og kvinder i sort og jakkesæt sad ved deres computere, det så jo hyggeligt ud. Så var der konferencesalen. 200-300 jakkesæt. På stole foran et powerpoint-show med påskriften VILDLEDNING AF MARKEDET. En af deltagerne kiggede ud på mig, jeg kiggede væk, blev pludselig flov over min voyerisme, men tankerne om de suit-klædte stolesatte mennesker fik mig akut til at tænke, hvad kapitalen har gjort os i stand til. At samle mennesker og få dem til at klæde sig i det her tøj. Jeg siger ikke at det er godt eller skidt, jeg siger bare, at det er hvad kapitalen har fået os til. Og i samtalen med Henriette senere siger jeg, at det egentlig er sjovt, det her glas, alle kan jo se ind, se hvad de laver, er det et tegn på, at vi har ikke noget at skjule, eller er det dem, der gerne vil kunne se ud, full view of the harbour. Men altså med sådan en powerpoint vil man så fortælle how to eller how to avoid. Så langt kom jeg nemlig ikke i min kigning, men hvis man nu bare tænker at det her er jo den vildeste manifestation af, vi lægger bare det hele frit ud. For everybody to see. We don't care. Om nogen ser det og hvis de gør, så er der jo ikke nogen, der gør noget ved det, we own the shit.
KRIG OG KAPITAL. KONKURRENCE OG KØN. KRIG OG KONKURRENCE. KØN OG KAPITAL. ET MANIFEST.

Ikke det interessante i fokus. Ritualerne. Gentagelserne. Hvor er de. Ikke det der skiller sig ud, det der skiller sig ind.

LIGESTILLING ER ET FALSUM. Men vi har opbygget systemer, der fordrer lighed. Der fordrer at kun få måske kun én ting kan anerkendes. Vi kæmper om værdierne, som gribbe om kadarveret, hvorfor egentlig, til hvilken nytte. Hvad er det vi vil.
Der er noget fascinerende i at tage en bog ned fra hylden. Her blev en idé begyndt og fuldendt. Idéen var måske uendelig, men som den står der ryg ved ryg i bogreolen, der fik den en grænse, der blev den til noget konkret. Forfatterens intention manifesteret i ord. På samme måde markerer denne afhandling en begyndelse og en afslutning. En idé udforsket. En begyndelse der blev begyndt mange år forud for udforskningen, og som fandt en form for form i det værk, der udgør denne afhandling. På den måde har værker altid forekommet mig magiske og tragiske. For de kan ikke rumme det hele. De kan rumme dele af et hele. De kan være dæmagogiske. Frastødende. Forførende. Fordybende. Uddybende.

Grupper. Jeg elsker bøger. Jeg elsker mennesker. Men det betyder ikke at jeg elsker alle bøger. Elsker alle mennesker.

Torsdag den 17. Marts kl 23.41 I min stue på Østerbro.
Når jeg sender en sms er dens indhold en lille portal til mig, mit hoved, men også til det, jeg gerne ville ønske jeg var mere af. Og her må man godt tænke på Goffman. For den langsommelige process gør det muligt for mig at nå at tænke over, hvad jeg vil sige, hvordan jeg vil sige det, hvad jeg egentlig mener om det, jeg skal til at skrive om.

Mandag den 21. Marts kl 16.26. I Jeppes kolonihave i Espergærde
Analyse. ANALyse. Jeg er inde i min empiri. Jeg kan ikke komme ud. Jeg kan ikke kigge på den på. Så kigger jeg ind. Jeg skal prøve at få det ud. Få den ud. Så jeg kan kigge på den. Men den kører rundt. Inde i mit hoved.

Tisdag den 22. Marts kl
Nina Grønlykke Mollerup postede det her på sin facebook om Dorreen Massey, der døde den 11/3 2016 og skrev om steder på dne her måde: Places 'not as points or areas on a map, but as integrations of time and space; as spatio-temporal events'.

Onsdag.
Jeg har skrevet til Jørgen Leth. Skrevet et brev. Hvor jeg skriver undskyld. I går skrev jeg til bente halkier. Det gør mig ked af det, at hun stopper på RUC. Og det skrev jeg, og skrev jeg hvorfor, det gør mig ked af det. Og det gør det, fordi hun er rar og stærk. Hun er sød og dygtig. Hun er til dans og demonstrationer. What are the odds. Og så brugte jeg tid med Mia. Og hendes podcast om fiskemanden Kai, om et liv, der er anderledes end en kontornussers, men som er en del af den cyklus af professioner, der gør at andre professioner kan eksistere. Vi var de eneste på Journalistik. Jeg kunne godt lide at hjælpe. Jeg kunne godt lide at lytte til Kai og lytte til Kais omgivelser. Jeg ved ikke, om jeg sender brevet til Jørgen Leth. Nu har jeg sendt det til mig selv. Jeg mødtes med rød stue. Om aftenen på bankeråt. Men jeg gik hjem. Trist. Og det irriterede mig, at jeg var trist. Jeppe havde skrevet, og jeg svarede ham det, jeg ikke kunne finde ud af at formulere for mig selv: Vi hyggede. Men uenigheden ulmer. Og den tages personligt. Stadig i kontrolleret omfang. Men man fornemmer at visse konstellationer ikke kan vare. Jeg blev lidt den formildende omstændighed, casen, den samtalen blev drejet ind på, når vores journalistiske/politiske samtaler ikke var så passende, så kunne man lige sige, hvordan går det med projektet/forældre/urban/den nye kæreste. Misforstå mig ikke, det her er mennesker, jeg holder af, og jeg vil gerne dele, men noget holdt mig tilbage, min mave, for det føltes ikke trygt, og jeg har været case for mange gange det sidste halvandet år, kan genkende følelsen, the odd one/freaken, det er virkelig dehumaniserende. Og skuffende i en setting af venner. Og jeg ser jo godt, at de er pressede, at deres portal er lukket for indkommende alternative grundantagelser. Så nu er jeg lidt trist.

Mandag den 4. April kl. 8.59. I min stue. Østerbro.
Ting sætter sig fast. Kiekegaards citat om kategorier fra information (26/3-2016). Linje i artikel i Information i går om, at når man først har oplevet krig, så sidder det i en. Så er man for evigt der. Hvorfor vi bør stoppe krig, hvis vi vil gøre os forhåbninger om at kunne leve med og i fred, det fik mig til at tænke på Bourdieu, men også på køn(skamp), hvorfor kalder vi den det. Hvorfor kalder vi det KAMPTEKNIK på chefgangen. MARTIAL ARTS. Hvordan er sociologi en kampsport. Og så lytter jeg til radio 24/7 og hører Madame Nielsen, anbefalet af Henriette, og hun er gået med flygtninge op gennem Europa i kvindetøj, hun er Claus Beck Nielsen, og i indslaget i AK 24/7 (et våben!) fra den 29/3 2016 siger hun/han (12.31-14.50):
"Ud fra de interesserer jeg har, så er noget af det bedste, man kan gøre, det er at være malplaceret. Jeg forsøger at være malplaceret i verden, for så befinder jeg mig på en gang i den og lidt udenfor den. Og det vil sige, at jeg stikker ud, men jeg befinde rmig også et sted, hvor jeg måske i højere grad er i stand til at iagttage det der sker. At kunne se. Min samtid udefra. Det er i al fald mit mål. Malplaceret det er virkelig et ideal for mig."
Interviewer: "Nu står der også i dit pas, at du er en mand, men man kunne godt opfattedig som en kvinde, det er også lidt malplaceret eller kan man sige det sådan?"
Madame Nielsen: "Ja. Det gjorde jo fx, at jeg fik en helt unik kontakt til de kvindelige islamistiske flygtninge. ARE YOU MAN OR WOMAN (Spørger de nysgerrige kvinder, mændene tør ikke tale med ham/hende, for hvad er det, er det homoseksuelt, og kvinderne der før stod bag mændene rykker frem.). Pludselig fik jeg kontakt med afghanske kvinder. Svært tilhyldede afghanske kvinder. Som det sikkert havde svært for mere mandlige mennesker (europæere) at komme i kontakt med.
Interviewer: Igen kunne du bruge det med, at du er et køn i dit pas men et andet af udseende. Placere dig i mellem. Også da du blev anholdt, der vidste de ikke om de skulle følge dig ud på herre eller dametoilettet.
Madame nielsen: Nej. Og det er selvfølgelig ikke det der var min pointe. Det var bare ligesom et middel jeg bruger for at kunne være tilstrækkelig malplaceret for at kunne fortælle historien om vor tid"

Og nu er klokken 12.39 og jeg har lige læst følgende indlæg af en tidligere medstuderende på mit gamle gymnasium, der gik i Charlottes klasse:
http://politiken.dk/debat/ECE3141301/jeg-fatter-ikke-at-jeg-selv-har-bidraget-til-shaming-kulturen/

DEBAT 3. APR. 2016 KL. 08.41

Jeg fatter ikke, at jeg selv har bidraget til shaming-kulturen

En pige på mit gymnasium gik grædende hjem, efter vi havde skrevet om, at hun havde givet en 3.g-dreng et blowjob.

30

TEGNING: Anne-Marie Steen Petersen

Følg

MARIE CARSTEN PEDERSEN , journalist og anmelder på Politikens kulturredaktion

Årbogen fra Ordrup Gymnasium har en tegning på forsiden. Under teksten 'Kødkataloget' ser man en flok piger og drenge, udstyret med tilbudsmærkater:

»2.g'er – mega billig! Brug-og-smid-væk!« og »1.g'ere - Ny sending. Kun små størrelser«, står der.

Jeg har svært ved at forstå det. Det er skolens officielle årbog med klassebilleder, og så er forsiden en illustration, der joker med sexkøb, misbrug, og mennesker som varer.

Men det jeg har sværest ved at fatte, er, at det er mig, der har tegnet den forside. For det er ikke Ordrup Gymnasiums årbog fra i år, jeg taler om, men fra 1997/1998. Fra dengang, jeg selv var elev der. Dengang jeg var 17 år gammel, og hvor jeg, udover at tegne årbogsforsiden, også var redaktør for skolebladet Ztof.

MEDIERÅDSFORMAND»Man er ikke uskyldig, hvis man har delt sådan en video«

Et af de gymnasiale 'sladderblade', der stadig eksisterer, og som lige nu er under voldsom kritik fra alle sider, efter at Radio24syv fik fingre i et eksemplar og offentliggjorde dets indhold af sexsladder om skolens elever. Et problem, der ligger tæt op af debatten om digital sexmobning, som blandt andet en debattør som Emma Holten har sat på dagsordenen med sin egen personlige historie om at være offer for hævnporno.

ANNONCE
inRead invented by Teads

Hvad med lærere og ledelse? De trak på skuldrene, smuglæste det faktisk

Marie Carsten Pedersen

'Sexmobning' og 'slutshaming' bliver det kaldt nu, det som gymnasiesladderbladene laver. Men det burde vi også have kaldt det dengang i slut-90'erne, hvor jeg og mine venner trykte bladet Ztof i kælderlokalet bag pedellens kontor. For det var det, det var: Mobning og udskamning af seksuelt aktive piger og drenge.

Der var pigen, der gik grædende hjem, efter vi havde skrevet om, at hun havde givet en 3.g-dreng et blowjob. Der var hende, der skiftede skole, fordi hun aldrig fik lov at glemme, at hun havde kysset tre forskellige drenge til introfesten. Seriøst, vi fortjente en flad. Eller flere.

NYHED'Sofie' om sexvideo: Man ved ikke, hvad det er, før man har oplevet det

Hvad med lærere og skoleledelse? De trak på skuldrene. Smuglæste det faktisk af og til. Vi fik aldrig ballade for vores skriftlige krænkelser af vores kammeraters kroppe, sex- og kærlighedsliv. Vi skrev også om andet end sladder, men det gad ingen læse. Alle købte Ztof for sladderspalten. Dengang føltes det som rigelig grund til at shame løs. I dag er det mig selv, der skammer mig.

Hvis vi skal shaming-kulturen til livs, skal det komme fra de unge selv

Marie Carsten Pedersen

Vores rektor lukkede ikke Ztof. Det skulle han måske have gjort, og måske er det også det, de nuværende skoleledere skal gøre på de gymnasier, hvor sexsladderblade er en del af elevmiljøet.

Men forbud fungerer ikke alene. Hvis vi skal shaming-kulturen til livs, skal det komme fra de unge selv. Sæt bevidstgørelse på skemaet, hyr en dygtig foredragsholder, der kan tale med de unge, ikke ned til dem. Hjælp dem med at starte den tankeproces, hvor de selv forstår, at deres 'sjove' sladder og sexmobning er en syg og skadelig krænkerkultur.

Den erkendelse var jeg og mine gymnasiekammerater for umodne og usikre til selv at nå, da vi var 17 år. Sådan tror jeg stadig, det er. For hvor gerne vi end vil det, så er der ret få af os, der er Emma Holten, når det kommer til stykket.

Få fuld adgang til politiken.dk.

Abonnér for at få fuld adgang til politiken.dk, med inspirerende artikler, opdateret nyhedsoverblik og begavet underholdning.

[redacted]

Allerede abonnent? Log ind

REDAKTIONEN ANBEFALER

Seksuel vold har intet postnummer

Del link http://pol.dk/3141301

30 KOMMENTARER

Kommentér

Sortering: **Nyeste øverst**

Rolf Rasmussen

33 min. siden

"Det er ufatteligt, at der ikke sker en politianmeldelse og retsforfølgelse af de skyldige," Er det journalisten, Marie Carsten Pedersen, du tænker på ? http://www.rolf-r.dk/artikels/gedigent.htm

Anbefal (0) Klag over indlæg

Helle Nielsen

Ca 1 time siden

Det er ufatteligt, at der ikke sker en politianmeldelse og retsforfølgelse af de skyldige, når det nu evident, at adfærden er i strid med loven. Retsforfølgelsen bør også omfatte rektorerne på de pågældende læreanstalter. Der er ingen som helst begrundelse for at betragte psykisk vold som mere harmløs en fysisk vold.

Tværtimod: sårene heles efter fysisk vold, mens den psykiske vold kan sidde fast i sjælen for resten af livet.

Anbefal (2) Klag over indlæg

Hasse Gårde-Askmose

4 timer siden

Citat: "Den erkendelse var jeg og mine gymnasiekammerater for umodne og usikre til selv at nå, da vi var 17 år." Rend mig et vist sted. Hvis I ikke kunne se det som 17 årige, kommer I aldrig, aldrig til at erkende det. Måske skulle du få et job på Ekstrabladet. Forholdet er nok det, at I har læst eller hørt fra jeres forældre (nogle af dem har nok været på studieophold i USA), at sådan er det på prestigeuniversiteterne i USA blandt deres elevforeninger og klubber. Så: "So ein Ding müssen wir auch haben". Vh fra en gammel elev fra Ordrup Gymnasium.

Anbefal (1) Klag over indlæg

Hans Lembøl

Automobilejer

12 timer siden

En del af problemet er måske, at mange rektorer og gymnasielærere er præget af de antiautoritære strømninger fra 1960'erne og 1970'erne. Derfor griber de ikke ind overfor negativ adfærd. Det være sig elever, der udøver sexchicane via de sociale medier, eller elever, der møder bagstive eller dopede til undervisningen. Havde man i min gymnasietid begået handlinger i klasse med den perverse adfærd, der de seneste dage er blevet skildret i medierne, var man blevet smidt ud med piber og trommer. Og "sladderblade" var omgående blevet stoppet, mens "redaktørerne" som minimum havde fået en skideballe og en advarsel. Hvis mennesker skal kunne leve sammen på tålelig og fornuftig vis i et samfund, er det nødvendigt, at der sættes grænser for den enkeltes frihed til at udfolde sig, når der er tale om handlinger, der er til skade for andre. Både tidligere og nu har unge mennesker godt af at lære fornuftige sociale adfærdsregler. Vi skal alle gerne kunne være her .

Anbefal (3) Klag over indlæg

Rolf Rasmussen

15 timer siden

"Små, små mennesker med lavt selvværd. Det er dem, der i gamle dage drillede. Før det blev til mobning. Få jer et liv." Du mener vel shamingkultur. http://www.rolf-r.dk/artikels/shaming.htm

Anbefal (0) Klag over indlæg

Poul Delving

Arbejdsfri livsnyder

16 timer siden

Små, små mennesker med lavt selvværd. Det er dem, der i gamle dage drillede. Før det blev til mobning. Få jer et liv.

Anbefal (0) Klag over indlæg

Rolf Rasmussen

18 timer siden

"Når kvinder og piger har en karriere eller et aktivt sexliv, så bliver de svinet til. En slags "mental burka", der praktiseres... "Oversuttede bolcher", "ikke en pæn pige", "luder", etc. " Du glemte "feltmadrasser". http://www.rolf-r.dk/artikels/feltmadras.htm

Anbefal (0) Klag over indlæg

Kristian Rikard

18 timer siden

En ting der generer mig ikke så lidt er, at hverken elever/forældre eller lærere/rektor synes at have fattet, at der er en Verden udenfor Verona - og at den unægtelig bevæger sig noget hurtigere end på Kirkevej, 2930 Charlottenlund. Som Steen Bocian sagde så sent som i går, så har vi været blinde jubeloptimister (idioter). "I Europa er det kun Grækenland, Cypern, Kroatien og Portugal, der har haft lavere vækst end Danmark i perioden fra 2006 til 2015". Så fremtiden for middelmådige danske studenter tegner ikke ligefrem lyst i en globaliseret verden.

Anbefal (1) Klag over indlæg

Lilli Wendt

19 timer siden

Fuldstændig uacceptabelt at det får lov at finde sted, og at rektor og lærerkollegiet ikke griber ind omgående med advarsler og bortvisning. Dette er helt klart en ledelsesopgave. Når det er sagt, så kan den tiltagende sex-mobning af kvinder faktisk ses som en slags "backlash" overfor kvinder = den traditionelle taber-mands måde at håndtere kvinder på, som skal sikre, at kvinder altid skal ligge under for mænds forgodtbefindende. JEPS - jeg ved det lyder gammel feministisk, men tabermænd har til alle tider svinet kvinder og piger til og kald dem billige eller kald dem ludere (eller været voldelige overfor dem), hvis de ikke kunne have hånd og halsret over dem. Når kvinder og piger har en karriere eller

et aktivt sexliv, så bliver de svinet til. En slags "mental burka", der praktiseres... "Oversuttede bolcher", "ikke en pæn pige", "luder", etc. Med den nye teknologi er det desværre blevet værre, og der er tale om ekstrem ledelsessvigt fra gymnasiets side, når der ikke gribes in

Anbefal (3) Klag over indlæg

Jakob Pedersen

Økonom

20 timer siden

Samfundets grænseløse seksualisering fortolket som frisind vil jo uundgåeligt komme til at fremelske det småperfide og det perverse. Ovenstående er desværre blot et tegn på, at mennesket har svært ved at tøjle en værdirelativisme, hvor lyst og umiddelbar behovstilfredsstillelse er smar og det nye sort. Der er desværre en grund til, at vi også ser en "cutter-kultur" og selvskadende adfærd blandt ungdommen i dag. De unge har brug for voksne til at guide sig, og til at spejle sig i, men det bliver mere og mere vanskeligt, når den voksne befolkning opfører sig stadig mere infantilt. Rektor har selvfølgelig ikke foretaget sig noget, for denne vil jo nok helst være populær og ikke fremstå som en gammel sippet stikstikket. CBS-rusturerne ligger sig også meget fint i tråd med ovenstående. Jeg forudser, at den næste nye smarte trend, som vil ramme samfundet om 5-10 år, bliver en form for bestialitet, hvor det vil blive mere almindeligt eller i hvert fald acceptabelt at have sex med sine husdyr.

Anbefal (1) Klag over indlæg

Kristian Rikard

20 timer siden

Det er så nok heller ikke tilfældigt, at Ordrup Gymnasium ligger absolut som nummer sjok hvad angår karaktergennemsnit sammenlignet med andre gymnasier i Gentofte kommune og de mest søgte i Københavns kommune!

Anbefal (1) Klag over indlæg

Rolf Rasmussen

21 timer siden

'Dette "Se & Hør - Syndrom" er tilsyneladende noget, der foregår i de såkaldte "bedre kredse". . Journalistaspiranten havde vel paparazziener som rollemodeller. http://www.rolf-r.dk/artikels/paparazienelaerling.htm

Anbefal (0) Klag over indlæg

Otto Barreth

21 timer siden

Fanden tage Fjaesbogen! Den er aarsag til meget ondt.

Anbefal (2) Klag over indlæg

Markus Lund

Evighedsstuderende og udenomsparlamentarisk vandpjasker

21 timer siden

Det er desværre sådan man kommer frem her i livet. Ved at træde på andre. De ledeste mennesker er dem der når toppen, hvor mobningen bliver sat i system på et hidtil uset plan, og hierarkier dannes ud fra denne evindelige popularitetskonkurrence. Mobning har ødelagt mit liv så hårdt at jeg selv 15 år senere har svært ved at danne relationer til andre mennesker. Men kampen imod min egen smertelige bagage har heldigvis gjort mig ufatteligt stærk, og i dag ville jeg ikke finde mig i noget som helst pis. Så tak fordi I, kære mobbere, står frem og siger undskyld over for os, der desværre ikke lå inderst i socialcirklen og hver dag kæmpede med lavt selvværd, der gik ud over vores faglige præstationer og dermed vores mulighed for at komme videre i uddannelsessystemet. Tak fordi I erkender, at I måske ødelagde nogle menneskers liv, og at disse mennesker i dag koster statskassen millioner af kroner i sundhed, forebyggelse, terapi og udredninger.

Anbefal (6) Klag over indlæg

Otto Barreth

21 timer siden

"Bedre sent end aldrig" er stadig relevant Maria Carsten. Ked af at indromme det, men muslimerne har sikkert ret i en del af den kritik de fremkommer med vedr. dansk kultur,eller mangel paa samme. Glem ikke drikketurene til Prag og andre steder. Det er utrolig beklageligt hvilke raedsler de unge, i ytringsfrihedens navn, udsaetter hinanden for. At skolelederne ikke kan indse det, fik vi bevis for i Deadline forleden. Og de er de eneste som kan stoppe det. Enhver form for smaedeskrift,druk og rygning i forbindelse med skoler,skulle forbydes ved lov.

Anbefal (1) Klag over indlæg

Troels Andersen

22 timer siden

Hej Dennis, hvis du vinder i Lotto, så forær pengene til de rige. De er jo nogen svin i forvejen. Det skulle nødig smitte. ;o)

Anbefal (1) Klag over indlæg

Dennis Laursen

23 timer siden

Gad vide om dette også forekommer på erhvervsskolerne? Eller om det udelukkende er et fænomen blandt middel- og overklassens afkom?

Anbefal (0) Klag over indlæg

Dennis Laursen

23 timer siden

Og med mindre man er jomfru og aseksuel, kan man ikke tillade sig at "slutshame" - eller hvad pokker I kalder det - andre. Når man peger fingre af andre, er der fire der peger på én selv.

Anbefal (0) Klag over indlæg

Dennis Laursen

23 timer siden

Når jer i kultureliten sidder og ser "De Unge Mødre", "Paradise Hotel", "Drengene fra Marienlyst", og hvad det hellers hedder, for at føle jeg bedre end pøblen, så husk lige på, at I selv er 1000 gange værre. De mest afstumpede unge i dette samfund kommer ikke fra provinsen eller Vestegnen; nej de kommer fra Wiskeybæltet, Nordsjælland, Frederiksberg - dér, hvor de velhavende, højtuddannede og "civiliserede" mennesker bor. Og hvad fanden tænker de pågældende rektorer på? Hvorfor stopper de ikke den slags? Er unge hævet over al kritik, fordi de er unge? Igen et bevis på kulturelitens berøringsangst.

Anbefal (4) Klag over indlæg

Peter Christensen

Lærer

23 timer siden

Dette "Se & Hør - Syndrom" er tilsyneladende noget, der foregår i de såkaldte "bedre kredse". Mærkeligt at problemet er næsten ukendt i det meste af resten af landets gymnasier. Nordsjælland og nærmeste kommuner er tilsyneladende stedet, hvor man synes at slutslamming er noget man gør for sjov, uden at tænke dybere over dem, det går ud over. Guderne må vide hvorfor. Måske en slags opvarmning til, hvad der venter dem, når de senere i livet skejer ud på Københavns kendissteder, og dagen efter befinder sig på forsiden af EB eller Se & Hør. Hvis ikke en opbyggelig samtale hos rektor kan afhjælpe problemet, så må der skarpere lud til. De ansvarlige for svineriet, skal vide, at den slags ikke tolereres, og at de risikerer at blive smidt ud af gymnasiet i gentagelsestilfælde.

Så kan de jo lide den tort at komme til at gå på et andet gymnasium sammen med almindelige menneskers børn - oh skræk.

Anbefal (5) Klag over indlæg

Troels Andersen

I går

Det skete efter 1982. Drilleri tilladt, mobning sjælden. 1968 + 15 = 1983. Flipperbørn blev Gulddrenge, og nu er de Rektorer.

Anbefal (2) Klag over indlæg

Karsten Aaen

I går

(kommentar fortsat) Som herren, så hans tjener er der et gammelt ordsprog, der lyder. Og med det vil jeg sige det her: Hvordan skal unge mennesker, (også i 1997-1998 og nu) lære, at de ikke må slutshame unge kvinder eller dele billeder af hinanden på de sociale medier, når ugeblade som Her&NU og Se&Hør direkte lever af at ukendte mennesker tager billeder af kendte mennesker (uden at have fået lov til det!) ofte når de er sammen med andre mennesker i byen - end deres koner, mænd, eller kærester. Eller når ukendte mennesker tager billeder af f.eks. Medina (uden tøj!) på ferie eller når de ukendte mennesker ringer eller skriver til de her blade og fortæller sladder til dem. Eller når man selv i forholdsvis seriøse medier som BT og EB og Politiken kan se en ung politiker som Nikita Klæstrup blive slutshamet, bare fordi hun klæder sig pænt på til fest.

Anbefal (1) Klag over indlæg

Karsten Aaen

I går

1) Lukker man bladet er det sikkert helt korrekt at der vi nogle medlemmer af Liberal Alliances Ungdom (LAU) som vil råbe højt op om ytringsfrihed, og højst 15 minutter vil der være en Facebook-gruppe med stort samme indhold, der vil være nogle der er gode til det internet, som har lavet et e-zine, altså et e-magasin, som kun udkommer på internettet. Og det er langt langt sværere at lukke ned. 2) I 1980erne da jeg selv gik på gymnasiet var der ingen der kunne finde på at sige, skrive eller tale om kvinder på den her måde. Og hvis de gjorde, så skulle de stærke kvinder på mit gymnasium nok fortælle dem et og andet, så de holdt op med det. Til festerne på mit gymnasium i 1980erne var kvinder og mænd altså også sammen; alle vidste det, om mandagen var der ikke nogen der slutshamede nogen som helst. Hverkem mænd eller kvinder blev slutshamet for

at være sammen med to eller tre kvinder til en fest. Men det så også for over 30 år siden. (fortsættes)

Anbefal (0) Klag over indlæg

Gunner Olesen

Programmør

I går

Sku' det være så svært ? Lige fra man er lille lærer man at begå sig i trafikken. Passe på sig selv og de andre. Så er det vel også rimeligt at lære om trafikken på nettet. Hvad der er rigtig og forkert. Og ligesom der gives fartbøder og bøder for at snakke i håndholdt, så kan der vel også gives bøder for dårlig opførsel på nettet. Så svært er det heller ikke. Men at dømme efter debattonen er det ikke kun de unge, der skal lære ordentlig opførsel der.

Anbefal (2) Klag over indlæg

Sofie Jørgensen

I går

...Og Margit Lange; pudsigt nok så jeg for nyligt sidste afsnit af en konkurrenceserie i tv, som ellers var gået forbi min opmærksomhed, hvor fem-seks danske kunsthåndværkere dystede på håndværk og kreativitet. De hjalp hinanden, underviste hinanden, og hver opgave udløste en vinder, - men ingen blev stemt hjem! Jeg undrede mig over, at jeg slet ikke havde hørt om det før, for selvom jeg ikke har fuldt med i hverken Vild med Dans, X-faktor eller Den Store Kagedyst, så har man da ikke kunnet undgå at høre dem nævnt. Tilbage i 70'erne så jeg en gang et program i tv, der handlede om fremtiden, og der blev vist klip fra japansk tv, hvor underholdningen bestod i at ydmyge og grine af taberne i en konkurrence. Den gang snakkede vi meget om, at sådanne programmer aldrig ville fungere i Danmark, - det passede simpelthen ikke til den danske mentalitet og kultur! Det gør det vist så nu. Det kunne være rart, om vi ikke lod det eskalere.

Anbefal (8) Klag over indlæg

Sofie Jørgensen

I går

Interessant artikel og altid rart at læse, når "De Onde" bliver klogere med alderen. Jeg tror, det er rigtigt, at det ikke vil hjælpe meget, hvis en autoritet kommer oppefra og bare lukker bladet, for meget af det at være teenager handler om at gøre oprør mod De Voksne. Der vil helt sikkert være et par af de lokale

LAU'er, der vil råbe op om ytringsfrihed, og fem minutter efter vil der være en Facebookgruppe med samme indhold, fem dage senere et e-blad, og så vil det kun cirkulere under radaren. Jeg tror også, det er vigtigt at fange elevernes opmærksomhed med honning fremfor eddike, og det mest effektive, tror jeg, ville måske netop være et besøg af og foredrag eller debatpanel med en som Emma Holten: kendt, smuk og ikke for mange år ældre (læs: endnu ikke rykket op i rækken af kedelige, fornuftige og fantasiløse voksne, der ikke forstår noget...)

Anbefal (0) Klag over indlæg

Anje Holmstad

Ingen

I går

HVis familierne i dag spiser aftensmad sammen, var det måske en ide, at mor og far italesætter problemet og det skadelige virkninger ved middagsbordet - et glimrende sted at vende den slags emner. Og mor og far kunne passende tilkendegive, hvad de synes, hvis det er deres prins eller prinsesse, der skal have ødelagt et helt ungdomsliv på grund af, at man som forældre - har forsømt - i tide - at forholde sig til andet end den næste event og rødvinens klasse.....

Anbefal (2) Klag over indlæg

Margit Lange

I går

Sex-shaming har aldrig været en del af de ungdomsmiljøer, jeg færdedes i, hverken gymnasier (årgang 82) eller andre steder. Om det var fordi det var et såkaldt "rødt" gymnasium skal jeg ikke kunne sige, men jeg har ikke fantasi til at forestille mig, at skoleblade med sexshaming ville gå upåtalt hen. Ledelse, lærere, andre elever - ville have fordømt det. Sex-shaming ville heller ikke kunne foregå på den efterskole, hvor min søn slår sine folder. Igen, det ville blive påtalt og drøftet, udfra den ideologi, at vi skal tage hensyn til hinanden, tage vare om hinanden. Så sex-shaming er klart en del af en kultur og en del af et menneskesyn. Det er det menneskesyn man skal gå ind og påtale. man skal lære unge at tage vare på hinanden og være der for hinanden. Men måske dette er et alternativt livssyn i dages konkurrencekultur. Hvornår har vi sidst set et realityshow på TV, hvor det ikke handlede om at stemme andre hjem!

Anbefal (10) Klag over indlæg

Birgitte Maria Taschner

I går

Marie Carsten Pedersen - med al respekt for dette at du står frem og beretter hvad du beretter, så tror jeg IKKE det er nok at det skal komme fra de unge selv, at de ikke må sexkrænke andre, som vi er blevet belært om finder sted i rigt mål! Jeg mener at rektorerne skal træde i karakter, og vise de unge hvor skabet skal stå, med absolut hård og resolut indgriben, så snart de bliver bekendt med at sådant finder sted - og også politianmelde i grove tilfælde! Det vil kunne standse det. Men jeg tror desværre at rektorer i dag betragter sig som venner med de unge, og ikke de autoriteter de både MÅ og SKAL være i det forhold, og DET er problemet. Det skal IKKE være en frivillig sag om man vil sexkrænke eller ikke, ligesom det heller ikke er en frivillig sag man vil myrde eller ikke! Det er forbudt, og det skal dette at sexkrænke også være - punktum!

Anbefal (13) Klag over indlæg

Daniel Thompson

I går

I hate to say it, men jeg finder det misforstået at frøet til folks udvikling altid skal starte 100% indeni dem selv. Som voksen har man altså også et ansvar for at opstille nogle rammer for hvad man må og ikke må, hvad der er acceptabelt og uacceptabelt. Hvis man finder den slags mobning uacceptabel, så luk dog bladet. Lige nu. Min egen begrænsede oplevelse i det danske uddannelsessystem er med lærere som ikke engang kan sørge for ro i klassen, fordi de har en eller anden misforstået respekt for larmende elever der er ligeglade med deres omgivelser.

DER ER TING; DER GØR MIG KED AF DET. MIN KED AF DET HED VIL JEG GERNE OMSÆTTE. OMSÆTTE TIL NOGET, VI KAN BRUGE. SOM SAMFUND. SOM MENNESKER. SOM INDIVIDER.

http://kathrine.blogs.berlingske.dk/2016/04/02/sexvideo-og-information/

Sexvideo og

Information

AF KATHRINE LILLEØR 2. APRIL 2016

20
Facebook
1,5 tusind
Anbefal

Twitter Google Plus

0

Det er pigerne, der lægger krop til. Bogstavelig talt. Når de unge rich kids deler sexvideoer på nettet, er det billederne af de nøgne piger, der er i centrum. Når man skriver om sex i skolebladene er det også pigernes eskapader, der får de mest nærgående kommentarer med på vejen. Helt i forlængelse heraf er det også Sofie (som hun har valgt at kalde sig), der må stå på mål for den væmmelige sexvideo, som blev optaget imod hendes vilje, da hun havde seksuel omgang med fem drenge en aften for et års tid siden.

Hvor er de fem drenge? Hvem hiver dem frem i lyset? Hvem afkræver dem forklaring?

Ikke for sexlegene. For de lyster må de selv ligge og rode med. Men for, at de optog begivenhederne og delte videoen på nettet?

Hvorfor har Information, der lod Sofies fletning og ryg pryde forsiden forleden valgt at fokusere på hende, fremfor at finde de drenge, der optog den? At finde dem, er vel omtrent ligeså svært som at finde hø i en høstak.

At en purung pige har sex, at hun eksperimenterer og går for langt, er en ligeså gammel nyhed som Adam og Eva. Men at det også primært falder tilbage på hende, og selv et progressivt medie som Information følger op på historien ved at sætte Sofie på forsiden, viser, hvor fast et tag mandschauvinismen har selv i et medie, der dagligt staver til feminisme.

Der er mange Sofier derude. Piger og kvinder, som er blevet udsat for krænkelser og afpresning på nettet. Hvorfor er det altid kvinderne i sager om seksuelle krænkelser, der skal i fokus? Hvorfor er det aldrig drengene og mændene, der begår overgrebene? Hvorfor er det kvinderne, der har et

forklaringsproblem efterfølgende? Hvorfor er det ikke de drenge og mænd, der filmer og deler billederne, som man insisterer på at opsøge og stille til regnskab?
Jeg spørger, selvom vi alle kender svaret: Fordi kvinder stadig selv er ude om det, hvis mænd tager dem. Vi har godt nok droppet kyskhedsbæltet for nogle århundreder siden, men kvindens dyd er stadig noget, hun selv bør holde bag lås og slå.
Sådan fik de fem unge drenge deres vilje med Sofie. Og sådan får mænd deres vilje med kvinder dagligt. Ikke kun i den gammeldags forstand af ordet. Men i nettets forstand. Mænd kan optage – og dele. Hvorpå det på uddannelsessteder, på arbejdspladser, i sociale cirkler alene er pigen, der har et problem.
Stærkt nok anklager Sofie ikke drengene for voldtægt. Faktisk lægger hun ikke nævneværdig afstand til det, der skete den aften. Hun nøjes med at fortryde. Det afgørende overgreb består for hende i, at det blev optaget – og delt. Netop dette synspunkt er så rankt og så modigt. Uanset, hvad neandertaler-typer forsøger, har Sofie intet at skamme sig over.
Skammen tilhører alene de, der optager billeder og deler dem – og alle, der kigger med.
Kan man sige, at alle de medier, der i den forgangne uge entydigt har haft fokus på Sofies fortælling har været med på en kigger?
Ja! Er det korte og skamfulde svar.

Kl 13.56. Dét, der bliver tilbage. Tak, Bo (for altid)Green Jensen. Og som Kierkegaard si'r i Gjentagelsen:
"Et vittigt hoved har sagt, at man kunne inddele Menneskeheden i Officerer, Tjenestepiger og Skorstensfeiere. Denne bemærkning er ikke blot vittig, men tillige dybsindig, og der skal et stort spekulativt Talent til, for at give bedre Inddeling. Naar en Inddeling ikke ideelt udtømmer sin Gjenstand, saa er den tilfældige i alle Maader at foretrække, fordi den sætter Phantasien i bevægelse." Citatet er citeret I en fremstilling af en ny bog med titlen Køn Filosofi Psykoanalyse af Mladen Dolar, som tilhører det der kaldes den slovenske skole, en skole af filosoffer, hvortil Zitek også hører. I denne fremstilling I Dagbladet Information er det Søren Mau, der udlægger teksten. Dolar skriver essays og indleder dem med fx en drøm, et citat, anecdote eller ordsprog. Og skriver efter ovenstående Kierkegaard-citat, "den karikerede

legemliggørelse af mænd og kvinder tages her til det patriakalsk groteske" og stiller I forlængelse heraf spørgsmålet: Hvad med skorstensfejerne? Gennem en udlægning af Lacans begreb om fallos læser Dolar skorstensfejerne som en indokator for selve kønsforskellen – eller snarere for det faktum, at opdelingen af alle mennesker I to køn aldrig helt lykkes: skorstensfejerne repræsenterer den rest (DET DER BLIR TILBAGE, FLASKEHALSEN – VORES SAMFUND TÅLER IKKE FLASKEHALSE, ALT SKAL GÅ OP), der aldrig går op, den excessesive tilføjelse, der undergraver den harmoniske opdeling I to. Skorstensfejerne "udstiller kontingensen af den serie, der begyndte med de eksemplariske legemliggørelser af Mænd og Kvinder, og skorstensfejerne undermininerer samtidig validiteten af de forudsætninger, der betingede disses roller som officerer og tjenestepiger."

Then the other one. Black Box Collective, som på deres hjemmeside (http://www.blackboxcollective.org/press/) citerer Marx:

"We merely show the world what it is really fighting for, and consciousness is something that it has to acquire, even if it does not want to. The reform of consciousness consists only in making the world aware of its own consciousness, in awakening it out of its dream about itself, in explaining to it the meaning of its own actions."
—Karl Marx, author of *Capital: A Critique of Political Economy*

Men en af de ting, de skriver i denne samling af kapitalkritiske skrifter er: "Når først en krop har været i krig, har dræbt andre kroppe eller er blevet såret eller slået af andre kroppe, vil den altid associere alle tegn i fredstid gennem denne brutale oplevelse". (og jeg tænker på Bourdieu og hvad han gjorde med sin teori og hvad han havde været igennem som udsendt soldat)

Vi taler om det, der skiller sig ud. Hvad med at vi også tale rom det, der skiller sig ind.

What a day (for me on social media) Politiken læst kl 18.51:
http://politiken.dk/kultur/medier/ECE3144462/kvinder-raser-over-journalistikons-afvisning-af-kvindelige-forbilleder/

Fra Washington Post: https://www.washingtonpost.com/news/arts-and-entertainment/wp/2016/04/02/gay-talese-cant-name-a-single-woman-writer-who-inspired-him-thankfully-twitter-has-a-few-suggestions/?tid=sm_tw

MEDIER 4. APR. 2016 KL. 17.46

Kvinder raser over journalistikons afvisning af kvindelige forbilleder

Gay Talese, som er et ikon inden for New Journalism, forklarer, at der er tale om en misforståelse.

GRÅ Eminence. Gay Talese rapporterede i årvis for New York Times. - Foto: Evan Agostini/AP

Følg

CAMILLA STOCKMANN
Kulturjournalist

Salen på Boston University i USA var lørdag pakket med unge journalister, der havde glædet sig til at opleve et af ikonerne inden for genren New Journalism.
Tilhørerne nikkede anerkendende mod den 84-årige Gay Talese, alt var i skønneste orden, indtil stjerneskribenten blev spurgt, hvilke kvindelige skribenter, der havde inspireret ham.
Svaret var ifølge The Washington Post:
»Ingen«.
For veluddannede kvinder »ønsker ikke at hænge ud med asociale mennesker«, forklarede Gay Talese ifølge en kvindelig tilhører. Dermed kunne de per definition ikke have haft positiv indflydelse på hans arbejde. I en efterfølgende debat sagde Gay Talese desuden, at det var hans erfaring, »at veluddannede skribenter hellere vil interviewe veluddannede mennesker«.
De kønsspecifikke udtalelser var angiveligt ikke tænkt som en provokation. Men de fik flere af deltagerne til at gribe ud efter deres smartphone, og straks efter kunne man på Twitter læse harmfulde reaktioner, hvor Gay Talese blev beskrevet som kvindefjendsk.

Følg

Anne Ford @allthingsanne
Didn't think I'd ever walk out of a Gay Talese talk. Turns out misogyny will do it! #BUnarrative #narrativeBU
18.48 - 2. apr 2016
38. 38 38 retweets 102 102 likes

En anden kvindelige journalist, der var til stede, påpegede, hvorledes Taleses udtalelser var udtryk for, hvor mandsdomineret faget stadig er.

Følg

Amy Littlefield @amylittlefield
This keynote just became a case study in the deep thread of chauvinism that still runs through journalism. #narrativeBU
18.44 - 2. apr 2016
• 13 13 retweets 33 33 likes

Siden fik debatten sit eget hashtag under #womengaytaleseshouldread, hvor kvindelige skribenter såsom Katherine Boo, Martha Gellhorn, Susan Orlean og Jill Lepore blev nævnt, ligesom en Twitter-bruger delte et link til en hjemmeside, der hylder kvindelige amerikanske krigskorrespondenter gennem tiden.

Følg

Meera Subramanian @Meeratweets
#WomenGayTaleseShouldRead here's a whole timeline of women

war correspondents. #narrativebu
http://
bit.ly/1Ts7atG

04.04 - 3. apr 2016
• 10 10 retweets 5 5 likes

Til Washington Post uddybede den 29-årige journalist Amy Littlefield, der havde været til stede under forelæsningen: »I en gruppe fuld af talentfulde kvindelige skribenter er det meget nedslående at høre en person, som er en helt for mange af os, sige, at han virkelig ikke kan nævne én kvinde, der har været med til at forme hans arbejde«.
Søndag tog Gay Talese så til genmæle. Til AP forklarede han, at han havde misforstået spørgsmålet. Han troede, at det handlede om hvilke kvindelige skribenter, der havde inspireret ham som teenager, forklarede han.

Kendt for portræt af Sinatra

Gay Talese rapporterede for The New York Times i en årerække og er bedst kendt for sine artikler i genren New Journalism, hvor han kobler den klassiske faktabaserede journalistik med litterære virkemidler.
I 1973 var Talese at finde i antologien 'New Journalism' redigeret af Tom Wolfe, og han har siden haft en sikker placering i det berømte journalistiske ulvekobbel af skribenter som Truman Capote, Norman Mailer og Hunter S. Thompson.
LÆS OGSÅ Truman Capotes 'Med koldt blod' bevæger stadig
Portrættet 'Frank Sinatra Has a Cold ', som blev bragt i magasinet Esquire i 1966, er stadig Taleses mest berømte

tekst, og den findes fortsat på pensumlister på journalistuddannelserne. Men som The Washington Post påpeger, har den grå eminence måske ikke helt fulgt med i udviklingen inden for sit fag.

LÆS OGSÅ Kvindelig vovehals mister livet i Syrien

Karakteristikken af at kvinder skulle vægre sig imod særlige kilder ud fra social observans, kan i dag være svær at se. Den journalistiske konference i Boston åbnede således med en gæsteforelæsning af en kvindelig undersøgende journalist ved navn Nikole Hannah-Jones fra The Atlantic, der i en længere periode gravede i en beskidt sag om raceadskillelse og det amerikanske skolesystem.

Og nu om 'kvindesynet' i det nye og gamle testamente i AK 24/7, hvorfor kvindesynet, hvad med 'mandesynet'. Kom nu.

Stadig mandag. Kl 20.51. Læser noter fra mit besøg hos Information sidste år. En af min enoter fra det fælles redaktionsmøde får mig til at tænke på, at måden historier drøftes, evnerne vi har til at se en historie og se den fra forskellige vinkler afhænger af vores refleksive evner, vores analytiske og beskrivende evner, så hvis nyhedsmedier reproducerer er det så fordi, at dem der laver historierne simpelthen ikke kan se historierne fra ndre vinkler, på andre måder, der skal I bogstaveligste forstand NYE ØJNE til, hvis blikket skal ændre sig.

TIRSDAG DEN 5. APRIL KL 9.21. feberkrop på Østerbro, men Philip Glass er med mig.

Hvis journalistik er et håndværk. Så er forskning et hovedværk.

Min kultur. Din kultur. Vores kultur. Kultur.

Den refleksive forbandelse. Når man ikke kan have lyst til, købe sig til eller fortære en pære uden at tænke over, HVOR den er vokset op, HVORDAN den er vokset op, HVEM der har groet den, HVAD der har groet den og HVORFOR den blev sat i verden, at den blev sat i verden. Det er ægte refleksiv forbandelse. Dette er ikke en pære. Universitetet er et sted, der lærer dig at tænke. Nogle vil lære dig hvordan du skal tænke. Andre vil lære dig at så tvivl. Hvilket på mange måder er same same but different. Det, du tager med dig, er værktøjer til at forstå, beskrive, forklare alt mellem individ og struktur. The perks of being an academic journalist Når man installerer en håndværksuddannelse på et universitet. Når man gør en håndværksuddannelse til en

hovedværksuddannelse, hvad gør man så. Egentlig. Og hvis vi forsøger ikke at tænke det i termer af god og dårlig. Altså at det nødvendigvis er noget godt eller skidt. Men prøver på at beskrive, hvad det egentlig gør. Hvad det egentlig betyder. Her er de praktiske færdigheder, du skal have. Her er de teoretiske færdigheder, du skal have. Sådan her fungerer feltet (alt omkring praktikken inkl praktikken). Bliver det til bedre journalister, at de har lært at tænke, lært at være refleksive, hvordan man er refleksiv. Det var jo det, man ville med den akademiske journalistuddannelse. Det er et paradoks. Et dilemma. Og der findes ikke nogen vejviser. Ingen gps, for den kræver et udgangspunkt og et bestemmelsessted. Nu lærer vi journalister at tænke over, hvad de laver, hvorfor de laver det, hvordan de laver det, med hvem de laver det og hvor de laver det. Lammer det dem?

Hvorfor er jeg optaget af at bryde grænser? Hvad ligger der egentlig bag det. Og det er vel ikke selve grænseoverskridelsen der væsentlig, det er mere det, at der er en grænse. Det er vel ikke mit problem, at nogen har sat en grænse op der.

Kan man beskrive noget, man ikke har erfaret?
Kan man forklare noget, man ikke har erfaret?
Kan man forstå noget, man ikke har erfaret?

Stadig tirsdag kl 23.30

Hørt på Louisiana: ”ER I også en del af holdet?” ”Det er vigtigt at identificere holdet”

Du lukker dig også ind i dig selv, mediterer, skærmer dig fra mig, mens jeg er der, sådan skal det ikke være. Jeg gider ikke komme i dit hjem og jeg ikke er der. Jeg er her. Du får mig til at føle mig som pynt, for min tilstedeværelse gør dig godt. Men hvad gør den mig. Til. Jeg er ikke en ting. Og når jeg siger det. Bliver du vred. Såret. Du er klog. Men alligevel kan du ikke se, hvad det er du gør. Så klog er du heller ikke. Og imens venter jeg lige her ovre.

På Louisiana så jeg LOOKING FOR EXITS. En fremragende film om en wing suit flyver ved navn Ellen Brennan. Og hun citerede Walt Whitman:

Do I contradict myself?
Very well then I contradict myself,
(I am large, I contain multitudes.)

Fra *Kjerlighedens Gjerninger. Nogle christelige Overveielser i Talers Form* af S. Kierkegaard. København 1847, *SKS* 9, 43 / http://sks.dk/KG/txt.xml#ss43.

Ak, af alle Fjender er maaskee Vanen den lumskeste, og fremfor Alt er den lumsk nok til aldrig at lade sig blive seet, thi Den, der saae Vanen, han er frelst fra Vanen;

Meddelelses-Midlerne blive fortræffeligere, men Meddelelserne blive mere og mere forvirrende

Citat fra en optegnelse fra »Den ethiske og den ethisk-religieuse Meddelelses Dialektik«, Papir 369 (1847) *SKS* 27, 418 / sks.dk/p364/txt.xml#k369.

Meddel[el]ses-Midlerne blive fortræffeligere og fortræffeligere, der kan trykkes hurtigere og hurtigere, med utrolig Hurtighed – men Meddelelserne blive mere og mere travle og mere og mere forvirrende

Af alle latterlige Ting forekommer det mig at være det allerlatterligste at have travlt

Af *Enten – Eller,* »Diapsalmata«, se ovenfor, *SKS* 2, 33 / sks.dk/EE1/txt.xml#ss33.

Af alle latterlige Ting forekommer det mig at være det allerlatterligste at have travlt i Verden, at være en Mand, der er rask til sin Mad og rask til sin Gjerning. Naar jeg der|10for seer en Flue i det afgjørende Øieblik sætte sig paa en saadan Forretningsmands Næse, eller han bliver overstænket af en Vogn, der i endnu større Hast kjører ham forbi, eller Knippelsbro gaaer op, eller der falder en Tagsteen ned og slaaer ham ihjel, da leer jeg af Hjertens Grund. Og hvo kunde vel bare sig for at lee? Hvad udrette de vel, disse travle Hastværkere? Gaaer det dem ikke som det gik hiin Kone, der i Befippelse over, at der var Ildløs i Huset, reddede Ildtangen? Hvad Mere redde de vel ud af Livets store Ildebrand?

Hvad er Sandhed andet end en Leven for en Idee

Indskrift på en sten ved Gilbjerghoved. Citat fra en optegnelse fra *Journalen AA,* dateret Gilleleie d. 1. Aug. 1835, *SKS* 17, 26 / sks.dk/AA/txt.xml#aa-12.5. I en note, AA:12.5, skriver Kierkegaard:

5) Hvor nær ligger Mennesket ellers trods al sin Viden ved Galskab? Hvad er Sandhed andet end en Leven for en Idee? Alt maa til syvende og sidst basere sig paa et Postulat; men i det Øieblik det saaledes ikke længere staaer udenfor ham, men han lever deri, først da er det ophørt at være ham et Postulat. (Dialectik – Disput.)

Onsdag den 6. april 2016 – Østerbro. Det regner.
Henrik Marstal og Poul Behrendt I Datolinjen 5/4-2016 kl. 23.37.
"Bissen og Dullen" (1984) Poul Behrendt.

Kulturmanden (Ebba Witt-Brattström). Er homosocial. Homoscial bonding, mænd er ikke I stand til at vedkende sig deres seksualitet medmindre der er en kvinde i mellem. Kvinder kan også være kulturmænd.
Åsa Beckman fra dagens nyheter var den første til at bruge begrebet, kulturmand. Mette Høeg er en kvindelig kulturmand ifølge både Poul og Henrik.

Skrev. Kærlighed&Kapital

Torsdag den 7. april 2016. RUC. Henriettes midtvejsevaluering.

Til metodebog: Hvem er man som forsker. For feltet. Og kan man være forskellige 'forskere' forskellige steder i feltet, sammen med forskellige mennesker? Når man træder ind så bevæger man dem, man omgiver sig med. Dem, man taler med. De vil måske gøre sig mere umage, de vil tænke over, hvad de siger og hvordan de siger det. Skal man spørge sine informanter, hvordan de oplever det, at man er til stede.
Goffman er meget på det relationelle. Interaktionist.
Rutiner kan beskrives ud fra anomalier, så er der nogle, der er anarkister, nogle der går deres egne vegne? Du er selv en lille smule anarchist. Erkend din egen anarchist. Falsk tillid?
Vil eller skal brandsikres? Der er jo en enorm magt at et sted skal brandsynssikres for at få stemplet. Det blå stempel. Tillid=kontrol.
Goffmans begreb om, hvonår man siger jeg, man og vi. Footing.

Fredag den 15. April 2016. RUC. Mit kontor. Kl 13.36
What to do. Yvonne Mørck blir 60 og ved et stort anlagt symposium kommer klubben og fortæller, herunder Staunæs om intersektionalitet (til genovervejelse), Flemming Røgilds om at være I felten, men også bare de locale gåde kræfter, Hanne Marlene Dahl, Lise Lotte Hansen. Men her på instituttet dvs det nye, er der anslag til at vi skal vide, hvad hinanden laver, så forskningsgrupperne fra det gamle og det nye skal vise sig for hinanden. Vis mig hvem du virkelig er. Og. Jeg vil gerne begge dele. Men det er på samme tid. Tough shit. Træf et valg. Det er altid det rigtige. Er man sig selv hele livet. Vejret er I stykker, objektivtet er uskarpt eller er det vitterligt vejret der er uskarpt, naturen står uskarp hen, når jeg kigger ud, men det er jo ikke nature, der gør det, det er luften, det ER VEJRET.

Social indignation. Si'r Jørgen. DET er drivkraften. Tror de virkelig det at være hjemløs handler om at bosætte sig på gaden? Jeg elsker den sætning. Jeg får lyst til at uddele krammere til konkrete vejledere.

Lørdag den 16. April 2016. I min sofa. I min karnap. I min stue.
Jeg skriver til dig, mens du er på vej til begravelse. Jeg skriver mig ud af min træge surhed, der tynger mig og som jeg ikke forstår. Når jeg skriver, at jeg skriver, så er det

sms-tekst, jeg skriver. På min larmende fortidsnokia (fra lige omkring århundredeskiftet). Jeg sender dig ord som Inger gav mig I sit digt Lys, "ingen sorg kan forhindre fugl og fri fantasi" og jeg svarer dig, da du skriver om kaffehyggemotorvejsstop-og-at-endnu-er-alt-nemt, at "Roadtrips rummer hele menneskehedens paradox. Vi flytter os for at leve. Og lever for at flytte os. Må kaffehyggen være med dig all the way" Jeg synes selv det lyder meganice, og nu har jeg allerede ødelagt de smukke ord ved at være glad for dem I den konstellation. Og nu ødelægger jeg dem igen ved at metareflektere over deres værdi, deres indhold og jeg overvejer om jeg er glad for dem, fordi JEG fandt på dem, og jeg trøster mig med, at det måske ikke var mig, der fandt på dem, at jeg måske har læst dem engang, og at de nu er blevet beepet tilbage til mig I dette øjeblik. Jeg rummer et savn. Og du bærer dets navn. Pt. Det gør det svært at kommunikere, fordi der altid ligger en forventning om noget mere bag min kommunikation, og det skal jo ikke ligge dig til last. Hele tiden.

Mandag den 18. April. I min stue. Klokken 10.32. Er nu så træt af at skrive om min udskydelse af afsending af analyseret tekst, at jeg får lyst til at trække min pistol ved næste hjerneproton, der forsøger at sende den idé fasted mod min bevidsthed, men det er vist en dårlig idé. I stedet kunne jge jo prøve at gøre noget ved det! Nå, men Les Back (sociology fra Goldsmiths, skriver på twitter: Great talk by writer Penny Black - trick your brain into really reading the words you've written when proof reading by changing the font!
Det er sgu da GENIALT!
Kl 13.12. "mine tanker er aldrig 'rene' so to speak, de kommer altid med en skygge eller et håb om sol, mine tanker er hele tiden to, de er hverken-eller, de er både-og." Igen opdager jeg, at det er I (mail)samtaler med mennesker, her Sara om, hvorfor jeg kan lide Philip Glass og det music, min fætter Tobias laver, at jeg finder ud af, hvad det er, jeg laver. Hvad det er, der er min grundtilgang. Og hvorfor jeg har svært ved at gøre det anderledes. Som når Flemming Røgilds skriver, at han synes min samvævning I ACROPOLIS NOW af barnevogn og filosofi, den ødelægger det for ham. Og jeg tænker, han har ret. Og Henriette understreger, MARTINE, han fatter det ikke, han har aldrig skulle lave hverdagsempiri, du er to steder. Det kan du ikke ændre. Det er din erfaring I verden og hvis du tilpasser den, så forstår vi aldrig at verden kan være anderledes. For ja, jeg er både-og. Jeg er ikke enten-eller. Og så tænker jeg på, hvordan man passer på sin stil samtidig med, at man lytter til dem, de rved shit?

Det er når de store magasiner afviser en, at man ved, man er on to something! Kald mig bare mikromegaloman. Det bliver man af at gøre ens interesser til sin hverdag.

Min tilgang har været en slags hit-and-run floskel om, at ALTING KUNNE HAVE VÆRET ANDERLEDES. Og jeg tror, at jo mere jeg har arbejdet med litteraturen på det antroplogiske felt, arbejdet med det journalistiske felt både I teori og I praksis og ikke mindst forsøgt at arbejde med mine empiriske data, at det er en metode. Den er et middle. Ikke et mål. Og den er ikke normativ. Som metode hjælper den mig med at prøve at begribe det, jeg har svært ved at begribe, alt det, der er selvfølgeligt. Og som forsker I et felt, hvor jeg engang selv var praktiker, der hjælper det mig med at få øjnene op for det, der engang for mig bare var. Nu skal jeg se det. Før skulle jeg bare vide det/gøre det. Og når metoden er at prøve at forstå et felt ud fra, at alting kunne have været anderledes. Som ligger pænt langt fra naturalistiske forestillinger om, at verden bare er, at fænomener er det de er. Essentialismen hersker her. Så er afsættet for at bedrive den her metode, at ALTING FAKTISK IKKE KUNNE HAVE VÆRET ANDERLEDES. At der er en særlig grund til, at verden kom til at se ud, som den gjorde I det her felt, at den blev til det, den er, og at se det som afsættet, netop at verden ikke kunne have været anderledes, det hjælper mig med at finde frem til, hvad det er for mekanismer, der er på spil. Hvad er det der gør, at verden I det her felt ikke kunne have været anderledes? Jamen, det er at der er bestemte normer, værdier, strukturer, ritualer som den her verden producers og reproduceres ved. I ren bogstaveligste forstand kunne verden nemlig have været anderledes, og det skyldes netop det der er på spil. Og det der er på spil, det er det, vi som forskere må forsøge at begribe.

Om at bruge Bourdieu.
Vi har alle sammen brug for en ven I academia. Den ven skal helst have lidt pondus og må godt være død. Og alt efter hvilken institution og institut du skriver din afhandling I, da vil dit valg af ven afspejle, hvor din forskning blev socialiseret. Og det ehverken god teller skidt. Det er engang bare sådan det er. For nogle er vennen luhman, for andre er det Foucault, zizek, frankfurterskolen, giddens. For mig blev det Bourdieu. På det faglige plan er det håbet om at etablere et både-og. Både-og, fordi Bourdieu leverer en mulighed for at gå til verden uden at abonere på hverken subjetivismen og eller objektivismen. Han er hverken strukturalist eller fænomenolog. Men som flere har udpeget, så hælder han mest til strukturalismen, når man trykkede ham tilstrækkeligt meget på maven eller arbejder flere år med hans forskningsarbejder (Broady?). Derudover har han et veludviklet analyseapparat, der giver mig mulighed for at lave en analyse, og dermed bliver dette project på amnge måder et både-og. Det indebærer både en deskriptiv

På det personfaglige plan, så er det en stærk sympati for forskeren Bourdieus sociale indignation, som jeg på trods af det modsatte, godt kan se, er en grundfaktor I min tilgang til forskningen og samtidig er det hans tværfaglige evner, som jeg mener er medvirkende til at gøre hans tanker, idéer og argumenter så fulde af gennemslagskraft. Han trækker ikke bare på et paradigm. En forståelse. Men på mange. Hans teorier udspringer af filosofi, antropologi og sociologi. På teori og på praksis. På kvantitative og

kvalitative metoder. Det er en teori, der er antilinær. Problemstillinger er ikke linære processer, de er komplekse, paradoksale og multifraktionelle. At forsøge at begribe dem forudsætter en ydmyghed overfor at forstå, at uanset hvor omfangsrigt jeg forsøger at bergibe et problem, vil jeg aldrig kunne rumme hele problemets kerne. Men Bourdieus praksisteori tager afsæt I at bringe os nærmere en forståelse af det, som på luhmaniansk ville parafraseres som "de paradokser, der ikke lader sig afparadoksere" (Luhmann ???).

Hvorfor blir billeder, hvor mennesker har lukkede øjne altid betragtet som dårlige? De er lidt 'snavsede' som Mary Douglas ville sige det. Sådan lidt matter out of place. Man har jo ligesom åbne øjne på billeder. DA! Ja, I see, Sherlock, men hvorfor egentlig. Man må formode, at hvis vi nu sammenlægger mængden af tid vi rent faktisk har lukkede øjne I et helt liv (sover, blinker, himler osv.), så burde det vel give anledning til en form for documentation?

Vi skal stoppe med at kalde ting for ballader. Kampe. Kampen for anerkendelse. Afvæbnet kritik. Sociologi er en kampsport. Kønskamp. NEJ.

Tirsdag den 19. April 2016. I Min stue. Stående ved kommoden.
Ida: DU MÅ GODT. Du minded mig om, at det her var en tennisbane, og selvom jeg nogle gange gerne ville spille squash, kajakpolo, rundbold, badminton, så mindede du mig om, hvor jeg var, hvad der var reglerne her og hvordan man kan få spillet til at fungere på sine egne præmisser.
Mark: jeg tror stadig ikke selv jeg er I stand til at begribe, at der var en hard personlig tid et år inde I den her process og jeg mødte op på RUC, simpelthen uden at blinke, min krop tog mig automatisk derhen hver dag. Og du udviste en stor omsorg for mig. Og den var rar. Selv når man ikke ønskede den, fordi man helst lidt vil glemme det. Og vi hart alt om meget god litteratur – ofte med selvdøde forfattere – og din bekymring for min interesse for litteratur, der ofte havde en selvdød bagmand eller –kvinde.

Søndag den 1. Maj 2016. I mit værelse. Hos Camilla i Göteborg.

Hvad er det, jeg ser. Jeg ser. At alle har svært ved at finde sig til rette. Måske er 'svært' et forkert ord, det yder I al fald ikke helt retfærdighed til, hvad jeg oplever de oplever. Udfordringer er måske et bedre ord. Og det er måske også det, at det viser mig, at det ikke er bare lige. At det er et hamskifte. Tøjskfte. Settingskifte. Det er. At der ER en kultur. At der er noget, der skal gøres. Et arbejde so to speak. Og at det arbejde ikke ligger lige for, at der skal gøres noget for at blive en del af det arbejde, udføre de opgaver, som arbejdet fordrer. Og så er det, at jeg oplever, at kvinderne vender det indad. Det er min egen skyld.
EKSEMPEL!!!

Og mændene vender det udad. Det er strukturernes skyld. EKSEMPEL!!!!! Men at dem, der formår at finde sig til rette bedst, det er dem, der kan indordne sig.

Mandag den 2. Maj. På mit kontor med Alla. På Göteborg Universitet. JMG. Campus Linné.

Jeg facebook'er, og se hvad Dorte skriver eller Ritzau skriver:

Dorte Hansen
I går kl. 08:42 · Copenhagen ·

"Præsidenten river vittigheder af sig". Hvor sidder de på ham, siden de skal rives af? Fortæller han ikke bare vittigheder? Ritzau skriver mærkelige ting.
Kommentarer

react-text: 33 Fjern /react-text
react-text: 39 Claus Hansen /react-text react-text: 41 /react-text Vel ikke alle under bæltestedet..

Synes godt om · Svar · 1 · I går kl. 09:04

react-text: 69 Fjern /react-text
react-text: 75 Trine Hougaard Bork /react-text react-text: 77 /react-text Haha ja jeg tænkte desværre også, at det lød lidt frækt
😂

Synes godt om · Svar · 1 · I går kl. 09:39

react-text: 105 Fjern /react-text
react-text: 111 Dorte Hansen /react-text react-text: 113 /react-text Han ristede åbenbart også sine politiske venner og fjender!

Synes godt om · Svar · 23 timer

TORSDAG den 5. maj 2016. På mit kontor på JMG, Campus Linnés, I Göteborg. Kl 13.54. Ja, det er Kristi (fucking) himmelfart. Men der skal arbejdes! Men så kom jeg lige til at gå på facebook og skrive noget om deadlines. Det jävlan-sted, herregud. Et par linier herunder om, hvad køn betyder. For K-Forum, der har begået en chefredaktørspådomsartikel om hvem den nye chefredaktør på Dagbladet Information bliver og den efterfølgende tråd på facebook, der vel meget godt viser, hvad køn betyder. Ikke en skid. For nogen. En stor skid. For andre. At der så er kønsforskel på hvem der mener hvad, det skal vi ikke komme ind på her. Og endnu engang må man jo spørge sig selv, spejler K-Fourm-spådommen virkeligheden eller spejler de deres egne konstruktioner af virkeligheden? Tjahhh. For hvis vi nu skal tale om, hvad der er praktisk muligt. Så vil jeg sgu vove den påstand, at dem der bliver nævnt, det er sgu dem, der er praktisk mulige. Det er ikke det samme som at andre (kvindelige, brune, ældre) kandidater er praktisk Umulige. De er bare ikke (sand)synlige. For dem der prikker den næste chef på skulderen. Se nu her:

Stine Carsten Kendal blev nævnt i et opslag.

Tilføj ven

Anna Von Sperling har delt David Trads' opslag.
42 min. ·

Ifølge K-Forum eksistere der ikke kvinder på Dagbladet information. Ikke blandt medarbejdere - den nye chef skal lede Dahlin, Rehling og Metz - ikke blandt kandidaterne. Ikke blandt prisvinderne. Ikke i ledelsen. Det er kun Lasse Bolander. Sladder i blot lystigt videre, gode K-mandfolk. Men efter revolutionen kan i servere kolde drinks i bar overkrop med butterfly for Lotte Folke Kaarsholm, Charlotte Aagaard, Line Vaaben, Anita Brask Rasmussen, Lærke Cramon, Sigrid Nygaard, Johanne Pontoppidan Tuxen, Maria Skov Quistgaard, Lise Richter,Eva Eistrup, Marie Molin,Stine Carsten Kendal,Mette-line Thorup.Camilla Krag Jensen,Majken Klintø,Maja Hechmann Find,Mia Mottelson, Anne Bell Rose, Anne Middelboe Christensen, Anna Ullman, Lone Nikolajsen, Mette Jørgensen Rodgers, og

alle de andre som jeg ikke kan tagge. Og ved I hvad, jeg tror at vil opleve at direktør Mette Davidsen-Nielsen er en pragtfuld chef med ret stor indflydelse på, hvordan strandbaren drives. Bring your A-game, gutter

David Trads
Følg
19 timer ·

HVEM BLIR INFORMATIONS NYE CHEFREDAKTØR?
Strålende gossip-historie på Kommunikationsforum om, hvem der måske blir Christian Jensens afløser som chefredaktør på Information.
Jeg tror meget på et af de navne, der nævnes - og så har jeg to flere i tankerne, den ene er intern, og den anden er en, som Timme Bisgaard Munk kender godt.
De gode mennesker nævner endda mig som en mulighed, idet de siger, at jeg IKKE vil blive spurgt, men at jeg allerede har sagt ja
wink-humørikon

Og Christian Jensens efterfølger er.....

Exit Christian Jensen. Og så er stillingen som benjamin blandt de københavnske chefredaktører ledig. Den ikke lønnet i samme liga som Børsen, BT, EB og de store morgenaviser. Men det er trods alt en rigtig avis. Med både forside og bagside.…

43
Dig og 42 andre
Kommentarer

react-text: 234 Fjern /react-text
react-text: 240 Lone Nikolajsen /react-text react-text: 242 /react-text Jeg kan også godt lide, når der bliver viftet med palmeblade.

Synes godt om · Svar · 3 · 38 min.

react-text: 270 Fjern /react-text
react-text: 276 Johanne Pontoppidan Tuxen /react-text react-text: 278 /react-text Er det for tidligt at bestille? Jeg vil gerne have en Martinez, tak!

Synes godt om · Svar · 1 · 36 min.

react-text: 306 Fjern /react-text
react-text: 312 Lotte Folke Kaarsholm /react-text react-text: 314 /react-text VODKA tonic, pls. Ikke gin.

Synes godt om · Svar · 1 · 31 min.

react-text: 343 Fjern /react-text
react-text: 349 Kristian Rossau Villesen /react-text react-text: 351 /react-text Come on. I det mindste må I bestille noget ordentligt.

Synes godt om · Svar · 15 min.

react-text: 375 Fjern /react-text
react-text: 381 Lotte Folke Kaarsholm /react-text react-text: 383 /react-text Det smager ti x bedre.

Synes godt om · Svar · 14 min.

react-text: 408 Vis flere svar /react-text

react-text: 421 Skriv et svar ... /react-text

react-text: 437 Fjern /react-text
react-text: 443 Elisabet Svane /react-text react-text: 445 /react-text Synes du glemte Anna Von Sperling? Men der var på den anden side mange at holde styr på ..

Synes godt om · Svar · 2 · 31 min.

react-text: 475 Fjern /react-text
react-text: 481 Troels Heeger /react-text react-text: 483 /react-text Benhårdt damehold

Synes godt om · Svar · 1 · 30 min.

react-text: 511 Fjern /react-text
react-text: 517 Anna Ullman /react-text react-text: 519 /react-text Jaja Anna, men er vi kvalificerede? Det er jo det, vi skal have fokus på.

Synes godt om · Svar · 3 · 29 min.

react-text: 44 Fjern /react-text
react-text: 50 Lotte Folke Kaarsholm /react-text react-text: 52 /react-text PS på lørdag har Laura Dombernowsky en histore i Moderne Tider der er så fucking fantastisk, at der skal et helt tremandshold på en flyver til Beijing for at shake martinier til hende alene.

Synes godt om · Svar · 4 · 25 min. · Redigeret

react-text: 84 Fjern /react-text
react-text: 90 Anna Von Sperling /react-text react-text: 92 /react-text Hende er jeg ikke ven med endnu, men fly og højstilkede er på vej

Synes godt om · Svar · 1 · 22 min.

react-text: 120 Fjern /react-text
react-text: 126 David Trads /react-text react-text: 128 /react-text Nu kan du jo ikke vide, om de to ekstra navne, jeg bringer i spil, er kvinder
Humørikonet wink
Det kunne de meget nemt være...men jeg vil ikke give 'dødskysset' til nogen, så derfor kommer jeg ikke med egentlige navne. kh en i den grad eks-redaktør

Synes godt om · Svar · 20 min.

react-text: 152 Fjern /react-text
react-text: 158 Anna Von Sperling /react-text react-text: 160 /react-text Det er slet ikke kandidaterne jeg snakker om. I kan bare give den gas. Det er jo højst lidt fjol i ventetiden. (Håber jeg da at de tænker) Det er fremstillingen af huset med den nærmest erotiske blindhed for de kvinder der er ret centrale i at drive den bette sprøjte.

Synes godt om · Svar · 17 min.

react-text: 592 Fjern /react-text
react-text: 598 David Trads /react-text react-text: 600 /react-text Du har så evigt ret Humørikonet wink
PS: Jeg har ikke bidraget til listen, blot delt den

Synes godt om · Svar · 1 · 18 min.

react-text: 628 Fjern /react-text
react-text: 634 Lotte Folke Kaarsholm /react-text react-text: 636 /react-text Vel det man i fagtermer kalder homo-erotisk.

Synes godt om · Svar · 1 · 11 min.

FREDAG den 6. Maj. På kontoret. Lidt endnu. Solen skinner. Jävla mycket. Jeg vil se om jeg kan lane uni-cykel, og så skal jeg til housewarming. Hos Elke. Hollandsk ph.d.-studerende, der er arkitekt og studerer arkitektur og helse.

I går cyklede jeg først til botanisk have. VILDT smukt. Så ballon stige til vejrs. Tænkte på Toni og Kai. De er søde. Og så troede jeg at jeg bare lige skulle ne dog se broen. BROEN. Og endte med at cycle pænt langt og tage sygt mange billeder. Smuk sol. Og nedgang. Og mennesker. Der kladte sommeren til sig. Jeg blev rørt. Og stålbro. Med biler der kørte højt højt oppe og gav uhyggelige lyde fra sig. Sådan nogle lidt færgeagtige dybe hvin. Der fik mig til at kigge op og tænke fuuuuckkkk, nu kommer den ned.

Jeg var hjemme kl 22 og her er så lyst helt oppe, himlen var stadig orange og sort og mørkegrå. Wow. Jeg lavede ovnkartofler, rødbeder og drak tranebærsaft, hørte svensk radio hvad er det nu den hedder, 107.et eller andet. Skønt.

Onsdag den 11. Maj 2016. På mit kontor. JMG.

Læser Gay Talese-essay på the New Yorker om den fortælling hans kommende bog tager afsæt I, og så skriver han fx det her: "the opening line of my 1969 book about the *Times*, "The Kingdom and the Power," was: "Most journalists are restless voyeurs who see the warts on the world, the imperfections in people and places."

Torsdag den 12. Maj 2016. På mit kontor. JMG. Göteborg

Læser artikel om, at Lea Korsgaard har fået tildelt prisen som Årets Redaktør for som juryformand Lisbeth Knudsen siger: "(…) det er personligheden, den ledelsesmæssige styrke og redaktørrollen, vi belønner her. Ikke hvad der kan tjene flest penge derude i markedet"

I øvrigt er der I artiklen refereret til artikel I journalisten, der handler Zetlands genfødsel(!!!!!!) "Sådan blev Zetland genfødt" (det er jo næsten bibelsk), hvor Lea Korsgaard er citeret for følgende: »Jeg er så opsat på at skabe en kultur, der arbejder i samme retning, og hvor man ikke bitcher over nogen.«

Zetland har MEDLEMMER. Ikke læsere. Og jeg tænker, at hele verden er en klub, og at den klub har underklubber. Og klub er noget andet end kultur noget andet end et land. Klub er et helligt sted. For medlemmer. Hvor alle kan blive medlem, hvis de betaler. Betalingen for klubmedlemskab kommer I forskellige former.

Og mere fra netop den artikel: »Jeg oplevede det egentlig ikke som et hype omkring singler. Jeg oplevede det mere som et hype omkring Zetland. Det kunne jeg godt unde dem, for de er dygtige og innovative mennesker, som jeg stadig håber får succes – nu i stedet med deres nye forretningsmodel,«

Jens Grund, chefredaktør, Berlingske

Kultur følger redaktør? Er mit spørgsmål

»Højskolen var anti-tesen til latinskolen. Latinskolen talte til eleverne med afstand. På højskolerne flyttede lærerne ind mellem eleverne,« siger hun og trækker spor til Zetlands virkelighed: »Vi tager journalisten ned fra piedestalen. På en højskole kan en underviser lære noget af en elev og omvendt. Det samme på en avis, hvor vi også kan lære noget af læserne,« forklarer hun.

Næste billede forestiller Peter Aalbæk, direktør i filmselskabet Zentropa, med et listigt smil om munden.
»Det er min onkel, som I ikke må sige noget ondt om, jeg holder meget af ham.«
Zentropa startede også i det små. I dag er det blevet Skandinaviens største filmproduktionsselskab – uden at kulturen er gået tabt. Hun refererer et råd, Peter Aalbæk har givet hende:
»Hvordan har Zentropa holdt energi? Ved at skabe en kult,« siger Lea Korsgaard.

Lea Korsgaard forklarer mig senere, at Zetland ikke gik efter at besætte hele redaktionen med a-navne.
»Vi drak kaffe med nogle, som havde en stor veneration for projektet. Men de sagde nej blandt andet på grund af lønnen, eller fordi de ikke havde risikovilligheden.«
På redaktionen fylder unge journalister fra blandt andet Zetlands talentskole en del. Hvad er udfordringen i det?
»Udfordringen er, at der ligger et kæmpe arbejde i at bruge folks styrke og samtidig fremme en zetlandsk tilgang. Det er et arbejde, der er større, end man skulle tro – men det er det samme, uanset hvem vi havde ansat,« forklarer hun.
Der er kun to kvinder blandt de 13 nye skribenter.
På det interne beskedsystem Slack skriver Lea Korsgaard 16. december 2015 om kønsfordelingen:
11:10 AM #4 Om kønspolitik: Vores redaktion ender formentlig med at have en testosteron-slagside. Det er ikke, fordi vi bedst kan lide dygtige mandlige skribenter. Det er, fordi – viser det sig – at dygtige kvindelige skribenter generelt er en tand mindre tilbøjelige til at have lyst til at arbejde på Zetland. Eller måske rettere: De er tanden mindre risikovillige end deres dygtige mandlige kolleger. Øv (jeg skriver en dag en bog om kvinder og iværksætteri, fandeme.). Til gengæld er vi heldigvis stadig en del

kvinder om bord. Der vil stadig forefindes tamponer på toilettet. Senere spørger jeg Lea Korsgaard, om ambitionerne i jobopslaget var for høje til, at kvinder ville søge. Hun tror ikke, det handler om opslaget. For Zetland fik lige mange ansøgere fra mænd og kvinder.
Forskellen er, at kvinderne i højere grad opfattede Zetland som et færdigt koncept.
»Kvinderne så det som en instruktionsmanual til Lego. Mændene så det som nogle Lego-klodser, de kunne være med til at bygge med,« siger hun.

Philip Flores beskriver oplevelsen, siden han begyndte 1. december 2015. Den første tid var svær. Han var ramt af skriveblokering, fordi han følte, at researchen skulle være helt original, sproget skulle være renset for klichéer og resultatet så klogt.
»Jeg endte med analyser, hvor jeg kom ud i fjerde og femte potens. Det blev for fortænkt. Nu hvor vi nærmer os launch, sprøjter jeg artikler ud.«
Hans første artikel handler om indslusningsløn for flygtninge: ”De fem spørgsmål om trepartsforhandlingerne, du er for flov til at stille”.
»Jeg har fundet ud af, at meget bare handler om at skære mellemregningerne fra, når jeg vælger mine historier,« siger han.

Medarbejderne opfordres til at skaffe nye medlemmer i deres eget netværk blandt venner, familie og kolleger.

»Det kan godt være, at vi kommer til at fremstå som gøglede, men så må folk få et billigt grin.«

Og så er der jo altid facebook og noget mere der viser noget med opfattelser af opførsel og hvad bestemte former for opførsel er lig med: **Henrik Marstal** har delt Politikens opslag.
42 min. ·

Jeg tror at citatet herunder er et af de mest afsindige udsagn jeg overhovedet har set i hele voldtægtsdebatten i 2016. Jeg er ganske enkelt rystet over at en kapacitet som Eva Smith kan mene det. Og jeg må konstatere at hendes værdisæt er så tilbageskuende - dette er hvad piger og unge kvinder blev indoktrineret med før i tiden. Det må de ikke blive i dag!
Jeg argumenterer for det stik modsatte (som så mange andre gør det i disse uger) i mit indlæg fra i dag: http://politiken.dk/…/beskytter-retsvaesenet-maend-i-voldt…/

Politiken
Synes godt om side
5 timer ·
Juraprofessor:
»Set i det lys har det en vis betydning, at bekendtskabet mellem pigen og de unge mænd indledes med en erotisk dans fra hendes side, hvorunder hun sætter sig på skødet af en af dem. Det kan være sjov og ballade fra hendes side uden noget ønske om samleje, men det er måske ikke så mærkeligt, at de unge mænd tror, at hun er interesseret i sex.«

Det har betydning, at pigen indleder med erotisk dans

Reaktioner på voldtægtssagen fra Retten i Roskilde efterlader det indtryk, at danske domstole hviler på et forældet kvindesyn og afsiger uretfærdige domme.

POLITIKEN.DK

react-text: 8 Synes godt om /react-text
Vis flere reaktioner
Kommenter react-text: 14 Del /react-text
react-empty: 16

26
26
Kommentarer

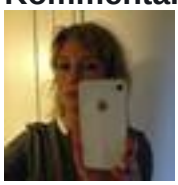

react-text: 33 Fjern /react-text
react-text: 39 Susanne Lunde Thorsen /react-text react-text: 41 /react-text Ufatteiigt !!!! og dog forklarer det en hel del.

Synes godt om · Svar · 1 · 35 min.

react-text: 69 Fjern /react-text
react-text: 75 Astrid Randi Thinnesen /react-text react-text: 77 /react-text Eva Smidt forbavser mig Virkelig her! Det ligner ikke hende at være så uskarp på det væsentligste.

Synes godt om · Svar · 23 min.

Fredag den 29. Juli 2016. På Pers kontorplads ved siden af Alla, i Göteborg.

DR Nyheder søger vært til Deadline, DR2

Deadlines vigtigste opgave er at levere udfordrende og overraskende perspektiver på dagens og tidens væsentligste historier, hvad enten formen er den afdækkende debat, det nysgerrige, undersøgende interview eller den kritiske hardtalk med magt- og meningshavere. Som vært på Deadline bliver du en del af et journalistisk og akademisk team og en redaktion med store ambitioner for programmets rolle i samfundsdebatten.

Din profil Deadline 22:30's værter er knivskarpe profiler, som har personlighed, kant og karakter. De er journalistiske og personlige fyrtårne, der rager op i medielandskabet for deres autenticitet, faglighed og troværdighed.

Kan du genkende dig selv i den beskrivelse – og har du lyst til at blive en del af holdet bag DR2s daglige, journalistiske flagskib, så er det nu!

Du er både fagligt og personligt engageret i samfundsudviklingen, og du bidrager sandsynligvis allerede til debatten på et relevant felt - det kan være samfundsfagligt men også naturvidenskabeligt, humanistisk eller kulturelt. Du har ikke nødvendigvis erfaring fra TV, men det er et krav, at du er journalistisk skarp og har mod på at kaste dig ud i et hvilket som helst fagligt felt. Du kan instinktivt lide at være på og tage styringen – også på direkte tv. Stærke samarbejdsevner og lysten til at løfte og idéudvikle i flok er en

absolut nødvendighed, ligesom du forstår og bruger sociale medier som en naturlig del af din faglighed.
Deadline er i konstant udvikling og både værter og redaktion er tæt forankret i DR2s kanalprofil. Du skal derfor også have mod på at kaste dig ud i både større satsninger, reportageserier og breaking news som værtsprofil på DR2.

Vi tilbyder

Deadline er en lille redaktion med højt til loftet og let til latter. Vi er organiseret i DR Nyheder som en selvstændig enklave, men arbejder tæt sammen med resten af nyhedsorganisationen.
Deadline er DR2s daglige nyhedsmagasin, der sender live en halv time hver aften klokken 22:30 året rundt – undtagen 24. og 31. december.

Kontakt

Vil du vide mere om stillingen, er du velkommen til at kontakte redaktionschef Heidi Robdrup fra 8.-12. august på mail (hdr@dr.dk) eller telefon (28544660).
Vi ser frem til at modtage din ansøgning, dit cv og relevante eksamenspapirer samt meget gerne links til eventuelle tidligere optrædener på tv. Stillinger i DR søges udelukkende elektronisk. Du søger ved at klikke på "Søg stillingen" i højre side.
Ansøgningsfristen er den 15. august kl. 12.00
DR ønsker at afspejle samfundet. Derfor opfordrer vi kvinder og mænd uanset alder, religion, handicap og etnisk baggrund til at søge.

- See more at: https://candidate.hr-manager.net/ApplicationInit.aspx?cid=1165&ProjectId=144197&MediaId=5#sthash.C0c121aH.dpuf

https://candidate.hr-manager.net/ApplicationInit.aspx?cid=1165&ProjectId=144197&MediaId=5

Aktuelt: Juniorproducer for Peter Aalbæk Jensen

Jeg søger en juniorproducer til sammen med mig, Peter Aalbæk Jensen, at udvikle spillefilm, tv-serier og filmudstillinger.
Jobbet er dårligt betalt og arbejdsklimaet er til tider truende og ulideligt.
Du har nogle år på bagen fra det virkelige liv. Du er måske uddannet fra Filmskolen eller en alternativ filmuddannelse - eller er måske bare gået den hårde vej selv.
Stillingen skal ses som starten på en egen producerkarriere på Zentropa, så det er måske kun nogle år du skal affinde dig med mig.

Jeg arbejder normalt helst med kvinder, da de er mere flittige og/eller folk fra seksuelle affarter, da de er mere kreative.
Skriv mail til mig på juniorproducer@filmbyen.dk. Ansøgningen ses kun af mig og jeg holder min kæft om hvem der søger.

- Peter Aalbæk Jensen

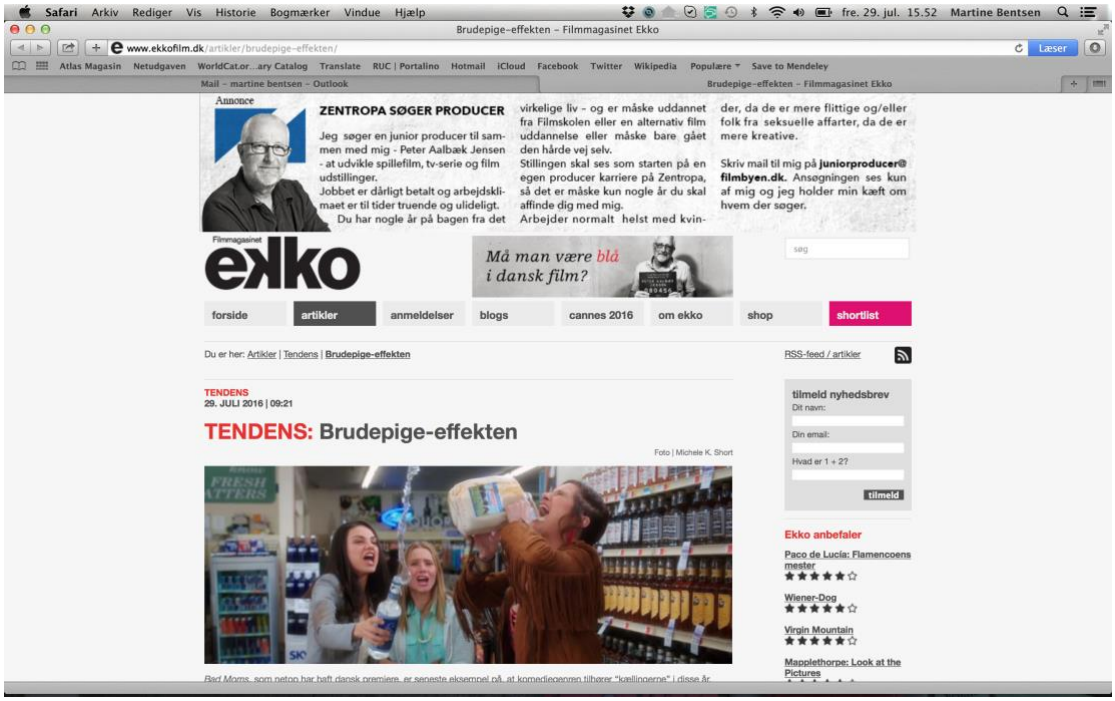

MANDAG DEN 8/8-2016

ZETLAND SØGER NYE JOURNALISTER: Zetland søger to velskrivende, analytiske journalister

REDAKTIONENHer holder vi til: På Bygmestervej i Københavns nordvestkvarter.Foto: Daniel Hjorth

I en verden af tjeppe nyheder og blinkende breaking-bjælker er der mere end nogensinde behov for journalistik, der viser sammenhænge og skaber perspektiv. Zetland søger to analytisk stærke, læsende og velskrivende journalister, der beskæftiger sig med netop dét. Måske er en af dem dig?

Som **velfærdsskribent** følger du naturligt med i tidens nyheder om det samfund, vi har indrettet – fra kommunal økonomi over arbejdsmarkedet til fremtidens sundhedsvæsen. I nyhedsfeatures, interviews og analyser forstår du at sætte døgnets dagsorden i de rette proportioner og kender dit felts historie, kilder og væsentligste debatter – og du er derfor allerede (eller på vej til at blive) en af Danmarks bedste skribenter, der beskæftiger sig med sammenhængene og sammenstødene mellem det enkelte menneske og samfundet.

Som **tendens- og idéskribent** har du en udpræget sans for at få øje på de historier, der beskriver livet i den moderne tilværelse – og en fabelagtig pen, der kan omsætte historierne i nyhedsfeatures, interviews og analyser. Med et originalt blik på tidens store kultur- og samfundsfænomener giver du overraskende og fascinerende indblik i alt det, der skaber betingelserne for vores kollektive forestillingsevne. Du kan være interesseret i alt fra politik, litteratur, teknologi, populærkultur, medier til arkitektur – men først og fremmest er du i stand til at se mønstrene, der danner sig mellem alt dét.

Zetland er en digital avis og et idealistisk foretagende, der lige nu tæller 25 mand i alt. Vi er de seneste års største og mest seriøse bud på et journalistisk start-up med bredt samfundsmæssigt sigte. Vi er et prisbelønnet foretagende, der går tilbage til 2012 – men Zetlands nuværende tidsregning begyndte i marts i år, da vi lancerede en digital avis med investorer i ryggen. Vi er optaget af at skabe en mere oplyst samtale i Danmark og udvikle dansk kvalitetsjournalistik til gavn for hele samfundet.

Zetlands journalistik er en service til vores medlemmer: Vi finder og skriver om tidens vigtigste dagsordner og tendenser for at give overblik og perspektiv på netop de historier, vi taler om lige nu, snart kommer til at tale om – eller burde tale om. Som skribent på Zetland ved du som en selvfølge, at det journalistiske produkt bliver til i krydsfeltet mellem

indhold, data, teknologi og medlemmernes idéer og input.
Hos os bliver du en del af en af Danmarks mest ambitiøse og visionære avisredaktioner, der består af 15 journalister, en redigerende, en art director og en journalistisk chef, som du referer til i det daglige. Du skriver omkring to historier om ugen og inddrager på Zetlands platform løbende medlemmerne i dit arbejde. Desuden: Det vil være en stor fordel, hvis du også lyst til at lære (hvis ikke du allerede kan det), hvad det vi sige at optræde i et journalistisk sceneshow.
Løn efter aftale.
Har du spørgsmål? Kontakt chefredaktør Lea Korsgaard på 2332 3935 eller lea@zetland.dk.
Send en kort ansøgning og et CV i én, samlet pdf-fil (skriv ordet "ansøgning" i emnefeltet) til lea@zetland.dk og silke@zetland.dk *nu* eller inden tirsdag 16. august klokken 12.

Onsdag den 31. August 2016. Samtale med Leif. Samtale med Hanne.

Essensen af samtale med Leif: Hvad er min grundforståelse egentlig. Hvad er det, jeg kan lide? Hvad er det, jeg ikke kan lide?

Essensen af samtale med Hanne: skuffelserne. Kulturen. Hvilken tradition jeg skrive rmig ind i. Min triangulering af socialisering, køn, journalistkultur.

Fredag den 2. September. RUC. Joakim Garff holder semesteropstartsforelæsning på KU I dag kl 13, I omtaleteksten for forelæsningen, som handler om dannelse og omdannelse, star der: "Forelæsningen vil følge dannelsesbegrebets udvikling fra den danske romantik med navne som Kierkegaard og J.L. Heiberg og videre over blandt andre Emma Gad for at ende ved nutidige fænomener som selvdannelse og kompetenceudvikling. Forelæsningen er af den opfattelse, at som det gælder eksistentielt, at dannelse uden identitetsdannelse ender i upersonlighed, således gælder det teologisk, at en identitetsdannelse uden omdannelse er utilstrækkelig.
Det er derfor ikke nok at blive sig selv, man skal også blive en anden – for omsider at blive den, man i grunden er anlagt til at skulle være." http://universitetsavisen.dk/kalender/om-dannelse-og-omdannelse-kunsten-blive-sig-selv-og-en-anden

Tirsdag den 6. September. Østerbro. Kl 17.09. Ser Hartmut Rosa fra Leipzig, 2014, hvor han bla siger: "(…) så hvis vi ikke vækster, accellererer, innoverer så kan vi ikke blive som vi er, så glider vi tilbage, så en af mine hovedpointer er, at det er et systemisk behov for vækst og hvis du ikke tilfredsstiller det, så kan vi ikke forblive dem vi er. Så min hoveddiagnose vil være, det er ikke et behov for øge fortjenesten der driver os, rettere er det frygten for at miste vores grundlag af ikke at kunne være i stand til at fastholde status quo." De than vil sige med det er, at når han og andre tale rom et samfund baseret på de-growth, så handler det ikke om, at man ikke må have fortjeneste eller vokse, men det skal ikke være en nødvendighed for at bevare status quo, det er det der er hovedkonceptet. Og så stille rhan

spørgsmålet videre; hvordan er det at systemet fastholdes i subjekterne altså i samfundsborgerne? Han deler det op I tre: 1)for det første, siger han, tvang, vi er drevet af frygt I højere grad end af angst, vi føler vi er nødt til at medvirke til at vækste. 2)vi vil også gerne vækste, og det hænger sammen med hvad vi forbinder med konceptet om det gode liv og det kan forekomme ubevidst, men vi er alle drevet af logic om at øge hvad end det matte være: hygge (mere!), penge, mad, rum.
Men hvordan kommer de her ting IND I os? TVANG. Vi føler os skyldige hvis vi ikke forbedrer os hele tiden, hver gang vi har et ledigt øjeblik. Han tager Benjamin Franklin frem, der sagde at tid er penge, og nu sidder du her foran pejsen, men måske er du ligeglad med penge, men så er der social capital, åhhh der er den der email af ham der konferenceorganisatøren eller du kunne sige hej til de nye naboer eller ringe til en gammel ven eller du kunne læse nyheder, hvad sker der egentlig I verden eller du begynder at læse Shakespeare, fordi det har du aldrig gjort, så altså det du husker er at tid er kulturel capital, det er viden. Og måske er du ikke interesseret I nogle af de ting, jeg har opstillet, men så er der fysisk bevægelse, skulle du bevæge dig? Løbe en tur? Men så husker du at for det gode liv er det godt at slappe af, at meditere…og det er det her jeg prøver at sige, det skaber subjekter, der føler skyld. Det er meget meget svært at slippe ud af den her indre trang. Okay I forstår min pointe. Lad os gå videre til 2'eren, at det her også gerne er noget vi vil. Det jeg vil tænke på som systemets indre godbid, og den har med autonomi at gøre. At det gode liv er et der øger hvordan vi når ud I verden, vores hold I verden. Så hvorfor er det attraktivt at have mange penge, fordi det bringer verden tættere på dig, giver dig mulighed. Det er det samme med viden, hvorfor vil du lære et sprog, så du kan få verden tættere på. Når børn vil være bagere siger vi men tag da lige gymnasiet, så har du det, det åbner muligheder. Muligheder. Hvorfor vil folk bo I byen? Det giver muligheder. Det er vores concept om det gode liv, at gøre verden tilgængelig, fx som smartphonen gør. Og hvad er så problemet I alt det her? Det er fremmedgørelsen I det, det er, at vi ønsker så meget den her tilgængelighed, den her verden af muligheder, at det hele er muligt, men det der rør dig, det der skaber resonans I dit liv er ting der rør dig, det er historier, fortællinger – fictive eller virkelige – og de resonerer med dig og problemet med den type demokrati vi har skabt I dag er at giver vores stemme 'væk', og demokrati handler om at lade ens stemme blive hørt og Nancy XXX har lavet den her bog om musical democracy som jeg virkelig godt kan lide. Vi er ikke længere selv med til at skabe resonansen. "I think what we should start to do is starting spheres of resonans": https://www.youtube.com/watch?v=XCLPpU0hSUw

Tirsdag den 13. September kl 14.40
Honey-artikler. Dorte fortæller, mens vi går rundt på assistenskirkegården, at Berlingske er blevet relanceret, lækkert nyt 'Guardian'-look, at det der har chokeret hende og en (mandlig) kollega er

Fredag den 16. September (skrevet i dag hahaha man kan altid narre en onlinedagbog eller netop ikke, for der er spor! Men det her er skrevet i datid dage senere)
Jeg mødtes med Jesper og vi aftalte at spise på Nørrebro Bryghus, fordi der er god, normal, oprindelig stemming eller hvad vi skal kalde alt det, der ikke er blevet gentrificeret. Vi tog så meget fejl, og da dele af aftenen blev brugt på at forundres over stedets forvandling og snak om arbejdsmiljøspørgeskemaer på phd-plan, på ansatte-plan, på APV-plan, på det private plan, så syntes visse ting givne, da der dagen efter tickede et spørgeskema ind om oplevelsen og var lige ved at trykke slet, så trykkede jeg okay til at svare, og skrev:
"Jeg døde ikke af hverken maden, betjeningen, stemningen, den samlede oplevelse, online bookingen eller af at lægge mine penge her. Men der var noget andet der døde. Var dødt her. Og det er faktisk lidt sværere at sætte ord på. Men jeg vil gerne prøve. For engang var I, Nørrebro Bryghus, ikke dette rædselskabinet af et senmoderne smagsløgløst koncept, I var ikke et koncept. Og det var DET, der gjorde det godt at komme her. Det der skete i fredags, hvor jeg besøgte jer med min gamle studiekammerat vil jeg gerne gengive, og det er skrevet med kærlighed. Brødet, der klæbede til indersiden af den logobefængte brune papirspose, det blev serveret i og ikke havde lyst til at forlade

uden selvsamme papir og rester fra det kommenknækbrød som det var blevet kastet rundt sammen med, manifesterede alt det, der gør, at jeg aldrig sætter min fod hos jer igen. I lavede øl engang med entutiasme og humor. Nu er I blevet alvorlige, bærende seler, med en madkultur, der hverken er enkel eller lækker for hverken gæster eller ansatte, men så opblæst at ikke engang dem der serverer det tør erkende det - og uden spor af ironisk distance eller glæde sidder man så der og får serveret noget med japansk græs, noget øl med kommen og man bliver ikke kigget i øjnene, for så kan personalet ikke huske den lange remse af superforfinede smagsudtryk og engang lavede I god øl og serverede mad. Nu laver I mad til det segment, I tror hele København er blevet. Og øllen er nærmest perifær. I har solgt ud, NB, vi ses ikke igen."

Tirsdag den 20. September (anytime)
Hvad er problemet? (Tak Øjvind) Troværdighed. Abonnementsflugt. Hvem er journalisten, lever 'han' stadig.

Onsdag den 21. September kl 13.04. I min stue på Østerbro.
måske skal vi holde op med at kalde det maskulin dominans. det er for tæt forbundet med mand.
måske skal vi holde op med at være politisk korrekte
måske skal vi holde op med ikke at sige og gøre det vi mener

rikke a. du har ret i din forskning, men du når ikke det publikum der ville have allermest gavn af din research. praxis matters. det gør mig ked af det, at i ikke hører hinanden. når hinanden. rør hinanden. min forskning når aldrig dine højder. you are the man som man siger. jeg er nok mere kommerciel i den retning, at jeg hellere vil have at folk hører mig og så hører de det måske ikke helt som jeg gerne ville have de hørte det, men det betyder noget at de trods alt hører det. at noget af det trænger ind. så kan vi bygge på det derfra.

Og så er det åbenbart en af den slags dage, hvor jeg føler, jeg skal skrive noget om (kommentere på) alt, hvad jeg ser, fx følgende nyhedsbrev, som jeg bare ikke kunne ha':

F*Månedsbrev om forskning og forskere på RUC. Nr. 14, september 2016*

F* leder:
Vi må desværre se i øjnene, at regeringens 2025-plan og finanslovsforslaget for 2017 ikke indebærer en tilbagerulning af det sidste års besparelser. På plussiden er, at den såkaldte "skrænt" i forskningsbevillingerne er fyldt op i endnu et år (fra 2019-2020), hvilket giver en vis budgetsikkerhed – men ikke flere penge - for universiteterne frem til og med 2019. Omvendt pålægges universiteterne endnu en 2-procents besparelse i 2020, og der ændres ikke på bevillingerne til Det Frie Forskningsråd og Innovationsfonden. I et forskningsperspektiv indebærer det, at vi i stigende grad må rette blikket mod alternative finansieringskilder, såsom EU, fonde, virksomheder og offentlige og

private partnere. I rektoratet har vi derfor iværksat en handlingsplan i forhold til fondene, så vi målretter vores indsats og arbejder mere proaktivt. RUC har allerede gang i en række spændende fondsansøgninger, både inden for naturvidenskab og inden for HUM-SAM-området, så vi er allerede godt på vej.

Peter Kjær, prorektor og formidler af gode forskningsnyheder

Publicering og Open Access: RUC-seminar – der er stadigvæk plads!
Som allerede annonceret inviterer RUb og prorektor til seminaret *Finding a way in? Open Access, international journals and the changing field of research publication*. Der vil være oplæg af bl.a. professor Björn Brembs fra Universität Regensburg, direktør Hans Müller fra Forsknings- og Innovationsstyrelsen og professor Jan Philip Solovej fra Københavns Universitet. Sted: 'Biografen'. Tid: 5. oktober fra kl. 13.00 til 16.00 med efterfølgende reception. Tilmeld dig her

Nyt center for Offentligt-privat samspil
RUC har fået et nyt forskningscenter, COPS, Center for forskning i offentlig-privat samspil. COPS er etableret i samarbejde med forskere fra en række andre danske forskningsinstitutioner, herunder Københavns Universitet, Aarhus Universitet, Aalborg Universitet, CBS og KORA. Desuden er der tilknyttet en række førende udenlandske universiteter og et rådgivende udvalg bestående af praksisrettede organisationer på området. Centret, som ledes af professor (mso) Ole Helby Petersen (ISE), blev lanceret med en åbningskonference på Nationalmuseet d. 14. september.

Forskningspriser ved Årsfest 2016
I år blev Forskningsformidlingsprisen tildelt lektor Per Homann Jespersen (IMT) for forskningsformidling inden for området transport og trafik. Professor John Andersen (IMT) modtog Dansk Banks pris for sit arbejde inden for Social Innovation og Socialt Entreprenørskab. Tillykke til Per og John!

Nye publikationer
"Nye publikationer" vil nævne eksempler på forskningspublicering – efterhånden som jeg opsnapper dem:

- Månedens artikel i *Nature*: U.R. Pedersen (INM), Costiliola, L. (INM), Baily, N.P. (INM), Schrøder T.B. (INM) & Dyre J.C. (INM) "Thermodynamics of freezing and melting", *Nature - Communications*.

- Jakob Egholm Feldt (IKH) har netop udgivet bogen *Transnationalism and the Jews. Culture, History and Prophecy* på forlaget Rowman &

Littlefield International.

- Aksel Haaning (IKH) har udgivet bogen *Jung. En stemme fra dybet* på Akademisk Forlag.

- Jesper Ryberg (IKH) har udgivet bogen *Domstolens blinde øje. Om betydningen af ubevidste biases i retssystemet* på Jurist- og Økonomforbundets Forlag.

- Kenneth Reinicke (ISE) er stærkt på vej med bogen *De unge fædre* på Aarhus Universitetsforlag.

Ny forskningsbevilling

- Professor (mso) Lisa Richey (ISE) har modtaget bevilling fra Forskningsrådet for Samfund og Erhverv til et projekt med titlen *Commodifying compassion. Implications of turning people and humanitarian causes into marketable things*. Bevillingen er på 5.000.000 kr.

Helt Seriøst…
What drives me to you / is what drives me insane
Bob Dylan: "Isis" (1976, kobling til forskning endnu ikke helt afklaret)

Som fik mig til at skrive følgende:

Jeg kan ikke lide at systemet er begyndt at citere bob Dylan
Jeg kan ikke lide at systemet underskriver sig: "prorektor og formidler af gode forskningsnyheder" (får mig til at tænke, hvem der er modtager af det om de dårlige)
Jeg kan ikke lide at systemet har framet forskning som F*
Jeg kan ikke lide at det nye forskningcenter hedder COPS. Nej, RUC, bare N-E-J.
Jeg kan ikke lide at systemet virker som om det gerne vil være nede med mig
Jeg kan ikke lide at systemet tager et menneskeligt ansigt
Jeg kan ikke lide at systemet giver sig selv krop og sjæl
Jeg kan ikke lide at systemet virker som om det ikke er system
For så bliver jeg i tvivl.
Jeg kan ikke lide at jeg ikke kan lide det, at systemet gerne vil være et menneske, det

får mig til at tænke, at jeg er måske er mere system end systemet
Jeg kan ikke lide at jeg bliver forvirret
Jeg kan ikke lide, at jeg ikke ved, hvad rollerne er
Jeg skal ha' faste rollefordelinger. Det skal jeg da ha'!
Jeg kan ikke lide at jeg godt kan lide, at der er et system, at systemet er systemet, så jeg kan være mennesket, så får jeg lyst til at lave et nyhedsbrev I runesten og være den der ruller det op ad bjerget resten til solen går ned.

Mandag den 26. September.
Du har mitstet troen og du kalder det realisme.

Søndag den 2. Oktober. I Göteborg
Hvordan kunne jeg undgå fælden, når den var ment til mig, hvordan kunne jeg løbe forbid, kigge ned I hullet, se maddikerne need I hullet og ikke falde.

Min drøm. Jeg står med et eller andet våben eller skyts og peger det op mod stjernehimlen, det forekommer mig ikke at være et våben, men mere en genstand der har ufattelig kraft. Jeg peger det op mod stjernehimlen. Jeg er på form for gård, med masser af venlige grønne vedbend, gevækster, træer, der er en bakke, følelsen er rar og det virker som en præstegård. Det er nat, jeg er vågen. Følelsen af at være alene. Jeg gør noget med den genstand jeg står med, og det jeg gør får en stjerne til at falde ned fra himlen, jeg ser hvordan den slukker der oppe på himlen og få sekunder(?) senere bryder en kæmpe sten gennem atmosfæren og rammer ikke langt fra præstegården, midt i det grønne vedbend, slyngplanterne. Sikke en nyhed. Hvor skal jeg gøre af den? Jeg begynder at løbe eller haste afsted, jeg ved faktisk ikke hvorfor, jeg vil gerne fortælle det til nogen. Men jeg vil fortælle det til nogen særligt, det er ikke ligegyldigt hvor jeg løber hen. Men andre kommer mig i forkøbet og fortæller det, mens jeg leder efter det helt rigtige sted at gøre det, person at fortælle det. Pludselig er jeg indenfor. I en idrætshal, hvor der er noget i gang, jeg skal ud, men jeg kan ikke gå den direkte vej, jeg skal gennem nogle gange, jeg ikke forstår, der er en der hjælper mig med at finde ud, og jeg finder ud og løber under en bro, der er pludselig jernbaneskinner, jeg skal forbi, der er græs, idrætshallen sidder i mig, var jeg der med Erik eller Elena, det føles som om, jeg havde et af mine børn med. Og nu. Nu. Har jeg fornemmelsen af at nogen eller noget er efter mig, og jeg skal væk fra det, men samtidig skal vi mod det. Vi er en anden person, som jeg ikke ser men som forstår, at vi skal hen et sted hvor der er sennepsmarker, gule, den eller det der vil mig noget er der hvor der er gult, får vi at vide, det er Lolland, puha, langt herfra, vi må køre mod Lolland bliver vi tavst enige om. Jeg løber udenfor (og jeg vidste ikke jeg havde været indenfor) og der er gule rapsmarker så langt øjet rækker, og der er den grusvej, jeg løber på, jeg når lige at tænke, at jeg jo er der, hvor jeg skal være, og at den eller det der vil mig noget (ondt? Det føles sådan) kunne ligge på lur lige om hjørnet, rejse sig fra de gule blomster, i stedet svæver jeg i et nu over hullet i vejen, som jeg ikke havde set, et

dybt og bredt hul med maddiker der ormer sig rundt og jeg er overrasket over at det var tiltænkt mig, at det var der jeg skulle ende, det kommer bag på mig. Samtidig forstår jeg ikke hvorfor jeg ikke lander dernede, men flyver (men jeg løber jo) hen over det, det hul var tiltænkt mig.

At skrive med maven. Endnu et paradoks i journalistisk praksis, der er reglerne og der er maven.

Onsdag den 19. Oktober.
"Vi skal altid se folk I øjnene, selv når de ligger ned. Vi skal huske jøde-pengene." Siger filminstruktøren I radioen og fortæller, at hans farfar huskede ham på dette.

Når jeg en dag bliver minister, så vil jeg være minister for forstyrrelser. Jeg vil sørge for, at alt det, der besluttes bliver gendrevet.

Onsdag den 26. Oktober 2016

Mediawatch onsdag den 26/10

Ny Deadline-vært: Jeg skal lære vanvittig meget.
Nærkontakt med journalistikkens grunddisciplin og en "ekstrem" arbejdsproces hører til begrundelserne for, at Lotte Folke Kaarsholm skifter fra Information til Deadline, forklarer hun. Offentliggjort 26.10.16 kl. 08:25 AF LOUISE RESEKE Efter mere end ti år på Information skifter redaktionschef og weekendredaktør Lotte Folke Kaarsholm til DR2 Deadline, hvor hun skal overtage den plads, der har stået tom, siden Martin Krasnik forlod kanalen i sommer. Selvom stillingen har været slået op, var der ikke en ansøgning fra Lotte Folke Kaarsholm i bunken. Der skulle et opkald til fra Deadline for at sætte skub i det skifte, der blev meldt ud i går. "Indtil Deadline ringede, kunne jeg ikke forestille mig selv i et andet job overhovedet. Jeg er vild med dagbladet Information, men Deadline er et særligt sted, så da de ringede, vidste jeg også, at det var noget, jeg blev nødt til at tage alvorligt." "Selvom jeg er i sorg over at gå fra Information, har jeg ikke dårlig samvittighed over det, for der sker mange rigtig gode og spændende ting herinde." Hvilke overvejelser har du gjort dig om at skifte? "Mange. Blandt andet at det er godt for os som journalister, der har en spørgende rolle i samfundet at stille sig på usikker grund en gang imellem, hvor vi ikke har svarene på forhånd. Jeg er meget sikker, hvor jeg er nu, og glæder mig sindssygt meget til at møde mere ukendt land og skulle lære." Grundflamme brænder For Lotte Folke Kaarsholm har det også spillet ind, at hun med skiftet kommer tættere på det grundjournalistiske arbejde med at stille spørgsmål og få svar. Og så stille spørgsmål igen for at få belyst en sag så godt som muligt til læserne, seerne eller lytterne i den anden ende af mediet. "Det har for mig altid været det mest privilegerede i hele universet at kunne møde op til hvem som helst og sige, jeg vil gerne spørge dig om det her, og så få et svar. Den

grundflamme ved det journalistiske arbejde brænder i mig, og den glæder jeg mig til at komme tættere på igen efter mange år som redaktør, hvor man ikke på samme måde er i nærkontakt med den," siger Lotte Folke Kaarsholm. Hun ser samtidig den radikalt anderledes arbejdsgang og rolle som vært som et trækplaster. "Det, der overbeviste og ændrede min følelse i maven, var den ekstreme måde, Deadline arbejder på. Man er ekstremt meget på frem til udgivelse - derefter er man helt væk og har et mere afgrænset job og er i et andet modus. Jeg har været chef i ni år, og det passer mig godt at prøve noget nu, der bevæger sig mere mellem to poler frem for det mere grænseløse chefjob, hvor der altid er noget, der venter på et svar." Større gennemslagskraft Umiddelbart kan skiftet fra en nicheavis med fokus på baggrund og perspektiv virke brutalt, hvis man tager billedet af tv-mediet som et mere overfladisk og flygtigt medie til indtægt. Men tv har som massemedie samtidig en gennemslagskraft, man skal være en journalistisk skarn for ikke at anerkende, og kombineret med Deadline-formatet har Lotte Folke Kaarsholm ikke set det som en barriere. "Jeg brænder basalt for at formidle viden og idéer og tanker og afsløringer ud til et bredere publikum end dem, der ved det hele i forvejen. Det kan tv, så i den forstand ligger det i fin forlængelse. Jeg synes også, at Deadline er et modigt program, der tør tale om væsentlige sfærer og hårde ting og ikke er bange for, at seerne er dumme." Er der stofområder, du især vil dyrke som Deadline-vært? "Jeg har min baggrund som udlandsredaktør, og det stof er jeg stadig meget glad for. I den seneste tid har jeg også arbejdet med at få noget idédebat ind i avisen og mere ideologisk stof om, hvem vi er, og hvad vil vi med vores verden og os selv. Det er ret udfordrende at omforme journalistisk, men det er også sjovt og berigende, og det håber jeg at kunne fortsætte på Deadline." Lotte Folke Kaarsholm stopper på Information 1. december, hvorefter den står på intensiv tv-træning i hele julemåneden i DR-regi. "Jeg kommer først på skærmen i januar. Jeg skal lære vanvittig meget inden." Information er kendt for ikke at være lønførende - hvad betyder jobskiftet lønmæssigt? "Lønforskellen har i hvert fald ikke været det afgørende."

Onsdag den 9. November kl 14.16. I min stue på østerbro.

I dag skulle jeg have samlet op på det interne metodeseminar I går. Det har jeg også gjort, bare ikke på den planlagte måde. Men ved at maildebriefe seminaret med Naimah, ved at skrive en opdatering på facebook, der handlede om danske nyhedsmediers dækning af det amerikanske præsidentvalg og ved at skrive med Nina om, hvad jourslistikforskning egentlig er. Og det vil jeg så prøve at overføre til min afhandling. Nu….

Torsdag den 10. November kl. 10.15. På local café, fordi vores bad og toilet og køkken er fyldt med håndværkere på 7.dag, og der er koldt, støvet, ingen vand, ingen afløb. Jeg skubber alle væk. Måske vil jeg gerne skubbes væk. Det er som at løbe nøgen gennem isregn, og det at mærke noget er befriende samtidig med at smerten gør så ondt.

Onsdag den 16. November kl 23.53 I stolen I min stue. Hører Philip Glass, prøver for 854. Gang at blive færdig med det Bourdieu-kapitel, men min krop vil ikke derhen, jeg ved ikke, om det er fordi jeg skal kalde det noget andet. Hvad er det her? Og jeg skal tage det fra toppen. Som Hanne siger. Hvordan gør man det. Det kan jeg I alle mulige andre sammenhænge, men ikke her. Og så læser jeg indlæg af Hans Bonde om ligeløn, og jeg tænker at vi er så dumme os mennesker. Vi har bygget systemer, vi ikke forstår, og fordi vi ikke forstår at det er systemer, der er vokset os over hovedet, så tror vi det er hinanden den er gal med, så nu er der kønskamp. Det er så dumt. Vi kan ikke se systemet for bare system. http://politiken.dk/debat/debatindlaeg/ECE3470488/kampagne-om-ligeloen-er-vildledende/

Jeg er træt af krig. Krigen må slutte. Sætninger som disse må slutte:
"(…) det er inte lätt at ständigt bli ifrågasatt och constant kämpa. Det är inte lätt att hela tiden hitta på nua taktiker för att överleva kampen på fältet. Mine intervjuer visar att de som lykades bäst genom sina taktiska val var de som kämpade tillsammans med kollegor. (…)att fäktas genom att fly möjliggjordes genom samarbetet. Löwgren och Reimer (2013) diskuterar också nödvendigheten av samarbete inom den konvergerade medieindustrin. Jag menar att mediernas framtid ligger I alternative medier och alternativt medieutbud, det som produceras av de oppositionella journalistgrupperna som sökt sig bort från traditionella nyhetsredaktioners grabbkultur til andra uttrycksmöjligheter." (Melin 2015: 196)

Melin, Margareta (2015: 173-198): F'äktas genom att fly' i Hirdman, Anja & Kleberg, Madeleine (red.) Mediers känsla för kön, Nordicom, 2015

FREDAG DEN 16/12 2016. OG JEG TÆNKER PÅ, HVORFOR SÅ MANGE DELTAGER I DEBATTEN. HVAD DE SIGER. HVEM DER SIGER DET DE SIGER:

Anja Bo
23 timer ·

Det kan da umuligt støde nogen. Et par kloge, over gennemsnit smukke og rasende dygtige studieværter i front for flagskibet, TV-Avisen.
Men stød mig, kære DR. Tag ansvaret på dig og vis mig og mine yngre medsøstre, at kvinder hører til på tv-skærmen og på toppen af nyhedsformidlingen. Grib chancen Ulrik Haagerup og vis os allesammen, at ligestilling ikke er afhængig af rigide kvoter, fordi I magtmænd er opgaven voksne uden. Stød mig med mere end smukke kloge mænd.

Nyt makkerpar i front for TV-Avisen

DR.DK

react-text: 8 Synes godt om /react-text

react-text: 15 Kommenter /react-text react-text: 27 Del /react-text

react-text: 25 282 /react-text react-text: 26 /react-text

Du, Karina Willumsen, Henrik Marstal og 279 andre
react-text: 32 4 delinger /react-text
react-text: 35 Kommentarer /react-text

react-text: 1905 Fjern /react-text
react-text: 1911 Alex Buhl /react-text react-text: 1914 /react-text Måske passer det meget godt med nogle (hvide) mænd i front, når det efterhånden alligevel kun er vores forældres generation der stadig ser nyheder på tv..... ;-)
react-text: 1922 Synes godt om /react-text · react-text: 1926 Svar /react-text · 7 · 23 timer

react-text: 1951 Fjern /react-text
react-text: 1957 Peter Harms Larsen /react-text react-text: 1960 /react-text Anja har ret. Hvorfor ikke et par journalistisk kompetente nyhedsværter på TV-Avisen. Der er nok af dem på markdet, skulle jeg hilse og sige.
react-text: 1968 Synes godt om /react-text · react-text: 1972 Svar /react-text · 4 · 23 timer

react-text: 1997 Fjern /react-text
react-text: 2003 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 2006 /react-text Det er forhåbentligt de bedst kvalificerede, der er ansat. Men ja - det ville være rart med en afspejling af samfundet på kønsområdet i dette tilfælde. Jeg satser og stoler trygt på, at de begge hviler i deres feminine sider. Kompetencerne skal bare komme i første række. Alt andet er diskrimination af mennesker på baggrund af køn, som vi også kender det fra feminismens socialkonstruerede misforståelser.
react-text: 2014 Synes godt om /react-text · react-text: 2018 Svar /react-text · 23 timer

react-text: 2809 Skjul 22 svar /react-text

react-text: 2039 Fjern /react-text

react-text: 2045 Tine Byrckel /react-text react-text: 2048 /react-text åh hahahahahahahaha
react-text: 2056 Synes godt om /react-text · react-text: 2060 Svar /react-text · 6 · 23 timer

react-text: 2085 Fjern /react-text
react-text: 2091 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 2094 /react-text react-text: 2098 Tine /react-text : Hvad er det, der er så sjovt?
react-text: 2104 Synes godt om /react-text · react-text: 2108 Svar /react-text · 1 · 23 timer

react-text: 2822 Fjern /react-text
react-text: 2828 Elsa Munch Carlsen /react-text react-text: 2831 /react-text Der er noget der kan tyde på at de er valgt på baggrund af deres køn...
react-text: 2839 Synes godt om /react-text · react-text: 2843 Svar /react-text · 2 · 23 timer

react-text: 2868 Fjern /react-text
react-text: 2874 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 2877 /react-text Elsa: Hvad?
react-text: 2885 Synes godt om /react-text · react-text: 2889 Svar /react-text · 1 · 23 timer

react-text: 2914 Fjern /react-text
react-text: 2920 Adda Djørup /react-text react-text: 2923 /react-text Man kan jo ikke udelukke at det netop er de to mænd der p.t. er de bedst kvalificerede, men manglen på kvinder på DRs seriøse programmer sammenholdt med antallet af kvindelige journalister er en larmende statistisk besynderlighed.
react-text: 2931 Synes godt om /react-text · react-text: 2935 Svar /react-text · 5 · 22 timer

react-text: 2960 Fjern /react-text
react-text: 2966 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 2969 /react-text react-text: 2973 Adda /react-text : Lad os tales ved, når du har noget at have det i andet end spekulation og

amatøranalyse af statistik.
react-text: 2979 Synes godt om /react-text · react-text: 2983 Svar /react-text · 21 timer

react-text: 3003 Fjern /react-text
react-text: 3009 Anja Bo /react-text react-text: 3012 /react-text react-text: 3016 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text hov hov, talt pænt til react-text: 3019 Adda Djørup /react-text , der er alt andet end amatør
Det er iøjnefaldende, at mændene er på skærmen og det handler ikke om kvalifikation dette her
react-text: 3027 Synes godt om /react-text · react-text: 3031 Svar /react-text · 21 timer

react-text: 3051 Fjern /react-text
react-text: 3057 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 3060 /react-text react-text: 3064 Anja /react-text Jeg taler pænt :) Jeg ved ikke, om du læser det anderledes?

Det er jo netop pointen, at man forsøger at lave det her til en kønssag, når man spekulerer i - ja køn, og det er faktisk ikke spor cool.
react-text: 3073 Synes godt om /react-text · react-text: 3077 Svar /react-text · 21 timer

react-text: 3097 Fjern /react-text
react-text: 3103 Anja Bo /react-text react-text: 3106 /react-text react-text: 3110 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text det er da en kønssag. DR skal da påtage sig opgaven og dyrke de talenter, der afspejler samfundet og vores forskelle. Huset er en vigtig kulturinstitution med forpligtelser
react-text: 3116 Synes godt om /react-text · react-text: 3120 Svar /react-text · 21 timer

react-text: 3140 Fjern /react-text
react-text: 3146 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 3149 /react-text react-text: 3153 Anja /react-text : Du taler om kvoter - og det er dybt misforstået.
react-text: 3159 Synes godt om /react-text · react-text: 3163 Svar /react-text · 21 timer

react-text: 3183 Fjern /react-text

react-text: 3189 Anja Bo /react-text react-text: 3192 /react-text react-text: 3196 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text jeg mener, at kvoter burde være unødvendige. Forventer mig meget af mandige ledere, så de forstår nok, at fremme talent uden kvoter. Snart. Håber jeg.
react-text: 3202 Synes godt om /react-text · react-text: 3206 Svar /react-text · 3 · 21 timer

react-text: 3231 Fjern /react-text

react-text: 3237 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 3240 /react-text react-text: 3244 Anja /react-text : Jamen, det kan vi godt blive enige om. Men lad os fremme mennesker, der kan og vil og har talent og stofområder, der spejler samfundet - ikke køn. Så skal resten nok følge med, når rammerne er sat. Kvotetænkningen er ren forfordeling med omvendt fortegn.
react-text: 3250 Synes godt om /react-text · react-text: 3254 Svar /react-text · 21 timer

react-text: 3275 Fjern /react-text

react-text: 3281 Camilla Westersø Olsen /react-text react-text: 3284 /react-text ...Det sjove ved kvotesnakken er jo, at man indførte kvote2 på universitetet for at få flere mænd - der blev optaget for få mænd på karaktersnit:-)
react-text: 3292 Synes godt om /react-text · react-text: 3296 Svar /react-text · 3 · 21 timer

react-text: 3321 Fjern /react-text

react-text: 3327 Anja Bo /react-text react-text: 3330 /react-text react-text: 3334 Camilla Westersø Olsen /react-text altid sjovt;-)
react-text: 3340 Synes godt om /react-text · react-text: 3344 Svar /react-text · 21 timer

react-text: 3364 Fjern /react-text

react-text: 3370 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 3373 /react-text react-text:

3378 Camilla /react-text : Jamen, der er jo ingen sammenhæng. Der er tale om uhensigtsmæssige rammer igen. Lad nu være med at tro, at i kan tilsidesætte etik og moral ved at tide køn, hver gang der ikke sidder 50 procent kvinder. Om noget er det da et åbenlyst tegn på, react-text: 3382 ... /react-text react-text: 3385 Se mere /react-text
react-text: 3390 Synes godt om /react-text · react-text: 3394 Svar /react-text · 20 timer

react-text: 3414 Fjern /react-text
react-text: 3420 Camilla Westersø Olsen /react-text react-text: 3423 /react-text Jonathan - vi er forlængst blevet enige om at være uenige på det punkt tror jeg. Jeg er ikke interesseret i en debat om det. Jeg hopper fra her:-)
react-text: 3431 Synes godt om /react-text · react-text: 3435 Svar /react-text · 1 · 20 timer

react-text: 3460 Fjern /react-text
react-text: 3466 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 3469 /react-text react-text: 3473 Camilla /react-text : Det er sandt. God dag :)
react-text: 3479 Synes godt om /react-text · react-text: 3483 Svar /react-text · 20 timer

react-text: 3503 Fjern /react-text
react-text: 3509 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 3512 /react-text react-text: 3516 Anja /react-text : Anja, du har sønner. Hvordan skal de vejes her? Kan de som voksne mænd ikke varetage almenmenneskeligheden? Skal man gå efter en kvinde, hvis de er bedre kvalificerede. (Jeg håber, at jeg kan bruge eksemplet uden at blive for personlig, meningen er hypotetisk)
react-text: 3522 Synes godt om /react-text · react-text: 3526 Svar /react-text · 20 timer

react-text: 3546 Fjern /react-text
react-text: 3552 Anja Bo /react-text react-text: 3555 /react-text react-text: 3559 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text lige præcis mine sønner er umanerligt dygtige og begavede. De bliver rasende gode mediechefer, hvis de gider. Sikkert lige så gode som deres søster

react-text: 3565 Synes godt om /react-text · react-text: 3569 Svar /react-text · 2 · 20 timer

react-text: 3594 Fjern /react-text

react-text: 3600 Holger Jepsen /react-text react-text: 3603 /react-text Hvad med alder? Flere gamle kvinder - og mænd. Osse dem, der er grimmere end gennemsnittet

react-text: 3611 Synes godt om /react-text · react-text: 3615 Svar /react-text · 2 · 20 timer

react-text: 3640 Fjern /react-text

react-text: 3646 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 3649 /react-text react-text: 3653 Anja /react-text : De har gode gener :) Men skal de med de talenter kvotieres efter kvindelige værter, eksempelvis?

react-text: 3659 Synes godt om /react-text · react-text: 3663 Svar /react-text · 20 timer

react-text: 3683 Fjern /react-text

react-text: 3689 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 3692 /react-text react-text: 3696 Holger /react-text : Alder er et andet kriterium, som kan diskuteres. Også her kan et ekstremt fokus skabe blinde vinkler i forhold til øvrige kriterier og et medmenneskeligt perspektiv.

react-text: 3702 Synes godt om /react-text · react-text: 3706 Svar /react-text · 20 timer

react-text: 2146 Skriv et svar ... /react-tex

react-text: 2165 Fjern /react-text

react-text: 2171 Helle Odder /react-text react-text: 2174 /react-text Sådan Anja :-)
react-text: 2182 Synes godt om /react-text · react-text: 2186 Svar /react-text · 1 · 22 timer

react-text: 2211 Fjern /react-text
react-text: 2217 Hakim Jonas Ghoula /react-text react-text: 2220 /react-text Jeg er generelt stødt over mængden af smukke mennesker på TV. Jeg ville gerne kunne hoppe med på vognen her og lad os endelig rive patriarkatet ned, men det er sgu lidt svært at have ondt af de stakkels smukke hvide kvinder som ikke kan komme til tops pga deres køn...
react-text: 2228 Synes godt om /react-text · react-text: 2232 Svar /react-text · 4 · 22 timer

react-text: 2258 Fjern /react-text
react-text: 2264 Anja Bo /react-text react-text: 2267 /react-text Præcis
react-text: 2275 Synes godt om /react-text · react-text: 2279 Svar /react-text · 22 timer

react-text: 2300 Skriv et svar ... /react-text

react-text: 2319 Fjern /react-text
react-text: 2325 Mads S. Cunha Vestergaard /react-text react-text: 2328 /react-text Fem ud af seks værter på TVA 21:30 er mænd. Det synes jeg bekymrende. Det er ikke lige gyldigt, hvem der er på skærmen på DR's nyhedsflagskib. Det har betydning for, hvem der ser sig repræsenteret og dermed vælger at gå efter de her meget profilerede og vigtige jobs i dansk journalistik.

Vi risikerer, at der er en masse talent, som går tabt, og det går ud over os alle sammen.
react-text: 2339 Synes godt om /react-text · react-text: 2343 Svar /react-text · 3 · 21 timer · react-text: 2356 Redigeret /react-text

react-text: 2372 Fjern /react-text

react-text: 2378 Iben Albinus Sabroe /react-text react-text: 2381 /react-text Jeg tænkte nøjagtigt det samme, da jeg fik pressemeddelelsen. Bliver så træt af altid at se slips på stribe.

react-text: 2389 Synes godt om /react-text · react-text: 2393 Svar /react-text · 2 · 21 timer

react-text: 2418 Fjern /react-text

react-text: 2424 Ida Sommer /react-text react-text: 2427 /react-text Ehm, Divya Das er da ellers så smuk, at jeg får synsforstyrrelser - hun er både skarp, gudinde smuk og seernes babe no. 1? Har jeg misforstået noget?

Kvoter sucks... kvalifikationer er vejen frem 👍👈

react-text: 2439 Synes godt om /react-text · react-text: 2443 Svar /react-text · 1 · 20 timer

react-text: 2469 Fjern /react-text

react-text: 2475 Anja Bo /react-text react-text: 2478 /react-text react-text: 2482 Divya Das /react-text er vidunderligt dygtig og smuk. Og vært på TV2 Nyhederne

react-text: 2488 Synes godt om /react-text · react-text: 2492 Svar /react-text · 2 · 20 timer

react-text: 2517 Fjern /react-text

react-text: 2523 Ida Sommer /react-text react-text: 2526 /react-text Fair nok - men det er så ikke alle steder, smukke slips prioriteres 😇🙄

react-text: 2534 Synes godt om /react-text · react-text: 2538 Svar /react-text · 1 · 20 timer

react-text: 2564 Skriv et svar ... /react-text

react-text: 2583 Fjern /react-text

react-text: 2589 Flemming Ytzen /react-text react-text: 2592 /react-text

react-text: 2599 Synes godt om /react-text · react-text: 2603 Svar /react-text · 1 · 20 timer

react-text: 2628 Fjern /react-text

react-text: 2634 Martin Skovmand /react-text react-text: 2637 /react-text Men så skal vi også klage over TV2, der har 4 kvinder og 2 mænd som deres værtsteam, ikke sandt? react-text: 2642 http://omtv2.tv2.dk/.../18-nyhederne-vokser-sig-stoerre.../ /react-text

18 Nyhederne vokser sig større og får ny vært
OMTV2.TV2.DK

react-text: 2647 Synes godt om /react-text · react-text: 2651 Svar /react-text · 3 · 20 timer · react-text: 2664 Redigeret /react-text

react-text: 2681 Fjern /react-text
react-text: 2687 Anja Bo /react-text react-text: 2690 /react-text Det må du da selv om:-)
react-text: 2698 Synes godt om /react-text · react-text: 2702 Svar /react-text · 3 · 20 timer

react-text: 2727 Fjern /react-text
react-text: 2733 Martin Skovmand /react-text react-text: 2736 /react-text Jeg tænker det er de bedst kvalificerede på TV2 - så det lader jeg da dem om at styre.... :-)
react-text: 2744 Synes godt om /react-text · react-text: 2748 Svar /react-text · 2 · 20 timer · react-text: 2761 Redigeret /react-text

react-text: 3727 Fjern /react-text
react-text: 3733 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 3736 /react-text Er helt enig med den gode react-text: 3741 Martin /react-text :)
react-text: 3747 Synes godt om /react-text · react-text: 3751 Svar /react-text · 20 timer

react-text: 3771 Fjern /react-text

react-text: 3777 Nina Decibella /react-text react-text: 3780 /react-text Jamen så klag! Fingeren ud og gør noget ved det i ikke synes er fair.

react-text: 3788 Synes godt om /react-text · react-text: 3792 Svar /react-text · 12 timer

react-text: 3812 Fjern /react-text

react-text: 3818 Martin Skovmand /react-text react-text: 3821 /react-text Hej Nina....ironi KAN være anvendt i opslaget :-)

react-text: 3829 Synes godt om /react-text · react-text: 3833 Svar /react-text · 12 timer

react-text: 2790 Skriv et svar ... /react-text

react-text: 1017 Fjern /react-text

react-text: 1023 Kathe Mobeck Jespersen /react-text react-text: 1026 /react-text DR i lighed med de fleste andre mandsdominerede firmaer og organisationer praktiserer homosocial reproduktion

react-text: 1034 Synes godt om /react-text · react-text: 1038 Svar /react-text · 1 · 20 timer

react-text: 1064 Fjern /react-text

react-text: 1070 Martin Skovmand /react-text react-text: 1073 /react-text Jeg smider lige et link til DRs direktion, som udgøres af 5 kvinder og 2 mænd :-) react-text: 1078 http://www.dr.dk/om-dr/fakta-om-dr/drs-direktion /react-text

DRs direktion

Her finder du nyheder fra DR og alle vores TV og Radio kanaler live og on demand - når du har lyst.

DR.DK

react-text: 1083 Synes godt om /react-text · react-text: 1087 Svar /react-text · 3 · 20 timer · react-text: 1100 Redigeret /react-text

react-text: 1116 Fjern /react-text

react-text: 1122 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 1125 /react-text react-text: 1129 Martin /react-text : Om det så var 5 hamstre, der var de bedst kvalificerede... 😊

react-text: 1135 Synes godt om /react-text · react-text: 1139 Svar /react-text · 19 timer

react-text: 3854 Fjern /react-text

react-text: 3860 Anja Bo /react-text react-text: 3863 /react-text react-text: 3867 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text , pls - løft debatten ell fortsæt den i dit eget regi

react-text: 3873 Synes godt om /react-text · react-text: 3877 Svar /react-text · 2 · 19 timer

react-text: 3902 Fjern /react-text

react-text: 3908 Jonathan Sølund Blangstrup /react-text react-text: 3911 /react-text react-text: 3915 Anja Bo /react-text Hvad mener du? 😉 Har du tabt din humoristiske sans? Humor kan sagtens understrege en pointe. Stop nu det der halløj. Jeg sidder helt opløftet og debatterer. Du kan da sagtens tage både røg og damp?

react-text: 3921 Synes godt om /react-text · react-text: 3925 Svar /react-text · 19 timer

react-text: 3945 Fjern /react-text

react-text: 3951 Rikke Madsen /react-text react-text: 3954 /react-text Martin Skovmand (Y) ...

man skal huske at sætte tingene i perspektiv nemmerlig :)

react-text: 3962 Synes godt om /react-text · react-text: 3966 Svar /react-text · 2 · 18 timer

react-text: 1191 Fjern /react-text

react-text: 1197 Allan Filtenborg /react-text react-text: 1200 /react-text jo jo, men vi skal jo have garanti for, at de ikke støder nogen og da slet ikke Løkke

react-text: 1208 Synes godt om /react-text · react-text: 1212 Svar /react-text · 1 · 19 timer

react-text: 1238 Fjern /react-text

react-text: 1244 Henrik Lohmann Toft /react-text react-text: 1247 /react-text Enig med Allan

react-text: 1255 Synes godt om /react-text · react-text: 1259 Svar /react-text · 1 · 12 timer

react-text: 1304 Fjern /react-text

react-text: 1310 Ulla Koppel /react-text react-text: 1313 /react-text Netop Anja ❗ ! ❗ ! ❗ !

react-text: 1321 Synes godt om /react-text · react-text: 1325 Svar /react-text · 1 · 18 timer

react-text: 1350 Fjern /react-text

react-text: 1356 Erik Flemming Hauervig /react-text react-text: 1359 /react-text Lad os dog få Anja Bo tilbage på skærmen. Se på TV2 News de kører med halv af hvert og det fungerer fint.
react-text: 1367 Synes godt om /react-text · react-text: 1371 Svar /react-text · 2 · 15 timer · react-text: 1384 Redigeret /react-text

react-text: 1400 Fjern /react-text

react-text: 1406 Steen Jørgensen /react-text react-text: 1409 /react-text Hmmm . . . var det en vigtig nyhed ???
react-text: 1417 Synes godt om /react-text · react-text: 1421 Svar /react-text · 1 · 15 timer

react-text: 1446 Fjern /react-text

react-text: 1452 Malene Trock Hempler /react-text react-text: 1455 /react-text Ja, der er også kvinder, som kan tænke, tale og argumentere. Selvom de åbenbart er sværere at få øje på.
react-text: 1463 Synes godt om /react-text · react-text: 1467 Svar /react-text · 2 · 14 timer

react-text: 1492 Fjern /react-text

react-text: 1498 Peter Emil Planck Gregersen /react-text react-text: 1501 /react-text Tine Gøtzsche er et godt bud på en topkvalificeret vært
react-text: 1509 Synes godt om /react-text · react-text: 1513 Svar /react-text · 3 · 14 timer

react-text: 1539 Fjern /react-text

react-text: 1545 Anja Bo /react-text react-text: 1548 /react-text Hun er eminent, og jo eneste kvindelige vært på TV-Avisen
react-text: 1556 Synes godt om /react-text · react-text: 1560 Svar /react-text · 14 timer

react-text: 1580 Fjern /react-text

react-text: 1586 Peter Emil Planck Gregersen /react-text react-text: 1589 /react-text Ja. Og udover de fine journalistiske evner er hun imponerende dygtig til fremmedsprog.
react-text: 1597 Synes godt om /react-text · react-text: 1601 Svar /react-text · 2 · 14 timer

react-text: 4011 Fjern /react-text
react-text: 4017 Malene Trock Hempler /react-text react-text: 4020 /react-text Ja, det er hun. Men der er brug for langt flere kvindelige værter. Andet bliver absurd.
react-text: 4028 Synes godt om /react-text · react-text: 4032 Svar /react-text · 14 timer · react-text: 4040 Redigeret /react-text

react-text: 4056 Fjern /react-text
react-text: 4062 Peter Emil Planck Gregersen /react-text react-text: 4065 /react-text Enig, er selv på en arbejdsplads med tonsvis af dygtige kvinder, så selvfølgelig er de også at finde i rigt mål blandt journalister.
react-text: 4073 Synes godt om /react-text · react-text: 4077 Svar /react-text · 1 · 14 timer

react-text: 1658 Fjern /react-text
react-text: 1664 Benjamin Juel Thøgersen /react-text react-text: 1667 /react-text Hører kvinder nu også til på tv-skærmen? Verden er af lave.
react-text: 1675 Synes godt om /react-text · react-text: 1679 Svar /react-text · 14 timer

react-text: 1699 Fjern /react-text
react-text: 1705 Henrik Frydenborg Hansen /react-text react-text: 1708 /react-text TV-Avisen?! Eksisterer det endnu?
react-text: 1716 Synes godt om /react-text · react-text: 1720 Svar /react-text · 14 timer

react-text: 1740 Fjern /react-text

react-text: 1746 Ida Sommer /react-text react-text: 1749 /react-text Jo, men kunne det tænkes, at udbuddet a la Tine Gøtzsche er magert, mens mændene står i kø?

react-text: 1757 Synes godt om /react-text · react-text: 1761 Svar /react-text · 14 timer

react-text: 1782 Fjern /react-text

react-text: 1788 Ida Sommer /react-text react-text: 1791 /react-text Og dette skrevet med

største respekt og anerkendelse for din indsats på DR2, react-text: 1796 Anja /react-text 👉

react-text: 1802 Synes godt om /react-text · react-text: 1806 Svar /react-text · 1 · 14 timer

react-text: 1831 Fjern /react-text

react-text: 1837 Malene Trock Hempler /react-text react-text: 1840 /react-text Og hvorfra i alverden den antagelse?

react-text: 1848 Synes godt om /react-text · react-text: 1852 Svar /react-text · 13 timer

react-text: 1871 Vis flere svar /react-text

react-text: 278 Fjern /react-text

react-text: 284 Christian Finne /react-text react-text: 287 /react-text Hvad koster en tv avis egentlig pr aften?

react-text: 295 Synes godt om /react-text · react-text: 299 Svar /react-text · 1 · 14 timer

react-text: 325 Fjern /react-text

react-text: 331 Anja Bo /react-text react-text: 334 /react-text Tja, jeg aner det ikke. Men den opgørelse findes vel, for teknisk set bestiller kanalen DR1 opgaven hos afdelingen DR Nyheder
react-text: 342 Synes godt om /react-text · react-text: 346 Svar /react-text · 14 timer

react-text: 366 Fjern /react-text
react-text: 372 Christian Finne /react-text react-text: 375 /react-text Hm
react-text: 383 Synes godt om /react-text · react-text: 387 Svar /react-text · 14 timer

react-text: 4122 Fjern /react-text
react-text: 4128 Christian Finne /react-text react-text: 4131 /react-text det er ikke et forargelsesspørgsmål jeg kunne faktisk bare godt tænke mig at vide det jeg synes det er godt med en god solid tvavis
react-text: 4139 Synes godt om /react-text · react-text: 4143 Svar /react-text · 1 · 14 timer

react-text: 4168 Fjern /react-text
react-text: 4174 Anja Bo /react-text react-text: 4177 /react-text react-text: 4181 Christian Finne /react-text enig, og kvalitet koster
react-text: 4187 Synes godt om /react-text · react-text: 4191 Svar /react-text · 14 timer

react-text: 4211 Fjern /react-text
react-text: 4217 Kenan Seeberg /react-text react-text: 4220 /react-text Christian Finne: Det er en forretningshemmelighed hvad DRs produktioner koster.
react-text: 4228 Synes godt om /react-text · react-text: 4232 Svar /react-text · 1 · 13 timer

react-text: 439 Fjern /react-text

react-text: 445 Jeppe Brogård /react-text react-text: 448 /react-text Kvinderne var da i front dengang Thorningregeringen blev lagt for had.
react-text: 456 Synes godt om /react-text · react-text: 460 Svar /react-text · 13 timer

react-text: 480 Fjern /react-text
react-text: 486 Ida Sommer /react-text react-text: 489 /react-text Der er også værterne Janni Pedersen og Lasse Sjørslev (på TV2, ja) - de er hverken unge eller vildt smukke - de har bare en fest, og det smitter langt ud i stuerne 🍾
react-text: 497 Synes godt om /react-text · react-text: 501 Svar /react-text · 13 timer

react-text: 521 Fjern /react-text
react-text: 527 Jan Wildau /react-text react-text: 530 /react-text Altså, tag jer nu sammen.. Eller find noget interessant "ligestilling" at gå op i.
react-text: 538 Synes godt om /react-text · react-text: 542 Svar /react-text · 12 timer

react-text: 563 Fjern /react-text
react-text: 569 Anja Bo /react-text react-text: 572 /react-text Der er ingen grund til at lytte til "uinteressante" diskussioner. Jeg finder den imidlertid relevant
react-text: 580 Synes godt om /react-text · react-text: 584 Svar /react-text · 1 · 12 timer

react-text: 609 Fjern /react-text
react-text: 615 Jan Wildau /react-text react-text: 618 /react-text react-text: 622 Anja Bo /react-text 🙂 :-) Men altså - for hæwlede - mener du i ramme alvor, at der foregår diskriminering på DR..? Og er der ikke andre kønsrelaterede problemstillinger, der er vigtigere..? 🙂 :-)
react-text: 628 Synes godt om /react-text · react-text: 632 Svar /react-text · 12 timer · react-text: 640 Redigeret /react-text

react-text: 4277 Fjern /react-text

react-text: 4283 Anja Bo /react-text react-text: 4286 /react-text react-text: 4290 Jan Wildau /react-text jo, der er alt muligt andet, der er vigtigt

Diskriminering er det vist ikke, men fravær af mangfoldighed er et problem. Og DR har et særligt ansvar her

react-text: 4298 Synes godt om /react-text · react-text: 4302 Svar /react-text · 2 · 12 timer

react-text: 4327 Fjern /react-text

react-text: 4333 Nina Decibella /react-text react-text: 4336 /react-text Jamen så smut du hen til en, i dine øjne, relevant diskussion! Jan Wildau

react-text: 4344 Synes godt om /react-text · react-text: 4348 Svar /react-text · 12 timer

react-text: 4368 Fjern /react-text

react-text: 4374 Jan Wildau /react-text react-text: 4377 /react-text Nina Decibella ha-ha... 😂😂

react-text: 4383 Se oversættelse /react-text

react-text: 4388 Synes godt om /react-text · react-text: 4392 Svar /react-text · 11 timer

react-text: 688 Fjern /react-text

react-text: 694 Hanne Mieth /react-text react-text: 697 /react-text Tilbage med Anja Bo

react-text: 705 Synes godt om /react-text · react-text: 709 Svar /react-text · 1 · 12 timer

react-text: 734 Fjern /react-text

react-text: 740 Christian Finne /react-text react-text: 743 /react-text det er altsaa sjovest naar

koennene er ligeligt fordelt
react-text: 751 Synes godt om /react-text · react-text: 755 Svar /react-text · 2 · 12 timer

react-text: 780 Fjern /react-text
react-text: 786 Jan Nielsen /react-text react-text: 789 /react-text Det burde være en selvfølgelighed at det ca.var 50/50 så giv os birgit meister tilbage
react-text: 797 Synes godt om /react-text · react-text: 801 Svar /react-text · 12 timer

react-text: 821 Fjern /react-text
react-text: 827 Ejvind Krarup Jensen /react-text react-text: 830 /react-text Anja: Du ville have kunnet svare på spørgsmålet om Crazy Horse 😉☺
react-text: 838 Synes godt om /react-text · react-text: 842 Svar /react-text · 1 · 12 timer

react-text: 868 Fjern /react-text
react-text: 874 Anja Bo /react-text react-text: 877 /react-text Altid;-)
react-text: 885 Synes godt om /react-text · react-text: 889 Svar /react-text · 1 · 11 timer

react-text: 934 Fjern /react-text
react-text: 940 Ida Sommer /react-text react-text: 943 /react-text Enig, Christian 💃🕺, men det ER ikke et mål i sig selv 👹
react-text: 951 Synes godt om /react-text · react-text: 955 Svar /react-text · 12 timer

react-text: 975 Fjern /react-text

react-text: 981 Jonny Holme-Pedersen /react-text react-text: 984 /react-text 👍 🎄
react-text: 992 Synes godt om /react-text · react-text: 996 Svar /react-text · 10 timer

react-text: 60 Fjern /react-text

react-text: 66 Jeppe Gaardboe /react-text react-text: 69 /react-text react-text: 74 Anja /react-text , du ved da udmærket, at der ikke er et systemisk anti-kvindeligt design i det valg. Det kunne lige så godt have været to kvinder. TVA har i flere årtier har kvindelige værter. Mener du at der er aktiveret en struktureret reduktion i kvindelige vær react-text: 78 ... /react-text
react-text: 81 Se mere /react-text
react-text: 86 Synes godt om /react-text · react-text: 90 Svar /react-text · 3 · 7 timer

react-text: 116 Fjern /react-text

react-text: 122 Anja Bo /react-text react-text: 125 /react-text Nej, jeg kan heller ikke forestille mig, at der er tale om et systematisk anti-kvindeligt design. Det, jeg udfordrer, er fravær af mangfoldighed på den prestigefulde og vigtige post. Det er en ledelsesopgave at dyrke de talenter, der skal sikre mangfoldighed, forestiller jeg mig.
react-text: 133 Synes godt om /react-text · react-text: 137 Svar /react-text · 1 · 1 t.

react-text: 161 Vis flere svar /react-text

react-text: 174 Fjern /react-text

react-text: 180 Finn Larsen /react-text react-text: 183 /react-text Savner Anja Bo på TV, men hun er vel boykottet efter sit interview af Lars Løkke
react-text: 191 Synes godt om /react-text · react-text: 195 Svar /react-text · 44 min.

react-text: 215 Fjern /react-text

react-text: 221 Peer Rygaard Nielsen /react-text react-text: 224 /react-text Politik er med forbehold og hvide løgne er i spil og går efter den lede stjerne. AMEN

react-text: 232 Synes godt om /react-text · react-text: 236 Svar /react-text · 30 min.

tirsdag den 7/2 2017

”Fremtiden vil så også sige. At det var sjovt, at ham der blev hædret. Han fik sagt mindst. Mens ham der ikke blev hædret, han fik sagt masser. Og det er det fede ved det, ved ikke at blive hædret. Det er man bliver ved med at have friheden til at sige noget. Man bliver ikke paranoid. Man bliver ikke bange for ikke at kunne leve op til forventningerne. Fra parnasset. For de har ikke nogen. Og det er underdog’ens heldige position” Peter A.G. (50:00-51:00) fra http://www.radio24syv.dk/programmer/ak-24syv/15515255/en-time-i-selskab-med-peter-ag-og-gnags/

”Du siger det af hjertet, fordi du skriver det forkert. Billedet på et eller andet som jeg ikke forklare hvorfor det er godt, men det er det bare.” Peter A.G. (51:06-51:20) fra

http://www.radio24syv.dk/programmer/ak-24syv/15515255/en-time-i-selskab-med-peter-ag-og-gnags/

(17:52) Hvad gør man, hvis mn går i stå med at skrive? Det er et pinligt spørgsmål. Jamen så prøver man igen. Og så kæmper man, og så kan det være man skal gøre noget andet I mellemtidne og så vende tilbage til det. Men det er et problem som alle der skriver, kender. Altså, hvordan var formuleringen? Hvad gør man hvis man går I stå med at skrive? Alle der skriver har prøvet det. At gå I stå med skriveriet. Det er noget af det pinligste der er. Men det er ikke pinligt. Det er ikke pinligt I forhold til omgivelserne, det er bare pinligt I forhold til ens lyst til at skrive eller behov for at komme videre med ens skriveri. Det er meget uhyggeligt. At gå I stå. Det har jeg prøvet masser af gange. Man kæmper hele tiden med det. I virkeligheden. Man kæmper altid med det. I virkeogheden. Man kæmper altid med det. Man indretter sig på forskellig måde for at kunne gennemføre at skriev. At komme videre med det. Det ved jeg alt om. Jeg hard et jo sådan, at det e rmeget besværligt. Jeg skal være I Haiti for at kunne skrive. Jeg kan ikke skrive I Danmark. Det e rjo en vigtig omstændighed. Jeg kan simpelthen ikke skrive I Danmark. Jeg ved ikke hvorfor, det lyder so mom man er krukket eller ja, man gør det for vanskeligt eller. Men det er ikke sådan. Det er bare…jamen…det er et eller andet mystisk. Jeg er HER for at skrive. Haiti er det sted hvor jeg kan skrive, hvis det er godt, men sommetider går jeg også I stå her. Og må udsætte. Og jeg er lige præcis I sådan en fase nu. Og jeg var I gang med et skriveri som var meget vigtigt for mig, så har jeg måttet afbryde det fordi jeg skulle lave noget andet. Ikke fordi I er her, men fordi jeg skulle lave noget andet skriveri, som var en pligt og en deadline, og den var jeg nødt til at opfylde. Det førte så til at jeg forlod det skriveri, som var mest betydningsfuldt for mig selv og satte parantes om de tog håber at komme tilbage en af dagene. Jeg håber jeg kan komme tilbage, jeg skal nok holde dig underrettet om når jeg kommer I gang igen. Men det er virkelig en process. Og det er en kamp. Jeg har vænnet mig til…man skal ikke være bange for den. Man dkal tage det som en omstændighed. Der skal overvindes. Så på den måde er det et spørgsmål om ens moral. Arbejdsmoral. Om man kan tage sig sammen til det, om man kan komme ud over vanskeligheden. Og det ved man næsten aldrig. Man kan gå I stå og blive frygtelig ked af de tog frygtelig deprimeret og tænke, jeg kommer aldrig I gang igen, men man får den altid knækket. Det er mit råd. Til mig selv også, men også til andre. At man skal bare blive evd. Det lyder åndssavgt. Det lyder protestantisk. Men altså. Man skal bare holde fast. Og komme igen og vide, at man jo før har kunne skrive for eksempel. Altså, det er som regel det jeg siger. Du har jo kunne skrive, det er noget pjat og tro at du ikke kan skrive mere. For det kan du godt, det er det det handler om hele tiden. Den der. DEt er jo selvfølgelig en sej, sej kamp. Det kan det godt være. Det kan godt koste meget tid. Og det er noget med, at man skal overvinde sin egen modstander. Sin egen modstand. Sin egen træghed, det kender jeg særdeles godt, særdeles godt.

Søndag aften i Jeppes kolonihave, 25/6 2017, forsøger at færdiggøre review til nordicom.
Arbejde over fritid. Parameter, man kunne stille til informanter.

Vi siger hele tiden: Gå ud og find nogle andre kilder. Gør noget andet end det, du plejer. Men det er jo os som uddannelse, der skal gendrive plejer. Det er vores opgave at hjælpe med at finde de andre kilder. Vi hjælper dem bare med at konstatere, HVOR svært det egentlig er. Vi skal ikke bare hjælpe dem med at vise, at de reproducerer. Vi kan tilrettelægge undervisningen, så den netop tager højde for at lære, HVORDAN man producerer nye kilder. Det er lidt ligesom man siger, at det her tog mig otte omskrivninger, men her er det færdige resultat. Det hører man så igen. Og. Igen og igen. Og man begynder at tvivle på, at der var otte, det er kun fordi man ser porcelænshuden og de for tidligt gråvoksende hårrødder og de grålige rander forplante sig, at man ved, at der bliver arbejdet. Men man får også følelsen af, at det nogle gange er fordi det skal fremstå så nemt og perfekt, at man ender med at se lidt slidt ud og have enorm stor skepsis overfor tanker, der ikke ligner ens egne, fuuuuck man nu

kommer der en og forstyrrer mine circler, nu kørte det ellers lige! Kan vi som universitet blive active på det, vi påpeger. Kan vi lave en show it, don't tell it? Vi bør bruge tid på research med dem. Fordi vi har den viden, der kan hjælpe dem et godt stykke ad vejen.

Torsdag en 10. August 2017. I min stue. Strandboulevarden. Kl 12.25.

Om fem timer skal jeg mødes med to af de specialestuderende jeg har haft vejledt i foråret og som var til eksamen i mandags. Jeg tilbyder en debrifing både for mig selv og for dem. De sagde ja tak. Men der var virkelig også meget sved i det rum. Jeg vil gerne høre, hvad de har at sige, så jeg forhåbentlig også kan blive klogere på, hvad jeg gør godt og skidt. Som vejleder. Så er der det review jeg sagde ja til at lave for tre måneder siden, og som ligger her og kigger på mig og to mails fra redaktøren, der har mistet tålmodigheden, og jeg forstår det godt. I dag er motiveret. Mit sind føles let. Som om jeg kan foretage alt der andre dage kan synes som rene sisyfos-opgaver. Problemet er, at jeg ikke ved på forhånd hvornår den lethed indtræffer, og at jeg aldrig kan genkalde mig den her følelse af frihed, som den bringer med sig, når den ikke er der. Jeg skal også snakke med Mette Wallach om de projekter vi vejledte og havde til eksamen i slut-juni – bachelorfagmodulprojekter – så jeg kan lave en præsentation for mine kolleger på journalistik i næste uge på personaleseminaret. Og så skal jeg ringe til ejendomsmægler i Farum, som Jeppe og jeg har talt med om et hus. Et smukt gult hus, der har lidt ondt i sjælen. Kan stabilitet hjælpe et forhold. Kan et hus med gule mure skabe noget rart. Mellem mennesker. Der har en forbindelse de ikke helt forstår, men som drager dem mod hinanden hele tiden. Vi leder alle efter ro. Og underholdning. Ro. Og underholdning. Hele tiden. Og arbejdet der presser. Relationer fra fortiden der presser. Som vi ikke kan acceptere som værende i flux. Vi kan ikke slippe dem. De er altid med os. Jeg skal også ringe til Hydra og spørge om vi kan bo i en lejlighed ved vandet i Kamini. Hende ringer jeg til nu. Og bør jeg så løbe den tur, jeg har udskudt i fem måneder. Og Henriette skal låne metodebog og Julie og jeg skal snakke kalender – hvornår jeg kan brygge kaffe. Jeg skal skabe mig et overblik. Overblik er nøglen. Og læsning. Her Rosa Luxemburg omtalt af historieker Claus Bryld i Information-konik 9/8-2017: "Uden en fri, uhindret presse, uden uhindret forenings- og forsamlingsfrihed er de brede folkemassers herredømme fuldstændig utænkeligt." og "En frihed, som kun er for regeringens tilhængere, kun for medlemmerne af et parti – de være sig nok så talrige – er ingen frihed. Friheden er altid kun for dem, der tænker anderledes."
Aviserne var baseret på, at folk var forskellige. Havde forskellige politiske holdninger. Derfor var aviserne forskellige. Nu skriver alle for alle. Det skaber enshed. Folk er stadig forskellige. De nye medier er ikke opstået med de politiske bias. Men hvad er de så opstået i. Hvad kendetegner det de gør?

Onsdag den 23. August 2017. I min stue. Mænd sætter stilladser op udenfor mit vindue. De larmer. Helt vildt. Borer. Lige ind i mit nervesystem. Av.

Hører radio 24/7's kulturprogram, der har spot på Siri Hustvedt og hendes nyeste essaysamling: Kvinder der ser på Mænd der ser kvinder. Cathrine Rasch (Rebekkas veninde) er i programmet, der humoristisk begynder med at sige, at man forsøgte at finde en mand, der kunne udlægge hvordan han så på kvinder der ser på mænd der ser på kvinder, men at det ikke kunne lykkes og derfor har man fundet en kvinde, og at det er lige så godt! DET ER FANDME SJOVT (okay, nørdet sjovt). Cathrine Rasch siger at siri hustvedt siger: "kunsten er ikke kønnet i sig selv. Det er repræsentationer og eksempler. Men i virkeligheden består det af flade og noget vi selv læser ind. Så når hun ser på kvinder (som Picasso har malet, for det er det essayet handler om, kendte mænd der ser på kvinder), så har hun det hun kalder en mellemmenneskelighed, hun bliver selv ked af det, fordi det er et menneske der er ked af det, hun lægger ikke analytisk blik på det og siger, at kvinden på billedet nok er ked af det, fordi det er picasso der har knust hendes hjerte (…). Hun forsøger at holde det fortolkende blik udenfor. Hun går meget op i perception. Det e rhvordan man føler eller oplever noget. Hun siger; følelsen er

altid en del af perceptionen. Det kan ikke skilles ad. Ligegyldigt hvordan det her bliver udlagt i teoretisk litteratur, så kan vi ikke underkende, at der også er følelse. Og jeg tror at det hun prøver at sige at i den optik, der er hendes betragtning lige så god som kunsthistoriens." Siri vil gerne kigge på verden med nye øjne. Spørge nysgerrigt til, hvorfor ting blev som de gjorde. Er som de er.

Torsdag den 24. august 2017. I min stue på Østerbro. Læser første kapitel i Patti Lather's Getting Lost, jeg kan virkelig godt lide den her passage: " In theorizing distinctions between loss and lost in working toward re- search practices that take into account the crisis of representation, how can writing the other not be an act of continuing colonization? To risk writing otherwise is not to find an innocent place, but to use the tensions as a way of learning how to live in de-authorized space. Texts that do justice to the complexity of what we try to know and understand include the tales not told, the words not written or transcribed, the words thought but not uttered, the unconscious: all that gets lost in the telling and the representing. My argu- ment is that a stance of "getting lost" might both produce different knowledge and produce knowledge differently in working toward more Deleuzean "stum- bling" practices that take such losses into account. " (Lather, 2007)

Vvvvvvvv

Tirsdag den 12. September. I min stue.

Læser Dianne Hagaman - Howard s. Beckers kones – introduction til hendes bog om fotojournalistik fra 1996 "How I learned not to be a photojournalist", hvor hun skriver: "Any subject is intricately entwined with the form used to tell about it. The form sets the boundaries for the kinds of questions that can be posed and answered. The medium limits or expands the number of possible approaches and styles of presentation." Min oversættelse: "Ethvert emne er uløseligt forbundet til den form, der bruges til at fortælle om emnet. Formen sætter grænserne for, hvilke typer af spørgsmål der kan stilles og besvares. Mediet begrænser eller udvider mængden af mulige tilgange og præsentationsformer."
http://www.diannehagaman.com/books/pj2/pj2-003.html

Kan vi ikke tale om journalistik I stedet, tager jeg mig i at tænke. I stedet for køn. Køn har jo ikke noget med journalistik at gøre. Det forstyrrer den lige vej.

At gennemføre det her studie var en proces af at studere køn, af at studere journalistiske konventioner og måden konventionerne gør det muligt (eller modsat, står i vejen for) at opnå viden og kommunikere den viden, af at studere min egen personlige udvikling som journalist og forsker i sociale verdener. Mit emne viste sig i sidste ende at være en sammenfletning af alle disse processer. :
http://www.diannehagaman.com/books/pj2/pj2-003.html

"WORD PEOPLE AND PICTURE PEOPLE"

Mandag den 9. Oktober 2017 I min stue.
One day you're in. And the next day. Your out. Heidi Klum. Dick Van Dijk.

Lørdag den 14.oktober 2017. På sengen mod vinduet i den to-værelsers lejlighed på øen Hydra i Grækenland.

I morgen har jeg fødselsdag. 38 år. Jeg bryder mig ikke om at være midtpunkt på den måde. Jeg kan faktisk virkelig ikke lide det. Er det også derfor, at det er svært at skrive afhandlingen færdigt. Det gør mig til midtpunkt for noget, jeg har produceret. Men det har jeg jo prøvet masser af gange som journalist, hvorfor stejler jeg nu. Hvor vigtig tror jeg jeg er, når jeg ikke tør (sic!) blive færdig (det her

skrev jeg (mine fingre) helt selv, min hjerne var for sent med ordene, og ville hellere have haft at der stod 'kan blive færdig'). Jeg er grådlabel mens jeg skriver dette. Kan jeg bruge mine sanser til at skrive? Kan jeg bruge mine sanser?

For mig handler det ikke (bare) om resultaterne. Hvad er resultater egentlig? Jeg vil gerne prøve at argumentere hvorfor, men jeg synes det er væsentligere at sige, hvad det så handler om for mig, nemlig processen, det vil sige måden, det vi så gerne vil kalde resultatet eller slutmålet blev til i eller ved. Konteksten og alt det der førte frem til afhandlingens allersidste punktum. Derfor bliver det også måden at beskrive og fortælle der er i fokus i denne afhandling. Ikke så meget argumentet for, hvorfor eller hvordan eller hvad. Ikke fordi jeg vil være anderledes eller kontrær, men simpelthen fordi jeg ikke kan andet. Og når nu al min energi hele tiden tvinger mig til at kigge og gå den vej, som jeg nu er endt med at gøre, så er det ikke fordi jeg ikke har prøvet at gøre det andet (det jeg skulle), men det er som om, at vinden tager til i styrke, hver gang jeg vender mig mod den vej, hvor folk ikke griner eller undres eller udfordres eller tager mine valg personligt. Det er da mistænkeligt at vi opfordres til at gøre det samme, uden at nogen på noget tidspunkt siger, hvad siger dit materiale? Og måske du vil være enig med mig i, at nogle gange vælger vejen sig selv, og det bedste man kan gøre er at gå med den også selvom den synes som den sværeste vej i verden. Jeg håber, at jeg og du, vil opdage at den her måde at skrive en afhandling har lige så meget værdi som det, vi begge kender. Selvom den ved første øjekast er noget andet, så tror og håber jeg på, at det 'noget andet' kan medvirke til at akademiske argumenter og samtaler får flere sprog at gå på, også selvom den her er tøvende og vagt og fragmenteret, og jeg ikke har udviklet et koncept for det og heller ikke kommer til det, så er den udtryk for et forsøg på at gå den vej mit materiale tager mig hen. Den er et forsøg på at tage mig selv alvorligt. Og hvis mit mateiale tager mig derhen kan jeg så tage dig med derhen også. Det håber jeg. Og jeg da fuldstændigt klar over, at "hope was never a thing with feathers".

Måden vi skriver på er afgørende for det vi skriver om. Tillader vi tvivl og luft og multiple dimensioner at vokse ud af det vi skriver, ud af respekt for den tanke, at vi aldrig kan vide alt om hvad der ligger til grund for et menneskes handlemåde, og derfor aldrig kan skrive i absolutter, hvad bliver resultatet så? Det er nemt at afvise med et 'så bliver alt relativt' og åbent for fortolkning, men måske er det også vigtigt at forskning også kan det. Være åben for fortolkning. Jeg skal nemlig ikke fortælle dig, hvordan du skal forstå det her. Jeg skal fortælle dig, hvordan jeg forstår det, og du kan finde ro i, at du kan se det her som en af mange måder at forstå det på, en måde der ikke konkurrerer med eller udfordrer, men bidrager til det billede og den forståelse der findes om køn i relation til det at være journalist. Ingen afhandlig er en ø. Ingen forskning ej heller. Det er som en en storslået omgang græsk zorba, der tager til i styrke, mens flere joiner ind for at udtrykke musikken gennem dansen, således udtrykker vi individuelt som forskere emnet gennem vores forskning, og smadrer et par tallerkner undervejs i bar begejstring (og fordi det er rituelt påkrævet), og det giver mening at gøre det sammen på hver sin måde.

Who's piece of work is this? Howard s. becker on his methodology that he learned from Robert E. Park. To look at everything as someones work. Kilde: https://soundcloud.com/will6854/interview-with-howard-s-becker-by-william-osullivan

What's the story? Hvad er kunst? Hvad er journalistik? Hvem siger hvad der er journalistik? Og hvad der ikke er? Hvem er gatekeeperne? Og så bliver det interessant, fordi alle vil gerne behandle det som noget der er obvious, 'every fool knows that' is really the argument, 'if you have to have that explained to you, you are not quite civilized', kerneidéen I Art Worlds: Everything is somebody's work, found out who's work. Then that turns in to a major enterprize.

Mandag den 23.oktober 2017 I min lejlighed på Østerbro

Læser interview med instruktøren Phie Ambo i Information (fra den 20/10), hun siger i forhold til metoden i hendes film "…når du kigger væk":

For ikke at lade sig begrænse af sine egne fordomme nedsatte Phie Ambo tre benspænd for sig selv:

Hun måtte ikke selv opsøge kilder. De skulle selv komme til hende eller via de kilder, som hun mødte. Filmen skulle følge den kronologi, som den var optaget i – hun måtte ikke snyde i redigeringsprocessen. Og sidst, men slet ikke mindst: Hun måtte ikke sætte spørgsmålstegn ved sine kilders verdensbillede.

»Det er noget af det, folk har reageret skarpest på: at jeg tillægger en kilde, der måler positive og negative energier med renseribøjler, lige så stor værdi som en forsker.«

Men det er der en pointe med, forklarer hun.

»Der er enormt mange videnshierarkier i det her samfund. Vi har svært ved at acceptere viden, der ikke er blevet målt og vejet i et laboratorium, men vi glemmer, at viden ikke er statisk. Måske er der en måde at måle ting på, som vi bare ikke har opdaget nu. Vi tror altid, at vi står på toppen af udviklingspyramiden, men der er stadig meget, vi ikke ved. Der sker altid skred, og det kan der også ske i vores levetid.«

(…)

»Hvis ikke jeg havde sat de tre benspænd for mig selv for at undgå mit eget dømmende verdensbillede, så var jeg aldrig havnet i en ventilationsskakt i Tivoli. Så havde jeg lavet en helt anden film om bevidsthed på den måde, som jeg har lavet film på i mange år. Man leder altid efter de ting, man har set før, men hvordan opnår man så ny viden?«

Mandag den 20/11-2017. Østerbro. I min stue. I sofaen. 22.59. Har lånt Urbans netflix-konto til at se Joan Didion-dokumentar, lavet af hendes nevø, den hedder "The center will not hold". Hun siger tilsidst: "Se nok, og skriv det ned," siger jeg altid. Og når så en morgen verden ser ud til at være blottet for mirakler, når jeg gør det, jeg skal gøre per rygmarv, nemlig at skrive. På sådan en morgen (hun kalder det 'bankrubt morning') åbner jeg ganske enkelt bare min notesbog, og i den finder jeg det hele. En glemt konto, der er løbet renter på. En allerede betalt adgang til verden. Minderne vender tilbage ('It all comes back' siger

hun på engelsk). Hvordan det er at være mig ('remember what it is to be me' siger hun på engelsk). Det er altid pointen.

ONSDAG I BÅSTAD I SVERIGE PÅ SKRIVEOPHOLD. Med Maria, Naimah, Mads og Jannie. Der opfordrer mig til bare at ringe til Zetland og få den artikel jeg ikke kan finde, det gør jeg og vupti, nu har jeg den. Fedt! Dejligt med kolleger.

Det nye Zetland

Zetland bygger et nyt medie
- og du er inviteret med bag scenen,
mens det bliver til.

Install Theme

Men hvor blev kvinderne af?

7th jan 2016

Om ikke så længe præsenterer vi med fanfarer og de højeste truthorn, vi kan finde, den redaktion, som skal udgøre rygraden i det nye Zetland. Men selv om vi er forfærdeligt stolte af den stærke samling skribenter, må vi helt ærligt også sige, at vi har fejlet på et afgørende mål. For flere måneder siden besluttede vi, at vi ville tilstræbe en ligelig fordeling af mænd og kvinder på holdet, men vi konstaterer med blussende, røde kinder, at det har været sværere end forudset.

Her er de hårde fakta: Ud af 13 skribenter er de 11 mænd. To er kvinder, foruden chefredaktør Lea Korsgaard og jeg selv. Udover det består Zetland af seks mænd og redaktionens nye art director Katinka Bukh, live chef Karin Gottlieb og vores nye forsamlingshusblæksprutte Camilla van Norde. Det bliver med andre ord en testosteronramt redaktion, og det huer os ikke. Verden består af 50 procent kvinder, så Zetlands redaktion bør også bestå af 50 procent kvinder, om ikke andet så sådan cirka.

Lad mig lige slå helt fast: I den meget store ansøgningsbunke, der landede på kontoret før jul, var der virkelig mange stærke og højtkvalificerede bud på kvindelige skribenter. To af dem har vi ansat. Flere af dem måtte vi desværre sige nej til, også med blødende hjerte. Vi har sagt nej til skarpe, seje, vildt dygtige kvinder, fordi deres profil ikke passede til Zetland, fordi deres stofområde lå ved siden af det, vi ønsker at prioritere – og i et enkelt tilfælde fordi vi havde en mand i ansøgningsbunken, der simpelthen var bedre kvalificeret. I ét tilfælde endte en kvinde, der havde søgt en stilling hos os og fået den tilbudt, med at sige nej. Til – selvfølgelig – vores meget store ærgrelse. Ikke fordi vi så gik glip af en kvinde på redaktionen. Men fordi vi glip af en virkelig god journalist.

Vi har også været ude og prikke til dygtige, kvindelige skribenter, som vi kunne se for os på Zetland, ligesom vi har prikket til dygtige, mandlige skribenter. Flere af de mænd, vi har prikket til, har sagt ja. Ingen af de kvinder, vi har prikket til, har sagt ja. Vi har – uden at planlægge det sådan – prikket til præcis lige så mange kvinder som mænd.

Okay. Så hvorfor ser kønsfordelingen ud, som den gør? Der er fem mulige forklaringer:

39. **Det er et tilfælde**. Det er fuldkommen og aldeles tilfældigt, at ud af de højt kvalificerede kvinder, der søgte en journaliststilling hos os, passede for få ind eller endte med at afslå tilbuddet om en stilling – og det er fuldkommen tilfældigt, at alle de kvinder, vi har inviteret med ombord, har takket nej. Årsagen til den skæve kønsfordeling skal findes i et sammensurium af forskellige, partikulære og private årsager.
40. **Det er ikke tilfældigt**. Vi på Zetland (i det her tilfælde især Lea og jeg, der stod for ansættelserne) er for ringe til at se bag om det mere end 100 år gamle og fasttømrede billede af, hvordan en dygtig journalist ser ud. En rigtig journalist skal helst have skæg, gå med hat, hedde Henrik til fornavn og Cavling til efternavn. Folk, der falder uden for dette billede, har vi – dybt nede i underbevidstheden – sværere ved at se for os som ægte journalister.

41. **Det er ikke tilfældigt**. Dygtige, kvindelige journalister er mindre risikovillige end dygtige, mandlige journalister. De er – dybt nede i underbevidstheden – præget af en mere end 100 år gammel forestilling om, at iværksætteren (mennesket der kaster sig ud i noget, hvor rammerne ikke er givet på forhånd) er en mand. Eller måske: Dygtige, kvindelige journalister er – dybt nede i underbevidstheden – præget af en anden mere end 100 år gammel forestilling: En rigtig redaktør er ikke kvinde. En rigtig redaktør skal have skæg, gå med hat og hedde Edvard til fornavn og Brandes til efternavn.
42. **Det er ikke tilfældigt**. Og en kombination af 2 og 3.
43. **Lidt af det hele**. Altså en kombination af 1, 2 og 3.

Mens vi grubler over, hvad grunden til den uskønne kønsfordeling er, har vi ladet to stillinger stå ubesatte den første tid. Vi har ikke lovet os selv, at de skal besættes med kvinder; kvotetænkningen ligger os temmelig fjern, fordi det aldrig kan være til kvinders fordel at blive ansat til noget, primært fordi de er kvinder. Men vi har sagt til os selv, at det ubetinget vil være fedt, hvis vi får flere kvinder ind på redaktionen. Under alle omstændigheder håber og satser vi på, at ubalancen bliver udjævnet over tid. Alt bliver bare sjovere, når der er rigeligt med kvinder til stede.

Silke Bock, journalistisk chef

44. **2 Kommentarer**

45. Det Nye Zetland
46. Log på
47.

- Anbefal 4
- Del
- Sortér efter Bedste

Deltag i debatten...

- Vedhæft

LOG IND MED

-
-
-
-

ELLER REGISTRER DIG HOS DISQUS

Disqus er et debatnetværk

- Disqus modererer eller censurerer aldrig. Reglerne på denne side er op til administratoren.
- Vær ikke en idiot eller gør noget ulovligt. Alting er lettere på den måde.

-
- Kirsten Marie · 2 år siden Dejligt at I tænker de her tanker! En

tilføjelse til punkt 3: Kvinder er - bevidst eller ubevidst - præget af den ulighed, der stadig findes i de danske hjem. De står for det meste af husarbejdet, for ansvaret for hjemmet og for at tage børns sygedage osv. Og det gør dem mindre risikovillige end mænd. De har simpelthen dårligere "råd" til at binde an med en ny, usikker arbejdsplads. (Jeg tror i øvrigt mest på punkt 5.)

Svar

Del ›

Twitter
Facebook
http://disq.us/p/14fasvz

–

Silke Bock Kirsten Marie • 2 år siden Måske har du ret, Kirsten Marie. Der er jo så i hvert fald også noget at tænke over dér. Bh Silke

Svar

Del ›

#Læste alle de ruc-mail igennem, jeg har lagt i den undermappe, der hedder ’phd’, og der lå en del guld og en del der bare var rart at blive mindet om, fx mailudveksling med Jørgen efter Kurset i Autoetnografi i januar 2015:

Vi kan lige starte med at fastslå, at du ikke har fornærmet noget – overhovedet!! Og en udskiftning/redigering i læseplanen er helt sikkert noget vi vil tage op, hvis det skal laves igen. Måske er vi også selv først ved at finde ind til præcis, hvad vi kan og vil med kurset.

Det er fedt at finde hjem. End ikke en kliche. Jeg har bare lyst til at lave mere! :)

Og så til hunden.

Det slog mig – og jeg kan nemt tage fejl, for jeg har ikke genlæst din tekst fra i tirsdags – at noget af det, du er sur på er, at "folk"/forskere beskæftiger sig med køns-spørgsmålet på et forkert niveau. Deres indgangsvinkel er ekstrem strukturel: "det vil ændre sig med tiden", "hos os ser vi slet ingen køn", "xx-antal chefer er mænd, x er kvinder", "kvinder står for de bløde nyheder, mænd for de hårde" etc.
Det er alt sammen struktur!
Du bliver ved med at holde fast i spørgsmålet: Hvad betyder køn i journalistisk praksis? Og som jeg "læser" dig, også dig udenfor dine papers, så er du interesseret i, hvordan man fra den helt nære, daglige praksis kan forstå kønnets rolle …

Jeg synes Line var virkelig overbevisende om, hvordan den enkelte beskrivelse kan blive til noget analytisk meget større – den model tror jeg du kan bruge, og dermed bryde den strukturtankegang som er dominerende, og som jeg hører dig tage afstand fra.

Jeg ved naturligvis ikke, hvordan en sådan fortælling kunne se ud (eller en sådan afhandling for den sags skyld :), men jeg tænker, at det kræver en anden form for observation – og det er det vigtige ord – både på redaktionen og i interviewene, end hvad en klassisk Bourdieu-analyse (som jeg forstår ham) ligger op til.
Tillad dig "bare" at være tilstede. Deltage, observere, mærke, være. Ingen analyser – ikke kigge efter andet end blot daglige handlinger.
Dermed siger jeg på ingen måde, at Bourdieu ikke kan åbne dit materiale; det er jeg sikker på han kan – men for guds skyld ikke se verden igennem hans briller! Der synes jeg Martines briller er mere interessant!!

Jeg forstod noget med det brasilianske forstatssamfund ved at se og mærke den knuste hund.

Du kan lave den samme øjenåbner fra nyhedsredaktionen, hvis du lader dig selv fukuserer benhårdt på det partikulære, på den levede praksis – og beskriver den.
Beskriver det så vi tåbelige udenforstående SER det. Mærker hvordan kønnet påvirker min tilstedeværelse – så er der alle muligheder for efterfølgende at generalisere op på et højere strukturelt niveau …

Okay, det løber ud i sandet, kan jeg godt mærke … jeg er ikke rigtig i stand til at formulere det endnu … men ta´ alle de positive tanker, der ligger mellem linjerne og brug om ikke andet dem, som et skulderklap og en bekræftelse af, at du laver noget fedt!

Vi snakkes,
J

Jørgen Skrubbeltrang
Anthropologist
PhD, Journalism
Roskilde University
[redacted]

From: Martine Bentsen <mlbb@ruc.dk>
Date: Tuesday, January 27, 2015 11:15 PM
To: Jørgen Skrubbeltrang [redacted]
Subject: Re: Nu med si ...

Jørgen, det lyder virkelig sjovt, og som noget der er lige mig, men skal måske lige have det uddybet det lidt, de der dine tanker om hundelivet, for at være sikker på, at jeg helt forstår det, men lover at presse dem ned gennem mit vigtigste analyseværktøj: si'en:)
Jeg har i det hele taget været pjattet med det her kursus, kom dog til at tænke på, om jeg fornærmede Flemming og Anne Line ved at foreslå Whyte, men det, jeg mente var egentlig, at det var MEGAfedt at have dem OG Rasmus, men at jeg savnede de tekster, der 'startede' det hele, så man havde både fortid og fremtid og mellemtid. Nå, nu er det sagt til dig:)
I det hele taget har jeg følt det her kursus som – klichealert!!!! - at finde hjem!

Martine

Martine Bentsen
PhD Studerende/PhD Fellow
Journalism, building 40.3
Department of Communication, Business and Information Technologies
Roskilde University
Universitetsvej 1
DK-4000, Roskilde
Denmark

Tel.: (+45) 46 74 39 98
Mobile: (+45) 61 67 16 50
Mail: mlbb@ruc.dk

From: Jørgen Skrubbeltrang [redacted]
Date: tirsdag den 27. januar 2015 20.38
To: admin <mlbb@ruc.dk>
Subject: Nu med si ...

Jeg har lige en tanke, som jeg bliver nød til at komme af med …

Hvad nu hvis du kunne lave "hundeliv" fra en redaktion i DK, der på samme måde satte fokus på kønnets (både det mandlige og kvindlige) rolle i journalitisk praksis.

Hvor fedt kunne det ikke være!

Hvis vi med dig som subjekt fik et blik ind i en verden, som vi på engang kender fra tidligere studier; vi har bare aldrig "rigtig" set den før.

En fortælling der emmede af den mandlige chefs usikkerhed – og den kvindelige reporter, som kontinuerligt er lidt ved siden af sig selv, fordi hun prøver at være mand.

Fuck, den vil jeg læse.

Mere Martine som den levende si – færre felter for Bourdieu at træde på :)

Bare en tanke der ikke vil slippe … :)

J

Jørgen Skrubbeltrang
Anthropologist
PhD, Journalism
Roskilde University
[redacted]

Mandag den 4/12-2017 i min stue på Østerbro. Først…

ER gyldighed altid målet? Eller en større grad af gyldighed? Jeg læser Informations Litteraturtillæg (2/12-2017), klummen af litteraturredaktør Peter Nielsen, og han beskriver hvordan debutterende Sara Omar har valgt autofiktion, selvom 'den fiktive' hovedperson er født samme år og sted som hende. Han skriver, at der er tale om litteratur der engang blev kaldt vidnesbyrdlitteratur, hvor man dokumentarisk skildrer erfarede hændelser. Han skriver, at det fiktive greb i autofiktionen muliggør at man som forfatter gør narrativet mere universelt, det her er ikke en personlig fortælling, den er større end forfatteren, og det er i redaktørens optik det man kan når man gør det til autofiktion (mener han),

og derved giver (i hans optik) historien større gyldighed. Jeg studser over dette. Det skal vel forståes som en god ting. At give ting større gldighed. På universitetet hvor jeg er ansat som oh.d.-studerende, der er gyldighed et relativt vigtigt ord du kan label'e dine data/empiri med. Validt er et andet. At vi kan stole på det. Det er godt. Når litteratur gerne vil være universel, er det så bedre. End litteratur, der gerne vil være det modsatte, litteratur der er personlig. Måske ikke så hårdt sat op. Men der er noget normativt jeg gerne vil forstå, hvorfor er Knausgård bedre når han er autofiktiv end når han laver vidnesbyrd om hvordan det er at være mand. Det første er kunst, det andet er…..ja hvad er det andet? Og hvad med forskning, når den låner fra fiktionen. Forskningsfiktion. Pendant til litteraturens autofiktion? Gør det forskningen mere gyldig? At vi ser subjektet bag objektivet? Think not. Så finder forskingen jo på. Så er den det modsatte af forskning. Forskning er den sande viden om hvordan ting hænger sammen. I samfundet. Strukturerne. Autofiktion er den sande viden om hvordan ting hænger sammen. I et menneske. Individet. Kan vi gøre strukturerne mere til individ? Ligesom det er god smag at gøre individet lidt mere til samfund. Hvis jeg kan se det der sker omkring mig påvirker mig, skal jeg så rapportere om det eller holde mig

Og senere på dagen genfinder jeg følgende citat fra Becker, der for mig nailer sådan som jeg forstår det der foregår:

"As Becker has written elsewhere, enlarging the end-credits metaphor, "A 'world' as I understand it consists of real people who are trying to get things done, largely by getting other people to do things that will assist them in their project. . . . The resulting collective activity is something that perhaps no one wanted, but is the best everyone could get out of this situation and therefore what they all, in effect, agreed to." In a Beckerian world, we act the way we do because of a certain logic of events—jazz musicians are supposed to smoke dope, graduate students learn how to please their supervisors—but there are lots of different roles within the world, and we can choose which one to play, and how to play it. We're all actors, not angels or completely free agents. But we are looking for applause, so we put on the best show we can. This view of the world has something in common with that of Becker's longtime friend and colleague Erving Goffman. "But Goffman got more interested in the micro-dramatics of things," Becker points out, meaning, for instance, his studies of how people look when they lie. "I was always more interested in the big picture."

det er også her i denne artikel, at det hans forfatterskab holdes op imod Bourdieus:

One of the most agitated debates in French social science today is between Bourdieu's and Becker's conceptions of the realm in which

our lives take place. Bourdieu believed that all social life takes place in a "field" and Becker insists that it takes place within a "world"—an opposition that irresistibly brings to mind Woody Allen's remark that while Democritus called the indivisible units of the universe "atoms" Leibniz called them "monads," and that fortunately the two men never met or there would have been an extremely dull argument. The argument about fields and worlds, as Becker freely admits, is a bit like that one—both are generalized metaphors—but he also thinks it can be saved from a mere dispute over nomenclature.

"Bourdieu' s big idea was the *champs*, field, and mine was *monde*, world—what's the difference?" Becker asks rhetorically. "Bourdieu's idea of field is kind of mystical. It's a metaphor from physics. I always imagined it as a zero-sum game being played in a box. The box is full of little things that zing around. And he doesn't speak about people. He just speaks about forces. There aren't any people doing anything." People in Bourdieu's field are merely atom-like entities. (It was Bourdieu's vision that helped inspire Michel Houellebecq's nihilistic novel of the meaningless collisions of modern life, "The Elementary Particles.")

"Mine is a view that—well, it takes a village to write a symphony and get it performed," Becker goes on. "It's not just the composer. The great case for me is in film, because nobody ever figured out who the real artist is: the screenwriter or the director or who? Or, rather, *everybody* figured it out, but never figured out the same thing. Early on when I was reading about art, I read a book by Aljean Harmetz on the making of 'The Wizard of Oz.' She was the daughter of someone in the wardrobe department of M-G-M, and she explains that there were four directors of that film, and the guys who thought of the crucial thing, the change from black-and-white to color when the characters enter Oz, were the composer and the lyricist! In an important way, I took the list of credits at the end of a Hollywood film as my model of how artistic creation really happens."

taget herfra: https://www.newyorker.com/magazine/2015/01/12/outside-game

HUSK: til 'kultur'-delen af analysen skal jeg skrive om branding eller skal det være i socialiseringsdelen?

Om hvorfor man ikke har lyst til at fortælle om ting der er ubehagelige, fordi så berettiger det folk til at sige: "Hvis du ikke kan klare chargonen så find et andet sted."
"Resten af jeres tid i militæret, der vil I blive lagt mærke til. Sådan er det bare."

søndag den 21.januar 2018. I min stue.

Husker hvad Lasse Jensen sagde i programmet Bernaise er dyrenes konge på radio 24syv, som jeg hørte i går, men som blev bragt tidligere i januar, måske december 2017. Det var omkring det her med at skrive om sig selv som han har gjort. Kan man og skal man skrive om fortiden med nutidens briller? Eller om fortiden med fortidens briller? Er kontekst vigtig for at forklare hændelser og begivenheder? Ja, tænker jeg. Men der må også være lidt af det der med at se det gennem nutidens briller, fordi vi der gør fortiden relevant og væsentlig for det der er og det der vil komme. Vi kan ikke springe erkendelser over.

Dem der vil forstå, de skal nok forstå.
Anne linnet

Søndag den 4.marts i min stue, Østerbro, kl 22.56.
Leonard cohen skrev:
" Think of the words as science, not as art. They are a report. You are speaking before a meeting of the Explorers' Club of the National Geographic Society. These people know all the risks of mountain climbing. They honour you by taking this for granted. If you rub their faces in it that is an insult to their hospitality. Tell them about the height of the mountain, the equipment you used, be specific about the surfaces and the time it took to scale it. Do not work the audience for gasps and sighs. If you are worthy of gasps and sighs it will not be from your appreciation of the event but from theirs. It will be in the statistics and not the trembling of the voice or the cutting of the air with your hands. It will be in the data and the quiet organization of your presence."
SE mere her: https://www.brainpickings.org/2018/03/01/leonard-cohen-death-of-a-ladys-man-words/?utm_source=Brain+Pickings&utm_campaign=26be7f7491-EMAIL_CAMPAIGN_2018_03_02&utm_medium=email&utm_term=0_179ffa2629-26be7f7491-235723741&mc_cid=26be7f7491&mc_eid=89a1a2be27

Rollemodeller og gay talese og køn

Fredag den 23.marts 2018 kl 12.12 i min stue.

Jeg skriver. Alle de tanker, der forstyrrer mit blik og min hørelse. Og det er befriende. Men der er steder jeg ikke kan gå hen. Og det er hårdt. For de er de mest forstyrrende, men jeg kan nogenlunde holde dem nede, når jeg skriver de andre ting, når jeg bliver konkret hverdagsagtig.

I onsdags gik jeg (igen) ud til Nordhavn, til derud hvor den lille havn er, og der sad en dame, der helt sikkert boede der. Og hun talte i telefon og jeg gik videre, men vendte om, for jeg havde tænkt på at spørge hende, om man kunne komme i betragtning til at bo herude. Jeg gik tilbage og ventede til hun var færdig og så spurgte jeg hende, om man kunne bo herude. Nej, sagde hun fast, man skal have en båd, og så kan man måske komme i betragtning til et hus. Okay, sagde jeg. Det forstå jeg godt. Jeg har ingen båd. Nej, og så skal du ønske os død og borte, for ventelisten er lang. Okay, sagde jeg. Hvad med husbåd, er det en mulighed? Nej, ikke rigtig. Eller. Der er jo alle de andre foreninger herude, vi er kun os her. Hvad med derovre på den anden side, glashusene (hun pegede mod Hellerup og jeg tænkte, ser jeg virkelig stadig (for evigt) sådan ud, og 'sådan' er det nordsjællandsk/rig?!) Og hun pegede. Og jeg sagde, det har jeg ikke råd til. En mand (enormt rødmosset i ansigtet, fik mig til at dømme ham på forhånd) gik forbi og hilste på Anne-Grethe som hun hed. Han kom tilbage og snakkede lidt med, jeg sagde, jeg skriver. Velkommen i klubben, sagde han. Og grinte. Hun er vores kaptain hende her, sagde han om AG. Okay, sagde jeg og havde allerede fornemmet det. Men hvad har du brug for, spurgte han. To værelser, svarede jeg. Jeg spurgte til husene oppe bagved, ja sgade AG, der bor de jeg ved ikke hvor mange sammen, der er stor brandfare (jeg tog mig i at tænke, kender hendes type, hvis hun kan li´en så er man inde, men hvordan får jeg hende til at ænse mig overhovedet?). Skriveren, som jeg havde dømt på forhånd havde en rygsæk på, jeg tænkte om han også havde en båd, og da AG gik, sagde jeg bare tak for snakken, jeg gik, og jeg ærgrede mig over at jeg ikke var blevet og havde snakket med skriveren, at jeg havde dømt ham, ville gerne have spugrt hvad han skrev, hvordan han var endt herude, jeg er så vild med det derude, og nu havde jeg muligheden for at lære stedet at kende, et menneske at kende, der var herude, men jeg missede muligheden, jeg var ikke der den dag og det ærgrede mig at jeg så var taget herud og havde indledt den samtale, når nu jeg ikke kunne vise mig fra den side, som gør at jeg får det bedre bare ved at høre et andet, nyt menneske fortælle og jeg ønskede mig tilbage. Ønskede mig en chance mere, skal jeg skrive det opslag og hænge op, så husker han mig. Men. Har jeg overhoevdet lyst til at bo herude. Kan jeg overhoevdet bo herude med børn. Hvorfor var jeg ikke ærlig, jeg sagde bare at lieg pt boede jeg til leje i bofællesskab på Østerbro, men at jeg manglede noget til sommer. Æv. Og jeg bilder mig ind, at jeg beskyttede mig selv mod at være for ærlig over for nogen der måske bare var ligeglade, men jeg ved også, at når man åbner op, så lytter folk sgu, man kan godt mærke og sætte pris på ærlighed, det er

ikke kun ynkeligt (som jeg føler det er i selskab med Jeppe og Jeppes mor, av, skrev jeg det), jeg ved, at jeg gerne ville vide, hvem ham skriveren var, men jeg kunne ikke finde ud af mine egne motiver, ville det kun være for at få en bolig, nu gik jeg jo bare, så viste jeg måske netop at jeg kun gad snakke hvis der var udsigt til bolig, men i mit hoved gik jeg fordi jeg ikke havde lyst til at lukrere på andres venlighed, men det ved jeg godt i dag at jeg ikke ville have gjort. Tværtimod ville det have gjort mig glad at komme væk fra mig selv, væk fra mit eget hoved, at lytte til andres liv, det gør mig altid glad, især når det er mennesker, der tør være sig selv, og det tror jeg ham skriveren gjorde. Ægte skrivere er sig selv. Så nu sidder jeg her med tvivl og lidt selvhad og en sms fra Jeppe, jeg ikke kan svare på, jeg er så nem at få til at skuffe mig selv.

Fredag den 20.april 2018 i min stue, klokken 10.08.

Min kollega Maria har sendt mig en mail med et link til en artikel, og hun skriver essensen: ”DER ER FORSKEL PÅ KØN OG JOURNALISTISKE ARBEJDSGANGE”. Linket er til artiklen: ’Hearts of Steel’, der har undersøgt journalistisk arbejde blandt arabiske journalister. MIN tanke er, at når der er forskel på, hvad forskellige studier lavet i forskellige lande siger om, hvorvidt man kan eller ikke kan se forskel på, om det er kvinder eller mænd der producerer historierne, så handler det om, hvad den gældende norm i det pågældende land er, og derfor kan vi ikke generalisere på det, men må undersøge normen/idealet i dette land. Jeg tænker, at i mit litteraturreview, der er dette en af de ting, jeg kan kigge efter, altså om der ser ud til at være forskel, det er vist også det Folker Hanusch har dyrket i en af sine artikler.

Mandag den 23.april 2018, kl. 15.02, på JMG, Britts kontor i stueetagen, Göteborg Universitet.

Ankom til byen i lørdags med toget. Solen har skinnet hele weekenden. Jeg husker dte som første gang jeg ankommer til byen og det ikke er gråvejr, det er vist også rigtige forårsweekend for byen. Og så her til morgen var der lyn og torden og hagl og regn, så flot fra Camillas lejlighed, man kunne se dem slå ned. Wow. Har træls sms-kommunikation med Jeppe. Men den er endt lidt bedre nu efter han lagde på i lørdags. Torsdag læste jeg på horoskopnettet.dk (ingen wisecracks!!!) at der kan ske noget ekstraordinært, og det gjorde der. Den lejlighed, jeg er helt vild med, ligger i en gul ejendom i Rungsted, den blev ledig, fordi vedkommende der havde fået den IKKE havde betalt depositum, så ejeren skrev, om jeg stadig var interesseret. Og jeg skyndte mig at skrive, at jeg var SUPERinteresseret, den ligger ved havet, ved skoven, den er hyggelig, den er bare så meget MIG. Og siden har jeg ikke hørt noget. I’m all in the dark. Og jeg kan kun tænke det værste, at depositum er gået ind fra den anden, at han alligevel ikke finder mig værdig, alt

muligt, men faktum er stadig: ingen svar. Jeg kan mærke, hvor meget jeg gerne vil ud af byen. Skal jeg gøre alvor af det? Der er en fireværelseslejligehd ledig på Svanholm. Er det den jeg skal gå efter? Og jeg vil egentlig bare gerne have et svar. Nej, den er ikke din. Men jeg er også begyndt at tænke, at der er noget jeg skal lære ved at jeg ikke får svar. At sådan er livet. Vi får ikke altid svar, og vi skal kunne fungere alligevel. Så det prøver jeg. Og sender karma mod mexico, hvor ejeren er bosat, og krydser fingre for at der bare er sket et eller andet der gør, at han ikke skriver. Men min indre skeptiker vil gerne fortælle mig, at det løb er kørt. I göteborg har jeg hilst på Ulla Satäreie, prefekt, Maria Edström, Orla, og spist frokost med Alla, der har har været helt nede, og stadig lidt er det. Tænkte godt over det, da jeg skrev til hende at jeg kom, at hendes svar virkede mere alvorlige, ikke så glade mere, og hun fortalte om at hun siden november har haft det sådan, at hun burde sige op, men hvad er alternativet? Journalist? Så som hun sagde, nu skal hun præsentere en artikel og så må 'de' ligesom fyre hende, hvis de ikke synes hun gør det godt nok. Hun fortalte også om møderne med vejlederen, og hvordan de blev ved med at bede hende revidere sin artikel. Og til sidst var hun begyndt at græde. De har i phd-gruppen talt om netop det her med at gå til terapeut, og det vidste sig, at det havde eller gjorde de næsten alle sammen. Wow. Det vidste hun slet ikke. Jeg fortalte hende i detaljer der på den franske café, hvor Monica Löfgren-Nilsson lige kiggede ind, men hvor vi ellers var gået hen for ikke at sidde i JMG's køkken og dele de her oplevelser med alle de andre, hvordan mit forløb havde været med vejlederskift. Hun fortalte, at hendes breakdown er relateret til deadline, kan hun nå det? Man har været journalist og skrevet og lige pludselig kan man ikke formulere en ordentlig sætning. Hendes kæreste havde også læst det og sagt at det var bad, men det havde hjulpet dem til at forstå hinandens job bedre, fordi han arbejder med robotter på ôrebro Universitet, og her er der stor stabilitet i forhold til hvor man skal publicere, hvor man skal på konference, mens i journalistikforskningen, der er intet givet, alt er flydende, du skal selv finde ud af, hvor du skal hen, hvor du skal publicere for det afhænger af dit emne og din omgang med dit emne. Hun fortalte, at nu er en anden forsker gået ned med stress, mindst to måneder er han helt væk. En anden ph.d. er også på sygeorlov, men som Alla sagde, det er ikke pga sygdom, men på grund af deadlinestress, han går også til terapi og skal aflevere indenfor et år. Allas kæreste havde spurgt hvorfor hun var eller følte sig så afhængig af sin vejleder. Hvorfor kunne hun ikke bare gøre det selv. Det var jo hendes projekt. Så talte vi om det her med at være tidligere journalist og nu forsøge sig som forsker, som Maria Edström er. Og hun kunne huske at jeg havde sagt, at det ikke betød noget, men det syntes hun faktisk at det gjorde. Og så sagde jeg at jeg havde ændret mening, det betød noget, men det burde ikke betyde noget. Jeg fortalte om det jeg havde læst om det, at 'vi' bliver kaldt hackademics eller journalist journalism researchers. Jeg tænkte - i mens

vi talte - på socialisering, på hvorfor ’vi’ blokerer. Vi bliver bedt om at være autonome, men også bedt om at passe ind i helt særlige rammer, er det det, der virker modstridende? Er det også det der fucker med vores studerende, at de bliver bedt om at være nede på jorden, praktiske, men de er uddannet til at være refleksive. CRASH. Hvor blev tankerne af? Samtalerne? Forestillingerne?

Innovation og Imagination (forestillingsevne og fantasi)

At formidle andres håndtering af mangfoldighed, men ikke selv tage hånd om den, sådan er den danske presse: monika-citat og business-redaktør citat.

Sammenligning er ikke det jeg gør, men jeg holder Danmark op mod noget andet. Noget, der er noget vi troede var det samme, men i den grad ikke er det. Sætter mediesystem-teorien skakmat

Tirsdag den 24.april 2018 på Britts kontor, JMG, Göteborg Universitet

Læser Lovise Haj Brades afhandling, dvs. jeg skimmelæser, den er jo på 320 sider. 320. Det er simpelthen så mange. Jeg ved slet ikke, hvordan man når derop (selvom mine øjne skimmer den her logbog og jeg ser, at den nu er på 211. meeeen, det er jo friskrift, facebook, alt muligt). Jeg er udmattet bare jeg ser antallet. Men det væsentligste som egentlig var meningen med at jeg er her og skriver er, at jeg vil skrive noget om tonen i den. Jeg bliver ked af det. Første gang jeg skimmelæste den, blev jeg opstemt, glad, tænkte wow. Tænker jeg stadig. Men. Den har en tone i sig, som er så guddommelig trist. Alt den ensomhed. Jeg tror ikke nogen teori kunne beskrive den mere præcis end det der lyser ud mellem linjerne her. Det gør mig så ked af det. At læse. Ked af det og vred. Hvad fanden bilder folk sig ind. Hvorfor er man nødt til at skrive sådan her. Hvad var modstand tidligere? Der er så meget sorg i de her bogstaver. Mellem de her linjer. Hvert et åndedrag. Så meget behov for at give et kram. Men jeg er også i tvivl, hvor skulle det kram kunne gives? I hvilken en af teksterne? I hvilken del? På hvilken måde? Var det altid allerede for sent. Der er en styrke i den ensomhed som er enormt kraftfuld, som skubber mig lidt væk. Yder modstand. Noget, der ved første øjekast er sjovt, men ved andet øjekast er trist. Det er den mest triste tekst jeg nogensinde har læst. Længes næsten efter de klassiske akademiske tekster, hvor alt den ’hed’ er skjult for det blotte øje, for sanserne, hvor man bare overdænges med fremmedgjorthed, fordi der er så meget afstand, at man bare vil have det overstået, så man kan komme videre og ikke rigtig vide, hvad det var der overgik en, men det gjorde noget ved en.

Det har ellers været en anti-ensom dag. Har helt savnet at være alene. Men det er jeg nu. Og jeg tror jeg nyder det. Mens jeg overvejer om jeg

skal sende en mail til det kollektiv i Ordrup, der søger indflytter. Jeg vågnede tidligt og gik tidligt, kunne mærke, at det her var en tvivl-dag, skal jeg gå gennem skoven, nej, så ja, så et egern spise agern midt i regnstormen, den var f* ligeglad, den var blottet for holdning til vejret. Besluttede alligevel at gå forbi Alvar og Ivar, der er et surdegsbageri lige ved uni, købte først en (tvivl-dag), så to kanelsnegle. Kom kun lige ind på kontoret lidt i 8, så spurgte Maria Edström om vi skulle drikke kaffe. Ja, sagde jeg. Gik på toilettet og lagde make-up. Kom tilbage og så begyndte snakken om et sommerkursus hun kører med bla Karen Ross, det er et samarbejde mellem tre universiteter, og skal gøre studerende bedre til at se på køn i medier. Vil du med? Ohhh om jeg vil med. Skyndte mig at sige ja, og har allerede skrevet en blanket for at få lov at komme med, men indser nu, at jeg har ungerne den uge OG at Lovise kommer der på årskønskonferencen i Danmark som hovedtaler, tvivl-dag. Jeg lader den hænge lidt. Maria anbefalede mig at se dokumentaren 'Dokumentet' på SVT om et dokument som kvindelige journalister på Aftonbladet lavede 8.maj 1978, det var en samling af fortællinger om verbale og fysiske overgreb på redaktionen og en masse om druk. Den var bare så fint gennemført og gjorde mig rimelig rørt over, hvad der skete, men også over måden de gik til det. De gik bare til det. Der var ligesom ikke noget ind i mellem. Som i dag, hvor alt er så refleksivt, at vi ikke aner, om vi nu støder nogen eller hvad andre vil tænke eller hvorfor de vil tænke. Den er ganske enkelt befriende. Og nu har jeg talt med fire svenskere (okay ikke et sample, men Monika, Maria, Alla, Camilla), og de er alle bare sådan HVA!!! Når jeg fortæller om, at metoo i Danmark er nada, der sker ingenting. INGENTING. Så ringede Henriette, blev helt glad. Når vi snakker, så ser jeg min afhandling så tydeligt for mig. Men det er svært at fastholde, når samtalen er slut, men nu prøver jeg at remse op for at kunne gemme:
-I (om dem i akademia) lytter kun, hvis man taler deres sprog. Men. Men. Men. Jeg taler et andet sprog. Er det sprog tilladt. Kan jeg tænketale her? Jeg vil så gerne. Men jeg når ikke dit øre, når ikke engang knæskallen. Teori er videnskabens programmer, sir Luhmann. Noget går tabt. NOGET går tabt. Ja, men vhilket noget, spørger de. Du må bare tro mig. Ikke alt kan forklares. Dokumenteres. Argumenteres. Men NOGET går tabt. Det er alt det der er dirt, vi teoretiserer flaskehalsene væk. Vupti. Alt det ind i mellem. Hvor blev det af. Det ligger i skyggen af store termer som SYMBOLSK VOLD. Ordet i sig selv føles som en maskingeværsalve. Plaff. Plaff. Plaff. Jeg kan næsten ikke læse videre. Ved ikke, hvad det er, jeg skal tænke, når ordet først er sagt har det så meget magt, at beskrivelserne og fortællingerne flegner. Vi er bare ved symbolsk vold.
-Teorien. Bruge den som guide. Ikke lade den styre.
-Samtale – også den udenfor. Inddrage mit spørgsmål/oplæg til tillidsmændene.
-Forskere er afhængige af samtaler. Det er journalister også. Men hvad når befolkningen slår op. Så stopper samtalen ligesom

-Kan vi sige noget uden teori. Kunne Margareta Melin have konkluderet det hun gjorde, uden Bourdieu?

Og nu er jeg træt. Klokken er 20.38, og jeg vil gerne hjem nu. Og jeg ville gentlig også gerne alt muligt med projektet. Men mit horoskop sir, at jeg skal forebygge, og forebyggelse er at gå hjem nu og gå i seng.

Onsdag den 25.april kl 11.55 på Britts kontor, JMG.

Endte alligevel med at blive på kontoret til 21.45 og skrev mail til to kollektiver, et i Ordup, et i Vanløse. Jeg håber jo stadig på lejligheden i Rungsted, jeg er så naiv, jeg ved det godt. Jeg kunne vente på nogen eller noget hele livet. Sov uroligt i nat og vågnede 6.26 og nåede at høre Camilla gå. Jeg sov en time mere on-off, tog en langsom morgen og strak min krop ud. Og nu er jeg her igen og tænker lidt over alle de ting, jeg slet ikke fik skrevet i går om i går. Om mødet med Monika, langlunch, og hun er bare så støttende, vil gerne vide mere, bakker op, tilføjer, vil gerne læse efter den 16.maj, hun anbefalede mig at læse Jenny Wiiks seneste rapport i forhold til journalistrollen. Hun spurgte hvad jeg gerne ville efter phd'en, jeg tøvede og sagde, at jeg gerne ville arbejde mere med det her emne, gerne i Danmark, fordi det er så ubelyst. Hun sagde, at hun utrolig gerne ville samarbejde med mig videre. Kunne næsten ikke høre det, blev så glad, wow. Jeg vil jo ikke skuffe hende. Hun er så begejstret for min måde at tænke på, kan næsten ikke klare det, bliver helt perpleks og stolt og flov og ydmyg. Vi talte om journalistrollen og hvordan køn er i forhold til den. For mig står køn udenfor rollen, de eksisterer side om side men fordi de ikke ses som en integreret del af hinanden, så kan vi kun (i Danmark anayway) betragte det som noget der forstyrrer arbejdet, noget der forstyrrer. Vi talte om at skrive, hvordan hun gør det. Hvordan hendes mand arbejder, hvordan han bare går hen og sætter sig, det kan jeg slet ikke, sir hun, han kalder mig en høne, der skal lige til at lægge æg, fordi jeg går rundt om det. Hvordan arbejder du? Jeg siger at jeg har det på samme måde som hende, har brug for inspiration, og så stilhed, inspiration og så stilhed. Jeg kan ikke bare sætte mig. Jeg har uro. Hun fortæller, at hun – inden hun går på pension – om ca 7 år gerne vil skrive en ny artikel om journalistikkens kön og en bog om miljøjournalistik, som var hendes første emne. Hun sir, at hendes mand er ældre og han går snart på pension, og hun vil gerne have år sammen med ham, det forstår jeg bare så godt.Men kommer til at give udtryk for, at det er snart, men jeg mener egentlig bare, at jeg vil komme til at savne hende. Hun er en klippe for mig.

Nu har jeg sendt en mail til SUPERFLEX om de vil sponsere mine ord. Puha. Hvad er det med mig? Hvorfor kan jeg ikke gøre som almindelige mennesker. Hvorfor er jeg sådan her, rækker ud hele tiden. Pas nu mig selv. Men det gør jeg også – og jeg læser det jeg skrev til Bourdieu-

seminar sidste år, og jeg kan lide det jeg har skrevet. Jeg kan lide det, jeg giver udtryk for. Og jeg er glad. For det. Og nu vil jeg lave en disposition for mit arbejde. Så jeg kan få noget fra hånden, som kan nå Hannes øregang i næste uge. Men først må jeg lige læse lidt mere Lovise Haj Brade.

1. Klokken er 19.12 og den lejlighed i Rungsted er alligevel min. Jeg har svært ved ikke at gå i semi-panik. Manden – Peter Haugstrup – som jeg erfarer at han hedder, ham der ejer den og bor i Mexico, skrev i dag 16.31, at han havde været ude for en ulykke. Seriously. Jeg er helt perpleks. Nejnejnej jeg har jo skrevet til superflex og alt muligt. Ej, men typisk mig. Hvad er det med universet? Jeg tror vi er nogens spil, jeg er næsten helt sikker. Jeg mødtes med Elke og mens jeg sad med hende på Café Mahogny ringede min tlf to gange, jeg tog den ikke. Den første gang var nummeret synligt, så jeg ringede op og tænkte here we go: studerende eller tlf.-sælger på Philipinerne, og det viste sig at være Katarina fra Institute of Human rights, om jeg ville holde en lecture den 9.maj om medier og køn for 25 arabisk talende personer, der arbejder med menneskerettigheder. Jeg sagde JA. Anden gang var 'privat nr', der stod vi ved Elkes kontor, og jeg tænkte ahhh kan det være 'Rungsted' der ringer? Ahhh. Og så komme rjeg tilbage til mit kontor og Peter har skrevet på Boligportal, at det er ham der har prøvet at ringe, og at der nok står 'privat nr', og jeg er bare helt perpleks, wtf?! Jeg ringer til Charlotte med det samme, HVAD SKAL JEG GØRE????!!!! Hun stiller alle de gode spørgsmål og er bare så'n, er du overhovedet i tvivl, og nej, det er jeg jo ikke. Du må godt være glad, sir hun, og det her vil lette dig. Ja, det vil det. Åhhhh. Og det var virkelig godt at se Elke. Jeg var lidt overstadig tror jeg. Håber ikke jeg blew it, hun er dejligt rolig, men vi måtte begge konstatere, at det her phd-liv gør en mere alvorlig omkring alting. Ville du gøre det her igen, spurgte hun. Godt spørgsmål. Med den her viden, spurgte jeg. Ja. Det var et vildt godt spørgsmål, vi kom dermed til at snakke om kynisme, om hvordan det her gør en mere kynisk, mindre naiv. Jeg kan virkelig godt lide hende, hendes facon, hun er så'n lidt no bullshit-agtig, selvom hun lige havde været helt nede, klar til at droppe det hele for få uger siden efter en heftig email-udveksling med hendes vejledere. Vi talte om feministisk teori og jeg måte melde blankt ud, at jeg efterhånden havde skippet det hele. Jeg kunne ikke mere. På den ene side skal alle handlinger forklares så detaljeret, at jeg ikke forstår det. Jeg er måske dum. Men det er så f* indviklet. Og det er ikke fordi det er simpelt i virkeligheden, det er bare fordi det kan forklares på en helt anden måde i virkeligheden, som ikke indebærer alle de der forfærdeligt indviklede måder at forklare sig på. Og på den anden side Bourdieu, der bare er for pæn, med ham kan man pakke alt ind. Begge positioner, Bourdieu og feministteorierne,

er outsiders, og det mærker man bare i deres teorier, de er SÅ veludviklede. Så velindviklede.

Oh my god. Jamen nu kan jeg ikke længere mere være i min egen krop. Nærmest samtidig med, at Peter ringer op via Skype, sms'er Jeppe, at han savner mig. Os. At tale sammen. Har akut lyst til at ringe. Det er mig at gøre det. Men me men men er det nu jeg skal tænke mig, trække vejret, ringe i morgen eller hvad. Er det netop forkert efter de her dage. Skal jeg ringe ham op nu på vej hjem, fordi det er sådan jeg er. Ting skal løse sig. Måske er det nu, jeg skal tage en slapper. Skrive en sms. Og sige, at det er så dejligt at høre fra ham. Jeg har nydt stilheden. Måske fordi den har været på mine præmisser. Jeg fik sagt det jeg ville. Og han faldt ned. Og ville have stilhed. Og det respekterer jeg. Nu skal jeg måske tænke over, hvad jeg kan mærke er godt for mig. Hvad er det? Han har f* været i TUBA!!!!!!!!! Som jeg i mit indre håbede han ville, men jeg helt havde glemt, fordi fordi fordi fordi jeg det ikke. Men alt synes glemt for mig i det her øjeblik. Men hold kæft hvor gør det mig glad. Jeg kan nemlig ikke oversætte det jeg er, det der er mig, men det kan de. De er jo de professionelle, jeg er objektet/casen, det er mig, de taler om, og måske måske måske han indikerer det i al fald, at han forstår mig. Forstår mere om hvorfor vi clasher. Wow.

Søndag den 29.april 2018, på JMG, Britss kontor, kl.16.29.
Maria Edström lånte mig tre bøger i tirsdags, dvs. to bøger, den tredje anbefalede hun, og den stod hos en anden phd-studerende, Kristina, som jeg snakkede med, hun var cool. Det var bogen, "How to write a thesis" af Rowena Murray, 2004, Open University Press McGraw – Hill Education. De to andre er hhv. "Könsbalans – så jobbar du jämställt" (2007) af Mian Lodalen og Anna-Klara Bratt (der er stifter af og chefredaktør på Feministisk Perspektiv), Bokförlaget DN. Og. "Dokumentet – och vad hände sen?" av Aftonbladets kvinnliga journalister, udgivet af Rabén & Sjögren, 1979. Sidstnævnte er yderst interessant dokumentation for, hvad der ifølge kvinderne foregik på Aftonbladets redaktion i 1970'erne. Kvinderne begyndte at mødes og endte med at trykke deres beretninger i det de kaldte 'DOKUMENT'. De lagde et på hver bord og i alle dueslag den 8.marts 1978. Det var en nyansat journalist (kvinde), Annette XXXX, der fik gang i møderne, fordi hun med nye øjne kom ind på redaktionen og bare var helt så'n HVA?! Dokumentet gjorde, at der blev helt stille næste dag. Og så begyndte snakken om hvad der foregik, og det betød at druk- og sexismekulturen blev udfordret. Desværre mente mange og måske berettiget at det var og er denne kultur der gør en god avis. At de hører sammen. I al fald ændrede tingene sig, men ikke mere end at det vist nok var samme sted Liza Marklund i 1990'erne forlod fordi man ikke ville have hendes historier. En tv-dokumentar er netop blevet vist på SVT om historien, den hedder "Dokumentet – Sex, sprit och solidaritet", og har sendt mails til Tine, Lars og Villy i DJ og til DR om, at de bør sende den her dokumentar, den er guld. Der er nutidige interview med

både mandlige og kvindelige journalister og det er bare så fint, ingen bat, ingen skæld ud, bare en snka om, hvad er det som foregår her.

Fredag den 4.maj, i min stue, Østerbro, kl 10.16.

Jeg skal mødes med Hanne på Diamanten kl 12, og jeg er urolig, jeg føler jo jeg godt ved, hvad jeg får at vide, at det stadig ikke er noget dueligt, at det er udueligt, at jeg er uduelig, og det føler jeg jo også at jeg er. Men der er sådan en stærk kraft i mig, der tvinger mig væk fra det duelige, og jeg forsøger at snakke med den kraft uden at føle at jeg er ved at blive helt new-age, men måske forventer jeg for meget for hurtigt i forhold til medgangsenergi omkring skrivning, måske er medgangen der nu, jeg tager bare ikke ordentligt livtag med den. Jeg er i al fald stadig ikke der, hvor det sprøjter ud af mig. Men noget har rykket sig inde i mig. Har jeg virkelig brugt alle disse dage, måneder år på dette. På at noget skulle rykke sig inde i mig, før jeg kunne/kan skrive afhandlingen færdig. Jeg er virkelig begyndt at arbejde med at reagere. Jeg øver mig kan jeg mærke. Trækker vejret. Går en tur. Ser pludselig andres ord i et helt andet lys og kan så svare uden mislyd. Det er simpelthen befriende. Det får mig til at føle mig ovenpå, og så bliver jeg flov. Hvad er det jeg vil med mit projekt. Hvorfor kunne jeg lave et udkast til køns-analysen i december (faktisk også november) og siden der få feedback fra venner og kolleger både i ind- og udland og på forskellige niveauer og stadig ikke rykke på at gøre det samme med de andre ting i min afhandling. Jeg føler der er en prop, at der stadig er noget jeg ikke har forstået. At der er noget jeg skal forstå, før min krop vil være med på legen. Eller før den giver mig tilladelse til at arbejde med det der er. Passer den på mig. Er det det? Ved den godt at svære ting kræver psykisk og fysisk sundhed for at kunne lade sig gennemføre. Og den er stadig bange for, at jeg ikke vil kunne klare presset, fordi den ligesom har ret stor erfaring med, hvor dårlig jeg er til at reagere på ting, der ikke er rare, så den stoler ikke rigtig på mig. Er det det, krop. Stoler du ikke rigtig på mig?

Torsdag den 24.maj 2018 i min stue.
Læser Carsten Jensen-essay (nummer x af seks, han skriver for dagbladet Information, sommeren 2009) ”Den ubærlige indfølingsevne” (Information 7.august 2009). Elsker titlen. Her skriver han bl.a.: ” Det revolutionære ved Åsne Seierstads beretning om afghanske kvinders umyndiggjorte og uværdige liv i *Boghandleren i Kabul* er ikke den litterære fremstillingsform, hun har valgt. Det har andre gjort før hende, og i bogens forord gør hun omhyggeligt rede for sin metode. Alle de tanker og følelser, der i romanagtig form optræder i bogen, har hun fået kendskab til gennem de samtaler, hun har ført med personerne. Det revolutionære er snarere, at hun i sin skildring af livet i et land i

Den Tredje Verden giver afkald på krigens og slagmarkens dramaturgi for i stedet at begive sig på en rejse ind i familie- og følelseslivet."
Og
"*Englen i Grozny*, hvis norske titel var *De Krænkede*, signalerede allerede med sin titel en kontinuitet tilbage til *Boghandleren i Kabul*. Og skønt Åsne Seierstad selv optræder i bogen for at interviewe politiske nøglefigurer, er formen for det meste den samme litterære som i bogen om Afghanistans kvinder. Også dramaturgien ligger fjernt fra slagmarkens, skønt Tjetjenien om muligt er endnu mere ødelagt af krig end Afghanistan. Endnu en gang tager Åsne Seierstad udgangspunkt i det intime i sit portræt af et helt land.

Denne bog krævede mod, ikke blot det fysiske mod, der skal til for at rejse ind i et lovløst, terroriseret land som Tjetjenien, men frem for alt et åndeligt mod.

Lige så bekvem bogen om Afghanistan var, lige så ubekvem var beretningen fra Tjetjenien. Ubekvem for Rusland, der havde terroriseret og ødelagt landet for til sidst at indsætte en psykopatisk bandit som dets leder, ubekvem for Vesten, der havde stemplet de tjetjenske oprørere som terrorister.

De eneste, der havde øjnene rettet mod Tjetjenien, var de soldater, der havde dets indbyggere på sigtekornet. Resten af os havde i en lige så militant gestus vendt det mishandlede land ryggen. Tjetjenien indtog kort sagt en helt enestående position i verdensoffentligheden. Landet eksisterede nemlig slet ikke, skønt der stadig levede mennesker, om end i stærkt decimeret antal, og det var disse mennesker, Åsne Seierstad nu gav en stemme.

Hvis man ikke brød sig om Åsne Seierstads budskab, var der to muligheder. Man kunne give sig til at forsvare den barbariske russiske invasion, hvilket var svært for ikke at sige umuligt.

Eller man kunne vælge at slå budbringeren ihjel.

Flemming Roses enmandskorstog

I Danmark valgte vi mulighed nummer to."

Er det det argument jeg har savnet? Det med, at jeg 'giver afkald' på en form for dramaturgi=argumentation for i stedet at begive mig ind i en anden? Hvad bliver resultatet da? Og kan vi regne med det?

” Der kan være mange farer, der lurer på den journalistik, der benytter sig af litterære metoder, men det er ikke den fortællende stil, der i sig selv udgør en risiko.”
” En fortælling kan være mange ting. Der er dramaturgier, som reducerer mennesker til bødler og ofre, helte og skurke, som om verden var en action-film. Der er andre dramaturgier, som sigter mod at vise mennesker i fuld størrelse. Deres scene er hverdagen, deres metode indfølingens.

Det gælder Åsne Seierstads bøger fra Afghanistan og Tjetjenien. Hvor i statistikken finder man en krænket barndom?, spørger hun efter at have sat tal på Tjetjeniens 100.000 døde.

Hendes udgangspunkt er den antagelse, at de mennesker, hun møder, til trods for alle kulturelle barrierer, er ligesom hende selv, og at de i hvert fald i udgangspunktet er mennesker med genkendelige drømme og forhåbninger.”

” Når man som journalist bliver konfronteret med menneskelige tragedier og et overmål af lidelse, er der en forståelig reaktion, man alt for griber til: Man lukker af for sin indfølingsevne, og man opfinder tusind gode grunde til at gøre det. De er ikke som mig, tænker man, de er fatalister, de accepterer deres skæbne, som den nu engang er, de har en anden smertetærskel, de er vant til tab, de er ikke så knyttede til deres børn som os. De tilhører kort sagt en anden kultur og er i en eller anden forstand vant til død og ødelæggelse.

Men den, der ser ind i ofrenes øjne, vil gøre en skrækkelig opdagelse: Der findes et spejl derinde. De er ligesom os. At miste sit hjem eller et barn er lige så hårdt for dem, som det ville være for enhver af os. Og lige så lidt som vi har de nogen sinde forestillet sig, at katastrofen skulle ramme dem. Også de havde planer og forventninger til livet, som de nu ser sønderslået for altid.”

” Hvis journalistik var en litterær genre, ville den formodentlig blive rubriceret som temmelig gammeldags. Den forudsætter, at visse standarder for menneskelig anstændigheder endnu gælder. Den tror på eksistensen af retfærdighed. Den er i opposition til alt, hvad der skjuler sit ansigt. Hvis journalistikken minder om noget litterært forbillede, er det formodentlig klassiske komedieforfattere som Moliere eller Holberg, ikke, fordi den inviterer til latter, for det gør den sjældent, men fordi den med dem deler en belærende hensigt, et ønske om at konfrontere sig med alt hykleri og alle pompøse løgne.

Og ligesom der i komedien kan være noget nådesløst over latteren, så er der også noget nådesløst i den journalistiske genres søgen efter sandheden. Det er ikke journalistikkens opgave at tilgive de skyldige. Den udstiller og fordømmer dem."

Kritik af Åsne fra hele dagspressen med Flemming Rose som bannerfører.

Næste essay jeg får lyst til at tage et citat fra er det sidste af de seks (https://www.information.dk/kultur/2009/07/slutter-action-filmen-begynder-historien), her skriver Carsten Jensen:
" Det kunne se ud, som om der er en alvorlig konflikt mellem information og underholdning, men problemet er langt mere indviklet og handler i virkeligheden ikke om hjernedød underholdning over for hjernekrævende information. Det handler i stedet om forholdet mellem fortælling og kendsgerninger, eller for at formulere det mere præcist: om vores behov for historier og vores behov for sandheden."
Og

" Uformidlede informationer gør ikke meget indtryk. De kan endog virke fuldstændig uforståelige, hvis de ikke sættes ind i en sammenhæng. Uundgåeligt råber de på en fortolkning. Helt af sig selv begynder de at omgruppere sig for til sidst at udgøre en fortælling. Selv videnskabsmænd ved det. Stephen Hawkings berømmelse skyldes ikke kun, at han er trængt dybere ind i universets hemmeligheder end nogen før ham. Hans visne stump af en krop med den leddeløse hals og et tungt hoved, der hvert øjeblik ser ud til at kunne falde ned i skødet på ham, er i sig selv en klassisk fortælling om åndens sejr over kroppen, og det er denne fortælling, der er med til at skabe hans berømmelse. Vores behov for historier er universelt. De fortæller os, hvem vi er. Vores behov for kendsgerninger er mere historisk specifikt: Kendsgerningerne fortæller os om den verden, vi lever i, og denne viden er demokratiets grundlag: uden viden om verden kan vi ikke handle som borgere.

I selve ideen om en journalistik, der ikke kun repræsenterer sin læser for kendsgerninger, men også fortæller ham en historie, er der en konflikt, der ikke kan løses, og som heller ikke skal løses, for journalistikken vil blive ringere af det. En overbevisende historie er ikke nødvendigvis sand. En god fortæller benytter sig af de samme kneb som en god løgner. Et talent for fiktion er ingen garanti for god journalistik, ligesom litteraturhistorien er fuld af eksempler på gode journalister, der viste sig at være elendige forfattere.

Skal journalisten altså bare holde sig til kendsgerningerne? Sagen er, at han eller hun ikke har noget valg. Reportagen bliver helt af sig selv til en historie, og det er

kun et problem, hvis journalisten taber blikket for konflikten mellem den fortællende journalistik og den undersøgende. Sandheden kan ofte sabotere en god historie på samme måde, som gode historier kan fornægte sandheden til fordel for myten.

Virkeligt nyt land erobrer journalistikken kun, hvis den indser, at der findes mere end én måde at fortælle en historie på, og at action-filmens dramaturgi ikke er den eneste. Mennesker lever på mange andre planeter end Hollywoods.

Fortællingen skal ikke ud af journalistikken. Der i skal i stedet fortælles på nye måder."

Kendsgerningerne. Det, at vi fx kan vise, hvor mange mænd og kvinder der arbejder som journalister. Hvad gør vi med dem. Hvilken kontekst putter vi dem ind i. Lader vi dem stå som totem'er over vores fejlbefængte virkelighedsprægede hverdag. Så står de der. Frit fremme. De skygger lidt. Fjerner friheden ved det åbne landskab. Se på normen. Siger sociolog Cecilie Nørgaard Thomsen. Så det gør jeg.

TAG ALDRIG AF HOVEDSTOLEN. Sagde Per Højholdt. Moralisering
Dogmer der tager livet af dig.

FREDAG DEN 25.MAJ, læser om højre og venstre hjernehalvdele, på: https://laeringifokus.info/hvad-er-ordblindhed-dysleksi/hjernens-funktion/

I virkeligheden er denne to-deling dog alt for simplificeret, og er funktionerne et resultat af et meget tæt samarbejde mellem begge hjernehalvdele. Venstre halvdel tager sig af at udtale sporget, men det sprog, der udtrykkes, er et resultat af begge hjernehalvdeles arbejde. (K. Fredens, Mennesket i hjernen)

Når de to hjernehalvdele arbejder godt sammen kan man både tænke struktureret, analytisk, men også tænke nyt og kreativt. Og når det er tilfældet, kan man lære optimalt.

Venstre hjernehalvdel: **"Den logiske hjerne"**	**Højre hjernehalvdel:** **"Den kreative hjerne"**
Styrer højre side af kroppen	Styrer venstre side af kroppen
Bruger logik	Bruger følelser
Detaljeorienteret	Helhedsorienteret
Ord og sprog	Billeddannelse
Nutid og fortid	Nutid og fremtid
Matematik og forskning	Filosofi og kunst
Viden	Tro
Kender tings navn	Kender tings funktion
Analytisk	Fantasifuld
Laver strategier	Ser muligheder
Praktisk	Impulsiv

Mens jeg skriver de her ord skinner solen ind gennem mit vindue som den ikke har gjort i over 145 år. Det er varmt som alrig før på den her tid af året. Solen har oppe't sit game, sendt skyerne på ferie og indtaget hovedrollen. Det virker nærmest apokalyptisk. Men jeg læser også for meget science fiction. Og spejler vist også min egen situation. 145 år. Det er de år, Danmarks Meteorologiske Institut har målt temperaturen, så om den engang har været højere, det ligger hen i det uvisse. 145 år. Det var før man opfandt køn. Som forskningsemne. Måske nogenlunde her man opfandt journalisten. Den, der skriver for og til og i avisen. Dengang hang de to sammen. Journalist og Avis. Betydningen, taget fra fransk, hvor jour betyder dag. Journal er avis, journalist er en der arbejder på en avis.

Den her afhandling er en bastard. En hybrid. En cyborg. Og. Den har ikke ét hjem. Men mange. Den er en nomade. Og. Ligesom nomaden finder den sit formål i selve rejsen. Ved at være i bevægelse. Dens allervigste formål er at give dig en mulighed for at tænke med mig. Jeg har selv opsøgt mennesker, litteratur, udstillinger, kunst, film, artikler, der kunne hjælpe mig med at tænke. En nomadisk samtalestrategi. Resulatet er den afhandling der ligger foran dig. At spørge, hvad køn betyder i journalistikken, for journalister. Og stille det spørgsmål i Danmark, dét satte ting i bevægelse. Det sagde ganske enkelt: B U M. Hvad der virkede som en struktureret, ligetil undersøgelse imploderede i mine hænder og åbnede en portal til dimensioner, der satte alt hvad jeg nogensinde har lært på universitet om at arbejde akademisk på prøve. Alt for længe ville jeg ikke gå med empirien, jeg havde jo min struktur, men da jeg begyndte at se på empirien og spørge; hvad foregår der egentlig her, så begyndte dimensionerne at tage form.

LØRDAG DEN 9.JUNI 2018
Jeg sendte en ansøgning til Zetland og fik afslag, med afslaget fulgte en mail fra office manageren om, at chefredaktør Lea Korsgaard da gerne ville…nå ja, nok nemmere bare at indsætte mailen end at prøve at genfortælle, for så bliver det fri tolkning:
Kære Martine

Mange tak for din ansøgning til Zetlands stilling som samfundsskribent. Vi har fået ualmindeligt mange ansøgninger, og niveauet har været meget højt, så nåleøjet har været lille.

Du er desværre ikke blandt dem, vi har valgt at gå videre med i denne omgang. Lea synes til gengæld, at du har rigtig mange gode idéer og kunne godt forestille sig, at der kunne opstå nogle freelanceopgaver, som vil matche din profil. Så hvis vi må, vil vi gerne gemme din ansøgning/kontaktoplysninger med henblik på at kontakte dig, hvis vi senere skulle se et match?

Igen: Tusind tak for din interesse, den sætter vi pris på. Og stort held og lykke fremover.

- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Katrine Gøtje
Office Manager

Skal jeg være glad? Jeg er ikke sådan en, man ansætter, fast, men sjove idéer har jeg, det gør mig da lidt glad, måske gør det mig alligevel glad at få den form for indholdsløs anerkendelse, der er jo intet bånd i den form for udsagn, den er rimelig gratis for dem. For Zetland. Kunne chefredaktøren selv have skrevet eller havde det så netop forpligtet mere end på den her trejdepersons måde, hvor forpligtelsen ikke rigtig eksisterer, kun som ord om en mulighed, passiv forpligtelse. Nu har information så slået en stilling op som kulturjournalist som de retter til kulturskribent længere nede. Jeg har besluttet indeni at søge den, genbruge indledning fra Zetland-ansøgning, og så skære mere til. Jeg har fået at vide, at jeg erstatter Maria, der går på barsel til oktober, men jeg har ikke fået det rigtigt at vide, jeg blev spurgt hvornår jeg var færdig med min afhandling, og det svarede jeg på, og så fik jeg at vide, at det var fprdi en kollega skulle på barsel, og så har jeg ikke hørt mere, før jeg af Maria og min anden kollega, Eva, får at vide, at mit navn står ud over det hele. Så nu har jeg skrevet og spurgt, men ikke fået noget svar. Jeg ved ikke, hvad alle de her ting betder. Jeg prøver bare at lade dem være. Gå til dem uden at gå ind i dem. Selvom penge helt sikkert er et issue…Og en god arbejdsplads.

Jeg læser ikke beskeder på messenger. Jeg nægter at læse beskeder af betydning på messenger. Jeg nægter. Vil ikke. Det er ikke en kommunikationsform for mig.
At gøre, i dag:
-ringe til jesper
-skrive til maria edström og sara de vuyst
-skrive til phd-skolen med struktur over færdiggørelsen af afhandlingen (kan evt vente til i morgen)
-afklare om mikkel kommer med trailer/varevogn
-afklare om pylle kommer i bil evt også kan hjælpe med at male
-finde ud af hvad der er tilbage på mit annum bla. Til betaling af

jesper
-betale sara 300 kr for behandling

Hvis man studerer hjemløse har man en afstand, hvis man ikke selv har været hjemløs. Hvis man studerer journalistik og journalister og selv har været journalist, selv er uddannet journalist, selv har bedrevet journalistik og nu underviser og vejleder i journalistik, så har man en erfaring. Køn har vi alle. Ikke mindst erfaring med køn. Men vi har det også. Køn. At have personlig erfaring og omgang med det man studerer er en stærkt skizofren praksis. Jeg er ikke det jeg forsker, men min personlige erfaring med køn og min praksisfaglige erfaring med journalistikken

Noget af det allersværeste ved at skrive om journalistik er at skrive om journalistik. Jeg vil helst ikke. Jeg er bange for at det falder sammen/kollapser når jeg skriver om det. At det ikke kan holde til vægten af mine ord. Hvorfor er jeg bange for det? Spørger jeg mig selv. Og ved godt, at det bunder i det had/kærlighed-forhold jeg har til professionen. Jeg hader den for at have givet mig en helt særlig følelse af at være noget særligt, og jeg elsker professionen for netop dette.

Tænk, på dagen for oprindelig aflevering af afhandlingen (natten til den 15.juni) går jeg i seng og får en epiphany; Jeg skal bruge min skriveblokering aktivt i min afhandling. Det er det eneste rigtige. Men hvad er det så jeg vil? Hvordan skal jeg strukturere det hele? Mange store spørgsmål hober sig op og indfald og idéer til indhold, men det store billede, den røde tråd, vil den dukke op af sig selv, når jeg begynder at skrive? Jeg må prøve. Jeg skriver det i al fald ned, at det er det jeg vil. Og står op til en sms, der slår mit hjerte i stykker. Jeg sætter mig i min sofa omgivet af stuens grønne planter, som jeg har sat ved vinduet, så de kan få lidt sol. Jeg er ikke uenig i det, han skriver, at det her vi har gang i er uholdbart og dumt og opslidende. Tankerne slås om pladsen i mit hoved. Jeg er jo selv i tvivl om, hvad jeg skal gøre. Hvad vi skal med hinanden. Hvorfor vil jeg ikke erkende de ting. Hvorfor er jeg så bange for at være konkret. Jeg har puttet ham i alle mulige kasser. Det fortjener ingen. Og hvad er det for en form for vold jeg begår mod ham. Det forhindrer mig i at se ham. Se hvordan han virkelig er. Jeg har alle mulige kasser, jeg putter ham i, men aldrig hans egen mangefacetterede kasse, den kigger jeg ikke på. Wow. Jeg erkender mens jeg skriver det her, det er ret vildt. Hvad ville der ske, hvis jeg kiggede på ham som han var? Jeg trækker vejret, som man jo gør - bevidstheden om vejrtrækning træder i forgrunden, når min mave vender sig, når universet trækker sig sammen i den. I den tid der går fra jeg sender den besked (kl 11.58) og jeg modtager hans svar (kl 12.50), der sker der noget. Noget. Det er ikke ro. Men jeg føler mig rolig, tilfreds, jeg gør det jeg kan. Der er en uro i den ro. Ro i uroen. Det er ansvar. Jeg tager ansvar for det, jeg mener er det

rigtige. Og tvivlen om hvad han vil og tænker, den er ikke min, den er hans, den kan jeg ikke gøre noget ved. F* det er befriende at vide, at jeg ikke har ansvar for hans følelser, jeg skal heller ikke have det. Og nu erkender jeg igen. ’Du har ret. Det skylder vi os selv.’ Hans svar gør mig faktisk lidt målløs. Vi tager ansvar for vores rum, mens det stadig er et rum. Han er med. Jeg føler en lille glæde i min mave. Ingen af os ved, om vi kan det her, men vi har brug for hjælp til at finde ud af det. Det føles modent. Og jeg er bange for at lyde stolt af mig selv over at kunne stå inde for mig og turde sige det jeg føler, være konstruktiv, uden at vide hvad der vil komme tilbage. Hvad der nu skal udfolde sig, det ved jeg ikke. Men nu er vi her. Og pludselig skyller trætheden ind over mig.

I den periode efter. Jeg ved aldrig hvor længe. Der kan vi være åbne. Sårbare. Ærlige. Som et vindue, der er åbent. Som en portal, der åbner sig og tid og rum trækker sig sammen, så det bliver muligt at være med det sagte, muligt at være i det sagte, muligt at sige det der skal siges. Kan vi manifestere det rum? Hvor vi er så ligefremme? Så meget i stand til at mærke og være. Uden at være bange. Jeg er aldrig bange i det rum. Der er jeg. Har intet at miste. Intet at vinde. For der er intet at vinde eller miste hvis man har sig selv. Og det ahr jeg lige der. Jeg er med mig selv. Og. Der er kun mig. Og dig. Og jeg kan sige dig alt. Og jeg kan sige det. Jeg bliver den jeg var født til at være. Det er så rent.

Ordcroquies. Sir Kamilla Wichmann om min idé til at sætte ordmennesker i gang med at sanse. Forfatterforeningen laver ordsprogsbog, evt tjekke den ud?

Forskeren er til stede.

Køn tilsidst, fordi erkendelsen kom tilsidst

Er det her en portefølje og montage?
Søndag den 5.august 2018 kl 01.44
Machiavelli skrev i Fyrsten, at »mellem livet, som det er, og som det burde være, er der en så stor forskel, at den, der ikke tænker på, hvad menneskene gør, men kun interesserer sig for, hvad de burde gøre, snarere ødelægger end gavner sig selv«.
http://atlasmag.dk/samfund/neoliberal-feminisme-med-frejdig-kynisme

Tirsdag den 4.september 2018 kl 09.00 – note: føls som mandag
"Der er noget sørgeligt over vores tilværelse, noget der ikke har ret meget at gøre med de fysiske omstændigheder eller økonomi eller andet af det, de taler om i Nyhederne. Det er nærmere en trist mavefornemmelse. Jeg kan spore den i forskellige afskygninger hos mig selv og min venner. Den manifesterer sig som

en slags fortabthed," forklarede forfatteren, der efterlader en søster, far og mor samt en kone - men ingen børn.
Fra: https://www.information.dk/kultur/2008/09/farvel-fortabt-forfatter

Fredag den 7.september på Hovedbiblioteket kl 10.15.
Jeg afleverer ungerne i skole og tar metroen til Nørreport, hvor jeg skal mødes med Jeppe kl 12.45. Klokken er 8.30, da jeg går ind for at købe en cafe latte i democratic coffee, der ligger i forbindelse med biblioteket. Foran mig i køren er der en der smiler og sir hej! Det er XXX – nu med briller, som jeg konstaterer – som jeg var i praktik med og ikke kan huske jeg rigtig har set siden. Nu står hun der og jeg her og jeg har ingen rigtige ting for ud over min medbragte computer, som jeg skal tjekke mail fra og svare på mail fra og lave afhandling på. Hun har et møde om en time, og ingen af os er flove over at have tid og jeg vil gerne sidde med hende. Hold kæft hvor skønt med sådan en form for impulsiv aktivitet. Hun er vist redaktør, i al fald står hun for praktikanterne, hun fortæller om den ene de har, som er fra djh, som er en mand med to små børn. At han går hver dag klokken 15.30 for at hente børn. Møder ind kl 8.15, nogle gange før, men at hun har snakket med ham om, at han er der for lidt tid, at hun ofte sidder efter de har afleveret kl 15.30 og lige tjekker mail, svarer på mail og researcher inden hun går hjem, så der ligger lidt inden hun møder ind næste dag. Jeg spørger om han arbejder om aftenen. Jeg kan ikke lide mit spørgsmål. Hun svarer nej. Jeg tænker, at han arbejder det han skal, at jeg synes at hans tilgang er den rigtige, men jeg er også i tvivl. Hun er ikke vred, måske mest påvirket af de andre i redaktionen der bemærker hans tidlige gåen hjem, men er det ikke okay? Han er trods alt praktikant, hvad kan en arbejdsplads egentlig forlange? Han tager sig af sig selv og hvis de er tilfredse med det han laver, er det så ikke okay? Jeg har svært ved at tage samtalen derhen hvor jeg gerne vil, føler det er lidt meget for en mandelcroissant, hun gerne vil dele med mig og de to kopper kaffe og en samtale, der begyndet for 13 år siden, på den anden side sidder jeg jo nu og tænker om vejen frem ikke er at være mere nysgerrig i sådan en situation. Lige om lidt skal jeg jo repræsentere de her studerende på RUC, i barselsvikariat for Maria, og jeg vil gerne være sådan en der bakker op om studerende, der kan tage vare på deres eget helbred og privatliv. Tør sige højt, hvad deres behov er, og hvis arbejdspladsen mener det er en halv time det drejer sig om hver dag, er det så ikke okay. Hun fortæller også, at hendes chef ikke har villet ha' praktikanter, selvom de er ca. 30 redaktionelle medarbejdere, de er for dyre, har han sagt, 17.000 og en nyuddannet koster 24.000, og sidstnævnte vil arbejde røven ud af bukserne, så har hun haft argumenteret, at han så bare lukrerer på at andre medier tar praktikanter, og han bare tar for sig, når de er færdige, og at det ecosystem bør han da bidrage til. Nu er praktikantlønningen gået ned til 14.000, så derfor ansatte de i foråret deres første praktikant, som er den fyr, hun taler om. Så måske handler det om, at hun tar ansvar for

praktikantens mødetid, fordi hun ikke vil have at chefen kommer og sir til hende, at nu har han gjort som hun bad om, men at praktikanten jo slet ikke er der, og at det så kan falde tilbage på hende. Det er jo min tolkning, og den behøver ikke være sand eller rigtig, summasumarum er, at praktikanten er der den tid han er, og at den tid ikke er så lang som hun gerne så den var. Jeg tænker på, hvordan det er at være mellemleder. Efter praktiklønnen er sat ned er det nemlig bestemt, at der skal mere fokus på, at praktikanten fortsat er under uddannelse, så praktikstedet skal tilbyde læringsdage én gang om måneden. Hun fortæller, at det er lidt hårdt at skulle finde på udviklende læringsdage en gang hver måned, så alliancen er en hjælp, og at hun har fået ham til at tage til fagdage i november og at det to dage, hun prøvede også at få ham med til Bruxelles, men det sagde han nej til.

Torsdag den 8.november 2018
Lao-Tzu sagde, at kunstnerens rolle er at gå til kanten af samfundet og menneskeheden, til klippeskrænten. Stirre ud i den afgrund, det ukendte, og se hvor vi er på vej hen. Og så vende tilbage og anbefale et bedre hierarki.«

Søndag den 18.november 2018
”Jeg har grundlæggende den holdning, at kunstarten tager til der, hvor sproget holder op”
Ingvar Cronhammer, i Clemens, søndag den 18.november 2018 (36:51 henne i programmet)

Flashback til torsdag kl 10: Kropsterapeuten kigger op fra min fod og siger: ”Jeg tror ikke det er et hjem du mangler” eller siger han ”Jeg tror ikke, at du længes hjem”, ”jeg tror du mangler en platform”. ”et sted der kan være dit på trods af det bundløse mørke”. Han har stillet spørgsmål og på et tidspunkt svarer jeg, at min veninde skrev og spurgte hvordan jeg havde det og min første indskydelse var, at jeg længes hjem. Han trykker på min krop, ondulerer mine knogler, min maveregion, knækker mine fødder, tæ’r, nakke, ryg, trykker mig på låret. Derfra hvor al vrede lever. Han taler om blokering ved hofteskålen. Jeg sir, jeg altid har svært ved at mærke mine tæ’r når jeg kører den der ’kropsscannings-podcast’. Han spørger om jeg har ordentlig afføring. Jooo. Han sir han synes vi snart skal ses igen, om 14 dage gerne. Det vil jeg gerne. Men. Er jeg bekymringsmateriale? Det ved jeg godt, at den er, eller har været, for mig, men også for fremmede, professionelle kropsterapeuter? Drt skræmmer mig nok lidt alligevel. ”Under du dig selv noget” spørger han også. Hvad vil det sige? Altså jeg køber en kage i ny og næ, jeg tror ikke jeg forstår spørgsmålet egentlig? Hvad vil det sige at unde sig selv noget? Han taler også om den der snoede vej vi kan se, hvis vi kigger tilbage på vores liv, den vej, der var vores, og det er umuligt

at se hvorhen den vil bugte sig i fremtiden, hvilke valg der er de rigtige, men det er vel de valg vi ender med at træffe. De valg bliver de rigtige. For de var de valg, vi traf. Han kigger også på mig bagefter og beskriver hvordan han oplevede mig, hvordan jeg forsvandt, veg tilbage fra mig selv, som om jeg forsvandt fra mig selv, han laver en bevægelse med hånden foran sin brystkasse og suger luften ind som om jeg i det øjeblik han taler om træder eller viger tilbage for det jeg ikke kan og lader hylstret tale. Kan de to forenes?

Jeg putter Erik. Vi taler om den fødselsdag han har været til med sin klasse, sin allerførste klassefødselsdag, som tre børns voksne holder sammen. Vi taler om hvem han leger med, at han kan lege med alle pånær; Ellis, Nanna og XXX (kan ikke huske navnet på den sidste). Han sir, jeg spillede fodbold med Sofus og så var det som om en stemme hviskede mig i øret, at jeg ikke havde nogen venner. Det var mærkeligt, mor. Det var ikke Sofus der gjorde det. Så havde jeg følelsen af at jeg ikke havde nogen venner. Jeg sir: Men så kunne du kigge dig rundt og sige til dig selv, at det har du, at den stemme ikke har ret. Ja, mor. Det var meget mærkeligt at den pludselig bare var der og sagde det der. Jeg sir: det gør min hjerne nogle gange, forsøger at sige ting til mig, der gør mig ked af det, og så kigger jeg rundt og tænker, det er jo ikke rigtigt.

Mandag den 19.november 2018

Wohohoa look at me, jeg får ros for at være konkret. KONKRET. Har f* lyst til at danse rundt i stuen. Og den studerende aner slet ikke, hvor glad han har gjort sin konkret-udfordrede specialevejleder:

Dato: lørdag den 17. november 2018 kl. 13.51

Kære Martine

Tak for dejlig konkret kritik.

At studere køn i Danmark er det samme som at studere køn i Sverige, USA, Japan og Sudan, og så alligevel overhovedet ikke. Den danske journalststand er ikke som nogen anden. Forskellen er: praksis. Den her afhandling er en undersøgelse af, hvad køn betyder for det at være journalist og for journalistikken i Danmark. Konklusionen er: En rigtig journalist.

Mit behov er ikke det samme som alle mulige andres behov. Jeg har behov for modstand i Andre Agassi-forstand, og det har jeg nu lært ikke er vejleder-rollen i traditionel forstand. I Andre Agassi-forstand er, at man er enige om præmissen for det der foregår, rammerne, fordi man

spiller mod hinanden for at blive den bedste udgave af sig selv, spille det bedste spil man kan, men det kan man kun med den rette modstander, ingen tennisspiller bliver stor alene, der skal en modstander til. Her er forskningen i sync, jeg forsker op mod noget, i forhold til noget, for at vise noget, kun med modstand kan jeg udvikle den bedste forskning. Men hvis min modstander anfægter min spillestil, forlader banen, før kampen er forbi, hvad gør jeg så? Og ikke mindst hvad gør spillet så? Erstatter jeg modstanderen af en anden

Lørdag den 24.november hotel hornbækhus med Mette og Naimah. Kl 11.
I går aftes læste jeg den her at Svetlana Aleksijevitj ”Kun kærlighed kan redde mennesker smittet med vred:
http://atlasmag.dk/kultur/bøger/»kun-kærlighed-kan-redde-mennesker-smittet-med-vrede«
Jeg sigter mod at gøre dette rum til noget mere beboeligt, at få mennesker til at tænke på lykke som en form for enorm udstrækning. Som et slags hus, hvor der findes mange forskellige skabe og små rum, til hvilke man hver især skal have en bestemt nøgle. Det er præcis derfor, at jeg ville bringe det her tema ind i verden.

Mens jeg har gjort dette, er jeg desværre stødt på store problemer. Ikke nok med, at kærlighed ikke findes i litteraturen. Jeg har også fået problemer, fordi den nye bog skal skrives af et nyt menneske. Det menneske skal også tænke på en anden måde og bruge et andet vokabular. En anden slags følelsesmæssig frihed, som ikke blev krævet af mig i mine tidligere i værker. Dengang var vokabulariet et andet. Det var et andet, hårdere sprog. Jeg har følelsen af, at det her bliver en usædvanligt lang rejse. Et usædvanligt hårdt arbejde.

På den ene side er det min vej, et trin på min rejse. Den rejse hører sammen med mine nuværende intentioner. På den anden side er der forude en mulighed for at tale om de vigtigste værdier i livet – for mig er det som om, at alle andre ord er tømt for mening. Skulle jeg endnu engang rejse mod krigen og skrive om krigen? Og endnu engang tale om, hvor meningsløst mennesker slår hinanden ihjel og hvor sindssyg en beskæftigelse det er at myrde et andet menneske? At idéerne skal dræbes, ikke menneskene. At man skulle sætte sig ved et bord og snakke? Intet af det der virker længere. Det er banalt. Jeg åbner internettet og hver dag læser jeg: »I dag er tredive militssoldater i den pro-russiske milits og tyve soldater i den ukrainske hær blevet dræbt. Og fem civile.« Det er sådan dagen begynder. Jeg tror ikke, det ville hjælpe, hvis jeg blev ved med at tale om det. For jeg tror, at det folk savner mest, er kærlighed. Det er måske netop det sprog, jeg gerne ville begynde at tale. Derudover er der i dag en sådan situation, at samfundet er voldsomt splittet og folk er blevet smittet med vrede. Der findes rigtig meget had. Jeg tror ikke, at dette kan overvindes med normale ord, med normale argumenter.

…

Et menneske er ikke interessant for mig, blot fordi det hører til en særlig tid. Jeg har altid været interesseret i det, som jeg har kaldt »det evige menneske« – det, der er evigt i mennesket. Jeg vil nu, eftersom der er færre bøger af den slags, kigge på vores liv, ikke fra en historisk vinkel, men fra et sted udenfor. Lad os sige som set fra kosmos. Derfor er dyr, planter, jorden og mennesker så sammenkædede for mig. Det vil sige: alt levende. Jeg vil gerne nå frem til at se på den måde, som jeg elsker ved Albert Schweitzer. Den ærbødighed for livet. Når man betragter et menneske, ikke som ukrainer eller hviderusser eller noget i den stil, men som et levende liv. Det er noget, vi fuldstændig fejler i. Som om vi var fuldstændig udødelige.

…

De der historier, som ingen lyttede til, det var følelsernes historie. Jeg ville bevare dem. Jeg forstod, at det måtte blive sådan en ”roman af stemmer” – et mangestemmigt minde. Derfor krævede hver bog femhundrede eller endda tusind stemmer. Til Krigen har ikke et kvindeligt ansigt var det tusind. Til Bøn for Tjernobyl var det også rigtig mange. Selv til Secondhand-tid krævedes rigtig mange mennesker. Man søger bogstavelig talt de der små dele – guldkornene, og af dem skaber man en mosaik.

…

Virkeligheden er så fuld af hemmeligheder. For det første glider den hele tiden bort. Det er meget svært hele tiden at fange alt. Fang den og find så en eller anden form for den. Man må forstå, at mennesker ikke engang kender til meget af det, der findes i dem. Nogle gange, når man får minder frem hos folk, siger de: »Jeg vidste ikke engang, at jeg vidste det der. Jeg havde fuldstændig glemt det. Det var først da du spurgte, at jeg kom til at tænke på det.« For at høre noget nyt må man spørge på en ny måde.

…

Når jeg begynder, formes visse forventninger om bogen – idéer, med andre ord. Idéer, som er ret så almene. Kvinder i krig, eksempelvis, eller kærlighed. Det er meget almene idéer. Derefter fordyber jeg mig i materialet. Det bliver til en stor bunke interviews og tager en del år. Med tiden er der flere hundrede interviews, det er en kaotisk tid. Man kunne simpelthen drukne i de tusinder af sider. Tusinder af sider, hundredvis af personer, man søger og søger og tænker, og pludseligt sker det, nærmest af sig selv. Man ser pludseligt en tråd i alle ordene. De vigtigste mønstre. Ofte er der nogle få dusin fundamentale historier, i hvilke idéen og filosofien, der allerede tager form i én, finder en fælles sfære. Og så fremtræder hovedidéen. Bogens lyd, som jeg plejer at kalde det. En titel dukker op og materialet falder på plads. Men indtil jeg sætter det sidste punktum, fortsætter jeg med at arbejde. Fordi nøglen til én fortælling kan kræve, at man renser ud i en anden. Det kan ske, at noget nyt rammer. Jeg kommer i tanke om, at jeg glemte at spørge dem om noget – og så vender jeg tilbage for at snakke med den person. Det er kort sagt et vanvittigt arbejde. Et vanvittigt arbejde!

…

Jeg beslutter at skrive til informanterne i min afhandling, det har jeg tænkt på at gøre længe, nu gør jeg det. Og får kort tid efter respons fra den første, der meget udførligt beskriver at han er alene hjemme med sine to piger hele weekenden og i udlandet fra mandag til torsdag, men at han meget gerne vil bidrage med mere og læse det hele. Bare wow. Og nu er klokken 21.21 og to andre har svaret, at de også gerne vil være mere med!!!!!!! Jeg har en glæde indeni, men også en lille angst, for det jeg havde været så bange for, har nu foreløbig opbakning fra tre ud af 15, det er vel det man kan kalde relativ succes, right? Kram. Fejrer det med irish coffee.

Kære

Jeg er nu ved at være færdig med den afhandling, du bidrog til for et par år siden, og jeg skriver fordi jeg i det sidste interview spurgte om det var okay, at jeg vendte tilbage til dig, hvis jeg havde ting, jeg ville følge op på. Det har jeg. Og hvis du ikke har lyst til at bidrage med mere, så er det helt fint. Måske har du bare lyst til at læse den, inden jeg afleverer, så kan du læse videre i de to sidste afsnit nedenfor.

Jeg vil gerne spørge dig om to ting;
For det første: jeg har vedhæftet et metaforkort, som bliver en del af afhandlingen, hvor man som læser selv vil kunne skrive flere ord ind direkte. Jeg vil dog gerne høre, om du har ord, jeg på nuværende tidspunkt ikke har med, der udgør metaforer, du er stødt på i journalistikken, vil du skrive dem herunder og evt. hvad de betyder, så vil jeg inddrage dem.

For det andet: jeg skriver om panikdagen i afhandlingen, husker du (stadig) dagen? Kan du beskrive dagen, som du husker den (følelser, begivenheder, oplevelser, tanker, noget konkret)? Du må tegne eller skrive ord, det er op til dig, du kan skrive her nedenfor. Når dagen er taget med er det for at undersøge, om det er en dag, man bliver ved med at huske eller om den nu er langt væk og hvis man husker den, hvordan husker man den så og hvad gør den erindring ved en og ens opfattelse af journalistik.

Har du andet, du vil tilføje omkring journalistik og køn, så er du meget velkommen til at tilføje det.

Som de interview, du har givet, så bliver dine svar her også anonymiseret.

Til sidst vil jeg sige, at jeg har været helt vildt glad for de snakke, vi har haft og når jeg har været lang tid om at gøre afhandlingen færdig, så handler det om, hvor komplekst jeg synes det har været at skrive om køn og journalistik.

Jeg vil gerne tilbyde dig at læse afhandlingen igennem, inden jeg afleverer og give jer alle mulighed for at se og give evt. kommentar/feedback på det, jeg har skrevet. Hvis du er interesseret i det, så sender jeg det til dig fredag den 28.december.

Håber alt vel:)

Kh Martine

Martine Bentsen
Praktikansvarlig, ph.d.-studerende, journalist
Journalistik

Roskilde Universitet
Tel.: +45 61671650
Mail: mlbb@ruc.dk, martine_bentsen@hotmail.com

Om anonymisering af informanter, side 134, Lovise Haj Brade

Læser interview med digteren Ocean Vuong, I poesien er der intet at plyndre: http://atlasmag.dk/kultur/bøger/i-poesien-er-der-ikke-noget-plyndre

Og jeg er så enig og vil gerne overføre det han siger.

Vuong understreger det forhold, at det kun var et tilfælde, at poesien var der, han begyndte. Ligesom med alle andre børn i det amerikanske skolesystem, forsøgte man først og fremmest at lære ham at læse tekst som en jæger, der er på jagt efter den vigtigste pointe. »Og jeg synes da også, at når man læser en artikel eller en fagbog, at det er en brugbar teknik. Men det er bare én måde at læse en tekst på. Vi lærer ikke børn at læse litteratur.« Selvom poesi ofte opfattes som noget, der er mindre tilgængeligt end prosa, føltes digtene lettere at læse for Vuong, da han var et barn med læsevanskeligheder. Dermed mener Vuong, at poesien ved en fejl har fået en slags elitær status:

»Det er klart, at når skolebørn så ser et digt og bruger den teknik, de har lært, så bliver de skuffede. De har lært altid at forlade en tekst med noget i hænderne, men de må forlade digtet med tomme hænder. Og så anklager de poesi for at være elitært og obskurt, og den frustration havde jeg da også. Men jeg siger altid til mine studerende, at de skal behandle poesi som orkestermusik. Man skal bare gå derind. Det er en atmosfære. Der er ikke noget at plyndre. Der er ikke noget at få.« Den rigiditet, skolesystemet lærer vores børn at læse på, har ikke bare den konsekvens, at poesien har et mindre publikum end prosaen. For Vuong er der tale om en udbredt misforståelse om kunst og kultur i hele den vestlige verden: »Jeg tror, vi ofte forveksler det universelle med det simple. At kun igennem simplicitet og elementære strukturer, kan noget egne sig til at blive vist til masserne. Måske er det derfor, så meget mainstream kunst er så dårlig. Jeg føler, jeg har set den samme Hollywood-film hundredevis af gange.« Vuong holder hånden foran munden og griner højt, men ser hurtigt alvorlig ud igen. »Jeg tror, det kommer fra den patriarkalske kultur, vi lever i. Som om, der altid er en stemme, der siger: ”Jeg skal nok gøre det for dig. Du ved ikke, hvad du vil have”. Men i USA er der i øjeblikket en hel anti-intellektuel bevægelse, som har ledt til denne her præsident. Der er en stor mistænksomhed over for litteraturen og kunsten i det hele taget. Så at vågne op hver dag og beslutte sig for at være forfatter er en grandios handling i forhold til den verden, vi lever i lige nu. Og sådan skal det også behandles«.

Læser artikel om digteren CA Conrad, Poesi til en rigere verden:
http://atlasmag.dk/kultur/bøger/poesi-til-en-rigere-verden

Om nærvær…

Det krævede også en tur tilbage til Pulaski. I 2005 tog han tilbage til sin forhadte fødeby, og blev som sædvanligt sørgmodig af at snakke med sin familie der. Men det var en anden slags sørgmodighed. Han opdagede, at han arbejdede med sine digte, som om han arbejdede på en fabrik. Så han udarbejdede en liste over de værste ting, der var forbundet med at arbejde på en fabrik. Øverst på den liste stod mangel på nærvær.

Nærvær er siden blevet et nøgleord i CA Conrads digtning.

Joan didion

Telefonsamtale med Louise Kristensen…

Log-bog over form

Erkendelse. Tar den tid den tar. Men. Spørsgmålet er altid om det er erkendelsen der har brug for tid eller metoden der skal justeres, om det er metoden der bremser eller obstruerer tankernes frie flow? Eller en kombination. Kroppen ville ikke derhen, hvor den skulle.

Lokalavisjournalistik er så meget dirt: Kat skudt med bue og pil.
http://frederikssund.lokalavisen.dk/nyheder/2018-12-05/-Kat-skudt-med-bue-og-pil-3676236.html?fbclid=IwAR2BsuLh-25s9xSZvwN-_cREqvnSPV1Aj1Dt3kQLhcFpN91y_vVynOE4ebg#.XAeiz-RkYSY.facebook

Når man ser, hvad der driver en, kan man sætte sig fri fra det. Fordi det giver en mulighed for at se på det, se hvad det er, hvorfor det er der, hvilken funktion det har. Og. Når man får den bevidsthed kan man undersøge, hvad det gør ved en, om det er det man udløser sit potentiale igennem. Og, man kan undersøge, man egentlig ønsker den frisættelse. Hvis den driver en. Hvad skal så drive en, hvis det der gør det forsvinder. Forsvinder jeg så også eller erstattes det af noget andet. Noget, jeg selv kan bestemme, hvad skal være. Ville det ikke være i sandhed frisættende.

Jeg løber. I skoven. Det manifeste og det mulige. At forestille sig – evnen til at forestille sig ligger ederimellem.

Konklusionen er, at det ikke er sikkert at noget andet er det, nogen ønsker.

”Nogen gange tager jeg bare herned på RUC for at få følelsen af at kunne holde fyraften, nå jeg tager hjem igen.” Henriette

Søndag den 16.december 2018. Rungsted.

You absolute horror of a human being.

Louise feedback:

Apropriation, collageagtige billeder. Et samplet billede. Du har billederne, men mangler det samlende element, det der samler det. Det kunstneriske apropriationsbillede passer godt med at samle det akademiske og det kunstneriske. Inviteres ind, der skal nudges. Målgruppe i fokus. What’s in it for dem der skal læse det. Der skal pleases. Pleasende, nudgende tilgang der vil sprænge nogle rammer.

Hashtag, det er et ladet symbol på nuværende tidspunkt. #metoo. Det refererer til det.

Den grafiske form. Uhomogen. Forsidetegningen. Kan ikke afkode den. Overveje at gøre det hele ensartet. Gigantisk ambition. Få et samlet billede af det du vil. Gøre dit overblik mere klart. Bulletpointede de ting der er vigtist for mig lige nu. Fysisk overblik.

Ensrette hele grafikken

Øverste bulletpoint: Det er noget rod. Toril moi.

Email-konversationer. Minder mig om majse njor. Hav den kun én gang. Komplementært element. Kan du

Bulletpoint: Hvordan sproget skaber bevidsthed. Becker og douglas. Egalias døtre.

Side 13: reflektioner hvordan sprog skaber bevidsted. Billede på side 13, 14, 15. skal det med som bilag? Pas på med majse njor-effekt. At det ikke bliver comic relief. Side 17, 18, 19: grafisk forvirret over der er vigtigt for mig at vide på de her sider. Alle har en opfattelse og vil sige noget om hvad det vil sige at være en rigtig journalist. Side 20: endnu et legende afsnit. Du sir at det er en vignet. Tag læseren i hånden ved at introducere grebene i forordet. Side 20: fodnote, det skal være meget mere klart, så den skal komme længere oppe. Side 21: påstand om elefanten i rummet. Vær mere klar i

sproget. Du siger du og andre steder taler du til trejde person. S.22: procesbetragtning, overvej ihvor høj grad du vil bruge dem. Kunstgreb der skal tages valg omkring. S.23: det grafiske forstyrrer læsningen. Hvad er det jeg skal forstå ud af det, mænd og kvinder, hvad betyder det? God og køn. tages i hånden. Kvoter dagbogs- + mailbrugen. Køn og forbilleder. Brug for at vide mere om din tilgang. Udfold relevansen. Gerd Brantenberg. Lad vær' at fortæl at du ikke har læst den færdig. Skriv det med med kommentaren fra mba. Det er ikke gpdt, men nødvendigt. Citaterne, skal de fremstilles. Hvorfor er de med? Overgangen er for brat mellem citaterne og den sproglige leg. S.27: hvad betyder det at køn er for tæt på. Vigtigt. Udfoldet et blik på det. Hvorfor er det væsentligt. Hvad er resultatet af de her interview.

Dresscode. Vil han gerne have os tilbage?

Kilder og køn. Overgang.

Ved cavling, brug fodnoten som intro.

1822, ret specifikt, ikke ish.

Teorien er navlepillende

Bæreposeteorien om fiktion.

Graphic novel.

Til takke-ordet, i Bourdieus den maskuline dominans beskriver han, hvordan han gerne ville takke nogle men at han er i tvivl om de vil associeres med det han har gang i. Men det handler også om at sige, at ansvaret for det der ligger her er mit.

Mandag den 14.januar 2019 kl 00.13 i min stol i min stue.

Jeg ved ikke, hvordan det er lykkedes det her interview at snige sig uden om mig, men nu finder jeg det, et halvt år efter det er udgivet, på det site, jeg ellers tjekker næsten dagligt, men ok, det udkom i juli, hedebølgesommerens sommer, alle var ude eller i skyggen uden skærm, jeg flyttede og jeg troede jeg skulle aflevere en afhandling. Well. Nu finder jeg interviewet og det gør mig glad men også lidt irriteret, de der franfurterskoletyskere, de er sgu altid så spot on i deres (op)rigtighed, der er aldrig noget at udsætte på dem, de har ingen sprækker, jeg føler mig mast, men jeg er alligevel draget af det de skriver, og holder især af nyeste frankfurter på stammen: Hartmut Rosa, der

skriver om acceleraion og fremmedgørelse. I dette interview fortæller han om det gigaværk, han har arbejdet på i ti år, som nu er udkommet, som er en art sociologi om det gode samfund. Han skriver at svaret på ikke at fortabe sig i hastighed er resonans, ikke autencitet, som han ellers selv plæderede for i sin egen afhandling. Men han mener, resonans er mere adekvæt. Og jeg tænker, at jeg ikke er uenig, at i snakken om fart, der er resonans udtryk for at være bevægelig, at være i bevægelse med ting og mennesker. Der oplever jeg også autencitet som noget mere stillestående, at være autentisk er at være til stede som sig selv. Resonans er at samtale med ting og mennesker, at interagere med dem, at være i bevægelse med dem. Det er en bevægelsesidé som handler om sammenhæng, hvis du spørger mig. Vi hænger sammen. Vi bevæger hinanden. http://atlasmag.dk/samfund/det-gode-liv-er-ikke-autenticitet-det-er-resonans

Onsdag den 16.januar 2019 kl 11.32 ved spisebordet/arbejdsbordet

Trouble, som er fire voksne mænd der laver ting sammen, sender et nyhedsbrev, som jeg læser med stor interesse, det handler om opmærksomhed, og jeg kan godt lide det jeg læser: ”William James's observation that “our life experience would ultimately amount to whatever we had paid attention to.” (…) “In an essay on Aeon, Dan Nixon suggests that there are two different and very distinct types of attention: attention-as-resource and attention-as-experience. The former, attention-as-resource, is the attention of the attention economy. It's goal driven. We seek things to pay attention to and analyse. Companies seek our attention for profit. But whether we're directing it or it is being directed by a company, our attention is a specialised tool. Attention-as-experience is not so focused. Instead, it points straight to William James's, that “what we attend to is reality.” Nixon describes it as exploratory because rather than directing itself towards a concrete end, your attention is exploring the world around you and by idly noticing the “insignificant” details, it places you more fully in that world.”

Jeg kan ikke linke til nyhedsbrevet, men det er gemt i min indbakke og sendt 14.januar 2019.

LOG-BOG FOR MIT LV

TORSDAG DEN 4.APRIL 2019 KL 13.53 PÅ CBS BIBLO

Læser ”Why I'm no longer talking to white people about race” og der star på side 9:

or to provoke any kind of epiphany. I didn't know at the time that I had inadvertently written a break-up letter to whiteness. And I didn't expect white readers to do the Internet equivalent of standing outside my bedroom window with a boom box and a bunch of flowers, confessing their flaws and mistakes, begging me not to leave. This all seemed strange and slightly uncomfortable to me. Because, in writing that blog post, all I had felt I was saying was that I had had enough. It wasn't a cry for help, or a grovelling plea for white people's understanding and compassion. It wasn't an invitation for white people to indulge in self-flagellation. I stopped talking to white people about race because I don't think giving up is a sign of weakness. Sometimes it's about self-preservation.

Fra http://www.instituteforwomensurfers.org/wp-content/uploads/2018/05/Eddo-Lodge-Why-Im-No-Longer-Talking-to-White-People-about-Race-_OceanofPDF.com_Why_Im_No_Longer_Talking_to_White_People_-_Reni_Eddo-Lodge.pdf

Og jeg tænker på, om det er det jeg har gjort i min afhandling, den jeg sidder og venter på svar på, jeg har slået op med 'rigtig'.

SØNDAG DEN 7.APRIL 2019 KL 9.41 I MIN STUE, SOLEN STIGER, DE SIR DET BLIVER 15-20 GRADER
Nu sidder de på øen. Skumgummiøen. Der vil de allerhelst være. Og jeg bliver lidt vred for det er jo min ø. Det er min. Og jeg er ikke sådan en der har ejerskabsfornemmelser. Og de er også mine. Børn. Og de vil bare gerne være der. Allerhelst. Kile sig ned. Bebo den ø af skum. Men det er jo fordi det er der jeg skal sove hver aften, og de har snot, lus og skæl og bare numser og piller sig i deres tissemænd og tissekoner og der skal jeg så ligge om natten. I deres spildte flager. Og jeg er ikke sådan en der er hygiejnefikseret. Så når de indtager øen så er jeg i vild konflikt. Vil øen overleve deres belejring. Vil øen nogensinde blive min igen. Vil min eks-kæreste synes jeg er klam, hvis han nogensinde sætter sine ben i den seng igen. Vil han? Og puf er de væk. Ugen er gået. Jeg er alene. Syv dage. Alene på min skumgummiø.

"INDRE BARNS SYGEDAG" sagt af journalststuderende til Mark som begrundelse for fravær ved mediebesøg
"KRITISKE HÅNDKLÆDEVARMERE" mine øjne der læste youtube-annonce forkert…der stod 'elektriske'…

Mandag den 8.april 2019 på café arabica på nørrebro

Jeg venter på at få svar på hvad de sir om min phd og samtidig forsøger jeg at svare Jeppe på de spørgsmål, han sendte, det er ikke spørgsmål, jeg behøver svare på, jeg kan faktisk godt lade vær', lade det hele løbe, men vil jeg det? Jeg kan mærke den samme følelse som omkring jul efter de virkelig hårde dage havde lagt sig, der kunne jeg gå mine blå ture og han ville dukke op som små erindringsglimt, men ikke som noget der boede i mig, der tyngede mig mere som noget der gjorde mig glad. Det gør mig glad at tænke på ham, det ved jeg. Men skal man (jeg) lade det være ved det. Samtidig er der de der praktiketikessays, som jeg skal læse og løse og give feedback på og jeg ved ikke om jeg skubber dem eller de bare ikke vil læses lige nu, måske er der ikke et svar på det, måske skal man (jeg) lade vær' at glemme min strømforsyning, når jeg er langt hjemmefra og skal arbejde, jeg føler jeg har glemt det hele derhjemme, måske er det dét der skal til for at jeg kan skrive det svar, jeg skal skrive, nu skriver jeg i al fald her og ved ikke hvornår jeg løber tør for strøm. Jeg har også glemt min blyant som jeg normalt er ét med, fordi ja jeg ved ikke hvorfor, jeg holder bare så meget af den blyant, og jeg vil gerne skrive det svar til ham i hånden, har i al fald skrevet hans spørgsmål ud på papir, så jeg kunne få dem igennem mig. Min krop. Jeg tænker på solen i kolonihaven, på græsplænen, på roen, på at det var virkelig dejligt, når det var dejligt, og nu får jeg tårer i øjnene, så kan man jo ikke skrive. Men det skal jeg, vil jeg. Mit horoskop sir også noget jeg ikke kan huske ordret, men det huskes som noget med at noget med kærlighed som jeg ikke kan huske, men det virker som om, det er i dag jeg skal gøre det, der stod også, at jeg ville få noget at vide, der gjorde mig glad, senere…

Onsdag den 10.april kl 13.33 i min stol i min stue med begge unger.
Vi er syge alle tre, snot, øjenbetændelse, feber, ondt i halsen, Elena vil bage. Jeg øver mig i at slappe af, Erik kører med biler, der generer Elena, lyden generer hende, det er en meget insisterende lyd, jeg ved ikke hvorfor den ikke generer mig. Eriks tissmand klør og jeg tænker på, om jeg skal ringe til lægen, kan en 6-årig have svamp? På den måde har vi alle vores udfordringer, i går var en dag som alle andre, here goes: Erik og jeg når lige toget mod byen jeg med min cykel m barnesæde, som han egentlgi er for stor til, vi står af på Nørreport og cykler det sidste stykke, fordi der ikke må være cykler i metroen på det tidspunkt af dagen, kl 7.53 er Erik afleveret, jeg ringer til Elena for at høre om hun nåede det næste tog, det gjorde hun, så hun når sin skole, der starter kl 8.10. Jeg cykler mod Istedgade med et brev til Jeppe, en underbo lukker mig ind i opgangen og jeg lægger brevet i hans postkasse og cykler mod Diamanten for at vente på, at hittegodskontoret på Polititorvet åbner, så jeg kan kigge efter Eriks skoletaske, som vi glemte i Kystbanetoget den 25.april. Jeg orker ikke at fortælle mere…

Onsdag den 17.april kl 13.33 ved mit spisebord i stuen. Alene. Med opvaskeren der kører. Læg venligst mærke til tidspunktet for sidste post.

Jeg kan godt lide at føle stilheden i at jeg ikke er alene. At jeg sidder her i et lånt øjeblik med sovende børn, der sover længere end de plejer og kortere end de bør. Følelsen af, at de kan vågne hvert øjeblik, men ikke gør det, gør rummet tilstedeværende, jeg sanser alt, men glemmer mig selv, fordi jeg har så travlt. Ro er at

nyde øjeblikket. For det det er. Et øjeblik. Ikke et rum med forventninger o forestillinger og plejer. Men det bliver det. Lykken er det jeg ikke forventer. Det er fucked op at læse det, at det er mig, der siger det. At jeg ikke kan snyde mig selv. Ligesom i går, hvor en dag blev givet, og jeg sad i gårdhaven og følte dyb glæde, og jeg tænkte på om det var glæde eller glæde over at ting kan falde i hak for sådan en som mig. For mig. For en der afviser at have et jeg, for en der viger bort ved ideen om at findes, om at være den modige, den stærke, den der ikke er svag, den der ikke er underhund, den der ved hvad hun har indeni, for det ved jeg. Jeg er stærk derinde, og jeg vil gerne gøre ordene smukkere end de er. Men jeg længes efter snavs. Rod. Kaos. Men jeg ender alligevel med at rydde op. Og i går viste jeg børnene og nabopigen Freja, filmen Strictly Ballroom og Elena kunne li den, jeg blev så glad. Jeg holder så meget af den film, af det barn, og jeg genså filmen og tænkte (igen) på min egen afhandlingsproces, at jeg er Scott, der vil danse sine egne trin til den store australske dansekonkurrence, men hele tiden påvirkes af omgivelserne og sig selv, og pludselig står der står et menneske, der sir "Jeg vil danse dine trin med dig til Pan Pacific Gran Final".

En note om badminton og tennis
Forestil dig, at du er i sommerhus. Du er på vej ud for at spille badminton med ja lad os sige din søn. I bliver stoppet i jeres forehavende af en bedstefar, der siger, badminton?! Det kan I da ikke spille, sådan som det blæser udenfor, bolden kommer jo til at flyve rundt så i slet ikke kan nå den. Hvad gør du? Lader I være eller gør I det? Hvis I lader være, så finder I sikkert på noget andet sjovt at lave sammen. Men. I gå også glip af at finde ud af, at der ikke er én måde at spille badminton på. Der er mange, og hvis I gør det kommer I måske til at opdage, at badminton kan handle om andet end at konkurrere, det kan handle om at lege, at fokus bliver flyttet hen på det at spille sammen rettere end det at konkurrere om at gøre det, som reglerne foreskriver. Måske var det i virkeligheden sådan tennis blev opfundet. Nogen der holdt af ketchersport, men var trætte af at vinden skulle bestemme, hvornår man kunne spille, så gik de hen og opfandt tennisbolden og volia, så fik vinden mindre betydning. Og moralen? Hvor ville verden være uden tennis?

Kommer pludselig i tanke om drøm, jeg har haft på et tidspunkt om, at jeg sidder og læser eller skal til at læse bedømmelsen af min phd, som ikke er godkendt og jeg husker pludselig følelsen jeg havde da jeg vågnede af, at det da ikke ville ske, ikke på sådan en dårlig måde, men mere, at man jo gerne vil have at det modsatte sker, altså at den godkendes, så derfor var det mere sådan en, øv, og også wow, jeg bliver måske rent faktisk færdig med afhandlingen på et tidspunkt-agtigt. Og nu her på RUC-kontoret, hvor jeg skal til at sætte mig over i sofaen og læse bedømmelsen igen inden møde med Connie (formand for bedømmelsesudvalget), Hanne og Ida, så slår det mig, at jeg har følelsen af at have været her før, i præcis den samme situation, og jeg erindrer pludselig drømmen.

JEG TAR IKKE HJEM FØR JEG HAR RETTET DE HER ETIKESSAYS. OG SENDT DEN DER ANBEFALING TIL LAURA OG OG OG OG AFLØSNINGSOPGAVERNE.

MEST ZEN I GRÅVEJR Jeg er nok mest gråvejstypen. Synes at dagene med fuld sol har det med at stjæle al min energi. Al min opmærksomhed. Det eneste jeg kan tænke på er mine handlinger relateret til om jeg nu får udnyttet dette vindue af mulighed for sol. Og det er f* udmattende. Jeg finder mig selv være f* stresset efter solskinsdage. Solen gør det umuligt at forestille sig, at man kan gøre andet med sin dag end at være ude sammen med den. Solen er en f* opmærksomhedskrævende størrelse!!!! Men det er nok mest et danskervilkår, et (uheldigt) medfødt træk ved det at være dansker, i lande hvor solen er et dagligt vilkår, en hverdagsomstændighed, der har de jo skotter, holder siesta, lever i de køligere timer, (ser ud som om de) slapper af. Det kan jeg ikke finde ud af. FOR HORROR!! TÆNK hvis solen ikke var der i morgen!!!!!!!!!!!! Så havde jeg spildt chancen for at få brunet mine skinnebensbasser, suget c-vitamin ud af strålerne osv. Så jeg er gråvejrstypen.

Onsdag den 29.maj 2019
Jeg har ondt i maven. Under navlen. Og mine øjne er fyldt med tårer. Jeg ved godt hvordan man går i seng. Men jeg ved ikke altid hvordan man står op. ”Al arkitektur udspringer af kærlighed” er Jørn Utzon citeret for at have sagt, det står i indledningen til en ny dokumentar om ham, som hedder ’Manden og arkitekten’. Al forskning udspringer af kærlighed. Al tekst udspringer af kærlighed. Tekst kan forandre måden jeg ser verden.

Fredag den 31.maj 2019
Jeg skal være så mæt, at der kun er et eneste ord tilbage. En tanke, så kører tastaturtoget.

Tirsdag den 4.juni 2019
The Museum of Us (ligger i Kent, England).
“An American soldier fucked a Vietnamese farmgirl. Thus my mother exists. / Thus I exist. Thus no bombs = no family = no me.” Og ”Vuong uses language to conjure wholeness from a situation that language has already broken, and will continue to break; loss and survival are always twinned” fra den her: https://www.newyorker.com/magazine/2019/06/10/ocean-vuongs-life-sentences?utm_campaign=aud-dev&utm_source=nl&utm_brand=tny&utm_mailing=TNY_Magazine_Daily_060319&utm_medium=email&bxid=5be9fd3924c17c6adf0f2fe1&cndid=49649115&esrc=&utm_term=TNY_Daily

Superflex, Forensic Architects

Små mirakler hver dag.

Fredag den 7.juni kl 8.51, landbohøjskolens bibliotek

I Informations bogtillæg fra i fredags står der: 'Stilen er en metafor for indholdet'. Det kan et eller andet, jeg ikke ved endnu. Men det noget fik mig til at notere det her.

"et rigtigt liv" ny roman af Katrine marie guldager

Begrebet KLYNGEVÆRK af sarah mygind, begrebet er en måde at definere værker der er flermedielle. Uddrag fra interview i Information, 31.maj, litteraturtillægget, :
"Det digitale flytter ind i en papirbog, hvilket er med til at validere det inden for det mediehierarki, der stadig findes." *Repræsenterer du et opgør med det mediehierarki?* "Jeg vil i hvert fald frygtelig gerne være med til at nuancere det. For hvad er den rigtige indgang til SKAM, eksempelvis? Man må gerne prikke lidt til ideen om, at der findes én form for rigtig læsning. Altså, at du kun har læst en roman, hvis du har læst den i en papirbog."

Tiden ved hvad den har, men ikke hvad den er.

Idé til poetiske refleksion: jeg tænker på, at min dag går. Går med at holde min søn i hånden. Kramme min datter. Taste på tastaturet på min bærbare mac, behøver næsten ikke længere skrive at den er bærbar, det giver sig selv, men det gjorde det ikke altid, skrive en sms på min nokia fortidsmodel, ringe fra selvsamme, lave mad i mit køkken med redskaber, åbne plastic med frugt- og grøntindhold, røre dejen rundt med en træske, ælte dejen med mine hænder, tænde for vandet i vandhanen, holde med hænderne på cykelstyret. Trække ærmet tilbage med min højre hånd og at tjekke tiden på mit ur på mit venstre håndled, rede mit hår med børsten, vaske mit ansigt med lavendelsæbe, tørre mine hænder og ansigt, komme creme i hænderne og på det vandeksem, der blusser op på højre håndflade i ny og næ. Læse avisen i papirudgave, tryksværte på fingerspidserne, rense kaninens bur med fejebakken og den lille kost, fordele savssmulden og give kaninen hø og tørfoder, plukke mælkebøtteblade i haven til kaninen, nusser kaninen, vander planterne, planter jordbær-, tomat- og lavendelplanter i potter i haven, tager tøj på, tager sko på, tømmer opvaskemaskinen, fylder opvaskemaskinen, åbne vinduerne, lukke vinduerne, trække rullegardinerne ned. Lav din egen liste. Tænk på din dag fra den begynder om morgenen, hvad rør du ved i løbet af en dag. Min komplette liste over, hvad mine hænder rør ved i løbet af en dag og hvilket materiale det er lavet af. Organisk eller uorganisk materiale. Jeg tænker nemlig ikke nødvendigvis skærmtid som en dårlig ting for hjernen, jeg tænker på den som en dårlig ting for kroppen. Fordi den bidrager sammen med smartphonen til, at mennesket rør ved mindre organisk materiale i løbet af en dag end nogensinde før. Hvad gør det ved os at de materialer vi håndterer i løbet af en dag sjældent er rå, de er ofte bearbejdede i en eller anden form

Utopia betyder *ikkested*. Thomas More, 1516, utopia. Om øen utopia.

Læser interview med Mons Bissenbakker i Weekendavisen, #23 7.juni 2019, af Anna Raaby Ravn.

Lad os få det grundlæggende på plads: Hvad er kønsforskning egentlig for noget? »Det er – ligesom historie, økonomi eller jura – et ret stort felt med en ret lang historie, der er svær at pakke ned til en kortfattet og entydig kasse. Men overordnet beskæftiger kønsforskning sig med spørgsmål om køn: Hvad betyder køn i forskellige sammenhænge? Og hvorfor? Eller hvorfor ikke? Jeg plejer at sige til nye studerende, at vi tager udgangspunkt i spørgsmål, der vedrører køn, og i kønsforskningens tradition og teorier, men det, vi overordnet undersøger, er et mere grundlæggende spørgsmål om, hvad vi stiller

op med vores forskellighed. Hvad skal vi stille op med det faktum, at vi er forskellige? At vi er situeret forskelligt i forskellige situationer i samfundet og i vores liv? Hvad gør vi med det? Det er også det grundlæggende spørgsmål, der gør, at vi inden så længe skifter navn fra Center for Kønsforskning til det bredere Center for Køn, Seksualitet og Forskellighed.«

– Det er vel også et felt, der i ret høj grad arbejder for ligestilling og med en bred vifte feministiske problemstillinger? Altså et ret politiseret felt? »Nej, og det er en forfejlet antagelse, jeg ofte støder på. Al forskning er politisk i bred forstand, men kønsforskning er ikke ligestillingsforskning eller -arbejde. Vi forsker også i ligestilling og feministiske problemstillinger, men kønsforskningen er først og fremmest en deskriptiv og undersøgende disciplin. Man forsker ikke i økonomi for at få en god eller bestemt form for økonomi, men for at forstå og beskrive, hvordan økonomi fungerer. Og på samme måde er det heller ikke kønsforskningens opgave at sikre ligestilling mellem hvide, heteroseksuelle mænd og kvinder fra den øvre middelklasse eller fremme en særlig politisk overbevisning. Vores opgave er at undersøge problemstillinger, der relaterer sig til køn fra flere vinkler, kritisk og nuan- ceret og tværfagligt.«

BILAG B. BEDØMMELSE AF AFHANDLINGEN

EN RIKTIG JOURNALIST
Bedömning av Martin E Bentsens avhandling

Bedømmelse af ph.d.-afhandling

Forfatterens navn:
Afhandlingen er udarbejdet af Martin e Bentsen.

1. Formalia og beskrivelse af afhandlingen

Afhandlingens titel:

En rigtig journalist. Hvad køn betyder for journalistikken og for det at være journalist i Danmark. En montage... og et litterært autoetnografisk mulighedsmanifest for evnen til at forestille sig noget andet

Bedømmernes navne, titler og arbejdssted:

Eksternt medlem af bedømmelsesudvalget: Margareta Melin, Fil Dr, lektor i Medie- och kommunikationsvetenskap K3, Konst, kultur och kommunikation, Malmö universitet

Eksternt medlem af bedømmelsesudvalget: Oscar Hemer, Dr.Philos., professor i journalistisk och litterär gestaltning, K3 Konst, kultur och kommunikation, Malmö universitet

Intern formand for bedømmelsesudvalget: Connie Svabo, Ph.D., lektor i performance design, Institut for Kommunikation og Humanistisk Videnskab Roskilde Universitet

Afhandlingens omfang:

Afhandlingens samlede omfang er på 214 A4 sider inkl. litteraturliste, samt 207 siders bilag.
Afhandlingen består af seks hovedsektioner og en række mindre sektioner.
De seks hovedsektioner er:
1. Ind i montagen (21 s.)

2. Skitse til projektets tilgang til køn & journalistik (20 s.)

3. Klip 1. Forestil dig, at du gerne vil være journalistik (42s.)

4. Klip 2. Forestil dig, at du uddanner dig til journalistik (34 s.)

5. Klip 3. Forestil dig, at du er journalistik (eller hvad jeg taler om, når jeg taler om køn i journalistikken) (28 s.)

6. Bag Klippene. Forestil dig en bæreposeteori om forskning (metodiske refleksioner) (26s.)

Før disse hovedsektioner indeholder afhandlingen: Prolog, inkl. citat (7 s.).

Efter disse sektioner indeholder afhandlingen: Perspektiv, samt Efterskrift, Ordmaleri, Tak, (12 sider i alt), Resumé på dansk og engelsk (4 sider), og Litteraturliste (12 sider), samt Bilag (207 sider), herunder ph.d.-logbog.

Beskrivelse af afhandlingen:

Afhandlingens forskningsmæssige fokus er køn og socialisering i journalistikken i Danmark. Afhandlingens empiriske grundlag består primært af interview med 15 journaliststuderende, interviewet fire gange over en periode på fire år og med forskellige interviewmetoder (semi-struktureret enkeltmandsinterview, fokusgruppeinterview, semi- struktureret gruppeinterview, skriftlig korrespondance i spørgsmål/svar form). Der er endvidere udført et observerende pilotstudie på et mindre dansk dagblad og der inddrages materiale fra skribentens egen journalistuddannelse og journalistiske virke. Der benyttes endvidere skriftligt materiale fra blogs og hjemmesider.

Afhandlingen refererer til central forskningslitteratur om køn, socialisering og journalistik, særligt i en Nordisk ramme. Denne litteratur oplistes med referencer i resumeet, og indgår i skitsering af afhandlingens problemstilling og undersøgelsesspørgsmål (p. 40ff.). I afhandlingen berettes, at forskningsprojektet oprindeligt tog teoretisk afsæt i den franske sociolog Pierre Bourdieus "Den maskuline dominans" (1999), men det angives også, at projektets empiriske materiale og forskningsprocessen førte til et fravalg af dette teoretiske afsæt. Afhandlingen berører central litteratur indenfor kønsstudier, men afviser denne som værende for abstrakt i forhold til praksis. Afhandlingen positionerer sig metodisk ved at trække på Chicagoskolens tilgang til sociologisk forskning og ved at indskrive sig i en autoetnografisk tradition, samt ved at udvikle en montage om køn, socialisering og journalistik i Danmark.

Afhandlingens metodiske tilgang er kvalitativ, personlig og kreativ. Afhandlingen bygger på et kvalitativt studie af danske journalister in spe. 15 studerende fra uddannelsen i journalistik ved Roskilde Universitet følges over en periode på fire år. Ydermere bygger afhandlingen på skribentens eget uddannelsesmæssige og professionelle kendskab til journalistuddannelse og erhverv.

Afhandlingens videnskabelige bidrag består af dens insisteren på at lade det empiriske materiale 'sætte formen' for afhandlingen - i en intention om at udføre samfundsvidenskabelige undersøgelser som en 'ikke-fremmedgørende praksis' (p 169).

Afhandlingens montageform anslås fra de allerførste sider med en række forskelligartede tekst-elementer: skønlitterære citater, bekendelsespassager, vignetter, ordspil, noter, grafiske ekspositioner, ordmaleri, øvelser til læseren og andre direkte henvendelser til læseren. På tværs af og igennem disse formgreb fortælles om afhandlingens afsæt, fokus, metodiske valg, struktur og formater.

Beskrivelse af de enkelte sektioner:

Ind i Montagen, inkl. prolog og andre indledende tekster

Afhandlingens tone slås an med et citat fra Roskilde Universitets hjemmeside, som fortæller, at universitetets fornemmeste opgave er eksperimenterende, nyskabende former for læring, forskning og problemløsning, samt at udfordre de akademiske traditioner og eksperimentere med nye måder at skabe og tilegne sig viden på. I prologen, som kommer lige efter dette citat, fortæller afhandlingens skribent, Martin e Bentsen, at denne afhandling er en bastard, en hybrid, en cyborg - en nomade, som ikke rigtigt har ét hjem, men mange. Afhandlingens afsæt er, at spørge hvad køn betyder i journalistikken, for journalister, for det at blive og være journalist.

...Og så sagde det i flg. skribenten B U M:

"Hvad der begyndte som en superstruktureret bred undersøgelse blev til en smal kaotisk undersøgelse med nysgerrigheden som drivkraft." (p.6)

En undersøgelse, hvor selve måden at skrive videnskab og at gøre videnskab, pressede sig på og blev til henholdsvis en skriveblokade, en gennemlevet skriveblokade, en levet tekst og en ph.d.-afhandling.

Som respons følger hermed

Bedømmernes liste over ting vi gør for at skabe momentvis orden:[149]

1. Vi læser afhandlingen
2. Vi læser med afhandlingen
3. Vi taler sammen om afhandlingen
4. Vi fordeler afhandlingen imellem os
5. Vi skærer afhandlingen op i mindre stykker
6. Vi bider i afhandlingen, tygger den igennem, bruger vores skarpe bide- skære-flænse tænder og vores veludviklede knuse-mase tænder og så spytter vi tekst ud. Ordene bliver til nogle andre, de bliver nu til vores. Ord-kast
7. Vi beskriver afhandlingen
8. Vi taler igen sammen
9. Vi færdigpudser vores ord-kast og sender afsted, med god fart, et temmelig hårdt kast, men også et kast for at gribe.
10. Be-gribe.

Ind i montagen

Anslaget handler om angst. Det beskrives, hvordan forfatteren har været bange for med afhandlingen at bidrage til at opdele verden endnu mere i køn, end den i forvejen er. Angst for ikke at formidle, fortælle materialet og dets nuancer godt nok.

[149] Note til den uindviede læser: Denne oplistning er en respons på en oplistning i afhandlingen

Anslaget fortæller, at forfatteren vil vise, "at vi opdeler verden i køn, og at den opdeling ligger i vores handlinger, mellem vores handlinger, inde i os" - og forstærkes af, at vi ikke vil se det, konfronteres med det, tale om det. (p14)

Tekstens anslag er bekendende autoetnografisk og denne stil løber gennem hele afhandlingen. Det beskrives bl.a. hvordan det at være kvinde og beskæftige sig med køn, gør ph.d.-skribentens køn synligt, forfatteren bliver kønnet gennem skrivning af / arbejdet med afhandlingen.

Næste sektion: Skitse til projektets tilgang til køn & journalistik

Denne sektion opridser afhandlingens undersøgelsesspørgsmål, relationen til eksisterende litteratur på området, og redegør for afhandlingens tilgang ('blik').

Afhandlingen vokser ud af eksisterende forskning på området, forstået som forskning i køn i journalistikken.

Hovedspørgsmalet er: hvad køn betyder for journalistikken og det at være journalist i Danmark.

Afhandlingens tilgang er etnografisk, kvalitativ. 15 journaliststuderende følges over fire år. Afhandlingens analyse og formidlingsform adskiller sig fra andre fortællinger og analyser af køn i journalistikken, idet afhandlingens mest dominerende fortællemæssige spor er forfatterens erkendelsesrejse og vanskeligheder (umuligheder) ved at lave "en bred undersøgelse, der undersøgte dels fordelingen af køn på redaktioner, dels på ledelsesplan (vertikalt) og dels på stofområder (horisontalt) og lave etnografiske studier på nyhedsredaktioner samt følge en gruppe journaliststuderende på deres vej fra in-spe til færdiguddannede journalister" (p40) - som forfatteren fortæller, at det oprindelige sigte var.

Hvorfor bliver det så vanskeligt at gøre dette?

Det viser sig i løbet af projektet / udforskningen, at dansk journalistik har en særlig professionskultur (p 41) - som fx er anderledes, end hvad kendes i Sverige - og det skønnes af ph.d.-stipendiaten at være mere relevant / betydningsfuldt at vise denne professionskultur, end at give et billede af kønsrepræsentation/fordeling i journalistikken i Danmark. Undersøgelsen indsnævres således i løbet af projektforløbet til at være et kvalitativt studie af hvordan det journalistiske felt socialiserer nye aktører, herunder sammenhæng mellem køn, god journalistik, arbejdsformer, heltebilleder m.v. (p 42).

Undersøgelsen relateres til (vokser ud af) tidligere undersøgelser på området: For eksempel dokumentation af kønsforskelle i journalistikken, repræsentation af hhv. mænd og kvinder i nyhedsdækning, redaktioner, ledelse mv. (p 38f.). Afhandlingen beretter, at studiet af journalistik og køn er et lettere underbelyst forskningsområde i dansk sammenhæng (p39) og opremser tidligere undersøgelser på området.

Et centralt valg i afhandlingen / undersøgelsen er, at afhandlingen ser på køns- 'normen' - ved at skildre socialisering og professionskultur og synliggøre praksisser og omgangsformer som dyrker en særlig professionsidentitet - som ikke typisk er kvindelig. Afhandlingen demonstrerer fx at der ikke findes 'mandlige journalister' (p 45): Der findes 'journalister' og så findes der 'kvindelige journalister'. Den (maskuline) journalist er norm.

Undersøgelsen af den (maskuline) journalist som norm, uddybes med en række tidligere / parallelle undersøgelser fra organisationsforskningen (p 46-47), journalistisk historieskrivning (p 48), afvigersociologi (p 49-50) og antropologi (p 50-51), samt skønlitteratur (p 53), som sammen tjener til formål at skitsere afhandlingens tilgang til emnet.

Klip I. Forestil dig, at du gerne vil være journalist

Denna sektion avhandlar journalistidealet och föreställningen om ”en riktig journalist” och inleds med ett montage av intervjupersonernas mer eller mindre medvetna bruk av detta diffusa begrepp. Den genomgående tes som tycks bekräftas är att journalistidealet alltjämt är könat, att bilden av den ”riktige” journalisten är bilden av en ”riktig” man, eller en kvinna med egenskaper som betraktas som ”maskulina”, om inte manliga. I en enkät med journaliststudenter om deras ”förebilder” finner författaren att ingen av de 14 männen uppger en kvinnlig förebild och endast en uppger både manliga och kvinnliga förebilder, medan en tredjedel av de 21 kvinnorna uppger antingen en manlig förebild (3) eller både och (4). Enkäten följs av en fördjupad intervju med den enda manliga studenten som spontant tänkte på en kvinnlig förebild – Ulla Therkelsen – men höll tillbaka sitt svar.

Från de studerandes förebilder går författaren vidare till journalisters självförståelse och börjar med att inventera (själv-)biografier – vilka visar sig svåra att finna då de inte har någon enhetlig katalogisering – och journalistanekdoter, vilka hen finner vara mera precisa uttryck för självförståelsen. Denna belyses också med en statistisk genomgång av mottagarna av den mest prestigefulla utmärkelsen för danska journalister: Cavlingpriset. Detta har sedan det instiftades 1945 tilldelats 95 män och 12 kvinnor. Genom att vidga statistiken till dem som varje år nominerat respektive blivit nominerade till priset, visar författaren att proportionerna bara har förändrats måttligt över tid. 2013 var de 80/16 bland dem som nominerade och 70/28 bland de personer eller projekt som nominerades. Denna genomgång följs av en fiktiv telefonintervju om ”kön” med Henrik Cavling (1858- 1933), den danska inkarnationen av ”en riktig journalist”, vilken i sin tur leder vidare till en reflektion om ”den gamla goda tiden” och hur den påverkar nutiden. Här ges också mycket kort, närmast antydningsvis, en teoretisk hänvisning till Habermas och Bourdieu och deras respektive analyser av (den manliga) offentligheten och den (kvinnliga) privata sfären.

Efter en utvikning om Jyllands-Postens anmodade klädkod för sina medarbetare (’shorts-förbud”) och den kontrovers detta skapade, avslutas avsnittet så med ett montage av intervjupersonernas föreställningar om ”vad kön kommer att betyda” för dem i deras arbete som journalister.

Klip II. Forestil dig, at du uddanner dig til journalist

Från de studerandes förväntningar och förebilder tar avhandlingen nu steget över till arbetslivet, till socialiseringen in i yrket och till det vardagliga redaktionella arbetet.

Inledningsvis ägnas stort utrymme åt det som författaren betecknar som journalisternas mandomsprov (sic!), den så kallade panikdagen, då de studerande väljer och väljs till sina praktikplatser. Denna extremt kompetitiva ”initiationsrit” in i en kompetitiv bransch skildras ingående i några av de intervjuades vittnesmål, men de ibland närmast traumatiserande erfarenheterna tycks bara marginellt ha att göra med ’kön’.

Efter en illusorisk tre sidors ”paus” övergår avhandlingen så till den yrkesverksamma journalistens arbetsvillkor och här kommer frågan om skillnader mellan könen åter i förgrunden. Den något spretiga Klip II rymmer också en utvikning om yrkesetik med ett konkret exempel, från författarens egen journalistiska praktik, om att skriva något som skadar en annan människa och att ångra det. Den som inte är välbekant med den danska offentligheten får alltför knapphändig bakgrundsinformation men kan dock gissa att det rör sig om frågor av hög relevans för den senare #metoo-debatten.

Avslutningsvis rymmer sektionen metareflektioner om projektet som sådant och den omvandling det uppenbarligen genomgår under processens gång, samt de underhandsreaktioner författaren får på sitt work-in-progress.

Klip III. Forestil dig, at du er færdiguddannet Journalist eller hvad jeg taler om, når jeg taler om køn i journalistikken.

Kapitlet tar upp kön och journalistik, det vill säga två av de analysfaktorer som författaren tittar på i avhandlingen. Detta görs genom 32 sidors empiri och en sida vinjett och en sida där läsaren inbjuds att reflektera över kön och journalistik. I vinjetten sätts tonen för kapitlet: utifrån en personlig händelse och Virginia Woolfs *Three Guiness* reflekteras manliga och kvinnliga erfarenheter, som dikotoma. Och den dikotoma könade uppdelningen av journalister som män eller kvinnor går igenom kapitlet, även om författaren strävar emot. Hen skriver att hen inte tänkt på sig själv som kvinnlig journalist, utan som en journalist – helst en god journalist. Detsamma, menar hen, gör många andra (kvinnliga) journalister.

Fem sidor av kapitlet innehåller en artikel av Silke Bock, Zetlands journalistiske chef, som skriver om varför könsfördelningen ser ut som den gör och varför medier tenderar att anställa män. Därpå bifogas även kommentarer till artikeln (inklusive författarens egen). Efter detta kommer ett brev från författaren till Dagbladets redaktör med förslag på ett anonymiserat könsneutralt antagningsförfarande, följt av redaktörens korta svar. Inga av dessa konversationer analyseras, utan står för sig själva.

Det författaren gör är att reflektera över att kvinnor hellre vill vara (god) journalist än kvinnlig journalist, även om de skulle tjäna ekonomiskt på det senare, och sedan bjuda in läsaren till att själv reflektera över vad hen ser – kön eller kollega. Utifrån Gerd Brantenbergs bok (1977) *Egalias döttrar* ger Bentsen fyra citat från intervjuade journalister (antar vi) där könen bytt plats.

Huvuddelen av kapitlet (6 1⁄2 sidor) tas upp av citat av hur intervjupersonerna förhåller sig till kön i arbetssituationen (postpraktiken). Det följs av två av journalisten Anders Haars instagraminlägg. Avsnittet handlar om *autonomi och censur*, alltså huruvida det är problematiskt att ha på kvinnor respektive män som blickfång på arbetsplatsen. Kapitlet avslutas med ”*skuffelse”* , där Linda Marklund citeras om hur kvinnor blir förfördelade på arbetsplatsen, och där Bentsen är irriterad på sig själv över att hen inte förstod sin chefs hintar och därför inte fick jobb på Berlingske Tidende.

Bag Klippene. Forestil dig... en bæreposeteori om forskning. Montage, litterær autoetnografi. Mulighedsmanifest. Eksperimenter og leg. Metodiske refleksioner.

Kapitlet är upplagt som en eftertext, ett sorts resultatkapitel. Det är mest beskrivande och diskuterande, men flera vinjetter finns också insprängda. Det som tas upp är först *En bæreposeteori om forskning,* där författaren frågar *”Hvad skal forskning?”* och fortsätter med att skriva om hur hen brottats med frågan så att det till och med blivit en tvångstanke. Denna söker hen besvara genom: 1) att benämna sin

avhandling som en bæreposeteori där det är själva påsen, och inte innehållet som är det betydelsefulla. Bärpåseforskning är inte resultatorienterad, utan fungerar som en behållare för de ting som samlats in. Innehållet bjuder hen in läsaren att analysera; 2) en vinjett om bedömningskriterier för avhandlingen; 3) en intressant vinjett om närhet och distans, där hen kommer fram till att hen själv är ett forskarobjekt och inte ett subjekt, samt slutsentensen "Be the road. Fuck the road, det her bliver off-road". Denna inledning blir en positionering.

I avsnittet *Hjad udgør empirien* beskrivs de 15 x 4 intervjuer Bentsen gjort under en fyraårsperiod. Det är mycket intressant och för fältet värdefull empiri att följa studenter in i arbetslivet. Hen nämner dessutom att hen använt en pilotstudie med intervjuer och observationer på ett danskt dagblad 2015, plus egna erfarenheter som journaliststudent, praktikant och journalist. Dessutom har hen gjort "minisurvey" med andra studerande.

Därpå följer avsnittet *Autoetnografi.* Bentsen skriver flera reflexiva spännande meningar om metoden, som att den är ett sätt att kultivera en insiderepistemologi. Hen lutar sig mot Chicagoskolan och Carolyn Ellis definition av autoetnografi. Efter att ha pratat om Bärpåseteori är nästa avsnitt *Om montage,* i vilket Bentsen menar att avhandlingen är uppbyggd som ett montage bestående av analyskategorierna kön, socialisering och nyhetsredaktionskultur. Här finns spännande reflektioner om syftet med montagetekniken; att öppna upp texten för läsaren och göra processen till en centrifugalpunkt och därigenom famna komplexiteten i ämnet kön/journalistik. Processen är resultatet som är verkligheten.

Montaget, menar hen, är ett sätt att skapa en relation mellan ett konstnärligt uttryck, den vetenskapliga föreställningsvärlden och det sociala genom att montagetekniken skapar common-sense-förståelser av verkligheten. Montagetekniken blir således både en presentationsform och en analysmetod.

Det sista avsnittet kallar Bentsen *Teoretiseret av litteraturen* och är teoretisk positionering och litteraturöversikt i ett – på fyra sidor. Det mest spännande är diskussion om experiment, lek och trick, där hen utifrån sociologen Howard Beckers diskuterar hur man genom att leka med konventioner kan kunskapa om just dessa sociala (och vetenskapliga) konventioner.

2. Vurderingen

Det är svårt att lista styrkor och svagheter var för sig då avhandlingens förtjänster till stor del ligger i det som samtidigt är problematiskt. Examinatorerna är positiva till det vi (välvilligt) tolkar som avhandlingens (metodiska) grundidé: att finna en form som är kongenial med både ämnet och själva forskningsprocessen, i vilken både författaren och föremålet för undersökningen förvandlas. I huvudsak tycker vi att Bentsen lyckas gestalta denna process på ett både relevant och innovativt sätt.

Afhandlingens struktur (er den struktureret hensigtsmæssigt?)

Afhandlingen er velstruktureret og sprogligt klar. Den kræver, at man som læser finder en anden 'læsemodus' frem, og den præmis skal man gå med på – man skal acceptere, at man bliver atmosfærisk omhyllet, mere end at man får pointe-leverancer. Og det accepterer vi.

Själva sättet avhandlingen är skriven som ett montage och autoetnografiskt litterärt *möjlighetsmanifest* (för att läsaren själv ska kunna träda in i texten, resultatet, se igenom och föreställa sig något annat – alltså analysera). Bentsen skriver att hen vill skapa en bra avhandling, samtidigt vill hen utmana det som anses vara traditionell vetenskaplig forskning och texter. Resultatet blir detta montage, som öppnar upp texten och låter läsaren komma in varhelst hen vill. Hen skriver att hen "kör av vägen" och det kan tolkas som att hen spränger ramarna för vad som är en avhandling. Greppet är mycket spännande och vi hyser stor sympati för viljan att göra detta.

På ett sätt är strukturen spretig – olika former av texter leder hit och dit. Det finns emellertid ett sammanhang i denna spretighet. Läsaren förs visserligen hit och dit, men det är hela tiden med avhandlingens frågeställningar, som författaren leder läsaren genom spretigheten. Läsaren kan också välja att gå in i texten från olika håll. Denna struktur är elegant.

Här bör emellertid avhandlingens layout nämnas. Typografin och layouten verkar vara väldigt medvetet vald. Med tanke på att själva strukturen (och innehållet) kräver mycket av läsaren borde texten göras mer läsvänlig. Att ha marginaler på under två cm, vilket ger en brödtext på 17 cm bredd gör texten mycket svårläst. Typografin med sans serifer i brödtext försvårar ytterligare läsningen. Det gör även det bitvis stora radavståndet (vilket ger stora vita fält som ögat fästs vid, fotnotstext på 6 (?) punkter, otydlig rubrikhierarki samt att långa citat (blockcitat) inte alltid skiljs från brödtexten.

Argumentation og sproglig kvalitet

Avhandlingen är välskriven, om än mångordig, och tilltalande i sin disposition, om än som sagt svårläst på grund av layouten.

Det som är avhandlingens styrka är emellertid också dess problem.

En avhandling som överskrider den konventionella avhandlingens format och eftersträvar att vara något utöver en avhandling – "ett montage ... och ett litterärt autoetnografiskt möjlighetsmanifest för förmågan att föreställa sig något annat" – bör också bedömas på dessa andra grunder utöver de akademiska. Redan den ovan citerade genrebeskrivningen antyder här det som vi ser som en grundläggande svaghet. Om en litterär redaktör fick detta manuskript i sin hand skulle hen förmodligen skicka tillbaka det med en uppmuntrande kommentar och uppmaningen att stryka ned det till hälften och komma tillbaka. Omständligheten kan i och för sig sägas vara ett stildrag, men det finns en del onödig redundans.

Vurdering af metodisk og teoretisk sammenhæng

Det finns många styrkor i de begrepp författaren använder sig av: *Bärpåseterorin, montage* och *Möjlighetsmanifest.* Vad är forskning? frågar sig Bentsen, men kommer aldrig fram till ett svar. Eller så ligger svaret i bärpåseteorin, som hen lanserar och i montageformen för både boken och metoden. Det är kanske upp till läsaren att själv förstå det, i rummet mellan det möjliga och det manifesta. Genom att inviteras till att vara aktiv och kämpa med texten ges läsaren därigenom möjligheten att föreställa sig något annat. Det är spännande, men problemen med förfarandet är flera:

1) *Bärpåseteorin* innebärattförfattaren samlar in metoder och teorier och anekdoter och romanutdrag och empiri. Alltsammans stoppas i en påse. Det är författaren som står för påsen, men det är upp till läsaren att göra något av innehållet. Alltså göra analysen. För ingenstans i avhandlingen görs en regelrätt akademisk analys av empirin. Inga teoretiska begrepp används för att förstå materialet och ingen jämförelse med den betydande tidigare forskning som gjorts inom ämnet kön och journalistik görs i de tre huvudkapitlen Klip I-III.

Bärpåseteorins idé kräver väldigt mycket av läsaren. Bentsen låter läsaren ta ställning till empirin, medan författarens roll har varit att samla ihop materialet.

2) *Teoretiskt är avhandlingen grund.* För dem som är bevandrade i ämnesområdet "kön och journalistik" är författarens förhållande till forskningsfältet provocerande lättsinnigt. Här görs inte ens något försök till beskrivning av vare sig det aktuella forskningsläget eller avhandlingens bidrag till fältet.

Bentsen lutar sig tydligt mot Chicagoskolan, t ex Howard, men använder sig inte direkt av den/honom i någon analys. Det man kunde kalla 'den antropologiska vändningen', med de något överraskande men intressanta referenserna till Thomas Hylland Eriksen och Mary Douglas, motiveras aldrig explicit och dessas teoretiska/metodiska bidrag till avhandlingen förklaras inte tillräckligt tydligt, och i Douglas fall är vi inte ens säkra på om begreppet 'dirt' (*snavs*) är korrekt tolkat eller, än mindre, hur det ska översättas till avhandlingens kontext.

Bentsens sätt att avfärda sina teoretiska utgångspunkter, Bourdieu och könsteori, är märkligt. Hen utrycker vilja, men inte varför. Det är mycket känslor kring teorierna, men inga logiska argument och det ger en känsla av att hen inte läst på tillräckligt. Att

Bourdieu är svår för feminister är tydligt i den starka kritik han fått (inklusive från Margareta Melin), liksom att könsteori kan vara för abstrakt. Författarens referenser till såväl Bourdieu som könsteori är minimala. Varför inte göra som den refererade Torild Moi både säger och gör: appropriera Bourdieu? Stjäl hans begrepp och använd dem i eget syfte. Här saknas dessutom doxa och allo/heterodoxa som skulle varit synnerligen värdefulla begrepp för att förstå könade nyhetsredaktionskulturer. Och varför inte titta på feministisk teori – som kritiserar könsteori för att vara just alldeles för abstrakt och dikotom?

Att Bentsen inte demonstrerer at våra inläst på fältet gör också att frågan "Hvor skal vi placere forskeren i afhandlingen" blir kort och intetsägande. Hen hade löst mycket om hen refererat till den feministiska metodologin, eftersom det är just de spörsmålen hen ställer.

När det gäller **avhandlingens metoder** finns flera styrkor. *Montage som presentationsform och metod* är mycket spännande grepp. Att använda en mosaik av metoder gör att empirin blir stark. Frågan vi ställer oss är HUR? Hur går Bentsen tillväga för att göra detta – förutom att skapa en avhandling där hen "kört av vägen". Vi hade velat se en förklaring till och diskussion om detta.

I *Bak klippene* berättar Bentsen om sin intervjumetod och nämner några andra metoder. Men något mer än omnämnande görs emellertid inte och det är problematiskt. Hen går emellertid i ett senare avsnitt in på Autoetnografi, som är en både relevant och fruktbar metod för ämnet. Det finns emellertid en problematik i framskrivandet av metoder:

1) Att det faktiskt är en svag reflektion om vad både intervjumetoden och autoetnografi är,

2) att placeringen av autoetnografi utanför avsnittet "Hvad udgør empirin" gör att läsaren inte förstår om intervjumetoden eller autoetnografin är den huvudsakliga metoden (eller båda två) och intervjusvaren respektive Bentsens erfarenheter utgör empirin (eller allt ihop). Läsaren vet således inte vad som egentligen utgör avhandlingens empiri.

3) Att experiment, lek och tricks lämnats utanför metoddiskussion. Avsnittet i sig är utan tvekan det mest spännande av Bentsens avsnitt i kapitlet *Bak klippene*. Här framträder till fullo Bentsens uttalande att "köra av vägen" och det är tydligt att det hen verkligen försöker åstadkomma är ett *Möjlighetsmanifest"* där hen inbjuder till rummet mellan det möjliga och det manifesta och därigenom låter läsaren föreställa sig något annat. Det är elegant. MEN lika övertygande som leken med vetenskapen är, lika problematisk är hens teoretiska och metodologiska ställningstagande.

Det finns således ett problem med metodologisk medvetenhet och reflektion. Bentsen reflekterar visserligen (i en vinjett) om subjektivitet och objektivitet. Den visar emellertid på en omedvetenhet. Hen verkar inte läst in sig på feministisk metodologi, som redan på 1980-talet diskuterade subjektivitets-objektivitetsproblematiken. Att konstatera att hen inte är ett subjekt utan forskarobjekt blir ur ett feministiskt perspektiv absurt. Det verkar som att Bentsen reflekterar utan att vara påläst på det hen borde vara påläst på, med tanke på det feministiska förhållningssätt.

Dessutom, att köra off-road är spännande och vi examinatorer är positiva till inställningen, men det är lätt att köra i diket. Bentsen ställer en mängd frågor och reflekterar intressant kring vad hens avhandling ska vara ("*Be the road. Fuck the road"*). Vi finner dock inget svar på hens fråga *"Hvad skal forskning?"*.

Den metodologiska reflektionen finns emellertid i vinjetten om etik, som är riktigt reflekterande. Bentsen väljer att helt anonymisera de svarande så att läsaren inte alls vet kön, arbetsplats, typ av arbete mm. Greppet är starkt och positivt, då det är innehållet i det sagda som lyfts fram. Eftersom Bentsen ålägger läsaren att göra analysen blir det emellertid problematiskt, även om det är inte anonymiserandet i sig som är problemet.

Vurdering af afhandlingens resultater / konklusioner

Empirin är avhandlingens riktiga styrka. Här finns matiga och spännande citat från danska journaliststuderande och journalister. Intervjustudien som givit detta material är spännande gjord – 15 studenter/journalister som intervjuats över fyra år ger ett djupt material. Att helt anonymisera intervjupersonerna gör att själva innehållet träder fram och det ger en annan dimension till avhandlingen än andra studier, där t ex kön kan avläsas. Utöver intervjustudien finns en autoetnografisk studie, som bland annat dokumenteras genom 207 sidors fältanteckningar, mailkonversationer o dyl. Bentsen använder sig också av tal, personliga anekdoter och mailkonversationer som empiri i avhandlingen, särskilt i återkommande reflekterande vinjetter. Dessa är riktigt spännande.

Som vi forstår det, er den vigtigste konklusion og resultatet en skildring af den journalistiske professionskultur, herunder hvordan praktikanter og nyuddannede socialiseres til denne. Og det vigtigste resultat i forhold til køn er skildringen af normen: at 'en rigtig journalist' i Danmark er en

mand. Der tegnes en overbevisende etnografisk og autoetnografisk skildring af dette. Afhandlingen er ydermere håbefuld, idet den ønsker at vi, som læsere, forestiller os 'noget andet'.

De tre empiriska kapitlens stora styrka ligger i att vara empirnära. Det är ett synnerligen spännande empiriskt material som presenteras. Det ger en insikt i journalisters sätt att tänka på (eller inte) kön i olika redaktionella kontexter. Även Bentsens egna reflektioner bidrar till detta. Här vill vi särskilt lyfta fram:

- Reflektionen över att vilja vara (god) journalist hellre än kvinnlig journalist är en mycket intressant reflektion och självreflektion.
- Experimentet med att (som i Egalias döttrar) byta plats på könen i fyra citat är ett mycket lyckat och spännande grepp.
- Den empiriska huvudbiten, där intervjupersonerna förhåller sig till kön i arbetssituationen (postpraktiken), är ett fantastiskt spännande och rikt material för en journalistforskare.

Det empirnära är emellertid avhandlingens problem. Det saknas helt ett mer analytiskt förhållningssätt. Det finns inga teoretiska kopplingar eller jämförelser med tidigare forskning i ämnet (och den är stor). I Klip III och avsnittet om kvinnligt/manligt blickfång är det synnerligen märkligt att Laura Mulveys begrepp *The Male gaze* inte nämns. Och varför inte jämföra de spännande citaten med andra forskares resultat om kön i journalistiken? I *Bak Klippene* förklarar Bentsen att hen vill överlåta åt läsaren att göra analysen och i det använder hen begreppen *bärpåseteori, montage* och *Möjlighetsmanifest*. Efter att ha läst Bak Klippene och sedan gått tillbaka till de empiriska kapitlen, så är vi ändå inte tillfreds, vare sig som läsare eller examinatorer. Och vi bär med oss frågan – vad är Bentsens resultat?

Även som autoetnografi är avhandlingen ganska grund i och med att den saknar en djupgående metareflektion om varför avhandlingen tar den vändning den gör under processens gång. I den 421-sidiga avhandlingen utgör 207 sidor autoetnografiskt material.

Bentsen skriver att hen inte vill producera dagboksdiarré (som Pierre Bourdieu skulle kalla det), men är det inte precis det hen gjort i sina bilagor?

Vi hade som förhoppning att i de avsnitt som heter *Konklussioner* respektive *Perspektiv* finna just konklusioner och perspektiv på resultatet. Dessa båda är emellertid upprepningar av samma typ av reflektion och citat som tidigare. Ingen analys. Inga slutsatser. Inget egentligt perspektivtagande. Den korta efterreflektionen (*Perspektiv*) fyller bara en sida och liknar mest en brasklapp.

Afhandlingens videnskabelige bidrag

Empiriskt är avhandlingen ett stort tillskott till fältet. Examinatorn Margareta Melin säger:

> När jag tog avhandlingen i min hand så blev jag mycket glad och spänd. Äntligen en tegelstens avhandling om vad "en riktig jurnalist" är. Ämnet är – för mig som är feministisk journalistikforskare – mycket relevant för fältet. Samtidigt som det finns många studier i ämnet runt om i världen är det 25 år seden Lisbeth Egsmose skrev sin PhD om danska och engelska journalister.

Även användningen av begreppen *bärpåseteori, montage* och *Möjlighetsmanifest* ger fältet nya perspektiv på forskning och vetande. Avhandlingens form, där Bentsen söker korsa traditionell journalistikforskning med konstnärlig forskning är synnerligen spännande och en stor tillgång för fältet.

De teoretiska och analytiska bidragen lyser däremot med sin frånvaro.

- Hvordan bidrager afhandlingen til den forskningsmæssige diskussion/forståelse indenfor fagområdet? Hvad er egentlig problemet med Bourdieu? Hvad er problemet med den øvrige forskning om/på/i køn, journalistik og socialisering?
- Vad är forskning? Vad betyder kön för journalistiken och för det att vara journalist i Danmark? Det är frågor Bentsen ställt, men på vilka vi inte fått något svar av hen. Även om vi som examinatorer har kunskapen att analysera det stora empiriska material Bentsen presenterar, så är det inte vår roll att göra själva analysen när vi läser en avhandling?

3. Sammenfatning

Avhandlingen har mycket stora styrkor i form, empiri och användande av, för journalistikforskning nya begrepp.

Det finns dock flera kritikpunkter:

1) Vilket teoretiskt perspektiv används? Och hur används detta i analysen av empirin?

2) Hvad er 'den vigtigste konklusion'? Hvad er resultatet?

3) Afhandlingens forsknings bidrag forekommer'uforløst'. Afhandlingen skriver skribentens erkendelsesrejse frem. Vi savner grundigere begrundelser for, hvorfor eksisterende forskning på området forkastes.

4) Vi savner også en diskussion af, hvilke implikationer denne afhandling bør have for eksisterende forskning på området. Afhandlingen er jo nødvendigvis – med sit formvalg og vægtning af stoffet – en kritik af den eksisterende forskning på området. Hvad består denne kritik mere præcist af? (og her ønsker vi os yderligere begrundelse, end hvordan det har føltes for den skrivende at arbejde med projektet og afhandlingen).

5) Hvordan kunne den kritik, som afhandlingen manifesterer, gøres mere eksplicit. Hvordan kan den forklares? Hvad er det, at denne tilgang bidrager med forståelsesmæssigt til forskningsområdet - og evt til praksis?

Slutligen har vi funderat över om avhandlingens ämnesområde kanske i slutänden är ett annat än vid utgångspunkten, men denna transformation kräver en grundligare reflektion än den som nu mest görs genom antydningar om avhandlingens långa och omständliga tillblivelseprocess. Varför överges den ursprungliga planen? Varför, när och hur bestämmer författaren sig för den slutgiltiga formen? Det är detta vi menar med autoetnografins avsaknad av metareflektion.

4. Konklusion

Som examinatorer är vi imponerade av det avancerade textupplägg och den metodologiska design som Bentsen skapat och av den empiri som presenteras.

Vi bär dock med oss frågan om var Bentsen står teoretiskt och metodologiskt. Det är inte ett bra utgångsläge för examinatorer till en avhandling. Det är mycket vilja och lite akademiskt diskuterande, mycket patos och lite logos.

Vi vet inte vilka teorier som använts og i relation til hvilket forskningsfält. Med tanke på att Bentsen inte klargjort vilka teorier eller teoretiska begrepp hen vill använda och inte tydliggjort vilken tidigare forskning som finns, har hen inte heller några verktyg i avhandlingen för att göra en analys på Ph.D.-nivå.

Här är de danska bedömningskriterierna för en Ph. D.:

Kvalifikationsniveauer

Nedenfor beskrives kravene for kvalifikationer på Ph.D.-niveau i Danmark.

Ph.d.-niveau	
	Personer der opnår grader på dette niveau
Viden	Skal have viden på højeste internationale niveau indenfor forskningsområdet. Skal have ydet et væsentligt bidrag til udvikling af ny viden og forståelse indenfor forskningsområdet på baggrund af videnskabelige undersøgelser.
Færdigheder	Skal mestre de videnskabelige metoder og redskaber samt mestre øvrige færdigheder der knytter sig til forsknings- og udviklingsopgaver inden for området. Skal kunne analysere, evaluere og udvikle nye ideer herunder designe og udvikle nye teknikker og færdigheder indenfor fagområdet. Skal kunne tage del i fagområdets internationale diskussioner og formidle videnskabelige resultater og fremskridt til et bredt publikum.
Kompetencer	Skal kunne tilrettelægge og gennemføreforsknings- og udviklingsopgaver i komplekse og uforudsigelige sammenhænge. Skal på egen hånd kunne igangsætte og indgå i nationalt og internationalt samarbejde om forskning og udvikling med videnskabeligintegritet.

Krav på tillägg

Vi anser at Martin E Bentsen inte fullgjort alla kriterier som krävs för en PhD-avhandling. Hen har inte visat att hen kan analysera eller evaluera resultat, och inte heller tagit del av fagområdets internationella diskussioner. För att bli godkänd som en PhD-avhandling vill vi att Bentsen lägger till ett kapitel i den existerande avhandlingen där hen:

1) Forholder sig til det videnskabelige felt og den for afhandlingen relevante tidligere forskning.

2) Demonstrererdybdegåendeteoretiskvidenogtydeliggørogargumentererfor hvilke teoretiske perspektiver og begreber afhandlingen informeres af og/eller tager afstand fra.

3) Foretager en analyse af empirien ved hjælp af 1) og 2) og som leder til konklusioner, der fuldender afhandlingen nuværende slutsatser.

Vi foreslår, at dette udføres som en særskilt tekst. Vi foreslår, at afhandlingen fortsat fremstår i sin nuværende form, men at den udbygges med et tillægskapitel, der honorerer 1,2,3. Dette kan have form af en videnskabelig artikel, en kreativt skrevet montage eller noget tredje.

På baggrund af ovenstående er vores indstilling, at afhandlingen *ikke* antages til forsvar, men kan indleveres igen i revideret form inden for en frist på 3 måneder.

Vi är övertygade om att detta inte är ett stort arbete och det bör ta max tre månader, varför vi tror att Martin E Bentsen kan disputera tidig höst.

Vi ser frem til det.

Ting, jeg gør for at finde ud af, hvad jeg vil med det hele:
skriver en note om at gøre intuition

A note on doing intuition

We strive. For. The pure. The objective. The straight lined. We are building walls to prevent reality from getting to close. From blurring our sense of things. And the bricks of. How to. Do. Reality. Is an illusion. Still. I go out. Checklist. In hand. I forget what I can do. That, as a writer, I can slow time. Show, that time is a divine tool. And a common good. We always return. To the Wall. And. We keep running. Chasing those bricks of control. Forgetting the wisdom of doubt. The ornaments of our wrongdoings. We don't see the movements. The dimensions. We say that the World has been explored. We have seen it all. Makes me laugh. Out of fear and joy. Religion as science. Science as religion. What a silly confusion. We still have. Time. And. Senses. Doubt and Context is upon us. By disturbing the being of things. And contrasting it with zest. Gusto. Ingenuity. Asking questions. And shutting up a little bit more. Making our default-setting an asset simply because it exits. Saying yes. Being present. What a beautiful illusion…wisdom was never a thing with feathers.

Let's unpack the notion of true. Bring in the dirt.